

T D R C 149
R R NO: 500-3-1711

RB6
N11
119916

வேதாந்தம்

506

506

2. 1911

தத்துவாநு சந்தானம்.

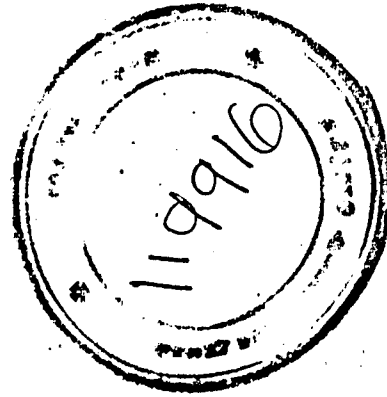

1911

டி. கோபால் நாயகர்.

R66

N11

தம்.
தத் ஸத் ப்ரஹ்மணேகம்.

28 MAY 1911
MADRAS.

ஸ்ரீமத். சித்தகௌந்தகிரி கவாமி அவர்கள்
இயற்றியருளிய
அத்வைத சிந்தா கௌஸ்துபம்
அல்லது

❧

தத்துவாநு சந்தானம்

❧

இஃது
கா. அரங்கநாதம் பிள்ளை அவர்களால்
மொழிபெயர்க்கப்பட்டு,
தி. கோபால் நாயகர் அவர்களால்
காபிரைட் முதலிய சர்வ சுவாதீனங்களும்
பெறப்பட்டுத் தமது
கோள்டன் அச்சுயந்திர சாலையிற் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.
மதராஸ், என். டி.
1911.
ரிஜிஸ்தர் காபிரைட்.
இதன் விலை ரூபா. 2-8-0.

5-
ஒம்
ஸ்ரீகணேசாயநமः

மு க வு ரை.

மோட்சத்தாவிட இச்சம்சாரத்தில் மேலான பதார்த்தம் வேண்டுமென்றில்லை; மேட்சமே எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்தது. ஏனெனின், மோட்சத்தை யடைந்த அதிகாரிகள் மறுபடியும் ஜன்ம மரணமுதலிய ஷ்ட்வான சம்சாரத்தை யடைய மாட்டார்கள். இவ்வாற்றை உலகத்திற் பிரசித்தமாம். அதுபோலவே 'நஸவாநராவதுகெ | யஜ்ஞாநுமிவதுகெ | சுநர்வது: ஸஸாக்' (ஆன்மாவை யுணர்ந்தவன் மீட்டும் சம்சாரத்திற்குவரமாட்டான்—எந்தப்பதவியைப் பெற்று மீட்டும் பிறப்பிற்கு உள்ளாக மாட்டாரோ—தத்துவமுணர்ந்தோருக்குத்திரும்பவும் பிறப்பு இறப்புக்களின் நீக்கமாகிய அநாவிருத்தியே யுண்டு. 'ஏனெனின், சுருதி ஸ்மிருதி வடிவான சாஸ்திரங்களே இப்பொருளைக் கூறுகின்றன) என்பதாதி சுருதி, ஸ்மிருதி, சூத்திரங்களானும் பெறப்படும். ஆகவே அதிகாரிகள் ஜன்ம மரணமுதலிய வடிவான சம்சாரத்தை மீட்டு மடையாதிருக்க வேண்டி அம்மோட்சத்தினையே சம்பாதித்தல் வேண்டும். இங்கு இச்சிவரத் தால் எதுவோ, அது மோட்சமெனப்படும்; பிரஹ்மலோக முதலியவைகளை யடைதல் மோட்சமன்று. ஏனெனின், 'தஜயெஹகரீஷிதொஹாக: க்ஷீய தெ | வஸவெவாஸுதபுணுவிதொஹாக: க்ஷீயதெ, || (இங்கு வேளான்மை முதலிய கர்மங்களாற் சம்பாதிக்கப்பட்ட பைங்குழ முதலிய பயன்கள் எவ்வாறு நாசத்தை யடைகின்றனவோ, அவ்வாறே நல்வினையா லீட்டப்பட்ட சொர்க்க முதலிய பயன்களும் நாசத்தை யடைகின்றன) என்னும் சுருதி இவ்வுலகத்தினைப்போன்று அந்தப் பிரஹ்மலோக முதலியவைகளையும் நாசமுடையனவெனக் கூறுகின்றது.

மேலும், 'சூவ்ஹுவநாஹொகா: வுநிராவதுகெநாஜ்ஞாந' (அர்ச்சு சுது! பிரஹ்மலோக முதலாயுள்ள எல்லா உலகங்களும் மீட்டும் வருதலை யுடையன) என்னும் கீதாவசனத்தால் ஸ்ரீபகவானாரும் அந்தப் பிரஹ்மலோக முதலிய உலகங்கள் புநராவர்த்தி யுடையனவென்றருளினார். ஆகவே அவ்வுலகங்களை யடைதல் மோட்சமாகாது. அம்மோட்சம் அதிகாரிகளுக்கு ஆத்ம ஞானமொன்றினானே அடையப்படும்; கர்ம உபாசனை முதலிய பிறஉபாயங் களால் அடையவேலாது. ஏனெனின், ஜ்ஞாநாஹெவதுகெவது: | தஜெவ விஹிவாஜிஜிதூஜெதிநாநு: வாயாவிஷுதெயநாய' (ஆத்ம ஞானத்தினு னேயே மோட்சம்—அந்தப் பிரத்தியகபின்ன பரமாத்மாவினையே யறிந்து ஜன மரணமாகிய மிருத்யுவைக் கடக்கின்றான்; மோட்சத்தை யடைவதற்கு ஞான

த்தைவிட வேறு வழிகிடையாது) என்னுடையதொடக்கத்துச் சுருதிகள் கேவலம் ஆத்ம ஞானத்தினையே மோட்சத்தினடைவைக் கூறியுள்ளன. மேலும், 'நாஸுக்ருதஃ க்ருதேந | நகஜேணாநபுஜபாநயநெதக்யாமெநெகெஸஜே தகுவோநஸுஃ' (எப்பொழுதுஞ் சித்தமாயிருக்கும் மோட்சமானது கர்மத்தாற் சாதிக்கப்படுவதன்று—கர்மத்தாலாவது, சந்தானத்தாலாவது, தனத்தாலாவது பெறமாட்டார்; இவற்றின் தியாகத்தானேயே விடுபெறுவார்) என்னுடைய தொடக்கத்துச் சுருதிகள் கர்ம உபாசனை முதலியவற்றால் மோட்சப் பிராப்தியை விலக்கியுள்ளன. ஆகவே ஆத்மஞானமொன்றே அம்மோட்சப் பிராப்திக்குச் சாதனமாம். இங்கு, பிரஹ்மத்தினும் வேறாகாத தனது ஆத்மாவை 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி' என்றறிதல் யாதோ அது ஆத்ம ஞானமாம். இவ்வாறான ஆத்ம ஞானத்தானே மேற்கூறிய ஸோட்சம் அடையப்படும். ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் பேதஞானத்தால் அம்மோட்சம் அடையப்பட மாட்டாது. ஏனெனின், 'உபாஸஜேநாந காராநதேயபுக்ஷ்ய ஊயாஹவதி | தித்யாபெஹபாஹவதி' (சிறிதாவது பேதம் நினைத்தானால் பயமென்பது அவனுக்கேயாம். ஸேற்றப் பொருளினின்றே பயமுண்டாகின்றது) என்பனமுதலிய சுருதிகள் பேதங்களைப் போனாக்குப் புயத்தின் விளைவைக் கூறியுள்ளன. அன்றியும், 'ஜேதேஜாஸஜே த்யூவாவோதியஃஹநாநெவபஸுஜி' (பலவென்று எவன் கால்கின்றானோ அவன் மிருத்யுவால் மரணத்தையே பெறுவான்) என்னுடைய தொடக்கத்துச் சுருதிகள் பேதத்தைக்காண்பவனுக்கு அடுத்தடுத்து ஜன்ம மரணங்களின் பிராப்தியைக் கூறியுள்ளன. மேலும், 'சுயபொஃந்யாந் டெவகாஃவாவெஸ்தெஜாவா வநெஜாஹஜேஸீதிநஸவெடியாவஸுஃ' (யானவோறு இத்தெய்வம் வேறு என்றும் பாவனையுடன் எவன் வழிபடுகின்றானோ அவன் அநிந்தவனல்லன், பசு எங்ஙனமோ அங்ஙனம்) என்பதாதி மறைகள் அப்பேததர்சியைப் பசு வென்ற றைந்துள்ளன. ஆகவே பேதஞானம் மோட்சத்திற்குச் சாதனமெனல் பொருந்தாது. பின்னையோ, மேற்கூறிய சுருதிகளால் ஜன்ம மரணவடிவான சம்சாரத்திற்குச் சாதனமெனலே பெறப்படும்.

'பிரஜ்ஞானம் பிரஹ்மம், அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி, தத்துவமசி, அயமாத்தமா பிரஹ்மம்' என்பதாதி சுருதிகளும் கௌடீயஜோஷாவிஜ்யோஸிஜி (எல்லாச் சரீரங்களிலுமுள்ள சரீரியை நானாகவே அறிதி) என்பதாதி ஸ்மிருதி வசனங்களும் ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் அபேதத்தையே கூறியுள்ளன. ஆகவே 'நான் பிரஹ்மம்' என்னும் ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் அபேதஞானமே மோட்சத்திற்குச் சாதனமெனல் சித்தமாம். அம்மோட்சத்திற்குச் சாதனமாகிய ஆத்மஞானம், அதி காரிகளுக்குப் பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தருவான் முகத்தினின்றும் வேதாந்த சாஸ்திர சிவனா மனா நிதித்தியாசனங்களுள் பெறப்படும். ஆகவே மோட்ச இச்சையை யுடைய அதிகாரிகள் சிவனமுதலிய சாதனங்களால் அவ்வாற்தம் ஞானத்தை அவசியம் சம்பாதிக்கவேண்டும். ஆனால், எவர்கள் பிரமாத்தினால் அவ்வாற்தம் ஞானத்தைச் சம்பாதிக்கவில்லையோ, அவர்களுக்கு 'நெஷி ஹாவெஜிஜேஹகீவிஹஜி' (இப்பிறப்பில் ஆத்மாவை யறியாவிடின் ஓயாப்பிறப்

பிறப்புக்களாகிய பெரிய நஷ்டமுண்டாம்) என்னும் சுருதி ஜன்மமரண முதலியவான பெருங்கேட்டின் விளைவைக் கூறியுள்ளன.

அன்றியும், 'யொவாவனதடிஷுரம்மாபு லிஷிவாலா லோகாதெயி ஸக்யவணஃ' (கார்க்கியே! எவன் இவ்வுரிவற்ற பரமான்மாவை உணராமல் இவ்வுலகத்தினின்றும் வேறுலகத்திற்குப் போகின்றானோ, அந்த அஜ்ஞானியைக் கிருபண்ணென்றறி) என்னும் சுருதி ஆத்மஞானாதனைக் கிருபண்ணைக் கூறியது. அதாவது, உலகப்பிரசித்தமான கிருபணன் எவ்வாறு தானடைந்த தனத்தை அதுபவிக்காமல் இருக்கின்றானோ; அவ்வாறே அஜ்ஞானியும் எப்பொழுது மடைந்துள்ள பிரஹ்மநந்தமாகிய தனத்தின் சாட்சாத்தகாரமாகிய அதுபவமில்லாமையாற் கிருபுண்ணேயாவன். எவ்வதிகாரி சிவனாகி சாதனங்களால் அவ்வாற்தம் ஞானத்தைச் சம்பாதிக்கின்றானோ, அவ்வதிகாரியை 'சுயபவனதடிஷுரம் மாபிஷிஷிவாலா லோகாதெயி ஸக்யவணஃ' (கார்க்கியே! எவன் இந்த நாசமற்ற பரமான்மாவைச் சாட்சாத்தரித்து இச்சரீரத்தினின்றும் மரணமடைவானோ, அந்தத் தத்துவவேத்தாவைப் பிரஹ்மமென்னென்றறி) என்னும் சுருதி பிரஹ்மமெனனைக் கூறியது. மேலும், கீதையில் ஸ்ரீபகவானாரும் 'ஜோநீக்ஷாதெஷுவஜேத்யு' (ஞானி என் வடிவனே என்பது எனது கொள்கை) என்னும் வசனத்தால் ஞானவானைத்தனது ஆத்மாவாழ்வே திருவாய் மலர்ந்தனர். ஆகவே அதிகாரிகள் மோட்சத்தை யடையவேண்டி அவ்வாற்தம் ஞானத்தைச் சிவனா முதலியவையினால் அவசியம் சம்பாதிக்கத் தக்கதாம். இக்காரணம் பற்றியே வேதத்தில் 'சூதாவாஸரெஷுஷட்யு' (அடே! ஆத்மா காணத்தகுந்தது) என்னும் சுருதி ஆத்மஞானம் அவசியம் செயற்பால தெனக்கறி, அவ்வாற்தம் ஞானப்பிராப்தியின் பொருட்டு 'ஸோகவெஜா ஜேஷ்ஷெஜா திடியூலிதவ்யு' (ஆத்மா சிவனாஞ் செய்யத்தக்கது, மனனஞ்செய்யத்தக்கது, நிதித்தியாசனஞ் செய்யத்தக்கது) சிவனமனை நிதித்தியாசமென்னும் முச்சாதனங்களை விதித்துள்ளது. இதனால், வேதங்களனைத்திற்கும் நேராகவாவது, பரம்பரையாகவாவது அவ்வாற்தம் ஞானத்தினிடத்தே தாற்பரியமாம். வேதத்தின் கர்மகாண்டத்திற்கோ அந்தக்கரணத்தின் சுத்தியாலாக அவ்வாற்தம் ஞானத்தினிடத்துத் தாற்பரியமாம். உபாசனா காண்டத்திற்குச் சித்தத்தின் ஏகாக்கிரத்தன்மை வாயிலாகத் தாற்பரியமாம். ஆனால், உபநிஷத்வடிவான ஞானகாண்டத்திற்கோ நேராகவே அம்மோட்சத்தினிடத்துத் தாற்பரியமாம். இவ்வாறு மதுபகவான் யாஜ்ஞபவல்கயர் பராசரர் முதலிய ரிஷிகள் ருளிய தர்மசாஸ்திரங்களாகிய அறநூல்களுக்கும், ஸ்ரீவியாசபகவா னருளிய பிரஹ்மசூத்திரம், இதிஹாசம், புராணங்களாகிய வையைனைத்திற்கும் பிரஹ்மாத்மாக்களின் ஏகத்தன்மை ஞானத்தினிடத்தே தாற்பரியமாம். அவ்வாறே வால்மீகரிஷியும் வாசிஷ்டாமாயணத்தின்கண் அநேக இதிஹாசங்களால் இவ்வாற்தம் ஞானத்தையே நிரூபித்திருக்கின்றனர். அத்தகைய தொன்று தொட்டு வரும் சுருதி ஸ்மிருதி யாதிகளாற் பெறப்படும் ஆத்ம ஞானத்தையே ஸ்ரீபகவான் சங்கராசாரியரும் உபநிஷத்பாஷ்யத்திலும், ஸூத்திரபாஷ்யத்திலும், சீதா

பாஷ்யத்திலும் மிகவுந்தெளிவாக நிரூபித்தருளினர். இவ்வார்த்தை ஸ்ரீவியாச பகவான் சிவபுராணத்திற் கூறியிருக்கின்றனர். சுலோகம். ஸ்ராகுஸ்யஸுஷ்ர ஸஸ-ஓத்ராஸ்யஸுஷ்ரதொஸ்யஸுஷ்யொலிவாங் । ஸுதெந்யூபாயுஃ ஸவனவா யுஃ ஸாகாஃ ஸவிதாஹஃ (இ-ள்) வேதங்களுக்கு முரணான பொருள்களை நிச்சயித்து அநர்த்தத்தை யடைந்த உலகவரைக் கண்ணுற்று எல்லாக்கடவுள ரும் பிரார்த்திக்க ஸ்ரீசங்கரபகவான் பிருதியியின்கண் ஸ்ரீசங்கரநசார்ய வடிவ ராக அவதாரம் பண்ணி ஸ்ரீவியாசபகவானருளிய பிரஹ்ம சூத்திரங்களுக்கு உரையியற்றியவராய் எவ்வாறு சுருதிகளுக்குப் பொருளுரைத்தனரோ, அது வே பொருள் சுருதிகளுக்குப் பொருத்துமாம். அதற்கு வேறுபொருள் பெருத்தமன்று.

பகவான் சங்கராச்சார்யரது சிஷ்ய பரம்பரையில் அநேக வித்வத் சக்தி யாசிகளும், அநேக பிராஹ்மண வித்வான்களு மிருந்தார்கள். அவர்கள் அச் சூத்திர பாஷ்ய முதலியவைகளின் மீதும், ஸ்மிருதி, இதிஹாசம், புராணம் முதலியவைகளின் மீதும் உரைதாற்கள் இயற்றியுள்ளார். அவையன்றி மற்ற அநேக நூற்களைச் சுவதந்திரமாகவும் இயற்றியுள்ளார். அந்நூற்கள் இப் போதைக்கும் எங்கும் பிரசித்தமாம். அந்நூற்களுள்ளும் ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் அபேதஞானமே துணியப்பட்டுளது. சில நூற்கள் இதர மதங்களைக் கண்டித் தும் வழியானே சுவமதத்தைத் தாபிப்பதாக ஏற்படுத்தப்பட்டன. அவை சித்தசி, அத்வைதசித்தி, ஸங்க்ஷேப சாரீரகம், ஸ்வாராஜ்யசித்தி, வேதார்தபரி பாஷை, சித்தார்தலேசம், அத்வைதகௌஸ்துபம், பேததிக்காரம் என்னுந் தொடக்கத்தனவாம். சில நூற்கள் வேதம் ஸ்வமதத்தைத் தாபிப்பதாகவே ஏற்படுத்தப்பட்டன. அவை பஞ்சதசி, வேதார்தசாரம், அபரோஷாநுபூதி, வாக்ஷியவிருத்தி, வாக்ஷியசுதா, ஜீவன்முக்தி, விவேக சூடாமணி, ஆத்மபோதம், தத்துவபோதம் என்னுந் தொடக்கத்தனவாம் இவ்வாறு அதிகாரிகளது புத் தியின் தாரதம்மியத்தை யொட்டி வித்வான்கள் அதிக விஸ்தாரமுடையதும், சிறிது விஸ்தாரமுடையதும், மிகக் கடினமும், மிக்க எளிதுமான பல வேதார்த நூற்களை இயற்றி யுள்ளார். அவ்வெல்லா நூலாசிரியர்களுக்கும் அதிகாரிக ளுக்கு ஆத்மஞானத்தை யுண்டாக்குவதன் கண்ணேயே கருத்து. அதாவது எவ்வாற்றானும் அதிகாரிகள் மோட்சத்தையடைய ஆத்மஞானத்தை யுண்டு பண்ணுவதன் கண்ணேயே கருத்தாம். எவ்வதிகாரிகள் சிரத்தாபக்தி பூர்வக மாக அந்நூற்களை விசாரிக்கின்றார்களோ, அவர்களுக்கு ஆத்மசாட்சாத்காரத் தின் பிராப்தி அவசியமுண்டாகும். ஆனால், அவ்வெல்லா நூற்களும் சம்ஸ்கிருத (தேவ) வாணியில் உள்ளன. ஆகலின் எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் அந்நூற்களது விசாரத்திற் பிரவிருத்தி கூடாது. இலக்கணம், காப்பியம், நிகண்டு முதலாய கருவி நூற்களின் பழக்கமுடையாருக்கே அச்சம்ஸ்கிருத நூற்களின் விசாரத் திற் பிரவிருத்திகூடும். எவ்வதிகாரிகள் சரீரத்தளர்ச்சியாலாவது, நோய் முத லிய யாதாமோர் நிமித்தத்தாலாவது அவ்விலக்கணமுதலியவற்றைச் சம்பா திப்பதில் ஆற்றலற்றவரோ, ஆனால் ஆத்மஞானத்தின் தீவிரமான இச்சையுடை யவரோ, அந்த முழுட்சுக்களுக்குப் போதமுண்டாகும் வண்ணம் மஹாத்மாத்

கள் அவ்வத்தேசபாஷைகளில் வேதாந்த நூற்களை இயற்றி யுள்ளார். அப் பாஷா நூற்களை விசாரஞ் செய்வதால் அவ்வதிகாரிகளுக்கு ஆத்பொருளும் அவ சியமுண்டாகும். ஏனெனின், சம்ஸ்கிருத வேதாந்த நூற்களில் ஆதம்பொருள்த் திற்கு உபயோகியான எத்துணைப் பதார்த்தங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டனவோ, அவ்வெல்லாப் பதார்த்தங்களும் அப்பாஷா நூற்களிலும் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன. அப்பதார்த்தங்களில் சிறிது மாற்றமும் வேற்றுமையிலலை. ஆகவே அப்பாஷா நூற்களின் விசாரத்தால் அதிகாரிகளுக்கு அவ்வாத்பொருளும் அவ சிய முண்டாகின்றது.

அல்லது, அவ்வத்தேசத்தில் சம்ஸ்கிருத நூற்களை யோதுவிப்பவர்கள் கேட்போருக்கு அச்சம்ஸ்கிருத வாக்கியத்தை உச்சரித்து எப்பொழுது அவ் வாக்கியத்திற்குச் சுவதேசபாஷையில் பொருளுரைக்கின்றார்களோ, அப்பொழுதுதான் அக்கேட்போருக்கு அவ்வாக்கியப் பொருளினுணர்வுண்டாகின்றது. கேவலம் சம்ஸ்கிருத வாக்கியத்தைப்படித்தவளவில் அக்கேட்போருக்கு ணர்வுண்டாகின்றதில்லை. இவ்வாறாகப் படித்தல் படிப்பித்தல்களான முறைமை இக்காலத்தில் எங்கும் வழங்குவதுண்டு. இதனால் அவ்விதவான்கள் இயற்றியுள்ள சம்ஸ்கிருத வாக்கியங்களுக்குத் தேசபாஷையில் உரை எவ்வண்ணம் கேட்போரது உணர்ச்சிக்குக் காரணமாகமோ, அவ்வண்ணமே விதவான்கள் இயற்றியுள்ள சம்ஸ்கிருத வாக்கியங்களின் உரைவடிவான அப்பாஷாநூற்களும் அதிகாரிகளின் உணர்ச்சிக்குக் காரணமாக அவசியமாகும்.

இந்நூலை இயற்றியவரின் வாலாறு முழுவதும் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் ஒரு சிறிதே கிடைத்தது. அது வருமாறு:—

ஸ்ரீமத் நிகில குணகணு லங்கிருத வித்வத்கண சிரோவதம்ச ஸ்ரீமத் பரம
ஹம்ஸ பரிவ்ராஜகா சார்ய பூஜ்ய பாத ஸ்ரீ சித்தகணுநந்தசுவாமி அவர்கள்
மஹோதயத்தின் ஜன்மம் எவ்வாண்டில் எனவும், எவ்விடத்தில் எனவும் சிறி

தும் தெரியவில்லை! இவர் சரீரம் சிந்து தேசத்தைச் சார்ந்தது என மாத்திரம் தெரியலாயிற்று. இவ்வாற்றையும் சுவாமி அவர்களின் திருவாக்கினின் தும் வந்ததன்று. ஆனால் அத்தேச வாசிகள் கூற அறியலானது. இவர் முதலில் பிரஹ்மசர்யாவஸ்தையில் ஹரித்வாரத்திற் கணித்தாயுள்ள 'கனகல்' என்னுந் தீரத்தில் சிலகாலங்காலம் வியாகரண முதலிய நூற்களைப் பயின்று பின்னர் சர்வார்த்யாயியாகிய விசுவேசுவரன் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீகாசிபுரிக்குப் போர்து நியாய வேதாந்த சாஸ்திர முதலியவற்றைப் படித்துச் சிவசமயம் வரைக்கும் அநேக அதிகாரிகளுக்குப் படிப்பித்து வந்தனர். அதன் பின்னர் மறுபடியும் வினாபுத்தல் இரண்டாயிரப்பலோக முடிவான விஷய வின்பங்களை விஷம்போல் எண்ணி அவைகளைத் தியாகஞ்செய்து, அதாவது இவ்வசாரமான சம்சாரத்தை விட்டு, ப்ரமபூஜ்யரும் பிரஹ்ம வித்வநிஷ்டருமான ஸ்ரீமத் ப்ரம ஹம்ஸபரிவ்ராஜகாசர்ய ஸ்ரீ உத்தவானந்தகிரி சுவாமிகளது சரணமலங்களை யடைந்து சந்தியாச ஆசிரமம் பூண்டனர். சிலகாலம் வரையிலும் சொரூபானு சந்தானவடிவ நிர்விகற்ப சமாதியிலிருந்தனர். அதாவது அவரது சித்தவிருத்தி யானது சொரூபத்தின்கண்ணின்று எழுதலையடையாதிருந்தது. பிறகு சம்சார துக்கமாகிய சூர்யனால் தடுக்கப்பட்ட பிராணிகளது புண்ணியபுஞ்சத்தின்பிரே ரணியால் ஸ்ரீசுவாமிகள் தன்மனத்தில் இராமேசுவர முதலிய தேவ தேவதீர தரிசனமிமித்தம் சிலகாலம்வரைக்கும் யாத்திரைசெய்வதற்கு விருப்பமுற்றனர். அதை அதுசரித்து சுவாமிகள் ஸ்ரீகாசியினின்று புறப்பட்டுக் கௌதமீதம், கோதாவரீ தீர்த்தம்சென்று பிறகு இரண்டாண்டு காலம் வெவ்வேறு தீர்த்தங் களை யாத்திரை செய்துகொண்டு ஸ்ரீராமேசுவர தேவதீரத்திற்குச் சென்ற னர். அங்கிருந்து ஸ்ரீராமேசுவரத்தையும், சேதுவையையும் தரிசித்து ஸ்ரீதுவா ரகாபுரியை யாத்திரை செய்துகொண்டு 'காத்திய வாட்டுக்குள் அடங்கியதான மாவ நகர்' என்னும் இராஜதானியை யடைந்தனர். அங்கிலிடத்துத் திவான் களான ஸ்ரீகௌரிசங்கர், விஜயசங்கர் என்போர் தாம் பல பிறவிசுபிற் சேர்த்த புண்ணியங்களின் பிரபலத்தால் மிகச் சந்தாத் தங்கரண முன்னவராயும், விவேத முதலிய சாதன சம்பன்னர்களாயும், ப்ரம பீர்தியுடையவர்களாயும் இருந்தார் கள். ஸ்ரீசுவாமிகளின் வருதலைக்கேள்வியுற்று மிகக்கனிப்புற்றவர்களாகி அவர் வரவை எதிர்பார்த்து நின்றார்கள். ஸ்ரீசுவாமிகள் வரலும் அவர் சந்தியடைந் து திருவடிப்பேர்தில் தண்டம்போல் தாழ்ந்தெழுந்து கருணை நெடுங்கடலே! கல்லாலின் கீழ்மர்ந்த கடவுளையாய்! அர்ச்சுனனுக் கருள்சுரந்த அச்சுதன் போல்வாய்! தெருள் நிறைந்த சுவகுருவே! மருணலியவரும் பிறவி மருந்தே! மாமணியே! எனப்பலவாறு போற்றிக் கைகூப்பி 'பெருந்தவவரசே! அடியேம் அநாதிகாலந்தொடுத்து அடிக்கடி அதுபவித்துவரும் இச்சனன மரணமுதலிய துக்கக்கடலை எதுனால் கடப்போமோ, அதனைக் கருணை கூர்ந்து எமக்கு உப தேசித்தருளுக' என்று சுவாமிகளைப் பிரார்த்தித்தார்கள். மிக்க சொத்தை யுடைவர்களான கௌரி சங்கர் முதலிய அதிகாரிகளது மொழிகளைச் செவி சரத்திப் ப்ரமகருணாநிதியாகிய ஸ்ரீசுவாமிகள் உபநிஷதாத்தலைய வடிவங்களான ஆத்ம புரானமும், ஸ்ரீமத்பகவத் நைதயும், தத்துவாநு சந்தானமும், சாரீர பால்யமும் மற்றும்பிற பிரஹ்ம வித்தையைப் பிரதிபாதிக்கும் நூற்களையும்

அவர்களுக்குக் கேட்பித்தருளினார். இவைகளைக் கேட்டதால் இவ்வதிகாரி சிரேஷ்டர்கள் அடைபவேண்டிய வஸ்துவை யடைந்து ப்ரமகிருதார்த்தர்க ளாயினர். இவர்கள் விரயமாக 'ஏபகவன்! இவ்வுலகின்கண் சம்ஸ்கிருத நூற்களின் பயிற்சியில்லாத மந்தமதியையுடைய முழுட்சுக்கள் அநேகர் உளர். அவர் பொருட்டு ஆத்ம புரானம், ஸ்ரீமத்தேத, தத்துவாநுசந்தானம் முதலிய நூற்களைப் பிராகிருத (சா) பாஷையில் வியாக்யானஞ் செய்தளிக்கின் மிக உத் தம கார்யமாகும். ஏனெனின், இந்நூற்களை மனனஞ்செய்வதால் அநேக முழுட் சுக்கள் ப்ரமகல்யாணத்தைப் பெறுவார்கள். அன்றியும், மஹாநுபாவர்களது சரீ ரம் கேவலம் ஜிஜ்ஞாசுக்களுக்காக வென்றே தேவாந்ரியுளது' எனவேண்டிநிற்க, அவ்வதிகாரிகளின் வேண்டுகோளுக்கிங்கி ப்ரமகிருபாருவான் ஸ்ரீசுவாமிகள் பாவ்நசரத்தில் பதின்மூன்றாண்டுகாலம் இருந்த ஆத்ம புரானமும், ஸ்ரீமத் பகவத்தேதக்குக் கூடார்த்த தீபிகை எனப்பெயரியதோர் விரிவுரையும், பிர ஹ்ம ருத்திரார்த்தமுற்று மடங்கிய தத்துவாநு சந்தானமும், பலநியாய நூற் கள் ஒன்றாகக் கூட்டித்திரட்டிய தொப்பதான நியாயப்பிரகாசமும் ஆகிய நான்கு நூற்களையும் மிகளளிய நடைபில் ஹிந்தி பாஷையில் இயற்றியருளி பகீர்தி பாய்வதும், மரித்த மாத்திரத்தில் மோட்சத்தைப் போக்கடிக்கும் பூரணி சகிதமாகிவருதான் திருக்கோயில் கொண்டருளியதுமான ஸ்ரீகாசிப் சுவாமிகளது அறச்சாலையில் சில்லாண்டு காலம் நிவாசஞ்செய்து ஸ்தூல சரீர முதலிய உபாதிகளைக் கழற்றி நிர்விசேஷ சொரூபத்தை யடைந்தனர்.

இவர் சமீபகாலத்தில் சிலவருடங்களுக்கு முன்னிருந்ததாகத் தெரிகின் றது. இவர் காசிப்பதியில் மண்டலேசுவரராகவு மிருந்தனர். பிரஹ்ம நிஷ் டைச் செல்வரும் பிரஹ்ம வித்யாப் பிரவர்த்த சருமா மித்தகையார் ஜகத்தில் மிகத் துல்லபம்.

ஸ்ரீபுராஸ்ரீவநாரணு மிரிவவடகலாமராலிவாஸ்திகாரதீவ வடநிநா லோகிவெடிஸி(தீர்த்தம், ஆஸ்ரமம், வநம், ஆரண்யம், கிரி, பர்வதம், சாகரம், சரஸ்வதி, பாரதி, புரி என்னும் இவை சந்தியாச ஆசிரமத்தின் பத்துப் பெயர் களாம்) கிழக்குத் திசையில் ஜகந்நாத தாமத்தின் கோவர்த்தன மடத்தைச் சார்ந்தவை வநம், ஆரண்யம்—மேற்குத்திசையில் துவாரகை தாமத்தின் சாரதா தாமத்தின் கிருங்கேரி மடத்தைச் சார்ந்தவை சரஸ்வதி, பாரதி, புரி—வட்திசை யில் பத்ரிசாகிரம தாமத்தின் ஜோதிர்மடத்தைச் சார்ந்தவை கிரி, பர்வதம், சாக ரம்—இவற்றுள் ஸ்ரீசித்தனானந்த சுவாமிகள் வட்திசையின்கண் ணுள்ளஜோதிர் மடத்தைச் சார்ந்தவராகலின் அவருக்குக் கிரி என்னும் சந்தியாசத்தின் உப பதம் வந்துளது. சிலர் ஸ்ரீசித்தனானந்த சரஸ்வதி என்றும் வழங்குவர். அவர் வித்தையிற் பாரதியே யனையாராகலின் அது பற்றி வந்தது போலும்.

இத் தத்துவாநுசந்தான மென்னும் நூலானது நான்கு பரிச்சேதங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள் முதற்பரிச்சேதத்தில் தத்துவமசி முதலிய

மகா வாக்கியங்களாலுண்டான அகண்ட பிரஹ்மத்தை விஷயப்படுத்தும் அபரோட்ச விருத்தியால் அதிகாரிக்கு அஜ்ஞான நிவிர்த்தியும் பரமாத்மநிர்வாணத்தையும் கூறப்பட்டுள்ளன. இரண்டாவது பரிச்சேதத்தில் விருத்தியின் சொரூபம் யாது? விருத்தியின் பிரமாணம் யாது? விருத்தி எவ்வாறுண்டாகின்றது? விருத்திக்குப் பயன் யாது? என வினாவி அவ்விருத்திகளைப் பிரமை அப்பிரமை என்றிருவிதமாகக்கூறி அவற்றுள் முதற்பிரமை விருத்தியிற் பிரமாணம் பயன் முதலியன நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன. மூன்றாவது பரிச்சேதத்தில் அப்பிரமை விருத்தி விரிவாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. நான்காவது பரிச்சேதத்தில் ஜீவன் முக்தி, விதேக முக்தி என்னும் இருவித முக்திகளின் சொரூபம் முதலியன செவ்வனே நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன. • தொடர்ச்சி நேர்த்தவழி நுகவரனது தடவத் சொரூப இலக்கணங்கள், ஏவஜீவவாதம், நானாஜீவவாதம், ஆபாசவாதம், அவச்சேதவாதம், பிம்பப் பிரதிபிம்பவாதம், பிரத்தியட்சம், அதுமானம், உவமானம், சப்தம், அர்த்தப்பத்தி, அதுபலப்பதி என்னும் அறுவகைப் பிரமாணங்கள், சிரவணத்தின் அங்க அங்கப்பாவங்கள், அபூர்வவிதி நியமவிதி பரிசங்க்யா விதிகள், சந்தியாசத்தின் பாகுபாடுகள், தத்துவஞானம் வாசனாக்ஷம் மனோநாசம் இன்றோன்ன் அதுக்கிரமணிகையிற் காட்டியுள்ள பல அரிய பெரிய விஷயங்கள் மிக எளிதாகப் போதமாம் பொருட்டுப் பெரும்பான்மையும் கடாவிடைகளாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றிற்கெனங்கப் பிரபல பிரமாணங்களாயுள்ள சுருதி, சூத்திரம், ஸ்மிருதியாதிகளும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

இவ்வரியநூலைச் சுரோத்தரிய பிரஹ்ம நிஷ்டராகிய நல்லாசிரியரிடத்து ஒருமுறை சிரவணஞ்செய்யின் முக்தததை இச்சிவித அவஸ்தையிலேயே கிடைக்குமென்பது திண்ணம். இதனையே இக்கிரந்த கர்த்தாவினது சீடராயும், ஸ்ரீபாவநகரமென்னும் இராஜதானிக்கு முக்கிய பிரதானியாயும், பிரஹ்ம நிஷ்டராய் மிருந்த கௌரிசங்கரரென்றுமோர் புரிதர் சொரூபரது சந்தானமெனப் பெயர்தீட்டிக் கூர்ஜரபாஷையிற் பிரசித்தப்படுத்தினார்.

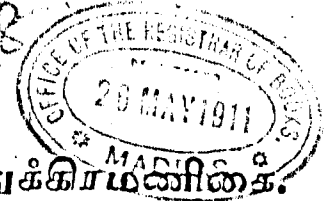
இந்நூலானது சத்திய ஞானானந்தமாய் விளங்கும் பிரத்தியக பின்ன பரமாத்ம தத்துவமாகிய உண்மையினை அடுத்தடுத்து நினைப்பூட்டுவதனால் தத்துவாநுசந்தானம் என்றும்—ஜீவப்பிரஹ்மாபேதவாசகமாகிய அத்வைதத்தினை நந்தாது விளக்கும் மணிபோல்வதால் அத்வைதசிந்தா கௌஸ்துபம் என்றும் ஒருவகையாக சுருக்கிச் சொல்லப்படும்.

இந்நூலானது ஹிந்திபாஷையி் விருத்தலால் தமிழ் வழங்குமிடத்திற் பயன் படாமை கருதி இதை மொழிபெயர்க்கின் தமிழ்தேயத்துள்ள அநேக முழுட்சுக்களுக்கு உபயோகப்படுமென்றெண்ணியும், என்னின்னுயிர்ச் சிவப் பிரகாச வடிவராய் விளங்கும் ஸ்ரீமத்-கரபாத்திரசுவாமிகள் பணித்தருளிய அறத்திருத்தெரிண்டைத் தலைமேற்றாங்கியும், ஏதோ என் கற்றறிநிற் கெட்டியவளவு ஒருவாறு மொழிபெயர்த்தேன் ஆனால், மூலத்திற்கு முரணின்றி உள்ளவாறு விளக்கமாகவிருக்கும். இதனுள் மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டிய பற்பலசுருத் ஸ்மிருதியாதி பிரமாணங்களுக்கு ஆசிரியரே 'இதன்பொருள்' என்று உரை எழுதி யுள்ளார் அவை நீங்கலாக மற்றவைகட்கு விரிக்கிற் பெருகுமென்

றஞ்சி இருபிறைக்குள் ஒருவாறு நேராகத் தமிழும், பண்டித பாமரராயுள்ள யாவருக்கும் எளிதில் போதமாமாறு மிக விளக்கமாக எளியநடையிலும் எழுதியுள்ளேன். இதுமிக ஊக்கத்துடன் செய்யப்பட்டது. இந்நூலைப் படிப்பதனாலேயே இதற்குரிய விஷயங்களின் ஏற்றம் வெள்ளிடைமலைபோல் செவ்வனே விளங்கும். இவ்வரியநூலின்கண் ணடங்கிய இரத்தினங்களொப்ப தான விஷயங்கள் என் புன்மொழியாகிய குப்பையிற் கிடப்பதாயினும், 'பிழைத்துணர்ந்தும் பேதமை சோல்லா ரிழைத்துணர்ந் தீண்டிய கேள்வி யவர்' என்னுந் திருமறைக்கிணங்க, அவற்றின் அருமையுணரும் புண்ணியர்கள் அவைகளைப் போற்றி, மறதியென்னும் வன்பசைவனால் நேரிட்ட பிழைகளை நாடாது, நடுவே வில்லடைகள் சில தோன்றியும் ஆரந்தத்தாண்டவமாடும் குஞ்சிதபாதப் பெருமானது திருவருணைக்கால் இது வெளிவந்தமை நாடி, என்னைப் பெரிதும் மன்னித்தருளும்படி மிக்க விரயத்துடன் அவரை வேண்டி நிற்கின்றேன். மேலும், நான் குடும்பகோஷத்திற் பலகர்டங்களை ஒழுங்குபெறச் செய்யுங்கால், இடைக்கிடையுள்வப்போது கிடைத்த அற்ப அவகாசத்தினையே யிந்நூல் முடிபுன்றி முடிவுபெறப் பயன் படுத்தினமையானும், இதுவிஷயமாய்ப் பிற போக்கிய உதவி கிடைப்பதரிதாய் முடிந்தமையானும் இதன் கண்ணுங்காங்கும் பற்பலகுற்றங்கள் கண்ணக்கிடப்பின் அவற்றை யன்புடன் தமிழ்வல்லார் திருத்தி என்னை ஆதரிப்பாராக.

ஆயினும், இதன் நிமித்தம் என்மீது அன்பு பாராட்டி லில் விஷயங்களில் உதவி புரிந்தருளிய பிரஹ்மஸ்ரீ, மருர் - கணேசசாஸ்திரியார் அவர்களுடையவும், கோசாயி சாம்பரதாயஸ்த ஸ்ரீமத - லவங்கபாரதிபாவாஜி அவர்களுடையவும் நன்றியை என்றும் மறக்கத் தக்கதன்று.

இவ்வரியநூல் தர்மகங்கர்யத்திற் கென்றே வெளியிடப்பட்டது. பரோபகாரமே பொருளை மதித்தவரும், இதனை அச்சேற்றுவதித்த வருமான ம - ரா - ஸ்ரீ தி. கோபாலுங்காயர் அவர்கள் வருடந்தோறும் சித்திரா பெளர்ணமி யன்று பெருமிதமாகச் சாது சந்தர்ப்பமாஞ்செய்து வருகின்றார்கள். இதுமாத்திரமன்றி இன்னும் அநேக அரிய நூற்களை வெளிப்படுத்தி அவற்றால் வரும் ஊதியமுழுவதும் தமக்கோர் பயனை புங்கருதாது அத்தர்மகங்கர்யத்திற்கென்றே ஏற்படுத்தியிருக்கின்றார்கள். இதை வாங்குபவர்கள் இந்நூலால் வரும்பயனையடைவதுடன் அப்பெருந்தர்மகங்கர்யத்திற்கு உதவிபுரிந்ததனால் வரும் பெரும் புண்ணியப் பேற்றையு மடைவார்கள்.

தத்துவா நுசந்தானத்தின் அருக்கிரமணிகை

பிரசங்கம்	விலையம்.	பக்கம்.
முதற்பரிச்சேதம்.		
மங்கலம்		
க	முதற்சுலோகத்தின்பொருளை விரிவாக நிரூபித்தல்	க
உ	இரண்டாவது சுலோகத்தின்பொருளை விரிவாக நிரூபித்தல்	உ
ங	தாலதேகம் ஆத்மாவன்றென்பதற் சங்கை சமாதானம்	ங
ச	இந்திரியம் ஆத்மாவன்றென்பதற் சங்கை சமாதானம்	ச
ஞ	பிராணன் ஆத்மாவன்றென்பதற் சங்கை சமாதானம்	ஞ
சு	அந்தக்கரணம் ஆத்மாவன்றென்பதற் சங்கை சமாதானம்	சு
எ	அஞ்ஞானம் ஆத்மாவன்றென்பதற் சங்கை சமாதானம்	எ
அ	பிரஹ்மத்தின்சொருப தடஸ்தலட்சணங்களை நிரூபித்தல்	அ
ஈ	மங்கலம் செய்யத்தக்கதன்றென்பதற் சங்கை	ஈ
கௌ	மங்கலாசரணம் செய்யத்தக்கதென்னும் சமாதானம்	கௌ
கக	நூலாரம்பம்	கக
கஉ	இருவகைப் பிரஹ்மவிசாரத்தின் நிரூபணம்	கஉ
கங	தத்துவம் பதங்களின் வாக்கியார்த்த ஞானத்தில் சங்கை	கங
கச	தத்பதார்த்த நிரூபணம் [சமாதானங்கள்	கச
கஞ	அதிவியாப்திமுதலிய தோஷங்களின் இலக்கணங்கூறுதல்	கஞ
கசு	பிரஹ்மம் ஜகத்திற்கு அபின்னரிமிய்த்த உபாதானம் என்பதற்	கசு
கஎ	சங்கை சமாதானங்கள்	கஎ
கஅ	தத்பதார்த்தத்தின் சொருபலக்ஷணம்	கஅ
கஈ	மாயையின் சொருப இலக்ஷணபிரமாண சங்கை சமாதானங்கள்	கஈ
உௌ	பரமாத்மாவின்சொருப இலக்ஷணபிரமாண சங்கை சமாதானங்கள்	உௌ
உக	பிரஹ்ம விசேஷணங்களின் பயன் பிரமாணங்களைக்கூறுதல்	உக
உஉ	அஞ்ஞானத்தின் சொருப இலக்கண பிரமாணங்கள் கூறுதல்	உஉ
உங	அஞ்ஞானத்தின் பிரிவைச்சொல்லுதல்	உங
உச	மாயை அலித்கைகளினது பிரிவின்பயனைக்கூறுதல்	உச
உஞ	எகஜீவவாத நிரூபணம்	உஞ
உசு	சிலநூலாசிரியர் மதப்படி ஜீவஹிபாதியாகிய அந்தக்கரணம் நானா	உசு
உஎ	வெனல் (முதற்பட்சம்)	உஎ
உஅ	சிலநூலாசிரியர் மதப்படி ஜீவஹிபாதியாகிய அஞ்ஞானம் நானா	உஅ
உஈ	வெனல் (இரண்டாவதுபட்சம்)	உஈ
உௌ	சிலநூலாசிரியர் மதப்படி ஜீவஹிபாதியாகிய அஞ்ஞானம் எகம்	உௌ
உக	எனல் (மூன்றாவதுபட்சம்)	உக
உஉ	சிலநூலாசிரியர் மதப்படி நானா அஞ்ஞானங்களின் அறுசாரமாக	உஉ
உங	ஜீவஹிபாத விபாகவாணனம் (நான்காவதுபட்சம்)	உங
உச	சிலநூலாசிரியர் மதப்படி ஜீவஹிபாத விபாகவாணனம் (ஐந்தாவதுபட்சம்)	உச
உஞ	உபாதான கர்த்திருத்தனைமைகளால்ஸ்வரன்ஜகத்காரணரெனல்	உஞ
உசு	பிரம்ம விஷ்ணுருத்திரர்களுக்குப்பேதமின்மை கூறுதல்	உசு
உஎ	மாயாவுபகித பரமேஸ்வரிடத்தினின்றும் ஆதாயமுதலிய ஜகத்	உஎ
உஅ	தின் உத்பத்திக்கிரமங்கூறுதல்	உஅ
உஈ	சையாயிகமதப்படி ஜகத்துற்பத்தி கூறுதல்	உஈ
உௌ	சாங்கியமதப்படி ஜகத்துற்பத்தி கூறுதல்	உௌ
உக	குட்சுமசரீர ஸ்தூலபூதங்களினைப்பற்றி கூறுதல்	உக
உஉ	அன்னமயமுதலியவைங்கோசங்களைச்சுருக்கிக்கூறுதல்	உஉ
உங	சூமஷ்டி வியஷ்டிகளின் இலக்கணங்கூறுதல்	உங
உச	சமவாயத்தின் சங்கை சமாதானங்கள்	உச
உஞ		உஞ

தத்துவாநுசந்தானத்தின் அங்கிரமணிகை

தத்துவாநுசந்தானத்தின் அங்கிரமணிகை.

பிரசங்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
௩௬	குட்சுமசுரீரத்தைப் புரியவந்தவடிவமாகச் சொல்லுதல்	௮௧
௪௦	கருமங்களின் பேதம்சொல்லுதல்	௮௨
௪௧	ஸ்தூலபூதங்களினுற்பத்தி சொல்லுதல்	௮௩
௪௨	ஸ்தூலசுரீரத்தினுற்பத்தியும் பிரிவுகூறுதல்	௮௪
௪௩	ஜீவாத்மாவின் ஜாக்ரதசொப்பன சமுத்திரமூர்ச்சை மரணமென் னுமைந்த எவ்வகைக்கூறுதல்	௮௪
௪௪	சகுணப் பிரஹ்மோபாசனையின்பயன் சொல்லுதல்	௮௫
௪௫	கிருஞ்ஞபப் பிரஹ்மோபாசனையின்பயன் சொல்லுதல்	௮௬
௪௬	பிரஹ்மத்தினிடத்து ஆரோபித பிரபஞ்சத்தின் அபவாதகூறுதல்	௮௭
௪௭	துவம்பதார்த்த சோகனஞ்சொல்லுதல்	௮௮
௪௮	சாமாநுதிகரணய, விசேஷண விசேஷியபாவ, லட்சிய லட்சண பாவ சம்பந்தங்களைக்கூறுதல்	௮௯
௪௯	மதபேதத்தால் அகண்டத்தன்மையின் நிரூபணம்	௯௦
௫௦	காலதேசவஸ்து பரிச்சேதங்களைக்கூறுதல்	௯௧
இரண்டாவது பரிச்சேதம்		
௫௧	விரூத்தியின் சாமானியலட்சணம்	௯௧
௫௨	பிரிமை விவரத்தாங்களின் இலக்கணங்கூறுதல்	௯௨
௫௩	விரூத்தியின் பிரிவைக்கூறுதல்	௯௩
௫௪	பிரமாணத்தின் இலக்கணங்கூறுதல்	௯௪
௫௫	ஜீவாசிரிதப்பிரமையின் பிரிவுகூறுதல்	௯௫
௫௬	பிரத்தியட்சப்பிரமையின் முதல் இலக்கணம்	௯௬
௫௭	விரூத்தியின் உற்பத்திவகைகூறுதல்	௯௭
௫௮	பிரத்தியட்சப்பிரமையின் இரண்டாவது இலக்கணம்	௯௮
௫௯	பிரத்தியட்சப்பிரமையின் பயன்கூறுதல்	௯௯
௬௦	சாட்சியின் சொரூபங்கூறுதல்	௧௦௦
௬௧	பிரத்தியட்சப் பிரமையின் பிரிவுகூறுதல்	௧௦௧
௬௨	இம் (வாசஸ்பதி மிரோது) மதத்தைக்கண்டிக்கும் வழியானே ஆசாரியர்களின் மதவாணனம்	௧௦௨
௬௩	அனுமிதிப்பிரமை	௧௦௩
௬௪	அனுமிதியினிலக்கணத்தைச் சித்தாந்தத்திற்குப்பொருத்துதல்	௧௦௪
௬௫	பட்சமுதலிய வற்றின் சொரூபம்	௧௦௫
௬௬	அனுமிதிப்பிரமையின் பிரிவுகூறுதல்	௧௦௬
௬௭	வைதிகவாக்கியத்தின்கண் பிரதிஞ்ஞமுதலியவற்றைக்கூறுதல்	௧௦௭
௬௮	ஜீவான்மாவினிடத்துச் சச்சிதானந்தத்தன்மை கூறுதல்	௧௦௮
௬௯	அனுமானப்பிரமாணத்தாற் பிரபஞ்சமீதியாத்தன்மை	௧௦௯
௭௦	உவமிதிப்பிரமை	௧௧௦
௭௧	சாப்திப்பிரமை	௧௧௧
௭௨	ஆகாமகைமுதலியவற்றின் சொரூபநிரூபணம்	௧௧௨
௭௩	சங்கதியின் சொரூபம்	௧௧௩
௭௪	சத்திவிரூத்தியினிரூபணம்	௧௧௪
௭௫	சத்திரூப நிரூபணம்	௧௧௫
௭௬	மதபேதப்படிசத்தி விஷயார்த்த நிரூபணம்	௧௧௬
௭௭	இலட்சணவிரூத்தி நிரூபணம்	௧௧௭
௭௮	கேவலலட்சணயினிரூபணம்	௧௧௮
௭௯	இலட்சிதலட்சண கூறுதல்	௧௧௯
௮௦	கௌணிலிருத்தி கூறுதல்	௧௨௦
௮௧	ஆசத்திரூபணம்	௧௨௧
௮௨	தாற்பரியநிரூபணம்	௧௨௨
௮௩	ஷட்வித நிரூபணம்	௧௨௩

பிரசங்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
௮௪	மனன நிதித்தியாசனசொரூப நிரூபணம்	௧௨௪
௮௫	சிரவஞ்ஞிகளின் அதிகாரிவாணனம்	௧௨௫
௮௬	விவேகமுதலிய நாதசாதன வர்ணனம்	௧௨௬
௮௭	சந்நியாசத்தின் சொரூபநிரூபணம்	௧௨௭
௮௮	வைராக்கியத்தின் பிரிவுகூறுதல்	௧௨௮
௮௯	விவிதிவநா சந்நியாசத்தின் விபாகம்	௧௨௯
௯௦	வித்வத்சந்நியாசங்கூறுதல்	௧௩௦
௯௧	வாசஸ்பதியிரோது அபிப்பிராயங்கூறுதல்	௧௩௧
௯௨	சிரவண அங்கிக்கு அங்கங்கூறுதல்	௧௩௨
௯௩	அபூர்வமுதலிய மூன்றுவிதங்களின் இலக்கணம்	௧௩௩
௯௪	சிரவணம் நித்தியமுதலிய கருமங்களன்றெனல்	௧௩௪
௯௫	துறவிக்குச்சிரவணம் நித்தியகருமமும் இல்லறத்தாருக்குக்காயிய கருமமுமெனல்	௧௩௫
௯௬	துறவிகட்கே சிரவணத்திலதிகாரமென்னும் சிலர் அபிப்பிராயங் களெனல்	௧௩௬
௯௭	பரவரைக்கியங்கூறுதல்	௧௩௭
௯௮	இலக்கணக்குப் பீஜமின்னதெனல்	௧௩௮
௯௯	வாக்கியங்களிலும் இலக்கணங்கூறுதல்	௧௩௯
௧௦௦	பரோட்சத்தின் இலக்கணம்	௧௪௦
௧௦௧	அபரோட்சத்தின் இலக்கணம்	௧௪௧
௧௦௨	அத்தாபத்திப்பிரமை	௧௪௨
௧௦௩	சிக்கியாதிராதம்	௧௪௩
௧௦௪	அசத்தியாதிராதம்	௧௪௪
௧௦௫	சத்தியாதிராதம்	௧௪௫
௧௦௬	ஆகமக்கியாதிராதம்	௧௪௬
௧௦௭	அந்நியதாக்கியாதிராதம்	௧௪௭
௧௦௮	அந்நியதாக்கியாதிராதம்	௧௪௮
௧௦௯	அந்நியதாக்கியாதிராதம்	௧௪௯
௧௧௦	சுருதார்த்தாபத்தி நிரூபணம்	௧௫௦
௧௧௧	பிரமாந்ருவிசாரம்	௧௫௧
௧௧௨	அத்தியாச இலக்கணம்	௧௫௨
௧௧௩	ஞானத்தியாச அர்த்தத்தியாசங்களின் இலக்கணங்கள்	௧௫௩
௧௧௪	அர்த்தத்தியாசத்தின் பிரிவுகூறுதல்	௧௫௪
௧௧௫	அபாவப்பிரமை	௧௫௫
௧௧௬	கரணஇலக்கணம்	௧௫௬
௧௧௭	காரணஇலக்கணம்	௧௫௭
௧௧௮	காரணத்தின் பிரிவுகூறுதல்	௧௫௮
௧௧௯	அபாவத்தின் சொரூபம்	௧௫௯
௧௨௦	பாரமார்த்திக அத்தியந்தாபாவ நிரூபணம்	௧௬௦
௧௨௧	வியாவகாரிக அத்தியந்தாபாவ நிரூபணம்	௧௬௧
மூன்றாவது பரிச்சேதம்		
௧௨௨	அப்பிரமைவிரூத்தி நிரூபணம்	௧௬௨
௧௨௩	ஸ்மிருதி நிரூபணம்	௧௬௩
௧௨௪	ஸ்மிருதியின் பிரிவுகூறுதல்	௧௬௪
௧௨௫	அநுபவ நிரூபணம்	௧௬௫
௧௨௬	அநுபவத்தின் பிரிவைச்சொல்லுதல்	௧௬௬
௧௨௭	சுவதஃ கிராஹயநிரூபணம்	௧௬௭
௧௨௮	பாதஃ கிராஹய நிரூபணம்	௧௬௮
௧௨௯	பிரமாணகத பிரமேயகத அசம்பாவனைகளும் அவற்றின் நிவர்த	௧௬௯
௧௩௦	நிச்சய நிரூபணம்	௧௭௦
௧௩௧	சொப்பனவிசாரம்	௧௭௧

தத்துவாநுசந்தானத்தின் அருக்கிரமணிகை,

பிரசங்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
கருக	சிலதூலாகிரியர்கள் சொப்பனத்தை நிரூபித்தமெனல்	உசக
கருஉ	விபரம்பயத்தின் லேறுவிதம்	உசஉ
கருங	பூதபாலவர்த்தமான பிரதிபத்தங்களின் சொரூபமும் அவைகளின் நிவிர்த்திக்கும் உபாயங்களுக்கூறுதல்	உசங
கருச	சமாதானிகளின் சொரூபங்கூறுதல்	உசஎ
கருரு	ஞாலியின் விஷயாநுபவத்திற் சங்கை சமாதானங்கள்	உசச
கருசு	ஞானிக்குத் தியானத்திற் கர்த்தவ்யமின்றென்பதற் சங்கை சமாதானங்கள்	உசரு
கருள	வைராக்கியம், போதம், உபரதிகளின் சொரூபமுதலியன்கூறுதல்	உசத
நான்காவது பரிச்சேதம்.		
கருஅ	ஜீவன் முக்தியிற் பிரமாணம் இலட்சணம் அதிகாரியன் இவை முக்தியின் பிரிவைக்கூறுதல்	உஎரு
கருசு	விதேஹமுக்தியின் நிரூபணம் [களில்லை யெனல்	உஎஅ
கசக	ஜீவன் முக்தி நிரூபணம்	உஅ௦
கசஉ	ஜீவன் முக்தியின் அதிகாரிநிரூபணம்	உஅ௨
கசங	ஜீவன் முக்தியின் பிரமாணநிரூபணம்	உஅச
கசரு	ஜீவன் முக்தியின் சாதனநிரூபணம்	உஅஅ
கசசு	பிரஹ்மவித்தைக்கு அதிகாரியையும் அதிகாரியையுங்கூறுதல்	உகக
கசசு	வாசனையின்பொது சிறப்பு இலக்கணங்கள் முதலியனகூறுதல்	உகரு
கசஎ	லோகவாசனா நிரூபணம்	உகஎ
கசஅ	சாஸ்திரவாசனா நிரூபணம்	உகஅ
கசரு	தேகவாசனா நிரூபணம்	உகசு
கரு௦	மலினவாசனையை நீக்கும் உபாயங்கூறுதல்	உ௦௦
கருத	மைத்திரியாதி சபவாசனையைக்கூறுதல்	உ௦௩
கருஉ	ஞானசாதனங்களைக்கூறுதல்	உ௦௪
கருங	அஜிதாவமுதலியனகூறுதல்	உ௦அ
கருச	சிக்மாநிரவாசனா நிரூபணம்	உ௦சு
கருரு	மனத்தின் சொரூபங்கூறுதல்	உ௦௦
கருசு	விருத்திகளின் நிரோதங்கூறுதல்	உ௦க
கருள	வித்யாமதமுதலியனையும் அவற்றை நீக்கும் விவேகமுகூறுதல்	உ௦உ
கருஅ	பிராணநிரோத உபாயங்கூறுதல்	உ௦சு
கருசு	ஆசனயோகம்	உ௦சு
கருஉ	அசனயோகம்	உ௦சு
கருங	சித்தவிருத்திகளையடக்குதலான யோகநிரூபணம்	உ௦சு
கருரு	இயமமுதலிய அஷ்டாங்கங்களைக்கூறுதல்	உ௦சு
கருசு	சமாதானியின் விதனங்களைக்கூறுதல்	உ௦௦
கருரு	சமாதானியைக்கூறுதல் உபாயங்கூறுதல்	உ௦௨
கருசு	சுகவாசனாநிரூபணம்	உ௦அ
கருள	ஜீவன் முக்தியின் பயன் வர்ணனம்	உ௦௩
கருஅ	ஜீவன் முக்திக்கு இரண்டாவது பிரயோசனமாகிய தவத்தின் நிரூபணம்	உ௦௩
கருசு	ஜீவன் முக்தியின் விசம்வாதாபாவமாகிய முன்னுவதுபிரயோசனத்தின் நிரூபணம்	உ௦௩
கருரு	ஜீவன் முக்தியின் முக்கலிவிர்த்தியாகிய நான்காவது பிரயோசனத்தின் வர்ணனம்	உ௦௩
கருசு	ஜீவன் முக்தியின் சுகாவிர்பாவமாகிய ஐந்தாவது பிரயோசனத்தின் நிரூபணம்	உ௦௩

தத்துவாநுசந்தானத்தின் அருக்கிரமணிகை முடிந்தது.

ஸ்ரீ கணேசாய நம:

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.	பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
3	2	முகவுரை.	கூறியுளது	16	38	வ்விஷ	வ்விஷ
4	8	ஞரைத்தன	ஞரைப்ப	17	25	பிரகாசித்	பிரகாசிப்பித்
		1-பரிச்சேதம்		18	2	ஜீவாத்மா	ஜீவாத்மா
2	19	என்பது	என்பன	19	20	காக	காக
27		பித்தனர்	பித்தனர்	20	36	அதினமாம்	அதினமாம்
4	19	உண்டாகாது	உண்டாகாது	21	1	யாயத்திற்	யாயத்திற்
23		கனால	கனால	22	9	சாதனம்	சாதனம்
27		அந்த	அந்த	22	அத்துவதி	அத்துவதி	
8		சம்பவிக்கும்	சம்பவிக்கும்	23	21	வடிமே	வடிவமே
26		வ்வுவநம்	வ்வுவநம்	28	28	கருத்தனது	கருத்தனது
5		யாவான்	எவ்வான்	35	35	ஸ்பூர்த்தி	ஸ்பூர்த்தி
6		கூடாது. தர்	கூடாது. ஏனெனின், தர்	24	2	நிரூபிக்கப்படு	நிரூபிக்கப்படு
	9	யோகியாம்.	யோகியாம்.	4	4	பிரமாமாண	பிரமாண
	20	பேதத்திற்கும்	பேதத்திற்கும்	5	5	இரண்டுகளா	இரண்டுகளா
	23	அபின்னமும்	அபின்னமும்	25	3	காரியம்	காரியம்
	34	சம்பவியா	சம்பவியா	33	33	விசேணத்	விசேணத்
	38	(அப்பேதம்)	(அப்பேதம்)	26	14	சித்தாந்தி	சித்தாந்தி
7	4	ஆசிரிய	ஆசிரிய		32	இலக்கியத்தின்	இலக்கியத்தின்
8	8	சித்தல்	சித்தலும்		39	எனிடத்துக்கூட	எனிடத்தே (மு
	13	முதலாவது	முதலாவதின்	27	13	கர்த்தாவாகா	கர்த்தாவாகாது
	33	சம்பவிக்கும்	சம்பவிக்கும்		21	பிரஹ்மம்	பிரஹ்மம்
9	34	தர்மம்	தர்ம		36	மற்றும்	ஆனால்.
10	1	எவ்வாத்மா	எவ்வாத்மா	28	1	வடிமூலம்	வடிமூலம்
	13	பிராபதியை	பிராபதியை		27	காரியத்திற்கு	காரியத்தைத்
	14	கம்	கம்				குறித்து
	29	என்பது	என்பன	29	17	இரண்டுகளுக்	இரண்டுகளுக்
12	20	நனம்:	நனமெனின்:-		18	கரிப்பத்	கரிக்கப்பட்
	21	யின்றோ	யின்றோ	30	4	சுப்யுப	சுப்யுப
	26	கிரியைக்குக்	கிரியையின்	31	2	மிவைகளே	மிதுவே
14	19	எல்லா	எல்லாக்		23	சாஸ்திர	சாஸ்திர
15	27	சுனோஹம்	சுனோஹம்		24	நாகவிகா	நாகவிகா
	28	நாதா	நாதா		25	தூய	தூய
	34	தர்மம்	தர்ம		31	மயமாய்ப்	மயமாய்ப்
	36	இரஜத்தன்	இரஜத்தன்	32	1	உபாதானகார	உபாதானகார
	31	விய்யுதெ	விய்யுதெ		2	னம்நிமித்த	*த்த
16	31	இரண்டுகளின்	இரண்டின்		6	வித்யவடிவ	வித்யவடிவ
	33	வ்வுவநம்	வ்வுவநம்		7	தூண்டு	தூண்டு
	37	வ்வுவநம்	வ்வுவநம்				

நஸ்வர என்னுள்ள விடங்களிலெல்லாம் நஸ்வர என்று திருத்தாக.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்.	பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்.
32	10	ஸாக்ஷி	ஸாக்ஷி	56	21	அஞ்ஞா	அஞ்ஞா
"	14	கின்றது.	கின்றன.	"	27	சுத்தி	சுத்தி
"	32	சாஸ்திர	சாஸ்திர	"	நான்காவது	இந்தாவது	
33	14	மூன்றாவது	இரண்டாவது	59	11	அவ்வக	அவ்வக
"	17	சம்பவியா	சம்பவியா	"	13	"	"
"	20	வாஸ்தவ	வாஸ்தவ	"	28	பொறி	பொறி
"	22	"	"	"	1	வரணிகை	வாகை
"	23	"	"	60	25	மழைஸ்வர	மழைசுவர
34	24	தகவல்	தகவல்	61	36	அவரேபிரம்	(அவரேபிரம்
35	3	சொல்லப்பட	சொல்லப்பட	"	28	அவர்கள்	அவர்களால்
"	14	முடியாது	முடியா	"	38	*ஸ்வரஸ்—	*ஸ்வராத்—
"	14	வஸ்து	வஸ்து	"	செய்	சொப்	
"	33	தருமங்களா	தருமங்களின்	"	19	சம்பலிக்கும்	சம்பலிக்கும்
"	38	தருமங்களாம்	தருமமாம்.	"	22	வியவற்றின்	வியவற்றின்
36	15	சம்பலி	சம்பலி	64	3	பாதார்த்த	பாதார்த்த
"	31	அடையப்பட	நிகழ்	"	8	எனனபர்	எனனபர்
37	6	போதா.ஹ	போதா.ஹ	"	12	எல்லாகாரி	எல்லாகாரி
"	"	"	கெடுவெ	65	22	சேஷகர்	சேஷகர்
"	"	"	ஐம்ஸவ-ஓ,	66	1	கின்றது.	கின்றன.
"	"	"	ஹ	"	6	மூன்றகளா	மூன்றகளா
"	"	"	ஹ	"	8	மூன்றகளா	மூன்றகளா
38	28	விஜுகஸ	விஜுகஸ	67	34	அனர்த்தம்	அர்த்தம்
40	36	ஸாவாஹ	ஸாவாஹ	69	38	மூக்கும்	மூக்கும்
41	3	பட்டது)	பட்டன)	70	17	தத்துமெ	தத்துமெ
"	21	ஜாந	ஜாந	72	12	மூர்த்தத்	மூர்த்தத்
"	29	அநாதி	அநாதி	73	29	கின்றது.	கின்றது
"	31	ஞானத்தால்கீ	ஞானத்தால்	74	31	ஜபால	சுபால
"	"	கப்படுவது	கீகப்படுவது	75	13	அச்	அத்த
42	32	கின்றதாகை	கின்றது.	80	3	அனவஸ்தா	அனவஸ்தா
"	"	"	ஆகை	"	25	உடெ	உடெ
43	33	கருமை (தம)	கருமை (தம)	"	31	மட	வட
"	"	கருமைச்	கருமைச்	"	"	ஹு	ஹு
"	34	கருமைவடி	கருமைவடி	"	32	ஹுக்ஷா	ஹுக்ஷா
44	14	கங்களால்	கங்களால்	"	"	ஹுக்ஷா	ஹுக்ஷா
45	33	கெடுகு	கெடுகு	"	"	சம்பர்	சம்பர்
46	10	படுகின்றது.	படுகின்றன.	81	7	இலட்சணப்	இலட்சணப்
50	9	பிரம்	பிரம்	"	8	இலட்சப்	இலட்சப்
"	12	ஸமார	ஸமார	"	20	குட	குட
51	18	அது	அது	"	33	புரியத்த	புரியத்த
52	22	நிமணஸ	நிமணஸ	"	38	அதத்	அதத்
53	8	நாம்	நாம்	"	6	நித்திய	நித்திய
54	15	அத்துவி	சத்துவி	"	38	மென்னுமா	மென்னுமா
55	21	ஞண்டாகாது	ஞண்டாகா.	83	6	நாஸாந்த	நாஸாந்த
56	10	கிளிஞ்சலின்	கிளிஞ்சலின்	"	14	கின்றன	கின்றன
"	"	"	"	"	20	கர்மங்களும	கர்மங்களும

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்.	பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்.
83	33	குத்திரம்	குத்திரம்	141	14	சமூக	சமூக
86	12	எந்தத்	எந்தத்	142	5	மூன்றுபத	மூன்றுபத
87	4	மென்றறிப	மென்றறிய	"	33	"	"
"	22	ரேதஸ்	ரேதஸ்	143	18	மடாடி	வடாடி
"	38	கின்றது	கின்றது.	"	2	இலெகிக	இலெகிக
"	24	யுண்டு	யுண்டு.	147	30	*யாகிரயத்த	*யாகிரயத்த
92	2	வஸ்தை	வஸ்தை	148	14	வாரித்யமெ	வாரித்யமெ
"	26	பாட்டிரு	பாட்டிரு	150	22	ஹுரையும்	ஹுரையும்
94	20	தடுக்கை	தடுக்கை	"	24	கண்ணுரை	கண்ணுரை
100	2	அச்சம்ப	முச்சம்ப	"	29	சாமாதானம்	சாமாதானம்
101	9	முண்டு	முண்டு.	151	35	இலட்சிம	இலட்சிம
"	15	என்னும்	என்னும்	152	5	பந்ததா	பந்ததா
"	19	தப்பத	தப்பத	154	10	வகூ	வகூ
"	27	(அது க)	(அது க)	"	1	ஆபூர்வ	ஆபூர்வ
"	29	கின்றன	கின்றன	156	38	நன்னீரன்	நன்னீரன்
103	10	சுருதிருக்	சுருதிருக்	"	14	ஆனன்மப்	ஆனன்மப்
106	32	கூதஸ	மதஸ	159	9	மத்தி	மத்தி
107	35	வ்யூபாதி	வ்யூபாதி	160	29	ஸாஞா	ஸாஞா
"	"	2-பரிச்சேதம்	"	"	31	மூவனத்	மூவனத்
110	24	பிரமேயங்	பிரமேயங்	161	25	ஆனஞா	ஆனஞா
114	29	ஸூபாஹ	ஸூபாஹ	163	29	ஒர்கால்	ஒர்கால்
117	21	கிருட்டின்	கிருட்டின்	"	23	தத்தும	தத்தும
"	26	படாதாயு	படாதாயு	164	29	பிரஹ்மா	பிரஹ்மா
"	"	"	"	"	7	அவ்வித்	அவ்வித்
119	26	வாசிரத	வாசிரித்	165	19	மறுக்கு	மறுக்கு
"	"	பிரவு	பிரிவு	166	21	ஸூபாதவெ	ஸூபாதவெ
121	19	வதில்லை	வதில்லை.	"	14	நித்தியா	நித்தியா
124	29	மூண்டல	மூண்டல	167	16	மன்னரித்	மன்னரித்
126	30	புபிட	புபிட	"	2	யாசமா	யாசமா
127	28	மூதலிய	மூதலிய	168	8	ஆபூர்வ	ஆபூர்வ
127	32	இன்றும்.	இன்றும்.	"	13	ஆபூர்வ	ஆபூர்வ
128	8	பிரதி	பிரதி	"	"	ஆபூர்வ	ஆபூர்வ
130	14	சாமாதானம்	சாமாதானம்	"	11	பிரஹ்மா	பிரஹ்மா
131	33	பெறப்படும்	பெறப்படும்.	170	36	கைமித்தி	கைமித்தி
132	20	கூபா	கூபா	171	24	காய்களுக்கு	காய்களுக்கு
"	"	யலேலிஷா	யலேலிஷா	172	33	பிரமேய	பிரமேய
"	37	*அஃதெங்க	*அஃதெங்க	"	34	பிரஹ்மே	பிரஹ்மே
134	1	ததுவழி	ததுவழி	174	15	தத்துவ	தத்துவ
136	6	நூபுயவச	நூபுயவச	"	23	மூன்றகளி	மூன்றகளி
137	19	மடா	வடா	"	34	அவ்வில்லத்	அவ்வில்லத்
138	1	யுபேகா	யுபேகா	175	14	லிப்பவன்	லிப்பவன்
139	33	மர்த்ததி	மர்த்ததி	"	16	பரியமாம்	பரியமாம்
141	5	மூப்ப	மூன்றுபத	"	20	ஹுநகி	ஹுநகி
"	"	"	"	"	32	லிகட்கே	லிகட்கே

8

பு.கூ.பு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.	பு.கூ.பு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
175	32	மென்னு	மென்று	217	32	வூவூ	வூவூ
"	37	யுரைக்கும்,	யுரைக்கும்	218	18	வடிஃவடொ	வாடுதலுவ
176	5	இல்லற	இல்லற	"	"	"	டொ
"	18	வலையதஃ	வலையதஃ	219	6	கரணத்தி	கரணத்தி
"	24	அதாவது	அதாவது	"	"	3-பரிச்சேதம்.	"
177	5	கெதழுண	கெதழுண	223	31	ஞானம்	'ஞானம்'
178	19	மற்ற	மற்றப்	231	30	வதூஃ	வதூஃ
"	24	யென்பர்	யென்பர்	232	34	தத்துமசி	தத்துமசி
179	24	வலெடிவ	வலெடிவ	233	32	நிஸய	நிஸய
181	3	சாமாதா	சாமாதா	"	37	"	"
182	35	ரோட்சன	ரோட்சனே	234	6	நிஸய	நிஸய
183	39	காஜெஸு	காஜெஸு	"	16	விவ்யய	விவ்யய
184	11	பிரணமா	பிரமா	"	8	கின்றன	கின்றன
"	37	கேட்டலர்	கேட்டலர்	238	5	கன்ரு	கன்ரு
185	26	உநுதெ	உநுதெ	239	31	தப்புப்ப	தப்புப்ப
"	"	பூவூ	பூவூ	242	30	சாரீக	சாரீக
186	7	அர்தா	அர்தா	243	22	சூஸய	சூஸய
188	1	யதார்த	யதார்த்த	"	23	கலிசு	கலிசு
189	1	வெள்	வெள்ளி	"	27	நிலிர்த்திக்கும	நிலிர்த்திக்கும
"	14	ஸ்மிருதி,	ஸ்மிருதி	"	24	பல	பலன்
"	29	ஞாதா	ஞாதா,	244	15	தில்லையே	தில்லையே
190	16	ரேந்திய	ரேந்திரிய	245	32	கூதலி	கூதலி
"	34	சாம்பரா	சாம்பரா	246	37	சாதனமா	சாதனங்கள்
191	17	ஒர்பிர	ஒர்பிர	"	24	வூவூணா	வூவூணா
"	21	மன்யிலு	மன்றியிலு	248	37	மடா	வடா
191	37	யவனுனது	யவனுனது	249	31	காமியாக	காமியாக
192	15	யட்சம	யட்சம்	250	29	முதலிவை	முதலியவை
193	6	நேத்திர்	நேத்திரேர்	253	3	வூதகூலூ	வூதகூலூ
197	8	அங்கிக	அங்கிக	255	19	நிஸயஃவ	நிஸயஃவ
"	28	ஸ்கரங்காளி	ஸ்கரங்காளி	256	24	பிராப்த	வற்றி
198	20	அங்கிகரி	அங்கிகரி	258	30	வர்த்தி	மேயாம்.
"	22	பொருள்கள்க	பொருள்க	259	4	மேயாம்	காவது
"	36	இரஜமு	இரஜமு	"	18	கரவது	கீதாநிக
201	18	மிழுண	மிழுண	"	28	கீதிக	பாதக
202	14	அச்சுக்	அச்சுக்	260	19	பாதச	மாத்தாவை
"	39	ஆன்வா	ஆன்மா	265	27	மாத்தவை	உய்த்து
206	31	விவட்சிதமாம்.	கருத்தாம்.	266	13	உயத்த	ஜெயாதி
207	10	பகவன்	பகவான்	267	36	ஜயொதி	கோகா
208	25	மடஃ	வடஃ	270	14	லொகா	உவஜா
"	26	ஒர்கால்	ஒர்கால்	272	11	நவஜா	கூ
211	3	குலான்	குலான்	273	24	லொகா	ஸுலார்த
"	6	களின்	களின்	"	"	"	"
213	24	கரிப்பத்திற்	கரிப்பதிற்	"	"	"	"
"	34	வகையாகயா	வகையா	"	"	"	"
"	37	வத்ததைத்	வத்ததை	"	"	"	"

®

புதுக்கோட்டை	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.	புதுக்கோட்டை	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
		4 பரிச்சேதம்					
275	20	எனப்படுக	எனப்படுகி.	310	"	நகர	நகர
284	1	மிரண்டை	மிரண்டை	"	31	எழு	எழு
285	13	ஜாக்கிரா	ஜாக்கிரா	311	"	நகக	நகக
291	25	விதாய	விதாய	312	"	நகஉ	நகஉ
296	36	வாஸநா	வாஸநா	320	26	தக்ததா	தக்ததா
301	29	பாரதத்திலுங்	பாரதமுவ்	327	37	லாயிய	லாயிய
"	32	பயப்படு	பயப்படு	328	23	வெவ்லுத	வெவ்லுத
302	2	துகூ	துகூ	323	15	சகாவிற்	சகாவிற்
"	20	பெருடை	பெருடை	332	24	சொழியா	சொழியா
"	27	வகையாக	வகையாக	"	31	ஹவாஜுந	ஹவாஜுந
303	13	வநஸூதி	வநஸூதி	336	23	சகாவிற்பா	சகாவிற்பா
304	27	* திங்கினர்	* திங்கினர்	"	31	சகாவிற்பா	சகாவிற்பா
"	34	* தம்	* தம்	"	38	ஆவிற்பா	ஆவிற்பா
306	17	* களிள்	* களிள்	337	6	பிராப்த	பிராப்த
307.	29	* பிராநியு	* பிராப்தியு	"	29	லெஹஞ்சு	லெஹஞ்சு
				339	12	பிரஹ்மலோ	பிரஹ்மலோ

இனி சம்ஸ்கிருத தத்வானுசந்தான தூலிகை இயற்றியருளிய ஸ்ரீமஹா தேவசரஸ்வதியானவர், ஆர்ஞ்சால் இடைபூழின்றி யினிதில் முடியும் பொருட் டக் கூறியுள்ள மங்கலத்தை எண்ணும் எழுதுவாம்.

2. ஷெஹோதாஹம் ஸ்ரோத்ரவாமாஹி காமி நாஹம் ப்ரபந்தோஹ ப்யா
ஸதி-நம: | நாஹம் ஸத்யாநந்தா-நிவ ஸ்ரிநாதா ஜோயாஸாக்ஷி க்ஷுஷி
வனவாதஹிவலி||

இனி இவ்விரண்டு சுலோகங்களுள் முதற் சுலோகத்தின் பொருளை நிரூபிப்பாம். எந்தக்குருவின் பிரசாதத்தால் யான் பிரஹ்மரூபனாயிருக்கின்றேனோ இவ்வெல்லாவுலகும் என்னிடத்திலுக்கற்பிதமோ, அத்தன்மைய மூலம் சுவயம்பிரகாச சரஸ்வதியென்னும் பெழிர்வாய்ந்த எமது குருவாயும், அதிகாரிகளாகிய சர்வஜகத்தின் குருவாயும் உள்ளவரை நம்ஸ்கரிப்பாம்.

க. முதற்க்லோகத்தின் பொருளை விரிவாக நிரூபித்தல்.

சூரிய சலோகத்தில் 'பிரஹ்மாஹம்' (யான் பிரஹ்மம்) என்னும் வசனத்திலுள்ள 'பிரஹ்ம்' ஈப்தத்தால் மாயாரசுகித அகண்ட சைதன்யத்தைக் கிரகிக்கவேண்டும். 'அஹம்' (யான்) சஃப்தத்தால் ஸ்ஜூல சூட்கம காரண மென்னும் முச்சரீங்கட்கும் வேறான பிரத்யக்சைதன்யத்தைக் கிரகிக்கவேண்டும் 'பிரஹ்ம்' 'அஹம்' என்னும் இருபதங்கட்குச் சமானாதிகரண்யமுண்டு. அப்பதங்களின் சாமானாதிகரண்யம் அர்த்தத்தின் அபேதஸ்தலத்திலே நிகழ்கின்றதாதலின், 'பிரஹ்மாஹம்' என்னும் வசனத்தால் நூலாசிரியர் 'தத்வமஸி', 'அஹம்பிரஹ்மாஸமி' என்பது முதலிய மகாவாக்கியங்கட்கு அர்த்தமாகிய பிரஹ்ம் ஆத்மாக்களின் அபேதத்தினை இத்தத்துவாதுசந்தானப் பிரகாரத்திற்கு விஷயமென்று குறிப்பித்தனர். அந்தப் பிரஹ்ம் ஆத்மாக்களின் அபேதஜ்ஞானத்தால் அஜ்ஞான நிவிருத்திவாயிலாகப் பரமானந்தத்தின் பிராப்தியபாதோ, அது இந்நூற்குப் பிரயோஜன்மென்று குறிப்பித்தார். அப்பரமானந்தத்தை அடைய மிச்சையுடைய விவேக முதலிய நான்கு சாதனங்களுடன் கூடினவன் இந்நூற்கு அதிகாரி என்று குறிப்பித்தார். விஷயம், ஞாந் முதலியவற்றிற்கு ஒன்றற்கொன்றுள்ள பிரதிபாத்தியப் பிரதிபாதமுதலிய சர்ப்பத்தங்களையும் குறிப்பித்தனர். அச்சம்பந்தங்களைக் கூறுவாம். பிரஹ்மாத்மாக்களின் எகத்தன்மையாகிய விஷயத்திற்கும் நூற்கும் ஒன்றற்கொன்று பிரதிபாத்தியப் பிரதிபாதகபாவசம்பந்தமுளது. இவ்வேதாந்ததால் பிரதிபாதகம் (கூறுவது), அதிற்கூறிய விஷயம், பிரதிபாத்தியம் (கூறப்படுவது), பிரதிபாதனஞ்செய்வது பிரதிபாதகமென்று கூறப்படும். பிரதிபாதனஞ் செய்யத்தக்கது பிரதிபாத்தியமென்று கூறப்படும். பயனுக்கும் அதிகாரிக்கும் பரஸ்பரம் பிராப்தியப்பிராபகபாவ சம்பந்தமுளது. அஜ்ஞானத்தின் நிவிருத்தி உபலக்ஷிதமான பரமானந்தத்தின் பிராப்தியாகிய பயனோ பிராப்தியம் (பேறு), கூறிய அதிகாரி பிராபகன் (பெறுமவன்). எவ்வஸ்து அடையத்தக்கதாமோ அவ்வஸ்து பிராப்யமென்று கூறப்படும். எவன் அவ்வஸ்துவை அடைகின்றானோ அவன் பிராபகனென்று கூறப்படுகின்றான். அன்றியும் அதிகாரிக்கும், விசாரத்திற்கும் ஒன்றற்கொன்று கர்த்திரு கர்த்

தவ்யபாவ சம்பந்தமுள்ளது. கூறிய அதிகாரி கர்த்தா (செய்வோன்), விசாரம் கர்த்தவ்யம் (செய்யத்தக்கது). செய்கின்றவன் கர்த்தாவென்றும், செய்யத் தக்க அர்த்தம் கர்த்தவ்யமென்றும் கூறுவர். ஞானத்திற்கும் நூற்கும் ஒன்றற் கொன்று ஜன்ய ஜனகபாவ சம்பந்தமுள்ளது. விசாரவாயிலாக நூல் ஞானத்தின் ஜனகம் (உண்டாக்குவது), அந்த ஞானம் ஜன்யம் (உண்டாவது). உற்பத்தி செய்வதனை ஜனகமென்பர். உற்பன்னமாகும் காரியத்தினை ஜன்யமென்பர். இது முதலான மற்ற *சம்பந்தங்களுையும் அறிந்துகொள்க. விஷயம், பிரயோஜனம், அதிகாரி, சம்பந்தம், என்னும் நான்கு அனுபந்தங்களும் நூலை விஷயஞ்செய்யும் விவேகிகளது பிரவீருத்திக்கு ஏதுக்களாகின்றன. அதாவது இந் நான்கு அனுபந்தங்களை யறிந்தே புத்திமாண்கள் நூலிற் பிரவீருத்திக்கின்றார்கள். இக்காரணம்பற்றியே நூலாசிரியர் 'பிரஹ்மாஹம்' என்னும் வசனத்தாற் குறிப்பித்த அவ்வதுபந்தம் ஈண்டுத்தெளிவாய் நிரூபிக்கப்பட்டது. அன்றியும் நூலாசிரியர் 'பிரஹ்மாஹம்' என்னும் வசனத்தால் நேராக நூலானது முட்டின்று முடிதற்பொருட்டு தத்துவானுசந்தானத்தையே மங்கலமாகக் கூறினார். ஈண்டு பிரஹ்மாத்த்மாக்களின் ஏகத்துவமே தத்துவம், அத்தத்துவத்தின் ஸ்மரணமே தத்துவானுசந்தானம்.

சங்கை:—தத்துவாநுசந்தானம் மங்கலமாடுவென்பதில் பிரமானம் யாது?

சமாதானம்:—வியாசாசுரிய முனிவர்கள் ஸ்மிருதி வசனங்களில் அப்பரமாத்மாவின் ஸ்மரணைக்கு மங்கல வடிவத்தன்மை கூறியிருக்கின்றார்கள்.

ஸ்மிருதி:—1. ஸ்ரீதே வசகதகல்
பாஸஷ ஸ்ரீஜை பத ஜாயதே
பாஸஷ ஸ்ரீஜை பத ஜாயதே

(இதன் பொருள்.) எப்புருஷன் எந்த ஹரியை ஸ்மரணஞ் செய்யச் சர்வகல்யாணங்களின் பாஜன்கூ (ஆதாரம்) உண்டாகின்றதோ, அந்த ஜன்ம ரகிதமான நித்தியனாகிய ஹரியின் சரணத்தை யடைகின்றேன்.

வேறு ஸ்மிருதி.

2 ஸவட்டா ஸவட்டாரொ ஸவட்டா நாவலி தெ ஷா பிஷெயு!
பெஷா ஹிஷெஷா ஹவாது பிஷைய கடுநா ஹரிஃ

(இ ள்.) எவாகனது இருதயத்தில் எல்லா மங்களங்கட்கும் ஆசிரய பூத
ரான பகவான் ஹரி இருக்கின்றாரோ அவர்களுக் கெக்காலத்திலும் எக்காரி
யத்திலும் அமங்கலம் இல்லை; எல்லாக்காலத்திலும் எல்லாக்காரியங்களிலும்
மங்களமே உண்டு.

மற்றோரு ஸ்மிருதி.

3. சுசுஹாதி நிராவ்ஷெ கதொதி ஸுஹஸந்திஃ।
ஸுதிசோதெண யதும்ஸா ஸு ஹத நஜுனமிஃ॥

* விஷய விஷயீபாவ, பிரயோஜ்ஜியப் பிரயோஜகபாவ சம்பந்தங்கள் முதலியன.

ஞானத்திற்கு விஷயமன்று. அங்ஙனமாய் சுத்த ஆத்மாவைக் கிரகித்தற்பொருட்டு சக்ஷ முதலிய இந்திரியங்களின் பிரவிருத்தி ஒர்போதும் உண்டாகாது. பேதத்தின் தர்மியான சுத்த ஆத்மா இந்திரியங்களாற் கிரகணமில்லாதபோது, அந்தச் சுத்த ஆத்மாவை ஆசிரியித்துள்ள ப்ரஹ்மத்தின் பேதம் இந்திரியங்களால் யாங்ஙன் கிரகணமாகும்? கிரகித்தில் கூடாது. தர்மியினதும் பிரதியோகியினதும் ஞானம் இல்லாமல் பேதத்தின் ஞானம் உண்டாகாது; தர்மியிபிரதியோகிகளின் ஞானம் உண்டாகியே பேதத்தின் ஞானம் உண்டாகின்றது. எங்ஙனம் 'கடம்பட மன்று' என்னும் பிரதிதியா (தோற்றத்தால்) கடத்திப் பிரதிதியான படத்தினது பேதத்திற்கு அக்கடம்பாதர்மியும், அப்படம் பிரதியோகியும். அக்கடமாகிய தர்மியினதும், படமாகிய பிரதியோகியினதும் ஞானம் உண்டாகியே அக்கடத்தில் படத்தினது பேதத்தின் ஞான முண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே நீயிர் சுத்த ஆத்மாவில் அங்கீகரித்துள்ள ப்ரஹ்மத்தின் பேதத்திற்கும், அச்சுத்த ஆத்மாவோ தர்மியாதல் வேண்டும். அந்தப் ப்ரஹ்மம், பிரதியோகியாதல் வேண்டும். அத்தர்மியிபிரதியோகிகளின் ஞானமில்லாமல் அந்தப் பேதத்தின் ஞானமுண்டாகாது. அந்தப்பேதத்திற்கு அச்சுத்த ஆத்மரூப தர்மியும், ப்ரஹ்மரூப பிரதியோகியுமாகிய விரண்டும் அநீந்திரியங்கள். அத்தர்மியிபிரதியோகிகளின் பிரத்தியக்ஷமின்றி அப்பேதத்தின் பிரத்தியக்ஷம் யாங்ஙனமுண்டாகும்? உண்டாகாது. ஆகலின் ஜீவப் ப்ரஹ்ம பேதத்தை கிரகிப்பது பிரத்தியக்ஷப் ப்ரமானமாமென்று வாதியின் கூற்று கேவலம் மனோரதமாத்திரமாம். அன்றியும், விசாரத்தாற் கோணினை எந்தப் பேதத்திற்கும் யாண்டும் ஸ்திதி சம்பவியாது. ஏனெனின், அவ்வாறு அப்பேதத்தை அங்கீகரித்தனனோ, அவ்வாறியைக்கேட்கவேண்டியதில்லையாம். அப்பேதம் அபின்ன தர்மியில் இருக்கின்றதா? அல்லது பின்னதர்மியில் இருக்கின்றதா? ஸ்ரீரூப் பேதரகிதம் அபின்னமும், பேதமுடையது பின்னமுமாம். அவ்வாறு முதற்ப்ரஹ்மத்தை அங்கீகரிக்கின் வியாகாததோஷம்பிராப்தமாவது ஒன்று. ஏனெனின் பரஸ்பர விருத்த தருமங்கள் ஓர் அதிகரணத்தில் சமூச்சயமாக (கூடுதல்) வியாகாத மெனப்படும். ஸ்ரீரூப் பிரசங்கத்தில் (தொடர்பாட்டில்) பேதரகிதத்தன்மை பேதமுமாயிரண்டும் பரஸ்பரம் விருத்த தருமங்கள்; அநாவது, யாண்டு பேதமிருக்கின்றதோ, ஆண்டு பேதரகிதத்தன்மை இராது. யாண்டு பேதரகிதத்தன்மை யுண்டோ, ஆண்டு பேதமிராது. ஒரே அதிகரணத்தில் ஒன்றற்கொன்று விரோதமான தருமங்களின் சமூச்சயம் (கலப்பு) ஒப்புவதில் அந்த வியாகாததோஷம் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றது. பேதரகித தர்மியில் பேதத்தைக் சுவருவதாகிய பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தில் பிரம (மயக்க)த்தன்மை பிராப்தமாவது மற்றொன்று. ஆகலின் அபின்ன தர்மியில் பேதத்தின் இருப்பு சம்பவியாது. அவ்விரு தோஷங்களை நீக்கும்பொருட்டு அவ்வாறு அந்தப்பேதம் பின்னதர்மியில் இருக்கின்றதென்னும் இரண்டாவது ப்ரஹ்மத்தை அங்கீகரிக்கின் அவ்வாறியைக்கேட்டல் இதுவாம்.

அப்பேதம் தன்னாற் பின்னஞ்செய்யப்பட்ட தர்மியில் தான் (அப்பேதம்) இருக்கின்றதா? அல்லது, பிறிதோர்பேதத்தாற் பின்னஞ்செய்யப்பட்ட தர்மியில்

யில் அப்பேதமிருக்கின்றதா? அவ்வாறு முதற்ப்ரஹ்மத்தை அங்கீகரிக்கின் ஆத்மாதோஷம் பிராப்தமாகும். தனது உற்பத்தியில் தனது அபேகை, அல்லது தனது ஸ்திதியில் தனது அபேகை, அல்லது தனது ஞானத்தில் தனது அபேகை ஆத்மாகிரியமாம். ஸ்ரீரூப் பிரசங்கத்தில் அந்தப்பேத விசிஷ்ட தர்மியின்கண் அந்தப்பேதத்தின் ஸ்திதியை யொப்புவதில், தனது ஸ்திதியில் தனது அபேகையாகிய ஆத்மாதோஷம் தெளிவாகவே காணப்படுகின்றது. ஆகலின் அப்பேத விசிஷ்டதர்மியின்கண் அப்பேதம் இருத்தல் சம்பவியாது. அவ்வாத்மாதோஷத்தை நிவிருத்திசெய்யும் பொருட்டு அவ்வாறு பிறிதோர் பேதத்தாற் பின்னஞ்செய்யப்பட்ட தர்மியின்கண் அப்பேதமிருக்கின்றதென்னும் இரண்டாம் ப்ரஹ்மத்தை அங்கீகரிக்கின், அவ்வாறியை இது கேட்டல் வேண்டும். அவ்விரண்டாம் பேதமும் அபின்னதர்மியில் இருக்கின்றதா? அல்லது பின்னதர்மியில் இருக்கின்றதா? அவ்வாறு முதற்ப்ரஹ்மத்தை அங்கீகரிக்கின் முன்போன்று மீண்டும் வியாகாததோஷம் பிராப்தமாகும்; அவ்வியாகாத தோஷத்தை நிவிருத்திசெய்வதற்காக அவ்வாறு இரண்டாவது ப்ரஹ்மத்தை அங்கீகரிக்கின் அவ்வாறியைக்கேட்டல் இதுவாம். அவ்விரண்டாவது பேதமும் தன்னாற் பின்னஞ்செய்யப்பட்ட தர்மியின்கண் தான் இருக்கின்றதா? அல்லது அம்முதற்பேதத்தாற் பின்னஞ்செய்யப்பட்ட தர்மியின்கண் அவ்விரண்டாம் பேதமிருக்கின்றதா? அல்லது ஓர் மூன்றாம் பேதத்தாற் பின்னஞ்செய்யப்பட்ட தர்மியின்கண் அவ்விரண்டாம் பேதமிருக்கின்றதா? ஆண்டு முதற்ப்ரஹ்மத்திலோ முன்போன்று மீண்டும் ஆத்மாதோஷம் பிராப்தமாகும். இரண்டாம் ப்ரஹ்மத்தில் அன்யோன்யாதோஷம் பிராப்தமாகும். இரண்டு பதார்த்தங்கட்குத் தமது உற்பத்தியில் அல்லது தமது ஸ்திதியில் அல்லது தமது ஞானத்திலுள்ள பரஸ்பர அபேகைக்குப்பெயர் அன்யோன்யாசிரயம். ஸ்ரீரூப் பிரசங்கத்தில் முதற்பேதத்திற்குத் தனது ஸ்திதியின்பொருட்டு இரண்டாவது பேதத்தின் அபேகையுண்டாகின்றது. அவ்விரண்டாம் பேதத்திற்குத் தனது ஸ்திதியின்பொருட்டு முதற்பேதத்தின் அபேகையுண்டாகின்றது; ஆகலின் முதற்பேத விசிஷ்ட தர்மியில் அவ்விரண்டாவது பேதத்தின் ஸ்திதியை யொப்புவதில் அவ்வன்யோன்யாசிரயதோஷம் ஸ்பஷ்டமாகவே பிரதிதி யாகின்றது. அன்றியும் அவ்வன்யோன்யாசிரயதோஷத்தை நிவிருத்திசெய்யும் பொருட்டு அவ்வாறு மூன்றாவது ப்ரஹ்மத்தை யங்கீகரிக்கின், அதாவது ஓர் மூன்றாவது பேதத்தாற் பின்னஞ்செய்யப்பட்ட தர்மியில் அவ்விரண்டாவது பேதம் இருக்கின்றதென்னும் மூன்றாவது ப்ரஹ்மத்தை அங்கீகரிக்கின், அவரை இது கேட்டல் வேண்டும். அம்மூன்றம்பேதமும் அபின்னதர்மியில் இருக்கின்றதா? அல்லது பின்னதர்மியில் இருக்கின்றதா? முதற்ப்ரஹ்மத்திலோ முன்போன்று மீண்டும் வியாகாததோஷம் பிராப்தமாகும். அத் தோஷ நிவிருத்தியின் பொருட்டு அவ்வாறு இரண்டாவது பின்னப்ப்ரஹ்மத்தை அங்கீகரிப்பனாயின் அவ்வாறியைக்கேட்டல் இதுவாம். அம்மூன்றாவது பேதமும் தன்னாற் பின்னஞ்செய்யப்பட்ட தர்மியில் தான் இருக்கின்றதா? அல்லது அவ்விரண்டாவது பேதத்தாற் பின்னஞ்செய்யப்பட்ட தர்மியில் அம்மூன்றம்பேதமிருக்கின்றதா? அல்லது அம்முதற்பேதத்தாற் பின்னஞ்செய்யப்பட்ட

ட்டதர்மியில் அம்முன்னுறவது பேதமிருக்கின்றதா? அல்லது ஓர் நான்காவது பேதத்தாற் பின்னஞ்செய்யப்பட்ட தர்மியில் அம்முன்னுறவதுபேத மிருக்கின்றதா? முதற்பகஷத்திலோ முன்போன்று மீண்டும் ஆக்மாதிரியதோஷம் பிராப்தமாகும். இரண்டாவது பகஷத்திலும் முன்போன்றுமீண்டும் அன்யோன்யாசிரியதோஷம் பிராப்தமாகும். மூன்றாவது பகஷத்தில் சக்கிரிகாதோஷம் பிராப்தமாகும். ஏனெனின் முதலாவதை அபேக்ஷித்த இரண்டாவதும், அவ்விரண்டாவதை அபேக்ஷித்த மூன்றாவதும், அம்முன்னுறவது முதலியவைகட்கு மீண்டும் அம்முதலாவதை அபேக்ஷித்தல் சக்கிரிகை எனப்படும். ஈண்டுப்பிரசங்கத்தில் அம்முதற்பேதத்திற்குத் தனது ஸ்திதியில் இரண்டாவதுபேதத்தின் அபேக்ஷையும், அவ்விரண்டாவது பேதத்திற்குத் தனது ஸ்திதியில் மூன்றாவது பேதத்தின் அபேக்ஷையும், அம்முன்னுறவது பேதத்திற்குத் தனது ஸ்திதியில் மீண்டும் அம்முதலாவது பேதத்தின் அபேக்ஷையுமாம். இவ்வாறே நான்காவது ஐந்தாவது முதலியவைகளிலும் மீண்டும் முதலாவது அபேக்ஷையாற் சக்கிரிகாதோஷப் பிராப்தியை யறிக. அச்சக்கிரிகாதோஷ ரிவிருத்தியின் பொருட்டு அவ்வாறு நான்காவது பகஷத்தை அங்கீகரிக்கின் அதாவது அம்முன்னுறவதுபேதம் ஓர் நான்காவது பேதத்தாற் பின்னஞ்செய்யப்பட்ட தர்மியில் இருக்கின்றதென்னும் நான்காவதுபகஷம் அங்கீகரிக்கின் அனவஸ்தாதோஷம் பிராப்தமாகும். ஏனெனின் அந்நான்காவது பேதமும் முற்கூறிய வியாகாத, ஆத்மாசிரய, அன்யோன்யாசிரய, சக்கிரிகை முதலிய நோஷங்களினது பிராப்தியின் பூதத்தால் அபின்ன தர்மியிலாவது, ஸ்வஸிஷ்டதர்மியிலாவது, மூன்றாவது பேதவிசிஷ்டதர்மியிலாவது, முதலாவது பேதவிசிஷ்டதர்மியிலாவது இராது; ஆனால் ஓர் ஐந்தாவது பேத விசிஷ்ட தர்மியினிடத்தே இருப்பதாகும். அவ்வைந்தாவது பேதமும், பின்னொரு ஆறாவது பேதவிசிஷ்டதர்மியினிடத்தே இருப்பதாகும். இவ்வாறு பின்பின் பேதங்களின் தாரையை (தொடர்ச்சி) பொப்புவிதில் அனவஸ்தாதோஷம்(வரம்பின்மை) பிராப்தமாகும். முடிவில்லாமல் முன்முன் உள்ளவைகட்குப் பின்பின் உள்ளவைகளின் அபேக்ஷை அனவஸ்தை எனப்படும். வியாகாதம், ஆக்மாதிரயம், அன்யோன்யாசிரயம், சக்கிரிகை, அனவஸ்தை என்னும் நோஷங்களின் சமஸ்கிருத லக்ஷணம் நியாயப் பிரகாசத்தின் ஆறாவது பரிச்சேதத்தின் தர்க்கவிருபணத்தில் யாம் விஸ்தாரமாய்க் கூறியிருக்கின்றோம். அவைகளை அறிய வேட்கையுள்ளார் ஆங்கு அறிக. இவ்வாற்றான் ஜீவப்பிரமங்களின் பேதம் சம்பவியாது. ஆகவே 'பிரஹ்மாஹம்' என்னும் வசனத்தால் அத்தத்துவாநுசந்தானமாகிய மங்கலம் சம்பவிக்கும்.

சங்கை:—'பிரஹ்மாஹம்' என்னும் தத்துவாநுசந்தான வடிவமான மங்கலத்தானே நிரந்தரம் முட்டின்று முடிவாகின்றது. தூலாசிரியர் மஹாப்ரணஸி (குருவை நமஸ்கரிக்கின்றேன்) என்னும் வசனத்தால் மீண்டும் குருவின் நமஸ்காரம் செய்தல் எற்றிற்கு?

சமாதானம்:—புருஷனுக்கு அத் தத்துவாநுசந்தானம் பிரஹ்மவேத்தா குருவின் பக்தியில்லாமல் பிராப்தமாகாது; குருவின் பக்தியிற்றான் அத்தத்து

வாது சந்தானம் பிராப்தமாகின்றது. இவ்வார்த்தை|சுருதியிலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

சுருதி.

யஸ்ய ஹேவெவராஹகீயபூயாஹேவெதயாமுரோள |

தஸ்யேதேகயிதாஹபூயாஃ ப்ரகாஸந்தேஹாத்மஃ ||

(இ-ள்.) எவ்வதிகாரிக்குப் பரமாத்ம தேவனிடத்துப் பரமபக்தியும் அப்பரமாத்ம தேவனிடத்துப் பரமபக்தி யுண்டாகின்றதுபோல பிரஹ்மவேத்தா குருவினிடத்துப் பரமபக்தியும் எப்போதுண்டாகின்றதோ, அப்போது மஹாத்மாவான எவ்வதிகாரிக்கு இவ்வேதாந்தத்திற் பிரதிபாதித்துள்ள ஜீவப் பிரஹ்மத்தின் ஏகத்துவ முதலிய அந்தங்கங்கள் புத்தியிற் பிரகாச முடையனவாகின்றன; குருபக்தி யில்லாதவனுக்கு வேதாந்தத்திற் பிரதிபாதித்துள்ள அந்தங்கங்கள் எக்காலத்திலும் பிரகாசமுடையனவாகா. இச்சுருதியானது அக்குருபக்தி அத்தத்துவாநுசந்தானத்திற்கு அந்தரங்க சாதனமாந்தன்மையைக் கூறியுள்ளது. இக்காரணத்தானே தூலாசிரியர் அக்குருவின் நமஸ்கார வடிவான பக்தியை ஈண்டுச்செய்தனர். இது முதற் சுலோகத்தின் வியாக்கியானம்.

இனி இரண்டாவது சுலோகத்தின் பொருளை நிரூபிப்பாம். தேகம் நானன்று. சுரோத்திரம், வாக்கு, முதலிய இந்திரியங்களும் நானன்று. புத்தியும் நானன்று, அத்தியாச மூலமும் நானன்று, சத்திய ஆனந்த சித்தாத்மாவாயும், மாயாசாக்ஷியாயுமுள்ள பரப்பிரஹ்மமேயான்.

உ. இரண்டாவது சுலோகத்தின் பொருளை விரிவாக நிரூபித்தல்.

முதற் சுலோகத்தில் 'பிரஹ்மாஹம்' என்னும் வசனத்தால் அநுசந்தானஞ்செய்யப்பட்ட பிரஹ்மாத்ம தத்துவத்தினையே இவ்விரண்டாவது சுலோகத்தில் அஹம்சப்தார்த்தத்தின் விவேசன பூர்வமாக, இஷ்டதேவதையின் வாசகமாகிய கிருஷ்ண சப்தத்தாற்கூறி மீண்டும் அநுசந்தானஞ் செய்கின்றார். ஹேஹாநாஹிதி (யான் தேகமன்று) சொப்பனத்தில் இத்தூலதேகம் பிரதிதியாவதின்று; யானே அச்சொப்பனத்திலும் சாக்ஷிவடிவமாகப் பிரகாசமுடையவனு யிருக்கின்றேன். ஆகலின் யான் தூலதேகமன்று.

ங. தூலதேகம் ஆத்மாவன் றென்பதிற் சங்கை சமாதானம்.

சங்கை:—யான் பருத்தவன், யான் இளைத்தவன், யான் மனிதன் என்னுமனுபவம் யாவருக்கும் உண்டாகின்றது. அவ்வனுபவத்தால் இத்தூல தேகமே ஆத்மாவெனச் சித்திக்கின்றது. ஏனெனின் எல்லா சாஸ்திரக்காரரது மதத்தில் அஹம் சப்தத்திற்கு அர்த்தமும், அஹம் பிரதிதிக்கு விஷயமும் ஆத்மாவேயாம். கூறிய முறைப்படி அவ்வஹம் பிரதிதிக்கு விஷயமாந் தன்மையானது தூலத்தன்மை, மெலிவுத்தன்மை, மனிதத்தன்மை முதலிய தர்மம் விசிஷ்டமான தூல தேகத்தினிடத்தே பிரதிதியாகின்றது; அத்தூலதேகத்திற்கு

வேறாக எவ்வாதமாவும் காணப்படுவதென்று அன்றியும் சொப்பனத்திலும் 'யான் பருத்தவன்' என்னும் அனுபவம் யாவருக்கு முண்டாகின்றது. ஆகலின் இத் தூல தேகமே ஆத்மாவாம்.

சமாதானம்:—இத்தூல சரீரத்தின் உற்பத்தியும் நாசமும் யாவருக்கும் பிரத்தியட்சமாகக் காணப்படுகின்றது. எவ்வஸ்து உற்பத்தி நாசமுடையதோ, அவ்விஸ்து அனாதமாவேயாம். எங்ஙனம் கடமுதலிய வஸ்துக்கள் உற்பத்தி நாசமுடையதாதலால் அனாதமாவேயாமோ, அங்ஙனமே இத்தூல சரீரமும் உற்பத்தி நாசமுடையதனால் அநாதமாவேயாம். அல்லது இத்தூல சரீரத்தினையே ஆத்மாவாக அங்கீகரிக்கின் கிருதநாச (செய்தவற்றின் நாசம்), அகிருதாப்யாகம் (செய்யாதவற்றின் அபாயம்) மாகிய விரண்டு தோஷங்கள் பிராப்தமாகும். செய்யப்பட்ட புண்ணிய பாப கர்மங்கட்குச் சுகதுக்கமாய் பயன்களின் துகர்ச்சியின்றியே நாசமாதலைக் கிருதநாசமெனப்படும். செய்யப்படாத புண்ணிய பாப கர்மங்கட்குச் சுகதுக்கமாகிய பயன்களின் பிராப்தியை அகிருதாப்யாகம் எனப்படும். இத்தூல தேகத்தினையே ஆத்மாவென அங்கீகரிக்கின் இத் தேக மாகிய ஆத்மா நாசமாக அத்தேகத்திற்கு வேறான போக்தாவா மாந்மாவின் அபாவத்தான் அத்தேகத்தாற் செய்யப்பட்ட புண்ணிய பாபகர்மங்கட்குப் பலபோக மன்றியே நாசமுண்டாகும்; இப்போது புதிதாயுண்டானதேக மாகிய ஆத்மா முன் எப்புண்ணியபாப கருமமும் இயற்றியதன்று. அதற்கும் ஜன்மமில்லர். தொடுத்தே சுகதுக்கமாகிய பலத்தின் பிராப்தியோ உண்டாகின்றது. அப்பலத்தின் பிராப்தி அப்புண்ணியபாவ கர்மமன்றியே உண்டானதாக ஒப்பவேண்டும். செய்யப்பட்ட கர்மத்திற்குப் பலபோகமன்றி நாசமும், செய்யப்படாத கர்மத்திற்குப் பலப் பிராப்தியும் ஒப்புதல் சர்வ சாஸ்திரங்கட்கும் விருத்தம். பிராயச்சித்தாதிகளானும், தத்துவஞானத்தானும், அப்புண்ணிய பாவ கர்மங்கட்குப் பலபோகமன்றியே நாசம் சாஸ்திரத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது எனினும், அச்சாஸ்திரத்திற்குரிய பிராயச்சித்த முதலிய உபாயங்களன்றியும், பலபோக மன்றியும் கருமங்கள் நாசமாதலைக் கிருதநாசமெனப்படும். ஆகலின் இத்தூலதேகம் ஆத்மாவன்று.

அன்றியும் அத்தேகாத்மவாதி இத்தூலதேக ஆத்மாவில் யான் பருத்தவன், யான் இளைத்தவன் என்பது முதலிய எந்தப் பிரத்தியட்ச அனுபவத்தைக் கூறினதோ, அது லொஹிதக்ஷுபிக்ஷு (படிகம் செம்மை) என்னும் அனுபவத்தைப்போன்று பிரம (மயக்க) வடிவமாம். அஃதாவது எங்ஙனம் 'படிகம் செம்மை' என்றும் அனுபவம் செம்மைத்தன்மையிலாத வெண்மைப்படிகத்தில், அச்செம்மைத்தன்மையை விஷயஞ்செய்வதாய்ப் பிரமரூபமாமோ, அங்ஙனமே கூறிய வவ்வுபவமும் பருமன், இளைப்பு முதலிய வடிவமில்லாத ஆத்மாவில் பருமன், இளைப்பு முதலிய வடிவங்களை விஷயஞ்செய்வதாய்ப் பிரமரூபமேயாம். ஆகலின் கூறிய அவ்வுபவம் அத்தூலதேக ஆத்மாவைத் துணியவல்லதன்று. எக்காரணத்தானெனின், யதார்த்த அனுபவமே அர்த்தத்திற்குச் சாதகமாகின்றது. அல்லது இத்தூலதேகத்திற்கு வேறாக எவ்வாதமாவும் காணப்படுவதென்று

என்று அத்தேகாத்மவாதி கூறிய அக்கூற்றும் அசங்கதம். * ஏனெனின் எனது தேகம் வியாதியுடையது, எனது தேகம் வியாதியுடையதன்று என்னுபவம் யாவருக்கும் உண்டாகின்றது. அவ்வுபவத்தால் தேகத்தின் திருஷ்டாவான் சாக்ஷி யாத்மா, அத்தேகத்திற்கு வேறாகவே சித்திக்கின்றது. சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாசம், புராணம், யுக்தி, ஆன்றோர்களது அனுபவம் என்னும் எல்லாப் பிரமாணங்களானும் ஆத்மா இத்தூலதேகத்திற்கு வேறாகவே சித்தமாகின்றது. அங்ஙனமாய் அநேகப் பிரமாணங்களாற் பெறப்பட்ட ஆத்மாவின் நிஷேதம் சம்பவியாது. அன்றியும் அத்தேகாத்மவாதி சொப்பனத்திலும், 'யான் பருத்தவன்' என்னும் எவ்வுபவத்தால் தூலதேகத்தின் சித்தியைக் கூறினதோ, அதுவும் அசங்கதம். ஏனெனின் யான் பருத்தவன் என்று சொப்பனத்தில் எவ்வுபவம் உண்டாகின்றதோ அவ்வுபவம் ஜாக்கிரதாவஸ்தையில் யான் பருத்தவன் என்னும் அனுபவத்தால் சாக்கிரத்தின் தூலதேகத்தை விஷயஞ் செய்வதன்று; அவ்வுபவம் சொப்பனத்தின் வாசனாமயமான சரீரத்தையே விஷயஞ்செய்வதாம். ஓர்கால் தாமாயின் காகியிற்றியின்ற புருஷன் சொப்பனத்தில் இராமராகட்டப்பட்ட சேதுவில் இராமநாதனை அனுபவஞ்செய்வதாய் எப்போது ஜாக்கிரதத்தை அடைகின்றனதோ, அப்போது அப்புருஷன் அவ்விராமசேதுவின் கண்ணே இருத்தல் வேண்டும்; காகியின் கண்ணிருக்கப்படாது, அங்ஙனம் காண்டலின் நிகழ்ச்சியின்றி. ஆகலின் சொப்பனத்தில் இத்தூல சரீரம் இன்மையே யுட்கின் களின் திருஷ்டாசாக்ஷி வடிவமாக அனுபவமாகின்றது. இதனால் 'யான் தூல தேகமன்று' என்று கூறிய அர்த்தம் சம்பவமாம்.

இந்திரியம் ஆத்மா வன்றென்பதற் சங்கை சமாதானம்.

4. சங்கை:—முற்கூறிய தோஷங்களால் தூலதேகத்திற்கு ஆத்மத்தன்மை உண்டாகாதாயினும் சக்ஷு முதலிய விர்திரியங்களே ஆத்மாவாம். ஏனெனின், நான் குருடன், நான் முகை, என்னுபவம் உலகத்தில் காணப்படுகின்றது. அவ்வுபவத்தால் குருட்டுத் தன்மை, முகைத்தன்மை முதலிய தர்ம விஷ்டமான சக்ஷு முதலிய விர்திரியங்களினிடத்தே ஆத்மத் தன்மை சித்தமாம். அன்றியும் வேதத்திலும் பிராணனுக்கும் இந்திரியங்கட்கும் தத்தம் உயர்வில் ஒன்றற்கொன்று சம்வாதம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அப்பாஸ்பா சம்வாதம் சேதனங்கட்கேயுண்டாகும்; ஜடபதார்த்தங்கட்கு உண்டாகாது. சேதனம் ஆத்மாவேயாம். அப்பிராண சம்வாத சுருதியினாலும் சட்சவாதி இந்திரியங்களே ஆத்மாவெனச் சித்திக்கின்றது. ஆகலின் அவ்விந்திரியமே ஆத்மாவாம்.

* எனது என்னும் மமதைக்கு விஷயமாவதால் - என் லீடு என் ஆடை என்பன போலும்.

சமாதானம்:—எங்ஙனம் தூலதேகம் ஆத்மாவன்றோ, அங்ஙனம் அச்சு முதலிய விர்திரியங்களும் ஆத்மாவன்று. ஏனெனின் சட்சு விர்திரியத்தால் நான் உருவத்தைக் காண்கின்றேன், சுரோத்திரேந்திரியத்தால் நான் சப்தத்தைக் கேட்கின்றேன் என்னுமனுபவம் யாவருக்கு முண்டாகின்றது அவ்வுபவத்தால் அச்சட்சுவாதி விர்திரியங்கட்குத் தரிசு னுதிக்கிரியைகளைக் குறித்துக் கரணத்தன்மையே பெறப்படுகின்றது. எப்பதார்த்தங்கள் கிரியையைக் குறித்துக் கரணமாகின்றனவோ அப்பதார்த்தங்கள் அனாத்மாவேயாம். எங்ஙனம் வெட்டுதற்கிரியைக் குறித்துக் கரணமாவதால் கோடரி முதலியனவகள் அனாத்மாவேயாகின்றனவோ, அங்ஙனம் தர்சனாதி கிரியைகளைக் குறித்துக்கரணமாவதால் அச்சட்சுவாதி இந்திரியங்களும் அனாத்மாவேயாகின்றன. இவ்வநற்றான் இவ்வனுமனம் உணரப்படுகின்றது ஐஹியாணி கூடாது, கரணகூடாது, கூடாது (இந்திரியங்கள் ஆத்மாவன்று, கரணமாவதால், கோடரி போலும்). வெட்டுதல் முதலிய கிரியைக்குப் புருஷன் கர்த்தாவாதல் போல அவ்விர்திரியாத்மவாதி அவ்விர்திரியமாகிய ஆத்மாவே அத்தரிசனாதி கிரியைக்குக் கர்த்தாவென அங்கீகரிக்கவேண்டும். அது முற்றும் விரோதம். ஏனெனின் உலகத்தில் எப்பதார்த்தம் எக்கிரியைக்குக் கரணமாகின்றதோ, அப்பதார்த்தம் அக்கிரியைக்குக் கர்த்தாவாவதின்று. அன்றியும் எப்பதார்த்தம் எக்கிரியைக்குக் கர்த்தாவாகின்றதோ, அப்பதார்த்தம் அக்கிரியைக்குக் கரணமாவதின்று; ஆனால் அக்கரணமும் கர்த்தாவும் பின்ன பின்னமே. எங்ஙனம்: வெட்டுதலாகிய கிரியைக்குக் கரணமாகிய கோடரிக்குக் கர்த்தாதன்மையின்றோ, அவ்வெட்டுதலாகிய கிரியைக்குக் கர்த்தாவாகிய புருஷனுக்கும் கரணத்தன்மையின்றி; ஆனால் அக்கோடரியாகிய கரணமும், புருஷனாகிய கர்த்தாவும் பின்ன பின்னமே. அச்சட்சுவாதி விர்திரியங்கட்குத் தரிசனாதி (காண்டல் முதலிய) கிரியையின் கரணத்தன்மையோ முற்கூறிய வனுபவத்தாற் சித்தமேயாம். ஆகலின் ஒரே சட்சுவாதி இந்திரியத்திற்கு ஒரே தரிசனாதிக்கிரியைக்குக் கரணத் தன்மையும், கர்த்தாத் தன்மையு மொப்புதல் பிரத்தியட்சப் பிரமாணத்திற்கு விருத்தம். இக்காரணத்தினாலும் அவ்விர்திரியங்கள் ஆத்மாவன்று. அன்றியும் எவ்வாதி இந்திரியங்களுையே ஆத்மாவென வொப்பினதோ, அவ்வாதியின் மதத்தில் ஒரே சரீரத்தில் சட்சு சுரோத்திர முதலிய வியனவாகிய அநேக ஆத்மாக்கள் சித்தமாகும். அச்சட்சு சுரோத்திர முதலிய சர்வ விர்திரியங்களும் ஒரே பதார்த்தத்தைக் கிரகிக்கமாட்டா; ஆனால் உருவம் சப்தமுதலிய வேறு வேறு பொருள்களையே கிரகிக்கின்றன. ஆகலின் கிழக்குத் திசையிலுள்ள உருவத்தினது தரிசனத்தின் (காட்சியின்) பொருட்டு சட்சு விர்திரியம் இச்சரீரத்தை அக்கிழக்குத் திசையின்கண் இழுக்கவேண்டும். மேற்குத் திசையின்கண்ணுள்ள சப்தத்தைக் கேட்கும்பொருட்டுச் சுரோத்திரேந்திரியம் இச்சரீரத்தை அம்மேற்குத் திசையின் கண் இழுக்கவேண்டும். இவ்வாறு பிற துவக்கு முதலிய விர்திரியங்களும், அதனதன் தெற்கு முதலிய திசைகளிலுள்ள ஸ்பரிசுமுதலியவைகளைக் கிரகித்தற் பொருட்டு இச்சரீரத்தை அதனதன் தெற்கு முதலிய திசைகளின்கண் இழுக்க வேண்டும். ஆகலின் அநேக கஜங்களால்

இழுக்கப்பட்ட கதலி விருட்சம் சீக்கிரமே நாசத்தை யடைகின்றதுபோல ஒன்றற்கொன்று விரோதமான கருத்துடைய சட்சு முதலிய விர்திரியங்களால் அதனதன் திசையின் கண் இழுக்கப்பட்டதாய் இச்சரீரமும் நாசத்தை யடைய வேண்டும். இக்காரணத்தாலும் அவ்விர்திரியங்கள் ஆத்மாவன்று. அன்றியும் ஒரே சரீரத்தில் இந்திரியமாகிய அநேக ஆத்மாக்களை ஒப்பிடினோ; முன் உருவத்தைக் கண்ட யானே இப்போது ஸ்பரிசத்தைக் கவர்கின்றேன் என்னும் அனுபவத்திற்கும் பாதமுண்டாகும். ஏனெனில் இவ்வனுபவம் உருவத்தின் திருஷ்டா ஆத்மாவினதும், பரிசத்தின் கர்த்தா ஆத்மாவினதும் ஏகத்துவத்தையே விஷயஞ்செய்கின்றது. நுமதுமதத்தில் அச்சகூட விர்திரியமான ஆத்மாவுந் துவக்கிர்திரியமான ஆத்மாவுந் ஒன்றன்றாகலின் உமது மதத்திற்குரிய அவ்வனுபவத்திற்கு மித்தியாத் தன்மையாகிய புதமுண்டாகும்.

அன்றியும் அவ்விர்திரியாத்மவாதி இந்திரியங்களின் சேதனத் தன்மையில் எந்தப்பிராண சம்வாதத்தைப் பிரமாணமாய்க் கூறினதோ, அச்சம்வாதமோ அவ்விர்திரியங்களின் அபிமான தேவதைகளை விஷயஞ் செய்வதாம்; இந்திரியங்களை விஷயஞ்செய்வதன்று. ஆகலின் அச்சம்வாதத்தாலும் இந்திரியங்கட்கு ஆத்மத்தன்மை சித்தியாது. தூலதேகத்தைப்போன்று சூக்ஷ்மமுதலிய விர்திரியங்கட்கும் உற்பத்தி நாசங்களு முண்டாகின்றன. அங்ஙனமாய் உற்பத்தி நாசமுடைய இந்திரியங்களை ஆத்மாவென ஒப்பிடின முற்கூறிய தூலதேகத்தைப்போன்று ஈண்டும் கிருதநாச அகிருதாப்யாகம மென்னுமிருதோஷங்கள் அடையப்படும். இக்காரணத்தினாலும் இந்திரியங்கள் ஆத்மாவன்று. நான் குருடன் நான் முகை என்னும் அனுபவமோ படிசம் செம்மை என்னும் அனுபவத்தினைப்போன்று பிரமவடிவமாம். ஆகலின் அவ்வனுபவத்தாலும் அவ்விர்திரியங்கட்கு ஆத்மத்தன்மை சித்தமாகாது. 'என்கண்மந்த திருஷ்டியுடையது' னென்பது முதலிய அனுபவத்தால் அச்சகூட முதலிய விர்திரியங்களின் திருஷ்டாவாகியவாத்மா அச்சகூட முதலிய விர்திரியங்களினும் பின்னமாகவே காணப்படுகின்றது. சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாசம், புராணம் என்பது முதலியவைகளாலும் ஆத்மா அவ்விர்திரியங்களினும் வேறுகவே கூறப்படுகின்றது. ஆகலின் அச்சகூடமுதலிய விர்திரியங்கள் ஆத்மாவன்று.

5. பிராணன் ஆத்மாவன் றென்பதற்கு சங்கை சமாதானம்.

சங்கை:—கூறிய தோஷங்களால் இந்திரியங்கட்கு ஆத்மத்தன்மை உண்டாகாதாகு; எனிலும், பிராணனே ஆத்மாவாம். ஏனெனில், பசிதாகமுடையேன் யான், என்னும் யாவரது அனுபவமும் பசி தாக தர்மம் விசிஷ்டமான பிராணனுக்கே ஆத்மத்தன்மை சித்தி செய்கின்றது. அல்லாமலும் கூடுதலாகாது பூரணியம். (வேறெருவனாய் அவனுக்கு உள்ளிருப்பவனை பிராணமயன்) என்னும் சுருதியும் பிராணனே ஆத்மாவெனக் கூறியுள்ளது. சொப்பன சுழப்பதிகளில் அவ்விர்திரியங்கட்கு இலயமுண்டாகியும் அப்பிராணன் இருக்கின்றது; ஆகலின் அப்பிராணனே ஆத்மாவாம்.

சமாதானம்:—வாயுவின் விகாரமாவதான் அப்பிராணனும் வெளியே யுள்ள வாயுவைப்போன்று ஆத்மாவன்று. பசுதாக முடையவன் யான் என்னும் அனுபவமோ படிசும் செம்மை, என்னும் அனுபவத்தினைப் போன்று பிரம வடிவமாம். ஆகலின் அவ்வனுபவத்தானும் பிராணனுக்கு ஆத்மத்தன்மை சித்தியாது. பிராணனது ஆத்மத் தன்மையில் நீ கூறிய சுருதிக்குப் பிராணனுக்கு ஆத்மத்தன்மையைப் போதிப்பதில் தாற்பரியமின்று. ஆனால் முழுட்சுக்களுக்குச் சோபானக்கிரமத்தால் (படிப்படியாக) சுத்த ஆத்மாவை அறிவிப்பதிலேயே தாற்பரியமாம். ஓர்கால் அச்சுருதிக்குப் பிராணனது ஆத்மத்தன்மையிலேயே தாற்பரியமாயின் சுருதி ஞானாதாராதாரூபமாயிடு. (வேறொருவனுய் அவனுக்கு உள்ளிருப்பவனுன் மனோமயன்) என்னுஞ் சுருதி அப்பிராணனுக்கும் உள்ளான வேறு மனோமயனுக்கு ஆத்மத் தன்மையைக் கூறியது அசங்கதமாகும். இச்சுருதிக்குச் சுத்த ஆத்மாவை அறிவிப்பதின் கண்ணே தாற்பரிய முனவென்னும் பிரகாரத்தை ஆத்மபுராணத்தின் பத்தாவது அத்தியாயத்தில் யாம் விரிவாய்க் கூறியிருக்கின்றோம். அஃதை ஆங்கு அறிக. ஆகலின் அந்தப்பிராணனும் ஆத்மாவன்று. கூறிய இவ்வெல்லா அப்பிராயத்தையும் மனநிலை வைத்து கிரந்தக்கர்த்தா ஸ்ரோத்ருவாபாதிக்காமி நாமஹம்ஹி. (இ-ள்.) சுரோத்திரம்வாக்கு முதலியவைகளும் நானன்று என்று கூறுகின்றார். ஈண்டு சுரோத்திர இந்திரியத் தாற் சக்ஷ் முதலிய எல்லா ஞானேந்திரியங்களையும் கிரகிக்க வேண்டும். வாக்கு இந்திரியத்தாற் கைகால் முதலிய எல்லா கர்மேந்திரியங்களையும் கிரகிக்கவேண்டும். முதலிய என்னும் பதத்தான் வாயுவாகிய முக்கியப் பிராணனைக் கிரகிக்க வேண்டும். இதனால் இவ்வர்த்தம் துணியப்படுகின்றது. சுரோத்திர முதலிய ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் வாக்கு முதலிய ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும் ஐந்து பிராணன்களும் நானன்று. எக்காரணத்தானெனினர் சொப்பன சுழப்பதி அவஸ்தைகளில் அவ்விந்திரியப் பிராணன்கள். இலயமாகியும் நானாகிய ஆத்மாவோ அச்சொப்பன சுழப்பதிகளிலும் திருஷ்டாசாக்ஷி வடிவமாக இருக்கின்றேன். சொப்பன சுழப்பதிகளில் மற்றையர்களது திருஷ்டியினால் அப்பிராணன் காணப்பட்டாலும், துயின்ற அப்புருஷனது திருஷ்டியால் அப்பிராணன் ஆண்டு காணப்படுவதில்லை. ஆகலின் சொப்பன சுழப்பதிகளில் அப்பிராணனது இலயம் கூறப்பட்டது.

6. அந்தக் கரணம் ஆத்மா வன்றென்பதற் சங்கை சமாதானம்.

சங்கை:—கூறிய தோஷங்களால் அவ்விந்திரியங்கட்கும் பிராணனுக்கும் ஆத்மத்தன்மை இன்றாகுத; எனினும் விஞ்ஞானமே (புத்தியே) ஆத்மாவாம். ஏனெனின் யான் கர்த்தா யான்போக்தா என்னும் யாவரது அனுபவமும் கர்த்திருத்வ போக்திருத்வ தாம் விசிஷ்டமான விஞ்ஞானத்திற்கே ஆத்மத்தன்மையைச் சித்திசெய்கின்றது. மேலும் சுருதி ஞானாதாராதாரூபமாயிடு. (வேறொருவனுய் அவனுக்கு உள்ளிருப்பவனுன் விஞ்ஞானமயன்) என்னும் சுருதியும் அவ்விஞ்ஞானத்தினையே ஆத்மாவாகக் கூறியுளது. ஆகலின் அவ்விஞ்ஞானமே ஆத்மாவாம் என்னும் ஆசங்கை யுண்டாக வாய்மையுண்டாம்ஹம்ஹி. (இ-ள்.) நான்

புத்தியுமன்று என்று கூறப்பட்டது ஈண்டு புத்தி என்னுஞ்சப்தத்தால் அந்தக் கரணவிருத்தியைக் கிரகிக்க வேண்டும். அப்புத்தியை அந்தக் கரணத்திற்கு உபலக்ஷணமாக (இலக்கணையாற் கொள்வதாக) வும் அறிக. இதனால் இவ்வர்த்தம் பெறப்படுகின்றது. நான் அந்தக்கரணமும், அந்தக்கரண விருத்தியுமாகிய இரண்டென்று. ஏனெனின் சுருதியில் ஆகாசமுதலிய பூதங்களின் சத்வ அம்சங்களினின்றும் அந்தக்கரணத்தின் உற்பத்தி கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பூதங்களின் விகாரமாவதான் அவ்விந்தக்கரணம், கடமுதலியவைகளைப்போன்று ஜடமேயாம். சுழப்பதியில் அவ்வந்தக்கரணத்தின் இலயமே காணப்படுகின்றது. எது இலயமுடையதோ அது ஆத்மாவாகாது, ஆகலின் அவ்வந்தக்கரணம் ஆத்மாவன்று. நான் கர்த்தா நான் போக்தா என்னும் அனுபவமோ 'படிசும் செம்மை' என்னும் அனுபவத்தைப்போன்று பிரமவடிவமாம். ஆகலின் அவ்வனுபவத்தானும் அந்தக்கரணத்திற்கு ஆத்மத்தன்மை சித்தியாது. சுருதி ஞானாதாரூபமாயிடு. (வேறொருவனுய் அவனுக்கு உள்ளிருப்பவனுன் விஞ்ஞானமயன்) என்னும் சுருதிக்கும் அவ்விஞ்ஞானமயனது ஆத்மத்தன்மையில் தாற்பரியமின்று. எக்காரணத்தானெனின் சுருதி ஞானாதாரூபமாயிடு. (வேறொருவனுய் அவனுக்கு உள்ளிருப்பவனுன் ஆனந்தமயன்) என்னும் சுருதி அவ்விஞ்ஞான மயத்திற்கும் உள்ளேயுள்ள வேறு ஆனந்த மயத்தினையே ஆத்மாவெனக் கூறியுளது. ஆகலின் அச்சுருதியினும் அவ்விஞ்ஞான மயனுக்கு ஆத்மத்தன்மை சித்தியாது; ஆகலின் அந்தக்கரணமும், அந்தக்கரண விருத்தியும் ஆத்மாவாகா. இங்ஙனங்கூறியதான் மனோமயகோசத்திற்கும் ஆத்மத்தன்மை தனடனஞ் செய்யப்பட்டது; புத்தியைப்போன்று அம்மனமும் அவ்வந்தக்கரண விருத்தியேயாம் என்பதனால்.

7. அஞ்ஞானம் ஆத்மாவன்றென்பதற் சங்கை சமாதானம்.

சங்கை:—கூறிய தோஷங்களால் அவ்விஞ்ஞான மயத்திற்கு ஆத்மத்தன்மையில்லையாயினும் எல்லா அத்தியாசங்கட்குக் காரணமும், ஆனந்தமய சப்தத்தின் வாச்சியார்த்தமுமாகிய, அஞ்ஞானமே ஆத்மாவாம். ஏனெனின் சுருதி ஹம் (நான் அஞ்ஞான்) என்னும் அனுபவம் அவ்வஞ்ஞானத்திற்கே ஆத்மத் தன்மையைச் சித்தஞ் செய்கிறது. சுருதி ஞானாதாரூபமாயிடு. (வேறொருவனுய் அவனுக்கு உள்ளிருப்பவனுன் ஆனந்த மயன்) என்னும் சுருதியும் அவ்வானந்த மயத்தினையே ஆத்மாவெனக் கூறியிருக்கின்றது. என்னுஞ் சங்கையுண்டாக சுய ஸ்வாமி-மன-நாமஹிதி, நான் அத்தியாசத்திற்கு மூல(காரண)மன்று என்று கூறப்பட்டது. ஈண்டு அத்தர்ம ரகித பதார்த்தத்தில் அத்தர்ம முடைமைப் புத்தியாகிய விபர்யயம் மித்தியா ஞானமென்று கூறப்படுகின்றது; அதற்கே அத்தியாசமென்று பெயர். ஆத்மத் தன்மைத் தர்மமரீகிதமான தேசேந்திரியாதிகளில், ஆத்மத்தன்மை புத்தியும், இரஜதத்தன்மை ரகிதமான சத்தியில் இரஜதத்தன்மைப் புத்தியும் அத்தியாச மாதல்போலும். இவ்வத்தியாசத்தினை இரண்டாவது பரிச்சேதத்தில் விரிவாய்க் கூறப்படும். அவ்வத்தியாசத்திற்கு மூலமெனப்படும் காரணமாகிய அஞ்ஞானமும் யானன்று. ஏனெனின் அவ்வஞ்

சாக்ஷியாகிய பரமாத்மாயான். ஏனெனின் தத்துவமசி அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி. என்னுந்தொடக்கத்துச் சுருதிவசனங்கள் இந்த ஜிவாத்மாவினை பிரஹ்மவடிவமாகவே சொல்லியுள்ளன. இஃது இரண்டாவது சுலோகத்தின் வியாக்கியானமாம்.

க. மங்கலம் செய்யத்தக்கதன் றென்பதற் சங்கை.

சங்கை:—முன் இரண்டு சுலோகங்களால் யான் பிரஹ்மம் எனத்தத்துவாநுசந்தானமாகிய மங்கலம் செய்யப்பட்டது. நூலாரம்பத்தில் மங்கலம் செய்வது தகுதியன்று. ஏனெனின் எதைச்செய்வதில் ஓர் பிரமாணமும், எதைச் செய்வதற்கு ஓர் பயனும் உளதோ அதுவே செய்யத்தகுதியாம்; ஆனால் மங்கலம் செய்வதில் ஓர், பிரமாணமும் ஓர் பயனும் இல்லை. அவை காட்டப்படுகின்றன. அம்மங்கலாசரணத்தில் பிரத்தியட்சப்பிரமாணமோ சம்பவியாது. ஏனெனின் அம்மங்கலாசரணத்தின் கர்த்தவ்வியத்தன்மை தர்மாதர்மங்களைப்போல அதீந்திரியம். அவ்வதீந்திரியப் பொருளில் இந்திரியவடிவ பிரத்தியட்சப் பிரமாணம் சம்பவியாது. அல்லது நாத்நிகர் முதலியோரது நூர்களிலும் மங்கலாசரணமன்றியே நான் முடிவுகாணப்படுகின்றது. சிந்தாற்கட்கோ மங்கலமியற்றியும் முடிவுகாணப்படவில்லை. இவ்வியதிரேகவியபிசாரானமும் அவ்வயவியபிசாரானமும் அம்மங்கலத்தில் நான் முடிவுக்குக்காரணமாந் தன்மையின் ஞானத்திற்குத்தடைகளாம், ஆகலின் அம்மங்கலத்தில் நான் முடிவின் காரணத்தன்மை பிரத்தியட்சப் பிரமாணத்தால் அறிதல் கூடாது. அன்றியும் அம்மங்கலாசரணத்தில் அனுமானப்பிரமாணமும் சம்பவியாது. ஏனெனின் எவ்வேது எச்சாத்தியத்தின் வியாப்தியுடையதோ, அவ்வேதுவே அச்சாத்தியத்தைச் சித்திசெய்கின்றது. எப்படி வன்னியாகிய சாத்தியத்தின் வியாப்தியுடையதால் தாமமாகிய ஏது அவ்வன்னியாகிய சாத்தியத்தைச் சித்திசெய்கின்றதோ, அப்படி அம்மங்கலத்தின் கர்த்தவ்வியத்தன்மையாகிய சாத்தியத்தின் வியாப்தியுடைய ஓர் ஏதுவாகிய இலிங்கமும் இல்லை.

அவ்வேதுவாகிய இலிங்கமன்றி அனுமானம் நிகழாது. அன்றியும் அம்மங்கலாசரணத்தில் வேதமாகிய சப்தமும் பிரமாணமன்று. ஏனெனின் அம்மங்கலாசரணத்தின் கர்த்தவ்வியத்தை உணர்த்தும் ஓர்வேதவாக்கியமும் இக்காலத்தில் பிரத்தியட்சமாகக் காணப்படவில்லை. அன்றியும் அம்மங்கலாசரணத்தில் அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமும் சம்பவியாது. ஏனெனின் ஓர் கால் அம்மங்கலாசரணமன்றியே நான் முடிவு உண்டாகா விடின் அந்நான் முடிவு அம்மங்கலாசரணமன்றிச் சம்பவியாததாய் அம்மங்கலாசரணத்தின் கற்பனைசெய்யப்படும். பகலில் உண்ணாதவனுக்குப் பருமை இராத்நிரிபோஜனமன்றிச் சம்பவியாததாய் அவ்விராத்நிரி போஜனத்தின் கற்பனைசெய்யப்படுகின்றது போலும். ஆனால் நான் முடிவு மங்கலாசரணமன்றியே காணப்படுகின்றது. ஆகலின் அம்மங்கலாசரணத்தில் அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமும் சம்பவியாது. அல்லது அம்மங்கலாசரணத்தில் ஓர் பிரமாணமும் இல்லாததுபோல அம்மங்கலாசரணத்திற்கு ஓர் பயனும் காணப்படவில்லை. நான் முடிவோ அம்மங்கலாசரணமன்றியும் காணப்படுகின்றது. ஆகலின் அந்நான் முடிவும் அம்மங்கலாசரணத்திற்குப் பயனன்று.

ஏதுவன்றி ஓர் போதும் ஏது உண்டாகாதோ அதுவே அதற்குப்பயன். அன்றியும் எவனிடத்து இயல்பாய் பெறப்பட்ட விக்கினம் (இடையூறு)களின் அத் தியந்தாபாவமுளதோ அவனிடத்து அம்மங்கலாசரணம் செய்யப்படினும் அம்மங்கலாசரணம் விக்கினத் தொம்சத்தையுண்டாக்குவதில்லை. ஆகலின் அவ்விக்கினத்தொம்சமும் அம்மங்கலாசரணத்திற்குப் பயனன்று. ஏது உண்டாக ஏது அவசியமாமோ அதுவே அதற்குப்பயன். நான் முடிவு விக்கினங்களின் தொம்சம் ஆகிய இரண்டிற்கு வேறுகமங்கலாசரணத்திற்குப் பிறிதோர்பயன் சாஸ்திரக்காரர்கள் ஒப்பினரில்லை. ஆகலின் பிரமாணம் பயன் என்னும். இரண்டு மின்மையால் அம்மங்கலாசரணம் செய்யத்தக்கதன்று.

க௦. மங்கலாசரணம் செய்யத்தக்கதென்னும் சமர்தானம்.

சமர்தானம்:—நூற்றுவக்கத்தில் அம்மங்கலாசரணம் அவசியம் செய்யத்தக்கதென்பதில் அம்மங்கலாசரணத்தில் வாதியால்பிரமாணத்தின் அபாவம் சொல்லப்பட்டது. அது நலமன்று. ஏனெனின், கிரியை ஸாரோஜி காடோ 30 ம லோஹரெக் (விக்கினமில்லாமல் முற்றுப்பெறவிரும்புவோன் காப்பியற்றுக). என்னும் சுருதியே அம்மங்கலாசரணத்திற்கு பிரமாணம். இக்காலத்தில் ஓர்வேத சாகையிலும் இச்சுருதி பிரத்தியட்சமாய்க் காணப்படாவிட்டாலும் ஆன்றோரொழுக்கமாகிய ஏதுவால் அச்சுருதி அனுமிக்கப்படுகின்றது. அச்சுருதியமைந் ததோர் வேதசாகை நஷ்டமாய் விட்டதாகலின் இக்காலத்தில் அச்சுருதி பிரத்தியட்சமாய்க் காணப்படவில்லை என்று கற்பிக்கப்படுகின்றது. அவ்வனுமானத்தின் ஆகாரம் வருமாறு. 30 ம லோ வெடி வெபாயி தாஹ் ஷோவாய தாகு க்ஷௌ கீகாவமீத ஸிஷா வாரகாஸு, டுஸாஹிவக் (இ-ள்.) மங்கலம் வேதத்தால் போதிக்கப்பட்ட இடையூறின்றி முடிவதாகிய இஷ்டத்திற்கு உபாயமாயுள்ளது, உலகநடையும் பழிப்புமல்லாத ஆன்றோரொழுக்கமாதலால், யாது உலகநடையும் பழிப்புமல்லாத ஆன்றோரொழுக்கமோ அது வேதத்தால் போதிக்கப்பட்ட இஷ்டத்திற்கு உபாயமேயாம். உலகநடையும் பழிப்புமல்லாத ஆன்றோரொழுக்கமாகிய தரிசபூர்ணமாச கருமங்களைப்போலும். எங்ஙனம் தரிசபூர்ணமாசகருமங்கள் டுஸாஹிவக்ஷோஹா ஸுமுகாரோய ஜெத (சொர்க்கம் விரும்புவோன் தரிசபூர்ணமாசகருமங்களால் யஜிக்கக்கடவன்) என்னும் வேதவாக்கியத்தால் போதிக்கப்பட்ட சுவர்க்கமாகிய விருப்பத்திற்கு உபாயமாமோ, அங்ஙனம் இம்மங்கலமும் உலகநடையும் பழிப்புமல்லாத பெரியோர்கள் ஒழுக்கமாகலின் வேதத்தாற் போதிக்கப்பட்ட இடையூறின்றி முடிவதாகிய இஷ்டத்திற்கு உபாயமென்பது அவசியமாகும். ஈண்டு மங்கலம் பட்சம், வேதத்தாற் போதிக்கப்பட்ட இஷ்ட அர்த்தத்திற்கு உபாயம் சாத்தியம், உலகநடையும் பழிப்புமல்லாத ஆன்றோரொழுக்கம் ஏது, தரிசபூர்ணமாசாதி கருமங்கள் திருஷ்டாந்தம். இவ்வனுமானத்தின் முறையைப்பின்னரும் அறிந்துகொள்க. பிரத்தியட்ச முதலிய பிரமாணங்களும், அனுமானத்திற்கு அங்கமாகிய பட்சதிருஷ்டாந்த முதலியவற்றின் இலக்கணமும் இரண்டாவது பரிச்சேதத்திற்குநற்படும். ஈண்டு ஏதுவிலுள்ள உலகநடையல்லாத, பழிப்பற்ற, ஆன்றோர் என்னும் மூன்று

பதங்கட்குப் பொருள்களிலையாம்:—சாஸ்திரத்தின் கட்டளையன்றியே கேவலம் இராகத்தாற் பிராப்தமான உண்டி முதலியன இலெளகிகம் (உலகநடை) அவ்வுலகவியவகாரத்திற்கு வேறானது அலெளகிகம் (உலகநடையல்லாதது) எனப்படும். நரகமுதலிய வலிவுள்ள அநிஷ்டத்தை உண்டாக்காததாய் சொர்க்கமுதலியவான இஷ்டத்திற்குச் சாதனமான ஒழுக்கம் அவிகேதம் (பழிப்பல்லாதது) எனப்படும். வேதங்களைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளுவோர் ஆன்றோர் எனப்படுவார். இவ்வகை அனுமானத்தாற் பெறப்பட்ட முற்கூறியசுருதிப்பிரமாணத்தினுளே அம்மங்கலத்திற்கு இடையூறின்றி முடிவதற்குக் காரணத்தன்மைநிச்சயமாகின்றது. மங்கலாசரணமன்றியே நான் முடிவுகாணப்படும் என்னும்நாத் திகர் முதலியேரிடத்தும் நான்முடிவாகிய காரியத்தால் ஜன்மாந்தரத்தின் மங்கலாசரணம் அனுமிக்கப்படுகின்றது. ஜன்மாந்தரத்தின் மங்கலாசரணமே நான் முடிவுக்குக்காரணம், ஆதலால் முற்சொல்லிய வியதிரேக வியபிசாரம் சம்பவியாது. மங்கலம் செய்யப்பட்டனும் நான் முடியாவிடத்து நூலாகியிரியனிடத்து இடையூறுகளின் மிகுதிப்பாட்டை அறிதல் வேண்டும், அல்லது மிக்கவலியுடைய தோர் இடையூற்றை அறிதல் வேண்டும். மிக்க இடையூறுகளின் நிவிருத்தியும், மிகவலிவான இடையூறின் நிவிருத்தியும் பலமங்கலங்களாலும், மிகவலிவான தோர் மங்கலத்தினாலும் உண்டாம். இவ்விதமாக இடையூற்றை நிவிருத்திக்கும் மங்கலம், அந்நூற்களிடத்திலே, ஆகையால் முற்சொல்லிய அன்வயவியபிசாரமும் ஈண்டுபிராப்தமாகாது. இவ்வாறு அம்மங்கலாசரணத்தில் சொல்லிய சுருதிப்பிரமாணமும், இடையூறின்றி முடிவதாகியபயனும் சம்பவிக்க நூற்றுவக்கத்தில் அம்மங்கலாசரணம் அவசியம் செய்யத்தக்கது. சில நூலாகியிரியரோ நான் முடிவுக்குத்தடையாய இடையூறுகளின் தொம்சமே அம்மங்கலாசரணத்திற்குப்பயனெனக் கொள்ளுகின்றனர். இம்மங்கலவாதத்தின் விரிவான நிருபணம் ரியாயப்பிரகாசத்தின் முதற்பரிச்சேதத்தில் நம்மால்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது, ஆகையால் இங்கு சுருக்கமாய் நிருபிக்கப்பட்டது. அதிகமாக அறியவிரும்புவோர் ஆண்டு அறிந்து கொள்ளுக.

நூலாரம்பம்.

பூமீமத் சங்கராசாரியரூபிய பாஷியத்துடன் கூடிய ஸ்ரீவியாசபகவானருளிய சூத்திரங்களின் தொகுதியாயது சாரீரக மீமாம்சாசாத்திரம். அதன்கண்கையா தொ ஸ்ரீ ஹ ஜிஜ்ஞாஸா என்னும் முதற் சூத்திரத்தால் விவேகமுதலிய சதுட்டய சாதன சம்பத்தியின் பிறகு அதிகாரிகளை நோக்கி பிரஹ்ம ஞானத்தின் இச்சை விதிக்கப்பட்டன. விசாரஞ் செய்யப்பட்ட தத்துவமசியாதி வாக்கியங்களாற் றேன்றியதும் ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் ஏகத்துவத்தை விஷயஞ் செய்வதுமான ஆஹம் பிரஹ்மாஸ்மி என்னும் பயனாகிய ஞானமே அவ்விச்சைக்கு விஷயம். மோட்சத்திற்கு ஏதுவாகிய ஞானம் தத்துவம் பதார்த்த ஞானத்தின் அதினமாம். ஏனென்ற பதார்த்த ஞானமில்லாதவனுக்கு வாக்கிய யார்த்த ஞானமுண்டாகாது; பதார்த்த ஞானமுடையவனுக்கே அவ்வாக்கிய யார்த்த ஞானமுண்டாகும். அவ்வாக்கியார்த்த ஞானத்திற்கு ஏதுவாகிய

பதார்த்த ஞானமும் தத்துவம் பதார்த்தவிசாரத்தின் அதினமாம். அத்தத்துவம் பதார்த்த விசாரத்தானன்றி அப்பதார்த்த ஞானம் நிகழாது. ஆதலால் முற்சொல்லிய சூத்திரம் அர்த்தத்தால் அவ்விசாரத்திற் கர்த்தவ்விதத்தையே விதித்துள்ளது. அஃதாவது சாதன சதுட்டய சம்பத்தியின் பிறகு அதிகாரி பிரஹ்ம விசாரஞ் செய்தல் வேண்டும் என்பது அச்சூத்திரத்திற்குப் பொருளெனப் பெறப்படுகின்றது.

க2. இருவகை பிரஹ்ம விசாரத்தின் நிருபணம்.

அவ்விசாரமும் இருவகைத்து. ஒன்று பிரதான விசாரம், மற்றொன்று சஹகாரி விசாரம். அஹம்பிரஹ்மாஸ்மி என்னும் வாக்கியார்த்த ஞானத்தால் அடைவதற்கு மிகவும் விரும்பப்படுவதால் பிரஹ்மம் பிரதானமாம். அங்ஙனமாய் பிரதான பிரஹ்மத்தின் விசாரம் யாதோ அது பிரதான விசாரம் எனப்படும். அந்தப் பிரஹ்மத்தின் விசாரம் சமன்வய முதலிய விசாரத்தானன்றி சம்பவியாது. ஆகையால் சமன்வயம், அவிரோதம், சாதனம், பலம் என்னும் நான்கின் விசாரம் யாதோ அது சஹகாரி விசாரமெனப்படும். உபநிஷத்தாகிய வேதாந்தங்களிலுள்ள வாக்கியங்களுக்கு பிரஹ்மாத்மாக்களின் அபேதத்தைக் கூறுவதாகிய சுருத்திற்கு சமன்வய மெனப்படும். அச்சமன்வயத்தின் விசாரம் சாரீரகமீமாம்சாசாத்திரத்தின் முதல் அத்தியாயத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. சுருதிக்கு விரோத மாயவழி ஸ்மிருதியாதிகளும், பிரத்தியட்சாதி பிரமாணங்களும் ஆபாசமாவதால் அவ்வேதாந்த சமன்வயத்திற்கு ஸ்மிருதி பிரத்தியட்ச முதலிய வேறு பிரமாணங்களோடுள்ள விரோதமில்லாமை அவிரோத மெனப்படும். அவ்வவிரோதத்தின் விசாரமும் சாரீரகமீமாம்சாசாத்திரத்தின் இரண்டாவது அத்தியாயத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஞானத்தை அடைவதற்கான உபாயங்கள் சாதனங்க ளெனப்படும். அச்சாதனமும் அந்தரங்க பகிரங்க பேதத்தால் இருவகைப்படும். அவ்விருவகைச் சாதனங்களின் விசாரம் அச்சாரீரகமீமாம்சா சாஸ்திரத்தின் மூன்றாவது அத்தியாயத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அச்சாதனங்களால் அடையத்தக்க பொருள் பலமெனப்படும். அப்பலமும் பரம் அபரம் என்னும் வேறுபாட்டால் இருவகைத்து. அவ்விருவகைப் பல விசாரம் அச்சாரீரகமீமாம்சாசாத்திரத்தின் நான்காவது அத்தியாயத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறான சமன்வய முதலிய நான்கின் விசாரம் சஹகாரி விசார மென்பர். அச்சாதனங்களுள் தத்துவமசியாதி மகா வாக்கியங்களினது அர்த்தத்தின் விசாரம் பிரஹ்மஞானத்திற்கு அந்தரங்க சாதனமாம். அவ்வாக்கியார்த்த விசாரத்திற்கு தத்துவம்பதார்த்த விசாரம் சஹகாரியாம். ஆதலால் அத்தத்துவம் பதார்த்தங்களின் விசாரமும் பிரஹ்மஞானத்திற்கு அந்தரங்கசாதனமேயாம். இக்காரணம் பற்றியே இந்நூலின் ஆதியில் முதல் அத்தத்துவம் பதார்த்தங்களின் விசாரமே நிருபிக்கப்படுகின்றது. தாற்பரிய மிதுவாம்:—சதுட்டய சாதன சம்பன்ன அதிகாரிக்கு மோட்சப் பிராப்தி தத்துவமசியாதி மகா வாக்கியார்த்த ஞானத்தானே உண்டாகின்றது. அவ்வாக்கியார்த்த ஞானப்பிராப்தி தத்துவம் பதார்த்த ஞானத்தானே உண்டாகின்றது. அப்பதார்த்த ஞானப்பிராப்தி தத்துவம் பதார்த்தங்களின்

விசாரத்தானே யுண்டாகின்றது. ஆதலால் அத்தத்துவம் பதார்த்த விசாரம் முமுட்சுக்கள் அவசியம் செய்யவேண்டும்.

சங்கை:—உலகத்திலும் சாத்திரத்திலும் சுகப்பிராப்தியும் துக்க நிவிருத்தியுமே புருஷார்த்தமாகக் காணப்படுகின்றது. அப்புருஷார்த்தமே சம்பாதிக்கத்தக்கது. அத்தத்துவம் பதார்த்த ஞானமோ சுகப்பிராப்தியும் துக்க நிவிருத்தியுமன்று, புருஷார்த்த மல்லாததால் அப்பதார்த்த ஞானம் சம்பாதிக்கத்தக்கதன்று.

சமாதானம்:—அப்பதார்த்த ஞானத்திற்குச் சொரூபமாகப் புருஷார்த்த மில்லை யாயினும் அப்புருஷார்த்தத்திற்குச் சாதனம் மகர் வாக்கியார்த்த ஞானம். அவ்வாக்கியார்த்த ஞானத்திற்கு அப்பதார்த்த ஞானம் ஏதுவாம். ஆதலால் அவ்வாக்கியார்த்த ஞானவாயிலாகப் புருஷார்த்தத்திற்குச் சாதனமாவதால் பதார்த்தஞானம் அவசியம் சம்பாதிக்கத்தக்கது.

கந். தத்துவம் பதங்களின் வாக்கியார்த்தஞானத்தில்

சங்கை சமாதானங்கள்.

சங்கை:—எந்த மோக்ஷத்தின் பொருட்டு நீவிர் தத்துவம் பதார்த்தத்தை நினைக்கின்றீரோ அந்த மோக்ஷம் யானது? அஞ்ஞான நிவிருத்தி என்பது மோக்ஷமா? பிரஹ்மபாவ மென்பது மோக்ஷமா? முதற்பட்சம் அங்கேரிக்கின் அது சம்பவியாது. ஏனெனின் அவ்வஞ்ஞான நிவிருத்தியாகிய மோக்ஷம் பிரஹ்ம சொரூபத்தினும் வேறே யாகும். அதனால் வனக லெவாஜீயியஸ்யக்ஷி (சஜர்தி விஜாதி சுவகதபேத மில்லாதது பிரஹ்மம்) என்னும் சுருதிக்கு முரணாகும். பிரஹ்மத்தை விட வேறாகப் பிறிதோர் பாவபதார்த்த மில்லை, அவ்வஞ்ஞான நிவிருத்தி அபாவரூபம்; அஃதிருக்க பிரஹ்மத்தின் அத்துவதீயத் தன்மை நிவிருத்தியாகாது என்னும் பாவாத்துவைதபரத்துவத்தால் (அத்துவிதம் உள்ளது என்னும் மேன்மையால்) அச்சுருதிக்கு முரணில்லையாயினும் பிரஹ்மத்தை விட வேறான பாவ அபாவமாகிய சர்வ பிரபஞ்சத்தையும் நிஷேதிக்கும் அத்துவைதபதத்தைச் சுருக்கிக் கேவலம் பாவ பதார்த்தங்களின் நிஷேதபரத்வம் ஒப்புவதில் ஓர் பிரமாணமுமில்லை. அன்றியும் தும்மதத்தில் பிரஹ்மத்தை விட வேறான சர்வ பதார்த்தங்களும் கற்பிதமாகவே கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. பிரஹ்மத்தை விட வேறாவதால் அவ்வவித்தியா நிவிருத்தியும் கற்பிதமே யாம். எப்பதார்த்தம் கற்பிதமாகின்றதோ அது சுக்திரஜதம்போல மித்தையே. ஆகையால் அவ்வவித்தியா நிவிருத்தியாகிய மோக்ஷத்திற்கும் கற்பிதத் தன்மையால் அநித்தத்தன்மையே அடையப்படும். அன்றியும் தும்மதத்தில் அவ்வவித்தையும் கற்பிதமாகவே கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. கற்பிதவஸ்துவின் அபாவமும் கற்பிதமே, ஆகையால் அக்கற்பித அவித்தையின் நிவிருத்தியும் கற்பிதமேயாகும், கற்பித வஸ்துவிற்குச் சத்தியத்தன்மை சம்பவியாது. இக்காரணத்தானும் அவ்வவித்தியா நிவிருத்தியாகிய மோக்ஷத்திற்கு அநித்தத் தன்மையே பிராப்தமாம். மோக்ஷம் அநித்யமெனல் துமக்கு இஷ்டமன்று. ஏனெனின் எல்லா மோக்ஷவர்திகளாலும் மோக்ஷம் நித்தியமாகவே கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது.

தத்துவம் பதங்களின் வாக்கியார்த்தஞானத்தில் சங்கை சமாதானங்கள். உஉ

ஓர் மோக்ஷவாதியும் மோக்ஷத்தை அநித்தியமென ஒப்புவதில்லை. ஒருகால் மோட்சமும் அநித்தியமாயின் முக்தர்கட்கு மீண்டும் பிறப்பு உண்டாதல்வேண்டும். நல வாக்ராவ வத்தெ, யடிக்காந நிவதயெனெ தஜாஜி வராஜி 23 (முக்தன் மீண்டும் வருவதில்லை, எதை யடைந்து மீண்டும் திரும்ப மாட்டார்களோ அது எனது மேலான இடம்) என்கிற தொடக்கத்து சுருதி ஸ்மிருதிகளால் முக்தர்களுக்கு புனரோற்பத்தி நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் அவித்தையின் நிவிருத்தி மோக்ஷமெனல் சம்பவியாது. பிரஹ்மபாவம் மோக்ஷமென்னும் இரண்டாவது பட்சத்தை அங்கேரிக்கின் அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், பிரஹ்மபாவம் அநாதியாவதால் நித்திய சித்தம் (எப்போது முள்ளது). எப்பதார்த்தம் நித்திய சித்தமோ அது ஓர் சாதனத்தாலும் சாதிக்கப்படுவதன்று. அநித்திய பதார்த்தமே சாதனத்தால் சாதிக்கப்படுவது. ஆகையால் பிரஹ்மபாவமாகிய மோக்ஷம் ஆத்மஞானத்தால் சாதிக்கப்படுமெனல் கூடாது. ஆனால் நீவிர் மோக்ஷம் ஆத்மஞானத்தால் சாதிக்கப்படுமெனக் கொண்டிருக்கின்றீர், ஆகையால் பிரஹ்மபாவமும் மோக்ஷமாதல் சம்பவியாது. இவ்வாறு மோக்ஷம் சொல்லொணாததாகவே மோக்ஷத்திற்குச் சாதனமாகிய மகாவாக்கியார்த்த ஞானம் பயனுடையதாதலும் சொல்ல முடியாதது.

சமாதானம்:—நமது மதத்தில் அவித்தையின் நிவிருத்தியே மோக்ஷம், அவ்வித்தையின் நிவிருத்திபிரஹ்மத்தைவிட வேறன்று; மற்று அதிஷ்டான் பிரஹ்மவடிவமே. ஏனெனின் கற்பிதவஸ்துவின் அபாவம் அதிஷ்டானத்தைவிடவேறன்று. எப்படி கற்பிதசர்ப்பம் இரஜதம் முதலியவைகளின் அபாவம் ரஜஜ் சுக்திமுதலிய அதிஷ்டானத்தைவிட வேறாகாது; மற்று அதிஷ்டானவடிவமே. யாமோ, அப்படி கற்பித அவித்தியா நிவிருத்தியும் அதிஷ்டான பிரஹ்ம வடிவமே.

சங்கை:—அவ்வவித்தையின் நிவிருத்தியாகிய மோக்ஷத்தை பிரஹ்மவடிவமெனக் கொண்டால் பிரஹ்மவடிவ மோக்ஷம் ஞானத்தால் சாதிக்கப்படுமெனல் முடியாததாகும்; ஆனால் நீவிர் மோக்ஷம் ஞானத்தால் சாதிக்கப்படுமெனக்கொண்டிருக்கின்றீர்.

சமாதானம்:—ஞானத்தால் மோக்ஷம்—சாதிக்கப்படுமென்னு மிடத்து சாதிக்கப்படும் என்னும் சத்தத்தால் உண்டாவது என்பது எமக்குக்கருத்தன்று, அதாவது ஞானத்தால் மோக்ஷம் உண்டாகும் என்பது எமது கருத்தன்று. எக்காரணத்தானெனின் அநாதி சித்தமாவதால் பிரஹ்மபாவத்தின் உற்பத்தியே சம்பவியாது; மற்று சாதிக்கப்படுமென்னும் சத்தத்தால் எமக்கு அபிவிக்கதி (வெளிப்படுதல்) மாத்திரம் கருத்து, அதாவது ஞானத்தால் மோட்சம் வெளிப்படும் என்பது மாத்திரம் எமது கருத்து. அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி என்னும் ஞானத்தால் துவைதபிரமத்தின் நிவிருத்தியும் அகண்ட ஏகரூப ஆனந்தத்தின் ஸ்பூரத்தியு (விளக்கமு)மே மோக்ஷத்தின் வெளிப்படுதலாம், ஆகையால் அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி என்னும் வாக்கியார்த்த ஞானம் மோக்ஷத்திற்குச் சாதனமெனல் சம்பவிக்கும். அப்படிப்பட்ட வாக்கியார்த்த ஞானம் தத்துவம் பதார்த்தங்களின் ஞானத்தாற்றான் உண்டாகும், அப்பதார்த்தஞானம் தத்துவம்

பதார்த்த நிருபணத்தாற்றினே உண்டாகும், ஆகையால் முதல் தத்பதார்த்தம் நிருபிக்கப்படுகின்றது.

கச. தத்பதார்த்த நிருபணம்.

அசாதாரண தர்மமாகிய இலக்கணமும், பிரத்தியட்சமுதலிய பிரமாமாணங்களுமாகிய இரண்டுகளானே பொருள் துணியப்படுகின்றது. இலக்கணப்பிரமாணங்களன்றி பொருள் துணியப்படுகின்றதில்லை என்னும் நியாயத்தை அங்கீகரித்து முதலில் அத்தத்பதார்த்தத்தின் இலக்கணம் கூறப்படுகின்றது. பிரஹ்மமாகிய தத்பதார்த்தத்தின் இலக்கணம் இருவகைப்படும். ஒன்று தடத்தலட்சணம், மற்றொன்று சொருபலட்சணம். காடா விதிகெய்கிவ ழா வதகூகூடி ஸ்ரூக்ஷணம் (இ-ள்.) எவ்விலக்கணம் தனது லட்சியத்தில் ஒரு போதிருப்பதாய் தனது லட்சியத்தைப் பிறபதார்த்தங்களினும் வேறு பிரிக்கின்றதோ அவ்விலக்கணம் தடத்தலட்சணமெனப்படும். பிருதிவிக்குக் கந்தமுடைமை இலக்கணம் தடத்த இலக்கணமாதல் போலவாம். மகாப்பிரளயத்தில் எல்லாகாரியங்களும் நாசமுறுகின்றன, ஆகையால் நையாயிகரது மதத்தில் அக்கந்தகுணம் மகாப்பிரளயத்தில் பரமானுவாகிய பிருதிவியில் இராது. மேலும் நையாயிகரது மதத்தில் எக்கணத்தில் திரவியம் உண்டாகின்றதோ அக்கணத்தில் அத்திரவியத்தினிடத்து உருவமுதலிய குணங்கள் உண்டாகா; மற்று இரண்டாவது கணத்தில் அவ்வுருவமுதலிய குணங்கள் உண்டாகின்றன. முதற் கணத்தில் அத்திரவியம் நிரீக் குணமாகவே உண்டாகின்றது. இப்பொருளின் யுக்தியோ நியாயப்பிரகாசத்தின் இரண்டாவது பரிச்சேதத்தின் முதலில் விரிவாக நிருபித்திருக்கின்றோம். ஆங்கு அறிந்துகொள்ளுக. பிருதிவியின் உற்பத்திக்கணத்திலும் அக்கந்தகுணம் அப்பிருதிவியினிடத்து இராது; ஆனால் இடைக்காலத்தே அக்கந்தகுணம் அப்பிருதிவியினிடத்திருக்கும், ஆகையால் அக்கந்தகுணம் ஓர் போதையதாம். அன்றியும் அக்கந்தகுணம் தனது ஆசிரியமாகிய பிருதிவியைப் பிறஜலமுதலிய பதார்த்தங்களினும் வேறு பிரிப்பதுமாம், இதனால் ஓர் போதையதாதலாலும், வேறு பிரிப்பதாலும், கந்தமுடைமை பிருதிவியின் தடத்த இலக்கணமே யாம். இவ்வாறு தத்பதார்த்தமாகிய பிரஹ்மத்திற்கும் ஸ்ரூ ஷ்டி லிபி லய்காரணகூலம் (சிருட்டி திதி லயங்களின் காரண முடைமை) என்பது தடத்த லட்சணமாம். ஈண்டு சிருட்டி சத்தத்தால் ஜகத்தை ஆக்கலும், திதி சத்தத்தால் ஜகத்தைக் காத்தலும், இலய . சத்தத்தால் ஜகத்தை அழித்தலும் கொள்ளவேண்டும். ஜகத்தின் ஆக்கல் அழித்தல் காத்தலாகிய காரணமுடைமை பிரஹ்மத்தினிடத்து எப்போது மிராது, ஆனால் மாயைக்கு அதிஷ்டானமாகிய காலத்திற்குள்ளே இருக்கும், ஆகையால் அச்சிருட்டி திதி லயங்களின் காரணமுடைமை ஓர் போதையதாம். சாங்கிய நையாயிகர் முதலியோர் ஜகத்திற்குக் காரணமாகக் கற்பிக்கும் பிரதானம் பரமானு முதலியவற்றினும் அவ்விலக்கிய பிரஹ்மத்தை வேறு பிரிப்பதுமாம், ஆகையால் வேறுபடுத்துவதுமாம். இவ்வாறு ஓர் போதையதாதலாலும், வேறு படுத்துவதாலும் சிருட்டி திதி லயங்களின் காரணமுடைமை பிரஹ்மத்தின் தடத்தலட்சணம் எனப்படுகின்றது. இனி அவ்விலக்கணத்திலுள்ள பதங்களின் பயன் கூறப்படும். இலய காரணமுடை

மை என்னும் இம்மாதிரியே பிரஹ்மத்தின் தடத்தலக்கணமெனக் கொண்டால் பிரஹ்மத்திற்குக் கேவலம் ஜகத்தின் உபாதானகாரணத்தன்மையே பெறப்படும். ஏனெனின், எக்காரியம் எக்காரணத்தில் இலயமாகின்றதோ அக்காரியத்திற்கு அக்காரணம் கேவலம் உபாதானகாரணமேயாகக் காணப்படுகின்றது. எப்படி கடத்தின் லயத்திற்குக் காரணமாகிய மண் அக்கடத்திற்குக் கேவலம் உபாதானகாரணமே யாழின்றதோ; நிமித்தகாரணமாகின்றதிலையோ, அப்படி பிரஹ்மத்தைவிட வேறாக ஜகத்திற்கு ஓர் நிமித்தகாரணம் அங்கீகரிக்கவேண்டும், அதனால் ஷக்ஷேவா ஷீயஸ்ய ஷூ (பிரஹ்மம் சசாதி விசாதி கவுகதபேதமற்றது) என்னுஞ் சுருதிக்கு விரோதமாகும், அந்தத்தோஷத்தை நீக்கும் பொருட்டு அவ்விலக்கணத்தில் திதி காரணமுடைமை சொல்லப்பட்டது. அல்லது 'திதி லயங்களின் காரணமுடைமை' என்னும் மீர்த்திரமே பிரஹ்மத்தின் தடத்தலக்கணமெனின் கடத்தின் உற்பத்திக்குத்தண்ட முத்தியவைகள் நிமித்தகாரணமாவதுபோல பிரஹ்மத்தைவிட வேறாக ஜகத்திற்கு ஓர் நிமித்தகாரணம் வேண்டும்; வேண்டவே யீண்டும் அவ்வத்துவித சுருதி விரோதப்படும். அக்குற்றத்தைத் தவிர்த்தற்பொருட்டு அவ்விலக்கணத்தில் சிருட்டியின் காரணமுடைமை சொல்லப்பட்டது. அல்லது 'சிருட்டி திதிகளின் காரணமுடைமை' என்னும் மீர்த்திரமே பிரஹ்மத்தின் தடத்தலக்கணமெனின் குலாலன் கட்டத்திற்கு நிமித்கும், உபாதான காரணம் வேறென்றேயாகும், அதனால் வேதாந்த சித்தார்த்தம் முரண்படும். ஆகையால் அக்குற்றத்தை நீக்குவான் சுருதி அவ்விலக்கணத்தின் மென்னும் முக்காரண முடைமையாகிய தடத்தலக்கணம் கூறுவதால் பிரஹ்மம் ஜகத்திற்கு அபின்ன நிமித்த உபாதான காரண மென்பது பெறப்படும். அதாவது பிரஹ்மம் ஒன்றே ஜகத்திற்கு உபாதானகாரணமும், நிமித்தகாரணமுமாம். இப்படிச் சொல்லுவதால் பிரஹ்மத்தின் தடத்தலக்கணம் இது வென்பது பெறப்பட்டது. ஜமததூயக்ஷெ ஸ்ரூ ஷ்டி லிபி லயக்ஷணம் (இ-ள்.) ஜகத்தின் கர்த்திருத் தன்மையோடு ஜகத்தின் உபாதானத் தன்மை என்பதுவே பிரஹ்மத்தின் தடத்தலக்கணம். 'ஜகத்தின் உபாதானத்தன்மை' என்பது மாதிரியே பிரஹ்மத்தின் தடத்தலக்கணமெனின் மாயையினிடத்து அவ்விலக்கணத்திற்கு அதிவிபாதி யுண்டாகும். ஏனெனின், சுத்தப், பிரஹ்மத்திற்கே ஜகத்தின் உபாதானத் தன்மையிலலை; மற்று மாயா விசிஷ்ட பிரஹ்மத்திற்கே ஜகத்தின் உபாதானத் தன்மையுண்டு. விசிஷ்டத்திலிருக்கும் தருமம் விசேஷத்தின் கண்ணும் அவசிய மிருக்கும். ஆகையால் பிரஹ்மத்தின் விசேஷமாகிய மாயைக்கு ஜகத்தின் உபாதான காரணத்தன்மை அவசிய முண்டாகும். போஷுக்ஷுக்ஷி விஷுக்ஷு (மாயையினை ஜகத்திற்குக் காரணமான பிரகிருதி என்று அறிய வேண்டும்) என்னும் சுருதியும் மாயையினை ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமெனச் சொல்லியுள்ளது. அதனால் அவ்வநியாப்தி தோஷத்தை நீக்கவேண்டி அவ்விலக்கணத்தில் 'ஜகத்தின் கர்த்திருத் தன்மை' சொல்லப்பட்டது. காரியத்தினது உபாதானத்தின் அபரோக்ஷ ஞானமும், அக்காரியத்தைச் செய்யும் இச்சையும், அவ்விச்சையாற் றேன்றும் முயற்சி

எனப்படும் கிருதியும் ஆகிய மூன்றையும் உடையவனே கர்த்தாவெனப்படுவான். குலாலன் முதலியோர் இச்சை ஞான முயற்சியுடையோராதலால் கடமுதலிய காரியங்கட்குக் கர்த்தாவென்று சொல்லப்படுவார் போலும். இவ்வகையான கர்த்தாத் தன்மை சேதனத்தினிடத்தே நிகழும்; ஜடமான மாயையினிடத்து நிகழாது. ஆகையால் 'ஜகத்தின் கர்த்திருத்தன்மை' கூறுவதால் மாயையினிடத்து மேற்சொல்லிய இலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகாது. அல்லது 'ஜகத்தின் கர்த்திருத்தன்மை' மாத்திரமே பிரஹ்மத்தின் தடத்த லக்ஷணமெனின் ரையாயிகர் ஜகத்திற்குக் கேவலம் கர்த்தாவாகவே ஒப்பியுள்ள ஈஸ்வரனிடத்து முற்சொல்லிய இலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தியுண்டாகும். அவ்வதிவியாப்திதோஷத்தை நிவீருத்திக்கும் பொருட்டு அவ்விலக்கணத்தில் ஜகத்தின் 'உபாதானத் தன்மை' சொல்லப்பட்டது. ரையாயிகர் பரமானுக் களை ஜகத்திற்கு உபாதானமாகக் கொண்டுள்ளார், ஈஸ்வரனை ஜகத்திற்குக் கர்த்தாவாகக் கொண்டுள்ளார். இவ்வாறு ரையாயிகரால் ஜகத்தின் உபாதானமும் கர்த்தாவும் வேறுகவே அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் நம் சித்தார்த்தி லே பிரஹ்மம் ஜகத்திற்கு அபின்ன நிமித்தோபாதான காரணமெனக் கொ ண்டிருக்கின்றோம். ஜகத்தின் 'உபாதானத் தன்மை' சொல்லுவதால் ரையா யிகர் ஒப்பியுள்ள ஈஸ்வரனிடத்து அவ்விலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டா காது.

சங்கை:—அவ்வதிவியாப்தியுடைய இலக்கணமும் தனது இலக்கியத்தின் பெறுதியை ஏன் செய்யாது?

கரு. அதிவியாப்தி முதலிய தோஷங்களின் இலக்கணங் கூறுதல்.

சமாதானம்:—இலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி, அவ்வியாப்தி, அசம்பவம் என்னும் மூன்று தோஷங்களுண்டு. அம்மூன்று தோஷங்களுள் ஒரு தோஷ மாவது எவ்விலக்கணத்தி லிருக்கின்றதோ அவ்விலக்கணம் துஷ்ட மெனப்படும். அத்துஷ்ட லக்ஷணத்தால் இலக்கியம் பெறுவது கூடாது. எவ்விலக்கணம் அம் மூன்று தோஷங்களில்லாததோ, அவ்விலக்கணம் துஷ்டமல்லாதது எனப்படும். துஷ்டமல்லாத இலக்கணத்தாற்றினே இலக்கியத்தின் பெறுதியுண்டாம். ஆத லால் இலக்கணத்தினிடத்து பதங்களைப்புகுத்தி அவ்வதிவியாப்தி முதலிய தோ ஷங்களை அவசியம் நிவீருத்தி செய்யவேண்டும். எவ்விலக்கணம் தன் இலக்கி யத்தின் கண்ணிருப்பதாய் இலக்கியமல்லாததன் கண்ணுமிருப்பதாமோ அவ் விலக்கணம் அதிவியாப்தி தோஷமுடையது. அது 'கோடுடையது ஆ' என்னு மிலக்கணம் ஆவாகிய இலக்கியத்தின்கண்ணிருப்பதாய் எருமை ஆடு முதலிய வான் இலக்கியமல்லாதவைகளின்கண்ணுமிருப்பது போலவாம். ஆகையால் 'கோ டுடைமை' யாகிய இலக்கணம் அதிவியாப்திக் குற்றமுடையது. எவ்விலக்க ணம் தனது இலக்கியத்தின் ஏகதேசத்திருக்குமோ, அவ்விலக்கணம் அவ்வியா ப்திக் குற்றமுடையது. அது 'கபிலிறமுடையது ஆ' என்னுமிலக்கணம் சில ஆக்களினிடத்தினிருக்கின்றது எல்லா ஆக்களினிடத்திராதது போலவாம். ஆகை யால் 'கபிலத்தன்மை' இலக்கணம் அவ்வியாப்திக் குற்றமுடையது. எவ்விலக்க ணம் தனது இலக்கியமாத்திரத்தினிடத்துங்கூட இருப்பீதில்லையோ, அவ்வி

பிரஹ்மம் ஜகத்திற்கு அபின்னநிமித்த உபாதானம் என்பதற் சங்கை சமாதானங்கள்.

லக்கணம் அசம்பவக் குற்றமுடையது. அது 'ஒற்றைக் குளம்புடையது ஆ' என்னுமிலக்கணம் ஓர் ஆவினிடத்து மிராதது போலவாம். ஆகையால் 'ஒற்றைக் குளம்புடைமை' என்னு மிலக்கணம் அசம்பவக் குற்றமுடையது. எப்பதார்த் தத்திற்கு எவ்விலக்கணஞ் செய்யப்படுகின்றதோ, அவ்விலக்கணத்திற்கு அப் பதார்த்தம் இலக்கியமெனப்படும். அதிவியாப்தி முதலியவெல்லாக் குற்றங்களு மில்லாததால் முற்சொல்லிய பிரஹ்மத்தின் தடத்த லக்ஷணம் நலமானது.

கரு. பிரஹ்மம் ஜகத்திற்கு அபின்னநிமித்த உபாதானம் என்பதற் சங்கை சமாதானங்கள்.

சங்கை:—பிரஹ்மம் ஒன்றற்கே ஜகத்தின் உபாதானத் தன்மையும், கர்த்த தன்மையும் சம்பவியாது. ஏனெனின், உலகத்தில் அவ்வாறு காணப்படுவ தில்லை. கடத்தின் கர்த்தாவாகிய குலாலன் அக்கடத்திற்கு உபாதான காரண மாக மாட்டான், அக்கடத்திற்கு உபாதானகாரணமாகிய மட்டிரளும் அக்கடத் திற்குக் கர்த்தாவாகா; ஆனால் அம்மட்டிரள் அக்கடத்திற்கு உபாதான காரணமே, குலாலன் அக்கடத்திற்குக் கர்த்தாவே. இவ்வாறு கடமுதலிய காரி யங்களினிடத்து உபாதான காரணமும், கர்த்தாவும் பேதமாகவே காணப்படுகி ன்றன. காணப்படும் பொருளை ஒட்டியே காணப்படாத பொருள் கற்பிக்கப்படு கின்றது. காணப்படும் பொருளுக்கு மாறாகக் காணப்படாத பொருளின் கற் பனை உண்டாகாது. பிரஹ்மம் ஒன்றே ஜகத்திற்கு உபாதானமும், கர்த்தாவு மாம் என்று ஒப்புதலும் காணப்படாத பொருளின் கற்பனையாம். அது காணப் படும் பொருளையன்றி எவ்வாறு நிகழும்; நிகழாது. காண்டலுக்கு வீரோத மாவதால் பிரஹ்மம் ஒன்றே ஜகத்துக்கு உபாதானமும், கர்த்தாவுமாம் என்று ஒப்புதல் நன்றல்ல. மற்றும் ஈஸ்வரனை ஜகத்திற்கு கர்த்தா வெனவும், அவ்விஸ் வரனை விட வேறான பரமானு முதலியவைகளை அச்சகத்திற்கு உபாதான காரணமென்றங் கொள்ளவேண்டும். இவ்வர்த்தத்தில் காண்டலுக்கு வீரோத முண்டாகாது. கடமுதலிய காரியங்களில் உபாதான கர்த்தாக்களின் பேதம் யாவருக்கும் பிரசித்தம். இப்படி சொல்லுவதால் இவ்வனுமானம் பெறப் படுகின்றது. உஹ ஜமக்சிதூ கிரீதூவா டாமகூ, கார லாக்வாசு, வடாஹிவசு (இ-ள்) இச்சகத்து உபாதான காரணத்தையும், கர்த்தாவாகிய நிமித்தகார ணத்தையும் வேறுகவுடையது, காரியமாவதால், கடமுதலிய காரியங்களைப் போலும்.

அல்லது பிரஹ்மத்தை ஜகத்திற்கு அபின்ன நிமித்த உபாதான காரண மாக நாம் கற்பிப்பதில்லை. ஆனால் கடுதெகூத வஹுஸு ஞா ஸுஜா பெய (அநேக வடிவங்களாவேமாக என்று சங்கற்பித்தது) என்னும் மறையே அப் பொருளை உணர்த்துகின்றது என்று நிவீர் சொல்லின் அது சம்பவியாது. ஏனெனின், முற்சொல்லிய முறைப்படி காணப்படும் பொருளுக்கு மாறாக அம் மறைக்கு அவ்வாறுகூறிய பொருள் பொருந்தாது; மற்றும் வேறு பொருளே பொருந்தும். ஆகையால் பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் அபின்ன நிமித்த உபா தானத் தன்மை சம்பவியாது.

சமாதானம்:—தென்குடி வடமேல்புரம் லொட காசியத் வடமேல்புரம் வுஜாயெய் (இ-ள்.) அப்பரமாத்ம தேவன் அநேக வடிவங்களாவேமாக என்று சங்கற்பித்தார். அப்பரமாத்ம தேவன் அநேக வடிவங்களாய் உற்பவிப்பேனாக என்றும் இச்சித்தார். இச்சுருதியால் ஒரே பிரஹ்மத்திற்கு பல வடிவங்களாகும் இச்சை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்விச்சை சேதனத்தினதே தருமமாம்; ஜடத்தின் தர்மமாகாது, ஆகையால் அச்சுருதியின் வலியால் சேதனப் பிரஹ்மத்திற்கே ஜகத்தின் உபாதானத் தன்மையும், கீர்த்தாத் தன்மையும் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன. தாற்பரியத்தை நிச்சயிக்கும் உபக்கிரம உபசம்ஹார முதலிய ஆறு இலிங்கங்களால் சர்வ வேதாந்த வாக்கியங்களுக்கும் அத்துவிதீய பிரஹ்மத்தினிடத்தே தாற்பரியம் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. ஆதலால் முற்சொல்லிய அனுமானத்தால் அச்சுருதியின் அர்த்தம் பாதிக்கப்பட முடியாது; ஆனால் அச்சுருதிக்கு விரோதப்பட அந்தப் பிரத்தியக்ஷ அனுமான முதலியவைகளே ஆபாசத் தன்மையடையும். உபக்கிரம முதலிய ஆறு லிங்கங்களின் சொரூபம் பிறகு இரண்டாவது பரிச்சேதத்தில் சொல்லப்படும். அல்லது உலகத்தில் ஓர் காரணத்தையும் காரியத்திற்கு அபின்ன நிமித்த உபாதானமாகக் காணப்படவில்லை, ஆகையால் ஜகத்தின் உபாதான காரணத்திற்கும், நிமித்த காரணத்திற்கும் வேற்றுமையே அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று வாதியால் முற்சொல்லப்பட்டது; அது அசங்கதம். ஏனெனின் உலகத்திலும் சிலந்தி முதலிய ஜந்துகளுக்கு தம்மாற் செய்யப்பட்ட ஞாலாகிய காரியத்திற்கு அபின்ன நிமித்த உபாதான காரணத் தன்மையே காணப்படுகின்றது. அதாவது அச்சிலந்தி, ஞாலாகிய காரியத்திற்குத் தானே உபாதான காரணமும் தானே கர்த்தாவாகிய நிமித்த காரணமுமாகின்றது. அல்லது ரையாயிகரது மதத்தில் கடவுள்வர்களுக்காக இரண்டின் சையோக சம்பந்தம் சமவாய சம்பந்தமாக அக்கடவுள்வர்களுக்கிரண்டினிடத்து முண்டாகின்றது; ஈஸ்வரன் அச்சையோகத்திற்கு உபாதான காரணனும் காரியமாத்மிரத்திற்கு நிமித்தகாரணனுமாவன். ஆகையால் அச்சையோகமாகிய காரியத்திற்கு அவ்விஸ்வரன் நிமித்த காரணன்; இவ்வாறு ரையாயிகர் எங்ஙனம் சையோகமாகிய காரியத்திற்கு ஈஸ்வரனுக்கு அபின்ன நிமித்த உபாதானத் தன்மை அங்கீகரிக்கின்றனரோ, அங்ஙனம் நமது சித்தாந்திலும் பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் அபின்ன நிமித்த உபாதான காரணத்தன்மை அங்கீகரிக்கின்றோம், ஆதலால் முற்சொன்னபடி காண்டலுக்கு விரோதம் பிராப்தமாகாது. இதனால் ஜகத்தின் அபின்ன நிமித்த உபாதான காரணத் தன்மை பிரஹ்மத்தின் தடத்த் லக்ஷணம் பொருந்து மென்பது பெறப்பட்டது.

சங்கை:—அல்தோர் பிரமாணத்தால் பிரஹ்மத்தினிடத்து ஜகத்தின் காரணத்தன்மை சித்திக்கும்போது பிரஹ்மத்தின் தடத்த் லக்ஷணம் சம்பவிக் கும். காரணத்தன்மை சித்திப்பதன்றி முற்சொல்லிய லக்ஷணம் சம்பவியாது.

சமாதானம்:—பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் உற்பத்தி திதி லயங்களின் காரணத்தன்மை சாட்சாத் சுருதிப்பிரமாணத்தானும், வியாசபகவானது சூத்திரத்தானும் பெறப்படும். சுருதி. யகொவா உரோமிஹ-ஞகாமி ஜாயனெ வஹ ஜா

தாமி ஜீவணி யதூத ி விஸம் விஸணி (இ-ள்.) எந்தப்பிரஹ்மத்தினின்றும் இவ் வெல்லா பூதங்கள் உண்டாகின்றனவோ, உண்டான இவ்வெல்லா பூதங்கள் எந்தப்பிரஹ்மத்தால் ஜீவனத்தை அடைகின்றனவோ, நாசத்தை அடைந்த இவ்வெல்லா பூதங்கள் எந்தப்பிரஹ்மத்தினிடத்து இலயபாவத்தை அடைகின்றனவோ. சூத்திரம். ஜதூதூ ிஸ ி யதூ (இ-ள்.) எந்தச்சர்வஞ்ஞ சர்வசக்தியுடைய காரணத்தினின்றும் இவ்வாகாய முதலிய பிரபஞ்சத்தின் ஜன்ம திதி லயங்கள் உண்டாகின்றவோ அதுவே பிரஹ்மம். இதுகாறும் பிரஹ்மத்தின் தடத்த் லக்ஷணம் விருபிக்கப்பட்டது. தடத்த் லக்ஷணத்தின் ஞான முண்டாகியும் பிரஹ்மத்தினது சொரூபலக்ஷணத்தின் ஞானம் உண்டாகாதவரைக்கும் உள்ள படிக்கான சொரூபத்துடன் அந்தப்பிரஹ்மம் அறியப்படுவதில்லை. ஆகையால் இனி தத்பதார்த்த பிரஹ்மத்தின் சொரூபலக்ஷணம் சொல்லப்படும்.

கௌ. தத்பதார்த்தத்தின் சொரூபலக்ஷணம்.

தத்பதார்த்த பிரஹ்மத்தின் சொரூபலட்சணம். ஸுரூ-ஓவம் ஸதூ ி வதூ-கம் ஸுரூ-ஓவம் லக்ஷணம் (இ-ள்.) எவ்விதக்கணம் தனது லக்ஷியத்தின் சொரூபமயமாயிருந்து தனது லக்ஷியத்தை மற்றபதார்த்தங்களினின்றும் வேறு பிரிக்குமோ, அவ்விதக்கணம் சொரூபலக்ஷணமெனப்படும். அதுபிரதிவிக்குப்பிரதிவித்தன்மை சொரூபலட்சணமாதல் போலவாம். ஜாதி வியக்தியாகிய இரண்டி னுக்கும் சித்தார்த்தத்தில் தாதான்மியமே அங்கீகரிப்பட்டுள்ளது, ஆகையால் பிரதிவித்தன்மைஜாதிக்கும் பிரதிவிதியின் வியக்தியோடு தாதான்மியமேயுள்ளது. பிரதிவித்தன்மை ஜாதி அப்பிரதிவிதியின் சொரூபமயமாய் அப்பிரதிவிதியை ஜலமுதலிய மற்ற பதார்த்தங்களினின்றும் வேறு பிரிக்கின்றது, ஆகையால் பிரதிவித்தன்மை ஜாதி எங்ஙனம் அப்பிரதிவிதியின் சொரூபலட்சணமாமோ, அங்ஙனமே சத்தியம் ஞானம் ஆனந்தம் என்னும் மூன்றும் பிரஹ்மத்தின் சொரூபலட்சணமாம். அச்சத்திய முதலிய மூன்றும் பிரஹ்மத்தின் சொரூபமயமாய்ப் பிரஹ்மத்தை அசத் ஜடதுக்கமான ஜகத்தினின்றும் வேறு பிரிக்கின்றது, ஆகையால் அச்சத்திய முதலியவைகளினிடத்துப் பிரஹ்மத்தின் சொரூபலட்சணத் தன்மை சம்பவிக்கின்றது.

சங்கை:—சத்திய முதலியவற்றை பிரஹ்மத்தின் சொரூபமெனக்கொண்டால் அச்சத்தியாதிகளினிடத்து பிரஹ்மத்தின் லக்ஷணத்தன்மையும், பிரஹ்மத்தினிடத்து அச்சத்தியாதி லக்ஷணங்களின் லக்ஷியத்தன்மையும் உண்டாகாதாகும். எக்காரணத்தானெனின், இலக்ஷிய லக்ஷணபாவங்கள் பேதத்தின் வசமேயாகின்றன; அபேதத்தில் இலட்சிய லக்ஷணபாவங்கள் உண்டாகா. ஓர்கால் அபேதத்திலும் இலக்ஷிய லக்ஷணபாவங்கள் உண்டாகுமாயின் பிரதிவிதியும் பிரதிவிதிக்கு இலக்கணமாதல் வேண்டும், அவ்வண்ணமே பிரஹ்மமும் பிரஹ்மத்திற்கு இலக்கணமாதல் வேண்டும்.

சமாதானம்:—அச்சத்திய முதலியன வாஸ்தவமாகப் பிரஹ்மத்தின் சொரூபமே; ஆயினும் அச்சத்திய முதலிய வற்றில் பிரஹ்மத்தின் கற்பிதபேதம்

ணம் சம்பவியாது, ஏனெனின், பிரஹ்மத்திற்கு நீவிர் ஜகத்தின் உபாதான காரணம் நிமித்த காரணங்கள் ஒப்புக்கின்றீர், அவற்றுள் முதன்மையான உபாதான காரணத்தன்மையே பிரஹ்மத்திற்குச் சம்பவியாது. ஏனெனின், அவ்வுபாதான காரணம் ஆரம்பகம், பரிணாமி, விவர்த்தோதிஷ்டானம் என்னும் பேதத்தால் மூவகைப்படும். அம்மூன்றனுள் பிரஹ்மத்திற்கு எவ்வுபாதான காரணம் நீவிர் ஒப்புக்கின்றீர்? உமது மதத்தில் பிரஹ்மம் ஒரே அத்துவிதீயடிவ மாகையால் பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் ஆரம்பகத் தன்மை சம்பவியாது. ஒன்றோடொன்று கூடிய அநேக திரளியங்களுக்கே ஆரம்பகத் தன்மையுண்டு. அது நையாயிகரது மதத்தில் ஒன்றற்கொன்று சையோகமுடைய வனைகபரமானுக்களுக்கூஜகத்தின் ஆரம்பகத் தன்மையுண்டாவது போலவாம். ஸாக்ஷியெதாஃகெவொ மிரூணலு! கிஷுலம் கிஷீயம் ஸாணு கவிசாரொ ரூப ஸேவ ருதெ, (ஆத்மா சாக்ஷி, சித்து, கேவலம், நிர்த்துணம், நிஷ்களம், நிஷ்கிரியம், சாந்தம், விகாரமற்ற தென்று சொல்லப்படுகின்றது) என்பதாதி சுருதி ஸ்மிருதிகளால் பிரஹ்மத்திற்கு நிர்த்துணம் நிஷ்கிரியம் நிரவயவம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் பிரஹ்மத்திற்கு பரிணாமி உபாதானத்தன்மையும் சம்பவியாது. ஏனெனின், குணக்கிரியைகளுடைய சாவயவமான் பால் முதலியவைகளே தயிர் முதலிய பரிணாமங்களை யடைகின்றன. மூன்றாவது விவர்த்தோதிஷ்டானத் தன்மையாகிய உபாதானத் தன்மையும் பிரஹ்மத்திற்குச் சம்பவியாது. ஏனெனின், கடம் இருக்கின்றது படம் இருக்கின்றது என்னும் கடப்பட முதலிய பிரபஞ்சம் யாவருக்கும் சத்தியமாகவே அனுபவமாகின்றது. அப்படிப்பட்ட சத்தியப் பிரபஞ்சத்திற்குப் பிரஹ்மத்தின் விவர்த்தத்தன்மையால் மித்தியாத் தன்மை கற்பிப்பதில் ஓர் பிரமாணமுமில்லை. பிரபஞ்சத்தின் மித்தியாத் தன்மையன்றி பிரஹ்மத்திற்கு விவர்த்தோதிஷ்டானத் தன்மை சம்பவியாது. ஆகையால் முற்சொல்லிய மூவகைப்பட்ட உபாதானத் தன்மையுள் ஓர் வகையான உபாதானத் தன்மையும் பிரஹ்மத்திற்குச் சம்பவியாது.

அல்லது, பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் கர்த்தாத் தன்மையும் சம்பவியாது. ஏனெனின், காரியத்தின் உற்பத்திக்கு அனுகூலமான ஞானம் இச்சை பிரயத்தினம் என்னும் மூன்றையுமுடையவனே கர்த்தாவென்று முன் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பிரஹ்மத்தின் ஞான இச்சாப்பிரயத்தனங்கள் மூன்றும் நித்தமா? அரித்தமா? நித்தமெனின் சர்வகாலத்திலும் ஜகத்து உற்பத்தியாதல் வேண்டும்; ஓர் காலத்திலும் ஜகத்தின் பிரளயம் உண்டாதல் கூடாது, அதனால் பிரளயத்தைக் கூறுவதாகிய சூஸ்த்திரத்திற்கு விரோத முண்டாகும். ஞானமுதலியவைகள் அரித்தமெனின் ஜகத்தைப்போல ஞானமுதலியவைகள் காரியமே யாகும், இதனால் ஞானமுதலியவைகளுக்குப் பிரஹ்மத்தை ஆசிரயிக்குந் தன்மை உண்டாகாதாகும். எக்காரணத்தானெனின், பிரஹ்மத்திற்குப் பரிணாம மின்மையே முற்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு பிரஹ்மத்தினிடத்து உபாதானத்தன்மையும் கர்த்தாத் தன்மையும் சம்பவியாதாகவே அபின்ன நிமித்த உபாதான காரணத்தன்மையும் சம்பவியாது. ஆகையால் முற் சொல்லப்பட்ட ஜகத்தின் உற்பத்தி நிதி லயங்களின் காரணத் தன்மையாகிய பிரஹ்

மத்தின் தடத்த லக்ஷணம் அசங்கதம். காரணமன்றி காரிய முண்டாகாது, ஆகையால் இச்சகத்தாகிய காரியத்திற்கும் பிரஹ்மத்தை விட வேறுனதோர் காரணம் ஒப்பவேண்டும். அப்படிப்பட்ட காரணம் சத்துவ ரஜ தம மென்னும் முக்குணவடிவப் பிரதானமாம். அந்தப் பிரதானத்தினின்றே மகதத்துவ முதலிய முறையாக இச்சகத்து உண்டாகின்றது. பரிணாமியாவதால் பிரதானத்திற்கு ஜகத்தின் உற்பத்தி முதலியவைகளின் காரணத்தன்மை சம்பவிக்கின்றது. ஆத்மாவாகிய புருடனே அசங்கந் நிர்விகாரன், ஆகையால் அப்புருடனிடத்து ஜகத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவியாது. இவ்வாறாகிய ஆசங்கையைச்செய்யும் சாங்கியோரைக்கண்டிக்கும் பொருட்டு முற்கூறிய தத்பதார்த்தம் பிரிக்கப்படுகின்றது. அத்தத்பதத்தின் அர்த்தம் இருவகைத்து. ஒன்று வாச்சியார்த்தம், மற்றொன்று இலக்ஷியார்த்தம். பதத்தின் சக்திவிருத்தியாலறியப்படும் அர்த்தம் வாச்சியார்த்தமெனப்படும். பதத்தின் இலட்சண விருத்தியாலறியப்படும் அர்த்தம் இலட்சியார்த்தமெனப்படும். சக்தி இலக்ஷணங்களின் சொருபம் பின்னர் மூன்றாவது பரிச்சேதத்தில் சொல்லப்படும். மாயாவுபகித சைதன்யம் தத்பதத்தின் வாச்சியார்த்தமும் மாயாரகித சத்தசைதன்யம் தத்பதத்தின் இலட்சியார்த்தமுமாம். ஈண்டு சுருத்திது:—மாயாரகிதமான நிர்விகார சத்தப் பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் உபாதானத்தன்மை சம்பவியாது, எனினும் * மாயோபகிதமான பிரஹ்மத்திற்கு உபாதானத்தன்மை சம்பவிக்கும். அவ்வுபாதானத்தன்மையும் ஆரம்பகத்தன்மை அல்லது பரிணாமித்தன்மைகளன்று; மற்று விவர்த்தோதிட்டானத் தன்மைபாம். அதிட்டான வத்துவின் வாஸ்த்தவமல்லாத வேற்று வடிவம் விவர்த்தமெனப்படும். எப்படி இரஜ்ஜுசக்தி முதலிய விஷ்டானங்களின் வாஸ்த்தவமல்லாத சர்ப்பரஜத முதலியன வேற்று வடிவங்களோ, அப்படி பிரஹ்மத்திற்கும் இச்சகத்து வாஸ்த்தவமல்லாத வேற்றுவடிவமாம். அத்தகைய ஜகத்திற்கான விவர்த்தோதிஷ்டானத்தன்மை அம்மாயாவுபகித பிரஹ்மத்திற்குச் சம்பவிக்கின்றது.

அல்லது, கடமுளது படமுளது என்னுந்தொடக்கத்து அதுபவங்களால் ஜகத்தின் சத்தியத்தன்மையே பெறப்படுகின்றது. ஆகையால் பிரஹ்மத்தின் விவர்த்தத்தன்மையால் ஜகத்தினிடத்து மித்தியாத் தன்மை சம்பவியாது, என்று வாதியால் முன்னேசொல்லப்பட்டது. அஃதும் அசங்கதம். ஏனெனின், அவ்வதுபவம் அக்கடபடாதிகளிலுள்ள அதிட்டானத்தின் சத்தியத்தன்மையையே விஷயஞ் செய்வதாம்; கடாதிகளின் சத்தியத்தன்மையை விஷயஞ்செய்வதன்று. ஆகையால் அவ்வதுபவம் பிரபஞ்சத்தின் மித்தியாத் தன்மைக்குப் பாதகமன்று. அன்றியும், மெஹநா மாலி கீஷந (ஈண்டுபலவென்பது சிறிதுமில்லை) என்னுஞ் சுருதி பிரஹ்மத்தைவிடவேறான சர்வப்பிரபஞ்சத்தை நிஷேதிக்கின்றது, ஆகையால் பிரபஞ்சத்திற்கு சதவ: சத்தை சம்பவியாது. வாதியால் ஜகத்தின் மித்தியாத் தன்மையில் பிரமாணமின்மை கூறப்பட்டதும் அசங்கதம், எக்காரணத்தானெனின், வாவாரணண விகாரொ நாரி யெயம் (பெயர்விகாரம் வாக்கை ஆரம்பமாக உடையது) என்னுஞ் சுருதியே நேராக ஜகத்தின்மித்

* மாயையை விசேஷணமாயுடைய தென்பது பொருள்.

தியாத்நன்மை சொல்லுகின்றது. அல்லது, பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் உபாதானத்தன்மை அவசியமொப்பவேண்டும். ஏனெனின், யத்யதேவி ஸம்விசுணி (எதனிடத்தில் இலயமாகின்றதோ) என்னுஞ் சுருதி அந்தப் பிரஹ்மத்தினிடத்தே ஜகத்தின் லயம் சொல்லியிருக்கின்றது. எக்காரியம் எக்காரணத்தில் இலயமாகின்றதோ, அக்காரியத்திற்கு அக்காரணம் உபாதானமேயாம். எங்ஙனம் கடமுதலிய காரியங்கள் மண் முதலிய காரணங்களினிடத்தே இலயமாகின்றனவாகையால் அக்கடமுதலிய காரியங்களுக்கு மண் முதலிய காரணங்கள் உபாதானங்களேயாகக் காணப்படுகின்றனவோ, அங்ஙனம் சுருதி பிரதிபாதித்துள்ள ஜகத்தின் லயத்திற்கு ஆதாரமாவதால் பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் உபாதானத்தன்மை அவசியமொப்பவேண்டும். அல்லது வஹுஸ்யாஹுஸ்ய (அநேக வடிவங்களாவேமாக) என்னுஞ் சுருதியால் பிரஹ்மத்திற்கு அநேகமாதல் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும் உலகத்தில் மண் முதலிய உபாதான காரணங்கட்கே கடசராவமுதலியவான அநேகத்தன்மை காணப்படுகின்றது இக்காரணம் பற்றியும் பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் உபாதானத்தன்மை சம்பவிக்கின்றது. அல்லது சாங்கியவாதியால் பிரதானத்திற்கு ஜகத்தின் உபாதானத்தன்மை யொப்பப்பட்டிருக்கின்றது, அது பொருந்தாது. ஏனெனின், அப்பிரதானம் ஜகத்திற்கு உபாதானகாரணம் என்னும் அர்த்தத்தில் ஓர் பிரமாணமுமில்லை. அதாவது ஓர் சுருதியிலும் திரிசுணான்மகப் பிரதானத்தை ஜகத்திற்கு உபாதானமாகச் சொல்லப்படவில்லை; ஆனால் சூக்தம் சூகாஸி ஸம்ஹாதம் (ஆத்மாவின்னும் ஆகாயமுண்டாயிற்று) என்னுந் தொடக்கத்து எல்லாச் சுருதிகளிலும் சேதன பிரஹ்மத்திற்கே ஜகத்தின் உபாதானத்தன்மை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இச்சுருதியால் ஆத்மாவிற்கே ஜகத்தின் உபாதானத்தன்மை காணப்படுகின்றது; பிரஹ்மத்திற்கு உபாதானத்தன்மை காணப்படவில்லையாயினும், ததஸுஸ்டா ததேவா மூவ்யாவிஸா (அதைப்படைத்து அதிற் பிரவேசித்தார்) என்பனமுதலிய சுருதிகளில் பிரஹ்மத்திற்கே ஜீவவடிவாக ஜகத்திற் பிரவேசஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது, ஆகையால் இவ்வாத்மா பிரஹ்மத்தை விடவேறல்ல; பிரஹ்மமே ஆத்மா. ஆகையால் இவ்வாத்மா ஜகத்திற்கு உபாதானகாரண மென்பதாலும் பிரஹ்மத்திற்கே உபாதானத்தன்மை பெறப்படுகின்றது. அல்லது ததேஷுக்ஷத லொட்கா யத வஹுஸ்யாஹுஸ்ய (அநேக வடிவமாவேமென்று சங்கற்பித்தது அது இச்சித்தது) என்பனமுதலிய சுருதிகளில் அநேகவடிவமாகுங் காரணத்திலுள்ள சங்கற்பத்தின் கர்த்தாத்தன்மையும், இச்சையின் கர்த்தாத்தன்மையும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளாலும் பிரஹ்மத்திற்கே உபாதானத்தன்மை பெறப்படுகின்றது. பிரதானத்திற்கு உபாதானத்தன்மை பெறமுடியாது. ஏனெனின், அச்சங்கற்ப இச்சைகளின் கர்த்தாத்தன்மை சேதனத்தினதே தருமங்கள்; ஜடத்தின் தருமங்களாகா. உமது பிரதானமும் ஜடமாகையால் பிரதானத்தினிடத்து சங்கற்ப இச்சைகளின் கர்த்தாத்தன்மை சம்பவியாது. அதனால் பிரஹ்மத்திற்கே ஜகத்தின் உபாதானத் தன்மையுண்டு; பிரதானத்திற்கில்லை என்பது பெறப்பட்டது.

அல்லது மாயாவுபகித பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் உபாதானத்தன்மை சம்பவிப்பதுபோல ஜகத்தின் கர்த்தாத்தன்மையும் அம்மாயாவுபகித பிரஹ்மத்திற்கே சம்பவிக்கின்றதென்பது முன் சொல்லப்பட்டது. மாயாவுபகித ஈஸ்வரனது ஞான இச்சாப் பிரயத்தினங்களாகிய மூன்றும் தோன்றுவனவும் அழிவனவுமாம், அப்படிப்பட்ட ஞான இச்சாப்பிரயத்தினங்கட்கு இடமாதல் நிர்விகாரமான சுத்த பிரஹ்மத்திற்குச் சம்பவியாதாயினும் அவைகள் அம்மாயாவுபகித பிரஹ்மத்திற்கு இடமாதல் சம்பவிக்கின்றது. எக்காரணத்தானெனின், அம்மாயாவுபகித பிரஹ்மத்திற்கே சர்வஜகத்தின் விவர்த்தோதிஷ்டானத் தன்மையுண்டு, ஆகையால் முற்கூறிய தோஷம் பிராப்தமாகாது. இதனால் மூற்சொன்ன அபின்னரிமித்த உபாதானகாரணத்தன்மை பிரஹ்மத்திற்குத் தடஸ்தலக்ஷணம் பொருந்து மென்பது பெறப்பட்டது.

சங்கை:—மாயையாஸுபகிதமான பிரஹ்மம் ஜகத்திற்குக்காரணம் என்புழி அம்மாயையாது வஸ்து? அதாவது அம்மாயையின் சொருபம் இலக்ஷணம் பிரமாணமென்னு மூன்றும் நிரூபிக்கமுடியாது. ஆகையால் அம்மாயை ஓர் வஸ்து வல்ல.

கஅ. மாயையின் சொருப இலக்ஷண பிரமாண

சங்கை சமாதானங்கள்.

இனி அம்மாயையின் சொருபம் இலக்ஷணம் பிரமாணம் என்னும் மூன்றும் சம்பவியாதென்பதை முறையாக நிரூபிக்கப்படும். அம்மாயை சத்தியமா? மித்தையா? முதற் சத்தியபட்சத்திலும் அம்மாயை பிரஹ்மத்தைவிட பின்னமா? அபின்னமா? முதற் பின்னபட்ச மொப்பிடின வளக லெவா ஷித்யம் வஹு (சசாதி விசாதி சுவகதபேதமற்றது பிரஹ்மம்) என்னுஞ் சுருதிக்கு விரோதமாகும். ஏனெனின், இச்சுருதி பிரஹ்மத்தை அத்துவிதியமெனக் கூறுகின்றது. பிரஹ்மத்திற்குப் பின்னமான மாயைசத்தியமாயிருக்கவே பிரஹ்மத்திற்கு அத்துவிதியத்தன்மை சம்பவியாது. அல்லது, ஸஸம் மொம ஹிஸஜ்தே (அசங்கம் ஒன்றோடும் சம்பந்தமில்லாதது) என்னுந் தொடக்கத்து சுருதிகளில் பிரஹ்மம் அசங்கமென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட அசங்க பிரஹ்மத்திற்கு ஒன்றோடும் சம்பந்தம் சம்பவியாது; அச்சம்பந்தமன்றி பிரஹ்மத்தினிடத்து மாயாவுபகிதத்தன்மையே சம்பவியாது. அல்லது, பிரஹ்மத்திற்கு மாயையோடு யாது சம்பந்தமுளது, சையோகசம்பந்தமா? சமவாய சம்பந்தமா? தாதான்மிய சம்பந்தமா? பேதாபேதசம்பந்தமா? முதற்சையோகபட்சம் சம்பவியாது. ஏனெனின், அச்சையோகம் அவ்வியாப்ய விருத்தியாவதால் சாவய வதிரவியங்களினதே தருமங்களாகின்றன. அது பகித்குமரத்தோடெள்ள சையோகம் போலவாம். அச்சையோகம் மாமுழுவது பிராது; ஆனால் அம்மாத்தின் கிளையாகிய ஓரிடத்திற்குனே அச்சையோகம் இருக்கின்றது; வேர் முதலிய இடங்களிலில்லை, ஆகையால் அச்சையோகம் அவ்வியாப்ய விருத்தியாம். இக்காரணம் பற்றியே சையோகம் அப்பகிதமுதலிய சாவயவதிரவியங்களினதே தருமங்களாம் பிரஹ்மமே நிர்வயவம், ஆகையால் பிரஹ்மத்திற்கு மாயையோடு

சையோகசம்பந்தம் சம்பவியாது. இரண்டாவது சமவாயபட்சமும் சம்பவியாது. எக்காரணத்தானெனின், அச்சமவாய சம்பந்தம் நுமது மதத்தில் அங்கேரிப்படுவதில்லை. குண குணி, வினை வினைமுதல், சாதி வடிவு, சினை முதல் என்பவற்றிற்கே சமவாய சம்பந்தம் உண்டாகின்றன. அக்குண குணி முதலியன பிரஹ்ம மாயைகளினிடத்தில்தான், ஆகையால் பிரஹ்மத்திற்கு மாயையோடு அச்சமவாய சம்பந்தம் சம்பவியாது. மூன்றாவது தாதான்மிய பட்சமும் சம்பவியாது. ஏனெனின், பேதாபித பதார்த்தங்கட்கே அத்தாதான்மிய முண்டு. பிரஹ்மம் மாயை என்னு மிரண்டும் ஒன்றற்கொன்று பேதமுடையன, ஆகையால் அவ்விரண்டிற்கும் ஒன்றற்கொன்று தாதான்மியம் சம்பவியாது. நான்காவது பேதா பேதபட்சமும் சம்பவியாது. ஏனெனின், பேத அபேதமிரண்டும் ஒன்றற்கொன்று முரணாகப் பற்றி ஒர் அதிகாரத்தின் இரா. இவ்வாறு பிரஹ்மத்திற்கு மாயையோடு சம்பந்தம் நிரூபிக்கப்படாதாகிலே பிரஹ்மத்தினிடத்து மாயாவுபகிதத்தன்மை சம்பவியாது. அம்மாயை பிரஹ்மத்தோடு அபின்னம் என்னும் இரண்டாவது பட்சத்தை அங்கேரிக்கின் அஃதும் சம்பவியாது. ஏனெனின், பிரஹ்மமோ சேதனம் மாயை ஜடம் ஜடசேதனங்கட்கு அபேதம் சம்பவியாது. அன்றியும் மாயை மித்தை என்னும் ஆதி அத்துவித்யபட்சம் அங்கேரிக்கின் அஃதும் சம்பவியாது. ஏனெனின், மாயை மித்தையாகவே அம்மாயாவிசிஷ்ட ஈஸ்வரனுக்கும் மித்தியாதத்தன்மை பிராப்தமாகும். ஈஸ்வரனும் மித்தையென்கொண்டால் ஈஸ்வரனது ஞானத்தால் மோக்ஷப்பிராப்தியைச் சொல்லுவதான மோக்ஷசூத்திரமே அப்பிரமாணமாகும். எக்காரணத்தானெனின், மித்தியாவுள்ளதின் ஞானத்தால் மோக்ஷப்பிராப்தி சம்பவியாது. இவ்வாற்றால் அம்மாயையின் சொரூபம் நிரூபிக்கப்படாததாம். அம்மாயை நிரூபிக்கப்படாதாகிலே அம்மாயையின் இலக்கணமும் நிரூபிக்கமுடியாததேயாம். ஏனெனின், தர்மி உளதாகியே அதன் தர்மங்கள் விசாரிக்கப்படுகின்றன. தர்மியே நிரூபிக்கமுடியாதபோது அத்தர்மியின் அசாதாரணதர்மமான இலக்கணமோ நிரூபிக்கமுற்றும் முடியாததாம். மாயை நிரூபிக்கமுடியாதாகிலே அம்மாயையிற் பிரமாணமும் நிரூபிக்கமுடியாததேயாம். எக்காரணத்தானெனின், விஷயமன்றி ஒர் பிரமாணமும் பிரவிருத்தியாது. இவ்வாறு சொரூபம், இலக்கணம், பிரமாணம் என்னும் மூன்றுடன் மாயை நிரூபிக்கமுடியாதாகிலே அம்மாயாவுபகித சைதன்யத்திற்கு தத்பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்தன்மை சம்பவியாது, என்னும் ஆசங்கை அடையப்பட இனி சொரூபம், இலக்கணம், பிரமாணம் என்னும் மூன்றோடு மாயையை நிரூபிக்கும் பொருட்டு முதல் அதன் உபோற்காதத்தால் திருஷ்டாந்தத்துடன் பரமாத்மாவினிடத்து சாமானியமாக அத்தியாசம் நிரூபிக்கப்படுகின்றது. பின்னே சொல்லத்தகுந்த பொருளை புத்தியில் வைத்துக் கொண்டு அப்பொருள் சித்திக்கும் பொருட்டு முன்னே வேறு பொருள் சொல்லுதல் உபோற்காதமெனப்படும்.

கக. ப்ரமாத்மாவினிடத்து சாமானியமாக வுத்தியாசங் கூறுதல்.

எப்படி சக்திராஜ்ஜு முதலியவற்றில் இராஜதர்ப்பாதிதிகள் கற்பித்தனாகி, ன் ரவோ, அப்படி சேதனத்தில் அசேதனம் கற்பிதமாகின்றது.

சங்கை:—சேதனத்தில் அசேதனம் கற்பிதமென்னும் பொருளில் பிரமாணம் யாது?

சுமாதானம்:—இப்பொருளில் சுருதார்த்தாபத்தியே பிரமாணம். கேட்ட வாக்கியார்த்தம் பொருந்தாதாகவே வேறு அர்த்தம் கற்பித்தல் சுருதார் (கேள்வியரு) த்தாபத்தி எனப்படும். ஆஃது சொல்லப்படுகின்றது. ஐஹ வஸ்யம் யடிய ஜோத்ரா, ஸ்ருஜெஷ்ட வெஹம் வஸ்யம், ஸ்ருஜெஷ்டயெ வெஹம் வீல்யம், வஸ்யம் வஜ்ஜிஹம் ஸ்ருஜி, வர்ஜிஸ் ஷெஷம் வஸ்யம், நாராயணம் வஸ்யஜிஹம் ஸ்ருஜிஹம் (சுதெல்லாம் இவ்வாத்மா; இவையாவும் ஆத்மாவே; இவையாவும் பிரஹ்மமே; இவ்விஸ்வம்புருஷனே; இவ்வயாவும் பிரஹ்மமன்றீரே, எல்லாம் வாசுதேவனே, இவையனைத்தும் புராணரான நாராயணர்) என்னுந்தொடக்கத்துப் பல சுருதி ஸ்மிருதிவாக்கியங்களில் சேதனத்திற்கு வேறாக அசேதனத்தின் அபாவமே பிரதிபாதிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. முற்சொல்லிய சுருதி வசனங்களில் ஐஹ வஸ்யம் (இவையாவும்) என்னும் வசனத்தாலோ பிரத்தியட்சாதிய பிரமணங்களாற் பெறப்பட்ட இவ்வாகாசமுதலிய ஜடமான ஜகத்து சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆத்மா, பிரஹ்மம், புருஷன், வாசுதேவன், நாராயணர் என்னும் சப்தங்களால் அத்துவிதியும், சர்வத்திற்குச் சாஷியும், பிரத்தியக் ரூபமுமான பரமாத்மசொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. முதற் சுருதியிலுள்ள பிரபஞ்சத்தின் வாசுகமாகிய சுதெல்லாம் என்னும் சப்தமும், பரமாத்மாவின் வாசுகமான ஆத்மாவென்னும் சப்தமுமாகிய விரண்டு சப்தங்கட்கும் சாமானுதிகரண்யம் (ஒரு நிலைகளும்) தோற்றுகின்றது. ஜடஜகத்திற்கும் சேதன ஆத்மாவிற்கும் வாஸ்தவத்தில் ஏகத்தன்மை சம்பவியாது. ஆகையால் சேதன அசேதனங்கட்கு அபேதத்தைச் சொல்லுதலாகிய முக்கிய சாமானுதிகரண்யமோ அவ்விடத்து சம்பவியாது; ஆனால் எப்படி பொய்யவொரு ஸ்ருஜிஹம் (எக்கள்வன் உண்டோ அவன் இக்கட்டை) என்னும் வசனத்தில் கள்வன் கட்டை என்னுமிருசப்தங்கட்கும் பாத சாமானுதிகரண்யமுண்டோ, அப்படி முற்சொல்லிய சுருதிகளில் ‘ஆத்மா’ ‘யாவும்’ என்னும் இரண்டு பதங்கட்கும் பாத சாமானுதிகரண்யமே யிருக்கின்றது. ஆஃதாவது திருஷ்டாந்த வாக்கியத்திலுள்ள கள்வன் கட்டை என்னுமிருபதங்களின் சாமானுதிகரண்யத்தால். கட்டைக்கு வேறுக்கள்வனது அபாவம் காணப்படுவதுபோல, தார்க்ஷ்டாந்திக சுருதிவாக்கியங்களிலும் ஆத்மா எல்லாம் என்னுமிருபதங்களின் சாமானுதிகரண்யத்தால் ஆத்மாவிற்கு வேறுகச்சர்வ ஜடஜகத்தின் அபாவமே காணப்படுகின்றது. இதனால் பிரபஞ்சாபாவமுடையது ஆத்மா என்னும் போதம் அச்சுருதிவாக்கியங்களால் நிகழ்கின்றது. ஜடப்பிரபஞ்சம் பிரஹ்மத்தினிடத்துக் கற்பிதமெனக்கொண்ட போது அச்சுடப் பிரபஞ்சத்தின் அபாவம் சம்பவிக்கும். பிரபஞ்சம் கற்பிதமாதலன்றி அப்பிரபஞ்சத்தின் அபாவம் சம்பவியாது. ஆகையால் அச்சுருதி சொல்லிய ஜடப்பிரபஞ்சத்தின் அபாவம் தனது பிரதியோகியாகிய ஜடப்பிரபஞ்சத்தின் கற்பிதத்தன்மையன்றி பொருந்தாதாகவே அச்சுடப்பிரபஞ்சத்தின் கற்பிதத்தன்மையைக் கற்பிக்கின்றது. இவ்வாறான சுருதார்த்தாபத்தியினற்றான் சேதனத்தினிடத்து அசேதனத்தின் கற்பிதத்தன்மை, நிச்சயமாகின்றது. இவ்

வகையான பொருளை முற்சொல்லிய மற்ற சூருதி ஸ்மிருதிவசனங்கட்கும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

சங்கை:—முன்னே சேதனத்தினிடத்து அசேதனம் கற்பிதமெனப்பட்டது. ஆண்டு சேதனம் யாதுவஸ்து? அசேதனம் யாது வஸ்து?

சமாதானம்:—நித்திய சுத்த புத்த முக்த சத்திய பரமானந்த அத்வயமாகிய பிரஹ்மம் சேதனமெனப்படும். அஞ்ஞான முதலான ஜடசமூகங்களையாவும் அசேதனமெனப்படும்.

உ. பி. ரத்னம் விசேஷணங்களின் பயன் பிரமாணங்களைக் கூறுதல்.

இனி பிரஹ்மத்தின் நித்தியமுதலிய ஏழுவிசேஷணங்களின் பயனும். அவற்றில் சுருதிப்பிரமாணமும் சொல்லப்படுகின்றன. பிரஹ்மத்தினிடத்து உண்மையில் ஓர் அநாத்மவஸ்துவின் தாதான்மியமு மில்லையாயினும் மயக்கத்தால் அந்தப் பிரஹ்மத்தினிடத்து அநாத்மவஸ்துவின் தாதான்மியம் தோன்றுகின்றது. மயக்கத்தாற் பெறப்பட்ட தாதான்மியத்தை நித்திய முதலிய விசேஷணங்கள் நீக்குகின்றன. அவற்றுள் காரியப்பிரசஞ்சத்தின் தாதான்மியத்தை 'நித்திய' மென்னும் விசேஷணம் நீக்குகின்றது. பிரஹ்மத்தின் நித்தியத் தன்மை சூக்ஷ்மம், வஸ்து, மத் ஸ்மிதம் (ஆகாயம்போல எங்கும் நிறைந்தவன் நித்தியன்) என்னுந்தொடக்கத்து சுருதிப்பிரமாணங்களானே பெறப்படும். அக்காரியப்பிரசஞ்சத்தினது தர்மங்களின் தாதான்மியத்தை 'சுத்த' மென்னும் விசேஷணம் நீக்குகின்றது. பிரஹ்மத்தின் சுத்தத்தன்மை கலூர் விரம் ஸாஸி வாவ விலம் (நரம்பற்றது சுத்தம் பாபமில்லாதது) என்பதாதி சுருதிப் பிரமாணங்களானே சித்தமாம். இராகத்துவேஷ முதலிய விகாரங்களில்லாமையே பிரஹ்மத்தினிடத்து சுத்தத்தன்மையாம். காரணமயமான அஞ்ஞானத்தின் தாதான்மியத்தை 'புத்த' மென்னும் விசேஷணம் நிவிருத்திக்கின்றது. எப்போதும் ஏகரசஞான வடிவத்தன்மை புத்தத்தன்மை எனப்படும். பிரஹ்மத்தின் புத்தத்தன்மை ப்ரஹ்ம வம் (பிரஞ்ஞானகனன்) என்பன முதலிய சுருதிப்பிரமாணங்களானே சித்தமாம். அஞ்ஞானத்தாலாய ஆவரண முதலியவைகளின் தாதான்மியத்தை 'முக்த' மென்னும் விசேஷணம் நீக்குகின்றது பந்தரகித்தத்தன்மை முக்தத்தன்மை எனப்படும். பிரஹ்மத்தின் முக்தத்தன்மை விஃசு ஸு விஃசு அபுதெ (முக்தன் விடுபடுகின்றான்) என்பன முதலிய சுருதிப்பிரமாணங்களானே பெறப்படும். மித்தியாத் தன்மையை 'சுத்திய' மென்னும் விசேஷணம் நிவிருத்திக்கின்றது. முக்காலத்திலும் பாதமாகாதது சத்தியமெனப்படும். பிரஹ்மத்தின் சத்தியத்தன்மை ஸத் ஸ்ரீமதே ஸ்ரீமதே ஸ்ரீமதே ஸ்ரீமதே ஸ்ரீமதே ஸ்ரீமதே ஸ்ரீமதே (பிரஹ்மம் சத்யம் ஞானம் அநந்தம், எசௌமிய ! இது முன் சத்தாக்ஷியிருந்தது) என்னுந்தொடக்கத்து சுருதிப்பிரமாணங்களானே சித்தமாம். 'ஆநந்த' மென்னும் விசேஷணம் பிரஹ்மத்தின் புருஷார்த்தத் தன்மையைச் சொல்லுகின்றது பிரஹ்மத்தின் ஆநந்தவடிவத்தன்மை சூக்ஷ்மம் ஸ்ரீமதே ஸ்ரீமதே ஸ்ரீமதே (பிரஹ்மம் சத்யம் ஞானம் அநந்தம், எசௌமிய ! இது முன் சத்தாக்ஷியிருந்தது) என்னுந்தொடக்கத்து சுருதிப்பிரமாணங்களானே சித்தமாம். 'ஆநந்த' மென்னும் விசேஷணம் பிரஹ்மத்தின் புருஷார்த்தத் தன்மையைச் சொல்லுகின்றது பிரஹ்மத்தின் ஆநந்தவடிவத்தன்மை சூக்ஷ்மம் ஸ்ரீமதே ஸ்ரீமதே ஸ்ரீமதே (பிரஹ்மம் சத்யம் ஞானம் அநந்தம், எசௌமிய ! இது முன் சத்தாக்ஷியிருந்தது) என்னுந்தொடக்கத்து சுருதிப்பிரமாணங்களானே சித்தமாம்.

ஞாந்தமாயுள்ளது பிரஹ்மம்) என்பன முதலிய சுருதிப்பிரமாணங்களானே சித்தமாம், 'அத்வய' மென்னும் விசேஷணம் பிரஹ்மத்தின் அகண்ட ஏகாசத் தன்மையைச் சொல்லுகின்றது. துவைதமில்லாதது அத்வயமெனப்படும். அதாவது பேதவாதிகளால் கற்பிக்கப்படும் ஐவகைப் பேதங்களற்றது அத்வய மெனப்படும். அவ்வைவகைப் பேதங்களாவன:—ஜீவர்களின் பரஸ்பரபேதம், ஜீவ ஈஸ்வாரிரண்டின் பரஸ்பரபேதம் 2, கடாதிஜடபதார்த்தங்களின் பரஸ்பரபேதம் 3, ஈஸ்வரனுக்கும் ஜடஜகத்திற்கும் பரஸ்பரபேதம் 4, ஜீவனுக்கும் ஜடஜகத்திற்கும் பரஸ்பரபேதம் 5, இவ்வாறு ஜீவேஸ்வரர் முதலிய பிரதியோகிகளின் பேதத்தால் அப்பேதங்கள் ஐவகையினவாம். அவ்வெல்லாப் பேதங்களுங் கற்பிதமாகையால் அவ்வைவகைப் பேதரகிதத் தன்மை பிரஹ்மத்தினிடத்துச் சம்பவிக்கின்றது. அல்லது சஜாதீயபேதம்¹, விஜாதீயபேதம் 2, சுவகதபேதம் 3, என்னும் மூன்று பேதங்களற்றது அத்வய மெனப்படும். பிரஹ்மத்தின் அத்வயத்தன்மை வாக லெவா லிகீயம் (பிரஹ்மம் சுசாதி விசாதி சுவகதபேதங்களற்றது) என்னுந் தொடக்கத்து சுருதிப் பிரமாணங்களானே பெறப்படும்.

சங்கை:—முன்னே அஞ்ஞான முதலிய ஜடக்கூட்டங்கள் ஆசேதன மெனப்பட்டன. ஆண்டு அவ்வஞ்ஞானத்தின் சொரூபம் யாது? இலக்கணம் யாது? பிரமாணம் யாது? என்னும் ஆசங்கை நிகழ இனி மூன்றையாக அவ்வஞ்ஞானத்தின் சொரூபம் இலக்கணம் பிரமாணம் சொல்லப்படும்.

உக. அஞ்ஞானத்தின் சோரூப இலக்கண பிரமாணங்கள் கூறுதல்.

அவ்வஞ்ஞானம் திரிசுணன்மகம். அதாவது சத்வ ரஜ தமமென்னும் முக்குணங்களை ஆன்மா எனப்படும் சொரூபமாயுடையது திரிசுணன்மக அஞ்ஞானம். அவ்வஞ்ஞானத்தின் காரியமாகிய ஜகத்தினிடத்து சக துக்க மோக வடிவத் தன்மைகள் பிரத்தியட்சமாய்த் தோற்றுக்கின்றன. அச்சகமுதலிய மூன்றும் முறைப்படி சத்துவமுதலிய முக்குணங்களின் பரிணாமங்களே யாம். காரணத்திற்குச் சமான வியல்புடையது காரியம். ஆகையால் ஜகத்தாகிய காரியத்தில் திரிசுணத் தன்மையைக் கண்டு காரணமாகிய அஞ்ஞானத்தினிடத்தும் அத்திரிசுணத்தன்மை கற்பிக்கப்படுகின்றது. சுஜா லேகா லொஹித ஸூக்ஷ்மக்ஷுணம் (பிறப்பில்லது ஒன்று சத்வ ரஜ தமம்மான முக்குணமுடையது) என்னுஞ் சருதியும் அவ்வஞ்ஞானத்தைத் திரிசுண்மெனச் சொல்லியுளது. இவ்வாற்றால் அஞ்ஞானத்தின் சொரூபம் சொல்லப்பட்டது.

இனி அவ்வஞ்ஞானத்தின் இலக்கணம் சொல்லப்படுகின்றது. ஸுடிஸுஜீய
கூணம் சுஜீரூடம் (இ-ள்.) சத்ய பதார்த்தத்தினும் அசத்ய பதார்த்தத்தினும்
வில்ட்சணமாவது யாதோ அது அஞ்ஞானமெனப்படும், அதாவது சத்தியமாக
வும் அசத்தியமாகவும் நிரூபிக்க முடியாதது அஞ்ஞான மெனப்படும். அஞ்
ஞானம் சத்தியமெனக் கொண்டால் சத்தியமாகிய பிரஹ்மத்தைப்போல அவ்
வஞ்ஞானம் நாசமாகாமல் இருக்க வேண்டும்; ஆனால் பிரஹ்மஞ்ஞானத்தால் அவ்
வஞ்ஞானம் நாசமாய் விடுகின்றது, ஆகையால் அவ்வஞ்ஞானம் சத்தியமாகவும்

நிருபிக்க முடியாது. அவ்வஞ்ஞானம் அசத்தியமெனக் கொண்டால் அசத்தியமான மலடி மகளைப்போல அவ்வஞ்ஞானம் பிரத்தியட்சமாகக் கூடாது; ஆனால் அவ்வஞ்ஞானமோ 'நான் பிரஹ்மத்தை அறிகிலேன்' என்னும் பிரத்தியட்ச அனுபவத்திற்கு விஷயமாகியே தோற்றுகின்றது. ஆகையால் அவ்வஞ்ஞானம் அசத்தியமாகவும் நிருபிக்கமுடியாது. இக்காரணம் பற்றி அவ்வஞ்ஞானம் அநிர்வசனிய மென்பர். 'அசத்விலக்ஷணம் அஞ்ஞானம்' என்னுமிம் மாத்திரமே அஞ்ஞானத்திற்கு இலக்கணமெனின் மலடி மைந்தன் முதலிய அசத்திய பதார்த்தங்களை விட விலக்ஷணமான சத்திய பிரஹ்மத்தினிடத்து அவ்விலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகும். அவ்வதிவியாப்தி தோஷத்தை நீக்கும் பொருட்டு அவ்விலக்கணத்தில் 'சத்விலட்சணம்' எனப்பட்டது. பிரஹ்மம் சத்தினும் விலக்ஷணமன்று, ஆகையால் அதனிடத்து அதிவியாப்தி யுண்டாகாது. 'சத்விலட்சணம் அஞ்ஞானம்' என்னுமிம் மாத்திரமே அஞ்ஞானத்திற்கு இலக்கணமெனின் சத்திய பிரஹ்மத்தைவிட விலக்ஷணமான மலடி மகன் முதலிய அசத்திய பதார்த்தங்களினிடத்து அவ்விலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகும். அவ்வதிவியாப்தி தோஷத்தை நீக்கும்பொருட்டு அவ்விலக்கணத்தில் 'அசத்விலக்ஷணம்' எனப்பட்டது. அம்மலடி மகன் முதலிய அசத்தினும் விலக்ஷணமன்று, ஆகையால் அவற்றினிடத்து அதிவியாப்தி யுண்டாகாது. வாஸ்தவமரீய் விசாரித்துப் பார்த்தாலோ 'சத்விலக்ஷணம் அஞ்ஞானம்' என்னு மிம்மாத்திரமே அஞ்ஞானத்திற்கு இலக்கணமெனல்போதும், அசத்தினும் பதம் வீணே யாம். ஏனெனின், அசத்வஸ்து ஒன்று உளதாயின் அதற்கு அசத்துத் தன்மை சம்பவியாதாகும். அசத் வஸ்துவே யாது மில்லையானால் எதனிடத்து அவ்விலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகும். அவ்வஞ்ஞானத்தின் இலக்கணத்தில் 'அசத்விலக்ஷணம்' என்னும் எப்பதங்கள் ஞாலாகிரியர் தந்தனரோ அவை கேவலம் சீடர்களின் புத்தி விருத்திக்காகக் கொடுக்கப்பட்டன.

சங்கை:—அஞ்ஞானம் எங்ஙனம் சத்விலக்ஷணமோ, அங்ஙனம் இக்காரியப் பிரபஞ்சமும் சத்விலக்ஷணமே. ஆகையால் காரியப் பிரபஞ்சத்தினிடத்து அவ்வஞ்ஞானத்தின் இலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகின்றது.

சமாதானம்:—அவ்விலக்கணத்தில் அநாதி என்னும் பதத்தைச் சொல்லுவதால் அதிவியாப்தி யுண்டாகாது. அதாவது 'சத்விலக்ஷணமானாதி அஞ்ஞானம்' என்பது அஞ்ஞானத்தின் இலக்கணம். காரியப்பிரபஞ்சத்தில் அநாதித் தன்மையிலையாகையால் பிரபஞ்சத்தினிடத்து அவ்விலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகாது.

சங்கை:—இப்படிக்கூறிய இலக்கணத்திற்கும் ஜீவ ஈஸ்வரிடத்து அதிவியாப்தியே யுண்டாகின்றது. ஏனெனின், ஜீவ ஈஸ்வரர்கள் கற்பிதர்களாவதால் சத்தினும் விலக்ஷணமும் அநாதியுமாவர். ஜீவ ஸாவாஹ வெநகரொரூபி (ஜீவ ஈசர்களை ஆபாசமாகச் செய்கிறது) என்னுஞ் சுருதி வசனத்தாலும் லோபா ஹாவெந ஜீவ ஸா கரொ கீகி ஸ புகவதஃ. கீகி காவெவ ஜீவஸா

பரிச்சேதம்] அஞ்ஞானத்தின் சொருப இலக்கண பிரமாணங்கள் கூறுதல். சக

காஹா ஸா ஸா புகவதஃ (மாயை ஆபாசமாக ஜீவ ஈசர்களைச் செய்கிறது என்று கேட்டிருப்பதால் கற்பிக்கப்பட்ட ஜீவ ஈசர்களாலே எல்லாம் கற்பிக்கப்பட்டது) என்னும் வித்தியாரணிய சுவாமிகளது வசனத்தாலும் ஜீவ ஈஸ்வரிடத்துக் கற்பிதத் தன்மையே பெறப்படுகின்றது. அன்றியும் ஜீவ ஸாஹ விஸாஹ விஜிஹாஹ தயொஹி யொஃ. கவிஜா துதிதொ யெஹி: ஷட ஸாக லோ டயஃ (இ-ள்.) ஜீவன் 1, ஈஸ்வரன் 2, சத்தசைதன்யம் 3, அவைகளின் பரஸ்பரபேதம் 4, அவித்தை 5, அவ்வவித்தைக்குச் சேதனத்தோடுள்ள சம்பந்தம் 6, என்னும் ஆறு பதார்த்தங்கள் நமது மதத்தில் அநாதி. இந்த சாம்பிரதாயமுள்ள வசனத்தால் ஜீவ ஈஸ்வரிடத்து அநாதித் தன்மை பெறப்படுகின்றது, ஆகையால் ஜீவ ஈஸ்வரிடத்து முற்சொன்ன இலக்கணத்தின் அதிவியாப்தி வஜ்ரலேபமாம்.

சமாதானம்:—அவ்வதிவியாப்தி தோஷத்தை நீக்கும் பொருட்டு அவ்விலக்கணத்தில் ஞான நிவிர்த்தம் (ஞானத்தால் நீங்குந் தன்மை யுடையது) என்று நாம் சொல்லுகின்றோம். பதொ ஜாந ஜோந லெலெ ல நிவதஃ (எது ஞானமோ அது அஞ்ஞானத்தையே போக்கடிக்கின்றது) என்னும் வசனத்தால் ப்ரீ பஞ்சபாதிகாசாரியர் ஞானத்தாற் கேவலம் அஞ்ஞானமாத்திரத்தின் நிவிருத்தியே சொல்லி யிருக்கின்றார்; பிறவற்றின் நிவிருத்தியைச் சொல்லவில்லை. ஜீவ ஈஸ்வரர் முதலிய பாவனைகளின் நீக்கமோ அவ்வஞ்ஞானத்தின் நீக்கத்தினாலே யாகின்றதாகையால் ஜீவஈஸ்வரிடத்து ஞானத்தால் நீக்கப்படுந் தன்மையிலலை. ஆதலால் ஜீவ ஈஸ்வரிடத்து முற்சொன்ன இலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகாது. இதனால் அவ்வஞ்ஞானத்திற்கு ஸூரி லக்ஷண லோகி ஜாந நிவத ஹி ஸ ஜோந (சத்துக்கு விலட்சணமும் அநாதியும் ஞானத்தால் நீக்கப்படுவதுமானது அஞ்ஞானம்) என்னு மிலக்கணம் பெறப்பட்டது.

அல்லது ஸநா டு ஸா டாஹ ஜாந நிவத ஹி ஸ ஜோந (அநாதியாயும் உபாதானமாயும் ஞானத்தால் நீக்கப்படுவதாயு முள்ளது அஞ்ஞானம்) என்னும் இரண்டாவது இலக்கணத்தை அஞ்ஞானத்திற்குச் சொல்லுக. இவ்விலக்கணத்தில் அநாதிப் பிராகபாவத்தில் அதிவியாப்தியை நீக்கவேண்டி 'உபாதானம்' என்னும் பதம் சொல்லப்பட்டது. கடமுதலிய காரியங்கட்கு உபாதானகாரணமாகிய மண் முதலியவற்றில் அதிவியாப்தியை நீக்கும் பொருட்டு அநாதி என்னும் பதம் சொல்லப்பட்டது. அநாதியும் விவர்த்த உபாதானமுமாகிய பிரஹ்மத்தினிடத்து அதிவியாப்தியை நீக்கும்பொருட்டு ஞானத்தால் நீக்கப்படுவது எனப்பட்டது. இங்கு அஞ்ஞானத்தில் பரிணாம உபாதானத்தன்மையே கொள்ளவேண்டும். சில வாதிகள் ஞானத்தின் அபாவத்தையே அஞ்ஞான மென்கின்றார்கள். அவர்களைக் கண்டிக்கும் பொருட்டு சித்தாந்தத்தில் அவ்வஞ்ஞானத்தைப் பாவவடிவமா (உள்ளதாக ஒப்பப்பட்டிருக்கின்றது. இனி அஞ்ஞானத்தில் பிரமாணம் சொல்லப்படுகின்றது. சுஹம் ஸு ஹ நஜா நாலி (நான் பிரஹ்மத்தை அறிகிலேன்) என்பதாக அஞ்ஞானத்தை விஷயஞ்செய்யும் பிரத்தியட்ச அனுபவம் எல்லாருக்கும் உண்டாகின்றது. ஆகையால் அவ்வஞ்ஞானத்

தில் இப்பிரத்தியட்சப் பிரமாணம் ஒன்று. இரண்டாவது சுருதி ஸ்மிருதிகளும் பிரமாணங்கள். சுருதி, கெய்யாந் பொய்யாந் மதா கவஸ்யந்ஷெவாத் ஸகிஸ்வமஹெணமிது மஹிஷா (இ-ள்.) காலம், சுவபாவம் முதலிய காரணங் களில் பல்வகைப்பட்ட குற்றங்களை விசாரித்து ஜகத்தின் காரணம் நிச்சயிக்க வேண்டி பிரஹ்மத்தியானத்திலொருப்பாட்டிடைய பிரஹ்மவேத்தாக்கள் தனது சத்துவமுதலிய குணங்களுடன் மறைந்துள்ள அஞ்ஞான சக்தியாகிய தேவா த்ம் சக்தியையே ஜகத்திற்குக் காரணமாகக் கண்டார்கள். இச்சுருதியின் பொருள் ஆத்மபுராணத்தின் எட்டாவது அத்தியாயத்தில் விரிவாய்ச் சொல் லப்பட்டுள்ளது. ஸ்மிருதி, கஜோ நெமா வுதம் ஜாநகெந ஸுஹ ஷுஷி ஜகவஃ ஜாநெந் சூத ஜஜாநம் பெஷாந் நாஸித ஶாநுநஃ (இ - ள்.) எந்த ஜீவர்களு டைய ஞானம் அஞ்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்டதாமோ, அந்த ஜீவர்கள் அஞ் ஞானத்தாலாகிய ஆவரணத்தால் சம்சாரத்தையே அடைகின்றார்கள். எந்த ஜீவர்களுக்கு அவ்வஞ்ஞானம் குருசாத்திரங்களின் பிரசாதத்தாலுண்டாகிய ஞானத்தால் நீங்கினதோ, அவர்கட்கு அகம்பிரமஃஸி என்னும் ஞானம் பிரத் தியகபின்ன பிரஹ்மத்தைப் பிரகாசஞ் செய்கின்றது. இக்கீதாஸ்மிருதியும் அவ் வஞ்ஞானத்திற் பிரமாணம்.

அன்றியும் இந்த ஸ்மிருதியில் அஞ்ஞானத்திற்கு பிரஹ்மத்தின் சொருப த்தை மறைக்குந்தன்மை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பாவபதார்த்தத்திற்குள் மறைக்குந்தன்மை நிகழும்; அபாவபதார்த்தத்தில் நிகழாது. ஆகையால் ஞான பாவத்தை அஞ்ஞானமென்றொப்புவோரான நையாயிகர்களும் இந்த ஸ்மிருதி வசனத்திற்கு விரோதமாவதால் அவ்வஞ்ஞானத்தை பாவ வடிவமாகவே வொ ப்பவேண்டும். இதனால் அக்கீதாவசனம் அஞ்ஞானத்தின் பாவவடிவத்தன்மை யிலும் பிரமாணமாம். அன்றியும் இக்கீதாவசனத்தில் ஞானத்தால் அஞ்ஞான த்தின் நாசம் சொல்லப்பட்டுள்ளது, அதனால் திரிசுருண்மகமும், அசேதனமும், சுவதந்திரமும், பாரமார்த்திகமும், பரிணாமியும், நித்தியமுமான பிரதானம் யாதோ அதுவே அஞ்ஞானமென்னும் சாங்கியரது மதமும் கண்டிக்கப்பட்ட தாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும். உலகத்தில் அசேதனமான தேர் முதலான வைகட்குச் சேதனமான அநினமாகவே பிரவிருத்தி காணப்படுகின்றது; சுவ தந்திரமான பிரவிருத்தி காணப்படவில்லை, ஆகையால் பிரதானத்தை அசேத னமெனக் கொண்டு மறபிடியும் சுவதந்திரமெனக் கொள்ளுதலும் முற்றும் விருத்தம். உலகத்தில் பரிணாமியான பால் முதலியன சாவயவமாவதால் அநித் தியத்தன்மையே காணப்படுகின்றதானையால் பிரதானத்தைப் பரிணாமியெனக் கொண்டு மீண்டும் நித்தியமெனக் கொள்ளுதலும் முற்றந்தவறு. இதனால் அச்சாங்கியமதம் நலமன்று. இதுகாறும் அஞ்ஞானத்தின் சொருபம், இலக் கணம், பிரமாணம் சொல்லப்பட்டன.

உஉ. அஞ்ஞானத்தின் பிரிவைச் சொல்லுதல்.

இனி அவ்வஞ்ஞானத்தின் பிரிவு சொல்லப்படுகின்றது. முற்சொன்ன அ ஞ்ஞானம் மாயை 1, அவித்தை 2, என்னும் வேறுபாட்டால் இருவகைத்து. சத்

தசத்துவகுணப் பிரதானமாகி அவ்வஞ்ஞானம் மாயை யெனப்படும். மலின சத்துவகுணப் பிரதானமாகி அவ்வஞ்ஞானம் அவித்தையெனப்படும். இர ஜோதமோ குணங்களால் * திரஸ்காரத்தை யடையாத சத்துவகுணம் சுத்த மெனப்படும். இரஜோதமோ குணங்களால் திரஸ்காரத்தையடைந்த சத்துவகு ணம் மலினமெனப்படும். இவ்வாறு ஒரே அஞ்ஞானம் சத்துவகுணத்தின் சுத் தியால் மாயையும், சத்துவகுணத்தின் மலினத்தால் அவித்தையுமாம். சுருதி. ஶாயாவாஷி ஶாஸ்ய ஶேவ ஷவதி (இ-ள்.) மூலப்பிரகிருதியாகிய அஞ்ஞானம் தானே மாயையும் அவித்தையுமாகின்றது. மாயை அவித்தை என்னும் மிருவு பாதிகளால் அவ்வொரே சைதன்யம் ஜீவநஸ்வரரென்னும் பேதத்தால் இருவ கைப்படும். அம்மாயையிற் பிரதிபிம்பித்துள்ள சைதன்யம் ஈஸ்வரனெனப்படும், அவித்தையிற் பிரதிபிம்பித்துள்ள சைதன்யம் ஜீவனெனப்படும். சுருதி. ஜீவெ ஸாவாஹ ஷெந் கரோதி (இ-ள்.) அவ்வஞ்ஞானம் தன்னிடத்துற்ற ஆபாசத் தால் ஜீவ ஈஸ்வரரென்னு மிரண்டையுஞ் செய்கின்றது.

சில ஸூலாசிரியரோ மாயை அவித்தைகளுக்கு இவ்வகையான பேதத்தைச் சொல்லுகின்றார்கள். அவ்வஞ்ஞானத்திற்கு இருவித சக்தி யுண்டு. ஒன்று ஞானசக்தி, மற்றொன்று கிரியாசக்தி. காரியத்தை யுண்டுபண்ணும் காரணத்தி லுள்ள சாமர்த்தியம் சக்தியெனப்படும். அதிலும் ஞானத்தை யுண்டுபண்ணுஞ் சக்தி ஞானசக்தி யெனப்படும், கிரியையை யுண்டுபண்ணுஞ் சக்தி கிரியாசக்தி யெனப்படும். இரஜதமமென்னு மிரு குணங்களால்* அபிபவத்தையடையாதசத் துவகுணம் ஞானசக்தி யெனப்படும், ஸகூதம் ஜாபதெ ஜாமம் (சத்துவகுணத் தினின்றும் ஞானம் உண்டாகின்றது) என்னும் வசனத்தால் கீதையில் ஸ்ரீபக வாநாலும் சத்துவகுணத்தினின்றும் ஞானத்தினுற்பத்தி அருளிச் செய்யப்பட் டிருக்கின்றது. ஆகையால் அச்சத்துவகுணத்தின் ஞானசக்தித் தன்மையில் அக்கீதா வசனமே பிரமாணம். சத்துவகுணத்தால் அபிபவத்தை யடைந்த ரஜ தமமென்னு மிருகுணங்கள் கிரியாசக்தி எனப்படும். அக்கிரியாசக்தியும் இரு வகைத்து. ஒன்று ஆவரண சக்தி, மற்றொன்று விட்சேபசக்தி. ஆவரணத்தை (மறைப்பை) யுண்டுபண்ணும் சக்தியை ஆவரணசக்தி என்றும், விட்சேப (தோ ற்ற)த்தை யுண்டுபண்ணுஞ் சக்தியை விட்சேபசக்தி என்றுஞ் சொல்லப்படும். சத்துவ ரஜ என்னு மிருகுணங்களால் அபிபவமடையாத தமோகுணம் ஆ வரண சக்தி யெனப்படும். இவ்வார்த்தை பகவான் பாஷியக்காரரும் சொல்லி யிருக்கின்றார். பாஷியவசனம்:—க ஸ்ஷம் தஃ ஸ்ரவாணாந் ககூபாஸ (இ-ள்.) கஜோநெகாஹித ஸூக்ஷ்ம க ஸ்ஷம் (பிறப்பில்லது ஏகம் செம்மை (ரஜ) வெ ண்மை (சத்துவ) கறுமை (தம) வடிவினது) என்னும் மந்திரத்திலுள்ள கறுமைச் சொல் தமோகுணத்தின் வாசகம். அதன்படி தமோகுணம் கறுமைவடிவினது மறைக்குந் தன்மையிருப்பதால், இப்படி ஸ்ரீபாஷியக்காரரால் தமோ குணத்தி ற்கு ஆவரணகத்தன்மை முற்சொன்ன சுருதியின் உரையில் சொல்லப்பட்டிருக் கின்றது. ஆகையால் அத்தமோ குணத்தில் ஆவரணசக்தித் தன்மைகூடும். ஆவ

* திரஸ்காரம்-அழித்தல், தாழ்த்தல், கீழ்மாச்செய்தல், இகழ்ச்சி.

* அபிபவம்-அடக்கம், ஒடுக்கம், கீழ்ப்படுத்தல்.

சமாதானம்:---சாஸ்திர முணர்ந்தோரால் மாயைக்கும், அவித்தைக்கும் இவ்விவிலக்கணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. லூஸ்யா 5 வுர் லோஹ ஈர் யோ யா (இ-ள்.) தனது ஆசிரயத்திற்கு எது வியாமோகத்தை விளைவிக்கின்றதில்லையோ அது மாயையெனப்படும், லூஸ்யா 6 வுர் லோஹ ஈர் ஈவிடிர் (இ-ள்.) தனது ஆசிரயத்திற்கு எது வியாமோகத்தை விளைவிக்கின்றதோ அது அவித்தை யெனப்படும். அவ்வாவணசக்திக்கே மோகத்தை விளைவிக்குந்தன்மையிரு

ப்பதால் ஆவரணசக்திப்பிரதானமான அஞ்ஞானத்தை அவித்தை யெனப்
படும்; மாயையெனப்படுவதில்லை. விட்சேபாதிசக்திக்கு மோகத்தை விளைவிக்குந்
தன்மையில்லாமையால் அவ்விட்சேபாதி சக்திப் பிரதானமான அஞ்ஞானத்தை
மாயை யெனப்படும்; அவித்தை யெனப்படுவதில்லை. விட்சேபாதி என்னும்
ஆதிசப்தத்தால் முற்கூறிய ஞானசக்தியையும் கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறாக
மாயை அவித்தைகளின். பேதம் ஸ்மிருதியிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.
ஸ்மிருதி. தூத லு விஜ்ஞா விதகா ஹ லு யஸி னிவெ ஸ்ரிதெ । யொயீ யாயா
ரெயாய தலெஸ்ய விஜ்ஞாத்நெ நஃ (இ-ள்.) இருதயத்தில் எந்தப் பரமாத்மா
வின் சாட்சாத்கார முண்டாகவே பிரஹ்மவேத்தா யோகியானவன் ஆவரணசக்
திப் பிரதான அஞ்ஞானமாகிய அவித்தையையும், விட்சேபசக்திப் பிரதான
அஞ்ஞானமாகிய மாயையையும் நாகஞ்செய்கின்றானோ, அந்த ஞான சொருப
மான அப்பிரமேய பிரஹ்மத்தை நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

உந. மாயை அவித்தைகளினது பிரிவின்பயனைக் கூறுதல்.

இனிமாயை அவித்தைகளின் பிரிவைச் சொன்னதற்குப்பயன் சொல்லப் படுகின்றது. முற்கூறிய மாயையா உபகிதமான சைதன்யமாகிய அம்மாயாவுப கித சைதன்யம் ஈஸ்வரனென்றும், ஜகத்காரணரென்றும், அந்தர்யாமியென்று ஞ்சொல்லப்படும். ஆண்டு ஊஷ ஸ்வெஹ் ஸ்ரீ (இவர் சர்வேஸ்வரர்) என்னுஞ் சுருதி அம்மாயாவுபகித சைதன்யத்தை ஈஸ்வரனென்றும், ஊஷொஹ் ஸ்வெஹ் (இவர் அந்தர்யாமி) என்னுஞ் சுருதி அவரை அந்தர்யாமியென்றும், ஊஷொஹ் ஸ்வெஹ் (இவர் எல்லாவற்றிற்கும் காரணர்) என்னுஞ் சுருதி அவரைச் சர்வகாரணரென்றுஞ் சொல்லியிருக்கின்றது. அம்மாயாவுபகித சைதன்யத்தின் ஈஸ்வரத்தன்மையிலும், அந்தர்யாமித்தன்மையிலும், ஜகத்காரணத்தன்மையிலும் முற்கூறிய சுருதிகளே பிரமாணங்கள். மாயாவுபகித சைதன்யமே தத்பதத் தின் வாச்சியார்த்தம். முற்கூறிய அவித்தையாலுபகிதமான சைதன்யம் யா தோ அது ஜீவனென்றும், பிராஞ்ஞனென்றுஞ் சொல்லப்படும். அந்தஜீவனேதுவம் பதத்தின் வாச்சியார்த்தம். ஈண்டு உபகிதசப்தத்தால் பிரதி பிம்பத்தைக்கொள் ளவேண்டும். அதாவது அம்மாயையிற் பிரதி பிம்பித்துள்ள சைதன்யம் ஈஸ்வர னென்றும், அவித்தையிற் பிரதி பிம்பித்துள்ள சைதன்யம் ஜீவனென்றும் சொல் லப்படும். இவ்வார்த்தை ஸ்ரீவித்யாரணிய சுவாமிகளாலும் பஞ்சதசி என்னும் நூலில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சுலோகம். ததோ ரஜஃ ஸக்ய மூணாவது க்ருதி ஷிபுவிபா வஸா । ஸக்ய ஸூக்ய ஷிபுஸூக்ய ஷா ரியாநவிஷே ஷு வதேதேதே ॥ ரியா விஹ்வொவஸீக்யுத ஷுதா ஸ ஷாஸ ஸவஹ் ஸூஸூஸூ । கவிஷ ஷாஸ மஹ ஷுத ஷெதூ ஷா ஷெதூ க்யா (இ - ள்.) சச்சிதானந்த பிரஹ்மத்தின் பிரதிபிம்பத்துடன் கூடியதும், சத்வராஜதமமென்னும் முக்குணமுமாகிய பிரகிருதி, மாயை அவித்தை யென்னும் வேறுபாட்டில் இருவகைத்து. சத்த சத்து வகுணப் பிரதானத்தாலோ அந்தப் பிரகிருதி மாயை யென்றும், மலினசத்துவ குணப்பிரதானத்தால் அந்தப் பிரகிருதி அவித்தையென்றுஞ் சொல்லப்படுகின் றது (1) அம்மாயையிற் பிரதிபிம்பித்துள்ள சைதன்யம் அம்மாயையைத் தன்

வசஞ்செய்து சர்வஞ்ஞனும் ஈஸ்வரனுமாகின்றது. அவித்தையிற் பிரதி பிம்பித் துள்ள சைதன்யம் ஜீவனெனப்படும், அந்த ஜீவசைதன்யம் அவ்வவித்தையின் வசமாகி அவ்வவித்தையின் விசித்திரத்தன்மையால் தானும் தேவர் மனிதர்முத லிய வடிவங்களால் பலவகையே யாகின்றது (2). இங்குக்கருத்திதுவாம்:—முற் கூறிய சுத்த சத்துவகுணப் பிரதானமானமாயை ஒன்றேயாகையால் அம்மாயை யிற் பிரதிபிம்பித்துள்ள ஈஸ்வரசைதன்யமும் ஒன்றே. முற்சொல்லிய மலின சத்துவப் பிரதானமான அவித்தைஅம்மலினத்தன்மையின் விசித்திரத்தால் பல வகைப்படும். ஆகையால் அவ்வவித்தையிற் பிரதி பிம்பித்துள்ள சைதன்யமும் பலவகையே யாம். இதனால் முற்சொல்லிய பட்சத்தில் நானா ஜீவர்களே பெறப் படுகின்றது.

இப்போது இப்பொருளில் சுருதிப்பிரமாணமுஞ் சொல்லப்படுகின்றது. கலா நாயீ ஸுஜிதே விஸுஜே ததஸிம் ஸாநேஜா ராயபா ஸாதி ராஜஃ । ராயாநு ப்ரகஸிம் விஜா நாயீ நகூ • ஜெஹஸுராஃ ॥ (இ-ள்.) மாயா வுபாதியுடைய பரமாத்மா சிருட்டியின் ஆதிகாலத்தில் ஆகாச முதல் பிரம்மா ண்டம் அந்தமான ஜகத்தை வேதசப்தங்களால் உண்டு பண்ணினார், அதாவது அப்பரமாத்மா ஊ எனனும்வேதசப்தத்தை யுச்சரித்துப் பிருதிவியையுண்டா க்கினார். இவ்வாறு ஆகாச முதலிய சப்தங்களை யுச்சரித்து அவ்வாகாச முதலிய வைகளை யுமுண்டு பண்ணினார். இவ்வார்த்தை ஸஹகு ரித ஸுஜா ஹவிலஸு ஜஃ । ஹே ஸுஜே ஹ வணவா ஹே மிஜே ஜே ஸஜெஹஸுராஃ ॥ (பு என்று சொல்லி பூமியைச் சிருட்டித்தார், வேதசப்தங்களினின்றே ஆதியில் மஹேஸ் வர் நிருமித்தார்) என்னுந்தொடக்கத்து சுருதி ஸ்மிருதி வசனங்களில் மிகப்பிர சித்தம். அப்படியுண்டான ஜகத்தில் அவித்தையை யுபாதியாகவுடைய ஜீவன் முற்சொன்ன மாயையால் தேகாதிகளில் யான் எனதென்னும் அபிமானங்கொ ண்டு பந்தப்பட்டவனாகின்றான். மாயையை ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமா கவும், அம்மாயையை உபாதியாகவுடைய சைதன்யத்தை ஜகத்கர்த்தா மஹே ஸ்வரனாகவும் அறிதல் வேண்டும். ஈண்டு கருத்திது:—சுத்தப் பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் காரணத்தன்மையில்லை; ஆனால் மாயோபாதிகரண பரமாத்மாவிற்கே ஜகத்தின் காரணத்தன்மையுண்டு. அப்பரமாத்மா அம்மாயோபாதியின் பிரதா னத்தன்மையால் ஜகத்திற்கு உபாதானகாரணமும், தனது சைதன்யவடிவத்தின் பிரதானத்தன்மையால் அந்த ஜகத்திற்கு கர்த்தாவாகிய நிமித்தகாரணருமா வர். முற்கூறிய இருமதங்களில் அஞ்ஞானம் ஒன்றாயினும் மாயை யவித்தைக ளின்பேத சித்தியால் ஜீவ ஈஸ்வரர்களின் பேதமும், ஜீவர்களின் நானாத்தன்மை யுங் காட்டப்பட்டன.

உ3. ஏகஜீவவாத நிருபணம்.

இனி எந்த நூலாசிரியர் அஞ்ஞானத்தை யொன்றெனக்கொண்டும், மா யை யவித்தைகளின் பேதத்தைக்கொள்ளாமல் பிம்பப்பிரதிபிம்ப பாவத்தால் ஜீவஈஸ்வரனு பேதத்தையும், ஜீவனை ஏகமேயெனவு மொப்புகின்றாரோ அவ ர்களது மதம் கூறப்படுகின்றது. எப்படி ஒரே தேவதத்தென்பவன் அடுதல் பாடுதலென்னுந் தொழிலாகிய நிமித்தங்களின் வேறுபாட்டால் அடுவோன்,

பாடுவோன் என்னுமிருபெயரார் சொல்லப்படுகின்றானே, அப்படி அஞ்ஞானம் ஒன்றே விட்சேப ஆவரணசக்திகளாகிய நிமித்தங்களின் வேறுபாட்டால் மா யை அவித்தை என்னுமிருபெயரார் சொல்லப்படுகின்றது. தார்பரியமிதுவாம்:— அடுவோன் பாடுவோன் என்னுமிருசப்தங்கள் அவ்வொரே. தேவதத்தனது வா சகங்களாம்; அவ்வாசக சப்தங்களின் வேறுபாட்டால் அத்தேவதத்தனுக்கு வேற்றுமை யுண்டாகாததுபோல மாயை யவித்தைகளென்னு மிருசப்தங்களும் அவ்வொரே அஞ்ஞானத்தின் வாசகங்கள்; அவ்வாசக சப்தங்களின் வேறுபாட் டால் அவ்வஞ்ஞானத்திற்குப் பேதம்சம்பவியாது. ஆகையால் மாயை யவித் தைகளுக்குப் பேதமில்லை. அப்படிப்பட்ட ஏக அஞ்ஞானமாகிய அவித்தையினு ள்ள சைதன்யத்தின் பிரதிபிம்பம் ஜீவனென்னும், அவித்தியோபகித பிம்பசைத ன்யம் ஈஸ்வரனென்றுஞ் சொல்லப்படும். இவ்வாறு அம்மாயை யவித்தைகளின் பேதத்தை அங்கேரியாமலும் பிம்பப்பிரதிபிம்ப பாவனைகளால், ஜீவ ஈஸ்வர்க ளின் பேதம் கூடும். இவ்வார்த்தை ஸ்ரீ வியாசபகவானுதும் சொல்லப்பட்டிருக் கின்றது. சூத்திரம். சூலாஸ் வணவ (இ-ள்.) ஜலமுதலிய உபாதிகளில் சூரியசந் திராதிகளின் பிரதி பிம்பங்களுண்டாகிறதுபோல இந்த ஜீவனும் சைதன்யத் தின் பிரதிபிம்பமே.

சங்கை:—சூரியாதிகளின் பிரதி பிம்பத்திற்கு ஜலமுதலியவை உபாதிகளா தல்போல, ஜீவனாகிய பிரதிபிம்பத்திற்கும், பிம்ப பூதனான ஈஸ்வரனுக்கும் உபா திகள் எவை? என்னு மாசங்கையுண்டாக, இனிமதபேதத்தால் ஜீவ ஈஸ்வர உபாதிகள் சொல்லப்படுகின்றன.

உ4. சிலநூலாசிரியர் மதப்படி ஜீவவுபாதியாகிய அந்தக்கரணம் நானாவெனல் (முதற்பட்சம்)

சில நூலாசிரியரோ அந்தக்கரணத்தையே ஜீவனுக்குபாதியாகக் கொள்கின் றார்கள். ஏனெனின், அந்தக்கரண விசிஷ்ட சைதன்யத்தினிடத்தே நான் கர்த் தா, நான் போக்தாவென்னும் கர்த்திருத்துவீ போக்திருத்துவ முதலிய சம்சா ரம் அனுபவிக்கப்படுகின்றது. அன்றியும் காயெபூ வாயி ராயம் ஜீவஃ(இந்த ஜீவ ன்காரியோபாதியையுடையவன்) என்னுஞ் சுருதியும் அந்தக்கரணமாகிய கா ரியத்தையே ஜீவனுக்கு உபாதியாகச் சொல்லியிருக்கின்றது. ஆகையால் பிரதி பிம்பனாகிய ஜீவனுக்கு அந்தக் கரணமே உபாதி. அவ்வந்தக் கரணம் நானாவும், பரிச்சின்னமு மாகையால் அவ்வந்தக்கரணங்களிற் பிரதி பிம்பித்த ஜீவர்களும் நானாவும், பரிச்சின்னருமாவர்.

உ5. சில நூலாசிரியர் மதப்படி ஜீவவுபாதியாகிய அஞ்ஞானம் நானாவெனல் (இரண்டாவது பட்சம்).

சில நூலாசிரியர் கூறுவதாவது, அவ்வந்தக்கரணம் அஞ்ஞானத்தின் காரி யமாவதால் சுவதந்திரமில்லது, அவ்வந்தக்கரணத்தில் பிம்பப்பிரதி பிம்பவடிவ த்தால் ஜீவபரமாத்மாக்களின் பேதம் சம்பவியாது. ஆகையால் அந்தக்கரணம் ஜீவ னுக்கு உபாதியன்று; ஆனால் சுவதந்திரமாவதால் அஞ்ஞானமே ஜீவனுக்கு உபாதி யாம். ஜீவனது உபாதியாகிய அவ்வஞ்ஞானமும் ஒன்றன்று; பலவேயாம். அவ்

வஞ்ஞானமாகிய உபாதிபின் நானாதன்மையால் அவ்வஞ்ஞானத்திற் பிரதிபிம்பித்த ஜீவர்களும் நானாவேயாவர். பிரஹ்மத்தினிடத்து ஆரோபித மாதல் பற்றி அவ்வஞ்ஞானம் பரிச்சின்னம். ஆகையால் அவ்வஞ்ஞானத்திற் பிரதிபிம்பித்த ஜீவர்களும் பரிச்சின்னமும், பரஸ்பரம் பேதமுடையாருமாவர். இதனால் புண்ணிய பாபகருமத்திற்குச் சுகதுக்கமாகிய பலத்தின் விபதிகரமுண்டாகாது. ஒருவன் சுகி அல்லது துக்கியாக யர்வருக்கும் அச்சுகதுக்கங்கள் பிராப்தமாதல் கருமபலவிபதிகர மெனப்படும். அஃது எப்படி ஏகஜீவ பட்சத்திற் பிராப்தமோ, அப்படி இந்த நானாஜீவபட்சத்திற் பிராப்தமாகாது. ஆகையால் பல அஞ்ஞானமே பிம்பஞான ஈஸ்வரனுக்கும் பிரதிபிம்பமாகிய ஜீவர்கட்கும் பரஸ்பரபேதத்தை விளைவிக்கும் உபாதிகள். இவ்வாறு அந்த வியாசகுத்திரத்திற்குப் பொருளாக நானா ஜீவவாதிகளது மதத்தில் பெறப்படும்.

உள. சில நூலாசிரியர் மதப்படி ஜீவவுபாதியாகிய அஞ்ஞானம் ஏகம் எனல் (முன்றாவது பட்சம்).

சில நூலாசிரியாரோ இது கூறுகின்றனர்:—ஜீவேஸ்வரர்கட்குபேதத்தைச் செய்வதாகிய உபாதி சுவதந்திரமாதல்பற்றி அஞ்ஞானமே, அவ்வஞ்ஞானமும் பல்வன்று; ஆனால் 'ஏகமே' அவ்வேக அஞ்ஞானத்திலுள்ள சைதன்யத்தின் பிரதிபிம்பமாகிய ஜீவனும் அவ்வஞ்ஞானமாகிய உபாதிபின் ஏகத்தன்மையால் ஏகனும், அபரிச்சின்ன நுமாவன். சுஜா ரெகோ ஹொஹிதஸூக்ஷ்மஹோ (பிறப்பிலதி. ஏகம் சத்வ ரஜோத்மோகுண வடிவினது) என்னுஞ் சுருதியே அவ்வஞ்ஞானத்தின் ஏகத்தன்மையிற் பிரமாணம். மற்றும் உஹொ ராயாஹி: ஸாரா ஸாஹொயதெ (பிரஹ்மம் மாயைகளினாலேநேக உருவமுடையதானது) என்னுஞ் சுருதியில் சொல்லப்பட்ட மாயைகளின் அநேகத் தன்மையாதோ அது மாயையாகிய அஞ்ஞானத்தினது சக்திகளின் அநேகத்தன்மை அல்லது சத்வ முதலிய குணங்களின் அநேகத் தன்மையை எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது. இஃதனால் அச்சுருதிக்கும் விரோதமாகாது. சுஜோஹொயதெஹொஹிதஸூ ராணொஹொயதெ (பிறப்பற்ற ஏகனேயான ஜீவன் அவித்தையை யதுசரித்து துயின்ற வன்போல மூடப்பட்ட ஞானநேத்திரங்களுடையவனாகின்றான் பிறகு அதையே சேவித்து சம்சாரியாகின்றான்) என்னுஞ் சுருதி ஜீவனது ஏகத்தன்மையிற் பிரமாணமாம். அப்படியே சூஹொய வாவஹ (ஆபாசன்தான்) என்னுஞ் சூத்திரப்படி ஒருமை வசனத்தால் சூத்திரக்காரராலும் ஜீவனது ஏகத்தன்மையே சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் ஜீவன் ஏகனே என ஒப்பவேண்டும்.

சங்கை:—ஜீவன் ஏகனென ஒப்பிடில் துமது மதத்தில் பந்தமோக்ஷங்களின் விவஸ்தை (பாகுபாடு) யாவன முண்டாகும்? அஃதாவது தத்துவஞானத்தால் சில ஜீவர்கள் முக்தராகின்றார்கள், ஞானத்தின் அப்பிராப்தியால் சில ஜீவர்கள் பத்தர்களாகின்றார்கள். இவ்வாறான பந்தமோக்ஷங்களின் விவஸ்தை நானா ஜீவபட்சத்தில் சம்பவிப்பதுபோல ஏக ஜீவபட்சத்தில் அந்த வியவஸ்தை சம்பவியாது.

சமாதானம்:—அஞ்ஞானமும் ஜீவனும் ஏகமாயினும், அவ்வேக அஞ்ஞானத்தின் காரியமாகிய அந்தக் கரணங்கள் பல. அந்தக்கரண விசிஷ்டசைதன்யத்திற்குப் பிரமாதாவென்றுபெயர். அவ்வந்தக் கரணங்கள் நானா வாகப் பிரமாதாக்களும் நானாவாகவே யாவர். தத்துவஞானத்தால் ஒரு பிரமாதா முக்தனாயினும் தத்துவஞானமில்லாத மற்ற பிரமாதாக்கள் பத்தர்களேயாவர். இவ்வாறு பிரமாதாக்களின் பேதத்தை அங்கீகரிப்பதால் அவ்வேக ஜீவபட்சத்திலும் பந்தமோக்ஷங்களின் விவஸ்தை பொருந்தும்.

சங்கை:—ஏக ஜீவவாதிகளாகிய தும் மதத்தில் மோக்ஷம்யாது ஸஸ்து? அவித்தையி னிவிருத்தியே மோக்ஷமெனக் கூறின், அதனிடத்தும், இவ்விசாரஞ் செய்தல் வேண்டும். காரிய அவித்தையி னிவிருத்திமோக்ஷமா? மூலாவித்தையி னிவிருத்திமோக்ஷமா? முதற்பட்சமோ சம்பவியாது. ஏனெனின், தேகாதிகளில் ஆத்மத்தன்மை முதலிய புத்தியாகிய பிராந்தி ஞானம் காரியாவித்தை யெனப்படும், அவ்வெல்லாப் பிராந்தி ஞானத்தி னிவிருத்தியே சம்பவியாது. மூலாவித்தையிருக்கவே மீண்டும் பிராந்தி ஞானங்களினுற்பத்தி அவசியமுண்டாகும், சொற்பபிராந்தி ஞானத்தினிவிருத்திக்குப் புருஷார்த்தத்தன்மையே யின்றாகையால் அக்காரியாவித்தையி னிவிருத்திக்கு மோக்ஷத்தன்மை சம்பவியாது.

அஞ்ஞானத்தின் ஆவரணசக்தி அவித்தை எனப்படும். அவ்வாவரணசக்தியாகிய அவித்தை பலவாம். எந்தப்பிரமாதாவிற்குத் தத்துவஞான முண்டாகின்றதோ, அந்தப்பிரமாதாவிற்குத் தனது சம்சாரத்திற் கேதுவாகிய அவ்வவித்தியா நிவிருத்தியே முக்தியாம். எந்தப்பிரமாதாவிற்கு அத்தத்துவ ஞான முண்டாகவில்லையோ, அந்தப் பிரமாதாவிற்கு அவ்வவித்தையிருக்கவே பந்தமாம். இவ்வாற்றால் அவ்வேக ஜீவபட்சத்திலும் பந்தமோக்ஷங்களின் விவஸ்தை சம்பவிக்குமென்றிங்ஙனங் கூறின், அக்கூற்றுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், அவ்வவித்தையை பல வெனக்கொண்டு, பந்தத்திற்கும் ஏதுவாகக்கொண்டால் அவ்வவித்தையினால்யமாகிய ஜீவர்கட்கும் பேதமே கொள்ளவேண்டும், அதனால் துமது மதத்திலும் நானா ஜீவவாதமே பிராப்தமாகும், அஃது துமக்கும் விருப்பமன்று. அல்லது, மூலாவித்தையி னிவிருத்திமோக்ஷமாமெனும் இரண்டாவது பட்சமங்கீகரிக்கின், அஃதுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், தத்துவஞானத்தால் அவ்வேக மூலாவித்தை நீங்கவிட எல்லோருக்கும் முக்தியுண்டாதல் வேண்டும். ஜீவன் ஏகன் என்னும் பட்சத்தில் தான் எல்லோருக்கும் முக்தியுண்டாதல் வேண்டும் என்று கூறுதலே விருத்தமெனக்கூறின், அக்கூற்றும் பொருந்தாது. ஏனெனின், துமதுமதத்தில் முன்தோன்றின சுகர்வாமதேவாதிகளுக்கு முக்தி அங்கீகாரமா? இன்று? முதற்பட்சம் அங்கீகரிக்கின் அச்சுகர்வாமதேவாதிகளுக்குத் தத்துவஞானத்தால் அவ்வேக மூலாவித்தை நீங்கவிட நம்மீனோர்க்கு இப்போது சம்சாரம் தோற்றுதல் கூடாது. இரண்டாவது பட்சம் அங்கீகரிக்கின் அச்சுகர்வாம தேவாதிகளது முக்தியைப் பிரதிபாதிக்கும் சாஸ்திரம் அப்பிரமாணமாகும். அச்சுகர்வாமதேவாதி மஹானகட்கே முக்தியுண்டாகாதபோது நம் போலிகட்கு முக்தியையடைய ஆசை எப்படியுண்டாகும்?

அல்லது, பாவ டியிகார ஜவலி கிராபி காரி காணா. (அதிகாரமடைந் தவருக்கு அதிகாரமுள்ள வரையில் இருப்பது) என்னுஞ் சூத்திரத்தின் வியா க்கியானத்தில் பகவான் பாஷியக்காரரால் இங்மனஞ்சொல்லப்பட்டிருக்கிற து:—உபாசனையால் இந்திராதி பதங்களைப்பெற்ற அதிகாரிகளுக்கு ஓர் வரசாப முதலிய நிமித்தங்களின் வசத்தால் மறுபிறப் படைப்படினும் அது தத்துவ ஞானத்திற்குத் தடையாகாது, ஆகையால் அவ்வதிகாரிகளுக்கு அவ்விந்திரா திய அதிகாரத்தின் முடிவில்மோகும் அவசிய முண்டாகின்றது, இவ்வெல்லா க்குற்றும் அவ்வேக ஜீவபட்சத்தில் பொய்யேயாகும்.

அல்லது, பிரத்தியகபின்ன பிரஹ்மத்தின் சாட்சாத்காரமுடைய பிரஹ் வேத்தாவானவர் தனது சீடர்களுக்கு அந்தப்பிரஹ்மத்தை உபதேசிக்கின்றார் என்னும் வார்த்தை சுருதி ஸ்மிருதிகளின் பிசுத்தம். சுருதி. ததி ஜாமாயு. ஸ்மிருதி. ஜெனா. மலேத லிதாணி. ஸ்ரோத்ரியம். ஸ்ரூதம். (இ-ள்.) பிரஹ் ம சாட்சாத்காரத்தின் பொருட்டு அதிகாரிகள் கையிற் சிறிது பூசைக்குரியவை களைக்கொண்டு சுரோத்திரிய பிரஹ்மவிஷ்ட குருவினருகிற் செல்லவேண்டும். ஸ். மிருதி. உவ ஷேஷ ஸ்ரீதே ஜாம ஜாமி ஸ்ரூத ஸ்ரூதம் (இ - ள்.) தத்து வமுணர்ந்த ஞானிகள் உனக்கு ஞானத்தையுபதேசிப்பார்கள். ஏகஜீவபட்சத் தில் சாட்சாத்காரமுடைய குருவேயில்லையாகையால் குருசீடர்களின் வேற்று மையே சம்பவியாது. அவ்வேற்றுமையிலையாகவே ஒருவருக்கும் மோகும் பிராப்தமாகாதாகும். அல்லது, அவ்வேகஜீவபட்சத்தில் வேதத்தின் கருமகாண் டத்திற்கும் ஞானகாண்டத்திற்கும் வெவ்வேறு அதிகாரிகள் சம்பவிக்கமாட்டா ர்கள்; அதிகாரிகளில்லாமையால் கருமஞானகாண்டங்கட்கும் அப்பிரமாணத் தன்மையே பிராப்தமாகும்; ஆகையால் அஞ்ஞானமும் ஏகமே, அவ்வஞ்ஞான வபகிதஜீவனும் ஏகனே என்னும் ஏகஜீவபட்சம் நலமன்று.

சமாதானம்:—சுஜா ஜெகா. ஜெகா. ஜெகா. (பிறப்பில்லாதது ஏகம் சத்வராஜதமோ குணத்தொகுதியாயது) என்னுஞ் சூத்திரத்தின் கருதி களிலும் சுஜாஜெகா வுதம் ஜாம ஜெகா ஜெகா ஜெகா (அஞ்ஞானத்தால் ஞானம் மறைக்கப்பட்டது, எனது மாயைவெல்லமுடியாதது) என்னுஞ் சூத்திரத் தின் கருதி களிலும் அவ்வஞ்ஞானத்தின் ஏகத்தன்மையே துணியப்படுகின் றது, ஆகையால் அவ்வஞ்ஞானம் ஏகமென்றே கொள்ளவேண்டும். அவ்வஞ்ஞா னத்திற்கு ஏகத்தன்மைபெறப்படவே அவ்வஞ்ஞானவுபகித ஜீவனும் ஏகமென் றேகொள்ளவேண்டும். அவ்வேக ஜீவபட்சத்தில் சொப்பன திருஷ்டாந்தத்தால் பந்தமோகமுதலிய எல்லாவேற்றுமைகளுக்கும், அது சொல்லப்படுகின் றது:—சொப்பனாவத்தையில் இச்சொப்பனத்தைக் காண்பவன் தனது பிராந்தி யாற் கற்பிக்கப்பட்ட அனேக பிரமாதாக்களுள் சிலபிரமாதாக்களுக்குப் பந்தத் தையும் சிலபிரமாதாக்களுக்கு முத்தியையுங்காண்கின்றான். அப்பந்தமோகங் களின் தரிசனத்தால் சொப்பனங்காண்பவனுக்கு எப்படி அப்பந்தமோகங் கள் உண்டாகாவோ, அப்படி ஜகத் அவஸ்தையிலும் அவ்வேக ஜீவனாற் கற்பிக் கப்பட்ட அனேகபிரமாதாக்களுள் சிலர் பந்தர்களும் சிலர் முக்தர்களாகின் றார்கள், அவர்களுடைய பந்தமோகத் தரிசனத்தால் அவ்வேக ஜீவனுக்கு அப்

பந்தமோகங்களை உண்டாகா; ஆகையால் அவ்வேக ஜீவபட்சத்தில் பந்தமோ கங்களின் வேற்றுமையுங்கடும். இவ்வாறான சொப்பன திருஷ்டாந்தத்தால் குருசீடர் முதலிய எல்லாவேற்றுமைகளையு மறிந்து கொள்ளவேண்டும். இத னால் இவ்வேக ஜீவபட்சத்தில் முற்சொன்ன குற்றம்வராது. அன்றியும் அவ்வேக ஜீவனிடத்து அந்தக் கரணவிஷ்ட அனேக பிரமாதாக்கள் கற்பிதர்கள், அவரு ள் சில பிரமாதாக்கள் சுகிகளும், சிலபிரமாதாக்கள் துக்கிகளுமாவர், இவ்வாற் றால் சுக துக்கங்களின் வேற்றுமையுங்கடும், ஆண்டு பிரதிபிம்பத்தன்மை தர்ம விஷ்ட சைதன்யம் ஜீவனென்றும், பிம்பத்தன்மை தர்மவிஷ்டசைதன்யம் ஈஸ்வரனென்றும் கூறிய பட்சத்தில் அந்தக் கரணமுதலிய உபாதியானய தோஷங்கள் பிரதி பிம்பனாகிய ஜீவனிடத்தேயிருக்கின்றன; பிம்பபூதனான ஈஸ் வரனிடத்திருப்பதில்லை. ஏனெனின், அவ்வுபாதிகள் பிரதிபிம்பத்தின் பட்சபா திகள்; பிம்பத்தின் பட்சபாதிகளன்று, எங்ஙனமெனின், ஜலமுதலிய உபாதிக ளின் சலனமுதலிய தருமங்கள் பிரதிபிம்பத்தின் கண்ணே தோற்றுகின்றன; பிம்பத்தின்கண் தோற்றுகிறதில்லை.

சங்கை:—அஞ்ஞான முதலியவைகளிலுள்ள சைதன்னியத்தின் பிரதிபிம் பம் ஜீவனென்று முன்சொல்லப்பட்டது. அது பொருந்தாது. ஏனெனின், உரு வமுடைய வஸ்துக்களுக்கே பிரதிபிம்பமுண்டாகின்றது; உருவமில்லாத வஸ்துக் களுக்குப் பிரதிபிம்பமுண்டாகாது. அது உருவமுடைய சூரியசந்திராதிகளுக்கு ஜலமுதலியவற்றிற் பிரதிபிம்பமுண்டாகின்றது போலவாம். பிரஹ்மமோ உரு வமுதலிய குணங்களில்லாத தாகையால் அந்தப்பிரஹ்மத்திற்கு அஞ்ஞானத் திற் பிரதிபிம்பமே சம்பவியாது. உருவமில்லாத ஆகாயத்திற்கு ஜலத்திற் பிரதி பிம்பமுண்டாகின்றதுபோல உருவமில்லாத பிரஹ்மத்திற்கும் அஞ்ஞானத்திற் பிரதிபிம்பம் சம்பவிக்குமென்று கூறினும் அது பொருந்தாது. ஏனெனின், உரு வமில்லாததால் அவ்வாகாயத்திற்கு ஜலமுதலிய வற்றிற் பிரதிபிம்பம் சம்பவி யாது; மற்று அவ்வாகாயத்தை ஆசிரயித்துள்ள மேகம், ஒளி, நகந்திரமுத லிய உருவுடைப் பதார்த்தங்களுக்கே ஜலமுதலியவைகளிற் பிரதிபிம்பம் விழு கின்றது. ஜலமுதலியவைகளில் ஆகாயத்தின் பிரதிபிம்பம் உண்டு என்னும் அதுபவம் மயக்கமேயாம். ஆகையால் பிம்பப்பிரதிபிம்ப வடிவத்தால் பிரஹ்மத் திற்கு ஜீவஈஸ்வரின் வேற்றுமை முன்சொன்னது பொருந்தாது.

சமாதானம்:—உருவமுடைய பொருள்களுக்கே பிரதிபிம்பமுண்டாகுமெ ன்னும் நியமம் எங்கும் பொருந்தாது; ஆனால் சிலவிடத்து உருவமில்லாதபொ ருள்களுக்கும் பிரதிபிம்பம் பார்க்கப்படுகின்றது. உருவமுதலியகுணங்கள் உரு வமில்லா, ஆயினும் செவ்வரத்தம் புட்பமுதலியவைகளின் செம்மைமுதலிய உருவங்களுக்கு ஸ்படிக முதலியவைகளினிடத்துப் பிரதிபிம்பம் பிரத்தியட்ச மாய்ப் பார்க்கப்படுகின்றது.

உருவமில்லாத திரவியத்திற்குப் பிரதிபிம்ப முண்டாகாதென்னும் நியமம் நாமுங்கொள்ளுகின்றோமெனின் அவ்வுருவமுதலிய குணங்கள் திரவியவடிவம் ன்று, ஆகையால் அவ்வுருவமுதலியவைகட்குப் பிரதிபிம்பமுண்டாயினும் முற் சொல்லிய நியமத்திற்குக் கேடுண்டாகாது. இங்ஙனங்கூறுவதும் பொருந்தாது.

எக்காரணத்தானெனின், உருவமில்லாத ஆகாயதிரவியத்திற்கும் ஜலமுதலியவைகளிற் பிரதிபிம்பம் பார்க்கப்படுகின்றது; ஆங்கு கருமையும் பரப்பு முடைய தான பாகிய ஆகாயம் தோற்றுகின்றதுபோல கிணறு குள முதலிய சொற்ப ஜலத்தினிடத்தும் அக்கருமையும் பரப்புமுடைய ஆகாயம் தோற்றுகின்றது. அச்சொற்பஜலத்தில் உண்மையாகவோ பரப்புமுதலியவைகளையுடைய ஆகாயமில்லை. ஆகையால் ஜலத்தினிடத்து விளங்குமவ்வாகாயும் புறத்தேயுள்ள ஆகாயத்தின் பிரதிபிம்பமாகவே கொள்ளுதலாகும். இந்த ஜலமுதலியவற்றில் இவ்வாகாயத்தினதே பிரதிபிம்பமென்னும் அதுபவம் யாவருக்குமுண்டாகின்றது. அவ்வதுபவத்திற்கு ஓர் பாதகமுமில்லையாகையால் அவ்வதுபவத்திற்கு மயக்கத்திற்கு மயக்கமுண்டாகும். எங்ஙனம் 'இது வெள்ளியன்று' என்னும் விரோதி ஞானமாகிய பாதகமிருக்கவே கிளிஞ்சலில் 'இது வெள்ளி' என்னும் அதுபவத்திற்கு மயக்கமுண்டாகின்றதோ, அங்ஙனம் இது ஆகாயத்தின் பிரதிபிம்பமன்று என்னும் விரோதி ஞானமாகிய பாதகம் ஆங்கிலை, ஆகையால் முற்சொல்லிய அதுபவம் மயக்கமன்று. இவ்வாறு உருவாகித் திரவியத்தின் பிரதிபிம்பம் பெறப்படவே பிரஹ்மத்திற்கும் பிம்பப் பிரதிபிம்ப வடிவத்தால் ஜீவநஸ்வரரின் வேற்றுமை கூடும்.

உருவமில்லாத திரவியத்திற்குப் பிரதிபிம்பமுண்டாகாத தென்னும் அர்த்தத்தில் உமக்கு ஆக்கிரக மிருந்தாலோ யாம் சித்தார்தி பிரஹ்மத்தைத் திரவியமென வோப்புவிதில்லை. ஏனெனின், நையாயிகர்களால் குணத்தினுஸ்ரயத்தையும் சம்னாயிகாரணத்தையுமே திரவியமென்று கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. ஸாக்ஷி வெதாஃ கெவொஹ் நிஹ்ணஸு (சித்தும் கேவலமும் நிர்க்குணமுமானது சாட்சி) என்னுஞ் சுருதி பிரஹ்மத்தை நிர்க்குணமென்று சொல்லியிருக்கின்றது. பிரஹ்மத்திற்குக் குணங்களினுஸ்ரயத்தன்மை சம்பவியாது. சமவாய மங்கேகரியாமை யால் பிரஹ்மத்திற்கு சமவாயிகாரணத் தன்மையுஞ் சம்பவியாது. ஆகையால் உருவமில்லாத உருவமுதலிய குணங்களைப்போல பிரஹ்மத்திற்குப் பிரதிபிம்ப மொப்புவிதில் ஓர் விரோதமுமில்லை. அல்லது அஞ்ஞானத்தில் பிரஹ்மத்தின் பிரதிபிம்ப மங்கேகரிக்கா விட்டாலும் இவ்வாறான ஜீவ நஸ்வரரின் வேற்றுமை கூடும். அஞ்ஞானமாகிய அவித்தையோடு விசுஷ்டமான சைதன்யம் ஜீவனென்றும், அவ்வவித்தையா லுபகிதமான சைதன்யம் ஈஸ்வரனென்றுஞ் சொல்லப்படும். இவ்வார்த்தை பூர்வாச்சாரியர்களாலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. கலோகம். ஸிம்ஸகம் ப்ருதி ஸிம்ஸகம் யயா வ-ஓஷணிக்ஷித்யு, ஜீவகை பீஸ்ராக்ஷய க்யூ ப்ருதி க்ஷித்யு (இ-ள்.) குரீயீனிடத்து பிம்பத்தன்மையும் பிரதிபிம்பத்தன்மையுங் கற்பிதமாவதுபோல பிரஹ்மத்தினிடத்து ஜீவ நஸ்வரத்தன்மைகள் கற்பிதம்.

உஅ. சில நூலாசிரியர்மதப்படி நானா அஞ்ஞானங்களின் அநுசாரமாக ஜீவ நஸ்வரவிபாகவாண்னம் (நான்காவது பட்சம்).
சில நூலாசிரியரோ நானா அஞ்ஞானங்களை அங்கேகரித்து இவ்வாறாக ஜீவ நஸ்வரரின் வேற்றுமை சொல்லுகின்றார்கள். பலமரங்களின் கூட்டத்தை வன

மென்றும் அவ்வனத்தைச் சமஷ்டியென்றும் தனிமரத்தை வியஷ்டி என்றும் கூறுவதுபோல நானா அஞ்ஞானங்களின் கூட்டத்தைச் சமஷ்டியென்றும் தனி அஞ்ஞானத்தை வியஷ்டி யென்றுங் கூறுவர். ஆண்டு அச்சமஷ்டி அஞ்ஞானவுபகித சைதன்யம் ஈஸ்வரனென்றும் வியஷ்டி அஞ்ஞானவுபகித சைதன்யம் ஜீவனென்றுங் கூறுவர். அவ்வஞ்ஞானங்கள் நானாவாகையால் ஜீவர்களும் நானாவாவர். இம்மதமுடையாரது கருத்தினாவாம். சுருதி ஸ்மிருதியாதிய சாஸ்திரங்களில் சுகர்வாமதேவர் முதலியோர்க்கு மோக்ஷம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; ஆனால் நாம் போலிய ஜீவர்க்கு இக்காலத்தில் சம்சாரம் தோற்றுகின்றது. ஒவ்வொருவரிடத்தும் சுஹம் சு ஜீவஜாதாதி (நான் அஞ்ஞானி அறிகிலேன்) என்று வெவ்வேறு அஞ்ஞானத்தை விஷயஞ்செய்யும் அதுபவமும் நிகழ்கின்றது. உஹெஹ் போயாஹிஃ ஸு ரு ரு-ஓவ ஸாஓபதெ (சுரன் மாயைகளினாலே அநேக உருவங்களுடையவரானார்) என்னுஞ் சுருதியிலும் அம்மாயையாகிய அஞ்ஞானத்திற்கு நானாத்தன்மையே சொல்லப்பட்டுள்ளது. இச்சுருதியிலுள்ள மாயையென்னும் பதத்தின் முக்கியார்த்தத்தை விட்டு மாயையின் சக்திகளிலாவது சத்துவமுதலிய குணங்களிலாவது அம்மாயைப் பதத்திற்கு லட்சணசெய்வதில் ஓர் பிரமாணமுமில்லை. ஆகையால் அவ்வஞ்ஞானங்கள் நானாவாகவே கொள்ளத்தக்கனவாம். சுஜா டேகோ (பிறப்பற்றது ஏகம்) என்னுந் தொடக்கத்து சுருதி ஸ்மிருதிகளில் அஞ்ஞானத்திற்கு ஏகத்தன்மை சொல்லப்பட்டுள்ளது, அஃதோ அவ்வஞ்ஞான சமூகத்தின் ஏகத்துவத்தை எடுத்துச்சொன்னதாம். ஆகையால் அச்சுருதி ஸ்மிருதிவசனங்களுக்கும் விரோதமுண்டாகாது. இவ்வாறு அஞ்ஞானத்தின் நானாத்தன்மையால் ஜீவர்களின் நானாத்தன்மை பெறப்படவே எந்த ஜீவனுக்கு பிரஹ்ம சாட்சாத்காரம் பிராப்தமாகின்றதோ அந்த ஜீவனுக்கே தனது அஞ்ஞானத்தின் நிவிருத்தியாகிய மோக்ஷமுண்டாகின்றது. பிரஹ்மசாட்சாத்கார மில்லாதவர்கட்குத் தத்தம் அஞ்ஞானவயத்தால் சம்சாரமாகிய பந்தமேயிருக்கின்றது. இவ்வாறாகிய பந்தமோக்ஷங்களின் பாகுபாடும் இந்நானா ஜீவபட்சத்தில் செவ்வனே சம்பவிக்கின்றது; அவ்வேக அஞ்ஞான ஏகஜீவபட்சத்தில் அப்பந்தமோக்ஷங்களின் பாகுபாடு சம்பவியாது.

சங்கை:—அஞ்ஞானத்தின் வேறுபாட்டால் ஜீவர்களின் பேதமங்கேகரிக்கின் ஜீவ ஜீவர்கட்குப் பிரபஞ்சத்தின் பேதமேயுண்டாகும். ஓர்கால் இப்பொருளில் உமக்கு விருப்பமிருந்தால் எக்கடம் உம்மால் அதுபவிக்கப்பட்டதோ அதேகடம் நம்மாலும் அதுபவிக்கப் பட்டதென்னும் கடமுதலிய பிரபஞ்சத்தின் ஏகத்தன்மையை விஷயஞ்செய்யும் பிரத்திய பிஞ்ஞைக்கு விரோதம் பிராப்தமாகும். எக்காரணத்தானெனின், ஒருவனது அஞ்ஞானத்தாற் கற்பிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சம் மற்றொருவனுக்குப் பிரத்தியட்சமாகாது. பாதகமில்லையாகவே பிரத்திய பிஞ்ஞைக்கும் மயக்கத் தன்மையுஞ் சம்பவியாது. ஒரே பரமேஸ்வரர் சர்வஜகத்திற்கு உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களின் காரணர் என்னும் எல்லா சாஸ்திரங்களின் சித்தார்த்தத்திற்கும் விரோத முண்டாகும். அல்லது, இங்ஙனங்கூறிய தோஷத்தை நிவிருத்திக்கும் பொருட்டு சமஷ்டி அஞ்ஞான உபகித சைதன்ய

தால் மித்தியாத் தன்மையே துணியப்படுகின்றது. மித்தையுடையபொருள் துவை தபாவம் வினேவிக்காதாகையால் அதிகாரிகளுக்கு அத்துவிதிய பிரஹ்மசாட்சாத்காரம் சம்பவிக்கும். அந்தச் சாட்சாத்காரத்தால் வித்வானுக்கும் பிரஹ்மவடிவப்பிராப்தியாகிய மோக்ஷம் சம்பவிக்கும்.

சங்கை:—இந்நாநா ஜீவபட்சத்தில் ஆத்மஞானத்தால் தன் அஞ்ஞானம் நீங்கினும் மற்ற ஜீவர்களது அஞ்ஞான மிருக்கவே பிரஹ்மத்தினிடத்து ஈஸ்வரத்தன்மையின் நிவிருத்தி நிகழாதாகும், ஆகையால் இப்புருடனுக்கு ஞானத்தால் சகுணப் பிரஹ்மவடிவமே பிராப்தமாகும்.

சமாதானம்:—உலகத்திலும் ஒருபொருளின் ஞானத்தால் மற்றொருபொருள் பிராப்தமாகாது. எவ்வண்ணம் கிளிஞ்சலின் ஞானத்தால் இப்புருடனுக்கு வெள்ளி அடையப்படாமல் அக்கிளிஞ்சலே அடையப்படுகின்றதோ, அவ்வண்ணம் குருசாஸ்திரங்களின் உபதேசத்தால் இவ்வதிகாரிக்கு நிர்க்குணப் பிரஹ்ம ஞானமே உண்டானது; சகுணப்பிரஹ்ம ஞானமுண்டாகவில்லை. நிர்க்குணப் பிரஹ்மஞானத்தால் தத்துவமுணர்ந்தவனுக்கு நிர்க்குணப் பிரஹ்மமேயுடைய ப்படும்; மாயாமயசகுணப் பிரஹ்மமடையப் படுவதில்லை. எங்ஙனம் சுத்தியில் ஒருவனுக்கு வெள்ளிப் பிராந்தியுண்டாகுங்காலத்திலும் விசேஷமுணரும் மற்றொருவனுக்கு அச்சுத்தியின் ஞானத்தால் சுத்தியே பிராப்தமாம்; வெள்ளிப் பிராப்தமாகாது. எக்காரணத்தானெனின், சுத்தியில் உண்மையாக வெள்ளியில்லை. எங்ஙனம் ஒருவனது அஞ்ஞானத்தாற் கற்பிக்கப்பட்ட வெள்ளி மற்றொருவனது பிரத்தியட்ச ஞானத்திற்கு விஷயமாகிறதில்லையோ, அங்ஙனமே மற்ற அஞ்ஞானிகளுக்கு தத்தம் அஞ்ஞான வயத்தால் பிரஹ்மத்தினிடத்து ஜீவ ஈஸ்வர ஜகத்தாகிய மயக்கமிருக்குங்காலத்தும் சுருதி ஆசாரியர்களதருளால் விசேஷதர்சியாகிய மற்றொருவனுக்கு நான் பிரஹ்மம் என்னும் அத்துவிதிய பிரஹ்மத்தின் சாட்சாத்காரத்தால் ஆனந்த ஏகரச அத்துவிதிய நிர்விசேஷ பிரஹ்மமே யடையப்படுகின்றது; சகுண ஈஸ்வரனடையப் படுவதில்லை. எக்காரணத்தானெனின், சகுண ஈஸ்வரர் மாயாமயமாதல் பற்றி நிர்க்குண பிரஹ்மத்தைவிட வேறன்று. மயக்கத்தாற் கண்டபொருள்கள் உண்மையாகா. மயக்கத்தாற் கண்டசுத்தி வெள்ளி வாஸ்தவமாக எப்பிடி அச்சுத்தியினிடத்திலேயோ, அப்படி அவ்வத்து விதிய நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தினிடத்து மயக்கத்தாற் கற்பிக்கப்பட்ட ஜீவ ஈஸ்வர ஜகத்பாவங்களும் உண்மையாகப் பிரஹ்மத்தினிடத்திலே. ஆகையால் இந்நாநா ஜீவபட்சத்தில் எல்லா ஜீவர்கட்கும் சாதாரண அல்லது அசாதாரணப் பிரபஞ்சங்களங்கீகரிக்கப்படின்மும் நிர்க்குண பிரஹ்மவடிவப் பிராப்தியாகிய மோக்ஷங் கூடும்.

உக. சில நூலாசிரியர் மதப்படி ஜீவ ஈஸ்வர விபாகவர்ணனம் (ஐந்தாவது பட்சம்).

சில நூலாசிரியரோ ஜீவஈஸ்வரரின் விபாகம் இவ்வாறு கூறுகின்றார்கள். முற்கூறிய சர்வ ஜகத்திற்குக் காரணமாகிய அஞ்ஞான வுபகித சைதன்யம் அநாவது அஞ்ஞானத்திற் பிரதிபிம்பசைதன்யம் ஈஸ்வரனெனப்படும். அவ்வஞ்

ஞானத்தின் காரியமாகிய அந்தக்கரண வுபகித சைதன்யம் அநாவது அந்தக்கரணத்திற் பிரதிபிம்பித்தசைதன்யம் ஜீவனெனப்படும். சுருதி, காரியொடு வாயி ராய்விவரீ காரணொவாயிரீபுரரீ (இ-ள்.) அந்தக்கரணமாகிய காரியோபாதியை யுடைய சைதன்னியம் ஜீவனென்றும், அஞ்ஞானமாகிய காரணோபாதியையுடைய சைதன்னியம் ஈஸ்வரனென்றுஞ் சொல்லப்படும். அல்லது, ஸ்வேவீதொ ஸ்வகி (தன்னை யு மடைந்தவனாகின்றான்) என்னுஞ் சுருதியால் ஜீவனுக்குச் சுழுத்தியில் பிரஹ்மத்தினிடத்து ஒளபாதிகலயம் அதாவது உபாதியின் லயத்தோடுங்கூடிய லயம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆண்டு அந்தக்கரணம் ஜீவனுக்கு உபாதி யெனக் கொண்டால் அவ்வந்தக்கரணமாகிய உபாதியின் லயத்தால் ஜீவனுக்கு ஒளபாதிகலயஞ் சம்பவிக்கும்; மற்றும் ஜீவனுக்கு அலித்தை உபாதியெனக்கொண்டாலோ சுழுத்தியில் அவ்வலித்தைக்கு லயமுண்டாகின்றதில்லை. ஆகையால் சுழுத்தியில் ஜீவனுக்கு ஒளபாதிகலயஞ் சொல்லுவதாகிய அச்சுருதி வசனம் அசங்கதமாகும். இதனால் அச்சுருதி வசனத்தாலும் அந்தக்கரணமே ஜீவனுக்கு உபாதியென்பது சித்திக்கின்றது. இப்பட்சத்திலும் அந்தக்கரணமாகிய உபாதி களின் நாநாத் தன்மையாலும், பரிச்சின்னத் தன்மைபாலும் ஜீவர்களும் நாநா வாகவும் பரிச்சின்னருமாவர்.

ஜீவ ஈஸ்வர சொருப நிர்ணயத்தில் முற்சொன்ன ஐந்துபட்சங்களுள் மாயா வுபகித சைதன்யம் ஜகத்காரணரான ஈஸ்வரனென்னும் அர்த்தத்தில் அவ்வெல் லா நூலாசிரியருக்கும் சம்மதம். அல்தாவது அஞ்ஞானத்தின் ஏகத்தன்மை நாநாத் தன்மைகளால் அல்லது அந்தக்கரணங்களின் நாநாத் தன்மையால் ஜீவ னது ஏகத்தன்மை நாநாத் தன்மைகளில் நூலாசிரியர்கட்கு விவாதமுண்டாந லும் மாயாவுபகித சைதன்னியம் ஈஸ்வரனென்னு மர்த்தத்தில் ஒரு நூலாசிரி யருக்கும் விவாதமில்லை.

சங்கை:—ஈஸ்வரனிடத்து விவாதமில்லையானாலும் ஜீவனது ஏகத்தன்மை நாநாத் தன்மைகளில் நூலாசிரியர்களுக்குப் பிரஸ்பரவிவாதம் காணப்படுவதால் அப்பட்சங்களுள் எப்பட்டம் கொள்ளத்தக்கது? எப்பட்டம் தள்ளத்தக்கது?

சமாதானம்:—எல்லாவழக்குகளும் மாயாமய மாவதால் அவ்வெல்லாப் பட் சங்களுங் கொள்ளத்தக்கனவும் தள்ளத்தக்கனவுமாம்.

சங்கை:—அவ்வெல்லாப் பட்சங்களும் தள்ளத்தக்கன வானபோது அவ் வெல்லாப் பட்சங்களையுந்தள்ளுதலே உசிதம்; எப்பட்டமுங்கொள்ளத் தக்க தன்று.

சமாதானம்:—அத்தியாரோபம் அபவாதமென்னு மிரண்டினுனே அத்துவி திய பிரஹ்மத்தின் ஞானமுண்டாகின்றது; அத்தியாரோப அபவாதங்களன்றி பிரஹ்மஞான முண்டாகாது. உண்மையாகத் துவைதப் பிரபஞ்சமில்லாத் பிரஹ் மத்தினிடத்துத் துவைதப் பிரபஞ்சத்தின் ஆரோபம் அத்தியாரோபமெனப்படும். நெஹ நாநாஸ்திகிவத (சுண்டுலவென்பது சிறிதுமில்லை) என்னுந்தொடக்கத்துச் சுருதிகளால் ஆரோபிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சத்தின் நிஷேதம் அபவாத மெனப்படும். அவ்வித்தியாரோப அபவாதங்களைப் பெறும் பொருட்டு அவ்வெ

ல்லாப்பட்டிருக்கின்ற கொள்ளத்தக்கனவே. ஆனால் அதன்கண்ணும் இத்துணை விசேஷமுண்டு. முற்சொன்ன ஜீவனது எகத்தன்மைப் பட்சத்திலாவது நானாத் தன்மைப் பட்சத்திலாவது எந்தப்பட்டதும் எந்த முழுட்சுவின் மனதிற்கு பாவப் படுமோ, அந்த முழுட்சு அந்தப்பட்டதத்தை யங்கிகரித்துப் பிரத்தியகாத்மாவை விவேசனஞ்செய்து அதாவது அன்னமயமுதலிய ஐங்கோசங்களினின்றும் ஆத்மாவை வேறுபடுத்தி அந்தப் பிரத்தியகாத்மாவின் பிரஹ்மவடிவத்தன்மையைச் சாட்சாத்கரிக்கவேண்டும், அதாவது அஹம் பிரஹ்மமென்னும் சாட்சாத் காரத்தைச் சம்பாதிக்கவேண்டும், பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்தைச் சம்பாதிக்காமல் ஜீவனது எகத்தன்மை நானாத் தன்மைகளில் தேவலம் விவாத மாத்திரஞ் செய்தலடாது. எக்காரணத்தானெனின், எல்லாமதங்களிலுள் குற்றமுள் குணமும் சமானமே. கருத்திது:—முழுட்சுக்களுக்குப் பிரத்தியகாத்மாவின் போதம் எவ்வகையானுண்டாகுமோ, அவ்வகையே முழுட்சுக்கள் சம்பாதிக்கத் தக்கது. அஃதே சாஸ்திரத்தின் அர்த்தம்: இவ்வார்த்தை ஸ்ரீவார்த்திகாசாரியராலும்கொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சுலோகம். யயா யயா ஹவெது ஸா வஜ்ஜததிபு து மாதுதி ஸாவெவ ப்ரூபெ ஹஸு ஸா ஸா ஸாவாநவஸ்திகா (இ-ள்) அதிகாரிகளுக்கு எவ்வெப் பிரக்ஞரியையால் பிரத்தியகாத்மாவை விஷயஞ்செய்யும்போத முண்டாகுமோ, அவ்வப்பிரக்ஞரியையே இவ்வேதார்த்த சாஸ்திரத்தில் குற்றமில்லாததும் குணமானது மாக அறியவேண்டும்.

௩௦. உபாதான கர்த்திருத் தன்மைகளால் ஈஸ்வரன் ஜகத் காரணரெனல்.

சங்கை:—மாயாவுபகித தத்தார்த்த ஈஸ்வரன் ஜகத்தின் ஜன்மாதிகளுக்குக் காரணரென்று முற்சொல்லப்பட்டது. அக்காரணமும் உபாதானத்தன்மையாலும் கர்த்திருத் தன்மையாலும் இருவகைப்படும். ஆண்டு அவ்விஸ்வரனுக்கு எவ்வடிவாக உபாதானத்தன்மையும் எவ்வடிவாக கர்த்தாத் தன்மையு மிருக்கின்றன என்னுமாசங்கையுண்டாக; இப்போது அவ்விருவகைப்பட்ட காரணங்களும் முறைப்படி நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

அவ்விஸ்வரன் ஞானசக்தியுடைய அஞ்ஞானவுபகித சொரூபமாகவோ ஜகத்திற்குக் கர்த்தாவாவன். ஈண்டுதார்பரியதிது:—ஞானசக்தியுடைய அஞ்ஞானமாகிய உபாதியானன்றிச் சுத்தப்பிரஹ்மத்திற்கு அசங்கத்தன்மையால் கர்த்தாத் தன்மை சம்பவியாது. ஏனெனின், காரியத்தின் உபாதான காரணத்தை விஷயஞ்செய்யும் அபரோட்ச ஞானமும், இச்சையென்னும் சிகிர்ஷையும், முயற்சியென்னும் கிருதியுமாகிய மூன்று முடையவனே கர்த்தாவெனப்படுவான். இவ்வனம் கர்த்தாவின் இலக்கனம் முற்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட கர்த்தாத் தன்மை சுத்தப்பிரஹ்மத்தினிடத்து சம்பவியாது. எக்காரணத்தானெனின், சுலோ மொஹயம் பூரூஷ்டி: ஸாவொஹநவஸ்திகா (இப்பருஷன் அசங்கனன்றோ, அசங்கன் சம்பந்திக்கின்றதில்லை) என்பது முதலிய சுருதிகளால் பிரஹ்மத்திற்கு அசங்கத்தன்மையே அறியப்படுகின்றது. அப்படிப்பட்ட அசங்கப் பிரஹ்மத்தினிடத்து அந்த ஞான இச்சைக் கருதி சம்பவியா; அவ்வஞ்ஞானவுபகித ஈஸ்வரனிடத்தோ ஞான இச்சைப் பிரயத்தினம் சம்பவி

க்கு மாகையால் முற்சொன்ன ஈஸ்வரனுக்கே ஜகத்தின் கர்த்தாத் தன்மை சித்திக்கின்றது. அஃதே ஈஸ்வரன், விட்சேபமுதலிய சக்தியுடைய அஞ்ஞான உபகிதத்தால் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணராவன். அஞ்ஞானத்தின் ஞானசக்தி ஆவரணசக்தி விட்சேபசக்தியென்னும் மூன்றின் சொரூபம் முன் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவைகளை இங்கும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு ஒரே(மாயாவிசிஷ்டப்) பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் உபாதானத்தன்மையும் கர்த்தாத் தன்மையும் பொருந்தும். ஆண்டு திருஷ்டார்த்தம்:—சிலந்திப்பூச்சி நூலையுண்டாக்குகின்றது, அந்நூலாகியகாரியத்திற்கு அச்சிலந்தி எங்ஙனம் தனது சரீரத்தின பேட்சையால் உபாதானகாரணமும் தனது சேதனத்தன்மையால் கர்த்தாவாகிய நிமித்தகாரணமு மாகின்றதோ, அங்ஙனமே முற்சொன்ன முறைப்படி அவ் ஏக பிரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதானகாரணமும், கர்த்தாவாகிய நிமித்தகாரணமுமாகின்றது.

சங்கை:—அவ் ஏக பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் உபாதானத் தன்மையும் நிமித்தத்தன்மையு முண்டென்னும் அர்த்தத்தில் பிரமானம் யாது?

சமாதானம்:—பிரஹ்மத்தினிடத்து அபிந்ந நிமித்த உபாதானத்தன்மை சாட்சாத் சுருதிப் பிரமானத்தானே பெறப்படும். சுருதி. யயோணய நானி: ஸுஜிதெ மஜ்ஜாதிவ! யயாவ்யுயிவ ஸா ஸாவப: ஸாவவதி யயா ஸாக: பூரூஷ்டி தெஸு ஸோகி கயா: கூரூஷ்டி வகீஹ விஸு: யயா: ஸு: கூரூஷ்டி விஸு: மாது: வுரணி ஸாவ வெவா ஸா ஸாத்: ஸவெ: பூரூணா: ய: ஸவ: ஸவ: ஸவ: ஸவ: ஸவ: ஸவ: (இ-ள்) எப்படி சிலந்திப்பூச்சி தன்னிடத்தினின்றும் நூற்கையுண்டாக்குவதும், தன்னிடத்தே அந்நூற்களை லயஞ்செய்துக் கொள்வது மாகின்றதோ, அப்படி பிரஹ்மமும் தன்னிடத்தினின்றே இந்தஜகத்தை உற்பத்திசெய்வதும் தன்னிடத்தே லயஞ் செய்துக்கொள்வது மாகின்றது. எப்படி பிருதிவியினின்றும் பலவகைப்பட்ட ஜாஷதங்களுண்டாகின்றனவோ, எப்படி பிருதவினின்றும் கேசலோமங் (மயிர்) கள் உண்டாகின்றனவோ, அப்படி அகாஷப்பிரஹ்மத்தினின்றும் இவ்விஸ்வ முற்பன்னமாகின்றது. அன்றியும் எப்படி எரிதழவினின்றும் சிறிய நீப்பொரிகளுண்டாகின்றனவோ, அப்படி இவ்வாத்மாவினின்றும் சுருவப்பிராணன்களு முற்பத்தியாகின்றன. எப்பரமேஸ்வரர் சுருவஞ்ஞரோ அப்பரமேஸ்வரரே விஸ்வத்தைச் செய்பவர், அப்பரமேஸ்வரரே சர்வத்திற்குங் கர்த்தா—இவை முதலிய வகை சுருதிகள் பிரஹ்மத்தை ஜகத்திற்கு அபின்ன நிமித்த உபாதானகாரணமென்று சொல்லியிருக்கின்றன.

அன்றியும், சுலோ ஸவ: ஸவ: பூரூஷ்டி தெ: ஸவ: பூரூஷ்டி தெ: (நான் எல்லாவற்றிற்குங் காரணன் என்னாலே எல்லாம் பிரவிருத்திக்கின்றன) என்னுந் தொடக்கத்து ஸ்மிருதிகளும் முற்சொன்ன அர்த்தத்தையே சொல்லியிருக்கின்றன. ஆகையால் ஒரே பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் உபாதான கர்த்தாத் தன்மைகள் சம்பவிக்கும். அல்லது, முற்சொன்ன ஈஸ்வரனை சுருவஞ்ஞனென்று கொள்ளாவிடின் அவ்விஸ்வரனுக்குச்சர்வஜகத்தின் கர்த்தாத் தன்மையே சம்பவியாதாகும். ஆனால் முற்சொன்ன சுருதிகள் அவ்விஸ்வரனைச் சுருவஜகத்திற்குங் கர்த்த

விபூதிகளாகவே சொல்லியிருக்கின்றன. அப்படியே புராணத்திலும் இவ்வார்த்தை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சுலோகம். யஸ்யா ஐயா ஜமதஷ்டா விராவிஃ வாஹகொஹரிஃ ஸாஹத்யூபா ஸாஹரூபா வெஜாமதேஸ்டெஸே விஹாகிநெ (இ-ள்) எந்தப் பரமசிவனது கட்டளையால் பிரம்மா ஜகத்தை உற்பத்திசெய்கின்றாரோ விஷ்ணுபரிபாலனஞ் செய்கின்றாரோ, காலருத்திரர் சம்ஹாரஞ் செய்கின்றாரோ அந்தப் பரமசிவனை நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

சில வைஷ்ணவமுதையார் இங்ஙனங் கூறுகின்றார்கள்:—சங்கு சக்கரம் கதை பத்மமென்னும் நான்னுகயும் சுரத்திலுடையவரும் லட்சுமி சகிதமாய் விளங்குவோருமான நிரதிகய சத்துவமூர்த்தியாலுபகிதமான மாயாவுபகித பரமாத்மாவே பரமவாசுதேவர். அப்பரமவாசுதேவரே முழுட்சுக்களால் உபாசிக்கத் தக்கவர். பிரம்மா விஷ்ணு சிவனென்னு முவரும் அப்பரம வாசுதேவரது விபூதிகளையாவர். ஸஷ்டா ஸஸிவஃ ஸௌந்த்ரஃ ஸௌ கஷ்டரஃ வரஃ ஸாராஃ (பிரம்மா அவரே, சிவன் அவரே, இந்திரன் அவரே அக்ஷரனும் மேலான ஃஸ்வராட்டும் அவரே) என்னுந் தொடக்கத்துச் சுருதிகளும் பிரம்மாதிகள் மூவரும் அப்பரமவாசுதேவரது விபூதிகளாகவே சொல்லியிருக்கின்றன. தடுவெவிசா நஜேதஹவவதி. நாந்யஃ வநா விஷ்ணுதெதயநாய (அவனை இப்படி அறிந்தவன் இங்கே முக்தனாகின்றான் மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழியில்லை) என்பது முதலிய சுருதிகளும் ரோக்ஷ ஃவெஜமாஷ்டாநாஸ (விஷ்ணுவினிடமிருந்து மோக்ஷத்தை வீரும்புவிநாக) என்பது முதலிய புராணவசனங்களும் அப்பரமவாசுதேவரது தியானத்தானே மோக்ஷப்பிராப்தி சொல்லியிருக்கின்றன. அப்பரமவாசுதேவரே முழுட்சுக்களால் தியானிக்கத்தக்கவர்.

இரணிய கருப்பமதமுதையாரே இங்ஙனங் கூறுகின்றார்கள்:—இரணிய கருப்பரே மாயா உபகித பரமேஸ்வரர். அவ்விரணிய கருப்பரது பரமேஸ்வரத்தன்மையில் பல சுருதி ஸ்மிருதிப்பிரமாணங்களிருக்கின்றன வாகையால் அவ்விரணியகருப்பரே முழுட்சுக்களால் உபாசிக்கத்தக்கவர். முன்னே சைவர்களாலும் வைஷ்ணவர்களாலும் பிரம்ம விஷ்ணு மகேசரென்னும் மும்புர்த்திகளுக்கு வேறாக ஓர்பரமசிவனும், பரமவாசுதேவனும் கற்பிக்கப்பட்டன; ஆனால் அவர்களினிடத்து ஓர் பிரமாணமும் காணப்படவில்லை. அவர்கள் அவ்வர்த்தம் பெறும்பொருட்டு ஸஷ்டா ஸஸிவஃ ஸௌந்த்ரஃ (அவரே பிரம்மா அவரே சிவன் அவரே இந்திரன்) என்னுந் தொடக்கத்து எச்சுருதிவசனங்கள் பிரமாணமாய்ச் சொல்லப்பட்டனவோ அவைகள் அம்மாயாவுபகித பரமேஸ்வரனையே சொல்லுகின்றன; அவ்வசனங்களுக்கு மும்புர்த்திகளை விட வேறான அப்பரம சிவனிடத்திலாவது, பரம வாசுதேவனிடத்திலாவது பிரமாணத்தன்மை சம்பவியாது. ஆகையால் அம்மாயாவுபகித பரமேஸ்வரரே பிரம்மர் விஷ்ணு மகேசரென முவுருவங்களை யடைகின்றார். இக்காரணத்தால் அம்முவுருவங்களும் சமாமென்று முந்சொன்ன மதமே முழுட்சுக்களால் ஆதரிக்கத்தக்கது.

* ஸ்வாஸ் - செய்பிரகாசன், சர்வாதிபதி.

௩௨. மாயாவுபகித பரமேஸ்வரிடத்தினின்றும் ஆகாயமுதலிய ஜகத்தின் உற்பத்திக்கிரமங் கூறுதல்.

முன் மாயாவுபகிதமான தத்தபார்த்த பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களின் காரணமாகிய தடஸ்தலசுணம் சொல்லப்பட்டது. இப்போது அவ்விக்கணத்தைத் தெளிவுக்கும் பொருட்டு அம்மாயாவுபகித பரமேஸ்வரிடத்தினின்றும் ஆகாசமுதலிய ஜகத்தின் உற்பத்திக்கிரமம் சொல்லப்படுகின்றது. உண்டாகவேண்டிய பிராணிகளின் புண்ணிய பாப கருமங்களோடு கூடிய முந்சொன்ன விட்சேபமுதலிய சக்திப்பிரதானமான மாயாவுபகித ஃஸ்வரன் முதலில் இந்நஜகத்து இப்போதுண்டாகத் தகுதியானது என்று சங்கற்பித்தான். அச்சங்கற்பவிசிட்ட ஃஸ்வரனிடத்தினின்றும் முதலில் ஆகாசமுண்டாயிற்று, அவ்வாகாசத்தினின்றும் வாயு உண்டாயிற்று, அவ்வாயுவினின்றும் அக்ஷியுண்டாயிற்று, அவ்வக்ஷியினின்றும் ஜலமுண்டாயிற்று, அந்தஜலத்தினின்றும் பிருதிவியுண்டாயிற்று. சுருதி. தஸூரூபா வந்தஸூரூபா தாது ஸூகாஸஃ ஸூகாஸூகாஸூரூபா யவபூரூபா யொரூபா ராவஃ ஸூரூபுயிவீ (இ-ள்) அம்மாயாவுபகித பிரஹ்மத்தினின்றும் ஆகாசமும், அவ்வாகாசத்தினின்றும் வாயுவும், வாயுவினின்றும் அக்ஷியும், அக்ஷியினின்றும் ஜலமும், ஜலத்தினின்றும் பிருதிவியுண்டாயின.

சங்கை:—அசேதனமும் கல்பிதமுமான ஆகாசமுதலிய பூதங்களுக்கு வாயுமுதலிய பூதங்களின் உபாதானகாரணத்தன்மை எப்படி சம்பவிக்கும்?

சமாதானம்:—இங்கு ஆகாசாதிகளுக்கு வாயுவாதிகளின் உபாதானத்தன்மை கருத்தல்ல; ஆனால் ஆகாசாதிகளின் உபகித சைதன்யத்திற்கே வாயு முதலியவற்றின் உபாதானத்தன்மை கருத்து. அதாவது ஆகாசவுபகிதசைதன்யத்தினின்றும் வாயு உண்டாயிற்று. அவ்வாயுவுபகித சைதன்யத்தினின்றும் அக்ஷியுண்டாயிற்று. அவ்வக்ஷியுபகித சைதன்யத்தினின்றும் ஜலமுண்டாயிற்று. அந்த ஜலவுபகித சைதன்யத்தினின்றும் பிருதிவி யுண்டாயிற்று. இவ்வாறு அவ்வவ்விபாதிபுடைய சைதன்யமே எங்கும் காரணமாகின்றது. ஓர் கால் கல்பித அசேதனமே காரணமெனக் கொண்டால் சேதனமான பிரஹ்மத்திற்குச் சர்வஜகத்தின் காரணத்தைச் சொல்லும் சுருதிக்கு வீரோத முண்டாகும். தாற்பரிபுமிது:—மாயையானது காரணப்பிரஹ்மத்திற்கு உபாதியாவதால் எப்படி அதற்கு ஆகாசமுதலிய பிரபஞ்சத்தின் காரணத்தன்மையுண்டோ, அப்படி ஆகாசமுதலிய வைகளும் அக்காரணப் பிரஹ்மத்திற்கு உபாதியாவதனானே அவைகட்கும் வாயு முதலியவற்றின் காரணத்தன்மை யுண்டு; சுவதந்திரமாக வல்ல.

௩௩-நையாயிகமதப்படி ஜகத்துற்பத்தி கூறுதல்.

இங்கு வைசேஷிக சாஸ்திரமுதையார் இவ்வாறு சொல்லுகின்றார்கள். திரவியம் 1. குணம் 2. கருமம் 3. சாமானியம் 4. விசேஷம் 5. சமவாயம் 6. அபாவம் 7. எனப் பதார்த்தங்கள் ஏழே. குணமுதலிய பதார்த்தங்கள் திரவியத்தின் பரதந்திரங்களே. எல்லாபாவ காரியங்களும் சமவாயிகாரணம், அசமவாயி

காரணம், நிமித்தகாரணமென மூன்று காரணங்களாற் றேன்றுகின்றன. தோன்றிய திரவியம், தோன்றிய குண கருமமென மூன்றும் பாவகாரிய மென்பர். சமவாயி காரணத்தன்மை திரவிய பாதார்த்தமொன்றினிடத்தே யுண்டு; குண கருமாதிகளிடத்திலை. அசமவாயிகாரணத் தன்மை குண கரும மென்னு மிரு பதார்த்தங்களினிடத்தே யுண்டு; வேறு பதார்த்தங்களினிடத்தி ராது. நிமித்தகாரணத்தன்மையோ திரவிய முதலிய வெல்லா பதார்த்தங்களினி டத்து முண்டு. பிருதிவி 1. ஜலம் 2. தேயு 3. வாயு 4. ஆகாசம் 5. காலம் 6. திக் கு 7. ஆத்மா 8. மனம் 9 என்னும் ஒன்பதும் திரவியங்களென்பர். பிருதிவி முதலிய நான்கு திரவியங்களின் பரமானுக்களும், ஆகாசமுதலிய வைந்து திர வியங்களாகிய வெல்லாம் நித்திய திரவியமென்றும் நிரவயவமென்றும் சொல் வர். அப்பரமானுக்களினின்று முண்டான துவியனுக்கமுதல் பிரம்மாண்ட வரையிலுமுள்ள எல்லாகாரியத்திரவியங்களும் அரித்திய திரவியங்களென்றும் அவயவிகளென்றும் சொல்வர். சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தில் பரமேஸ்வர னது இச்சையால் அப்பரமானுக்களினிடத்துக்கிரியையுண்டாகின்றது, அதன் பிறகு இரண்டிரண்டு பரமானுக்களுக்குச் சையோக முண்டாவின்றது. அச்சை யோகத்துடன் கூடிய இருபரமானுக்களினின்றும் முதலில் துவியனுக்க மாகிய காரியமுண்டாகின்றது. அத்துவியனுக்கமாகிய காரியத்திற்கு அவ்விருபரமானுக் கள் சமவாயிகாரணம். அவ்விருபரமானுக்களின் சையோகம் அசமவாயிகா ரணம். ஈஸ்வர இச்சைமுதலியன நிமித்தகாரணம். இவ்வாறு பின்பிரியனுக்க மு தலிய காரியங்களுக்கும் சமவாயிகாரண முதலியவற்றை அறிந்து கொள்ளவே ன்ளோம். இவ்வாறே அத்துவியனுக்கமாகிய காரியத்தி னுற்பத்திக்குப் பிறகு புநர் க்கிரியையோடு சையுத்தமான முத்துவியனுக்களினின்றும் திரியனுக்கமாகிய காரிய முண்டாகின்றது, அதன்பிறகு புநர்க்கிரியையோடு சையுத்தமான நான்கு திரியனுக்களினின்றும் சதுரனுக்கமாகிய காரிய முண்டாகின்றது. இவ்வாறான முறைப்படி இம்மகாபிருதிவி மகாஜலம், மகாதேயு மகாவாயு உண்டாகின்றன. ஆகையால் அப்பரமானுக்களே சருவஜகத்திற்கு உபாதான காரணம்; அம்மா யாவுபகித பிரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமென்று என்று வைசேஷிக சாஸ்திரமுடையார் ஒப்பியிருக்கின்றார்கள். இவ்வைசேஷிக சாஸ்திரக்காரரது மதம் நியாயப்பிரகாசனாலில் நம்மால் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அநியவிரும்புவோர் ஆங்கு அறிக.

இவ்வைசேஷிக மதமும் நலமன்று. ஏனெனின், சக்தி சாதிருசிய முதலிய பல பதார்த்தங்களிருந்தும் பதார்த்தம் ஏழேயாகுமென்னும் அவ்வைசேஷிகரது பிரதிஞ்ஞை அசங்கதம். மணிமந்திர முதலியவைகள் சமீபத்திலிருந்தால் வந்நி யினின்றும் எரித்தலாகிய காரியமுண்டாகின்றதிலை, அம்மணிமந்திரங்கள் தூர த்திலிருந்தால் அவ்வந்நித கிடுகின்றது, அதனால் அவ்வந்நியினிடத்து எரித்தலுக்கு அதுகூலமான சக்தியின் நாசமும் உற்பத்தியும் அவசியம் ஒப்பவேண்டியதாகு ம். அதாவது அம்மணி மந்திராதிகளிருக்கவே எரித்தலுக் கருகூலமான சக்தி நஷ்டமாய் விடுகின்றது, அம்மணி மந்திராதிகளை விலக்குவதால் அச்சக்தி மீண் டு முண்டாகின்றது. ஆகையால் அவ்வந்நியினிடத்து எரித்தலுக்கருகூலமான

சக்தி அவசியமொப்பவேண்டும். இப்படி மண் முதலிய வெல்லாக்காரணங்களி லும் தத்தம் கடமுதலிய காரியங்களுக் கருகூலமான சக்தியிருக்கின்றது. அச் சக்தி அத்திரவிய முதலிய வேழ்பதார்த்தங்களைவிட வேறு பதார்த்தமே.

வைசேஷிகர்முற்சொல்லியவிடத்து மணிமந்திரமுதலிய தடைகளின் அபாவ மே(பிரஜ்வலிதஅக்நியின்)எரித்தலுக்குக் காரணமாகக் கொள்ளுகின்றார்கள். அ வர்கூற்று சுருதிசூத்திரங்களுக்குமுரணாவதால் அசங்கதம். சுருதி. கய 2. லக்ஷ்மீ லஜாயெத (இ-ள்) அபர்வமாகிய அசத்தினின்றும்சக்தாரியத்தி னுற்பத்தி ஒரு போதும் நிகழாது. சூத்திரம். நாலு தொட்டிஷ்கூடா (இ-ள்)அபாவமாகிய அச த்தினின்றும்காரியோற்பத்தி சரியன்று. எக்காரணத்தானெனின், உலகத்தில் அ சத்தான நரசிருங்க(மனிதக்கோடு)முதலியவைகளினின்றும் ஓர் காரியத்தினுற்ப த்தியுக்காணப்படவில்லை; ஆனால்சத்தான மண் முதலியவைகளினின்றே கடமுத லிய காரியங்களினுற்பத்தி காணப்படுகின்றது. இதனால் தடையி னபாவத்தை க்காரியத்திற்குக் காரணமென்றொப்புதல் இச்சுருதி சூத்திரங்களுக்கு முரணா வதால் அசங்கதம்.

இவ்வாறே 'சந்திரனைப் போன்றதுமுகம்' என்னுந் தொடக்கத்து அதுப வத்தால் முக முதலியவற்றில் சந்திரன் முதலியவற்றின் சாதிருசியம்(ஒப்புமை) பெறப்படுகின்றது. இதனால் அச்சாதிருசியமும் சக்தியைப்போல அத்திரவிய முதலிய வேழ்பதார்த்தங்களைவிட வேறுபதார்த்தமே. இச்சக்தி சாதிருசியங் களின் விரிவான நிரூபணம் நியாயப்பிரகாசத்தின் நான்காவது பரிச்சேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அவைகளை ஆங்கு அறிக. இவ்வாறு சக்தி சாதி ருசிய முதலிய அதிக பதார்த்தங்களிருக்க பதார்த்தம் ஏழே என்னும் வை சேஷிகர்கூற்று அசங்கதம்.

அன்றியும், அந்தகாரமாகிய பத்தார்த்திரவிய மிருக்க திரவியம் ஒன்பதே என்று அவர் சொல்லுதலும் அசங்கதம். 'காரிருள் சலிக்கின்றது' என்று பி ரத்தியட்சமாகத் தோன்றுவதால் அவ்வந்தகாரமாகிய இருளினிடத்துக் கரு மையுருவமும் சலனக்கிரியையும் பெறப்படுகின்றன. குணக்கிரியைகளுக்கு ஆ கிரயம் திரவியமேயாகையால் அவ்வந்தகாரத்திற்குத் திரவியத்தன்மை சம்ப விக்கின்றது. வைசேஷிகர் அவ்விருளை ஆலோக (வேளிச்ச)த்தின் அபாவமாக ஒப்பியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் சொல்லுவது அசங்கதம். ஏனெனின், யாது யாது அபாவமோ அதுவது பிரதியோகி (எதிர்மறை)யின் அபேட்சையோடுங் கூடிய தோற்றத்திற்கே விஷயம்; பிரதியோகியின் அபேட்சையில்லாத தோ ற்றத்திற்கு விஷயமாக ஒரு அபாவமுமாகின்றதிலை. அது கடாபாவம் படா பாவம் என்பது முதலிய அபாவங்கள் கடம்பட முதலிய பிரதியோகிகளின் அ பேட்சையோடுங்கூடிய தோற்றத்திற்கே விஷயமாதற் போலாம். இவ்விருள் ஆலோகமாகிய பிரதியோகியின் அபேட்சையோடுங்கூடிய தோற்றத்திற்கு விஷயமன்றாகையால் அவ்விருளை வெளிச்சத்தின் அபாவமாக ஒப்புவிதில் ஒரு பிரமாணமுமில்லை; ஆனால் முற்சொன்ன யுக்தியால் அவ்விருள் தசமத்திரவிய மென்றே கொள்ளல்வேண்டும். அந்தகாரத்திற்குத் திரவியத்தன்மையும், ஆ லோக அபாவத்தன்மையும் நியாயப்பிரகாசத்தின் இரண்டாவது பரிச்சேதத்

தின் ஈற்றில் விரிவாய் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவற்றை ஆங்கு அறிந்து கொள்ளுக.

அன்றியும், வைசேஷிகர்களால் ஆத்மாவையும் ஞானமுதலிய குணங்களுக்கு ஆசிரயமாவதாலும் சமவாயிகாரணமாவதாலும் திரவியமாகவே கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படி அவர்கள் சொல்லுவதும் அசங்கதம். ஏனெனின், சுருதிஸ்மிருதி வித்வான்களின் அநுபவமென்னும் மூன்றுகளாலும் ஆத்மாவிற்கு நிரகுணத்தன்மையும் சச்சிதானந்தத்தன்மையுமே. நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஸாக்ஷிவெதா கெவலொ மிதபூணஸு (சாட்சியானது சித்தம் கெவலமும் தீர்க்குணமுமாம்) என்னுஞ் சுருதியோ அவ்வாத்மா நிர்க்குணமென்று சொல்லியிருக்கின்றது. ஸ்தூத்ர ஜாம உநகம் ஸ்ரஹ, சூநநொ ஸ்ரஹ (பிரஹ்மம் சத்யமும் ஞானமும் அநந்தமுமானது, பிரஹ்மம் ஆநந்தமானது) என்னுஞ் சுருதி அவ்வாத்மாவைச் சச்சிதானந்தமாகச் சொல்லியிருக்கின்றது. ஆகையால் ஆத்மா திரவியமன்று. ஆத்மா திரவியமல்லாததால் குணமுதலியவைகளைப்போல பரதந்திரமாகுமென்று வைசேஷிகர் சொல்லின், அஃதும் அசங்கதம். ஏனெனின், சுருதிஸ்மிருதிகளில் ஆத்மாவையே சர்வதரிணைகளுக்கும் அதிஷ்டானமென்றும், சர்வப்பிரேரகமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட ஆத்மாவை திரவியமல்லாததால் பரதந்திரமென்று சொல்லுதல் அச்சுருதிஸ்மிருதிவாக்கியங்களுக்கு விருத்தமாம். திரவியமல்லாவிட்டாலும் அவ்வாத்மா சர்வத்திற்கும் அதிஷ்டானமாவதாலும் சர்வப் பிரேரகமாவதாலும் சுவதந்திரமே. இக்காரணத்தாலும் திரவியமொன்படுத என்னும் அவரதுபிரதிஞ்ஞை அசங்கதம்.

அன்றியும், அவ்வைசேஷிகர்களால் ஆகாசமுதலிய அநேக நித்தியபதார்த்தங்கள் ஒப்பப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்களது கற்பனையும் சுருதிக்கு விரோதமாகவதால் அசங்கதம். ஏக்காரணத்தானெனின், சுருதியானது பிரஹ்மத்தை விடவேறான சர்வஜகத்தாம் அறித்தியமென்றே சொல்லியிருக்கின்றது. சுருதி. ஸ்வொட்சு ஜாதயூ போயா போது திஃ மெவத உலெவதம் வாபோயுதக்(இன்) பிரஹ்மத்தை விடவேறான சர்வஜகத்தாம் அர்த்தமெனப்படும் மித்தைபாம், இச்சர்வஜகவைதப்பிரபஞ்சம் பாயாமாத்திரம் அதாவது மித்தை; அக்வைதப்பிரஹ்மமே பரமார்த்த சத்தியும். அல்லது, சூத்ர குகாஸம் ஸம்ஹிதம், சூத்ரோ 5 கூறுத (ஆத்மாவினிதமிருந்து ஆகாசமுண்டாயிற்று, அம்மனைதயுண்டாகினார்) என்னஞ்சுருதிகளில் ஆகாசத்திற்கும் மனத்திற்கும் பிரஹ்மத்தினின்று முற்பத்திசொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதையுரி யுவொ தேத லாம் (பிறந்ததற்கு அழிவுண்டென்பது நிச்சயம்) என்னும் வசனத்தால் பீபசவானுஷ்டேற்பத்தியுடைய பதார்த்தத்திற்கு நியமமாக நாசஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. உற்பத்தி நாசமுண்டியதால் ஆகாசமுதலியவைகள் அபித்தியமேயாகும். அன்றியும், அவ்வைசேஷிகர்களால் பரமானூக்களுக்கு நிரவயவமும் நித்தியமு மொப்பப்பட்டிருக்கின்றன. அஃதும் அரசங்கதம். ஏனெனின், உலகத்தில் எவ்வெப்பதார்த்தங்கள் உருவமுதலிய குணமுடையனவும் பரிச்சின்னமுமாகி

ன்றனவோ, அவ்வப்பதார்த்தங்கள் சாவயவமும், அறித்தியமுமேயாகின்றன. கட்படமுதலிய பதார்த்தங்களைப்போல அப்பரமானுக்களும் உமதுமதத்தில் உருவமுதலிய குணமுடையனவும் பரிச்சின்னமுமாம். ஆகையால் அப்பரமானுக்களும் கட்புமுதலியவைகளைப்போல சாவயவமும் அறித்தியமுமேயாகும்.

அன்றியும், பரமானுக்களைச் சாவயவ மென்றொப்புவதில் வைசேஷிகர்களால் அநவஸ்தாதோஷத்தின் பிராப்தி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அஃதும் அசங்கதம். எக்காரணத்தானெனின், சஸ்வரனாகிய பரமகாரணனிடத்தே அவயவத்தொடர்ச்சியின் முடிவுசம்பவிக்கின்றது. அல்லது, சூட்சும பூதங்களுக்கு வேறுபடாப் பரமானுக்களுண்டென்பதில் ஒரு பிரமாணமும் இல்லை; ஆனால் சூட்சும பூதங்களையே பரமானுக்களெனப்படும். அச்சூட்சுமபூதங்களினுற்பத்தி முற் சொன்ன முறைப்படி சஸ்வரனிடத்தினின்றேயாகின்றது. இக்காரணத்தானும் அப்பரமானுக்கள் சாவயவமென்றும், அபித்தியமென்றுமே சித்திக்கின்றன. அன்றியும், அவ்வைசேஷிகர்களால் சையுத்தமான் (சையோகத்துடன் கூடிய) இரு பரமானுக்களினின்றும், துவியனுக்கத்தினுற்பத்தி சொல்லப்பட்டது. அஃதும் பொருந்தாது. ஏனெனின், அவ்வைசேஷிகர்களால் பரமானுக்களை நிரவயவ மென்றொப்புப்பட்டிருக்கின்றது. சையோகத்திற்கு அவ்வியாப்திய விருத்தியு மொப்பப்பட்டிருக்கின்றது. எத்திரவியத்தில் சையோகமிருக்கின்றதோ, அத்திரவியத்திலேயே அச்சையோகத்தின் அபாவமும் இருக்கின்றது. அது ஒசை விருட்சத்தின் கீளையில் பட்சியின் சையோகமும் வேரில் அச்சையோகத்தின்பாவமும் இருக்கின்றது போலாம். இஃதே அச்சையோகத்தினுள்ள அவ்வியாப்தியவிருத்தியாம். அச்சையோகம் சாவயவதிரவியங்களுக்கே சம்பவிக்கின்றது; நிரவயவதிரவியங்களுக்கு அச்சையோகம் சம்பவியாது. வைசேஷிகர்களால் அப்பரமானுக்கள் நிரவயவமென்றே ஒப்பப்பட்டிருப்பதால் அப்பரமானுக்களின் சையோகம் பொருந்தாது. ஆகவே அப்பரமானுக்களினின்றும் துவியனுக்கத்தினுற்பத்தி சொல்லுவது முற்றும் முரண்.

அன்றியும், யெ:நா ஸு:தம் ஸு:தம் ஊவதி (எதனாற் கேட்காதது கேட்கப்பட்டதாகின்றதோ) என்னுந் தொடக்கத்துச் சுருதியால் காரணப்பிரஹ்ம மொன்றன் ஞானத்தால் சர்வஞானங்களின் பிரதிஞ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. - அந்தப்பிரதிஞ்ஞை பிரஹ்மத்தினும் வேறான பரமானு முதலிய வற்றை அநாதியென்றும், நித்தியமென்று மொப்பமிடத்து பாதிக்கப்படுவதாகும். ஓர்கால் அந்தப்பிரதிஞ்ஞை பாதிக்கப்படுவதானாலோ அந்தப்பிரதிஞ்ஞைக்குப் பிறகு மண் முதலிய திருஷ்டாந்தங்களைக் கொண்டு காரியத்திற்குக் காரணத்தினும் பிறழ்ச்சியில்லாமையாகிய துணிவால் பிரதிஞ்ஞைச் செய்துக் கூறிய அனர்த்தம் அநர்த்தமாகும். இதனால் பிரஹ்மத்தைவிட வேறான சர்வ ஜகத்தும் பிரஹ்மத்தினின்று முண்டாகின்றது, அந்தப்பிரஹ்மத்தினிடத்தே லயமாகின்றது என்பது பெறப்பட்டது.

உச. சாங்கியமதப்படி 'இகத்துற்பத்தி' கூறுதல்.

இங்கு சாங்கிய சாஸ்திரமுடையாரோ திரிகுணன் மகமாகியபிரதானத்தி
னின்றே மகதத்துவமுதலிய கிரமத்தால் ஜகத்தினுற்பத்தி யொப்பியிருக்கின்

முற்கள். இச்சாங்கியமதம் பிறகு தெளிவாகும். இச்சாங்கியமதமும் நலமன்று. ஏனெனின், அச்சாங்கியர்களால் பிரதானத்தை ஜடம் நித்தியம் எனத் தந்திரமென் றெடுப்பப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தப் பிரதானமே ஜகத்காரணமென்னும் அர்த்தத்தில் ஓர் பிரமாணமுமில்லை. சாயாஜா பூகூடம் விஷ்ணு சகோ லெகா ஹோஹித ஸூக க்ஷுஷாம் ஸஹீஃ ப்ரஜாஸ்யஜோநாம் ஸுரபி வாஃ (மாயையை ஜகத்திற்குக் காரணமான பிரகிருதி என்றறியவேண்டும். பிறப்பில்லாததும் சத்வ ரஜ தமோ குணத்தொகுதியானதும் அநேகப்பிரஜைகளை யுண்டுபெண்ணுஞ்சொருபமுமாயுள்ளது மாயை) என்னுந் தொடக்கத்துச் சுருதிகள் சித்தாந்த சம்மதமான மாயையினையே ஜகத்திற்குக் காரணமென்று சொல்லியிருக்கின்றன; அந்தப் பிரதானத்தைச் சொல்லவில்லை. ஆகையால் அந்தப்பிரதானத்திற்கு ஜகத்தின் உபாநாளை கணத்தன்மை பொருந்தாது.

சங்கை:—பிரதானம் கபிலஸ்மிருதியாற் பெறப்படுகின்ற தானையால் அந்தப் பிரதானத்திற்குப் பிரமாணமில்லையென்று சொல்வது சரியல்ல.

சமாதானம்:—சுருதிக்கு விவோதமான அக்கபிலஸ்மிருதி பிரமாணமாகாது. சுருதியை முஹமாகவுடைய ஸ்மிருதியே பிரமாணம்; சுருதிக்கு விவோதமான ஸ்மிருதி பிரமாணமில்லை. ஆகையால் மாயாவுபகித பிரஹ்மத்தினின்றே ஆகாசமுதலிய கிரமத்தால் பிரபஞ்சமுற்பத்தியாகின்றதென்று முற்சொல்லிய சித்தாந்த மதமே எல்லாரும் அங்கீகரிக்கவேண்டும்.

௩௫. சூட்சுமசரீர ஸ்தூலபூதங்களிஹற்பத்தி கூறுதல்.

இனி முற்சொன்ன ஆகாசமுதலிய ஐம்பூதங்களினின்றும் சூட்சுமசரீரங்களினதும் ஸ்தூலபூதங்களினது முற்பத்திவகை சொல்லப்படுகின்றது. ஈஸ்வரனுக்குப் பூதநியாத முற்கூறிய மாயை சத்வரஜதமென்னு முக்குணவடிவமானது. காரணத்தின்குணமே காரியத்தின்குணங்களை ஆரம்பிப்பது. ஆகையால் அம்மாயையின் காரியமாகிய ஆகாசமுதலிய வைம்பூதங்களும் சத்வரஜதமென்னுமுக்குணவடிவமே. அவ்வாசமுதலியவைம்பூதங்கள் பிரத்தியட்ச வியவகாரத்திற்கு யோக்கியமாயில்லாததால் சூட்சுமமெனப்படும். பஞ்சீகரணமில்லாததால் அபஞ்சிகரூத மெனப்படும். அப்படிப்பட்ட அபஞ்சிகரூத சூட்சும பூதங்களினின்றும் பதினேழுவிதங்களாகிய சூட்சுமசரீர முண்டானது. அப்பதினேழுவிதங்கள் இவையாம்:—ஞானேந்திரியமென்று; கர்மேந்திரியமென்று; பிராணைந்து; மனம், புத்தி. சுரோத்திரம். 1. துவக்கு 2. சட்சு 3. இரக்ஷை 4. இரணம் 5. என்னுமைந்து இந்திரியங்கள் ஞானத்திற்குச் சாதனமானதால் ஞானேந்திரிய மெனப்படும். வர்க்கு 1. பாணி 2. பாதம் 3. பாயு 4. உபஸ்தம் 5. என்னுமைந்து இந்திரியங்கள் கிரியைக்குச் சாதனமானதால் கர்மேந்திரியமெனப்படும். சப்ருணத்திற்குச் சாதனமான இந்திரியம் சுரோத்திரம், ஸ்பரிச ஞானத்திற்குச் சாதனமான இந்திரியம் துவக்கு, உருவ ஞானத்திற்குச் சாதனமான இந்திரியம் சட்சு, இரக ஞானத்திற்குச் சாதனமான இந்திரியம் இரக்ஷை, கந்த ஞானத்திற்குச் சாதனமான இந்திரியம் கிரணமெனப்படும். வசனக்குங் கிரியைக்குச் சாதனமான இந்திரியம் வர்க்கு, ஏற்

றற் கிரியைக்குச் சாதனமான இந்திரியம் பாணி, செல்லுங் கிரியைக்குச் சாதனமான இந்திரியம் பாதம், விடுற் கிரியைக்குச் சாதனமான இந்திரியம் பாயு, சுகக்கிரியைக்குச் சாதனமான இந்திரியம் உபஸ்தமெனப்படும். மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரமென்னும் பேதத்தால் அந்தக்கரணம் நால்வகைப்படினும் இங்கு மனத்தினிடத்துச் சித்தமும் புத்தியினிடத்து அகங்காரமு மடங்கிய தென்ருப்பி மனம் புத்தி யென்னு மிரண்டுகளே கிரகிக்கப்பட்டன.

இனி அவ்வாசமுதலிய வைம்பூதங்களினின்றும் பதினேழு விதங்களினிற்பத்திக்கிரமஞ் சொல்லப்படுகின்றது. ஸ்தூலமே ஜாயதே ஜாநுத் (சத்துவத்தினின்றும் ஞானமுண்டாகின்றது) என்னும் தோவசனத்தில் சத்துவகுணத்தினின்றும் ஞானேற்பத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சுரோத்திர முதலியவைந்து ஞானேந்திரியங்களில் முற்சொல்லிய முறைப்படி ஞானத்திற்குச் சாதனமாகுந் தன்மை தெளிவாகவே யிருக்கின்றதாய்கையால் கலப்புரூத அவ்வாசமுதலியவைம்பூதங்களின் சாதனம் அம்சத்தினின்றும் சுரோத்திர முதலியவைந்து ஞானேந்திரியங்களுண்டாகின்றன. ஆகாசத்தின் சாத்துவிக அம்சத்தினின்றும் சுரோத்திரேந்திரியமும், வாயுவின் சாத்துவிக அம்சத்தினின்றும் துவக்கேந்திரியமும், தேயுவின் சாத்துவிக அம்சத்தினின்றும் சட்சு இந்திரியமும், ஜலத்தின் சாத்துவிக அம்சத்தினின்றும் இரகனேந்திரியமும், பிருதியின் விண் சாத்துவிக அம்சத்தினின்றும் கிரானேந்திரியமு முண்டாகின்றன.

சங்கை:—சுரோத்திர முதலியவைந்து இந்திரியங்கள் முற்கூறியமுறைப்படி ஆகாசமுதலிய வைம்பூதங்களினின்றும் முற்பத்தியாகின்றன வென்னும் வார்த்தை அறியப்படுவதெப்படி?

சமாதானம்:—சப்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்த மென்னு மைந்து குணங்களுள் எக்குணத்தை எவ்விந்திரியம் கிரகிக்கின்றதோ அவ்விந்திரியம் அக்குணமுடைய தென்பது நியமம். எப்படி சுரோத்திரேந்திரியம் சப்த குணத்தைக் கிரகிப்பதாய்கையால் அச்சுரோத்திரேந்திரியம் சப்தகுணமுடையதேயாகுமோ, அப்படி துவக்கு முதலிய இந்திரியங்களும் ஸ்பரிசமுதலிய குணங்களைக் கிரகிப்பனவாகையால் அவ்வத்துவக்குமுதலிய இந்திரியங்களும் அவ்வஸ்பரிசமுதலியகுணமுடையவனையாகும். அவ்வச்சப்தமுதலிய குணமுடைய திரவியங்கள் ஆகாசமுதலியனவாகுமென்பதுபிரசித்தம். இவ்வாறான யுக்தியால் அச்சுரோத்திர முதலிய இந்திரியங்களுக்குமுறையாக அவ்வாசமுதலியபூதங்களின்காரியத்தன்மையே பெறப்படுகின்றது. ஒருகால் சுரோத்திர முதலிய இந்திரியங்கள் ஆகாசமுதலிய பூதங்களின் காரியங்களென் றெடுப்பாவிடின் அச்சுரோத்திராதி இந்திரியங்களினிடத்துச் சப்தமுதலிய குணங்களைக் கிரகிக்குந்தன்மையெயுண்டாகாதாகும். அன்றியும் கேவலம் இந்தயுக்தியினாலே சுரோத்திரமுதலிய இந்திரியங்களினிடத்து ஆகாசமுதலிய பூதங்களின் காரியத்தன்மை பெறப்படுதென்றிச்சுருதிப் பிரமாணத்தானும்பெறப்படும். சுருதி. ஸ்ரோது. சாகாஸெ வாயள க்ஷுக்ஷுளவக்ஷுராவஃ ஜீஷா பூயிஷ்யாம் ப்ராணஸ்ய (ஆகாயத்திற் செவியும்வாயில் மெய்யும் அக்கணியிற் தன்னும் அப்பில் நாவும் பிருதிவியில் மூக்கும்

என்னுஞ் சுருதியில் ஆகாச முதலிய பூதங்களின் சாத்துவித அம்சத்தினின்று முறையாகச் சரோத்திர முதலியவைந்து ஞானேந்திரியங்களினுற்பத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் ஆகாச முதலிய பூதங்களின் சாத்துவித அம்சத்தினின்றும் சரோத்திர முதலியவைந்து ஞானேந்திரியங்களினுற்பத்தி யொப்புதல் சுருதியுத்திகளாற்பெறப்படுகின்றது.

அவ்வாகாச முதலியவைம்பூதங்களின் கலப்புற்று சாத்துவித அம்சங்களினின்றும் அந்தக்கரண முற்பத்தியாகின்றது. அவ்வந்தக்கரணம் சரோத்திர முதலியவைந்தந்திரியங்கள் வாயிலாக அச்சப்த முதலியவைங்குணங்களைக் கிரகிக்கின்றது. ஆகையால் அந்தக்கரணம் அவ்வாகாச முதலிய ஐம்பூதங்களின் கலப்புற்று சாத்துவித அம்சங்களின் காரியமென்று அவசிய மொப்பவேண்டும். ஒருகால் அந்தக்கரணம் அவ்விவம்பூதங்களின் காரியமென்றொப்பாவிடின் அவ்வந்தக்கரணத்திற்குச் சப்த முதலிய குணங்களைக் கிரகிக்குந் தன்மையே பொருந்தாதாகும். இங்கு சாங்கிய சாஸ்திரமுடையார் இப்படி சொல்லுகின்றார்கள். அவ்வந்தக்கரணம் புத்தி 1. அஹங்காரம் 2. மனம் 3. என்னும் வேறுபாட்டால் மூவகைப்படும். மூலப்பிரகிருதியினின்றும் புத்தி யுற்பத்தியாகின்றது. மஹத்தாவம் புத்தி எனப்படும். அம்மஹத்தாவத்தின்மேனும் புத்தியினின்றும் அஹங்கார முற்பத்தியாகின்றது. அவ்வஹங்காரம் சத்வ ரஜ தம மென்னு முக்குணங்களின் பேதத்தால் சாத்துவிதம் ராஜசம் தாமசமென்று மூவகையாகின்றன. சாத்துவித அஹங்காரத்தினின்றும் சரோத்திர முதலியவைந்து ஞானேந்திரியங்களும் வாக்கு முதலியவைந்து கர்மேந்திரியங்களும் மனமொன்றுமாகப் பதினொரு இந்திரியங்களுற்பத்தியாகின்றன. தாமச அஹங்காரத்தினின்றும் சப்தம் 1. ஸ்பரிசம் 2. உருவம் 3. இரசம் 4. கந்தம் 5. என்னுமென்று தன்மாத்திரைக ஞற்பத்தியாகின்றன. இராஜச அஹங்காரம் அவ்விரு அஹங்காரங்களைப் பிரவிருத்திக்கச் செய்வதால் தேவலம் சஹகாரி மாத்திரமாகின்றது. அவ்வைந்து தன்மாத்திரைகளினின்றும் முறையாக ஆகாசம் 1. வாயு 2. அகநி 3. ஜலம் 4. பிருதிவி 5. என்னுமென்றுமகாபூதங்களுற்பத்தியாகின்றன. இவ்வார்த்தை சாங்கிய தத்துவகௌமுதியினுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. கலோகம், 2-௮௮ ப்ரக்யுதிரவி க்யு அபிஹ்ரா ௨௮௮ ப்ரக்யுதிரவி க்யுதய: ஸவ்ஷொய க்ஷு விகாரொந ப்ரக்யுதிரவி க்யுதிரவி க்யுதய: (இ-ள்.) சத்வ ரஜ தமமென்னு முக்குணங்களின் சாம்ய (சமமான) அவஸ்தைக்குப் பிரதானமென்று பெயர். அந்தப் பிரதானம் ஜகத்திற்கு மூலகாரணமாவதால் மூலப்பிரகிருதி எனப்படுகின்றது. மூலப்பிரகிருதி எதற்கும் விகிருதியாகின்றதில்லை. ஈண்டு, எல்லாவிடத்தும் பிரகிருதி சப்தத்தால் பரிணமி உபாதான காரணமும், விகிருதி சப்தத்தால் காரியமும் கிரகிக்கவேண்டும். மஹத்தாவம் அஹங்காரம் ஐந்து தன்மாத்திரைகளுமானவேமும் பிரகிருதியும் விகிருதியுமாகின்றன. மஹத்தாவமானது மூலப்பிரகிருதியை நோக்க விகிருதியும் அஹங்காரத்தை நோக்கப் பிரகிருதியுமாகின்றது. அவ்வஹங்காரமும் மஹத்தாவத்தை நோக்க விகிருதியும் இந்திரிய தன்மாத்திரைகளை நோக்கப் பிரகிருதியுமாகின்றது. இப்படி

யே அவ்வைந்து தன்மாத்திரைகளும் அஹங்காரத்தை நோக்க விகிருதியும் பஞ்ச பூதங்களை நோக்கப் பிரகிருதியுமாகின்றன. மேற்சொன்ன பதினொரு இந்திரியங்களும் ஐந்து மகா பூதங்களுமாகிய பதினாறும் விகிருதிகளே; ஒன்றுக்கும் பிரகிருதியாகாது. அசங்கவதால் புருஷன் பிரகிருதியுமல்ல விகிருதியுமல்ல—இச்சாங்கிய மதத்தின் விஸ்தார நிருபணம் நியாயப் பிரகாசநாலின் இரண்டாவது பரிச்சேதத்தின் ஆதம் நிருபணத்தில் நம்மால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதனை ஆங்கு அறிந்துகொள்ளுக. இச்சாங்கிய மதமும் சுருதிருத்திரங்களுக்கு விரோதமாவதால் அசங்கதம். ஏனெனின், பிரஹ்ம ரூத்திரக் காரரான ஸ்ரீவிபாசபதவானால் ஸங்குதெந-டா. ௧௦ ஸ. ௧௦ என்னுந் தொடக்கத்துச்சுத்திரங்களால் பிரதானகாரண வாதம் கண்டிக்கப்பட்டேயிருக்கின்றது. இச்சுத்திரத்திற் கிது பொருள்:—வைதிக சப்தத்தாற் சொல்லப்பட்டாததால் பிரமாண மில்லாததாகிய பிரதானம் ஜகத்திற்குக் காரணமில்லை. எக்காரணத்தானெனின், தடுஷெ கூத வஹு ஸு (அநேகமாவேமென்று அவர் சங்கற்பித்தார்) என்னுஞ் சுருதியால் ஜகத்காரணத்தினிடத்து ஞானமாகிய ஈட்சணம் (சங்கற்பம்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விட்சணம் சேதனத்தினிடத்தே சம்பவிக்கும்; ஜடப்பிரதானத்தினிடத்துச் சம்பவியாதாகையால் அந்தப் பிரதான காரணவாதம் அசங்கதம். அல்லது, சுநயம் ஹிஸோ 29 2௬: சூவொ 2௬: ப்ராண: தெஜொ 2௬: வாக் (செனமியனே! அன்னமயம் மனமும், ஜலமயம் பிராணமும், தேயுவினமயம் வாக்கு மாகும்) என்னுஞ் சுருதியாலும் ஸ்ரோத்ரோகாஸொ வா யளகாக் (ஆகாயத்திற் சரோத்திரமும், வாயுவில் துவக்குமாகும்) என்று முற்சொல்லிய சுருதியாலும் அந்தக் காரணம் பிராணன் இந்திரியமென்னு முன்றினிடத்துப் பூதங்களின் காரியத்தன்மையே நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. ஆனால் சாங்கியர் அவைகளைப் பூதகாரியமென்றொப்பினால் யாகையாலும் அச்சாங்கியமதம் சுருதிப்பிரமாணத்திற்கு விருத்தம்.

சங்கை:—உமது வேதாந்த மதத்திலும் பிரஹ்மம் அசங்கம். அப்படிப்பட்ட அசங்கப் பிரஹ்மத்தினிடத்து அவ்விட்சண பூருவகமாக ஜகத்தின் உபாதான காரணத்தன்மை யொப்புதல் முற்றும் விருத்தம். விருத்தமான பொருளைச் சுருதியும் எப்படி எடுத்துச்சொல்லும்?

சமாதானம்:—சுத்தப்பிரஹ்மம் அசங்கமாவதால் ஜகத்திற் குபாதான காரணமென்பது பொருந்தா தென்றாலும் மாயா லுபகித பிரஹ்மத்திற்கு அவ்வுபாதானத் தன்மை பொருந்தும். சுருதியாலும் மாயா லுபகித பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் உபாதானத் தன்மை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வார்த்தை நிரவயவமென்று, அனுவென்றும், நித்தியமென்று மொப்பியிருக்கின்றார்கள். நையாயிகரது மதம் நியாயப்பிரகாசத்தில் மன நிருபணத்தில் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த நையாயிகரது மதமும் சுருதிக்கு விரோதமாவதால் அசங்கதம். ஏனெனின், மனதை நித்தியமென் றொப்பினாலோ ஸகலோ வா 21: ௧௮ ஸ்ரஹ் (சஜாதிய விஜாதிய சுவாதேபேத மில்லாதது பிரஹ்ம) மெ

ன்னுஞ் சுருதிக்கு முரணாவது ஒன்று, மற்றொன்று வாக்யமாவது ஜாயகெவா ஸோமேஃ ஸ்வெயுஷி யாணிய, தநுமொத காரணம் (இவ்விடத்தினின்று பிராணனும் மனதும் இந்திரியங்களு முண்டாயின, அம்மனதை உண்டாக்கினார்) என்னுந் தொடக்கத்துச் சுருதிகளில் மனதிற்கு உற்பத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. யாது பாவகாரியமோ அது அறித்தியமே. கட்பட முதலியவைகள் பாவகாரியமாவதால் அறித்தியமாதல்போல, பாவகாரியமாவதால் அம்மனதும் அறித்தியமேயாகும்.

அன்றியும், நையாயிகர்களால் மனம் மூர்த்தத்திரவியமென்றொப்பப்பட்டிருக்கின்றது. யாதுயாது மூர்த்தத்திரவியமோ அதுவது பரிச்சின்னமேயாகும். யாது யாது பரிச்சின்னமோ அதுவது சாவயவமே யாகும், யாது யாது சாவயவமோ அதுவது அறித்தியமே யாகும். இவ்வாறான றியமம் கட்பட முதலிய மூர்த்தத்திரவியங்களுவிடத்துக் காணப்படுகின்றது. மூர்த்தத்திரவியமாகையால் அம்மனதும் சாவயவமும் அறித்தியமுமேயாகும். அன்றியும், நையாயிகர்களால் மனம் அணுவெனவும், அம்மனதின் சையோகத்தால் ஆத்மாவின்விடத்துச் சுகத்துக்கமுதலிய வற்றினுற்பத்தியுமொப்பப் பட்டிருக்கின்றன. அவையும் அச்சம் மும் ஒர் அணுப்பிரதேசத்தின் கண்ணே யிருக்கும்; அங்கமுழுவதும் வியாபித்திருக்கலாகாது. குளிர்ந்த கங்கை நீரிற் படிந்தவனுக்கு அங்கமுழுவதும், பரவியிருக்கத்தின் அதுபவமுண்டாகின்ற தாகையால் அம்மனம் அணுவல்ல. அல்லது, எனக்குப் பாதத்திற் பிடை, கிரத்திற் சுகமென்று ஒரே காலத்தில் சுகத்துக்கங்களின் அதுபவமுண்டாகின்றது. ஆகும் நையாயிகமதத்தில் அச்சம் கிர மிரண்டுகளோடு சையோகம் சம்பவியாது. சுகங்களின் காரியமாகிய மனதின்விடத்து விபுத்தன்மையும், விபு மனதிற்கு விபுவாத்மாவின்னோடு சையோகமும் சம்பவியா. இப்படிச் கூறியபடிக்கொல் மனதின் விபுத்தன்மையும் கண்டிக்கப்பட்டதெனவறிக. மீமாம்சகர் மனதை விபுவென்றொப்புக்கின்றார்கள். மனதின் விபுத்தன்மையின் பிரதிபாகனமும் நையாயிக நீதிப்படி அதன் கண்டனமும் நியாயப்பிர காசத்தின் துவதியபரிச்சேதத்தில் மனநிருபணத்தில் விரிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆங்கு அறிக. இதனால் ஆகாசமுதலிய பஞ்சபூதங்களின் கலப்புற்ற சாத்துவிக அம்சங்களினின்றும் அவ்வந்தக்கரணம் உற்பத்தியாகின்றதும், சாவயவமென்பது மாகிய சித்தாந்தம் பெறப்பட்டது.

அவ்வந்தக்கரணம் சங்கல்பம் நிச்சயம் அபிமானம் ஸ்மரண மென்னும் நான்கு விருத்திகளின் பேதத்தால் மனம் 1. புத்தி 2. அஹங்காரம் 3. சித்தம் 4. என்று நான்கு வகைப்படும். சங்கல்ப விருத்தியுடைய அந்தக்கரணம் மனமென்றும், நிச்சய விருத்தியுடைய அந்தக்கரணம் புத்தியென்றும், அபிமான விருத்தியுடைய அந்தக்கரணம் அஹங்கார மென்றும், ஸ்மரண விருத்தியுடைய அந்தக்கரணம் சித்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும். இனி கர்மேந்திரியங்களினுற்பத்தி வகை சொல்லப்படுகின்றது. மேற்சொன்ன ஆகாச முதலிய பஞ்சபூதங்களுக்கு ஒன்றற் கொன்று கலப்புண்டாகாத ராஜச அம்சங்களினி

ன்றும் கர்மேந்திரியங்களுண்டாகின்றன. ஆகாசத்தின் ராஜச அம்சத்தினின்றும் வாக்கீந்திரிய முண்டாகின்றது. வாயுவின் ராஜச அம்சத்தினின்றும் ஹஸ்தேந்திரிய முண்டாகின்றது. தேயுவின் ராஜச அம்சத்தினின்றும் பாதேந்திரியமுண்டாகின்றது. ஜலத்தின் ராஜச அம்சத்தினின்றும் பாயுவீந்திரிய முண்டாகின்றது. பிருதவியின் ராஜச அம்சத்தினின்றும் உபஸ்தேந்திரிய முண்டாகின்றது. சுண்டுசிற்சில நூலாசிரியர் ஜலத்தின் ராஜச அம்சத்தினின்றும் உபஸ்தேந்திரியமும் பிருதவியின் ராஜச அம்சத்தினின்றும் பாயுவீந்திரியமு முண்டானதாக ஒப்பியிருக்கின்றார்கள். கஷிநூவஃ பூதிஷிதாஹி ரொதலி (எதில் ஜலங்கள் நிலைபெற்றுள்ளனவென ரோதசிலீ) என்னுஞ் சுருதியில் ஜலங்களின் ஸ்திதி ரோதசில் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற தாகையால் உபஸ்தேந்திரியம் ஜலத்தினின்றே யுற்பத்தியானதென்றொப்புதல் நலம்.

இனிபிராணன்களினுற்பத்தி சொல்லப்படுகின்றது. மேற்சொன்ன ஆகாசமுதலிய பஞ்சபூதங்களின் கலப்புற்ற ராஜச அம்சங்களினின்றும் பிராணனுண்டாகின்றது. அந்தப் பிராணனும் தொழில் வேறுபாட்டாலும் இட வேறுபாட்டாலும் பிராணன் 1. அபானன் 2. வியாநன் 3. உதானன் 4. சமாநன் 5. என்று ஐவகைப்படும். எப்போதும் மேற்செல்லுதலையுடைய வாயு பிராணனெனப்படும். உதானவாயுவும் மேற் செல்லுதலையுடைய தானுலும் அவ்வுதானன் மரணகாலத்தில் மாத்திரம் மேற்செல்லுதலையுடையது; எப்போதும் மேற்செல்லுதலையுடைய தன்று. ஆனால் இந்தப் பிராணனே எப்போதும் மேற்செல்லுதலையுடைய தாகையால் பிராணனது இலக்கணத்திற்கு நரபிவரையிலுள்ள விடங்களிலிருப்பது. வாயுஃப்ரானொ ஹருக்வா நாலிகெ பூரவிஸகி (வாயுவே பிராண உருவனாய் முக்கினுள்ளே பிரவேசித்தார்) என்னும் ஐதரேய சுருதி வாக்கியத்தால் பிராணனுக்கு நரபிமுதலிய விடங்களின்னெனப்படும். அவ்வபானன் நரபிமுதல் வாயு பரியந்தமுள்ள விடங்களிலிருப்பது. ஐதரேய நாலிகெ ஹருக்வா நாலிகெ பூரவிஸகி (இயமன் அபான உருவனாய் நரபியிற் பிரவேசித்தார்) என்னுஞ் சுருதியால் அவ்வபானனுக்கு நரபிமுதலிய விடங்களிலே ஸ்திதி செல்லப் பட்டிருக்கின்றது. எல்லாப் புறங்களிலுஞ் செல்லுதலையுடைய வாயு வியானெனப்படும். அந்தவியான வாயு சரீரமுழுவது மிருக்கின்றது. மரணகாலத்தில் மேற்செல்லுதலையுடைய வாயு உதானனெனப்படும். அவ்வுதானன் வாயு கண்டஸ்தானத் திலிருக்கின்றது. உண்ணப்பட்ட அன்னத்தையும் பருகப்பட்ட ஜலத்தையும் ஸ்தூலம் மத்திமம் குட்சமமென்னு மூன்று பகுதிகளை அவ்வவ்விடங்களில் அடையச்செய்யும் வாயு சமான்னெனப்படும். மலமுத்திரங்களுக் கேதுவாகிய அன்னஜலங்களின் ஸ்தூலப்பகுதியைச் சரீரத்தினின்றும் வெளியிற்றாளும் பொருட்டு அச்சமான் வாயு அபானனில் அடைவிக்கின்றது. தகை ரத்தங்களுக்கேதுவாகிய அன்னஜலங்களின் மத்திமப் பகுதியை நரபிவாயிலாக எல்லா அங்கங்களில் அடைவிக்கின்றது. மனம் பிராணனென்னு மிரண்டுகளை உபகரிப்

பதாகிய அன்னஜலங்களின் சூட்சுமப்பகுதியை அம்மனதினிடத்து அடைவிக்கின்றது, இக்காரணத்தாற்றான் சுருதியில் மனம் அன்னமயமெனப் பட்டிருக்கின்றது, பிராணன் ஜலமயமெனப் பட்டிருக்கின்றது. இச்சமான வாயுவும் சரீரமுமுவதுமிருக்கின்றது. சில நூற்களில் இச்சமானனுக்கு நாபிஸ்தானமெனப் பட்டிருக்கின்றது. அஃது முக்கியத்தன்மையாற் சொல்லப்பட்டது. அதாவது அச்சமான வாயுவிற்கு முக்கியஸ்தானம் நாபியாம். இங்கு சிலசாஸ்திர முடையார் நாகன் 1. கூர்மன் 2. கிருகரன் 3. தேவதத்தன் 4. தனஞ்சயன் 5. என்னுமைந்து வாயுக்களைச் சேர்த்துப் பிராணன் பத்துவிதமென்கின்றார்கள்.

வாந்தியைச் செய்விப்பதாகிய வாயு நாகனெனப்படும். நேத்திரங்களை இமைப்பித்தலாகிய வாயு கூர்மனெனப்படும். தும்மலைச் செய்விப்பதாகிய வாயு கிருகரனெனப்படும். கொட்டாவியைச் செய்விப்பதாகிய வாயு தேவதத்தனெனப்படும். உடலைப் போஷிப்பதாகிய வாயு தனஞ்சயனெனப்படும். முற்சொன்ன பிராணன் முதலியவைந்து வாயுக்களினின்றும் நாகன் முதலியவைந்து வாயுக்களை வேறுகொவாப்புவதில் கௌரவதோஷம் அடையப்படுவது ஒன்று. நாகனாகிய அவ்வைந்து வாயுக்களில் சுருதியாகிய பிரமாணங்களில்லாமை மற்றொன்று. ஆகையால் வேதாந்த நூற்களில் நாகன் முதலியவைந்துகளும் அப்பிராணிகளில் அடங்கிய தென்றொப்பி பிராணன்கள் ஐந்தே என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இனிமேற் சொன்ன இந்திரிய அந்தக்கரணங்களின் தேவதைகள் சொல்லப்படுகின்றன. சுரோத்திரம் 1. துவக்கு 2. சட்சு 3. ரசனை 4. கிராணம் 5. என்னுமைந்து ஞானேந்திரியங்களுக்கு முறையாகத் திக்கு 1. வாயு 2. ஆதித்தன் 3. வருணன் 4. அஸ்வினி 5. எனத்தேவதைகளைந்து. இங்கு சில நூற்களில் கிராணத்திற்குப் பிருதிவி தேவதையாகவுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

வாக்கு 1. பாணி 2. பாதம் 3. பாயு 4. உபஸ்தம் 5. என்னுமைந்து சுரமேந்திரியங்களுக்கு முறையாக வன்னி 1. இந்திரன் 2. உபேந்திரன் 3. மிருத்யு 4. பிரஜாபதி 5. என்னுமைந்து தேவதைகள். மனம் 1. புத்தி 2. அஹங்காரம் 3. சித்தம் 4. என்னும் நான்கு அந்தக்கரணங்களுக்கு முறையாகச் சந்திரன் 1. சதுர்முகன் 2. சங்கரன் 3. அச்சுதன் 4. என்னும் நான்கு தேவதைகள்.

சங்கை:—சுரோத்திர முதலிய இந்திரியங்களுக்குத் திக்கு முதலியன அதிஷ்டாதா தேவதைக ளென்பதற் பிரமாணம் யாது?

சமாதானம்:—ஜாபால உபநிஷத்தில் ஸ்ரோத்ரம் 2யுடனும் ஸ்ரோத்ரம் 2யிலுடனும் உபநிஷத்தாயி லெவக்ய (சுரோத்திரம் அத்தியான்மம், சப்தம் அதிபுத்தம், ஆண்டுத்திக்கு அதிதெய்வம்) என்னுற் தொடக்கத்து வசனங்களால் ஞான கரீமேந்திரியங்களுக்கும் அந்தக்கரணத்திற்கும் மேற்சொன்ன சர்வ தேவதைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் அவ்விந்திரியவந்தக் கரணங்களுக்கு அதிஷ்டாதா தேவதைகள் சுருதிப் பிரமாணத்தானே பெறப்படுகின்றன.

பரிச்சேதம்.] அன்னமயமுதலிய வைங்கோசங்களைச் சுருக்கிக் கூறுதல்.

அல்லது, அவ்விஷ்டாதா தேவதைகள் கேவலம் சுருதிப்பிரமாணத்தாற்றானே பெறப்படுவதன்றி அனுமானப் பிரமாணத்தானும் பெறப்படும். அது காட்டப்படுகின்றது. இவ்வுலகத்தில் அசேதன காரணமானவை எவையோ அவை சேதனத்தை யாசிரியிப்பனவாகியே காரியத்தை யுண்டாக்குகின்றன. எப்படிமண் அசேதன காரணமாவதால் சேதனான குலாலனை ஆசிரியிப்பதாகியே கடமுதலிய காரியங்களை உற்பத்தி செய்கின்றதோ, அப்படி அவ்விந்திரியங்களும் அசேதன காரணங்களாவதால் சேதனமான தேவதைகளை யாசிரியிப்பனவாகியே தத்தம் காரியங்களை யுண்டாக்குகின்றன.

சங்கை:—ஜீவ சேதனமே அவ்வெல்லா இந்திரியங்களுக்கும் அதிஷ்டாதாவாகும்; ஜீவ சேதனத்தை விடவேறான மற்ற அதிஷ்டாதா தேவதைகளை யொப்புதல் வீண்.

சமாதானம்:—ஜீவசேதனம் இந்திரியங்களைப் பிரேரிப்ப (ஏவுப) வனென்று கொண்டால் அச் ஜீவசேதனம் தனக்கு அனுசுலமான பொருளினிடத்தே அவ்விந்திரியங்களைப் பிரேரிப்பதாகும்; பிரதி சுலமான பொருளினிடத்துப் பிரேரிப்பதல்லவாகும், அப்படி காணப்படுவதில்லை. ஆனால் ஜீவசேதனத்திற்குப் பிரதி சுலமாகச் சத்துருவைப் பார்த்தலும் தீராற்ற முதலியவைகளின் ஞானமும் சட்சு கிராண முதலிய விந்திரியங்க ளுண்டாக்குகின்றன. இதனால்றியப்படுவதி யாதெனின், ஜீவசேதனம் அவ்விந்திரியங்களைப் பிரேரிப்பதன்று; ஆனால் மேற்மத்தின் வசப்படி பிரதி சுலப் பொருளினிடத்தும் அவ்விந்திரியங்களைப் பிரேரிக்கின்றன.

இதுவரைக்கும் பதினேழு விங்கமாகிய சூட்சும சரீரம் சொல்லப்பட்டது. இப்போது தைத்திரிய உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற காரிய காரணமாகிய அன்னமய முதலியவைங்கோசங்களுக்கும் ஸ்தூல சூட்சும காரணமென்னு முச்சரீரங்களில் அடக்கஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

௩௩. அன்னமயமுதலிய வைங்கோசங்களைச் சுருக்கிக் கூறுதல்.

அன்னமயம் 1. பிராணமயம் 2. மனோமயம் 3. விஞ்ஞானமயம் 4. ஆன்ந்தமய மென்னு மைந்தும் ஆத்மாவை மறைப்பதால் கோசங்களெனப்படும். பின்னே கூறப்படும் ஸ்தூல சரீரம் அன்னமய கோசமெனப்படும். அன்னமய கோசமும் காரிய காரண வேறுபாட்டால் இருவகைத்து. நம் போட்டின் சமஷ்டி ஸ்தூலசரீரம் காரணமாகிய அன்னமய கோசம். விராபின்னுள்ள பிராணமய முதலிய கோசங்களுக்கும் வியஷ்டிசமஷ்டிகளால் காரிய காரண வடிவமறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். முற்சொன்ன பதினேழு விங்ககளாம். மேற்சொன்ன வாக்காகிய ஐந்துகருமேந்திரியங்களுடன் கூடிய பிராணன் பிராணமய கோச மெனப்படும். மேற்சொன்ன சுரோத்திராதியவைந்து ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடிய மனம்மனோமய கோசமெனப்படும். அந்தஞானேந்திரிய

ரியங்களுடன்கூடிய புத்தி விஞ்ஞானமய கோசமெனப்படும். இவ்விஞ்ஞானமய கோசம் ஆத்மாவின் கர்த்தாத் தன்மைக்கு உபாதி, அதாவது வாஸ்தவத்தில் ஆத்மா அகர்த்தாவாயினும் இவ்விஞ்ஞானமய கோசவிசிட்டனாய்க்கர்த்தா வெனப்படுகின்றான். சுருதி. விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞே தமாதே கர்த்தாணி தமாதேவ்ய (இ-ள்) இவ்விஞ்ஞானமயவுபாதியுடைய ஜீவாத்மாவே எக்குத்தையும் சர்வகரு மங்களையும் செய்கின்றான்.

இனி ஐந்தாவது ஆனந்தமய கோசத்தைச் சொல்லும் பொருட்டு முதலில் அந்தக்கரணத்தினது சாத்துவிக விருத்தியின் பிரிவுசொல்லப்படுகின்றது. முற் சொன்ன அந்தக் கரணத்தின் சாத்துவிக விருத்தி இருவகைத்து. ஒன்று நிச்சய விருத்தி, மற்றொன்று சுகாகார விருத்தி, நிச்சய விருத்தியுடைய வந்தக்கரணம் புத்தி எனப்படும். புத்தி விஞ்ஞானமய கோசமாவதால் அந்தப் புத்தியை யுபாதியுடைய ஜீவாத்மா கர்த்தா ஞாதா பிரமாதா வெனப்படுகின்றான். இரண்டாவதான சுகாகார விருத்தியுடைய வந்தக்கரணம் ஆத்மாவின் போக்த் தாத் தன்மைக்கு உபாதி, அஃதாவது வாஸ்தவத்தில் ஆத்மா அபோக்தாவா யினும் அச்சுகாகார விருத்தியுடைய வந்தக்கரணத்தோடு விசிட்டனாய் போக்தாவெனப்படுகின்றான். அச்சுகாகார விருத்திகள் தைத்திரிய உபவிஷத்தில் பிரியம் மோதம் பிரமோதமென்னும் பெயரால் சொல்லப்படுகின்றன. இஷ்டவஸ்துவைப் பார்ப்பதாலுண்டாகும் சுகம் பிரியமெனப்படும். இஷ்டவஸ்துவையடைவதாலுண்டாகும் சுகம் மோதமெனப்படும். இஷ்டவஸ்துவை யனுபவிப்பதாலுண்டாகும் சுகம் பிரமோதமெனப்படும். போக்தாத் தன்மைக்குபாதியாகிய வந்தக்கரணமே அஞ்ஞானம் வரைக்கும் ஆனந்தமய கோசமெனப்படுகின்றது. அவ்வானந்தமய கோசமாகிய வுபாதியுடைய சேதன ஆத்மா போக்தாவெனப்படுகின்றது. சில நூலாசிரியர் கேவலம் அஞ்ஞானத்தையே ஆனந்தமய கோசமென்கிறார்கள். இவ்வானந்தமயகோசம் காரணசீரத்தில் அடங்கியது. இவ்வைந்து கோசங்களின் விஸ்தார நிரூபணம் ஆத்ம புராணத்தின் பத்தாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆங்கு அறிக.

இனி சூட்சும சீரத்தின் பிரிவு சொல்லப்படுகின்றது. அப்பதினேழுலிங்கமாகிய சூட்சும சீரம் சடஷ்டி வியஷ்டிபேதங்களால் இருவகைப்படும். முற் சொல்லிய அபஞ்சீகிருத ஆகாசமுதலிய ஐம்பூதங்களும் அப்பூதங்களின் காரியமான இந்திரிய வந்தக்கரண பிராணனாகிய பதினேழுலிங்கங்களான எல்லாஞ் சேர்ந்து சமஷ்டி. சூட்சும சீரமெனப்படும் அச்சமஷ்டி சூட்சும சீரமாகிய வுபாதியுடைய சைதன்யம் ஹிரணியகர்ப்பன் பிராணன் சூத்திராத்மா என்னும் பெயர்களால் சொல்லப்படுகின்றது. சமஷ்டி சூட்சும சீரம் ஞானசக்தியுடைய வந்தக்கரண ஞானேந்திரியங்களோடு பொருந்தியதால் ஞானசக்தியுடையது, இக்காரணம் பற்றி அச்சீர உபகிதசைதன்யம் ஹிரணிய கர்ப்பனெனப்படும். சமஷ்டி சூட்சும சீரம் கிரியாசக்தியுடைய பிராணகர்மேந்திரியங்களோடு பொருந்தியதால் கிரியாசக்தியுடையது, இக்காரணம் பற்றி அச்சீர உபகிதசைதன்யம் பிராணனெனப்படும். ஆடையிலுள்ள நூல்போல அச்சமஷ்டி சூட்சும சீரம் பிரம்மர்ண்ட முழுவதும் வியாபகம், இக்காரணம் பற்றி

அச்சீர உபகிதசைதன்யம் சூத்திராத்மா வெனப்படும். அல்லது, முற்சொன்ன அபஞ்சீகிருதமான ஜந்து பூதங்களை விட வேறுகவேயொன்று என்கும் வியாபகமான லிங்கசீரம் உற்பத்தியாகின்றது. அவ்விவிங்க சீரமே சமஷ்டியெனப்படும். அச்சமஷ்டி லிங்கசீர உபகிதசைதன்யம் ஹிரணியகர்ப்பனெனப்படும்.

௩௭. சமஷ்டி வியஷ்டிகளின் இலக்கணங் கூறுதல்.

இனித் தொடர்பாட்டால் சமஷ்டி வியஷ்டிகளின் இலக்கணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. நையாயிகர்து மதத்தில்கோத்தன்மைச் சீரத்தி எல்லாக்கோவியக்திகளிலும் எப்படி அதுசூதமா(உள்ளீடா)யிருக்கின்றதோ, அப்படி எல்லாவியஷ்டி வியக்திகளிலும் உள்ளீடாயிருப்பது சமஷ்டி எனப்படும். பிரமாணம். தெஹ ஸி ஹவத-ஓத்ரம் லிம் ஸவதூதூகம் சிஹசி (இ-ள்.) அவ்வபஞ்சீகிருத பஞ்சபூதங்களினின்றும் என்கும் வியாபகமான சூத்திராத்மா வெனப் பெயரிய சமஷ்டி சூட்சும சீரமுண்டானது. அச்சமஷ்டி சூட்சும சீரம் பரமாத்மாவை உணர்த்துவதால் லிங்கம்(குறி) எனப்படும். இச்சமஷ்டி சூட்சும சீரத்தைச் சாங்கிய சாஸ்திரமுடையார் மஹத்தவமென்று சொல்லுகின்றார்கள். இங்கு சில நூலாசிரியர்கள் இது சொல்லுகின்றார்கள். அநேகமரங்களின் கூட்டம் வனமெனப்படுதல்போல எல்லாவியஷ்டி லிங்கசீரங்களின் கூட்டம் சமஷ்டியெனப்படும். ஒரோர் மரத்தைப்போல ஒரோர் லிங்கசீரம் வியஷ்டியெனப்படும். ஒருகோவியக்தி மற்ற கோவியக்திகளில் உள்ளீடாயிராமல் எப்படி அவை உள்ளீடாயிராமல் அவைகளைவிட வேறாயிருக்கின்றது. இப்படி வேறாயிருத்தலே சீரவுபகிதமான சைதன்யம் தைஜசெனெனப்படுகின்றது. தேஜோனிகாரமாகிய வந்தக்கரண உபகிதமாவதால் சைதன்யம் தைஜசெனெனப்படும். கடத்தன்மை முதலிய ஜாதிக்கும் கடமுதலியவியக்திக்கும் தாதான்மியமுண்டாகின்றதுபோல அச்சமஷ்டிலிங்க சீரத்திற்கும் வியஷ்டிலிங்க சீரத்திற்குத் தாதான்மியமுண்டு. அச்சமஷ்டி வியஷ்டிலிங்க சீரமாகிய விரண்-பொதிகட்குத்தாதாதான்மியமுள தாகவே அவ்வுபகித சூத்திராத்மா தைஜசரிருவருக்கும் தாதான்மியமேயுண்டு. விதூஷெஸுத ௧5 விதூ ஸதூ கக்ஷம் தாடிதூ ௧0 (இ-ள்) எப்பதார்த்தங்கள் வியவகார திருஷ்டியால் ஒன்றற்கொன்று வேறாயினும் வாஸ்தவத்தில் ஒரு சத்தையுடையன வாகின்றனவோ அப்பதார்த்தங்களுக்குத் தாதான்மிய சம்பந்தமுண்டு. அது நூல் ஆடை முதலியவைகளுக்கும் குணகுணி முதலியவைகளுக்கும் தாதான்மிய சம்பந்த மிருத்தற்போலும். ஹிரணிய கர்ப்பனது அபேத உபாசனையால் இப்புருஷனுக்கு அவ்ஹிரணிய கர்ப்பவடிவத்தை யடைவதாகிய பயனுண்டாகின்றது. இக்காரணம் பற்றி இங்கு சமஷ்டி வியஷ்டி சூட்சும சீரங்களாகிய உபாதிகளின் தாதான்மியத்தைச் சொல்லுவதுடன் அவ்ஹிரணிய கருப்ப தைஜசரிருவருக்குத் தாதான்மியஞ் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் அங்ஙனஞ் சொன்னது நிஷ்பயனன்று.

௩௮. சமவாயத்திற் சங்கை சமாதானங்கள்.

சங்கை:—நையாயிகரால் ஜாதி வியத்திகளிரண்டிற்குத் தாதான்மிய சம்பந்தம் அங்கிகரிக்கப் படவில்லை; ஆனால் சமவாய சம்பந்தமே அங்கிகரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் ஜாதி வியத்திகளின்தாதான்மிய திருஷ்டாந்தத்தால் சமஷ்டி வியஷ்டிகட்குத் தாதான்மிய மொப்புதல் முற்றும் விருத்தம்.

சமாதானம்:—இலட்சணப் பிரமாணங்களிரண்டுனே வஸ்துவின் சித்தியுண்டாகின்ற தென்பது சாஸ்திரக்காரர்களின் நியமம். சமவாயத்திற் கோர் லட்சணமும் பிரமாணமும் பொருந்தாதாகையால் அச்சமவாயும் அங்கிகரிக்கத்தக்கதன்று.

சங்கை:—நித்ய ஸம்பந்தம் ஸ்வரூபம் (இன்) நித்தியமாகிய சம்பந்தம் சமவாய மெனப்படும். சமவாயத்திற்கு இலட்சணமும் இருக்கின்றது, சமவாயத்தினிடத்துப் பிரத்தியட்சமுதலிய பிரமாணங்களு மிருக்கின்றன. ஆகையால் அச்சமவாயத்திற்கு இலட்சணப் பிரமாணங்களில்லையென்று சொல்லுதல் நலமன்று.

சமாதானம்:—வாகு லேனா ஷிக்யம் ஸ்ரூஷ்யம் (பிரஹ்மம் இரண்டற்ற ஒன்றே) என்னுந்தொடக்கத்துச் சுருதிகளால் பிரஹ்மம் அத்துவித்யமெனப் படுகின்றது. பிரஹ்மத்தின் அத்துவித்யத்தன்மை சமவாயம் நித்தியமென்றொப்புவதில் சம்பவியாது. ஆகையால் அவ்வத்துவித சுருதிக்கு விரோதப்படுவதால் அச்சமவாயத்திற்கு நித்தியத்தன்மை சம்பவியாது.

சங்கை:—உமது மதத்திலும் அஞ்ஞானமும், அவ்வஞ்ஞானத்திற்குச் சேதனத்தோடுள்ள சம்பந்தமுதலிய பதார்த்தங்கள் அநாதியென்றும் பாவ (உண்மை) வடிவங்களென்று மொப்பப்பட்டிருக்கின்றன. எப்பதார்த்தங்கள் அநாதியவடிவங்களாமோ அப்பதார்த்தங்கள் நித்தியமே யாகையால் அவ்வஞ்ஞானமுதலிய நித்திய பதார்த்தங்களிருக்கவே அந்தப்பிரஹ்மத்திற்கு அத்துவித்யத்தன்மை எங்ஙனம் பொருந்தும்?

சமாதானம்:—வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் அவ்வஞ்ஞான முதலியன பிரஹ்மத்தினிடத்து அத்தியஸ்தமென்றொப்புப் பட்டிருக்கின்றன, இக்காரணம்பற்றி அவ்வதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தைவிட அவ்வஞ்ஞான முதலியவைகள் பின்ன சத்தையுடையனவன்று. ஆகையால் அவ்வஞ்ஞான முதலியவைகள் பின்ன பிரஹ்மத்திற்கு அத்துவித்யத்தன்மை பொருந்தும். அவ்வஞ்ஞானமுதலியவைகள் பின்ன அநாதிபாவங்களானும் பிரஹ்மத்தினிடத்து ஆரோபிக்கப்பட்டன வாகையால் பிரஹ்மஞானத்தால் அவ்வஞ்ஞான முதலியவைகள் நீங்கிவிடுகின்றன. ஆரோபிக்கப்பட்டாத அநாதிபாவ பதார்த்தங்களே நித்தியம். ஆரோபிக்கப்பட்டாத அநாதி பாவத்தன்மை ஏக அதிஷ்டான பிரஹ்மத்தின் பாலேயுண்டு; அவ்வஞ்ஞான முதலியவைகளினிடத்தில்கூட. உமது சமவாயத்தைப்போல அவ்வஞ்ஞான முதலியவைகளும் அநித்தியமே யாகையால் 'நித்திய சம்பந்தம் சமவாயம்' என்னும் சமவாயத்தின் இலக்கணம் பொருந்தாது.

அல்லது, யுக்தியால் விசாரித்துப்பார்த்தாலும் அச்சமவாயத்தின் சொருபம் சித்தியாது. ஆங்கு நையாயிகராகிய உம்மால்குணகுணிக்கும், கிரியை (வினை) கிரியையுடைய (வினை மு) தற்கும், அவயவ (கினை) அவயவி (முதலு) க்கும், ஜாதியியத்திக்கும், விசேஷத்திற்கும் நித்திய திரவியங்கட்கும் சமவாய சம்பந்தம் அங்கிகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அச்சமவாயம் குணகுணி முதலிய தனது சம்பந்திகளை விட பின்னமா? அபின்னமா? முதற் பின்னபட்ச மங்கிகரிக்கின் அதன் கண்ணும் இது சொல்லுதல்வேண்டும். சமவாயம் அச்சம்பந்திகளினிடத்து எந்த சம்பந்தத்தாலிருக்கின்றது? சையோக சம்பந்தத்தாலிருக்கின்றதா? சமவாய சம்பந்தத்தாலிருக்கின்றதா? அல்லது வேறோர் சம்பந்தத்தாலிருக்கின்றதா? முதற் சையோகபட்சம் சம்பவியாது. ஏனெனின், இரண்டொரு வியங்களுக்கே சையோக சம்பந்த மூண்டு, அச்சமவாயம் திரவியமன்று. அப்படியே குண கர்ம முதலியனவும் திரவியமன்று. ஆகையால் சமவாயத்திற்கு அச்சம்பந்திகளினிடத்துச் சையோக சம்பந்தத்தாலிருப்பது பொருந்தாது. அச்சமவாயம் தனது சம்பந்திகளினிடத்துச் சமவாய சம்பந்தத்தாலிருக்கின்றதென்னு மிரண்டாவது பட்சமங்கிகரிக்கின் ஆத்மா கிரயம் 1. அன்யோன்யாகிரயம் 2. சக்கிரிகை 3. அனவஸ்தை 4. என்னும் நான்கு தூஷணங்களடையப்படும். அவைகள் சொல்லப்படுகின்றன:—அச்சமவாயம் எச்சமவாயத்தால் தனது சம்பந்திகளிலிருக்கின்றதோ அச்சமவாயம் சமவாயத்திற்கு அபின்னமா? பின்னமா? அபின்ன மென்றால் ஆத்மாகிரயத்தோஷம் அடையப்படும். ஆண்டு அச்சமவாயத்திற்குத் தனது ஸ்திதியில் தனது அபேட்சையாகுமிஃதே ஆத்மாகிரயத்தோஷம். அச்சமவாயம் பின்ன மென்றால் இரண்டாவது சமவாயமும் முதற் சமவாயத்தைப்போலத் தனது சம்பந்திகளில் எச்சமவாயத்தாலிருக்கும்? அவ்விரண்டாவது சமவாயம் தன்னாலே தானிருப்பதானால் முன்போல மீண்டும் ஆத்மாகிரய (தன்னைப் பற்றுதல்) தோஷம் அடையப்படும். அவ்விரண்டாவது சமவாயம் முதற் சமவாயத்தாலிருப்பதானால் அன்யோன்யாகிரய (ஒன்றினை யொன்று பற்றுதல்) தோஷம் அடையப்படும். முதற் சமவாயம் இரண்டாவது சமவாயத்தாலிருத்தலும், அவ்விரண்டாவது சமவாயமோ முதற் சமவாயத்தாலிருத்தலுமென்பதே அன்யோன்யாகிரயத்தோஷம். இவ்வன்யோன்யாகிரய தோஷத்தை நீக்கும் பொருட்டு அவ்விரண்டாவது சமவாயம் பிறிதோர் மூன்றாவது சமவாயத்தாலிருக்கின்றதென்று கொண்டால் அம்மூன்றாவது சமவாயமும் தன்னுற்றானிருந்தால் முன்போல மறுபடியும் ஆத்மாகிரயத்தோஷமும், இரண்டாவது சமவாயத்தாலிருந்தால் முன்போல மறுபடியும் அன்யோன்யாகிரய தோஷமும், மூன்றாவது சமவாயம் முதற் சமவாயத்தாலிருந்தால் சக்கிரிகைத் (சக்கரம் போற் சுழற்றுதல்) தோஷமும் அடையப்படும். முதற் சமவாயத்திற்குத் தனது ஸ்திதியின் பொருட்டு இரண்டாவது சமவாயத்தி னபேட்சையும், அவ்விரண்டாவது சமவாயத்திற்குத் தனது ஸ்திதியின் பொருட்டு மூன்றாவது சமவாயத்தினபேட்சையும், அம்மூன்றாவது சமவாயத்திற்குத் தனது ஸ்திதியின் பொருட்டு மறுபடியும் அம்முதற் சமவாயத்தின் அபேட்சையாகுமிஃதே சக்கிரிகாதோஷம். அச்சக்கிரிகைத் தோஷத்தை நீக்குவதற்காக அம்மூன்றாவது சமவாயத்தினது ஸ்திதியின் பொருட்டு நான்கா

வது சமவாயமும் அந்நான்காவதன் ஸ்திதியின் பொருட்டு ஐந்தாவது சமவாய முமாக, இவ்வாறு முடிவில்லாத சமவாயங்களின் தொடர்ச்சியைக் கொண்டால் அனவஸ்த்தா (வரம்பின்மை) தோஷ மடையப்படும். இதனால் அச்சமவாயம் தனது சம்பந்திகளினிடத்துச் சமவாய சம்பந்தத்தாலிருக்கின்றதென்னு மிரண்டாவது பட்சம்பொருந்தாது.

அச்சமவாயம் வேறொர் சம்பந்தத்தாலிருக்கின்ற தென்னு மூன்றாவது பட்சமங்கேறித்தால், அஃதும் பொருந்தாது. ஏனெனின், சையோகம் சமவாய மென்னு மிருசம்பந்தங்களை விட வேறான தோர் மூன்றாவது சம்பந்தம் உம் மால் நிரூபிக்க முடியாது. அச்சமவாயம் சொரூப சம்பந்தமாகவிருக்கின்ற தெ ன்று சொன்னாலும்; அஃதும் பொருந்தாது. எக்காரணத்தானெனின், சொரூப சம்பந்தத்தில் ஓர் பிரமாணமுமில்லை. ஒருகால் நீங்கள் அச்சொரூப சம்பந்தத் தைக் கொண்டால் குணகுணி. முதலியவைகளுக்கு எந்தச் சமவாய சம்பந் தம் உம்மால் ஒப்பப்பட்டிருக்கின்றதோ அவைகளுக்கும் சொரூப சம்பந் தமே சம்பவிக்കകകകകക. இதனால் சமவாயமே பெறப்பட்டத தாகும்.

சமவாயம் தனது சம்பந்திகட்கு அபின்ன மென்னும் பழைய இரண் டாவது பட்ச மங்கேறித்தால்; அஃதும் பொருந்தாது. ஏனெனின், நையாயிகர டிய உம்மால் சமவாயம், குணகுணி முதலிய பதார்த்தங்களை விட வேறு பதார் தத்தமாகவே கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றதால் உமது சித்தாந்தத்திற்குக் கேடுண் டாகும். ஆகையால் ஒரு வகையாலும் அச்சமவாயத்திற்குச் சொரூபம் சித்தி யாதி.

அல்லது, பிரமாண மில்லாமையாலும் அச்சமவாயம் பெறமுடியாது. அச் சமவாயத்தினிடத்துப் பிரத்தியட்சப் பிரமாணமும் பொருந்தாது. எக்கார ணத்தானெனின், உம்மால் அந்தச்சமவாயம் அதீந்திரிய மென்றே கொள்ளப் பட்டிருக்கின்றது. அதீந்திரிய (புலனறிவுக் கெட்டா)ப் பொருளில் இந்திரிய வடிவ பிரத்தியட்சப் பிரமாணஞ் செல்லாது. உடெருகுலம் ஸதே வெதழ் (கடத்தில் உருவம் சமவேதம்) என்று சமவாயத்தை விஷயஞ் செய்யும் தோற் றம் கேவலம் உம்மாற்றான் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சர்வசாஸ்திர முடை யாருக்கும் அத்தோற்றம் சம்மதமன்று. ஆகையால் அந்தத் தோற்றம் பிரமாண மேயல்ல. இவ்வாறே ஏதுவாகிய லிங்கமில்லாமையால் அச்சமவாயத்தில் அனு மானப் பிரமாணமும் பொருந்தாது.

சங்கை:—ரூபவீ டி உதி விழிஷ ஷு ஷு: விஸொஷண விஸொஷ ண ஷு: விஷயா, விஸரிஷ ஷு ஷு: ஷு: ஷு: ஷு: ஷு: ஷு: (இ - ள்) உருவமுடையது கட மென்னும் விசிஷ்ட புத்தி (ஞானம்) உருவ விசேஷணத் தினதும் கட விசேஷியத்தினதுஞ் சம்பந்தத்தை விஷயஞ் செய்கின்றது, விசி ஷ்ட புத்தியாவதால், உலகத்தில் எதெது விசிஷ்ட புத்தியோ அதது விசேஷண விசேஷிய மென்னு மிருசம்பந்தங்களை அவசியம் விஷயஞ் செய்கின்றது, தண்ட புருஷன் என்னும் விசிஷ்ட புத்தி தண்டமாகிய விசேஷணத்தினதும் புருஷன டிய விசேஷியத்தினதும் சையோக சம்பந்தத்தை எப்படி விஷயஞ் செய்கின்

றதோ, அப்படி உருவமுடையது கட மென்னும் விசிஷ்ட புத்தியும் உருவகுண மாகிய விசேஷணத்தினதும் கடமாகிய விசேஷியத்தினதும் சமவாய சம்பந்தத் தையே விஷயஞ் செய்கின்றது. இவ்வாறாகிய அனுமானப் பிரமாணமிருக்க அச் சமவாயத்தினிடத்து அனுமானப்பிரமாண மில்லையென்று சொல்லுதல் நல மன்று.

சமாதானம்:—முற்சொன்ன முறைப்படி அச்சமவாயத்தின் சொரூபமே பெறமுடியாது. இவ்வனுமானத்தால் உருவகடங்களுக்குத் தாதான்மிய சம்பந் தமே சித்திக்கும்; சமவாய சம்பந்தம் சித்தியாது. இப்படி இலட்சப்பிரமாணங் கனால் நிரூபிக்கமுடியாதது பற்றி அச்சமவாயம்பெறமுடியாது. அச்சமவாயம் பெறப்படாதாகவே ஜாதி வியக்திகட்குத் தாதான்மிய சம்பந்தமே பெறப்படும். ஜாதி வியக்திகளின் தாதான்மிய திருஷ்டாந்தத்தால் சமஷ்டி விஷ்டி குட்சும சரீரங்களின் தாதான்மியம் பொருந்தும்.

இங்கு சில நையாயிகர் அச்சமவாயத்தை அதீந்திரிய மென்றொப்பியிருக் கின்றார்கள். சில நையாயிகர் அச்சமவாயத்தைப் பிரத்தியட்ச மென்றொப்பி யிருக்கின்றார்கள். சில நையாயிகர் அச்சமவாயத்தை ஒன்றென்றும் சில நையா யிகர் பல வென்று மொப்பி யிருக்கின்றார்கள். ஆவ்வெல்லா நையாயிகரது மத ங்கள் நியாயப் பிரகாசத்தின் நான்காவது பரிச்சேதத்தின் சமவாய நிஸீப ணத்தில் விரிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அறிய விரும்புகிறவர்கள் ஆங்கு அறிந்து கொள்ளுக.

சங்கை:—முன் உம்மால் சமஷ்டி குட்சும சரீரத்திற்கும் விஷ்டி குட் சுமசரீரத்திற்கும் தாதான்மியம் சொல்லப்பட்டது. அது பொருந்தாது. ஏ னெனின், காரியத்திற்குத் தனது உபாதான காரணத்தோடு தாதான்மிய முண்டு. அது ஆடையாகிய காரியத்திற்குத் தனது நூலாகிய உபாதான கார ணத்தோடு தாதான்மிய முண்டாதற் போலம். விஷ்டி குட்சும சரீரத்தி ற்கு அச்சமஷ்டி குட்சும சரீரம் உபாதானமன்று; ஆனால் மேற்சொல்லியபடி. ஆகாச முதலிய ஐம்பூதங்களை உபாதானமாகையால் சமஷ்டி விஷ்டி குட் சும சரீரங்களுக்குத் தாதான்மியம் கூறுதல் நலமன்று.

சமாதானம்:—விஷ்டி குட்சும சரீரத்திற் குபாதானமாகிய அபஞ்சிகருத் குட்சும பூதங்களை சமஷ்டி குட்சும சரீரத்திலடங்கியிருக்கின்ற தாகையால் அச்சமஷ்டி குட்சும சரீரத்தில் விஷ்டி குட்சும சரீரத்திற்குபாதான காரணத் தன்மை சம்பவிக்கும். உபாதான உபாதேய பாவங்கள் சம்பவிக்கவே அவ்வா ண்டற்கும் தாதான்மியமுஞ் சம்பவிக்கும்.

௩௯. குட்சும சரீரத்தைப் புரியஷ்டவடிவமாகச் சொல்லுதல்.

இப்போது மேற்சொன்ன குட்சும சரீரத்தைப்புரியஷ்டகமாகச்சொல்லப் படுகின்றது. முற்சொன்ன குட்சும சரீரமே அறித்தை 1. காமம் 2. சர்மம் 3. என்னு மிம்முன்றுடன் கூடியதாய்ப் புரிபட்டமென்று சொல்லப்படுகின்றது. அஷ்டபுரிகளின் கூட்டத்திற்குப் புரியஷ்டமென்றுப்பயர், அவ்வஷ்டபுரிகளா வன:—ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள் 1. ஐந்துகர்மேந்திரியங்கள் 2. நான்கு அநதக்

கரணங்கள் 3. ஐந்து பிராணன்கள் 4. ஐந்து குட்சும பூதங்கள் 5. அவித்தை 6. காமம் 7. கர்மம் 8.—இந்திரியம் அந்தக்கரணம் பிராணன் ஐம்பூதம் என்பவற்றை முற்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவித்தை காமம் கர்மமென்னு முன்றும் இனி சொல்லப்படுகின்றன. அவித்தையென்னுஞ் சப்தத்தால் காரிய அவித்தையைக் கொள்ளல்வேண்டும். ஒன்றினிடத்து வேற்றுப்புத்தியைக் காரியாவித்தை எனப்படும். அக்காரியாவித்தையும் நான்கு விதம். நித்தியமல்லாததில் நித்தியபுத்தி 1. சுசியல்லாததில் சுசிபுத்தி 2. சுசுமல்லாததில் சுசுபுத்தி 3. ஆத்மாவல்லாததில் ஆத்மபுத்தி 4. கரும உபாசனைகளுக்குப் பயனாவதால் நித்தியமல்லாததனவான சுவர்க்கம் பிரம்மலோக முதலியவைகளினிடத்துள்ள, நித்தியபுத்தி முதலாவது அவித்தையெனப்படும். மலமுத்திராதிகளோடு நிறைந்திருப்பதால் சுசியல்லாதனவான தன் சரீரத்திலும் ஸ்திரீ புத்திராதிகளது சரீரங்களிலும் சுசிபுத்தி இரண்டாவது அவித்தையெனப்படும். பிதையாகிய துக்கத்தில் சுசுபுத்தியும், அச்சுத்திற்குச் சாதனங்களான பிரம்ம ஹத்தி சுராபான முதலியவைகளிலுள்ள சுசுசாதனபுத்தி மூன்றாவது அவித்தை பெனப்படும். ஆத்மா வல்லாததனவாகிய தேகேந்திரியாதிகளில் நான் என்னுமாத்ம புத்தி நான்காவது அவித்தையெனப்படும். இவ்வன்னு நமக்குக் கிடைக்கவேண்டுமென்னு மந்தக்கரண விருத்தி விசேஷம் ரீகமெனப்படும் அந்தரீகமே காமம். கர்மமோ சஞ்சிதம் 1. ஆகாமியம் 2. பிராரப்தம் 3. என்னும் பேதத்தால் மூவகைப்படும். அம்மூவகைக் கர்மமே விசிதம் 1. நிஷித்தம் 2. என்னும் பேதத்தால் மீண்டு மிருவகைப்படும். சுருதி ஸ்மிருதியாகிய சாஸ்திரங்கள் எக்கருமத்தைச் செய்ய விதித்திருக்கின்றனவோ அக்கர்மம் விசிதமெனப்படும். அவைசந்தியாவந்தனம் அக்கிவி ஹோத்திர முதலிய கர்மங்களைப்போலும். சுருதி ஸ்மிருதியாகிய சாஸ்திரங்கள் எக்கர்மத்தை விலக்கியிருக்கின்றனவோ அக்கர்மம் நிஷித்தமெனப்படும். அவைபிரம்ம ஹத்தி சுராபானமுதலிய கர்மங்களைப்போலும் விசித கர்மங்களிலிருந்து புருஷனிடத்து தரும் (அற) முண்டாகின்றது. நிஷித்தகர்மங்களிலிருந்து அதர்ம (பாப) முண்டாகின்றது. தர்மாதர்மங்களையே சாஸ்திரத்தில் அதிகுஷ்டம் அபூர்வமெனப்பட்டிருக்கின்றன. தர்மமாகிய அதிகுஷ்டம் புருஷனுக்குச் சுசுமாகிய பயனை அளிக்கின்றது, அதர்மமாகிய அதிகுஷ்டம் புருஷனுக்குத் துக்கமாகிய பயனை விளைவிக்கின்றது.

80. கருமங்களின் பேதம் சொல்லுதல்.

இனி சஞ்சிதம் ஆகாமியம்பிராரப்தமென்னுமூன்றின் சொரூபம் சொல்லப்படுகின்றது. முற்பிறப்பில் அல்லது இப்பிறப்பிற் செய்யப்பட்ட எக்கர்மத்தன்பயனைக்கொடுக்காமல் கேவலம் அதிகுஷ்டமாகவே யிருக்கின்றதோ அக்கர்மம் சஞ்சிதமெனப்படும். தத்துவஞானத்திற்குப் பிறகு செய்யப்பட்ட கர்மம் ஆகாமியமெனப்படும். சஞ்சித கர்மத்தினின்றும் புரம்போந்து எக்கர்மம் இவ்வர்த்தமான சரீரத்தை ஆரம்பிப்பதாகின்றதோ, அக்கர்மம் பிராரப்தமெனப்படும்.

இப்போது தொடர்ச்சி பற்றி அக்கர்மங்களின் நாசஞ்சொல்லப் படுகின்றது. சஞ்சித ஆகாமியமென்னுமீரண்டெக்கர்மங்கள் பயனை அனுபவிப்பதாலாவது விரோதமான கர்மத்தாலாவது, பிரஹ்ம ஞானத்தாலாவது நாசமாகின்றன.

கிரியையாகிய கர்மம் பயனை அனுபவிப்பதல்லாமல் தானே நாசமாய் விடுவதானாலும் இங்குக் கர்மசப்தத்தால் அக்கர்மத் தாற்றேன்றும் தர்ம அதர்மமாகிய வதிருஷ்டம் கொள்ளல்வேண்டும். அவ்வதிருஷ்டம் அனுபவித்தல் முதலிய வற்றினாலே நாசமாகின்றது. பிராரப்தகர்மமோ கேவலம் பயனை துக்ரவதாற்றான் நாசமாகின்றது; தத்துவஞானத்தாலாவது விரோதமான கர்மத்தாலாவது நாசமாகாது. சுவஸு வெவ ஹோகூவஸு க்ரூதம் க்ரூத ஸுஹா ஸுஹஸு 1 நாஹம் 2 க்ரூத்யதெ க்ரூத க்ரூத கொடி ஸுதெ ரவி (இ-ள்.) புருஷனார் செய்யப்பட்ட சுபகர்மாவது அசுபகர்மாவது அவசிய மனுபவிக்கப்படுகின்றது, நூறுகோடி கற்பங்களானாலும் அனுபவிப்பதன்றி அக்கர்மங்கள் நாசமாகா—என்னுந்தொடக்கத்து வசனங்கள் போகத்தால் அக்கர்மத்தின் நாசஞ் சொல்லியிருக்கின்றன. ப்ராபு ஸு தெ ருஷெதெ நொயடி ஜாந க்ரூதம் ஹவெஸு (இ-ள்.) அஞ்ஞானத்தார் செய்யப்பட்ட பாபம் பிராயச்சித்தங்களால் நீங்குகின்றது, என்னுந்தொடக்கத்து வசனங்கள் பிராயச்சித்தமாகிய விரோதி கர்மத்தாலும் அப்பாபகர்மத்தின். நாசஞ்சொல்லுகின்றன இதன் கண் இத்துனை விசேஷமுண்டு. பாபகர்மங்கள் பிராயச்சித்தமாகிய விரோதிகர்மத்தால் நாசமாகின்றன, புண்ணியகர்மங்களும் கர்மநாச நதியின் ஜலத்தைப்பரிசித்தல் முதலிய விசேஷ கர்மத்தால் நாசமாகின்றன. க்ரூத்யதெ வாஸு க்ரூத்யாணி தலிஷு ஸுஷெவாநா வஸு 1 ஜாநாஹி ஸவஸு க்ரூத்யாணி ஹஸு ஸாநுஸுதெ தயா 1 (இ-ள்.) க்ரூத்யாணி (நான் பிரஹ்ம) மென்னும் பிரஹ்ம சாட்சாத்காரமுண்டாக, வித்யா னுக்குப் பிராரப்தகர்மங்களைவிட வேறான எல்லா கர்மங்களும் நாசமாகின்றன. ஞானமாகிய அக்ஷி சர்வகர்மங்களையும் பொடிபடுத்துகின்றது, என்னுந்தொடக்கத்துச் சுருதி ஸ்மிருதி வசனங்கள் பிரஹ்ம ஞானத்தாலும் அக்கர்மங்களின் நாசஞ்சொல்லியிருக்கின்றன. ப்ரா ரஸு ஹோமதொ நஸுஷு 1 ஹோமெ நசுவி தரெஷு வயிஷா ஸா வடி 1 (இ-ள்.) பிராரப்தகர்மம் கேவலம் போகத்தாற்றான் நிவிருத்தியாகின்றது. வித்வான் பயன் துக்ரச்சியால் பிராரப்தகர்மங்களை நாசஞ்செய்து சரீரம் விழுந்தபிறகு நிர்விசேஷ பிரஹ்ம வடிவத்தை அடைகின்றான். இதுமுதலிய வசனங்கள் பிராரப்தகருமத்திற்குக் கேவலம் போகத்தானே நாசஞ்சொல்லுகின்றன. ஆகையால் அனுபவித்தல் முதலியவைகளால் கருமத்தின் நாசம் முற்சொன்ன சுருதி ஸ்மிருதியாதிய பிரமாணங்களானே பெறப்படும்.

சங்கை:—சஞ்சிதகர்மங்கள் பிராயச்சித்தத்தாலாவது தத்துவஞானத்தாலாவது நாசமாகுக; ஆனால் தத்துவஞானத்திற்குப் பிறகு செய்யப்பட்ட ஆகாமியகர்மங்கட்கு அத்தத்துவஞானத்தால் நாசம் எவ்வளவு சம்பவிக்கும்?

சுமாதானம்:—பிரஹ்ம ஞானத்தின் பிரபாவத்தால் ஞானியை அவ்வாறாமிய கர்மங்கள் பற்ற மாட்டா. இக்காரணத்தால் அவ்வாகாமியகர்மங்கள் தத்துவவேதத்தாவிற்குப் பயனையுண்டாக்கா தென்பதே அவ்வாகாமிய கர்மங்களின் நாசமென்றறியவேண்டும். இவ்வார்த்தை ஸ்ரீ வியாசபகவானாலும் பிரஹ்ம சூத்திரத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. சூத்திரம். அடியிற் உதூ வ-ஓவ-பா யபொ

நடுஷ விகாஸா தஜி வஜெஸாஸ (இ-ள்.) பிரஹ்ம சாட்சாத்காரமுண்டாக ஞானிக்கு முன்னுள்ள சஞ்சித பாபகர்மங்கள் நாசமாய் விட்டன. ஞானத்திற்குப்பிறகு செய்யப்பட்ட ஆகாமியபாபங்கள் ஞானியைப்பற்றவேமாட்டா. இவ்விருவார்த்தைகள் சுருதியிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. தஜி யெஷீ காதுஷு ஜிஷு வெபாது வபுஷுயெ தெவா ஹாஸ்ய ஸவெஷு வாஷாநஃ பபுஷு ய்ஷெ (இ-ள்.) முஞ்சியின் இஷிகையி(நடுத்தண்டி)லுள்ள பஞ்ச அக்கிநியை யடைந்த சீக்கிரமே எப்படி தக்தமாய் விடுகின்றதோ, அப்படி இவ்விதவானது முன்னிருந்த சர்வசஞ்சித பாபகர்மங்கள் பிரஹ்ம ஞானமாகிய அக்நியால் சீக்கிரமே தக்தமாய் விடுகின்றன. இச்சுருதி தத்துவவேத்தாவிற்கு முன்னுள்ள சஞ்சித பாபகருமங்களின் நாசத்தைச் சொல்லுகின்றது. யயா வுஷா வலாஸ சூவொ நபரிஷுத வனவ டேவா விஷி வாபா கபுஷு நபரிஷுதெ (இ-ள்.) ஜலத்திலுள்ள தாமரையிலையை அச்சலம் எப்படி ஒட்டுவதில்லையோ, அப்படி வித்வாணைப் பாபகர்மங்களொட்ட மாட்டா. இச்சுருதி வித்வாணை ஆகாமிய பாபகர்மங்களொட்டுவதில்லை யென்பதைச் சொல்லுகின்றது. மேற்சொன்ன சூக்திரத்திலும் சுருதியிலுமுள்ள பாபசப்தம், புண்ணியத்திற்கும் உபலட்சணமாக அறிந்துகொள்ளுக. எக்காரணத்தானெனின், ஸுஹ்ஜம் ஸாபா கபுஷு ஜிஷுஷு வாவ கபுஷு (நல்ல இருதய முடையவர்கள் புண்ணிய கர்மத்தையும் தவிர்ப்பவர்கள் பாபகர்மத்தையும்) என்னுஞ் சுருதியில் தத்துவவேத்தாவின் ஆகாமியபுண்ணியகர்மங்களைச் சேஷவசெய்யும் பக்தர்களடைகின்றார்களென்றும், பாபகர்மத்தைத் தவிர்ப்பதற்கும் நிந்தகர்களடைகின்றார்களென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் பாபசப்தத்திற்குப் புண்ணிய பாபமென்னு மிரண்டையுங் கொள்ளுதல் தகுதி.

அன்றியும், பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்தால்வித்வானுக்குத் தாமங்கள் மாத்திரமே நாசமாகுதலில்லை; ஆனால் அவித்தை முதலிய பஞ்சகிலேசங்களும் நாசமாகின்றன. யாகசாஸ்திரத்தில் அவித்தை 1. அஸ்மிதை 2. ராகம 3. துஷேஷம் 4. அபிவிஷயம் 5. என்று பஞ்சகிலேசங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. காரிய அவித்தை, காரண அவித்தையென்று அவித்தை இருவகைப்படும். அவ்விருவகை அவித்தைகள் முற்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அஹங்காரத்திற்குக்காரணமாகிய சூட்சும அவஸ்தை அஸ்மிதை எனப்படும். இந்த அஸ்மிதையினையே சாங்கியமதமுடையாரும் யோகமதமுடையாரும் மஹத்தவமென்று சொல்லுகின்றார்கள். ஆனால் வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் அவ்வஸ்மிதை சாமானிய அஹங்காரமென்று சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வஸ்து எமக்குக் கிடைக்குக என்னுமந்தக் கரண விருத்திவிசேஷம் ராகமெனப்படும். குரோதமென்பது துவேஷத்திற்குமே. யான் என தென்றுகொள்ளப்பட்டதே முதலியபதார்த்தங்களின் தியாகத்தைச் சகியாமை அபினிவேசமெனப்படும். இப்பஞ்சகிலேசங்களின் விஸ்தார நிரூபணம் ஆதம்புராணத்தின் எட்டாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அவைகளை ஆங்கு அறிந்துகொள்ளுக. இப்பஞ்சகிலேசங்களும் பிரஹ்மஞானத்தானே நிரூபத்தியாகின்றன. ஸ்மிருதி: ஜாக்ஷா டேவா 30

அ) தெலுவது வாஸெஸி (இ-ள்.) இவ்வதிகாரி சுவயம் பிரகாசமாகிய பிரஹ்மத்தை, 'நான் பிரஹ்மம்' என்று சாட்சாத்கரித்து அவித்தை முதலிய பஞ்சகிலேசங்களாகிய பாசங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான். இதுகாறும் சூட்சும சரீரத்தின் உற்பத்தி வகை சொல்லப்பட்டது.

சக. ஸ்தூல பூதங்களினுற்பத்தி சொல்லுதல்.

இனி ஸ்தூல பூதங்களினுற்பத்தி வகை சொல்லப்படுகின்றது. பஞ்சீகரண வடிவத்தை யடைந்துள்ள பஞ்ச பூதங்கள் ஸ்தூல பூதங்களெனப் படுகின்றன. அத்தூல பூதங்கள் மேற்சொன்ன அபஞ்சீகிருதபஞ்சபூதங்களின் தாமசக் கூற்றினின்று முண்டாகின்றன. அப்பஞ்ச பூதங்களின் பஞ்சீகரணம் இவ்வகையாம்:—தமக்கூற்றுப் பிரதானமாகிய, முற்சொன்ன ஐந்து சூட்சும பூதங்களில் ஒரோர் பூதத்தை முதலிற் சமான்மாக இரண்டிரண்டு கூறு செய்க. அவ்விரு கூறுகளில் ஒரோர் கூறைத்தனியே வைத்து இரண்டாவது கூறை மீண்டும் நன் நான்கு கூறுகள் செய்க. அந்நந்நான்கு கூறுகளை முறைப்படி இரண்டாவதான நான்கு பூதங்களின் அரைக் கூறுகளுடன் கலத்தல் பஞ்சீகரணமாம். எப்படியெனின்:—ஆகாசத்தைச் சமமாக இரு கூறுகளாக்கி அவ்விரண்டனுள் ஒரு கூறை வேறுவைத்து அவ்விரண்டாவது கூறை மீண்டும் நான்கு கூறுகளாக்கி அந்நான்கு கூறுகளில் முதற்கூறை வாயுவிலும் இரண்டாவது கூறைத்தேயுவினும் மூன்றாவது கூறை ஜலத்திலும் நான்காவது கூறைப் பிருதிவியிலும் கலக்கப்பட்டது. இப்படியே வாயுவைச் சரிவிரு கூறுகளாக்கி ஒரு கூறைத்தனியே வைத்து மறு கூறை நான்கு கூறுகளாக்கி அதில் முதற்கூறை ஆகாயத்திலும், இரண்டாவது கூறைத் தேயுவினும் மூன்றாவது கூறை ஜலத்திலும், நான்காவது கூறைப்பிருதிவியிலும் சேர்க்கப்பட்டது. இப்படியே தேயுமுதலிய மூன்று பூதங்களிலு மறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். இவ்வாற்றால் ஆகாய முதலிய வைம் பூதங்களின் அரை அரைக் கூறுகளோ தமதெனவும் மற்ற அரை அரைக்கூறுகள் வாயு முதலிய நான்கு பூதங்களின் மயமெனவும் பெறப்படுகின்றன.

சில நூலாசிரியரோ ஒரோர் பூதத்தை விஷமமாக இரண்டிரண்டு கூறுசெய்து, அஃதாவது ஒரு கூறை நார் கூறுவடிவாகவுமீ மறுகூறை ஒருகூறு வடிவாகவுஞ் செய்து அவ்வொரு கூறுகிய அற்பக்கூறை மீண்டும் ஐந்து பகுதி செய்து அவ்வவந்து பூதங்களில் முறைப்படி ஒரோர் பகுதியைச் சேர்த்தல் பஞ்சீகரணமென்றொப்பியிருக்கின்றார்கள். இப்பஞ்சீகரண வகை ஆதம் புராணத்தின் பதினோராவது அத்தியாயத்தில் தெளிவாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அதனை ஆங்கு அறிந்து கொள்ளுக.

இவ்விடத்தில் வாசஸ்பதி மிசிரரது மதமிது:—சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் தேயு ஜலம் பிருதிவியென்னு மூன்று பூதங்களினுற்பத்தியைச் செரல்விதாவாண்ட் ப்ரவூதம் ப்ரவூதம் செரலெகம் காவாணி (அம்மூன்றையு மொன்றாகக் கலக்கின்றேன்) என்னுஞ் சுருதியால் அத்தேயுவாதிய மூன்றுபூதங்களுக்குத் திரிவிருத்கரணமே (மூன்று யமமந்தது) சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. தேயு வொன்றினைச் சரிவிரு கூறுகளாக்கி அவ்விரு கூறுகளுள் ஒன்றைத் தனியேவை

த்து மற்ற கூறை மீண்டு மிருகுகளாக்கி அவ்விரு கூறுகளில் ஒரு கூறை ஜலத்திலும் மற்றொரு கூறைப் பிருதிவியிலுஞ் சேர்க்கப்பட்டது. இவ்வாறே ஜலத்திலும் பிருதிவியிலு மறிந்து கொள்ளுக. இதற்குத் திரிவிருக்கரணமென்று பெயர். இந்தத் திரிவிருக்கரணத்தில் மேற்சொன்ன சுருதியும் வியாசபகவானது சூத்திரமும் பிரமாணம்.

முற்சொன்ன பஞ்சிகரணத்தில் ஓர் சுருதி சூத்திரப் பிரமாணமு மில்லையாகையால் அப்பஞ்சிகரணத்தைச் சொல்லுதல் நலமுன்று. ஆசாரியரோ இப்படி சொல்லியிருக்கின்றார்:—தைத்திரிய சுருதியில் ஆகாச முதலிய பஞ்சபூதங்களினுற்பத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அச்சுருதியின் விரோதத்தை நீக்கும் பொருட்டுச் சாந்தோக்கிய சுருதியிலும் ஆகாச வாயுக்களின் உற்பத்திக்குப் பிறகே தேயுவாதிய முப்பூதங்களினுற்பத்தி கொள்ளல்வேண்டும். சாந்தோக்கிய சுருதியிலும் வியாச.சூத்திரத்திலும் எந்தத் திரிவிருக்கரணம் சொல்லப்பட்டதோ அந்தத் திருவிருக்கரணம் பஞ்சிகரணத்திற்கும் உபலட்சணமாம். ஓர்கால் அப்பஞ்சிகரணத்தை யொப்பாவிடின் ஆகாசவாயுக்களின் குணங்களான சப்த ஸ்பரிசங்கள் பிருதிவி முதலியவற்றில் தோற்றலாகாது; ஆனால் பிருதிவி முதலியவற்றில் சப்த ஸ்பரிச குணங்கள் தோற்றுகின்றன. ஆகையால் பிரமாணிகை மாவதால் பஞ்சிகரணம் அவசிய மங்கீகரிக்கவேண்டும்.

சங்கை:—முற்சொன்ன பஞ்சிகரணப்படி சர்வ பூதங்களுக்கு மொரேவடிவ மங்கீகரித்தால் இது பிருதிவி இது ஜலமென்னும் விசேஷ வியவகாரம் சம்பவியாதாகும்.

சமாதானம்:—பஞ்சிகரண முண்டாகியும் அப் பிருதிவியாதி பூதங்களில் தத்தங் கூறுகள் அதிகம், இதர பூதங்களின் கூறுகள் சொற்பம். அவ்வதிக கூறுகளைக் கொண்டே இது பிருதிவி இது ஜலமென்னும் விசேஷ வியவகாரம் நிகழ்கின்றது. ஆகையால் அப்பஞ்சிகரணத்தை யொப்புவிதிலும் விசேஷ வியவகாரம் சம்பவிக்கும். இவ்வேற்றுமை யினையே வெவ்வேறான சூது குவாடிஸூது (விசேஷமிருப்பதால் அவ்வாதம்) என்னுஞ் சூத்திரத்தில் ஸ்ரீ வியாசபகவானு லும் ஸ்ரீ பாஷியக்காரராலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி மேற்சொன்ன பஞ்சிகரணத்திற்குப் பிரயோஜனஞ் சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வாறு அவ்வாகாச முதலிய வைப்பூதங்களுக்குப் பஞ்சிகரண முண்டான பிறகு பஞ்சிகரிக்கப்பட்ட ஆகாசத்தினிடத்தோ சப்தகுணமொன்று வெளிப்பட்டது. பஞ்சிகரிக்கப்பட்ட வாயுவினிடத்து சப்த ஸ்பரிசமென்னு மிரு குணங்கள் வெளிப்பட்டன. பஞ்சிகரிக்கப்பட்ட தேயுவினிடத்து சப்த ஸ்பரிச ரூபமென்னு முக்குணங்கள் வெளிப்பட்டன. பஞ்சிகரிக்கப்பட்ட ஜலத்தில்சப்த ஸ்பரிசரூப ரச மென்னும் நான்கு குணங்கள் வெளிப்பட்டன. பஞ்சிகரிக்கப்பட்ட பிருதிவியினிடத்து சப்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்த மென்னு மைந்து குணங்கள் வெளிப்பட்டன. சப்த முதலிய வைந்து குணங்கள் முறையாகப் பஞ்சிகரிக்கப் படாத ஆகாச முதலிய பூதங்களினிடத்திருந்தன வென்றாலும் அவ்வப்பஞ்சிக ரூப பூதங்களினிடத்துச் சப்த முதலிய குணங்கள் பிரத்தியட்ச யோக்கியமா

யில்லை. பஞ்சிகரண முண்டான பிறகு பஞ்சிகரிக்கப்பட்ட பூதங்களினிடத்து அச்சப்தாதி குணங்கள் பிரத்தியட்ச யோக்கியமாயின. இவ்வேத அச்சப்த முதலியவைகளில் வெளிப்படுந் தன்மையாம். அவ்வைந்து குணங்களிலும் ஒரோர் பூதத்தின் ஒரோர்குணமே அசாதாரண மென்றறிய வேண்டும். மற்றகுணங்களை சாரணங்களினின்று மடையப்பட்டன வென்றறிய வேண்டும். அது பிருதிவியில் தனதசாதாரண குணம் கந்த மொன்றும் சப்த முதலிய மற்ற நான்கு குணங்கள் ஆகாச முதலிய சாரணங்களின் குணங்கள் போலவாம். இப்படியே ஜல முதலியவைகளிலு மறிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

பஞ்சிகரிக்கப்பட்ட பிருதிவி முதலிய பூதங்களினின்றும் பிரம்மாண்டமும் அந்தப் பிரமாண்டத்திலடங்கிய மேலேழ்உலகங்களும் கீழேழ்உலகங்களுமாகிய பதினான்கு உலகங்களுண்டாயின. பிரம்மாண்டமாகிய விராட் புருஷனிடத்தினின்றும் மதுசதரூபரென்னு மிருவருந் பத்தியானார்கள். அவ்விருவர்களினின்றும் மனிதர் முதலியோரது சிருஷ்டி யுண்டானது. எவ்வகையாக அவ்விராட் புருஷனிடத்தினின்றும் மதுசதரூபரதுற்பத்தியும், அம்மதுசதரூபரிடத்தினின்றும் மனிதர் முதலியோரது சிருஷ்டியு முண்டானதோ அவ்வகை ஆத்ம புராணத்தின் நான்காவது அத்தியாயத்தில் விரிவாய் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆங்கு அறிந்து கொள்க.

சு2. ஸ்தூல சரீரத்தினுற்பத்தியும் பிரிவுங் கூறுதல்.

பிரம்மாண்டத்தி லடங்கியதான பஞ்சிகரிக்கப்பட்ட பிருதிவியினின்றும் நெல் யவ முதலிய வோஷதிக ரூபத்தியாயின. அவ்வோஷதிகை நின்றும் அன்ன முண்டானது. அவ்வன்னத்தை ஸ்திரீபுருஷர்களுண்ணப்பருஷசரீரத்தில் அவ்வன்னம் ரெதஸ் என்னும் சுக்கிலமாகிய பரிணாமத்தை யடைந்தது, ஸ்திரீ சரீரத்தில் அவ்வன்னம் சோணிதமாகிய பரிணாமத்தை யடைந்தது. ஆண்டுப் புருஷ வீரியம் சுக்லமும் ஸ்திரீ வீரியம் சோணிதமு மெனப்படும். பிதா மாதாக்களின் சுக்ல சோணிதங்களினின்றும் மனிதர் முதலியோரது ஸ்தூல சரீரங்களுண்டாயின. அத்துல சரீரமும் ஜராயுஜம் 1. அண்டஜம் 2. சுவேதஜம் 3. உற்பிஜம் 4. என்னும் பேதத்தால் நான்கு வகைப்படும். மாதாவி னுதரத்தில் கர்ப்பத்தை மறைக்குந் தோல் விசேஷம் ஜராயு வெனப்படும். அந்த ஜராயு வினின்றும் முண்டாகும் சரீரங்கள் ஜராயுஜ மெனப்படும். அவைமனிதர் பசு குதிரை ஆக முதலிய சரீரங்களைப் போலவாம். அண்டத்தினின்று முண்டாகும் சரீரங்கள் அண்டஜ மெனப்படும். அவை பறவை பாம்பு முதலிய சரீரங்களைப் போலவாம். உஷ்ண விசேஷமாகிய வியர்வையினின்று முண்டாகும் சரீரங்கள் சுவேதஜ மெனப்படும். அவை பேன், கொதுகு, முட்டுப்பூச்சி, புழு முதலியவைகளைப் போலும். பூமியைப் பிளந்து கொண்டு தத்தம் விதைகளினின்று முண்டாகும் சரீரங்கள் உற்பிஜ மெனப்படும். அவை மரம், கொடி, புல் முதலிய சரீரங்களைப் போலும். மனிதர் முதலியோரது சரீரங்களைப்போல மரம் கொடி முதலியவைகளும் ஜீவாத்மாவின் சரீரங்களே. இவ்வார்த்தை வியாயப்பிரகாசத்தின் இரண்டாவது பரிச்சேதத்தில் பிருதிவி நிரூபணத்தில் விரிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது அதனை ஆங்கு அறிந்து கொள்ளுக.

தந்திர பட்சமங்கேரிக்கின் அது சம்பவியாது. ஏனெனின், ஒருகாலம்மூன்று ஜீவர்களும் சுவதந்திரரானால் அவர்களுக்கு ஒன்றற் கொன்று பேதம் அவசிய முண்டாகும். இதனால் சமுத்தியவஸ்தையில் பிராஞ்ஞ னென்னும் ஜீவனால் அதுபவிக்கப்பட்ட சுக முதலிய பதார்த்தங்களும், சொப்பன வஸ்தையில் தைஜசனென்னும் ஜீவனால் அதுபவிக்கப்பட்ட யானை தேர் முதலான பதார்த்தங்களும் மாகியவைகளின் ஸ்மரணம் (நினைவு) ஜாக்கிராவஸ்தையில் விஸ்வனென்னும் ஜீவனுக்குண்டாகலாகாது. எக்காரணத்தானெனின், ஒருவனால் அதுபவிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்கள் வேறொருவனது ஸ்மரணத்திற்கு வரா. ஒருகால் ஒருவனால் அதுபவிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்கள் மற்றொருவனது ஸ்மரணத்துக்கு வருமானால் சைத்திரனென்பவனுதுபவிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்கள் மைத்திரனென்பவனது ஸ்மரணத்துக்கும் வரவேண்டும்.

சமாதானம்:—விஸ்வ தைஜச பிராஞ்ஞரென்னு மூன்று ஜீவர்கள் சுவதந்திரர்களல்லர். ஆனால் அப்போன்றும் ஒரேபிரத்தியக் ஆத்மாவின் அவஸ்தா விசேஷங்கள். ஆகையால் அந்த ஸ்மரணம் பொருந்தாதாகிய குற்றம் அடையப்படமாட்டாது. எவ்வகையாக அவிவிஸ்வன் முதலிய மூன்றும் ஒரே ஜீவாத்மாவின் அவஸ்தாவிசேஷங்களோ அவ்வகை சொல்லப்படுகின்றன:—அந்த ஒரே ஜீவாத்மா ஜாக்கிராவஸ்தையில் வியஷ்டித்தூலசரீரம் சூட்சுமசரீரம் காரணவித்தை என்னு மூன்றின் அபிமானியாய் விஸ்வனென்னும் பெயராற் சொல்லப்படுகின்றான். அஃதே ஜீவாத்மா சொப்பனவஸ்தையில் சூட்சுமசரீரம் காரணவித்தை பெயர் மிரண்டினபிமானியாய்த் தைஜச னென்னும் பெயராற் சொல்லப்படுகின்றான். அஃதே ஜீவாத்மா சமுத்தியவஸ்தையில் காரணவித்தை யென்று மொன்றினபிமானியாய்ப் பிராஞ்ஞனென்னும் பெயராற் சொல்லப்படுகின்றான். அஃதே ஜீவாத்மா சமாதியவஸ்தையில் ஸ்தூல சூட்சும காரண மென்னு முச்சரீரங்களினபிமான மற்றவனுய் சுத்த பரமாத்மவடிவனுகின்றான்.

இந்த ஜீவாத்மா ஒரு ஸ்தூல சரீரமாதிரத்தின் அபிமானத்தானே விஸ்வனென்னும் பெயரையும், ஒரு சூட்சும சரீரமாதிரத்தின் அபிமானத்தானே தைஜசனென்னும் பெயரையும் மடைகின்றான், எனினும், இங்குத் தூலசூட்சுமகாரண மென்னு மூன்று சரீரங்களினபிமானத்தால் ஜீவாத்மாவிற்கு விஸ்வனென்னும் பெயரும் சூட்சுமகாரண மென்னு மிரண்டு சரீரங்களினபிமானத்தால் தைஜசனென்னும் பெயரும் சொல்லப்பட்டவை எவையோ அவை துவம் பதார்த்த சோதனத்திதுபயோக முள்ளதாகிய அவ்வய (உடன்பாடு) வியதிரேகம் (எதிர் மறை) களை உணர்த்தும் பொருட்டுச் சொல்லப்பட்டன. அவ்விவ்வய வியதிரேகங்களாவன:— ஜாக்கிராவஸ்தையிலோ ஸ்தூல சூட்சும காரண மென்னு மூன்று சரீரங்களுக்குச் சாட்சியாக ஆத்மா விளங்குகின்றது. சொப்பன வஸ்தையில் சூட்சும காரண மென்னு மிரண்டு சரீரங்களுக்குச் சாட்சியாக ஆத்மா விளங்குகின்றது. சமுத்தியவஸ்தையில் அவித்தையாகிய பொரு காரண சரீரத்திற்குச் சாட்சியாய் ஆத்மாவின் குகின்றது. சமாதியவஸ்தையிலோ சுத்த சொப் பிரகாச சைதன்ய வடிவாக அவ்வாத்மா விளங்குகின்றது. இஃதே அவ்வாத்மாவிற்கு ஜாக்கிர சொப்பன சமுத்தி சமாதி

பரிச்சேதம்.] ஜீவா-ஜாக்கிர-சொப்-சமுத்தி-மூர்ச்ச-மரண-மென்-தவஸ்-கூறுதல். 301

யென்னும் நான்கு அவஸ்தைகளிலுள்ள அவ்வயம். சொப்பனவஸ்தையில் ஜாக்கிரத்தின் ஸ்தூலசரீரம் விளங்குவதில்லை. சமுத்தியவஸ்தையில் சொப்பனத்தின் சூட்சும சரீரம் விளங்குவதில்லை. சமாதியவஸ்தையில் சமுத்தியின் காரண சரீரம் விளங்குவதில்லை. இதுதான் ஸ்தூல சூட்சுமகாரண மென்னு மூன்று சரீரங்களிலுள்ள வியதிரேகம். எல்லா அநாத்மாகார விருத்திகளுமற்றதா யுள்ள சித்தத்தின் தேவல ஆத்யாகார அவஸ்தை சமாதி எனப்படும். அந்த சமாதியவஸ்தையில் புருஷனுக்குத் தேச முதலிய சர்வ பதார்த்தங்களினபிமானம் நீங்கி விடுகின்றதாயால் அச்சமாதியவஸ்தையில் அத்தூல முதலிய மூன்று சரீரங்களுக்கும் வியதிரேகமேயுண்டு. சமாதி யவஸ்தையில் இந்த ஜீவன் எல்லா அபிமானங்களு மற்றவனுயிருப்பதால் சுத்த பரமாத்ம வடிவனே யாகின்றான். யாது யாது வியாவிருத்தமோ (வியதிரேக முள்ளதோ) அது அநாத்மாவே, யாது எங்கும் அன்விதமோ (அன்வய முள்ளதோ) அது ஆத்மாவே என்னும் நிச்சயம் துவம் பதார்த்த சோதன மெனப்படும். அத்துவம் பதார்த்த சோதனம் மேற்சொன்ன அன்வயவியதிரேகங்களானே பெறப்படும்.

8h. ஜீவாத்மாவின் ஜாக்கிர சொப்பன சமுத்தி மூர்ச்சை மரண மென்னு மைந்தவஸ்தைகளைக் கூறுதல்.

இனி மேற்சொன்ன ஜீவாத்மாவின் ஜாக்கிர 1. சொப்பன 2. சமுத்தி 3. மூர்ச்சை 4. மரணம் 5. என்னு மைந்தவஸ்தைகள் சொல்லப்படுகின்றன. மேற் சொல்லியுள்ள சரோத்திர முதலிய விர்திரியங்களின் அதிஷ்டாதா தேவதைகளான திக்கு முதலிய தேவதைகளால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டு, சரோத்திர முதலிய விர்திரியங்களால் சப்த முதலிய விஷயங்களின் அதுபவம் இப்புருஷனுக்கு எவ்வவஸ்தையில் நிகழ்கின்றதோ அவ்வவஸ்தை ஜாக்கிராவஸ்தையெனப்படும். ஜாக்கிராவஸ்தையில் சுக துக்கமாகிய போகத்தைப் பயப்பனவான புண்ணிய பாபகர்மங்களுக்கு உபராமமு (ஒய்வு)ம், சரோத்திராதி இந்திரியங்களுக்கு உபராமமுமுண்டாகவும் ஜாக்கிரத்தின் அதுபவத்தாற்றோன்றும் சம்ஸ்காரங்களால் இப்புருஷனுக்கு எவ்வவஸ்தையில் சப்த முதலிய விஷயங்களும் அவற்றின் ஞானமும் உற்பத்தியாகின்றனவோ, அவ்வவஸ்தை சொப்பனவஸ்தையெனப்படும். எவ்வவஸ்தையில் ஜாக்கிர சொப்பன மிரண்டிற்கும் போகத்தைத் தருவதான கர்மங்களின் உபராமத் தன்மைபால் ஸ்தூல சூட்சும சரீரங்களினபிமானம் நீங்குதல் வாயிலாகச் சர்வ விசேஷ ஞானங்களின் உபராமத் தன்மையாகிய, புத்தியின் காரண அஞ்ஞானமாக நிலைத்தலுண்டோ அவ்வவஸ்தை சமுத்தியவஸ்தை யெனப்படும். * முற்கரத்தாலடித்தலாதிய நிமித்தத்தாற்றோன்றும் துன்பத்தால் எவ்வவஸ்தையில் இப்புருஷனுக்குச் சர்வவிசேஷ ஞானங்களின் உபராம முண்டாகின்றதோ அவ்வவஸ்தை மூர்ச்சாவஸ்தை யெனப்படும். இம்மூர்ச்சாவஸ்தை ஜாக்கிர முதலிய அவஸ்தைகளைவிட வேறுபட்ட அவஸ்தையாம்.

இவ்வார்த்தை ஸ்ரீ வியாபகவானுலாம் ூஷ்டு 24- ஸ்வபுதி: வாரிஸெஷாசி. என்னுஞ் சூத்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இச்சூத்திரத்திற்கு

* முற்கரம் - ஓராயுதம், சம்மட்டி, படைக்கலம்.

இதுபொருள்:—முற்காந்தாலடித்தல் முதலிய நிமித்தத்தால் இப்புருஷனுக்கு எம்மூர்ச்சை யுண்டாகின்றதோ அம்மூர்ச்சை ஜாக்கிர முதலிய நான்கவஸ்தை யுள் ஓர் அவஸ்தையிலடங்கியதா? அல்லது அந்நான்கவஸ்தைகளே விட வேர் பின்ன அவஸ்தையா? என்னும் சம்சயத்திற்குப் பிறகு “சுருதி ஸ்மிருதியாதிக ளில் இந்த ஜீவாத்மாவிற்கு ஜாக்கிரமுதலிய நான்கவஸ்தைகளே சொல்லப்பட் றெனன; அவைகளுக்குப் பின்னமாக மூர்ச்சாவஸ்தை சொல்லப்படவில்லை; ஆ கையால் அம்மூர்ச்சை ஜாக்கிர முதலியவவஸ்தைகளிலே யடங்கியது. அவற் றுள்ளும் விசேஷ ஞானங்களின் உபராமத்தன்மை சுழுப்தியிலும் மூர்ச்சையி லும் சமான்ம், ஆகையால் அம்மூர்ச்சை சுழுப்தியிலே அடங்கியது; அச்சுழுப் தியை விட மூர்ச்சை பின்ன அவஸ்தை யன்று” என்னும் வாதியின் பூர்வபட்ச ம் அடையப்பட்டது. இவ்வாறான பூர்வபட்சம் அடையப்பட்டவே மேற்றொன் ன ருத்திரத்தால் ஸ்ரீ வியாசபகவானால் இச்சித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது. மூர்ச் சாவஸ்தை ஜாக்கிர முதலிய நான்கவஸ்தைகளே விட பின்ன அவஸ்தை. ஜாக்கிர சொப்பனாவஸ்தைகளில் விசேஷ ஞானங்களின் அபாவமில்லை; மூர்ச்சாவஸ்தை யிலோ எல்லா விசேஷ ஞானங்களின் அபாவமுண்டு, இக்காரணம்பற்றி மூர்ச்சா வஸ்தை ஜாக்கிர சொப்பனாவஸ்தைகளிலடங்கியதன்று. மரண அவஸ்தைக் குப் பிறகு புருஷனுக்குப் புந்ருத்தானமில்லை; மூர்ச்சாவஸ்தைக்குப் பிறகோ புருஷனுக்குப் புந்ருத்தானமுண்டு. இக்காரணத்தால் மூர்ச்சாவஸ்தை அம்மா ணாவஸ்தையினு மடங்கியதன்று. மேலும் சுழுப்தி யடைந்தவனுக்கு முகம் பிரசன்னமாயும், சரீரம் நடுக்கமில்லாமலு மிருக்கின்றது. மூர்ச்சையடைந்தவ னது முகம் விகார முடையதாயும், சரீரம் நடுக்கத்துடன் கூடியதாயு மிருக் கின்றது, இக்காரணத்தால் அம்மூர்ச்சை சுழுப்தியவஸ்தையினு மடங்கிய தன்று; ஆனால் பரிசேஷத்தால் (ஒழிபால்) மூர்ச்சை அந்த ஜாக்கிர முதலிய நான்கவஸ்தைகளினும் பின்ன அவஸ்தை யென்றே சித்திக்கின்றது.

மேற்சொன்னபடி சுழுப்திக்கும் மூர்ச்சைக்கும் ஒன்றற் கொண்டு வேறு பாட்டிருக்கிலும் எல்லா விசேஷ ஞானங்களின் அபாவம் இரண்டிலும் ஆல்ய மே, இக்காரணம்பற்றி மூர்ச்சை அர்த்த (பாதி) சுழுப்தி யெனப் படுகின்றது. இச்சரீரத்திற்குப் போகத்தைத் தருவதான சுருமங்களின் நிவிருத்தியால் சாமானியம் விசேஷமாகிய விருவகைத் தேகாபிமானமும் நீங்கிவிட வரக்கடவ தான தேவர் முதலிய சரீரங்களடையும் வரையிலுமுள்ள முற்சொன்ன பதி னேழு தத்துவங்களின் பின்னபாவ வவஸ்தை யாதோ அது மரணாவஸ்தை யெ னப்படும். இங்குக் கருத்திது:—தேகாபிமானம் சாமானியம் விசேஷமென்னும் பேதத்தால் இருவகைப்படும். சுழுப்தியில் விசேஷ தேகாபிமானம் நீங்கிவிடும் புருஷனுக்குச் சாமானிய தேகாபிமான மிருக்கின்றது. அத்தேகாபிமானத்தி னாற்றான் புருஷன் சுழுப்தியினின்று மெழுகின்றான். ஒருகால் புருஷனுக்குச் சுழுப்தியில் அச்சாமானிய தேகாபிமானமில்லையாயின் மரணாவஸ்தையுடையவன் மறுபடியுமெழாநதுபோல இப்புருஷனுக்கு சுழுப்தியினின்றும் எழுத லுண்டாகாது; எழுதலாகிய யேதுவால் புருஷனுக்குச் சுழுப்தியில் அச்சாமா னிய தேகாபிமானம் அனுமிக்கப்படுகின்றது. ஜாக்கிர வஸ்தையிலும் சொப்

பரு வஸ்தையிலும் புருஷனுக்கு நான் மனிதன் நான் பிராமணன் என்னும் விசேஷ தேகாபிமானமிருக்கின்றது; மரணாவஸ்தையில் புருஷனுக்கு அவ்விரு வகைத் தேகாபிமானமும் நீங்கிவிடுகின்றன.

இங்குச் சில தூலாசிரியரோ அம்மரணாவஸ்தையை மூர்ச்சாவஸ்தையி னும் வேறுபட்ட அவஸ்தையாக பொப்புவிதில்லை; ஆனால் அம்மரணாவஸ்தை மூர்ச்சாவஸ்தையி னிடத்தே அடங்கியதென்றெப்புகின்றார்கள். மூர்ச்சை யடைந்தவனுக்கு ஒருகால் இத்தேகத்தில் போகத்தைத் தருவதான சுருமங் கள் எஞ்சியிருந்தால் அம்மூர்ச்சையினின்று இப்புருஷனுக்குப் புந்ருத்தான முண்டாகின்றது. ஒருகால் அக்கர்மங்கள் இல்லையானால் புருஷனுக்கு மரணமே யுண்டாகின்றது. ஆகையால் மரணாவஸ்தை அம்மூர்ச்சாவஸ்தையிலடங்கியதே.

அல்லது விஸ்வ கைஜச பிராஞ்சு ரென்னு முன்றும் எப்படி ஒரே ஜீவாத் மாவின் அவஸ்தா விசேஷங்களோ, அப்படி வைஸ்வநர ஹிரண்யகர்ப்ப ஈஸ்வரரென்னு முன்றும் ஒரே பரமாத்மாவின் அவஸ்தா விசேஷங்கள். ஒரே பரமாத்ம தேவன் சமஷ்டித் தூலசரீரமும் சூட்சுமசரீரமும். அவ்விண்டிற் குங் காரணமான மாயையுமாகிய முன்றோடுபுகிதமாய் வைஸ்வநர னென்னும் பெயராத் சொல்லப்படுகின்றான். அதேபரமாத்மதேவன் சமஷ்டித் சூட்சும சரீ ரமும் அதற்குக் காரணமான மாயையுமாகிய ஹிரண்யகர்ப்ப னென்னும் பெயராத் சொல்லப்படுகின்றான். அதே பரமாத்ம தே வன் கேவலம் மாயை யொன்றனோடு புகிதமாய் ஈஸ்வரனென்னும் பெயராத் சொல்லப்படுகின்றான்.

சுரு. சுருணப்பிரஹ்மோ பாசனையின் பயன் சொல்லுதல்.

இனி வைஸ்வநர ஹிரண்யகர்ப்ப ஈஸ்வர ரென்னு முளர்களி னுபாச னையின் பயன் சொல்லப்படுகின்றது. ஜீவன் ‘நானே வைஸ்வநரன்’ என்று அவ் வைஸ்வநரனது அபேத உபாசனையைச் செய்கின்றபோது இந்த ஜீவனுக்கு அவ்வைஸ்வநர வடிவத்தை யடையும் பயனுண்டாகின்றது. இந்த ஜீவன் ‘நா னே ஹிரண்யகர்ப்பன்’ என்று அவ்ஹிரண்ய கர்ப்பனது அபேத உபாசனை யைச் செய்கின்றபோது இந்த ஜீவனுக்கு அவ்ஹிரண்ய கர்ப்ப வடிவத்தையடை யும் பயனுண்டாகின்றது. ஜீவன் ‘நானே ஈஸ்வரன்’ என்று அவ்விஸ்வரனது அபேத உபாசனையைச் செய்கின்றபோது இந்த ஜீவனுக்கு அவ்விஸ்வர வடி வத்தையடையும் பயனுண்டாகின்றது. இவ்வபேத உபாசனை சாஸ்திரத்தில் அஹங்கிரக உபாசனை எனப்படும்.

சங்கை:—வைஸ்வநர ஹிரண்யகர்ப்ப ஈஸ்வரரென்னு முன்றும் ஒரே பர மாத்மாவின் அவஸ்தா விசேஷங்கள் என்று நீர் சொல்லுவதால் அவைகளி னிடத்து ஈஸ்வரத் தன்மையே சித்திக்கின்றது; அது சம்பலியாது. ஏனெனின், பொ தஸநாயா ப்விபா வெஸொகோ ஜோகூ ஜசா த்யகூ ஜெகூதி (பதி, தா கம் சோகம் மோகம் ஜரை மரணம் இவைகளையெல்லாம் எவன்கூடக்கின்றன) என்னுஞ் சுருதி ஈஸ்வரனைப் பரி தாகம் சோகம் மோகம் ஜரை மரணமுதலிய வெல்லாத் தருமங்களு மறவானாகச் சொல்லுகின்றது. வைஸ்வநர ஹிரண்ய

கர்ப்ப ரென்னு மிருவர்களிடத்தோ சுருதியானது பசி பயம் பிறப்பு இறப்பு பந்தம் போட்டம் என்பன முதலிய தர்மங்கள் சொல்லியிருக்கின்றது. அவ் வெல்லாத் தருமங்களும் ஜீவனுக்கே பிரசித்தம். இரணிய கர்ப்பன் விராட்டென் னும் புத்திரனை உற்பத்தி செய்து பசியுடையவனுய் அவ்விராட்டென்னும் புத் திரனைப் புகிக்க முயன்றான். அதைப்பார்த்து பயமுள்ளவனுய் அவ்விராட்டு 'பாண' என்னுஞ் சப்தத்தைச் செய்தான். இவ்வாறுபசி பசி பய முதலிய ஜீவ தர்மங்கள் ஆதம்புராணத்தின் நான்காவது அத்தியாயத்தில் தெளிவாய்ச் சொ ல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் அவ்வைஸ்வரநா ஹிரணியகர்ப்பரிடத்து ஈஸ்வரத்தின்மை பொருந்தாது; ஆனால் ஜீவத்தன்மையே பொருந்தும்.

சமாதானம்:—பல சுருதி ஸ்மிருதியாதிகளில் அவ்வைஸ்வரநா ஹிரணிய கர்ப்பர்களுக்கு ஈஸ்வரத்தன்மையே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சில சுருதி ஸ்மிருதிகளில் அவ்வைஸ்வரநா ஹிரணியகர்ப்பருக்கு எந்த ஜன்ம முதலிய தருமங்கள் பிரதிபாதிக்கப் பட்டனவோ, அவை இவ்வதிகாரிக்கு அபித்தியமுத லிய தோஷ திருஷ்டிகொண்டு அவ்விரணிய கர்ப்ப முதலிய பதங்களில் வைரா க்கியத்தை யடையும் பொருட்டுச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. வைஸ்வரநா ஹிரணியகர்ப்பரது ஜீவத்தன்மையில் அவ்வசனங்களுக்குக் கருத்தன்று. ஒரு கால் சுருதி பிரதிபாதித்துள்ள பசி பய முதலிய ஜீவதர்மங்களின் சம்பந்தத் தால் அவ்வைஸ்வரநா ஹிரணிய கர்ப்பரை ஜீவரென்றெப்பினால் ஜீவனிடத்துப் பிச்சித்தமான இச்சையாதிய தர்மங்களை ஈஸ்வரனிடத்துப் பிரதிபாதிப்பன வானவொ டகாரியத் தடுக்கெழுந்த தகடுதொ டகாரியத் த (அவர் விரும்பி னார் அவர் சங்கற்பித்தார் அவர் மனதைச் செய்தார்) என்னுந் தொடக்கத்துச் சுருதிகளால் அவ்வீஸ்வரனும் ஜீவனாகவே வேண்டும். இதனால் அவ்வைஸ்வரநா ஹிரணியகர்ப்பர்கள் ஈஸ்வரரே; ஜீவரல்ல ரென்பது பெறப்பட்டது.

எவன் அவ்வீஸ்வரனது அபேத உபாசனையைச் செய்கின்றானோ அவன் அவ்வீஸ்வர வடிவத்தையே பெறுகின்றான், என்று ரொன்ன உபாசனையின் பயன் சுருதி ஸ்மிருதிகளினுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சுருதி, தம் யயா யயோ பாவஸ்தெகதெஷுவதி (இ-ள்) அதிகாரி அப்பரமாத்மாவை எவ்வெவ் வைஸ்வரநா முதலிய வடிவமாக உபாசிக்கின்றானோ அவ்வதிகாரி அவ்வவ் வுரு வத்தோடுங் கூடிய பரமேஸ்வர வடிவத்தையே பெறுகின்றான். இவ்வுபாசனை கும் டெடா காரெனயெ உதயா ரோஜெ வெககேவாலஸ்தெ. தெதா கா ரெண தெவெ ரு டஹா ஸுதோவாஹிதெஷெ (இ-ள்) ஜீவர்கள்னரே பர மேஸ்வரனாகிய என்னை எவ்வெவ் வாகாயமாக உபாசிக்கின்றாரோ அவ்வவ்வா காரமாக நான் பரமேஸ்வரன் பிரசன்னனாய் அவ்வுபாசகருக்கு அவர் விரும் பிய பொருளை அளிக்கின்றேன். இவ்வர்த்தமே ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய கீதை யில் யா யா வாவிலுந் தூவா நுஜெஷெகெஷெஷு. தந்தெ வெதிகா னெய ஷஷா தூவாவாலிதெ (கௌந்தேயா! சதா அவ்வத்தேவதைகளை விஷ யஞ் செய்தும் பாவையுடையவனுய் இவன் மரணகாலத்தில் எவ்வெத் தேவதா

விசேஷங்களை ஸ்மரித்துக் கொண்டு இச்சடலத்தை விடுகின்றானோ அவன் அவ் வத் தேவதா வடிவங்களையே பெறுகின்றான்) என்னும் கலோகத்தாற் சொல் லப்பட்டிருக்கின்றது.

சங்கை:—மேற்றொன்னபடி பாவனையின் உயர்வால் ஈஸ்வர சாட்சாத்கார முடையவனுக்கு அவ்வீஸ்வர வடிவத்தை யடையும் பயனுண்டாகு: ஆனால் மந்த பாவனையுள்ள உபாசகனுக்கு எப்படிப்பட்ட பயன் பிராப்தமாடும்?

சமாதானம்:—பாவனையின் மந்தத்தன்மையால் இப்புருஷனுக்கு முற்சொ ன்ன பயன் பிராப்தமாகாது; ஆனால் அம்மந்த பாவனையின் ஏற்றக்குறைவால் அவ்வுபாசகனுக்குச்சார்ஷ்டி 1. சாருப்யம் 2. சாமீப்யம் 3. சாலோக்யம் 4. எ ன்னும் நால்வரைப்பட்ட பயன் பிராப்தமாகின்றன. தனது மனித வடிவத்தை மறத்தல் பூருவகமாக அவ்வுபாசியதெய்வ வடிவத்தை யடைவது யாதோஅது வே அப்பாவனையில் உயர்வும; தனது மனித வடிவத்தின் சொற்ப நினைவு பூரு வகமாய் அவ்வுபாசிய தெய்வ வடிவத்தை யடைவதுயாதோ அதாவது அப்பா வனையில் மந்தமுமாம். ஜகத்தினுற்பத்தி முதலிய வியாபாரங்களை விட்டுப் பர மேஸ்வரனுக்குச் சமானமான ஈஸ்வர்யமும் போகங்களு மடைதல் சார்ஷ்டி யெனப்படும். உபாசகனுக்கு அவ்வீஸ்வரனுக்குச் சமான உருவப் பிராப்தி சா ரூப்ய மெனப்படும். அவ்வீஸ்வரனது சமீபத்திருத்தல் சாமீப்ய மெனப்படும். அவ்வீஸ்வரனது உலகத்திருத்தல் சாலோக்ய மெனப்படும். இவ்வைகையான நான்கு பயன்களை அம்மந்த பாவனையின் ஏற்றக் குறைவால் அவ்வுபாசகன் அடைகின்றான். சுருதி. ஸாஜி ஸாயுஜி ஸாஹாக் தாஜிபதி (இ-ள்) இவ் வுபாசகன் அப்பாவனையின் தாரதம்மியத்தால் இரணிய கர்ப்பனது சாயுஜ்ய சாலோக்யாதிகளைப் பெறுகின்றான்.

முன் தத்பதார்த்தத்தின் வாச்சியார்த்தத்தைச் சொல்லும் பிரசங்கத்தால் சகுணப் பிரஹ்மோ பாசகர்களுக்கு அவ்வுபாசனையால் அவ்வச்சகுணா பிரஹ்ம ப்ரோப்தியாகிய பயன் சொல்லப்பட்டது.

௪௫. நிர்க்குணப் பிரஹ்மோ பாசனையின் பயன் சொல்லுதல்.

இனி நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தை உபாசிப்பவர்களுக்கு நிர்க்குணப் பிர ஹ்மத்தின் பிராப்தியாகிய பயன்சொல்லப்படுகின்றது. எவர்கள் விவேக முதலிய நான்கு சாதனங்களுடன் கூடினவரும் மந்தபுத்தி யுடைமையால் வேதாந்த சாஸ்திரவிசாரத்தில் வல்லவரல்லாதவராயும், நிர்க்குணப் பிரஹ்ம த்தை யறியவிச்சையுடையவராய் மிருக்கின்றார்களோ, அவர்கள் உரோத்தி ரிய பிரஹ்மநிஷ்ட குருவின் முகத்தினின்றும் நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தின் சொருபத்தை நிச்சயித்து ஸ்தூல சூட்சும காரண மானவெல்லா உபாதிக ளற்றறும் சச்சிதானந்த ரொருபமுமாகிய நிர்க்குணப் பிரஹ்மம் நான் என று நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தை யுபாசிக்க வேண்டும். அந்த நிர்க்குணப் பிரஹ் மத்தின் உபாசனையால் அதிகாரிக்கு இச்சரீரத்தின் ஜீவித அவஸ்தையிலா வது, மாணவஸ்தையிலாவது, பிரம்மலோகத்திலாவது நிர்க்குணப் பிரஹ் மத்தின் சாட்சாத்கார முண்டாய் அந்த நிர்க்குணப் பிரஹ்ம வடிவப் பிரா

ப்தியாகிய பயனுண்டாகின்றது. மணியினொளியில் மணிபுத்தி கொண்டுமுயன்
றவனுக்கு அம்மணியை யடையுப்பயனுண்டாவதுபோல நிதித்தியாசனமாகிய
நிர்க்குணப் பிரஹ்மோபாசனையால் இவ்வதிகாரிக்கு அந்த நிர்க்குணப் பிர
ஹ்மப் பிராப்தியாகிய பயனுண்டாகின்றது. சருதி. ஜாந ப்ரஸா டேநவி
ஸூஃ ஸகவஸ்தஸூஃ ப்ரஸூகி மிஷ்டஸூய ரோஃ (இ-ள்) நிர்க்குணப்பிர
ஹ்மோ பாசனையால் மிகச்சுத்தமடைந்த சித்தமுடையவன் அதைத்தியாகரிப்
பவனாய் அந்தநிர்க்குணப்பிரஹ்மத்தை சாட்சாத்கரிக்கின்றான். விசாரத்தில் சா
மர்த்திய மில்லாதவர்கள் பிரஹ்ம வேத்தா குருவின் முகத்தினின்றும் நிர்க்கு
ணப் பிரஹ்மத்தின் சொருபத்தைப் பரோட்சமாக நிச்சயித்து நானே நிர்க்
குணப் பிரஹ்மமென்று அந்த நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தை யுபாசிக்க வேண்டும்.
அவ்வுபாசனையால் அவர்களுக்கு நிர்க்குணப்பிரஹ்ம சாட்சாத்கார முண்டாக
ின்றது. இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீ பகவானுலும் கிதையில் அர்ச்சனனுக்குச் சொல்லப்
பட்டிருக்கின்றது. கலோகம். சுமெ ஸ்ருவஃ ஜேஹஃ ஸ்ருவஃ நெஹ ஸ்
உவாஸதெ. தெவிதாஹித நஹ ஸ்ருவஃ ஸ்ருவஃ ஸ்ருவஃ வராயணஃ
(இ-ள்) எவர்கள் மந்த புத்தியுடைமையால் தாம் வேதாந்த சாஸ்திர விசாரஞ்
செய்வதற் ச்மர்த்தரல்லவோ, அவர்கள் பிரஹ்மவேத்தா குருவின் முகத்தினி
ன்றும், நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தின் சொருபத்தைச் சிவனுஞ் செய்து எப்
போது அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி என்று தியானஞ்செய்கின்றார்களோ அப்போது
அவ்வுபாசகர்களும் அந்த நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தின் சாட்சாத் காரத்தால்
அஞ்ஞானமாகிய மிருத்யுவை அவசியம் நாசஞ்செய்கின்றார்கள். தெவிதா
ஹிதாஹித (அவ்வுபாசகர்களும் மிருத்யுவை அவசியம் நாசஞ் செய்கி
ன்றார்கள்) என்னும் வசனத்திலுள்ள உம்மைச் சபதந்தால் ஸ்ரீ பகவானுல் இக்
கைமுதி நியாயங் குறிப்பிடப்பட்டது. விசாரத்தில் ஆற்றலற்ற மந்தபுத்தி
யுள்ளவர்களும் நிர்க்குணப் பிரஹ்மோ பாசனையால் அவ்வஞ்ஞானத்தை நாச
ஞ் செய்கின்றபோது விசாரத்தில் ஆற்றலுள்ளவர்கள் அவ்வஞ்ஞானத்தை நா
சஞ் செய்கின்றார்களென்று சொல்லுவானேன்? இதனாற் பெறப்பட்ட பொரு
ளாவது:—ஞானகாண்டத்திற்சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற சருண உபாசனை அல்
லது நிர்க்குண உபாசனையாகியவெல்லா உபாசனைகளுக்கும் சித்தத்தின் எனாக்
கிரதை வாயிலாகப் பிரஹ்ம சாட்சாத்காரமே முக்கிய பயன், பிரம்மலோக
முதலியவைகளோ அவ்வுபாசனைகளுக்கு அவாந்திரபயன்; முக்கிய பயனன்று.
இக்காரணம் பற்றியே பிரஹ்மகுந்திரகர்த்தாவாகிய ஸ்ரீஸ்யாசபகவானுலும்
அவ்வுபாசனைகளை ஞானகாண்டத்தினிடத்தே விசாரஞ் செய்யப்பட்டிருக்கி
ன்றது.

முன் மாயாவுபகித தக்பதார்த்த பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் ஜன்மாதிக
ளுக்குக் காரணமாகுந் தன்மையாகிய தடஸ்த லட்சணஞ் சொல்லப்பட்டது.
அஃதே தடஸ்த லட்சணம் பிரஹ்மத்தினின்றும் மாயை வாயிலாகச் சூட்சும
ஸ்தூலப் பிரபஞ்சோற்பத்தியைச் சொல்லி இதுவரையிலும் சித்தஞ் செய்யப்
பட்டது. இது அத்தியாரோப மெனப்படும். அது வெணுப்பாவ மில்லாத வஸ்
துவில் அது வெணுப்புத்தி அத்தியாரோப மெனப்படும். அது பிரசங்கத்தில்

வாஸ்தவமாக ஜகத்பாவ மில்லாத பிரஹ்மத்தில் ஜகத்புத்தி அத்தியாரோப
மெனப்படுதல் போலவாம். அத்தியாரோபம் அபவாத மென்னு மிரண்டுகளா
னே இவ்வதிகாரிகளுக்கு குரு சாஸ்திரங்கள் நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தை யுபதே
சிக்கின்றன. ஆகையால் இப்போது பிரஹ்மத்தினிடத்து ஆரோபிக்கப்பட்ட
பிரபஞ்சத்தின் அபவாதம் சொல்லப்படுகின்றது.

35. பிரஹ்மத்தினிடத்து ஆரோபித பிரபஞ்சத்தின் அபவாதங் கூறுதல்.

எவ்விதத்தினால் எவ்வஸ்து முக்காலத்திலு மில்லையாயினும் பிராந்தி
யாற் றோற்றுகின்றதோ அவ்விதத்தினால் எவ்வஸ்துவின் அபாவ நிச்ச
யம் அபவாதமாம். சுத்தியாதிகளில் பிராந்தியாற் றோற்றும் இரஜத முதலிய
வைகளை அச்சுத்தி முதலியவற்றில் இது ரஜதமல்ல; ஆனால் சுத்தியே பென்னும்
அபாவ நிச்சயம் எப்படி அபவாதமோ, அப்படி அதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தில்
பிராந்தியாற் றோற்றிய மேற்சொன்ன மாயை முதலிய பிரபஞ்சத்தை அவ்
விதத்தினால் பிரஹ்மத்தில் இப்பிரபஞ்சம் முக்காலத்திலு மில்லை பென்னும்
அபாவ நிச்சயம் பிரபஞ்சத்தின் அபவாதமாம். இவ்வுபவாதத்தை சாஸ்திரத்
தில் பாதமென்றும் விலாபனமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. எவ்வித
த்தினால் எவ்வஸ்து பிரதிதி யாகின்றதோ, அவ்விதத்தினால் எவ்வஸ்துவின்
முக்காலத்தை அத்தியந்தாபாவ நிச்சயம் சாஸ்திரத்தில்
பாதமெனப்படும். அந்தப் பாதம் சாஸ்திரீயம் 1. யௌக்த்திகம் 2. பிராந்தி
யட்சிகம் 3. என்னும் பேதத்தால் முவகப்படும். சுயாத சூஷெ ஸொ நெயி
நெயி! நெஹநா நாலி கிவந (பிறகு இல்லை யில்லை பென்று வற்புறுத்த
லால், சுண்டு நாநா வானவை கிறிது மில்லை) என்னுந் தொடக்கத்துச் சாஸ்திர
ங்களால் அதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தி னிடத்து சர்வப் பிரபஞ்சாவரத்தின்
நிச்சயம் சாஸ்திரீயபாதமெனப்படும். எப்படி மண்ணாகிய உபாதான காரணத்
தை விட வேறாகக் கடமாகிய காரியத்தின் அபாவமே நிச்சயிக்கப்படுகின்ற
தோ, அப்படி சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும் அபின்ன நிமித்தோபாதான காரண
மான பிரஹ்மத்தைவிட வேறான சர்வப் பிரபஞ்ச அபாவ நிச்சயங்கொண்டு அத்
திருசியப் பிரபஞ்சத்தின் மித்தியாத் தன்மை நிச்சயத்தால் பிரஹ்மாத்மமாத்
திர நிச்சயம் யாதோ அது யௌக்த்திகபாதமெனப்படும். அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி
தத்துவமகி முதலிய மகா வாக்கிய ஜன்ய சாட்சாத்காரத்தால் காரியப் பிர
பஞ்சத்தோடுங் கூடிய அஞ்ஞான நிவிருத்தி யாதோ அது பிராந்தி யட்சிக
பாத மெனப்படும். மேற்சொன்ன யௌக்த்திகபாதத்தின் கிரமமிது:—ஸ்தூல
சரீரமுதல் பிரம்மாண்ட பரியந்தமுள்ள ஸ்தூலப் பிரபஞ்சங்களெல்லாம் பஞ்ச
கிருத ஸ்தூல பூதங்களின் காரியம். ஆகையால் ஸ்தூலப் பிரபஞ்சத்தை அத்
தூல பூதங்களில் லயஞ்செய்ய வேண்டும்; அதாவது ஸ்தூல பூதங்களை விட
அத்தூலப் பிரபஞ்சம் பின்னமன்று என்னும் நிச்சயம் இவ்வதிகாரி செய்ய
வேண்டும். அதன் பிறகு அத்தூல பூதங்களையும் சமஷ்டி வியஷ்டிகளான வெ
ல்லா சூட்சும சரீரங்களையும் தம் காரணமாகிய அபஞ்சகிருத பஞ்ச சூட்சும
பூதங்களில் லயஞ்செய்ய வேண்டும். அதாவது தூலபூதமும் சமஷ்டி வியஷ்டி

சூட்சுமசீரமும் அச்சூட்சுமபூதங்களின் காரியங்களாவதால் அவைகளுக்கு வேறன்று என்று நிச்சயஞ் செய்ய வேண்டும். முன்னே எந்தவெந்த சூட்சுமபூதங்களின் சாத்விக முதலிய கூறுகளினின்றும் எவ்வெவ்விந்திரிய முதலிய காரியங்களினுற்பத்தி சொல்லப்பட்டதோ, அவ்வக்காரியங்களை அவ்வப்பூதங்களின் சாத்விக முதலிய கூறுகளினிடத்தே லயஞ்செய்ய வேண்டும்.

தாற்பரியமிது:—தூலபூதங்களை சூட்சுமபூதங்களின் தாமசக் கூற்றில் லயஞ்செய்ய வேண்டும். ஞானேந்திரிய அந்தக்கரணங்களை சூட்சுமபூதங்களின் சாத்விகக் கூற்றில் லயஞ் செய்யவேண்டும். கர்மேந்திரியப் பிராணன்களை அச்சூட்சுமபூதங்களின் இராகசக்கூற்றில் லயஞ்செய்ய வேண்டும். அந்தச்சூட்சுமபூதங்களையும் தத்தம் கீரணத்தில் லயஞ்செய்ய வேண்டும். ஆண்டுப் பிருதிவியை ஜலத்திலும், ஜலத்தைத் தேயிலும்; தேயுவை வாயுவினும், வாயுவை ஆகாசத்திலும் ஆகாசத்தை அஞ்ஞானத்திலும் அவ்வஞ்ஞானத்தைச் சைதன்ய மரத்திரத்திலும் லயஞ் செய்ய வேண்டும். இங்கு தாற்பரியமிது:—யாது காரியமோ அதற்குத் தன் உபாதான காரணத்தைவிட வேற்றுச் சத்தையில்லை, ஆகையால் உபாதான காரணத்தைவிட காரியம் வேறல்ல வென்று நிச்சயித்து அக்காரியத்தை மறத்தல் வாயிலாகக் காரணமொன்றினை விஷயஞ் செய்யும் நினைவுபாதோ அதுவே அக்காரியத்திற்குக் காரணத்தில் விலாபனமாம். சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும் பரம்காரணம் பிரஹ்மம், ஆகையால் சர்வப் பிரபஞ்சத்தையும் மறந்து பிரஹ்ம மொன்றை விஷயஞ் செய்யும் ஸ்மரணம் யாதோ அதுவே பிரஹ்மத்தினிடத்துச் சர்வப் பிரபஞ்சத்தின் விலாபனமாம். இதனையே வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் யௌக்திக பாத மென்பர். இதே யௌக்திக பாதம் விஷ்ணு புராணத்திலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. கலோகம் ஜமபூதிஷா ஷெவஷெப வ்யூயிவ்ஷு விலீயதெ । ஜெ ஶாகிஷ ஶாவஃ ப்ரூயகெஜெ ஶாகிவ்யாபா ப்ரூயீயதெ । வாயுஸூயீயதெ வெ ஶாஜிகதஜ்ஜாவ்யுதெ ப்ரூயீயதெ । சுவஸூகம் வாயுஷெ ப்ரஹ்மநிஷ்டெ ஸம்ப்ரூயீயதெ ॥ (இ-ள்) நாரதரே! ஜகத்திற்கு ஆகார பூதமான பிருதிவி ஜலத்தில் லயமாகின்றது, ஜலம் தேயுவில் லயமாகின்றது, அத்தேயுவும் வாவுவில்லயமாகின்றது, அவ்வாயுவும் ஆகாசத்தில் லயமாகின்றது, அவ்வாகாசம் அவ்வியக்கத்தில் லயமாகின்றது, மாயையாகிய அவ்வியக்கமும் பரமாத்மாவில் லயமாகின்றது.—மேற்சொன்ன யௌக்திக பாதமே வார்த்திகக்காரராலும் ஸகாரம் வாயுஷம் விஸூகோரெ ப்ரவிவாயெச । உகாரம் தெஜஸஸூகோரெ ப்ரவிவாயெச । உகாரம் காரணம் ப்ராஜம் விஷாத்மி விவாயெச. (அகாரவுருவனை விஸ்வனை உகாரத்தில் அடக்குக உகாரவுருவனையும் சூட்சுமனயுமிருக்கும் தைஜசனை மகாரத்தில் அடக்குக மகாரவுருவனும் காரணவுருவனுமான் பிராஞ்ஞனை சிதான்மாவில் அடக்குக) என்னுந் தொடக்கத்து வசனங்களாற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

அன்றியும், மேற்சொன்ன அத்தியாரோபம் அபவாதமென்னுமிரண்டுகளால் தத்துவம்பதார்த்தசோதன (விவேசன) மும் பெறப்படுகின்றது. அச்சோதன

த்தின் வகைகாட்டப்படுகின்றது:—சமஷ்டி. ஸ்தூலசீரம் சமஷ்டி. சூட்சுமசீரம் மாயை 1. முறையாக வம்முன்றோ பெகிதமான வைஸ்வாநர சூத்திராத்மா ஈஸ்வரன் 2. அவ்வெல்லா வற்றிற்கும் அதிஷ்டானமாகிய உபாதியற்ற அகண்ட சைதன்யம் 3. ஆகிய மூன்றும் ஒழுகக்காய்ச்சிய இரும்புருண்டைபோல ஒரு வடிவாகத் தோற்றுவனவாய்த் தத்புத்தின் வாச்சியார்த்தமாகின்றன. சமஷ்டி. ஸ்தூலசீரமும் சூட்சுமசீரமும் மாயையுமாகிய வெல்லாவற்றினும் அவ்வயவியதிரேகங்களால் வேறாக நிச்சயிக்கப்பட்டதான அகண்டசைதன்யத்தப்பதத்தின் லட்சியார்த்தமாகின்றது. தத்பதார்த்த சோதனைக்கு உபாயபூதமான அவ்வயவியதிரேகங்கள் இவ்வகையாகின்றன:—பஞ்சிகரிக்கப்பட்ட தூலப்பிரபஞ்சத்தின் திகிலாலத்திலோ அப்பரமாத்மா தூலப் பிரபஞ்சத்திற்குச் சாட்சியாகவிருக்கின்றது. பஞ்சிகரணத்திற்கு முன்னே அப்பரமாத்மா சூட்சுமபூதங்களுக்கும் அவற்றின்காரியங்களுக்கும் சாட்சியாக விருக்கின்றது. அவ்வாகாச முதலிய சூட்சுமபூதங்களினுற்பத்திக்கு முன் பிரளயகாலத்திலோ அப்பரமாத்மா மாயைக்குச் சாட்சியாக விருக்கின்றது. தத்துவஞானத்தால் அம்மாயையாகிய அஞ்ஞானம் நீங்கிடவும் போகத்தாற் பிராரப்தகர்மம் நாசமாகவும் இந்தஜீவனது வர்த்தமான சீரம் விழுந்த பிறகு விதேக முத்தியவஸ்தையில் அப்பரமாத்மா அகண்ட சொப்பிரகாச சைதன்யமாக விருக்கின்றது. இதுவே தத்பதார்த்தமாகிய பரமாத்மாவின் அந்வயம்.

சமஷ்டி ஸ்தூலசீரம் பஞ்சிகரணத்திற்கு முன் விளங்குவதில்லை. சமஷ்டி சூட்சுமசீரம் ஆகாசமுதலிய பூதங்களினுற்பத்திக்குமுன்னிலங்குவதில்லை. மாயை முத்தியவஸ்தையில் விளங்குவதில்லை. இதுவே அச்சமஷ்டித் தூலசீரத்தினதும் சமஷ்டி சூட்சுமசீரத்தினதும் மாயையினதும் வியதிரேகம். இவ்வாறான அந்வய வியதிரேகங்களாற் சோதிக்கப்பட்ட தத்பதார்த்தமாகிய காரிய சகிதமாயா சம்பந்தமில்லாத அகண்ட சச்சிதானந்த சொரூப பரமாத்மா தத்பதத்தின் லட்சியார்த்தமாகின்றது.

சு. துவம் பதார்த்த சோதனஞ் சொல்லுதல்.

இனி துவம் பதார்த்தசோதனஞ் சொல்லப்படுகின்றது. வியஷ்டித் தூலசீரம் வியஷ்டிச் சூட்சுமசீரம் அவ்வரண்டற்குக் காரணமாகிய அவித்தை 1. முறையாக வம்முன்று சீரங்களோ பெகிதமான விஸ்வதைஜசப் பிராஞ்ஞா 2. அவ்வெல்லாவற்றிற்கு மாதாரமாகிய உபாதியற்ற பிரத்தியக் சைதன்யம் 3. ஆகிய மூன்றும் தப்தலோஹபின்டம் (ஒழுகக்காய்ச்சிய இரும்புருண்டை) போல ஒருவடிவாகத் தோற்றுவனவாய்த் துவம்பதவாச்சியார்த்தமாகின்றன. அவ்வயவியதிரேகங்களால் தூல சூட்சும காரணமென்னு முன்று சீரங்களினும் வேறுசெய்யப்பட்டதானசச்சிதானந்த சொரூப பிரத்யக்சைதன்யம் துவம்பதத்தின் லட்சியார்த்தமாகின்றது. துவம் பதார்த்த சோதனத்தினுபயோகமுள்ள தாகிய அந்வய வியதிரேகங்கள் முற்சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. அவை சண்டு மறிந்து கொள்ளுக. இனிசோதிக்கப்பட்ட அத்தத்துவம் பதார்த்தங்கட்கு அபேதமான மஹாவாக்கியார்த்தம் சொல்லப்படுகின்றது. முற்சொல்லப்பட்ட தத்பதத்தின் லட்சியார்த்தமான சுத்த சைதன்யமும் துவம்

பதத்தின் லட்சியார்த்தமான சந்தைதன்யமுமாகிய விருட்சியார்த்தங்களை யுங் கிரகித்து அச்சம்பந்தங்களுடிக் கூடித் தத்துவமசியாதி மகாவாக்கியங்கள் இலட்சணவிருத்தியால் அகண்டார்த்தத்தைப் போதிப்பனவாகின்றன. ஆண்டுச் சாமானுதிகரணம் 1. விசேஷணவிசேஷியபாவம் 2. இலட்சிய லட்சணபாவம் 3. என்னும் மூன்று சம்பந்தங்களும் அம்மகா வாக்கியத்திற்குச் சஹகாரி(துணை)களாயிருக்கின்றன. தத்துவமசி என்னும்வாக்கியத்திலுள்ள தத்துவம் என்னுமிரண்டு பதங்களுக்கும் ஒன்றற்கொன்று சாமானுதிகரணம். சம்பந்தமுண்டு. அவ்விரண்டு பதங்களின் அர்த்தங்களுக்கு ஒன்றற்கொன்று விசேஷண விசேஷியபாவ சம்பந்தமுண்டு. அவ்விரண்டு பதங்களுக்காவது அவ்விரண்டு அர்த்தங்களுக்காவது அகண்ட சைதன்யத்தோடு இலட்சிய லட்சணபாவ சம்பந்தமுண்டு.

சுஅ. சாமானுதிகரணம், விசேஷண விசேஷிய பாவ, லட்சிய லட்சண பாவ சம்பந்தங்களைக் கூறுதல்.

இனி இம்முன்றுசம்பந்தங்கள் திருஷ்டாந்தங்களுடன் நெளிவாக்கப்படுகின்றன. விசுபூவபூதி மிதிதாநா ஸ்வாநா லெகலிதயெபு வபூதி ஸாரீரகரயி கரண 98 (இ.ள்.) வெவ்வேறு பிரவிருத்திகளுக்கான நிமித்தங்களை யுடைய சப்தங்களுக்குப் பொருள் ஒன்றின் கண் நிகழ்தல் யாதோ, அதுவே அப்பதற்கொன்றற்கொன்றுள்ள சாமானுதிகரணம் சம்பந்தமாம். எப்படியெனின், லொ 5 யஹெஷதஃ (இ.ள்.) முன் உன்னால் எந்தந்தேவதத்தனென்னும் புருஷன் பார்க்கப்பட்டானோ அவன் இந்தத் தேவதத்தன். இவ்வாக்கியத்திலுள்ள அவன் என்னுஞ் சப்தமோ அத்தேசகால விசிஷ்ட (கூடிய) தேவதத்தன் து வாசகமும், இவன் என்னுஞ் சப்தம் இத்தேசகால விசிஷ்ட தேவதத்தன் து வாசகமுமாகின்றன. அவ்வொரே தேவதத்தனிடத்து அவன் என்னுஞ் சப்தத்தின் பிரவிருத்திக்கு அத்தேசகால விசிஷ்டத்தன்மை நிமித்தமும், இவன் என்னுஞ் சப்தத்தின் பிரவிருத்திக்கு இத்தேசகால விசிஷ்டத்தன்மை நிமித்தமுமாம். அவன் இவன் என்னுமிரண்டு சப்தங்கள் பாகத்தியாக லட்சணையால் அத்தேசகால விசிஷ்டத்தன்மை அம்சத்தையும், இத்தேசகால விசிஷ்டத்தன்மை அம்சத்தையும் விட்டு அவ்வொரே தேவதத்த பிண்டத்தை உணர்த்துகின்றன. இதுவே அவன் இவன் என்னுமிரண்டு சப்தங்களுக் கொன்றற்கொன்றுள்ள சாமானுதிகரணம் சம்பந்தமாம்.

அன்றியும், 'அவன் இத்தேவதத்தன்' என்று கூறிய வாக்கியத்தினிடத்தே அவன் என்னுஞ் சப்தத்தின் அர்த்தமாகிய அத்தேசகால விசிஷ்டமும் இவன் என்னுஞ் சப்தத்தின் அர்த்தமாகிய இத்தேசகால விசிஷ்டமும் ஆகிய அவ்விரண்டு அர்த்தங்கட்கும் ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதத்தை நிவிருத்திசெய்வதாகிய விசேஷண விசேஷிய பாவசம்பந்தமுண்டு. ஆண்டு 'அவன்' 'இவன்' என்னும் வாக்கியப் பிரயோகத்தினிடத்தோ அவன் சப்தத்தின் அர்த்தம் விசேஷ்யமும், இவன் சப்தத்தின் அர்த்தம் விசேஷணமுமாம். 'இவன்' 'அவன்' என்னும் வாக்கியப் பிரயோகத்தினிடத்தோ இவன் சப்தத்தின் அர்த்தம் விசேஷ்யமும், அவன்

ன் சப்தத்தின் அர்த்தம் விசேஷணமுமாம். லொ 2 யஹெஷதஃ (அவன் இத்தேவதத்தன்) என்னும் வாக்கியத்திலுள்ள 'அவன் இவன்' என்னும் இரண்டு சப்தங்களின் பாகத்தியாக இலட்சணையால் அத்தேசகால விசிஷ்டத்தன்மை, இத்தேசகால விசிஷ்டத்தன்மைகளாகிய இரண்டு விரோதி அம்சங்கள் விடப்பட்டு விரோதமல்லாத தேவதத்தபிண்ட மாத்திரத்தின் போதம் அவ்வாக்கியத்தானுடாகின்றது. ஆகையால் அத்தேவபிண்ட மாத்திரமே அவன் இவன் என்னும் வாக்கியத்தின் இலட்சியார்த்தமாம். அங்ஙனமாய வாக்கியார்த்தமாகிய இலட்சியதேவதத்தனோடு அவன் இவன் என்னும் இருபதங்கட்கும், முற்கூறிய அவற்றின் அர்த்தங்கட்கும் இலட்சிய லட்சணபாவ சம்பந்தமுண்டு. ஆண்டு அறிவிப்பது இலட்சணமும், அறியத்தக்க பொருள் இலட்சியமுமாம். அவன் இவன் என்னும் இரண்டு பதங்களால் ஆல்லா அவைகளின் அர்த்தத்தால் அத்தேவதத்தபிண்டம் அறியப்படுவதா மாகலின் அப்பதங்களும் அர்த்தங்களும் இலட்சணங்களாம். அத்தேவதத்தபிண்டம் இலட்சியமாம்.

இனி தத்துவமசி (அது நீ) முதலிய மகாவாக்கியங்களினிடத்து அம்முன்று சம்பந்தங்களும் பொருத்தப்படுகின்றன. தத்துவமசி என்னும் மகாவாக்கியத்திலுள்ள தப்பதமோ பரோட்சத்தன்மை சர்வஞ்ஞத்தன்மை முதலிய தர்ம விசிஷ்ட ஈஸ்வரசைதன்யத்தினது வாசகம், துவம்பதம் அபரோட்சத்தன்மை அற்பஞ்ஞத்தன்மை முதலிய தர்மவிசிஷ்ட ஜீவசைதன்யத்தினது வாசகம், பரோட்சத்தன்மை முதலிய தர்மவிசிஷ்டத்தன்மையோ தப்பதத்தின் பிரவிருத்திக்கு நிமித்தமும், அபரோட்சத்தன்மை முதலிய தர்மவிசிஷ்டத்தன்மை துவம்பதத்தின் பிரவிருத்திக்கு நிமித்தமுமாம். ஆகையால் தத்துவம் பதங்களின் பிரவிருத்திக்கு நிமித்தம் வெவ்வேறு. தத்துவம் என்னும் இருபதங்கள் பாகத்தியாக லட்சணையால் ஏக அகண்டசைதன்னியத்தை போதிப்பனவாகின்றன. இஃதே அத்தத்துவம் பதங்களுக்கு ஒன்றற்கொன்றுள்ள சாமானுதிகரணிய சம்பந்தமாம். தப்பதார்த்தமாகிய ஈஸ்வர சைதன்னியத்திற்கும் துவம் பதார்த்தமாகிய ஜீவ சைதன்னியத்திற்கும் ஒன்றற்கொன்று பேதப்பிரமத்தைப் போக்குவதான விசேஷண விசேஷிய பாவ சம்பந்த முண்டு. தத்துவமசி (அது நீ) யென்னும் வாக்கியப் பிரயோகத்தினிடத்தோ அத்தீத் பதார்த்தம் விசேஷியமும் துவம் பதார்த்தம் விசேஷணமுமாகின்றன. துவம் தநசி (நீ அது) என்னும் வாக்கியப் பிரயோகத்தினிடத்தோ துவம் பதார்த்தம் விசேஷியமும் தப்பதார்த்தம் விசேஷணமுமாகின்றன. இவ்வாறு தத்துவம் பதார்த்த மிரண்டிற்கும் ஒன்றற்கொன்று அபேதமாக விசேஷண விசேஷிய பாவனை செய்வதால் அவ்விரண்டிற்கு முள்ள பேதமயக்கம் நீங்கி விடுகின்றது. தத்துவமென்னு மிருபதங்கட்கும், அவ்விரு பதங்களின் அர்த்தமாகிய ஈஸ்வர ஜீவர்கட்கும் வாக்கியார்த்தமாகிய அகண்ட சைதன்யத்தோடு இலட்சிய லட்சணபாவ சம்பந்த முண்டு. தத்துவம் பதங்களும் அப்பதங்களின் அர்த்தமும், பரோட்சத் தன்மை அபரோட்சத்தன்மை முதலிய விரோத அம்சங்களைப் போக்கி விரோத மில்லாத அகண்ட சைதன்னிய மாத்திரத்தையே உணர்த்துவனவாகின்றன. இதனால் அப்பதங்களினிடத்தும் அவைகளின் அர்த்தங்களி

தத்துவம் பதங்களின் இலட்சியார்த்தத்தைக் கொண்டே அவ்வகண்டசொரு பப் பிரதிபாதனத்திற் பிரவிருத்தமுடையன வென்னும் அர்த்தம் எல்லாக்குற் றங்களும்ற்றதாம்.

சங்கை:—முற்கூறிய முறைப்படி தத்துவமசி முதலிய வாக்கியங்கள் அவ் வகண்டார்த்தத்தைப்போதிப்பனவாகுக! ஆனால் அவ்வகண்டார்த்த உணர்வால் அதிகாரிகட்குப் பயன்யாது?

சமாதானம்:—சுரோத்திரியப் பிரஹ்மவிஷ்ட குரு எப்போது இவ்வதிகாரி யை நோக்கித் தத்துவமசி முதலிய மகாவாக்கியங்களை உபதேசிக்கின்றாரோ, அப்போதே இவ்வதிகாரிக்குப் பாகத்தியாக லட்சணையால் மாயையந்தக்கரண முதலிய வாச்சியபாகங்களை விடுதல் வாயிலாக அகண்டப் பிரஹ்மத்தின் ஞான முண்டாகின்றது. ஆனதாவது 'அகம் பிரஹ்மாஸ்மி (நான் பிரஹ்மம்)' 'பிரஹ் மைவாஹ முஸ்மி (பிரஹ்மம் நான்)' என்றில்வாறு பரஸ்பா அபேதத்தை விஷ யஞ்செய்யும் அபரோட்ச ஞான முண்டாகின்றது. ஆண்டு 'அகம் பிரஹ்மாஸ் மி' என்னும் விருத்தியோ அகம் பதத்திற்கு அர்த்தமாகிய பிரத்தியக் ஆத்மா வினிடத்துப் பிரஹ்மத்தின் அபேதத்தை விஷயஞ் செய்வதாம். 'பிரஹ்மைவாஹி முஸ்மி' என்னும் விருத்தியோ பிரஹ்மத்தினிடத்துப் பிரத்தியக் ஆத்மாவின் அபேதத்தை விஷயஞ் செய்வதாம். அகம் பதத்திற்கு அர்த்தமாகிய பிரத்தியக் சேதனத்தினிடத்து யாவருக்கும் அபரோட்சத் தன்மையும் ஆத்மத்தன்மையும் சித்தமாம். ஆனால் எவரும்பிரஹ்மத்தைப் பரோட்சமெனவும் அநாத்மாவெனவு மொப்பிபிருக்கின்றார்கள். எப்போது பிரத்தியக் ஆத்மாவினிடத்துப் பிரஹ்மத் தின் அபேதத்தை விஷயஞ்செய்வதாகிய 'அகம் பிரஹ்மாஸ்மி' என்னும் அபரோ ட்ச ஞான முண்டாகின்றதோ, அப்போதே அந்த ஞானத்தால் பிரஹ்மத்தின் பரோட்சத் தன்மையும், அநாத்மத்தன்மையும் நீங்கி விடுகின்றன. ஆன்றியும், ஜீவாத்மாவிற்கு யாவரும் பரிச்சின்னமும், பிரஹ்மமல்லா வடிவமு மொப்பிபிரு க்கின்றனர். எப்போது பிரஹ்மத்தினிடத்து ஜீவாத்மாவின் அபேதத்தை விஷ யஞ்செய்வதாகிய 'பிரஹ்மைவாஹி முஸ்மி' என்னும் அபரோட்ச ஞான முண்டாகின்றதோ, அப்போதே அந்த ஞானத்தால் ஜீவாத்மாவின் பரிச்சின்னத் தன்மையும் பிரஹ்மமல்லாத் தன்மையும் நீங்கிவிடுகின்றன. ஆதலால் அதிகாரி பிரஹ்மத்தினிடத்துப் பரோட்சத்தன்மை அநாத்மத்தன்மைச் சங்கைகளை நீக் கும் பொருட்டும், தனதாத்மாவினிடத்துப் பரிச்சின்னத்தன்மை பிரஹ்மமல்லாத் தன்மைச் சங்கைகளை நீக்கும் பொருட்டும், அகம் பிரஹ்மாஸ்மி பிரஹ்மை வாஹி முஸ்மி என்றில்வாறு ஆத்மாவிற்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் ஒன்றற்கொன்று அபேதம் நிச்சயித்தல் வேண்டும்.

இவ்வாறு தத்துவமசி முதலிய மகாவாக்கியங்களாதுண்டான அகண்டப் பிரஹ்மாகார அபரோட்ச விருத்தியாதோ, அந்த அபரோட்ச விருத்தியாகிய ஞானத்தால் காரியப்பிரபஞ்ச சகித அஞ்ஞானமாகிய அநர்த்த நிவிருத்தியும், இந்தப் பிரத்தியகாத்மா அகண்ட ஏகாட்ச பிரஹ்மானந்தவடிவமாக நிலைத்தது முண்டாகின்றன. சூருதி. அரகி பெராக ரோதுவிரபு வு ஆவெடு வு வெவெவ

உவகி (இ-ள்.) ஆத்ம சாட்சாத்காரமுடையவன் சர்வநர்த்தமாகிய சோகத் தை நாசஞ்செய்கின்றான். அகம் பிரஹ்மாஸ்மி என்று பிரஹ்மத்தைத்தனது ஆத்ம வடிவாக வுணரும் வித்வான் பிரஹ்ம வடிவனையாகின்றான்—என்னுந் தொடக்கத்துப் பலசருதிகள் பிரஹ்மத்தை யறிந்தவனுக்குப் பிரஹ்ம சாட்சா த்காரத்தால் அஞ்ஞான நிவிருத்தியும் பிரஹ்மானந்தப் பிராப்தியுமாகிய பயன் கூறியுள்ளன.

இஃது ஸ்ரீமத் பரமஹம்ச பரிவரா ஜகாசார்ய

ஸ்ரீ உத்தவானந்த கிரி சுவாமிகளின் பூஜ்யபாத சிஷ்யன்

சித்தஞானந்த கிரி சுவாமியாழ் செய்யப்பட்ட

பிராகிருதத்ததுவாது சந்தானத்தின்

முதற் பரிச்சேதம் முற்றிற்று.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாய நம: ஸ்ரீ குருப்யோ நம:
ஸ்ரீ கார்வீஸ்வேஸ்வராப்யாம் நம: ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோ நம:

த த் து வ ா நு ச ந் த ா ந ம்

இரண்டாவது பரிச்சேதம்

தத்துவமசி முதலிய வாக்கியங்களானது அகண்டப் பிரஹ்மத்தை விஷயஞ்செய்யும் அபரோட்ச விருத்தியினால் அதிகாரிக்கு அஞ்ஞான நிவிருத்தியும் பரமானந்தப் பிராப்தியு முண்டாகின்றன வென்னும் வார்த்தை முன்னே முதற் பரிச்சேதத்தின் சுற்றில் சொல்லப்பட்டது. அதன் கண் இந்த ஜிஞ்ஞாசை (அறியும் வேட்கை) உண்டாகின்றது:—அவ்விருத்தியின் சொருபம் யாது? அவ்விருத்தியினிடத்துப் பிரமாணம் யாது? அவ்விருத்தி எவ்வகையாக உற்பத்தியாகின்றது? அவ்விருத்தியினால் யாது பயன் பெறப்படுகின்றது? என்னும் வேட்கையடையுப்பட பிரமை அப்பிரமை பென்னும் வேறுபாட்டால் இருவசைப்பட்ட விருத்திகளைக் கூறக்கருதி முதற்கண் அவ்விருத்தியின் சாமான்ய லட்சணங் கூறப்படுகின்றது.

சங்கை:—பிரமானத்தானே பிரமேயம் பெறப்படும், அதனால் னானிடத்து முதலிற் பிரமானமே கூறி அதன் பின்னர் பிரமேயங் கூறுதல் வேண்டும். இக்காரணம் பற்றியே நியாய சாஸ்திரத்தில் முதலிற் பிரமானங் கூறப்பட்டே பின்னர் பிரமேயங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் நிவிரோ முதற் பரிச்சேதத்தில் பிரஹ்மாத்மமாகிய பிரமேயங் கூறி இவ்விரண்டாவது பரிச்சேதத்திற் பிரமானங் கூறுகின்றார், ஆதலால் இம்முது சர்வசாஸ்திரங்கட்கும் விருத்தம்.

சமாதானம்:—நியாயமுதலிய பிழசாஸ்திரங்களில் பிரமேயம் ஜடமானதால் அந்தப்பிரமேயம் பிரமானத்தின் அநீனம் (உரித்த)ாகவே பெறப்படுகின்றது. ஆகையால் அல்லேறு சாஸ்திரங்களிலோ முதற்கண் பிரமேயங்கூறப்பட்டே பின்னர் பிரமேயங்கூறல் உசிதம்; இவ்வேதாந்த சாஸ்திரத்தின்கண்ணே பிரமானமுதலிய வெல்லா வியவகாரங்கட்கும் சாதகமான அத்துவிதீய ஆத்மவடிவான சாட்சி சைதன்யமே பிரமேயம். ஆகையால் இவ்வேதாந்த சாஸ்திரத்தினிடத்து முதற்கண் சைதன்யமாகிய பிரமேயங்கூறப்பட்டே பின்னர் அந்தப்பிரமான முதலியவற்றைக்கூறல் உசிதம்.

இவ்வார்த்தை சங்கேதபசாரிகமென்னும் நூற்கண் ஸ்ரீசர்வஞ்ஞ மகாமுனிவராலுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. கலோகம். பாமெந லெயா வறகிழா யுகூ

விருத்தியின் சாமானிய லட்சணம்.

ககக

யஜுர்ஜாபுரா வியிதிஷு காம்பொ.லெயெந பாநா வற கிழா யுகூ வெ லாநா வாசெயுஷு ஜயம் ஹிஸெய்யு (இ-ள்.) பூர்வமீமாம்சையில் தர்மமுதலிய வான் பிரமேயம் ஜடமானதால் அந்தப்பிரமேயத்தின் பெறுதி பிரமானத்தாற் கூடும்; வேதாந்தசாஸ்திரத்தில் பிரஹ்மாத்மமாகிய பிரமேயம் சேதனமானதால் அந்தப்பிரமேயத்தின் பெறுதி பிரமானத்தாற் கூடாது; ஆனால் சேதனப் பிரமேயத்தினுனே ஜடப்பிரமானத்தின் பெறுதி தகுதியாம்.

விருத்தியின் சாமானிய லட்சணம்.

இனி அவ்விருத்தியின் சாமானிய லட்சணங் கூறப்படுகின்றது. விஷய வெபகதா லிவ்யம் ஜகொண்டே காரணா ஜகொயொ வாரிணா விஸெஷு: லுஜி (இ-ள்.) கடப்படமுதலியவான் விஷயங்களால் அவச்சின்னமான சைதன்யம் விஷயசைதன்யமெனப்படும். அவ்விஷய சைதன்யத்தின் அபிவிருச்சு மா (வெளிப்படுத்துவதா) கிய அந்தக்கரண அல்லது அஞ்ஞானத்தின் பரிணாம விசேஷம் விருத்திஞானமெனப்படும். குரோதம் இச்சை சுகம் டுக்க முதலியவைகளும் அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமங்களாகவும், ஆகாசமுதலியவைகள் அஞ்ஞானத்தின் பரிணாமங்களாகவும் உளவானாலும் குரோதமுதலியவைகளில் அவ்விஷய சைதன்யத்தை வெளிப்படுத்துந்தன்மையிலை. இந்நால் விஷய வெபிதா யா லிவ்யம் ஜகொண்டே (விஷயசைதன்யத்தை வெளிப்படுத்துவதாகிய) என்னும் பதங்களைக்கூறலால் குரோத முதலியவற்றில் அவ்விருத்தியின் லட்சணத்திற்கு அதிவியாப்தியுண்டாகாது. சட்சமுதலிய விர்திரியங்களும் தம்மாற்றேன்றும் விருத்திவாயிலாக அவ்விஷய சைதன்யத்தை வெளிப்படுத்துவதேயாயிடினும் அச்சட்ச முதலிய விர்திரியங்கள் அந்தக்கரண அல்லது அஞ்ஞானத்தின் பரிணாமங்களாகா; ஆனால் தேயுவாதிய பூதங்களின் பரிணாமங்களேயாம். இதனால் அந்தக்கரண அல்லது அஞ்ஞான பரிணாமமென்றால் அச்சட்ச முதலிய விர்திரியங்களில் அவ்விருத்தியின் லட்சணத்திற்கு அதிவியாப்தியுண்டாகாது. அதிவியாப்தி அவ்வியாப்தி அசம்பவம் என்னுமுகுற்றங்களின் சொருபம்முதற்பரிச்சேதத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. அவை இங்கேயும் ஆறின்கொள்க.

சங்கை:—முன்னே விருத்தியினிடத்து விஷயசைதன்யத்தின் அபிவிருச்சு தன்மை கூறப்பட்டது, அவ்வபிவிருச்சுத் தன்மையாவதியாது? என்னுமாசங்கையுண்டாக, இப்போது அவ்வபிவிருச்சுத் தன்மையின் இலக்கணங் கூறப்படுகின்றது. கவொராகு வலவொர ஜகொயொ கவலொ ஜகொயு (இ-ள்.) 'இதுகடம்', 'இதுபடம்' என்னும் அபரோட்ச வியவகாரத்தையுண்டு பண்ணுந் தன்மையே அவ்விருத்திகளினிடத்து விஷயசைதன்யத்தின் அபிவிருச்சுத் தன்மையாம்.

சங்கை:—சட்சமுதலிய விர்திரியங்களாற்றேன்றும், அபரோட்ச விருத்திகளினிடத்தோ அவ்வபரோட்ச வியவகாரத்தை யுண்டுபண்ணுந் தன்மை நிகழும்; ஆனால் அனுமான முதலிய பிரமானங்களாற்றேன்றும் அனுமிதிமுதலிய பரோட்ச விருத்திகளினிடத்து அவ்வபரோட்ச வியவகாரத்தை யுண்டுபண்ணு

ந்தன்மை நிகழாது. எக்காரணத்தாலெனின், 'மலைநெருப்புடைத்து' என்னும் அனுமிதிக்குப்பிறகு 'இது நெருப்பு' என்னும் அபரோட்ச வியவகாரம் ஒரு வருக்கு முண்டாகின்றதில்லை. ஆகையால் அனுமிதி முதலிய பரோட்சவிருத்திகளில் அவ்வபிவியஞ்சகத் தன்மையிலாமைமையால் முற்கூறிய விருத்தியின் லட்சணத்திற்கு அவ்வியாப்தியே யுண்டாகின்றது.

இவ்வருசியுண்டாக வினி அவ்வபிவியஞ்சகத் தன்மை வேறுவகையாக நிர்வசனஞ் செய்யப்படுகின்றது. சூரணா கிவதூககவா ஸிவியு டிககவா (இ-ள்.) அவ்விருத்திகளினிடத்து ஆவரணத்தை நீக்குந்தன்மையாதோ அதுவே அவ்விஷயசைதன்யத்தின் அபிவியஞ்சகத் தன்மையாம். அவ்வபிவியஞ்சகத் தன்மை அனுமிதிமுதலிய பரோட்ச விருத்திகளிலுமுளது. ஆதலால் அப்பரோட்ச விருத்திகளில் மேற்கூறிய இலட்சணத்திற்கு அவ்வியாப்தி இல்லை. ஈண்டு இது அபிப்பிராயம்:—அஞ்ஞானத்தாலாக்கப்பட்ட ஆவரணம் இருவிதம். ஒன்று அசத்வாபாதக ஆவரணம், மற்றொன்று அபானுபாதக ஆவரணம். ஆண்டுக்கட முதலிய விஷயங்கள் நாஸ்தி (இல்லை) என்னும் வியவகாரத்திற்கு ஏதுவாகிய ஆவரணமோ அசத்வாபாதக ஆவரணமெனப்படும். நபாதி (விளங்கவில்லை) என்னும் வியவகாரத்திற்கு ஏதுவாகிய ஆவரணம் அபானுபாதக ஆவரணமெனப்படும். அபானுபாதக ஆவரணமோ அபரோட்ச ஞானத்தினுளே நிவிருத்தியாகின்றது; பரோட்சஞானத்தினால் நிவிருத்தியாகின்றதில்லை. அசத்வாபாதக ஆவரணம் அனுமிதி முதலிய பரோட்ச ஞானங்களாலும் நிவிருத்தியாகின்றது. எக்காரணத்தாலெனின், புகையாகிய ஏதுவின் உணர்வால் 'மலைநெருப்புடைத்து' என்னும் அனுமிதியுண்டாகு மிடத்தும், சாஸ்திரப் பிரமானத்தால் சுவர்க்க முதலிய பரோட்சஞான முண்டாகு மிடத்தும், மலையின்கண் நெருப்பில்லை, சுவர்க்கமுதலியவையிலை, என்னும்நாஸ்தி வியவகாரம் உண்டாகின்றதில்லை; ஆனால் வன்னியுளது, சுவர்க்கமுளது என்னும் அஸ்தி (இருத்தல்) வியவகாரமுண்டாகின்றது, ஆகையால் அனுமிதி முதலிய பரோட்ச விருத்திகளிலும் அவ்வசத்வாபாதக ஆவரணத்தை நிவிருத்திக்குந்தன்மை யுளது.

அல்லது அஞ்ஞானத்தாலாக்கப்பட்ட ஆவரணம் இருவிதம். ஒன்று விஷயசைதன்யத்திலுள்ள ஆவரணம், மற்றொன்று பிரமாதா சைதன்யத்திலுள்ள ஆவரணம். விஷயசைதன்யத்திலுள்ள ஆவரணமோ அபரோட்ச ஞானத்தினுளே நிவிருத்தியாகின்றது, பிரமாதா சைதன்யத்திலுள்ள ஆவரணம் பரோட்ச ஞானத்தினாலும் நிவிருத்தியாகின்றது. ஆகையால் அவ்வனுமிதி முதலிய பரோட்ச விருத்திகளில் அவ்வாவரணத்தை நிவிருத்திக்குத் தன்மையாகிய அபிவியஞ்சகத் தன்மை பெறப்படும், ஆகவே முற்கூறிய விருத்தி லட்சணத்திற்கு அவ்வியாப்தியுண்டாகாது.

சங்கை:—சுகதுக்க முதலியவைகளை விஷயஞ்செய்யும் விருத்தி ஞானத்திலும், ஈகரணது மாயா விருத்தி ஞானத்திலும் அவித்தியா விருத்தியாகிய பிரம (மயக்க) ஞானத்திலும் அவ்வாவரணத்தை நிவிருத்திக்குத் தன்மையின்றாகையால் அவ்விருத்திகளில் மேற்கூறிய லட்சணத்திற்கும் அவ்வியாப்தியே யுண்டாகும். இங்ஙனம் அருசி (இனிப்பின்மை) யுண்டாக,

இனி வேறுவகையாக அவ்வபிவியஞ்சகத் தன்மை கூறப்படுகின்றது. கூலி வ்யவகார ஜமககவா ஸிவியு டிககவா (இ-ள்.) கடமிருக்கின்றது, படமிருக்கின்றது என்னும் இருத்தல் வியவகாரத்தை யுண்டெண்ணுந்தன்மையே அவ்விருத்திகளிலுள்ள விஷயசைதன்யத்தின் அபிவியஞ்சகத் தன்மையாம். இவ்வபிவியஞ்சகத் தன்மை அவ்வபரோட்ச விருத்திகளிலும், பரோட்ச விருத்திகளிலும், சுகதுக்க முதலியவைகளை விஷயஞ்செய்யும் விருத்திகளிலும், ஈகரணது மாயாவிருத்தியிலும், பிரமவிருத்திகளிலுமாகிய வெல்லாவிடங்களிலும் இருக்கின்றது. இந்த லட்சணத்திற்கு ஒருவிருத்தியின் கண்ணும் அவ்வியாப்தியின்றது.

சங்கை:—முன் நிவீர் விருத்திலட்சணத்தில் அந்தக்கரண அல்லது அஞ்ஞானத்தின் பரிணாமம் விருத்தியென்று கூறினர், அதுபொருந்தாது, ஏனெனின் ப-ருவ-பு ர-ருவ வசிதூ ஜாமெ ர-ருவாது ராவத்தி: வரிணா: (இ-ள்.) ஒருபொருள் தனது முன்வடிவம்விட்டு வேறுவடிவமடைதல் பரிணாமமெனப்படும். இதுதான் பரிணாமத்தின் லட்சணமாகக் கூறுதலாகும், உலகில் ஒருபொருளின் முன்னுருவமிருக்க அல்லது முன்னுருவம் நஷ்டமாக வேற்றுருவம் காணப்படாத காரணத்தால், அது (பரிணாம லட்சணம்) பொருந்தாது. அன்றியும் வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் விவர்த்தவாதமே அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது; பரிணாமவாத மங்கீகரிக்கப்படவில்லை. ஒருகால் அப்பரிணாமவாத மங்கீகரிக்கப்படின சித்தாந்தத்திற்கு விரோதம் பிராப்தமாம், என்னுமாசங்கையுண்டாகு.

பரிணாம விவர்த்தங்களின் இலக்கணங் கூறுதல்.

இப்போது பரிணாம விவர்த்தங்களின் இலக்கணங்கள் கூறப்படுகின்றன. உபாடாந ஸி ஸதா காந யா லாவ: வரிணா: உபா டாந விஷிஸதா காந யா லாவ: விவதூ: (இ-ள்.) உபாதான காரணத்திற்குச் சமானசத்தை யுடைத்தாகிய வவ்வுபாதானத்தின் வேற்றுருவம் பரிணாமமெனப்படும். அது பாலின் பரிணாமம் தயிர்போலும். ஆண்டுப்பால் வியாவகாரிகசத்தை, தயிரும் வியாவகாரிகசத்தை. ஆகையால் பாலாகிய உபாதான காரணத்தின் சமானசத்தை யுடையது தயிர்; ஆனால் தயிரினிடத்துப்பாலின் வியவகாரம் நிகழ்வதில்லை. ஆகையால் தயிரானது பாலின் வேற்றுருவமே. இதனாற் தயிரினிடத்துப்பாலின் பரிணாமத்தன்மை பொருந்தும்.

உபாதானகாரணத்தினும் விஷம (வேற்றுச்) சத்தை யுடைத்தாகிய வவ்வுபாதானத்தின் வேற்றுருவம் விவர்த்தமெனப்படும். அது, இரஜ்ஜு-விற்காணப்பட்ட சர்ப்பம் ரஜ்ஜு அவச்சின்ன சைதன்யத்தின் விவர்த்தமாதல் போலாம். ஆண்டுச் சைதன்யமோ பாரமார்த்திகசத்தை, கற்பித சர்ப்பம் பிராதிபாசிக சத்தையாகையால் சர்ப்பம், சைதன்யமாகிய உபாதான காரணத்தினும் விஷமசத்தையுடையதும், 'இது சர்ப்பம்' என்னும் வியவகாரத்திற்கு விஷயமாவதால் அச்சர்ப்பம் சைதன்யத்திற்கு வேற்றுருவமுமாம். இதனாற் கற்பித சர்ப்பத்தினிடத்துச் சைதன்யத்தின் விவர்த்தத்தன்மை பொருந்தும்.

சங்கை:—நான் அறிகின்றேன், 'நான் இச்சிக்கின்றேன்' என்னு மதப வம் யாவருக்கு முண்டாகின்றது. அவ்வதபவத்தால் ஞான இச்சை முதலிய வைகள் ஆன்மாவின் தர்மங்களாகவே பெறப்படுகின்றன. அந்த ஞானம் இச்சை முதலியவைகளினிடத்து அந்தக்கரணத்தின் தருமத்தன்மை சம்பவியாது. ஒரு கால் ஞான இச்சை முதலியவைகளை அந்தக்கரணத்தின் தருமங்களாக

சமாதானம்:—எம்மனம் வாஸ்தவத்தில் துதிக்குந்தன்மையிலலாத இரும்பு
ருண்டையில் அக்னியின் தாதான்மிய சம்பந்தத்தால் இவ்விரும்புருண்டை தனி
க்கின்றதென்னும் தாககர்த்திருத்தவ வியவகாரமுண்டாகின்றதோ, அங்ஙனம்
அந்தக்கரண ஆன்மாவாகிய விரண்டின் தாதான்மிய வத்தியாசத்தினே
'நான் அறிகின்றேன்', 'நான் இச்சிக்கின்றேன்' என்னுந்தொடக்கத்து அதுபவ
ங்களுண்டாகின்றன. அத்தியாசத்திற் பிரமாணமாயது மின்றெனக்கூறின்; அந்
நனங் கூறலடாது, எக்காரணத்தானெனின், அவ்வத்தியாசத்திற் புருஷனுக்குத்
தனது அதுபவமே பிரமாணமாதலால். அவ்வகை கூறப்படுகின்றது:—'நான்
அறிகின்றேன்' என்னு மதுபவம் யாவருக்கு முண்டாகின்றது. அவ்வதுபவத்
தாற் புருஷனிடத்து ஞாதாத்தன்மை காணப்படுகின்றது. அந்த ஞாதாத்தன்
மை அந்தக்கரண மாத்நிரத்திற் சம்பவியாது. எக்காரணத்தானெனின், அந்தக்
கரணம் பூதங்களின் காரியமாவதால் ஜடம், ஜடத்தினிடத்தும் ஞாதாத்தன்மை
யுண்டெனின் கடமுதலியவைகளிலும் அந்த ஞாதாத்தன்மை யுண்டாதல் வே
ண்டும், அன்றியும் ஞாதாத்தன்மை கேவலம் ஆன்மாவினிடத்தும் சம்பவியாது.
ஏனெனின், சலா மொஹயா வுராஹம்: மெஷ்வொ நிமபுணஸு: சவபுதொ
ய லெஷெயா ய லெஷெயெயா ய லெஷெயெ (அசங்கனன்றோ இப்புருஷன்,
கேவலனும் நிரக்குணனும், அவ்வியத்தனும் சிந்திக்கமுடியாதவனும், விகாரமந்
நவனுமாக இவன் (ஆன்மா) கூறப்படுகின்றான்) என்னுந்தொடக்கத்துச் சுருதி
ஸ்மிருதிகளால் அவ்வான்மாவினிடத்து அசங்கத்தன்மையே யறியப்படுகின்
றது. அத்தகைய அசங்க ஆன்மாவினிடத்து ஞாதாத்தன்மை நிகழாது. ஆத
லால் 'நான்' என்னுந்தோற்றத்தால் ஆன்மாவினிடத்து அந்தக்கரணத்தின் அத்
தியாரோபத்தினும், 'நான் செதனன்' என்னுந்தோற்றத்தால் அந்தக்கரணத்
தினிடத்து ஆன்மாவினது தாதான்மியத்தின் அத்தியாரோபத்தினும், ஆன்
மாவினிடத்து அந்தக்கரணத்தின் இச்சை முதலிய தருமங்களினதும் அந்தக்
கரணத்தினிடத்து ஆன்மாவின் சத்திய முதலிய தருமங்களினதும் அத்தியா
ரோபத்தினும், ஜீவன் 'நான் அறிகின்றேன்' என்று தன்னிடத்தில் ஞாதாத்
தன்மையை யதுபவிக்கின்றான். ஆகையால் அவ்வத்தியாசத்தில் ஜீவனது அது
பவமே பிரமாணம். இவ்வாறான அதுபவத்தாற் பெறப்பட்ட அத்தியாசத்தின்
வயத்தானே அந்தக்கரணத்தின் தருமங்களான ஞானம் இச்சை முதலியவை
கள் ஆன்மாவிற்கேன்றுகின்றன. வாஸ்தவத்தில் அவை ஆன்மாவின் தருமங்
களன்று.

சுண்டு நையாயிகர் கூறுவதாவது:—ஆன்மாவோடு மனதின் சையோக முண்டாக; ஞானம் 1. முயற்சி 2. இன்பம் 3. துன்பம் 4. விருப்பு 5. வெறுப்பு 6. தர்மம் 7. அதர்மம் 8. வாசனா 9. ஆகிய விவ்வொன்பான் குணங்களும் ஆன்மாவின் உற்பன்னமாகின்றன. ஆகையால் அந்தஞான இச்சை முதலியன ஆன்மாவின் தர்மங்களேயாம். இந்நையாயிகரின் மதம் நியாயப்பிரகாசத்தின் முன்னுவது பரிச்சேதத்தில் விரிவாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது.

அந்நையாயிகரின் மதம் நலமன்று. ஏனெனின், நையாயிகர்கள் ஆன்மாவைப் போன்று மனதையும் நிரவயவ திரவியமென் ரொப்புகின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட நிரவயவ மனத்திற்கு நிரவயவ வான்மாவிலோடு சையோகமே பொருந்தாது. எக்காரணத்தானெனின், நையாயிகர் அச்சையோகத்திற்கு அவ்வியாப்பியவிருத்தி யொப்புகின்றனர். ஆண்டு எவ்விரு திரவியங்கட்குச் சையோக முண்டாகின்றதோ, அவ்விரு திரவியங்கட்கு அறபிதேசத்தினிடத்தோ அச்சையோக மிருக்கின்றது; மற்றிடத்தில் அச்சையோகத்தி னபாவ மிருக்கின்றது. இதுவே அச்சையோகத்தின் கண்ணுள்ள அவ்வியாப்பிய விருத்தியாம். அதெங்கனமெனின்:—மரத்தின் கிளையிலோ குரங்கின் சையோக மிருக்கின்றது; அம்மரத்தின் அடிப்புறத்தில் அச்சையோகத்தி னபாவமிருக்கின்றது. இவ்வாறு சையோகம் மனத்தும் அவ்வியாப்பிய விருத்தியும். அப்படிப்பட்ட வியங்கட்கே நிகழும். ஆன்ம மன முதலிய நிரவயவ திரவியங்கட்கு அச்சையோகம் நிகழாது. இதனால் ஆன்ம மனதுகளின் சையோகத்தால் ஆன்மாவின் கண்ணானமுதலிய குணங்கள் உற்பத்தியாகின்றன வென்று நையாயிகர் கூறுதல் மிததையே.

அன்றியும், ஞானம் விருப்ப முதலியவற்றை ஆன்மாவின் தர்மங்களென் ரொப்பும் நையாயிகரால் அந்த ஞானம் விருப்ப முதலியவற்றிற்கு ஆன்மாவையே உபாதான காரணமாகக் கூறிவண்டியதாகும். அவ்விடத்து இது கேட்பதற்கு உபாதானமா? அல்லது, பரிணாமத்தன்மை வடிவாக உபாதானமா? சையாயிகர் முதற்பட்சமங்க்கரிக்கின், அது பொருந்தாது. ஏனெனின், அநேக திரவியங்களினிடத்தே ஆரம்பகத் தன்மையுண்டு. எங்ஙனம் அநேக பரமானுக்களுக்கும் ஜகத்தை யாரம்பிக்குந்தன்மை யிருக்கின்றது. மற்று, ஆன்மா ஏகமாதன்மை பொருந்தாதோ, அங்ஙனமே இரண்டாவது பரிணாம பட்சமும் பொருந்தாது. ஏனெனின், சாவயவமான பால் முதலியவற்றிற்கே தயிர் முதலிய பரிணாமம் காணப்படுகின்றன. நிரவயவமான திரவியங்கட்கு யாண்டும் பரிணாமம் காணப்படவில்லை. ஆன்மாவும் நிரவயவ திரவியமாகலின் அவ்வான்மாவிற்கு ஞானம் விருப்ப முதலியவற்றின் பரிணாமி யுபாதானத்தன்மையும் பொருபோன்று அவ்வான்மாவிற்கு அபித்தத் தன்மையே பிராப்தமாம். ஆகையால் ஞானம் விருப்ப முதலியவற்றை ஆன்மாவின் தர்மங்களென்னும் நையாயிகரின் மதம் நலமன்று.

அன்றியும், ஸாக்ஷியெதா கெவ்வொ மிமணஸு (ஆன்மாவானது சாட்சியும், சேதனமும் ஏகமும் நிற்குணமுமானது) என்னுஞ் சுருதி ஆன்மாவைச் சருவ குணங்களில்லாததாகக் கூறியுள்ளது. இச்சுருதிக்கு விவோதமாவதாலும் அந்நையாயிகரின் மதம் நலமன்று. இதனால் ஞானம் விருப்ப முதலிய தர்மங்கள் னனைத்தும் அந்நக்கரணத்தினதாகவே பெறப்பட்டன.

விருத்தியின் பிரிவைக் கூறுதல்.

இது காறும் விருத்தியின் சொரூபம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி அவ்விருத்தியின் பிரிவு கூறப்படுகின்றது. முற்சொன்ன விருத்தி பிரமை 1. அப்பிரமை 2. என்னும் வேறுபாட்டால் இருவகைப்படும். அவ்விருவிருத்திகளுள் முதலாவதான பிரமை விருத்தி கூறப்படுகின்றது. பொய்யெலா வுத்தி: வுத்தி: பொய்யெலா வுத்தி (இ-ள்) சைதன்யத்திற்குப் பெயர் போதம். அச்சைதன்யமாகிய போதத்தாற் (உல) பிரகாசிக்கப்படும் விருத்தி பிரமை யெனப்படும் அல்லது; அவ்விருத்தியிற் (உல) பிரதிபிம்பித்துள்ள சைதன்யமாகிய போதம் பிரமை யெனப்படும். அந்தப் பிரமையும் ஈசராசிரயம் 1. ஜீவாசிரயம் 2. என்னும் பேதத்தால் இருவகைப்படும். ஈசராசிரயம் வர வயபாய ஸ்ஷவ்ய விஷயாணா ராயா வுத்தி பூகி விவிவிதா விஷ ராஸ்ய ராஸ்யா வுத்தி (இ-ள்) சிருட்டியின் ஆதிக்காலத்தில் பின்னருண்டாகும் ஜகத்தை விஷயஞ்செய்வதாகிய மாயா விருத்தியைச் சுருதியில் 'சுட்சணம்' என்னும் பெயரால் கூறப்பட்டுள்ளது. அம்மாயா விருத்தியிற் பிரதிபிம்பித்துள்ள சைதன்யம் ஈசராசிரயப்பிரமையெனப்படும். ஆண்டு சுருதி. அநேக வடிவம் ஸ்ஷவ்யா வுத்தி (இ-ள்) மாயா வுபகித பரமேசுவரர் சிருட்டின் ஆதிக்காலத்தில் நான் அநேக உருவங்களாக உற்பன்னமாவே னென்று சுட்சணஞ் செய்தார்.

இனி ஜீவாசிரயப்பிரமை கூறப்படுகின்றது. கூறவி மதா வாயித விஷயாண ராஸ்ய: காரண வுத்தி பூகிவிவிவிதா விஷ ராஸ்ய ராஸ்யா வுத்தி (இ-ள்) அனதிகதமெனப்படும் அறியப்படாத அநாவது போதத்தால் விஷயீகரிக்கப்படாதாயும், அபாதிதமெனப்படும். பாதிக்கப்படாதாயுமுள்ள விஷயாகாரமாகிய வந்தக்கரண விருத்தியிற் பிரதிபிம்பித்துள்ள சைதன்யம் ஜீவாசிரயப் பிரமையெனப்படும். ஆண்டு விஷயாண ராஸ்ய: காரண வுத்தி பூகி விவிவிதா விஷ ராஸ்ய ராஸ்யா வுத்தி (விஷயாகாரமாகிய வந்தக்கரண விருத்தியிற் பிரதிபிம்பித்துள்ள சைதன்யம் ஜீவாசிரயப்பிரமை) எனல் மாத்நிரமே அச்சீவாசிரயப் பிரமைக்கு இலக்கணமெனின் பிராந்தி ஞானத்தில் அவ்விலக்கணத்திற்கு அநிவியாப்தி யுண்டாகின்றது. அவ்வநிவியாப்திக்குற்றம் நீக்கும் பொருட்டு அவ்விலக்கணத்தில் 'அபாதித' மென விஷயத்திற்கு விசேஷணம் கூறப்பட்டது. பிரமஞானத்தின் விஷயம் அபாதித மன்று. ஆனால், சுத்திரஜ்ஞ முதலிய வதிஷ்டான ஞானத்தால் பிரமத்திற்கு விஷயமாகிய இரஜதசர்ப்பாதி களுக்குப் பாதமுண்டாகின்றது, ஆகையால் பிரமஞானத்தில் பிரமை இலக்கணத்திற்கு அநிவியாப்தி யுண்டாகாது. விவரணக்காரர் முதலிய சாம்பிரதாய முள்ளாரது மதத்தில் அந்தப்பிரமஞானம் அளித்தியா விருத்திலடிவா மா

கையால் அந்தக் கரணவிருத்தி என்பதனானே மயக்கஞானத்தில் முற்கூறிய இலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகாது, அபாதிதமெனல் வினையாம், எனினும், உபாத்தியாயரது மதத்தில் பிரபஞானம் அந்தக் கரண விருத்திவடிவமாம். அவ்வுபாத்தியாயரது மதத்தில் 'அபாதித' மென்பதனானே அந்தப் பிரபஞானத்தின் அதிவியாப்தி நீங்குகின்றது. ஆகையால் அபாதிதமெனல் சார்த்தகம். அன்றியும் முற்சொன்ன இலக்கணத்தில் 'அனதிகத' மென்று கூறாவிடின் அவ்வினக்கணத்திற்கு ஸ்மிருதி ஞானத்தில் அதிவியாப்தி யுண்டாகின்றது. ஏனெனின், யதார்த்த ஸ்மிருதி அபாதித மாதலால், அவ்விதி வியாப்திக்குற்றம் நீக்கவேண்டி அவ்வினக்கணத்தில் 'அனதிகத' மெனப்பட்டது. முன் அதுபயிர்க்கப்பட்ட பொருளினிடத்தே ஸ்மிருதி நிகழும், ஆகையால் அந்த ஸ்மிருதிக்குவிசயம் முன் அறியப்படாததன்று; ஆனால் அறியப்பட்டதே. இதனால் 'அனதிகத' மென்று கூறலால் அந்த ஸ்மிருதியினிடத்து ஜீவாராயப் பிரமையின் இலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகாது.

சங்கை:—கூறிய விச்சேவாராயப் பிரமையின் இலக்கணம் எந்தப்பிரமையினிடத்தும் பொருந்தாது. ஆகையால் இவ்வினக்கணம் அசம்பவக் குற்றமுடையது.

சமாதானம்:—'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி' என்பதாதி மகாவாக்யங்களாலுண்டான பிரஹ்ம ஆன்மாக்களின் ஏகத்தன்மையை விஷயஞ்செய்யும் அந்தக் கரண விருத்தியிற் பிரதிபிம்பித்துள்ள சைதன்யமாகிய பிரமையினிடத்துமேற்கூறிய வினக்கணம் பொருந்தும், எக்காரணத்தானெனின், பிரஹ்ம ஆன்மாக்களின் ஏகத்துவம் அனதிகதமு (அறியப்படாதது)ம்—அபாதிதமு (பாதிக்கப்படாதது) மாம், ஆகையால் முற்கூறிய வினக்கணம் அசம்பவக்குற்ற முடையதன்று.

சங்கை:—இவ்வினக்கணத்திற்கு 'இது கடம்', 'இது படம்' என்றல் முதலிய பிரமையில் அவ்வினத்திற்கு யுண்டாகின்றது. ஏனெனின், அக்கடபட முதலிய சர்வப்பிரபஞ்சமும் பிரஹ்ம ஞானத்தினால் பாதமாய் விடுகின்றன. ஆகையால் அக்கடபட முதலியவற்றில் அபாதிதத்தன்மையிலே.

சமாதானம்:—பிரஹ்ம ஞானத்தாற் பிரபஞ்சம் பாதமாகின்றது; ஆயினும், பிரஹ்மஞான முண்டாதற்கு முன்னே சம்சாரதசையில் பிரபஞ்சத்திற்குப் பாதமுண்டாகின்றதிலே; ஆனால் அந்தப் பிரபஞ்சமும் சம்சாரதசையில் அபாதிதமே, ஆகையால் அக்கடபடமுதலிய பிரபஞ்சத்தை விஷயஞ்செய்யும் பிரமையின்கண் முற்கூறிய வினக்கணத்திற்கு அவ்வினத்திற் யிலே.

சங்கை:—அபாதித பதத்திற்கு இவ்வாறு பொருள் கொள்ளின் பிராந்தி ஞானத்திலும் அந்தப் பிரமையின் இலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகும். எக்காரணத்தானெனின், பிராந்தி ஞானத்திற்கு விஷயமாகிய கத்திராச முதலியனவும் பிராந்திகாலத்தில் அபாதிதமேயாகின்றன.

சமாதானம்:—அச்சகத்திராச முதலியன பிராந்தி காலத்தில் அபாதிதமாயினும், அறியப்படாதவைகளன்று; அதாவது அஞ்ஞாதசத்தை யுடையன.

வந்து; ஆனால் ஞாதசத்தையுடையனவே. ஆகையால் பிராந்தி ஞானத்தில் முற்கூறிய பிரமை இலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகாது.

ஆண்டு ஞானத்திற்கு புருவகாலத்தில் எவ்விஷயத்திற்குச் சத்தையுண்டோ அது அஞ்ஞாதசத்தை யெனப்படும். ஞானத்தின் சமகாலத்தில் எவ்விஷயத்திற்குச் சத்தையுண்டோ அது ஞாதசத்தை யெனப்படும்.

பிரமாணத்தின் இலக்கணங் கூறுதல்.

இனி இத்தொடர்பானே பிரமாணத்தின் இலக்கணங் கூறப்படுகின்றது. 1. பிரமாணம் 2. பிரமாணம் (இ-ள்) முற்கூறிய ஜீவாராயப் பிரமையின் கரணம் பிரமாண மெனப்படும். எவ்வளவுமெனின், 'இது கடம்' என்னும் பிரத்தியட்சப் பிரமைக்குச் சட்க விந்திரியம் கரணம், ஆகையால் சட்க விந்திரியம் பிரமாண மெனப்படும். இவ்வாறு அனுமான முதலிய பிரமாணங்களிலும் இவ்வினக்கணம் அறிதல்வேண்டும். ஆண்டு 'கரணம் பிரமாணம்' என்னு மிம்மட்டே பிரமாணத்திற்கு இலக்கணமெனின் வெட்டுதற் றொழிற்குக் கரணமாகிய கோடரியில் அந்தப்பிரமாண இலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகும். அவ்வினத்திற்குக் குற்றம் நீக்கும் பொருட்டு அவ்வினக்கணத்தில் 'பிரமை' என்னும் பதங் கூறப்பட்டது. அக்கோடரியினிடத்துப் பிரமை ஞானத்திற்குக் கரணத்தன்மையிலே, ஆகையால் அக்கோடரியினிடத்து முற்கூறிய வினக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகாது. அல்லது 'பிரமை பிரமாணம்' எனல் மாத்நீரமே பிரமாணத்திற்கு இலக்கணங்கூறி 'கரண' மெனும் பதங்கூறாவிடின் சட்க முதலியவைகளினிடத்து இந்தப்பிரமாண இலக்கணத்திற்கு அவ்வினத்திற்கு யுண்டாகும். எக்காரணத்தானெனின், அச்சட்க முதலியவைகளுக்குத் திரவியத்தன்மை யுண்மையால் அவற்றிற்குப் பிரமை ஞானத்தன்மையிலே. அவ்வவ்வினத்திற்கு குற்றம் நீக்கும் பொருட்டு அவ்வினக்கணத்தில் 'கரண' மென்னும் பதங்கூறப்பட்டது. எக்காரணமானது நிகழக் காரியோற்பத்தியில் விலம்ப (தாமத) முண்டாகின்றதில்லையோ, அக்காரணம் கரணமெனப்படும்.

ஜீவாராயப் பிரமையின் பிரவுகூறுதல்.

இனி ஜீவாராயப்பிரமையின் பிரவுகூறுதல். ஜீவாராயப்பிரமை பாரமார்த்திகத்தினது 1. வியாவகாரிகத்தினது 2. என்னும் வேறுபாட்டால் இருவகைப்படும். அதிகாரிக்குத் தத்துவம்கி முதலிய வாக்கியங்களாலுண்டாகிய 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி' என்னும் பிரமையாதோ, அது பாரமார்த்திகப் பிரமையெனப்படும். அப்பாரமார்த்திகப் பிரமை முன்னே நிகழிக்கப்பட்டுள்ளது. இன்னும் பின்னரும் சாப்திப்பிரமையின் நிகுபணத்திற் கூறப்படும். கடபட முதலியவான பிரபஞ்சத்தை விஷயஞ்செய்யும் 'இது கடம்', 'இது படம்' என்றல் முதலிய பிரமை வியாவகாரிகப் பிரமையெனப்படும். அவ்வினத்திற்குப் பிரமையும் பிரத்தியட்சம் 1. அனுமிதி 2. உலமிதி 3. சாப்தம் 4. அர்த்தாபுத்தி 5. அபாவப்பிரமை 6. என்னும் பேதத்தால் அறுவிதம். அவ்வுறுவிதப்பிரமையின் பேதத்தாற் பிரமைக்கரணமாகிய பிரமாணமும் பிரத்தியட்சம் 1 அனுமானம் 2. உலமானம் 3. சப்தம் 4. அர்த்தாபுத்தி 5. அனுபவப்பதி 6. என்னும் பேதத்தால் அறுவிதமேயாம்.

பிரத்தியட்சப்பிரமையின் முதல் இலக்கணம்.

இனி அவ்வறுவகைப் பிரமைகளுள் முதன்மையான பிரத்தியட்சப்பிரமை நிரூபிக்கப்படுகின்றது. விஷய வெகுதத ஜாதிநு வு ஜாண வெகுதத ஜு ப்ருக்ஷு வு ஜா (இ-ள்) விஷயசைதன்யத்தினும் வேறுகாத பிரமாண சைதன்யம் பிரத்தியட்சப் பிரமையெனப்படும். இனி இங்ஙனங் கூறிய பொருளைத் தெளிவாக்கும்பொருட்டு முதலில் உபாதிபாயுய அச்சைதன்யத்தினர் பேதம் நிரூபிக்கப்படுகின்றது. அச்சைதன்யம் உண்மையில் ஏக அத்வீதியி வடிவமாயினும் உபாதிபேதத்தால் அச்சைதன்யம் பிரமாதா சைதன்யம் 1. பிரமாண சைதன்யம் 2. விஷய (பிரமேய) சைதன்யம் 3. பல (பிரமா) சைதன்யம் 4. என்னும் வேறுபாட்டால் நால் வகைப்படும். அந்தக்கரண விதிஷ்டசைதன்யம் பிரமாதா சைதன்யமெனப்படும். அந்தக்கரண விருத்தியால் அவச்சின்னமான (அளவுபடுத்தப்பட்ட) சைதன்யம் பிரமாண சைதன்யமெனப்படும். கடமுதலிய விஷயங்களால் அவச்சின்னமான சைதன்யம் விஷயசைதன்யம் மெனப்படும். கடமுதலிய விஷயங்களின் சமானகாரத்தையடைந்த விருத்தியால் அபிவியக்த (வெளிப்பட்ட) சைதன்யம் பலசைதன்யமெனப்படும். இவ்வாறு அந்தக்கரணமுதலிய உபாதிகளின் பேதத்தால் அவ்வொரே சைதன்யம் நால்வகைப்படுகின்றது. ஆண்டு அவ்வுபாதிகளுக்கிட சுவபாவம்:—எதுபரியந்தம் அவ்வுபாதிகள் வெவ்வேறிடங்களிலுள்ளன வாகின்றனவோ, அதுபரியந்தமே அவ்வுபாதிகள் தம் உபகிதங்களை வேறுபடுத்துகின்றன. அவ்வுபாதிகள் ஒரிடத்திலுள்ளனவாகின்றனவோ, உபகிதங்களை வேறுபடுத்துவதில்லை; ஆனால் அக்காலத்தில் அவ்வுபகிதங்கட்கு அபேதமே யுண்டாகின்றது. எங்ஙனம் மடத்திற்கு வெளியே கடமுளதாயின் அம்மட வுபகித ஆகாசத்திற்கும் கட வுபகித ஆகாசத்திற்கும் பேதமேயுண்டு; அம்மடத்திற்குள்ளே கடமுளதாயின் அம்மடாகாச கடாகாச மிரண்டிற்கும் அபேதமேயாகின்றதோ, அங்ஙனமே அந்தக்கரணம், விருத்தி, கடமுதலிய விஷயங்கள் ஆகிய மூன்று உபாதிகள் எதுபரியந்தம் வெவ்வேறிடங்களிலிருக்கின்றனவோ, அதுபரியந்தமே பிரமாதாசைதன்யம், பிரமாணசைதன்யம் விஷயசைதன்யமாகிய மூன்று சைதன்யங்கட்கும் பேதமுண்டாகின்றது. எப்போது நேத்திரமுதலிய விந்திரியங்கள் வாயிலாக அவ்வந்தக்கரணம் விருத்தி வடிவமாகப் புறம் போந்து கடமுதலிய விஷய விடங்களிற் செல்லுகின்றதோ, அப்போது அவ்வந்தக்கரணமுதலிய மூன்று பாதிகளும் ஒரே விடத்திலிருப்பதால் பிரமாதா முதலிய அம்மூன்று சைதன்யங்களுக்கும் அபேதமே யுண்டாகின்றது. இவ்வாறு விஷயாவச்சின்ன சைதன்யத்தோடு பிரமாண சைதன்யத்திற்குள்ள அபேதம் பிரத்தியட்சப்பிரமை யெனப்படும்.

விருத்தியின் உற்பத்திவகை கூறுதல்.

இனி அவ்வயலோட்கு விருத்தியின் உற்பத்தி வகை திருஷ்டாந்தத்துடன்
நிரூபிக்கப்படுகின்றது. எங்ஙனம். ஏரியின் ஜலம் ஓர்மடையினின்றும் புறம்போ
ந்து வாய்க்கால் வழிபாக வுய்கையடைந்து, முக்கோண அல்லது நான்கோண
மான அவ்வயலின் ஆகாரமெதுவோ, அவ்வாறான பரிணாமத்தை யடைகின்

முதலாம் அங்கம்

புது. எங்கள் வாய்க்கால் வழியாக ஏரியின் ஜலத்திற்கும், வயலின் ஜலத்திற்கும்
அபேதமேயுண்டோ, அங்ஙனமேகடமுதலிய பொருள்களோடு நேத்திரமுதலிய
வந்திரியங்களுக்குச் சம்பந்தமுண்டான பின்னர், அந் தக்கரணமும் சட்டக முத
லிய வந்திரிய வாயிலாகப் பாகிய விஷய தேசத்திற் சென்று, அக்குட முதலிய
விஷயங்களின் சமாநாதார பரிணாமடைகின்றது. விஷயாகாரமான இவ்வந்தக்
கரண பரிணாமம் விருத்தி யென்பப்டும். அக்கடாகார விருத்தியினிடத்து அக்
கடமுதலிய விஷயாவச்சின்ன, சைதன்யம் பிரதிபலிக்கின்றது. அதாவது பிரதி
பிம்பிக்கின்றது. எக்காலத்தில் அக்கடாகார விருத்தியின்கண் கடாவச்சின்ன
சைதன்யம் பிரதி பலிக்கின்றதோ, அக்காலத்தில் அவ்விருத்தி, விஷயமென்னு
மிரு வபாதிக்கும் ஓரிடத்திலிருப்பதால் பிரமாண சைதன்யத்திற்கு விஷய
சைதன்யத்தோடு அபின்னமுண்டாகின்றது. இவ்வாற்றால் விஷய சைதன்யத்
தினும் வேறுகாத பிரமாண சைதன்யம் பிரத்தியட்சப் பிரமை பெனப்படும்.
ஐ. லோணவெதந ஸ். ஐ. கு. ஶ். ஐ. லோ (பிரமாண சைதன்யம் பிரத்தியட்சப்
பிரமை) என்றது மாத்திரமே பிரத்தியட்சப் பிரமைக்கு இலக்கணமெனின், அ
னுமிதிமுதலிய பரோட்சப்பிரமையில் அவ்விலக்கணத்திற்கு அதிவிபாத்தியுண்
டாகும். அவ்வதிவிபாத்திக்குற்றம் நீக்குவதற்காக அவ்விலக்கணத்தில் விஷய
வெதந ஸ். லி. நூ. (விஷய சைதன்யத்தினும் வேறுகாத) எனப் பிரமாணத்தி
ற்கு விசேஷணங் கூறப்பட்டது. அனுமிதி முதலிய பரோட்ச விருத்திகள் பா
கிய விஷயவிடத்திற்குச் செல்லுவதில்லை ஆனால் சீர்த்திற்குள்ளே இருதயதே
சத்திலேயே உண்டாகின்றன. பரோட்சஸ்தலத்தில் பிரமாணசைதன்யத்திற்கு
அவ்விஷய சைதன்யத்தோடு அபேத முண்டாகாது. அதலால் அவ்வனுமிதி
முதலிய பரோட்ச ஞானங்களில் பிரத்தியட்சப் பிரமையின் இலக்கணத்திற்கு
அதிவிபாத்தி யுண்டாகாது. அல்லது விஷய வெதந ஸ். லி. நூ. ஶ். ஐ. லோ
வெதந ஸ். ஐ. கு. ஶ். ஐ. லோ (விஷய சைதன்யத்தினும் வேறுகாத விருத்தி
யவச்சின்ன சைதன்யம் பிரத்தியட்சப் பிரமை) எனல் மாத்திரமே பிரத்தி
யட்சப் பிரமைக்கு இலக்கணமெனின், பிரமப்பிரத்தியட்சத்தில் அவ்விலக்கண
த்திற்கு அதிவிபாத்தி யுண்டாம். எக்காரணத்தான்னின், பிரம (மயக்க) ஸ்த
லத்திலும் விஷயாவச்சின்ன சைதன்யத்தோடு விருத்தியவச்சின்ன சைதன்
யத்திற்கு அபேதமே யுண்டாகின்றது. அவ்வதிவிபாத்திக்குற்றம் நீங்கும் பொ
ருட்டு அவ்விலக்கணத்தில் 'பிரமாணசைதன்ய' மெனப்பட்டது. பிரமவிருத்தி
யவச்சின்ன சைதன்யத்தில் பிரமாண சைதன்யவடிவத் தன்மையின்றாகையால்
அந்தப் பிரமப் பிரத்தியட்சத்தில், பிரத்தியட்சப் பிரமையினிலக்கணத்திற்கு
அதிவிபாத்தி யுண்டாகாது.

சங்கை:—பிரமஞானத்திற்கு விஷயமாகிய இரஜத முதலியவற்றைப் பிரகாசிப்பிப்பதாகிய இதமாகார (இலீதேனும் வடிவ) அந்தக் கரணத்தின் விருத்தியவச்சின்ன சாட்சி சைதன்யமே, அவ்விஷய சைதன்யத்தினும் வேறுகாத பிரமாண சைதன்யவடிவமாம். ஆகையால் முற்கூறிய இலக்கணத்திற்குப் பிரமப் பிரக்தியட்சத்தில் அநிவியாப்தியே யுண்டாகின்றது.

சமாதானம்:—அவ்வதிகாரத்திற் குற்றம் விலகும் பொருட்டு அவ்விலக் கணத்தில் விஷயத்திற்கு சுவாபித (பாதிக்கப்படாத) வென்னும் விசேஷண மும் எமக்குச்சம்மதமாம். பிரம்மபிரத்தியட்சத்திற்கு விஷயமாகிய இரத்த முத லியன பாதிக்கப்படாதனவன்று; ஆனால் எந்தி முதலிய அதிஷ்டான ஞானத் தால் அவ்விரத்த முதலியன பாதிக்கப்பட்டனவாகின்றன. ஆகையால் பிரம்மப் பிரத்தியட்சத்தில் பிரத்தியட்சப் பிரமையி னிலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகாது.

சங்கை:—கடாதிப் பிரபஞ்சம் பிரம்ம ஞானத்தாற் பாதிக்கப்படுகின்ற மையால், அதற்கு பாதிக்கப்படாதன்மை சம்பவியாது. ஆகையால் 'இது கடம்' 'இது படம்' என்பதாதிப் பிரத்தியட்சப் பிரமையில் அவ்விலக்கணத்தி ற்கு அதிவியாப்தியே யுண்டாகும்.

சமாதானம்:—அவ்வபாதித பதத்தாற் சம்சார தசையில் அபாதிதத்தன் மையே கருத்தாம். கடபடமுதலிய பிரபஞ்சம், பிரம்மஞானத்திற்கு முன் சம் சார தசையில் அபாதிதமே. ஆகையால் அக்கடாதிப் பிரபஞ்சத்தை விஷ யப்படுத்தும் பிரத்தியட்சப் பிரமையில், அவ்விலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யில்லை.

சங்கை:—யாண்டு புருஷனுக்குச் சுகதுக்கமாகிய ஏதுவின் ஞானத்தாற் றனது தர்மா தர்மங்களின் அனுமிதி ஞானமுண்டாகின்றதோ, அல்லது, நீ தர்மி (பின்னியவான்) நீ அதர்மி(பாதி) என்னும் ஒருவனது வசனத்தாற் புரு ஷனுக்குத் தனது தர்மா தர்மங்களின் சாப்த ஞானமுண்டாகின்றதோ, ஆண்டு தர்மா தர்மமாகிய விஷயத்திற்கும், அனுமிதி சாப்தமாகிய விருத்திகட்கும் அந்தக்கரணமாகிய பொரு தேசத்திலிருப்பன்மையால், அவ்வுபதித சைதன் யங்கட்கும் அபேதமே யுண்டாகின்றது. சம்சார தசையில் அத் தர்மாதர்மங் கள் அபாதிதமேயாம். ஆகையால் பிரத்தியட்சப் பிரமையின் இலக்கணத்திற்கு அத்தர்மா தர்மங்களை விஷயப்படுத்தும் அனுமிதி சாப்தமாகிய பரோட்ச ஞா னங்களில் அதிவியாப்தி யுண்டாகும்.

சமாதானம்:—முற்கூறிய இலக்கணத்தில் விஷயத்திற்கு 'யோக்கிய' மென் னும் விசேஷணமும் எமது கருத்தாம். தர்மா தர்மங்கள் பிரத்தியட்சயோ க்யமன்று; ஆனால் அயோக்யமாம். ஆகையால் அத்தர்மா தர்மங்களை விஷயப் படுத்தும் அனுமிதி சாப்த ஞானங்களில் அந்தப்பிரத்தியட்சப்பிரமையி னிலக் கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகாது.

இவ்வாறு தனது சுகமுதலியவைகளின் யதார்த்த ஸ்மிருதி ஞானத்தில்திர த்தியட்சப்பிரமையி னிலக்கணத்தின் அதிவியாப்தியை நீக்கும் பொருட்டு அவ் விலக்கணத்தில் அவ்விஷயத்திற்கு 'வர்த்தமானம்' என்னும் விசேஷணமும், அ தல்வேண்டும், அந்த ஸ்மிருதி ஞானத்தின், விஷயம் வர்த்தமான மன்றாகையால் ஸ்மிருதியில் முற்கூறிய இலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகாது. இவ்வா லுக் கூறியதால் சுவாபித வதுபோத யொழி விஷய வெததா லா கிதம் பூ ராண மெததா லு பூக ஷுஷ பூரோ (இ-ள்) சம்சாரதசையில் அபாதிதமும்

(பொய்யென்று நிச்சயிக்கப்படாதது) வர்த்தமானமும், (நிகழ் காலத்ததும்), பிரத்தியட்சமும், (புலனறிவுக் கெட்டியதும்) யோக்யமு (தகுதியுடையது) மாகிய விஷயாவச்சின்ன (பொருளானவரையப்பட்ட) சைதன்யத்திற்கு அபி ன்னமா (வேறுகாததா)ன பிரமாணசைதன்யம் பிரத்தியட்சப்பிரமை (காட்சி யறிவு) என்பதே அந்தப் பிரத்யக்ஷப்பிரமையின் இலக்கணமெனப்பட்டது.

பிரத்தியட்சப் பிரமையின் இரண்டாவது இலக்கணம்.

அல்லது, அந்தப் பிரத்தியட்சப் பிரமையின் இரண்டாவது இலக்கண மாவது:—சுவாபிதாவரோக்ஷாபு விஷய ஜாநம் பூக ஷுஷ பூரோ (இ-ள்) அபாதிதமாயும் அபரோட்சமாயுமுள்ள பொருளை விஷயப்படுத்தும் ஞானம். பிரத்தியட்சப் பிரமை யெனப்படும் இவ்விலக்கணத்தால் அப்பொருட்டுப்பிரம ஞானத்தில் அதிவியாப்தியை நிவர்த்திப்பதற்காக அபாதித மென்னும் விசே ஷணமும், அனுமிதி முதலிய பரோட்ச ஞானங்களில் அதிவியாப்தியை நிவர்த்திப்பதற்காக அபரோட்சமென்னும் விசேஷணமும் கூறப்பட்டன. சாட்சி சைதன்யத்தோடு கடமுதலிய பொருள்களுக்குள்ள தாதான்மியம் யாதோ, அதுவே அக்கட முதலிய பொருள்களின் கண்ணுள்ள அபரோட்சத்தன்மை யாம்.

கடத்திற்குத் தன் அவச்சின்னமான பிரம்ம சைதன்யத்தினிடத்தே தா தான்மிய முண்டு; அந்தக்கரண உபஹித சாக்ஷிசைதன்யத்தினிடத்துத் தா தான்மிய மின்றெனினும், முற்கூறிய முறைப்படி அந்தக்கரண விருத்தி வெ ளிப்படாத காலத்தில், அக்கடாவச்சின்ன சைதன்யத்திற்கு அச்சாட்சி சைதன் யத்தோடு அபேதமேயுண்டு. ஆகையால் அக்கட முதலியவைகட்கு அச்சாட்சி சைதன்யத்தோடு தாதான்மிய முண்டாம்.

பிரத்தியட்சப் பிரமையின் பயன் கூறுதல்.

மேற்கூறிய பிரத்தியட்சப் பிரமையில் இரண்டு அம்சங்கள் உள். ஒன்று அந்தக்கரண விருத்தி வடிவான அம்சம். மற்றொன்று சைதன்ய வடிவான அம்சம். விருத்தி யம்சத்தாற் கடாதி விஷயங்களின் ஆவரணம் நீங்குகின்றது. சைதன்ய அம்சத்தால் அஞ்ஞானம் நீங்குகின்றதென்பது நரசிம்மாஸ்ரம ஸ்வாமிகளின் மதமாம். ஆனால் மேற்கூறிய பிரத்தியட்சப் பிரமையினால் ஆவரண சக்தியோடு அஞ்ஞானமும் நீங்குகின்றன, அதன் பின்னர் அந்தக்கரண உப கித சைதன்யமாகிய சாட்சியால் கடமுதலிய விஷயங்களின் ஸ்புரண (விள க்க) முண்டாகின்றது என்பன ஆசாரிய ரபிமதமாம்.

சாட்சியின் சொருபங் கூறுதல்.

உதாரணமாக லாக்ஷி லொக்ஷ (இ-ள்) லாக்ஷமற்று உதாரணமாகியிரு ந்து புத்தி முதலியவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்குஞ் சைதன்யம் யாதோ, அஃகாவது பிரமாதா, பிரமாணம், பிரமேய முதலிய யாவையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றதோ, அச்

சைதன்யம் சாட்சி யெனப்படும். உலகிலும் ஒருவரோடொருவர் வழக்கிலும் இருவரை விட வேறாயும், அவ்விருவரது வழக்கை நோக்கி வற்புறவும், உதாரணம் அதுவது பட்சபாத மற்றவையு முள்ளவன் எவனோ, அவன் சாட்சியெனப்படுகின்றான். அவ்வாறே உதாரணமாயிருந்து புத்தி முதலியவை நனையும் பிரகாசப்படுத்தும் சைதன்யம் யாதோ, அது சாட்சி யெனப்படும். ஆண்டு லொலா ஸாக்ஷி (அறிகின்றவன் சாட்சி) யெனல் மாத்திரமே அச்சாட்சிக்கு இலக்கனாகக் கூறி அவ்விடக்கணத்தில் உதாரணமாகவென (உதாரணமாயிருந்து) என்று கூறுவதின் வழக்கிலும் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் அச்சாட்சித் தன்மை யுண்டாதல் வேண்டும். ஏனெனின் தன்னுடையதும், பிறருடையதாயின வறக்கை யறியுந் தன்மை அவ்விடத்துமுண்மையால். ஆனால், அவர்களைச் சாட்சி யென்று ஒருவருங் கூறார். ஆதலினால், சாட்சிக்கு 'உதாரணமாயிருந்து' என்னும் விசேஷணம் கூறப்பட்டது. வழக்கிடு பவரிடத்து உதாரணத் தன்மையின்மையால் சாட்சி இலக்கணத்தின் அறிவியாப்தி யுண்டாகாது. அல்லது உதாரணம் லொலா (உதாரணமாயுள்ளது சாட்சி) எனல் மாத்திரமே அச்சாட்சிக்கு இலக்கணமாகக் கூறி அவ்விடக்கணத்தில் லொலா (அறிபவன்) என்னும் புதம் கூறுவதின், வழக்கிடுமிடத்திலுள்ள ஸ்தம்ப முதலியனவும் உதாரணமுடையனவாகையால், அந்த ஸ்தம்ப முதலியனவும் சாட்சியாதல் வேண்டும். ஆனால் அந்தஸ்தம்ப முதலியவற்றை யாரும் சாட்சியென்று கூறார். அது பற்றி, அவ்விடக்கணத்தில் லொலா (அறிபவன்) என்னும் புதம் கூறப்பட்டது. ஜடமான அத்தம்புறதிகளினிடத்து அறியுந் தன்மை பில்லை யாதலின் அவைகளினிடத்து அச்சாட்சியின் இலக்கணத்திற்கு அறிவியாப்தி யுண்டாகாது.

அதுபோல் இவ்விடத்தும் கேவலம் அறியுந் தன்மையோ போக்தாவாகிய ஜீவனிடத்துமுண்டு; ஆனால் ஜீவனிடத்து உதாரணத்தன்மையிலே. கேவலம் உதாரணத் தன்மையோ தேகம் இந்திரிய முதலிய அபதார்த்தங்களினிடத்திலுமுண்டாயினும் அவைகளினிடத்து அறியுந் தன்மையிலே. ஆகையால் போக்தாவாகிய ஜீவனிடத்தும் தேகத்திரிய முதலியவைகளினிடத்தும் சாட்சியின் இலக்கணத்திற்கு அறிவியாப்தி யுண்டாகாது. இவ்வித சாட்சியின் இலக்கணம் இத்தையே லொலா (உதாரணம்) நிம்புணவா (சாட்சியானது) ரேதனமும் கேவலமும் நிற்குமுமாயும் எனச் சுருதியும் கூறும். இதன்கண் 'யென' (சேதனம்) என்னும் பதத்தால், அறியுந் தன்மையும், கேவல (கேவல) வென்னும் பதத்தால், உதாரணமும் கூறப்பட்டன. இதனால் யெனக் கேவலம் லொலா (சாட்சியானது) ரேதனமும் கேவலமுமாயும் என்னும் சாட்சியின் இலக்கணம் பெறப்படுகின்றது. லொலா அன்மாவை ஞானமுதலியகுணங்களுடையதாகக் கூறுவர். அவர்கள் பதத்தைக் கண்டிக்கும் பொருட்டு அச்சுருதியால் ஆன மாவிற்குநிற்குமுமாயும் அதன் கண்ணுள்ள உம்மையால் ஆன்மாவிற்கு விஷ்கிரியமுமும் கூறப்பட்டன, அதனால் ஆன்மாவை மத்திம் பரிமாணமுடையதாகவும், கிரியையுடையதாகவு மொப்புந் திகம்பரர்களது மதமும் கண்டிக்கப்பட்டதென வறிக.

அன்றியும் இங்ஙனங்கூறிய சாட்சியின் சொரூபமே பஞ்சதசியின் நாடக நிகழ்ச்சியில், ஸ்ரீ வித்யாரண்ய சுவாமிகளாலும் நிருத்த சாலையிலுள்ள * நிப திருஷ்டார்த்தத்தால் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே சாட்சியாற் கடமுதலிய விஷயங்களின் ஸ்புரணங்கூடும்.

பிரத்தியட்சப் பிரமையின் பிரிவு கூறுதல்.

முன்னே பிரத்தியட்சப் பிரமை பயனுடன் கூறப்பட்டது. இனி பிரத்தியட்சப் பிரமையின் பிரிவு கூறப்படுகின்றது. முற்கூறிய பிரத்தியட்சப் பிரமை பாகியும், ஆந்தரமென்னும் வேறுபாட்டால் இருவகைத்து. புறப்பொருளை விஷயப்படுத்தும் பிரத்தியட்சப் பிரமை, பாகியப் பிரத்தியட்சப் பிரமை யெனப்படும். அகப்பொருளை விஷயப்படுத்தும் பிரத்தியட்சப் பிரமை ஆந்தரப் பிரத்தியட்சப் பிரமை யெனப்படும். அவ்விருவகைப் பிரமைகளுள் முதற்பாகியப் பிரத்தியட்சப் பிரமை சப்தம், ஸ்பரிசம், உருவம், இரசம், கந்தம், என்னுமைந்து விஷயங்களின் வேற்றுமையால் ஐவகையினதாம். அஃதாவது சப்தப் பிரமை, ஸ்பரிசப்பிரமை, உருவப்பிரமை, இரசப் பிரமை, கந்தப் பிரமை, என்றைந்து வகையாகப் பாகியப் பிரத்தியட்சப் பிரமை யுண்டாகின்றது. அவ்வைவகைப்பாகியப்பிரத்தியட்சப் பிரமைக்கு முறையே கரணமாவன சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, இரசனை (ஜிஹ்வா), கிரணம் என்னுமைந்து ஞானேந்திரியங்களாம். இதனால் அவ்வைந்து ஞானேந்திரியங்களும் பாகியப் பிரத்தியட்சப் பிரமாண மெனப்படுகின்றன.

இரண்டாவது ஆந்தரப் பிரத்தியட்சப் பிரமையும் ஆன்மகோசரம், சகாதி கோசரம் என்னும் வேறுபாட்டால் இருவகைத்து. ஆன்மாவை விஷயப்படுத்தும் பிரமை ஆன்மகோசர மெனப்படும். சகதுக்க முதலியவற்றை விஷயப்படுத்தும் பிரமை சகாதிகோசர மெனப்படும். அவ்வான்ம கோசரப் பிரமையும் விசிஷ்டான்ம விஷயம், சுத்தான்ம விஷயம் என்னும் வேறுபாட்டால் இருவகைத்து. நான் ஜீவன்என்னும் பிரமை விசிஷ்டான்மாவை விஷயப்படுத்துவது. அகம் பிரஹ்மாஸ்மி என்னும் பிரமை சுத்தான்மாவை விஷயப்படுத்துவது. நான் சகி நான் துக்கி என்பதாதிப் பிரமை சகதுக்க முதலியவற்றை விஷயப்படுத்துவது.

இனி ஆந்தரப் பிரத்தியட்சப் பிரமைக்குக் கரணம் கூறப்படுகின்றது. ஆந்தர இந்திரியமாகிய மனமே மேற்கூறிய ஆந்தரப் பிரத்தியட்சப் பிரமைக்குக் கரணம். ஏனெனின், புற உருவமுதலியவற்றின் சாட்சாத் காரத்திற்குக் கரணமாக, எப்படி சட்சு முதலிய விந்திரியங்கள் பெறப்படுகின்றனவோ, அப்படியே உள்ளேயுள்ள சகதுக்க முதலியவற்றின் சாட்சாத் காரத்திற்குக் கரணம்.

* நகுத்யுஸாவலிகொ லீவஃ ப்ரஹ்ம ஸ்ரஹ்ம நதப்கி லீவ யெஷ லிஸெஷெண தஹாவேவி லீவ யெஷ (நாட்டிய அரங்கத்திலுள்ள தீபமானது அரங்கத்தலைவனையும் நாட்டியக்காரர் யாவரையும் பிரகாசிப்பித்து, அத்தலைவன் முதலியோர்களில்லாத காலத்தும் அத்தீபம் தானே பிரகாசிக்கின்றது.

சங்கை:—சுகதுக்கமுதலியவைகளைப் பிராநிதிக மெனக்கொளின், அவை கட்டு ஹர்ஷம்(புளகங்கிதம்) சோகம் (முகவாட்டம்)முதலிய அர்த்தக்கிரியை யை (பொருள்களுக்கான தொழிலை) யுண்டாக்குத் தன்மை நிகழலாகாது; வியா வகாரிக பதார்த்தமே அப்பொருள்களுக்கான தொழிலை யுண்டாக்குவது.

சமாதானம்:—வியாவகாரிகப் பொருள்களை யொப்பச் சிலவிடத்து பிரா நிதிகப் பொருள்களும் அவ்வர்த்தக்கிரியையை யுண்டாக்குவனவாகின்றன. எப்படி பிராநிதிகமான சுத்திரஜத முதலியன புருஷனது பிராநிதத்தி(முயற்சி) யாகிய அர்த்தக்கிரியையை யுண்டாக்குவதும், பிராநிதிக ரஜ்ஜு சர்ப்பம் அச் சம், ஒட்ட முதலிய அர்த்தக் கிரியையை யுண்டாக்குவது மாகின்றனவோ; அப் படியே பிராநிதிக சுகதுக்க முதலியவைகட்கும் ஹர்ஷம் சோகம் முதலிய அர்த்தக்கிரியை யுண்டாக்குத் தன்மையுங் கூடும்.

சங்கை:—உள் சுகதுக்கமுதலியவைகளின் சாட்சாத்காரம் பிரமாணத்தாற் றேன்றுவதன்றாலால், எவ்வாறு அப்பிரமையாமோ; அவ்வாறு உள்ளே ஆன்மா வின் சாட்சாத்காரமும் பிரமாணத்தாற் றேன்றுவதன்றாலால், அதற்கு அப்பிர மைத் தன்மையே பிராப்தமாம். ஒருகால் ஆன்மராட்சாத்காரத்தின்கண்ணும் நீவிர் அப்பிரமைத் தன்மையே யங்கீகரிக்கின் அவ்வப்பிரமை ஞானத்திற்கு வி ஷயமாவதால் அவ்வான்மாவும் சுகதுக்கமுதலியவைகளைப்போன்று பிராநிதிக மேபாகும்; ஆன்மாவின் பிராநிதிகத்தன்மை ஓர் ஆந்திக் வாதிக்கும் இஷ்ட மன்று. இதனால் அவ்வான்ம சாட்சாத்காரத்தின்கண் மனம் காண மென் றெப்பதல் இன்றியுமையாமையே.

சமாதானம்:—சுகதுக்கமுதலியவைகளின் சாட்சாத்காரம்போன்று ஆன்ம சாட்சாத்காரத்தின்கண் அப்பிரமைத் தன்மை கூறின், அது விசெட்டான்மா வின் சாட்சாத்காரத்திற்கு அப்பிரமைத் தன்மை கூறுகின்றரா? அல்லது சுத் தான்மாவின் சாட்சாத்காரத்திற்கு அப்பிரமைத் தன்மை கூறுகின்றரா? முதற் பட்சமங்கீகரிக்கின் அஃதெமக்குமிஷ்டம், அதாவது விசெட்டான்மாவின் சாட் சாத்காரத்திற்கு யாமும் அப்பிரமை வடிவமே யொப்புநின்றோம். இரண்டா வதுபட்சமங்கீகரிக்கின் அது பொருந்தாது. ஏனெனின், 'அற்றம்பிரஹ்மான்மி' என்னும் சுத்தான்மாவின் சாட்சாத்காரம் தத்துவமகி முதலிய வேதார்த வாக் கியங்களாற் றேன்றுவதால் பிரத்தியட்சப் பிரமையே. ஆகையால் அச்சுத் தான்மாவின் சாட்சாத்காரத்தின்கண் அப்பிரமைத்தன்மை பொருந்தாது.

சங்கை:—வாக்கியம் நியமமாகப் பிரோட்ச ஞானத்தையே யுண்டாக்கும்; அபரோட்ச ஞானத்தை யுண்டாக்காது. ஆகையால் அவ்வேதார்த வாக்கியத் தால் ஆன்மாவின் அபரோட்ச ஞானம் பொருந்தாது.

சமாதானம்:—சிலவிடத்துச் சப்தத்தானும் அபரோட்ச ஞானமே யுண் டாகின்றது. எப்படி. 'நீ பத்தாமவன்' என்னும் வாக்கியத்தால் அவனுக்குத் தனது அபரோட்ச ஞானமே யுண்டாகின்றதோ, அப்படி தத்துவமகி முதலிய

வாக்கியங்களானும் இவ்விதிகாரிக்கு ஆன்மாவின் அபரோட்ச ஞானமே யுண் டாகின்றது. இவ்வார்த்தை பின்னர் சாப்திப் பிரமையி' னிருபணத்திற் கூறப் படும்.

பிரத்தியட்சப் பிரமையின் இருபணம்

முற்றிற்று.

அனுமிதிப் பிரமை.

விம் ஜாமஜநுஜாமம் சுதூ ரிஹி (இ-ள்) இலிங்க ஞானத்தாற்றோன் றும் ஞானம் அனுமிதி யெனப்படும். அதெங்ஙனமெனின்; சுயம் வவபூதம் வ ஹிஜாநு, ய-குவேகாஸி, யொயொய-குலோநு ஸவஹிஜாநு; யயா லஹாநஸி (இ-ள்) இம்மலை நெருப்புடைத்து, புகையுடைமையால், எது எது புகை யுடைத்து அதது நெருப்புடைத்தே; அடுக்களை போலும். இப்பிரசித்தானு மானத்தின்கண் மலை பட்சம், நெருப்பு சாத்தியம் (துணி பொருள்), புகை இ லிங்கம் (எது), அடுக்களை திருஷ்டாந்தம். 'இம்மலை புகையுடையது' என்னும் இலிங்கஞானத்தாற் புருஷனுக்கு 'மலையெருப்புடைத்து' என்னும் அனுமிதி ஞானமுண்டாகின்றது. ஆகையால் மேற்கூறிய அனுமிதியின் இலக்கணம் பொருந்தும்.

அனுமிதியிலக்கணத்தைச் சித்தாந்தத்திற்குப் பொருத்துதல்.

இனிச் சித்தாந்தத்தின்கண் அவ்வுனுமிதியிலக்கணம் பொருத்தப்படு கின்றது. பீவஃ ஸூ ஜாநிதஃ, ஸஹிஜாநு அக்ஷணகாஸி, ஸூ ஜாவஸி (இ-ள்) ஜீவான்மா பிரஹ்மாயின்னன், சச்சிதானந்த வடிவனாதலால்; எது சச்சிதான ந்த வடிவமோ அது பிரஹ்மாயின்னமே. எப்படி பிரஹ்மம் சச்சிதானந்த வடி வமானால் பிரஹ்மத்திற்கு அபின்னமோ, அப்படியே இச்சிவனும் சச்சிதான ந்த வடிவனாதலால் பிரஹ்மத்திற்கு அபின்னனையாகும். இவ்வுனுமானத்தின் கண்ணும் ஜீவன் பட்சம், பிரஹ்மரஹேதம் சாத்தியம், சச்சிதானந்த வடிவம் இலிங்கம், பிரஹ்மம் திருஷ்டாந்தம். 'இச்சிவன் சச்சிதானந்த வடிவன்' என் னும் இலிங்க ஞானத்திற்குப் பிறகு, அதிகாரிக்கு 'இச்சிவன் பிரஹ்மாயின் னன்' என்னும் அனுமிதி ஞானமுண்டாகின்றது. ஆகையால் முற்கூறிய அனு மிதியின் இலக்கணம் இங்கனும் பொருந்தும்.

பட்சமுதலியவற்றின் சொருபம்.

இனித் தொடர்ச்சிபற்றி பட்சமுதலியவைகளின் சொருபம் கூறப்படும். அனுமிதி ஞானத்திற்கு முன், இப்புருடனுக்கு எப்பொருளின்கண் சாத்தியத் தின் சம்சயமுண்டாகின்றதோ, அப்பொருள் பட்சமெனப்படும். எப்படியெ னில்:—பிரசித்த அனுமானத்தினிடத்து 'மலையெருப்புடைத்து' என்னும் அது மிதிக்கு முன், இவனுக்கு அம்மலையின்கண் நெருப்பின் சம்சயமுள்ளது. இதனால் அம்மலை மேற்கூறிய அனுமானத்திற் பட்சமெனப்படும். இவனுக்கு

அப்பட்சத்தின்கண் இலிங்க ஞானத்தால் எப்பொருளின் ஞானமுண்டாகின் றதோ, அப்பொருள் சாத்தியமெனப்படும். எப்படியெனில்:—பிரசித்த அனு மானத்தினிடத்து இவனுக்கு மலையாகிய பட்சத்தின்கண் புகையாகியவிலிங்க ஞானத்தால் நெருப்பின் ஞானமுண்டாகின்றது; இதனால் அவ்வனுமானத்தி னிடத்து நெருப்பு சாத்தியமெனப்படும். இவனுக்குச் சாத்தியம் இலிங்கமா கிய விரண்டும் எப்பொருளின்கண் துணியப்படுகின்றதோ, அப்பொருள் திரு ஷ்டாந்த மெனப்படும். அதெப்படியெனில்:—பிரசித்த அனுமானத்தினிடத்து இவனுக்கு அடுக்கையின்கண் நெருப்பாகிய சாத்தியமும், புகையாகியவிலிங் கமும் துணியப்படுகின்றன. ஆகையால் மேற்கூறிய அனுமானத்தினிடத்து அவ்வடுக்கைத் திருஷ்டாந்த மெனப்படும்.

சங்கை:—அனுமிதி எவ்விதிலிங்க ஞானத்தாற்றென்றறிந்ததோ அவ்விதி ன்கத்தின் சொரூபம் யாது? என்னுமாசங்கை நிகழ, இனி அவ்விதிலிங்கத்தின் இலக்கணங் கூறப்படுகின்றது.

சாமாதானம்:—வஜ்ஜாஸ்ரயம் விஹி(இ-ள்) சாத்தியத்தின் வியாத்தி க்கு ஆஸ்ரயம் யாதோ, அது இலிங்கமெனப்படும். எப்படியெனில்:—பிரசித்த அனுமானத்தினிடத்து நெருப்பாகிய சாத்தியத்தின் வியாத்திக்கு ஆஸ்ரயம் புகையாம். ஆகையால் அப்புகை இலிங்கமெனப்படும்.

சங்கை:—புகைமுதலியன எந்த வியாத்திக்கு ஆஸ்ரயமாய் இலிங்கமென ப்பட்டனவோ; அந்த வியாத்தியின் சொரூபம் யாது? என்னுமாசங்கை நிகழ, இனி வியாத்தியின் சொரூபங்கூறப்படுகின்றது. ஸாயம ஸாயுயோதிப்யத் ஸாரிசாயிகரணஜ வஜ்ஜி (இ-ள்) சாதன சாத்திய மிரண்டும் வியாத்தி யின்றி ஓரிடத்திருத்தல் வியாத்தியெனப்படும். எப்படியெனில்:—பிரசித்த அனுமானத்தினிடத்து புகையாகிய சாதனமும், நெருப்பாகிய சாத்தியமும் வியாத்தியின்றி ஓரிடத்திருக்கின்றன. அதாவது நெருப்பாகிய சாத்தியத்தை விட்டுப் புகையாகிய சாதனம் ஒருபோதும் தனிபாக்கிராது இஃதே அப்புகை யின்கண்ணுள்ள நெருப்பின் வியாத்தியாத். ஆனால் நெருப்போ புகையை விட் டத் தப்தாய பிண்டத்தின்கண்ணிருக்கின்றது; ஆகையால் அந்நெருப்பின்கண் புகைக்கு மேற்கூறிய வியாத்தியில்லை. இவ்வனங்கூறிய வியாத்திக்கு ஆஸ்ர யமாவதால் புகை முதலிய சாதனங்கள் வியாப்பியமெனவும், வியாத்தியை நிரூ பித்தலால், நெருப்பு முதலிய சாத்தியங்கள் வியாபகமெனவும் படும். இலிங்கம் சாதனம், ஏது என்னு மூன்றசப்தங்களும் ஒருபொருட் கெவிகள்.

சங்கை:—இலிங்கங்கூறிய வியாத்தியின் ஞானம் புருடனுக்கு எவ்வுபா யத்தானுண்டாகும்?

சாமாதானம்:—எங்குப்புகை உளதோ அங்குத்தி அவசியமுண்டு என அடுக்களை முதலியவற்றில் அடுத்தடுத்துப் புகை திக்களின் உடனிகழ்ச்சி யைக் காண்டலானே இவனுக்குப் 'புகை நீயின் வியாப்பியம்' என்னும் வியா த்தி ஞானமுண்டாகின்றது. ஆனால் எந்தச் சாதனத்தின்கண், இச்சாத னம் சாத்தியாவ முடையதன்கண்ணுமுண்டாகும்; என்னும் பிறழ்ச்சியுரை

வுண்டாகின்றதோ, அச்சாதனத்தின்கண் உடனிகழ்ச்சிகண்டுழியும் அச் சாத்தியத்தின் வியாத்தி ஞானம் நிகழாது. எங்ஙனமெனில்:—'யாண்டுப் பார்த்திவத்வம் (பிரதிவிக்கூறின் தன்மை) ஆண்டு லோஹலேக்யத்வம்' என்னும் உடனிகழ்ச்சி கண்டுழியும், வைரமணிமுதலிய வற்றில் அவ்லோஹ லேக்யத்வ மில்லையாயினும் பார்த்திவத்தன்மை காணப்படுகின்றது. அவ்வுடனி கழ்ச்சிக் காட்சியால் பார்த்திவத் தன்மையின்கண் அவ்லோஹ லேக்யத்வத் தின் வியாத்தி ஞானமுண்டாகா தாகையால், பிறழ்ச்சியுரைவு வியாத்தி ஞான த்திற்குத் தடையாம். அத்தடையின்மையோடு கூடிய உடனிகழ்ச்சி யுரைவே வியாத்தி ஞானத்திற்குக் காரணமாகின்றது. ஆண்டுக்கட்டை முதலிய பார்த் திவப் பொருள்களின்கண், இருப்பானிகளைத் எழுத்து முதலியவற்றை வ ரைதல் லோஹலேக்யத்வ மெனப்படும். இவ்வனவுக் கூறியதால் அவ்வனுமான த்திற்கு இவ்வகை பெறப்படுகின்றது:—அடுக்களை முதலியவற்றில் புகைநீக் களின் உடனிகழ்ச்சிக் காட்சியால் ஒருவனுக்கு 'புகை, வன்னியின் வியாத்தி யுடையது' என்னும் வியாத்தி ஞானமுண்டாகின்றது. அதன் பின்னர் ஒருகா லத்தில் மலையின் சமீபத்திற் சென்ற அவனுக்கு, அம்மலையின்கண் 'இம்மலை புகையுடைத்து' என்னும் புகையாகிய விலிங்கஞான முண்டாகின்றது. அதன் பின்னர் முன் அநுபவித்துள்ள வியாத்தியின் சம்ஸ்காரம் உற்பத்தமாகின்றது (நிரைவு நிகழ்கின்றது). அதன் பின்னர் அவனுக்கு 'இம்மலை நெருப்புடைத்து' என்னும் அனுமிதி ஞானமுண்டாகின்றது. அந்த வியாத்தி ஞானமே, அவ் வனுமிதிப் பிரமைக்குக் காரணமாவதான் அனுமானப் பிரமாணமாம். 'வியாத்தி யின் உற்பத்த சம்ஸ்காரம் அக்கரணத்திற்கு அவாந்தர வியாபாரமாம். அவ் வனுமிதிப்பிரமை பயனும், அவ்விதிலிங்க ஞானம் சம்ஸ்காரங்களின் உற்போதக மாவதால் சதற்காரி (துணை) காரணமாம்.

அனுமிதிப் பிரமையின் பிரிவு கூறுதல்.

இனி அவ்வனுமிதிப் பிரமையின் பிரிவு கூறப்படும். அவ்வனுமிதிப்பிரமை சுவார்த்த (தன் பொருட்டு) அனுமிதி, பார்த்த (பிறர் பொருட்டு) அனுமிதி என்னும் வேறுபாட்டால் இருவகைத்து. ஆண்டுப்புருடனுக்குப் பிறனொருவன் உபதேசமில்லாமலேவியாத்திஞானம், இலிங்கஞானமுதலியவற்றானுண்டாகும் அனுமிதி யாதோ, அது சுவார்த்தானுமிதி யெனப்படும். அச்சுவார்த்தானுமிதி யின் வகை முன் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. இனி இரண்டாவது பார்த்தானு மிதியின் வகை கூறப்படுகின்றது. முற்கூறிய வகைப்படி, தான் மலையின் கண் தீயைத்துணிந்து பிறனுக்கு அத்தீயைத் துணிவிப்பது யாதோ, அது பராந் த்தானுமிதி யெனப்படும். அப்பார்த்தானுமிதி நியாயத்தாற் பெறப்படும் உறுப்புக்களின் கூட்டம் நியாயமெனப்படும். அவ்வனுமான வாக்கியத்தி னுள்ள பிரதிஞ்ஞை முதலியன உறுப்புக்களெனப்படும். நையாயிகரோ பிரதிஞ்ஞை, ஏது, உதாரணம், உபநயம், நிகமனம் என்னுமைந்து உறுப் புக்களின் கூட்டம் நியாயமென்பர். எங்ஙனமெனின், பிரசித்தானுமானத்தி னிடத்து 'மலை தீயுடைத்து' என்பது பிரதிஞ்ஞை. 'புகையுடைமையால்' என் பது ஏது. 'ஏது ஏது புகையுடைத்து அது அது தீயுடைத்து. அடுக்களை

போல் என்பது உதாரணம். 'இதுவும் அங்ஙனம்' அதாவது 'இம்மலை அடுக்கோபோல் புகையுடையது' என்பது உபநயம். 'ஆதலால் இங்ஙனம்' அதாவது புகையுடைமையால் 'இம்மலை அடுக்கோபோலத் தீயுடைத்தே' என்பது நிகமனம். இப்பிரதிஞ்ஞை முதலிய ஐந்து உறுப்புக்களின் இலக்கணம் நியாயப்பிரகாசத்தின் ஆறாவது பரிச்சேதத்தில் அனுமான நிருபணத்திற் கூறியிருக்கின்றோம். அவற்றை ஆண்டு அறிந்துகொள்ளுக. இவ்வாறான பிரதிஞ்ஞை முதலிய ஐந்து உறுப்புக்களின் கூட்டமாகிய நியாயத்தாற் பிறனுக்கும் வியாத்தி, இலிங்க முதலியவற்றின் உணர்வுண்டாய்த் தீயின் அனுமிதியுண்டாகின்றது. இதனையே பரார்த்தாநுமிதி யெனப்படும்.

சித்தாந்தத்திலோ பிரதிஞ்ஞை, ஏது, உதாரணம் என்னு மூன்று உறுப்புக்களின் கூட்டம் நியாயமெனப்படும். அல்லது உதாரணம், உபநயம், நிகமனம் என்னு மூன்று உறுப்புக்களின் கூட்டம் நியாயமெனப்படும். இந்நியாயத்தானே பிறனுக்கும் அனுமிதி ஞானத்தின்கண் உபயோகமுள்ள வியாத்தி முதலியவற்றின் உணர்வுண்டாகின்ற தாகையால், ஐந்து உறுப்புக்களோ யொப்புதல் நிஷ்பயன். முன்னே 'மலை தீயுடைத்து' என்னும் இலென்கிக அனுமான வாக்கியத்தின்கண்ணுள்ள பிரதிஞ்ஞை முதலிய உறுப்புக்கள்காட்டப்பட்டன.

ஸ்வதிக வாக்கியத்தின்கண் பிரதிஞ்ஞை முதலியவற்றைக் கூறுதல்.

இனி ஜீவப்பிரஹ்மத்தின் அபேதத்திற்குச் சாதகமானவைதிக அனுமான வாக்கியத்தின்கண்ணும், அந்தப் பிரதிஞ்ஞை முதலிய வறுப்புக்கள் கூறப்படுகின்றன. ஜீவம் வரஸாந் திடி தெ ஸ்விதாநந் துகுண க்யாக் பிஸ்திந் துகுண ஸ்வரஸாந் திடி தெ யபா வரஸாந் துர தபா வரஸாந் துர (இ - ள்.) 'ஜீவன் பாமான்வைவிட வேறன்று' என்பது பிரதிஞ்ஞை. 'சச்சிதானந்த வடிவானதால்' என்பது ஏது. 'எது சச்சிதானந்த வடிவமோ அது பாமான்மாவைவிட வேறன்று, பாமான்மாவோல்' என்பது உதாரணம். 'ஜீவன் பாமான்வைவிடபோலச் சச்சிதானந்த வடிவன்' என்பது உபநயம். சச்சிதானந்த வடிவானதால், இச்சிவன் அப்பாமான்மாவிற்க்கின்னனே என்பது நிகமனம். இவ்வாறாய் பிரதிஞ்ஞை முதலிய மூன்று உறுப்புக்களின் அல்லது உதாரண முதலிய மூன்று உறுப்புக்களின் கூட்டமாகிய நியாயத்தால், அதிகாரிக்கு வியாத்தி, இலிங்க முதலியவைகளின் ஞானமுண்டாய் ஜீவப்பிரஹ்மா பேதத்தை விஷயப்படுத்தும் அனுமிதிப்பிரமை நிகழ்கின்றது.

சங்கை:—ஜீவான்மாவின்மீடத்து யதோமொரு பிரமாணத்தால் சச்சிதானந்தத் தன்மை பெற்றுழி, அச்சச்சிதானந்தத் தன்மையாகிய வேறுவால் ஜீவனிடத்துப் பிரஹ்மாபேதம் பெறப்படும். ஆனால், ஜீவனது சச்சிதானந்தத் தன்மையில் ஓப்பிரமானமு மின்றாகையால், அச்சச்சிதானந்தத் தன்மையாகிய வேறு ஜீவனாகிய பட்சத்தின்கண்ணிராமையால் ஈ ரொருபாதித்தமென்னும் ஏதுப்போலி நிகழ்மென்னு மாசங்கை யுண்டாம்.

* சொருபா சித்தமாவது உருவாசித்தம். அகந்தாநம் சத்தம் குணம், கண்ணுக்குப் புலனாதலின், ஈண்டுக்கட்புலனாதல் சத்தத்திற்கின்ன, சத்தம் வெளிக்குப் புலனாதலின்.

ஜீவான்மாவின்மீடத்துச் சச்சிதானந்தத் தன்மை கூறுதல்.

இனி சுருதி, ஸ்மிருதி, யுக்தி, அதுபவமென்னும் நான்கினாலும் ஜீவான்மாவின்மீடத்துச் சச்சிதானந்தத் தன்மை துணியப்படுகின்றது. சுவிநா ஸீவா சுரோ ட்யரோதூர் ஸ்மூதோ மித ஸ்மூதோ வாகி (இ-ள்.) ஏ! மைத்திரேயி! இவ்வான்மா நாத்மில்லாதது. இவ்வான்மா சத்தாமாத்மிரம் நித்தியம் சத்தம் ஞானசொருபம்—என்னுந் தொடக்கத்துச் சுருதிகளால் இச்சிவான்மாவின் சத்தியத்தன்மை பெறப்படுகின்றது. மித ஸ்மூத மகி ஸ்மூத ருத யோ ஸ்மூத மகி (இ-ள்.) இவ்வான்மா நித்தியம், எங்கும் விபுபகம், கூடஸ்தம், அசலம், சநாதனம்—என்பதாதி. சீதா ஸ்மிருதி வசனங்களானும் ஜீவான்மாவின் சத்தியத்தன்மை பெறப்படுகின்றது. இச்சிவான்மா சத்திய மன்னுயின் கிருதநாசம் (செய்வின்னையழிவு) அக்ருதாப்யாகம் (செய்யாவினையின் தோற்றம்) ஆகிய விருதோஷங்களையுடையதும். செய்யப்பட்ட புண்ணிய பாபகர்மங்கள் பயனுகர்ச்சியின்றி நாசமாதல் கிருதநாசமெனப்படும். முன்செய்யப்படாத கர்மங்கள் பயனுகர்ச்சிக்கு வருதல் அக்ருதாப்யாகம் மெனப்படும், இத்தொடக்கத்து யுக்திகளானும் ஜீவான்மாவின் சத்தியத்தன்மை பெறப்படுகின்றது. அன்றியும் 'நான் இருக்கிறேன்' என்னுமதுபவத்தானும் அவ்வான்மாவின் சத்தியத்தன்மை பெறப்படுகின்றது. இதனால் அச்சிவான்மா சத்தியவடிவமேயாம். சுருதியும் வாயுஷம் ஸ்யம் ஜெ ஸ்விதாநந் துகுண க்யாக் பிஸ்திந் துகுண ஸ்வரஸாந் திடி தெ யபா வரஸாந் துர தபா வரஸாந் துர (இ-ள்.) 'ஜீவன் பாமான்வைவிட வேறன்று' என்பது பிரதிஞ்ஞை. 'சச்சிதானந்த வடிவானதால்' என்பது ஏது. 'எது சச்சிதானந்த வடிவமோ அது பாமான்மாவைவிட வேறன்று, பாமான்மாவோல்' என்பது உதாரணம். 'ஜீவன் பாமான்வைவிடபோலச் சச்சிதானந்த வடிவன்' என்பது உபநயம். சச்சிதானந்த வடிவானதால், இச்சிவன் அப்பாமான்மாவிற்க்கின்னனே என்பது நிகமனம். இவ்வாறாய் பிரதிஞ்ஞை முதலிய மூன்று உறுப்புக்களின் அல்லது உதாரண முதலிய மூன்று உறுப்புக்களின் கூட்டமாகிய நியாயத்தால், அதிகாரிக்கு வியாத்தி, இலிங்க முதலியவைகளின் ஞானமுண்டாய் ஜீவப்பிரஹ்மா பேதத்தை விஷயப்படுத்தும் அனுமிதிப்பிரமை நிகழ்கின்றது.

சங்கை:—‘நான் பிரம்மம்? மௌ முற்கூறிய அனுபிதி பாவருக்கு முண்டா
கின்றதா? அல்லது யாதாமொருவனுக்குண்டாகின்றதா?

310

ஆன்றியும், நெஹநா நாஸ்தி கிம்வந । வாவாரம் ஹணம் விகாரோ நாஸி
யெய்யு । தாயா தாத் திஹம் வெசுத்யு (இங்கு நாநாவானவை சிறிது மில்லை,

விசாரம் வாக்கை முதலாகவுடைய பெயர், இத்துவிதம் மாயாமாதிரம்) என்னுந்தொடக்கத்துச் சுருகிகளால் பிரபஞ்ச மித்தியாதத்தன்மை எங்ஙனம் பெறப்படுகின்றதோ, அங்ஙனமே அனுமானப் பிரமானத்தானும் அம்மித்தியாதத்தன்மை பெறப்படுகின்றது. அதுவருமாறு:—

அனுமானப் பிரமானத்தாற் பிரபஞ்ச மித்தியாத் தன்மை.

வழுவ ஊரிகவுவ்வஃ தியு ழாழுவகூரகா : ஸ்தூதிராவுவக (இ-ள்)
இவ்வாகாப முதலிய வியாவகாரிகப் பிரபஞ்சம், மித்தை. காணப்படுவதால்,
எப்பொருள் காணப்படுவதாமோ அப்பொருள் மித்தையே, அது இப்பி வெ
ள்ளி காணப்படுவதால் மித்தையே யாவதபோலும். இவ்வனுமானத்தால் இவ்
வகிகாரிக்குப் பிரஹ்மத்தைவிடவேறான சர்வப்பிரபஞ்சத்தின்கண் ணும், மித்
தியாத்தன்மை அனுமிதியுண்டாகின்றது.

சங்கை:—இப்பிரபஞ்சத்தின்கண் மித்தியாத் தன்மை யென்பது யாது?

சமாதானம்:—சத் அசத் விலட்சண (வேறுபாடு) அநிர்வசனீயத்தன்மை யாதோ, அதுவே பிரபஞ்சத்தின்கண் மித்தியாத் தன்மை. பிரபஞ்சம் சத்திய டென்னக்கொளின் பிரஹ்மத்தைப்போல பிரபஞ்சம் பாதிக்கப்படலாகாது. ஆனால் பிரஹ்ம சாட்சாத்கார்த்தால் பிரபஞ்சம் பாதிக்கப்படுகின்றது, ஆகையால் பிரபஞ்சம் சத்தைப் பார்க்கிலும் விலட்சணமானது. பிரபஞ்சம் அசத்திய டெனின்மாதாடர்கோடு, மலடிமகன் என்பனபோலப்பிரபஞ்சம்பிரத்தியட்சமா தல்கூடாது. ஆனால் பிரபஞ்சப் பிரத்தியட்சம் யாவருக்கு முன்நி, ஆகையால் பிரபஞ்சம் அசத்தினும் விலட்சணமே. சத் அசத் இரண்டிற்கும் ஒன்றற்றொன்று முரணுவதால் சத் அசத்தாகிய உபயமும் பிரபஞ்சத்தின்கண் நிகழா, இவ்வகையான அநிர்வசனீயத்தன்மையே பிரபஞ்சத்தின்கண்ணும் இப்பிவென் னிளின்கண்ணுமுள்ள மித்தியாத் தன்மையாம்.

சங்கை:—எத்திருசியத்தன்மையின் ஏதுவால் பிரபஞ்சத்தின்கண் மித்தியாத் தன்மை துணியப்பட்டதோ, அத்திருசியத்தன்மை ஏது பிறழ்வதால் அசத் ஏதுவே; என்னெனின், தரிசனத்திற்கு விஷயமானது திருசியம், விருத்தி ஞானம் தரிசனமெனப்படும். விருத்தி ஞானத்திற்கு விஷயமாகுந் திருசியத் தன்மை பிரஹ்மத்தின்கண்ணு முண்டு. ஆனால் பிரஹ்மத்தின்கண் மேற்கூறிய மித்தியாத் தன்மையாகிய சாத்தியமில்லை. இதனால் மித்தியாத் தன்மையாகிய சாத்தியாபாவமுடைய பிரஹ்மத்தின் கண்ணிருப்பதால் அத்திருசியத்தன்மை ஏது பிறழ்ச்சியே.

சமாதானம்:—மேற்கூறிய அனுமானத்தில் திருசியத்தன்மை சத்தத்தால் விருத்திஞானத்திற்கு விஷயமாகுந் திருசியத்தன்மை கருத்தன்று. ஆனால் அவ்விருத்தியின் கண்ணோட்டமான பலரைதன்யத்திற்கு விஷயமாகுந் திருசியத்தன்மையே கருத்தாம். அத்தப்பிரஹ்மம் ஆவான நிவர்த்தியின் பொருட்டு விருத்திக்கு விஷயமாயினும் சொப்பிரகாச மாவதால் அப்பலரைதன்யத்திற்கு விஷயமாகுந் தன்மை அதனிடத்திலிளங்கும், இன்னுகவே அத்திருசியத்தன்மை

ஏது பிரஹ்மத்தின்கண் இல்லாமையால் பிறழ்ச்சிப்படுவதன்று. ஆனால் சத் ஏதுவாம்.

இங்கு இது தாற்பரியம்:—ஒன்று சத் எனது, மற்றொன்று அசத் எனது. சத் எனதுவால் அவ்வச்சாத்தியங்களடையக்கூடும். அசத் எனதுவால் அச்சாத்திய மடைதல் கூடாது. அவ்வசத் எனதுவினையே துஷ்ட எனதுவென்றும், ஏதுப்போலி யென்றுங் கூறுவர். அவ்வேதுப் போலியும் சவ்வியபிசாரம் (பிறழ்வுடையது) விருத்தம் (மாறு கொள்வது). அசித்தம் (பேறில்லது) சற்பிரதிபக்கம் (மறு தலையுடையது) பாதிதம் (மறுப்புடையது) என்னும் வேறுபாட்டால் மூவகைப் படும். முதற் சவ்வியபிசார (அரைகாந்திக) மும் சாதாரணம், அசாதார ணம், அதுபசங்காரி (முடிவுபெறுமை) என்னும் வேறுபாட்டால் மூவகை த்து. மூன்றாவதான அசித்தமும் சார்பசித்தம், உருவாசித்தம், வியாப்யத்தன் மையசித்தம் என்னும் வேறுபாட்டால் மூவகைப்படும். இவ்வவற்று ஏதுப் போலிகளின் இலக்கணமும் உதாரணமும் நியாயப்பிரகாசம் ஆளுவது பரிச் சேதம் அனுமான நிருபணத்தில் நம்மால் விரிவாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இங்குவிதிவஞ்சி விடுத்தாம். வேட்கையுடையார் ஆண்டறிந்து கொள்க.

சுண்டு நெய்யாடிகர் அவ்வனுமானம் கேவலாந்தவயி, கேவலவெதிரேகி, அந்
நவயவெதிரேகி என்னும் வேறுபாட்டால் முவகைப்படுமென்பர். எவ்வனுமான
த்தின் சாத்தியத்திற்கு எங்கும் அத்தியந்தாபாவமில்லையோ, அவ்வனுமானம்
கேவலாந்தவயி (அந்தவயத்தின் மாத்திரம் வியாத்தியுடையது). அது அபொத
வியையம் பூரெய்க்காடி (கடம், அபிதேயம் அதாவது, பெயரிட்டுவழங்கற்பாலது,
பிரமேயம் அதாவது அளவையான எக்கப்படுந்தன்மையால்) என்னுந் தொடக்க
த்து அனுமானம் போலும். சுண்டு அபிதேயத்தன்மையாகிய சாத்தியத்திற்கு எங்
கும் அத்தியந்தாபாவ மில்லை; ஆனால் பதத்தின் வாச்சியத் தன்மையாகிய அபி
தேயத் தன்மையும், பிரமை ஞானத்திற்கு விஷயமாகும் பிரமேயத்தன்மையும்
எல்லாப் பொருள்களினு முண்டு. மேற்கூறிய அனுமானம் கேவலாந்தவயி யெ
னப்படும். எவ்வனுமானத்தின் சாத்தியத்திற்கும் ஏதுவிற்கும் எங்கும் உட
னிகழ்ச்சிக்காட்சி யுண்டாகாமல், அச்சாத்திய ஏதுக்களின் அபாவங்கட்கே
வுடனிகழ்ச்சிக்காட்சி யுண்டாகின்றதோ, அவ்வனுமானம் கேவலவெதிரேகி
(வெதிரேகத்தின் மாத்திரம் வியாத்தியுடையது) எனப்படும். அது வ்யாபிவீனத்
ரொஷோலிஜெத மநூவகாடி யெனெனாத நெனும் யபா ஜலாடி; (பிருதிவி
பிறவற்றின் வேறு, கந்த முடைமையால், எது பிறவற்றின் வேறன்றோ, அது
கந்தமுடைத்தன்று, ஜலமுதலியனபோல) என்னுந் தொடக்கத்து அனுமானம்
போலும். சுண்டுப் பிருதிவி ஜலமுதலிய பிறபொருள்களினும் வேறென்னும் சா
த்தியத்திற்கும், கந்தமாகிய வேறுவிற்கும் அப்பிருதிவியாகிய பட்சத்தை வி
ட்டு வேறெங்கும் உடனிகழ்ச்சி (ஒரு நிலைக்களத்திருத்தல்) இல்லை; ஆனால் ஜல
முதலியவற்றில் அச்சாத்திய ஏதுக்களின் அபாவங்கட்கே உடனிகழ்ச்சியுண்டு
ஆகையால் மேற்கூறிய அனுமானம் கேவலவெதிரேகி யெனப்படும். எவ்வனு
மானத்தின் சாத்திய ஏதுக்களிரண்டிற்கும், அவற்றினபாவங்கட்கும் எங்கும்
உடனிகழ்ச்சி காணப்படுகின்றதோ, அவ்வனுமானம் அந்தவயவெதிரேகி

யெனப்படும். அது வலுபெற வலுபெற ய-கு-சுவாச (மலை நீ யுடைத்து, புதை யுடைமையால்) என்னும் பிரசித்தானுமானம் போலும். இங்குத் தியாகிய சாத்தியத்திற்கும், புதையாகிய ஏதுவிற்கும் அடுக்கமாயின்கண் உடனிகழ்ச்சி காணப்படுகின்றது. அவ்விரண்டாவதறி னுடனிகழ்ச்சி நீர்நிலைநீர் காணப்படுகின்றது. ஆகையால் இவ்வனுமானம் அந்நவய வெதிரேகி (அந்நவயத்தானும் வெதிரேகத்தானும் வியாத்தி யுடையது) எனப்படும். இம்மூவகை யனுமானங்களின் அகல நிருபணம், நியாயப்பிரகாசம். ஆறாவது பரிச்சேதத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்த சையாயிகரது மதம் நலமன்று. ஏனெனின் தெவ்வா டாவலி கிவ்வத (இங்குநாநாவானவை சிறிது மில்லை) என்னும் தொடக்கத்துச் சுருதிகள் பிரஹ்மத்தின்கண் சர்வப்பிரபஞ்சத்தின் அத்தியந்தர்பாவங் கூறியுள்ளன. பிரஹ்மத்தை விட வேறானதேர் பொருளின்கண் அத்தியந்தர பாவத்திற்குப் பிரதி யோகியாகாமையிலை. ஆனால் சர்வ அநான்மப்பொருள்களும் அவ்வத்தியந்தரபாவப் பிரதியோகிகளேயாம். ஆகையால் அவ்வனுமானத்தினிடத்து கேவலந்நவயித் தன்மை பொருந்தாது. இவ்வாறே அக்கேவலவெதிரேகி அனுமானமும் பொருந்தாது. ஏனெனின், எப்பொருள்களுக்கு ஒன்றற்கொன்று வியாப்பிய வியாபக பாவமுண்டோ அப்பொருள்களுக்கே ஒன்றற்கொன்று சாதன சாத்தியபாவ முண்டென்பது நியமம். இந்நியமத்திற்குக் கேவல வெதிரேகியனுமானத்தின்கண் கேடுண்டாகின்றது. எக்காரணம்பற்றியெனின், முற்கூறிய கேவலவெதிரேகி யனுமானத்தின்கண் 'சுந்தம்' 'பிறவற்றின் வேறு' என்னுமிரண்டிற்கும் சாதன சாத்திய பாவமொப்பப்பட்டுள்ளது. 'பிறவற்றின்பேதா பாவமும்', 'சுந்தாபாவமும்' மாகிய விரண்டிற்கும் வியாபக வியாபக பாவமு மொப்பப்பட்டுள்ளது. ஒருகால் ஒரு பொருளின் வியாத்தி ஞானத்தாற் பிற பொருளின் அனுமிதி யுண்டாவதாயின் மலையின்கண்ணுள்ள நிலையியாப்பியமான புகையினுனாச்சியால், நீரின்கண்ணும் அனுமிதி யுண்டாதல் வேண்டும். ஆகையால் அனுமானத்தினிடத்து கேவலவெதிரேகித் தன்மையும் பொருந்தாது. கேவலந்நவயியும் கேவலவெதிரேகியும் பொருந்தாதாகவே அவ்வனுமானத்தினிடத்து அவ்வவெதிரேகியும் பொருந்தாது. இதனால் வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் அவ்வனுமானம் ஒரு அந்நவயே யாகின்றது. முற்கூறப்பட்ட அந்நவய வியாத்தியுடைய அனுமானம் அந்நவயி யெனப்படும்.

சங்கை:—எவனுக்கு முற்கூறிய சாதன சாத்திய மிரண்டின் சாமானுதி கரணியமாகிய அந்நவய வியாத்திஞான முண்டாகாமல், சாத்தியபாவ சாதன பாவ மிரண்டிற்கும் சாமானுதிகரணியமாகிய வெதிரேக வியாத்திஞான முண்டாகின்றதோ, அவனுக்கும் அவ்வெதிரேக வியாத்தியின் ஞானத்தால் சாத்தியத்தின் அனுமிதி யுண்டாகின்றது; அது உண்டாகலாகாது.

சமாதானம்:—அந்நவய வியாத்தியின் ஞானமில்லாதவனுக்கு அவ்வெதிரேக வியாத்தியின் ஞானத்தால் சாத்தியத்தின் அனுமிதி யுண்டாகாது; ஆனால் அர்த்தபத்திப் பிரமாணத்தாற்றான் அந்நவயத்தின் பிரமையுண்டாகின்றது.

அதெவ்வனமெனின்:—பிருதிவி மாத்திரத்தின் கண்ணுள்ள சுந்த குணம், அப்பிருதிவியின்கண் ஜலமுதலிய பிறபொருள்களின் பேதமின்றி நிகழாததாய் அப்பிருதிவியின்கண் பிறவற்றின்பேதம் கற்பிக்கப்படுகின்றது.

அனுமிதிப் பிரமை முற்றிற்று.

உவமிதிப்பிரமை.

இனி மூன்றாவது உவமிதிப் பிரமை கூறப்படுகின்றது. ஸாஹ்ய வஸ்தி அஃ உவமிதி (இ-ள்) சாதிரூபியத்தை (ஒப்புமையை) விஷயப்படுத்தும் பிரமை உவமிதிப்பிரமை யெனப்படும். எவ்வனமெனின்:—சுந்தத்தின்கண் கோ (பசு)ப்பிண்டத்தைப் பார்த்தவனும், கவயமெ (காட்டாவெ) ன்ளும் விஷயத்தை யறிய விச்சையுடையவனுமாகிய ஒருவன், ஓர் வனவாசியைக் கண்டு கவப்பெத்தன்மையது? என வினவ, அவ்வனவாசி அந்நகரவாசிக்கு 'கோவினை யொக்கும் கவயம்' எனக் கூற, அவ்வசனத்தைக் கேட்டு அந்நகரவாசி ஒரு காலத்தில் வனஞ் சென்றான். அவ்வனத்தின்கண் கவப்பிண்டத்தைக் கண்ணுற்று இக்கவயம் கோவினை யொத்ததென்னும் ஞானம் அவனுக்குண்டாயிற்று. அதன் பின்னர் 'இக்கவயத்திற் கொப்ப நமது கோவுமுளது' என்னும் ஞானம் அவனுக்குண்டாயிற்று. இவ்வனமான வறிவு உவமிதிப்பிரமை யெனப்படும்.

ஆண்டு அக்கவயத்தின் கண்ணுள்ள கோவின் சாதிரூபிய ஞானமோ, உவமிதிப் பிரமைக்குக் கரணமாவதால் உவமானப் பிரமாணமாம். தனது கோவின் கண்ணுள்ள அக்கவயத்தின் சாதிரூபியஞானம் உவமானப் பிரமாணத்திற்குப் பயனாகிய உவமிதிப்பிரமைபாம். அவ்வவமிதிப் பிரமைக்கு இவ்விலைகிக உதாரணங் கூறப்பட்டது. இனி அவ்வவமிதிக்கான வைதிக உதாரணங் கூறப்படுகின்றது. ஆகாயத்தின் அசங்கத் தன்மையையும், வியாபகத் தன்மையையும் நிச்சயித்தவனும், பிரஹ்மத்தின் அசங்க வியாபகத் தன்மைகளை யுண்டாத்தவனுமாகிய அதிகாரி, பிரஹ்ம வேத்தாருநிலை ஏ பகவன்! பிரஹ்மத்தின் சொரூபம் யாது? என வினவ, குருவானவர் அச்சுடனை நோக்கி 'ஆகாயம் போன்று பிரஹ்மம் அசங்கமும், வியாபகமுமாம்; என விடை கூறினர். அதன் பின்னர் அச்சுடன் எகரந்த ஸ்தானத்தில் விசாரஞ் செய்து தனது பிரஹ்ம வடிவ ஆன்மாவின்கண் அசங்கவியாபகத்தன்மைகளால் ஆகாயத்தின் சாதிரூபியத்தை யறுப்பித்தான், அதாவது ஆகாயம் போன்று அசங்கமும் வியாபகமுமான பிரஹ்மம் நான் என்னும் அறுபலம் அவ்வதிகாரிக்கு நிகழ்கின்றது.

சங்கை:—ஆகாயத்திற்குச் சாதிரூபியமாக ஆன்மா அசங்கம் வியாபகமென்னு மர்த்தத்திற்குப் பிரமாணம் யாது?

சமாதானம்:—சுருதி, ஸ்மிருதி, ஆசாரிய வாக்கியமென்னு மூன்றனுமப்பொருள் பெறப்படுகின்றது. சுருதி சூகாமஸக ஸவ்யுதஸூகித்ய (இ-ள்.)

ஆன்மா ஆகாயம் போன்று எங்கும் வியாபகமும் நித்தியமுமானது. இச்சுருதிப் படி ஆன்மா ஆகாயம்போல வியாபகமெனப்பட்டது. யபா ஸவது மதம் ஸுளக்ஷ யாஜாகாஸம் கொவ விவருதே । ஸவதுத்ராவவஸிகொ டெமெ தயா தூகொவவிவருதே (இ-ள்) எங்குமுள்ளதாயினும் ஆகாயம் எவ்வாறு தனது அசங்க வியல்பான் ஒரு பொருளோடும் பற்றுடையதன்றோ, அவ்வாறே இவ்வான்மா எல்லாத் தேகங்களின்கண்ணுள்ளதாயினும், தனது அசங்கவியல்பானே ஒரு பொருளோடும் பற்றுடையதாகாது. இக்கோ ஸ்மிருதிப்படி ஆன்மா ஆகாயம் போல அசங்கமெனல் கூறப்பட்டது. டிபுஸிஸ ஸ்-ஓவம் மதமொபிஃ வரம் (ஆன்மா ஞானவீழ்வமும் ஆகாயத்திற்கு இணையானதும் மேலானதுமாம்) என்னும் வசனத்தால் ஆசாரியரவர்களாலும் ஆன்மா ஆகாயம் போல் வியாபகமெனப்பட்டது. இதனால் ஆகாயத்தின் சாதிருசியத்தால் ஆன்மாவின் கண் முற்கூறிய உவமிதியின் உதாரணம் பொருந்தும்.

அல்லது கிளிஞ்சில்வெள்ளி, சொப்பன்பொருள்கள் முதலியவற்றில் மித்தியாத் தன்மை துணிவுகொண்டு ஆகாயமுதலிய பிரபஞ்சத்தின் சொரூபமறிய வேட்கையுடைய வதிகாரி, இப்பிரபஞ்சம் கிளிஞ்சில்வெள்ளி போன்று மித்தையா மென்னும் குருவசனங் கேட்டுத், தனியிடத்திலிருந்து இப்பிரபஞ்சத்தின்கண் கிளிஞ்சில் வெள்ளி முதலியவற்றின் மித்தியாத் தன்மையாகிய சாதிருசியத்தை அதுபவிக்கின்றான். அதாவது இவ்வாகாய முதலிய பிரபஞ்சம் கிளிஞ்சில்வெள்ளி முதலியன போல மித்தையையென்று மதுபவம் அவ்விதித்திற்கு அதுகூலமாம்.

சுண்டி நையாயிகரோ அக்கவயத்தின்கண்ணுள்ள கோஷின் சாதிருசிய ஞானத்தின் பின்னர், கவயமரினது கவயபதத்தின் வாச்சியம் (காட்டா) என்னும் ஞானத்தினையே உவமிதப்பிரமை யென்றெழுப்புகின்றனர். அன்றியும் அவ்வுவமானம் சாதிருசிய விசிஷ்டபிண்ட ஞானம், வைதர்மிய விசிஷ்ட பிண்ட ஞானம், அசாதாரண தர்மவிசிஷ்ட பிண்ட ஞானம் என்னும் வேதபாட்டால் மூலகைப்படு மென்று மெர்ப்புகின்றனர். நையாயிகரது மதம் நியாயப் பிரகாசம் ஆறாவது பரிச்சேதத்தின்கண் விரிவாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது.

உவமிதப்பிரமை முற்றிற்று.

சாப்திப்பிரமை.

நான்காவது, வாக்ய ஞானிகா ப்ரோஸாஸி ப்ரோ (இ-ள்) வாக்கியமாகிய 'கரணத்தாற்றோன்றும் பிரமை சாப்திப்பிரமை யெனப்படும். எங்ஙனமெனில்:—தத்துவமசி யென்னும் வைதிக வாக்கியத்தைக் கேட்டு, அதிகாரிக்கு 'அஹம்பிரஹ்மாஸ்மி' என்னும் பிரமை யுண்டாகின்றது. கடத்தைக் கொண்டவா, ஆவகக்கொண்டவா என்பதாதி இலெளகிக வாக்கியங்களைக் கேட்டு

கடம், ஆ முதலியவற்றைக் கொண்டவருதலாகிய பிரமை யுண்டாகின்றது. இது சாப்திப் பிரமை யெனப்படும். எவ்வாக்கியத்தாற் சாப்திப்பிரமை யுண்டாகின்றதோ அவ்வாக்கியத்தின் இலக்கணங் கூறப்படுகின்றது. சூகாஃ கூர பொமூதா ஸநிபி டிதூஸஸோடாபி வாக்ய (இ-ள்) ஆகாமசைஷ (அவாய்நிகை) யோக்யதை (தகுதி) சந்ரிதி (அண்மை) என்னுமப் பதங்களின் கூட்டம் வாக்கியம் (தொடர்மொழி) எனப்படும். எங்ஙனமெனில்:—தத்துவமசி முதலிய வைதிக வாக்கியங்கள் தத், துவ முதலிய பதங்களின் கூட்டமும்; கடத்தைக் கொண்டவா என்பது முதலிய இலெளகிக வாக்கியங்கள், கடம், கொண்டவா முதலிய பதங்களின் கூட்டமுமாம். இனி எப்பிதங்களின் கூட்டம் வாக்கியமெனப்படுமோ, அப்பதங்களின் இலக்கணங் கூறப்படுகின்றது. வணு ஸி-ஓ ஹி வடி (இ-ள்) கசர முதலிய வெழுத்துக்களின் கூட்டம் பதமெனப்படும். அது கசர முதலிய பதங்கள் கசரமுதலிய வெழுத்துக்களின் கூட்டமாதல் போலவாம். அப்பதத்தின்கண்ணுள்ள கசர முதலிய வெழுத்துக்கள் ஒருணர்ச்சிக்கு விஷயமாதலெனவோ, அதுவே அவற்றின்கண்ணுள்ள சமுக (கூட்ட) மாம்.

நையாயிகரது மதத்தில் அக்கசரமுதலிய வெழுத்துக்கள் சப்த வடிவமாவதால் ஷ்ணிகம், அதாவது முன்னுறது கணத்திலழிவுடையது. அவ்வெழுத்துக்களின் கூட்டமான பதமும், அப்பதங்களின் கூட்டமான வேதமும் ஷ்ணிகங்களேயாம். ஆயினும் வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் அவ்வெழுத்துக்கள் ஷ்ணிகங்களேயாம். ஆயினும் வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் அவ்வெழுத்துக்கள் ஷ்ணிகமன்று; ஆனால் ஆகாய முதலியவைகளைப் போன்று கிருட்டியின் ஆதிகாலத்தில் மாயாவுபகித ஈசரனிடத்தினின்றும் அவ்வெழுத்துக்கள் உற்பத்தியாகின்றன. பிரளய காலத்தில் அவைகள் நாசமாகின்றன. இடையில் அவ்வெழுத்துக்களுக்கு உற்பத்தி நாசமில்லை. இக்காரணம்பற்றியே 'இது அந்தக்கரம்' எனல் முதலிய பிரத்தியபிஞ்சுக்குமும், பிரமானத்தன்மை கூடும். அன்றியும் 'கசரம் தோன்றிற்று' 'கசரம் அழிந்தது' என்பவைகள் அக்கசர முதலிய வெழுத்துக்களின் உச்சாரணத்தினது உற்பத்தி நாசங்களையே விஷயப்படுத்துகின்றன. கசர முதலிய வெழுத்துக்களின் உற்பத்தி நாசங்களை விஷயப்படுத்துவதில்லை. ஆகையால் எழுத்து, பதம், வாக்கியம், வேதம் ஆகிய வனைத்தும் சப்த வடிவாவதால் ஷ்ணிகமென்னும் நையாயிகரது மதம் அசங்கதமாம்.

மீமாம்சகரோ, எழுத்துக்களையும் அவ்வெழுத்துக்களின் கூட்டமாகிய வேதத்தையும் உற்பத்தி நாசங்களில்லாத நித்தியமென்றெழுப்புகின்றனர். அம்மீமாம்சகரது மதமும் அசங்கதமேயாம். ஏனெனின், ஹோரா லிஜி ரொ தஸூர் டிஜிஸுஸூரா டிஜாயத் சுஸூ ஷீமதொ ஹ-ஓதஸூ ஷிஃ ஸாஃ ஸெதகெ வெகடி டிஜெஹொ ய்ஜுவெடிஃ (இவனிடத்தினின்றும் சந்த யாப்புகள் உண்டாயின. யஜூர் வேதமுமுண்டாயின. அசுவங்குமுண்டாயின. இம்மகத்தான பூதத்தின் சுவாசமே இருக்குவேதம், யஜூர்வேதம்) என்பதாதி சுருதிகள் கிருட்டியின் ஆதிகாலத்தில் மாயாவுபகித ஈசரனிடத்தினின்றும் வேதங்களிறுப்பத்தி கூறுகின்றன. அன்றியும் சுதவ்ஷய மிதி ஸூஷ (ஆகையினாலே மறைகள் நித்

தியம்) என்னும் குத்திரத்தின்கண் ஸ்ரீ வியாசபகவானால் வேதங்கட்டுப் பிரளய பரியந்தம் நிலைத்தற்றன்மையாகிய நித்தியத்தன்மை கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் அம்மீமாம்சகரது மதமும் அசங்கதமேயாம்.

ஆகாம்கை முதலியவற்றின் சொரூப நிரூபணம்.

முன்னே ஆகாம்கை, யோக்யதை, சந்நிதி என்று மூன்று பதங்களின்கூட்டம் வாக்கியமெனப்பட்டது. அவற்றுள் முதன்மையான ஆகாம்கை (அவாய் நிலை) யின் சொரூபம் கூறப்படுகின்றது. ஆகாம்கை என்பதற்கு (இ-ள்) எப்பதத்திற்கு (தன்னை முடிக்கும்) எப்பதமின்றி அன்வயம் (கொண்டு கூட்டு) நிகழாதோ, அப்பதத்திற்கு அபு (தன்னை முடிக்கும்) பதத்தோடுள்ள சமபி வியாகாரம் ஆகாம்கை யெனப்படும். எங்ஙனமெனின், 'கடம் கொண்டுவா' என்னுந் தொடர்மொழியாற் கேட்போனுக்குக் கடத்தைக்கொண்டு வருதலான வுணர்வுண்டாகின்றது. அவ்வுணர்வு கேவலம் கடம் என்னும் சொல்லானும், கேவலம் கொண்டுவா என்னும் வினைச்சொல்லானும் முண்டாகாது. ஆனால், அவ்விரு சொற்களுமுளதாகியே அவ்வுணர்வுண்டாகின்றது. இதனால் கடப்பதத்திற்கு கொண்டுவாவென்னும் பதத்தோடும், கொண்டுவாவென்னும் சொற்குக் கடப்பதத்தோடும் சம்பிவியாகாரமுண்டு. இஃதே அப்பதங்கொன்றற்குக் கொன்றள்ள ஆகாம்கையாம். சமபிவியாகார மென்பது, சம்பிபத்தன்மைக் காரம். ஆகாம்கை எனல் இச்சையை. அவ்விச்சை சேதனத்தின் தர்மமே; ஜடப்பொருள்களின் தர்மமன்று. அன்றாடினும், அப்பதங்கள் தம்மை விஷயப்படுத்தும் ஆகாம்கையைக் கேட்போனுக்கு விளைவிக்கின்றன. இதனால் அப்பதங்கட்கும் ஆகாம்கையுடையமை கூறப்பட்டது.

இனி யோக்யதை (தகுதி) கூறப்படுகின்றது. வாக்யாபாயாயோ யொமஜா (இ-ள்) வாக்கியார்த்தத்தை வேறு பிரமாணத்தால் வாதிக்கப்படாமையே யோக்யதை யெனப்படும். எங்ஙனமெனின், 'கடம் கொண்டுவா' என்னும் வாக்கியார்த்தமாகிய கடத்தைக் கொண்டுவருதல் எதுவோ, அது பிரத்தியட்ச முதலியவோர் பிரமாணத்தானும் வாதிக்கப்படுவ தன்று. இதுவே அக்கட முதலிய பதங்களின்கண்ணுள்ள தகுதியாம்.

இனிச் சந்நிதி (அன்மை) கூறப்படுகின்றது. வடாநா லிலம் வெவாநாரணம் ஸந்நிதி: (இ-ள்) பதங்கள் விலம்பமின்றி (ஒரு தொடராக விரவி) யுச்சரித்தல் சந்நிதியெனப்படும். எங்ஙனமெனின், 'கடம் கொண்டுவா வென்னுந் தொடர்மொழியின்கண் 'கடம்' என்னும் பதத்திற்குப்பின் விலம்பமின்றிக் 'கொண்டு வா' வென்னுந் சொற்களை யுச்சரித்தல் சந்நிதி யெனப்படும். இவ்வாறு ஆகாம்கை, யோக்யதை, சந்நிதி யென்னு மூன்று பதங்களின் கூட்டம் வாக்கியமெனப்படும்.

வடாநா லிலம் வாக்யாபாயாயோ (பதங்களின் கூட்டம் வாக்கியம்) என்பது மாத்திரமே வாக்கியத்திற்கு இலக்கணமெனின், யாமமுதலிய காலயிலம்பமா யுச்சரிக்கப்பட்ட கடமுதலிய பதங்களின் கூட்டத்தினிடத்து, அவ்வாக்கிய விலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகும். அவ்வதிவியாப்தி குற்றம் நீக்கும்

பொருட்டு அவ்விலக்கணத்தின்கண் சந்நிதிப்பதங்கள் வாக்கியமெனப்பட்டன. யாமத்திற்கு ஒன்றாக உச்சரிக்கப்பட்ட அக்கட முதலிய பதங்களினிடத்து, அவிலம்பமா யுச்சரித்தலாகிய சந்நிதியில்லை. ஆகையால் அப்பதங்களின் கூட்டத்தின்கண் அவ்வாக்கிய விலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகாது. ஸந்நிதியே லிலம் லாயோ வாக்யாபாயோ (சந்நிதிப் பதங்களின் கூட்டம் வாக்கியம்) எனல் மாத்திரமே அவ்வாக்கியத்திற்கு இலக்கணமெனின் கூற்றி நாலிம் வெவா (இ-ள்) மரங்களைத் தீயாற்றெளி—யென்னும் அப்பிரமாண வாக்கியத்தின்கண்ணும் அவ்வாக்கிய விலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகும். முற்கூறிய சந்நிதி இப்பதங்களினிடத்து முளதாகலின், அவ் வதிவியாப்திக் குற்றம் நீக்கும் பொருட்டு அவ்விலக்கணத்தின்கண் அப்பதங்கட்கு யோக்யதை யென்னும் விசேஷணங் கூறப்பட்டது. தீயின்கண் தெளித்தற் காரணத்தன்மை பிரத்தியட்சப் பிரமாணத்தால் வாதிக்கப்படுவதாம். ஆகையால் அப்பதங்கள் மேற்கூறிய யோக்யதை யுடையனவன்று. இதனால் 'தீயாற்றெளி' என்னும் பதங்கூட்டத்தின்கண் அவ்வாக்கிய விலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகாது.

அல்லது யொமஜா ஸந்நிதி லிலம் லாயோ வாக்யாபாயோ (தகுதி யன்மைகளுடைய பதங்களின் கூட்டம் வாக்கியம்) எனல் மாத்திரமே அவ்வாக்கியத்திற்கு இலக்கணமெனின் மொளரூபம் வொமஜா ஹலி (ஆ, குதிரை, புருதன்; யானை) என்னும் பதங்கூட்டத்தின்கண் அவ்வாக்கிய விலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகும். மேற்கூறிய அன்மையும், தகுதியும் இப்பதங்களினிடத்து முளதாகலின், அவ்வதிவியாப்திக் குற்றம் நீக்கும் பொருட்டு அப்பதங்கட்கு அவாய்நிலை யென்னும் விசேஷணங் கூறப்பட்டது. ஆ, குதிரை முதலிய பதங்கள் ஒன்றற்கொன்று அவாய்நிலை யுடையனவன்று. இதனால் அப்பதங்கூட்டத்தின்கண் அவ்வாக்கிய விலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகாது.

சங்கை:—இங்ஙனங்கூறிய வாக்கியம் சாப்திப் பிரமைக்குக் காரணமாயின் அவிற்பன்னர்கட்கும் அவ்வாக்கியத்தாற் சாப்திப் பிரமையுண்டாதல் வேண்டும். இங்கு இச்சொற்கு இது பொருள் என்னு மறிவிலவோ அவிற்பன்ன ரெனப்படுவர்.

சமாதானம்:—வாக்கியம் சாப்திப் பிரமைக்குக் காரணமாதல் போல அவ்வாக்கியத்தின்கண்ணுள்ள பதங்களின் சங்கதிஞானமும் அச்சாப்திப் பிரமைக்குக் காரணமாம். அவிற்பன்னருக்கு அச்சங்கதியின் ஞானமின்றாகையால், அவ்வாக்கியங் கேட்டும் அவருக்கு வாக்கியார்த்தப்பிரமை யுண்டாகாது. ஈண்டுச் சாப்திப்பிரமை, வாக்கியார்த்தப்பிரமை, சாப்தபோதம் என்னுமூன்றும் ஒருபொருட் சொற்களே.

சங்கதியின் சொரூபம்.

வடாநா லிலம் வாக்யாபாயாயோ ஸந்நிதி லிலம் லாயோ வாக்யாபாயாயோ (இ-ள்) பதம், பதப்பொருள் என்னு மிரண்டிற்குமுள்ள நினைக்கப்படுவதும், நினைப்பூட்டு

வதுமாகிய சம்பந்தம் சங்கதியெனப்படும். அதெங்கனெனின்:—கடபதங்கேட்டப் புருடனுக்குக் கடமாகிய பொருளின் நினைவுண்டாகின்றது. கடபதமோ அந்த ஸ்மிருதியை யுண்டாக்குதலால் நினைப்பூட்டுவதெனப்படும். அக்கடமாகியபொருள் அந்த ஸ்மிருதிக்கு விஷயமாவதால் நினைக்கப்படுவதெனப்படும். இங்ஙனமான நினைப்பதும், நினைப்பூட்டுவதுமாகிய தன்மை சங்கதியெனப்படும். இச்சங்கதியினையே நூலாசிரியர்கள் விருத்தியெனவுங் கூறுவர்.

அவ்விருத்தி யென்னுஞ் சங்கதி, சக்தி, இலக்கணை என்னும் வேறுபாட்டால் இருவகைப்படும். பிறநூற்களில் சக்தி, கௌணி, இலக்கணை, என்னும் வேறுபாட்டால் அவ்விருத்தி மூவகைப்பட்டனும், ஈண்டு அக்கௌணி விருத்தி இலக்கணையின்கண்ணடங்கிய தெனக்கோண்டு அவ்விருத்தி இருவகைத்தெனப்பட்டது.

சக்தி விருத்தியினிபுணம்.

வடி படியாய் பொவடியாய் வாயக மாவ ஸம்வ்யம் ஸக்தி: (இ-ள்.) பதம் பதார்த்தமென்னு மிரண்டிற்குமுள்ள வாச்சிய வாசகபாவ சம்பந்தம் சக்தியெனப்படும். அதெங்கனெனின்:—கடபதம், கடமாகிய பொருள் இவ்விருண்டிற்கும் வாச்சிய வாசகபாவ சம்பந்தமுண்டு. ஆண்டுக்கடபதம் வாசகமும், கடமாமெனவும், பதார்த்த நினைப்பூட்டுவது வாசகமெனவும் கூறுவர். இச்சக்தியினைச் சாஸ்திரத்தில் முக்கிய விருத்தியெனப்படும்.

• அம்முக்கிய விருத்தியாகிய சக்தியு (ஆற்றலு) ம் யோகம் (காரணம்) ரூபி (இடுகுறி) என்னும் வேறுபாட்டால் இருவகைப்படும். அவயவ ஸக்தி: பொய்: (இ-ள்.) பதத்தின் பகுதி விசுதிகளாகிய அவயவங்களின்கண்ணுள்ள பொருளை யுணர்ந்து மாற்றல் யோக சக்தியெனப்படும். அது அபேவன் முதலிய பதங்கட்கு, அடுத்தவினைமுதற் பொருளின்கண் யோக சக்தியிருத்தற்போலாம். ஈண்டு 'அடு' வென்னும் தானுவி (சொன் மூலத்தி)ற்குப் பிறகு 'அன்' என்னும் விசுதி வந்து அடுபவன் என்றாயது. அடுவென்னும் தானுவிற் கு அடுத்தற்றொழியில்களினாற்றலால், அடுத்தகர்த்தாவின்னுணர்வு நிகழ்கின்றது. இங்ஙனங் காரணமென்பர். ஸஹ டாய ஸக்தி: ரூபி: (இ-ள்.) பதத்தின் பகுதி விசுதிகளாய அவயவத்தொகுதியின்கண் பொருளுணர்ந்து மொரு சக்தி ரூபசக்தி, யெனப்படும். அது கடமுதலிய பதங்கட்குக் கலசமுதலிய பொருள்களின்கண்ணுள்ள ரூபசக்திபோலும். இங்ஙனம் ரூப சக்தி பதங்களை நூற்களினிடத்து ரூபபதமென்பர்.

ஈண்டு நையாயிகர் அச்சக்தி யோகம், ரூபி, யோகரூபி, யௌகிகரூபி என்னும் பேதத்தால் நால்வகைத்தென்பர். அவ்வாறே அச்சக்தியின்பதமும் யோகம், ரூபம், யோகரூபம், யௌகிகரூபம், என்னும் பேதத்தால் நால்வகைத்தாமெனவுங் கூறுவர். பங்கய முதலிய பதங்கட்கு யோக ரூபமும், உற் பீஜ முதலிய பதங்கட்கு யௌகிகரூபமும் கூறுவர். இந்நையாயிகரது மதம்

வியாயப்பிரகாசம். ஆறுவது பரிச்சேதம் சப்தப்பிரமாண நிருபணத்தில் விரிவாய்க் கூறலின் ஆங்கறிக.

சக்தி ஞான நிருபணம்.

அச்சக்தியின் ஞானம் புருடனுக்கு வியவகார (வழக்க) த்தால் நிகழ்கின்றது. அதெங்கனெனின்:—ஆசான், தந்தை முதலிய உத்தம முதியோரார் கூறும், 'கடம் கொண்டு வா' என்னும் வசனத்தைக்கேட்டுக் கேட்க, மகன் முதலியவிடைப்பட்ட முதியோர் அக்கடம் கொணர்தற்பொருட்டு முயல்கின்றனர். அவ்வுத்தம முதியோர்களின் சமீபத்திலுள்ள வோர், இளைஞன் அவ்விடைப்பட்ட முதியோரின், போதல் வருதலாகிய முயற்சியை நோக்கி, அவரது ஞானத்தை இங்ஙனமனுமானிக்கின்றான். உயம் ப்ரவ்யக்தி: ஜோக ஸாய்யா; ப்ரவ்யக்திவாச, ஶீய ப்ரவ்யக்திவாச (இ-ள்.) இவ்விடைப்பட்ட முதியோர் முயற்சியானது ஞானத்தாற்றோன்றியது; முயற்சிவடிவாவதால். எது எது முயற்சியோ, அது வது ஞானத்தாற்றோன்றியதே. நம்முயற்சி இஷ்டசாதன ஞானத்தாற்றோன்றதல் போலாம்—இங்ஙன மவ்விளைஞன் அவ்விடைப்பட்ட முதியோர் முயலுந் தொழிற் கேதுவாகிய ஞானத்தையனுமானித்து, அதன் பின்னர் அந்தஞானத்தின்கண் அவ்வுத்தம முதியோர் வாக்கியத்தாற்றோன்றியதை அனுமானிக்கின்றான். அவ்வனுமானமாவது:—உஃ ஜோகம் வனதகாக ௮ உஃ ஜோகம் வனதகாக ௮ தியவ ௮ திரொகாநு வியாயக்யாச, ஶ்ஹஜந ௮ மபாடிவாச (இ-ள்.) இவ்விடைப்பட்டோர் முயலுந் தொழிற் கேதுவாகிய ஞானம், கடம் கொண்டு வா வென்னு முத்தம முதியோரது வாக்கியத்தாற்றோன்றியது. இவ்வாக்கியம் உடன்பாடெதிர்மறைகளை அனுசரித்திருப்பதால், எப்பொருள்கள் எப்பொருள்களின் உடன்பாடெதிர்மறைகளின் அனுசரிப்புள்ளனவோ அப்பொருள்கள் அப்பொருள்களாற் றோன்றியனவே, எங்ஙனம் தண்டமிருக்கின் கடமாகிய காரியோற்பத்தி யுண்டாம், அத்தண்ட மின்றேல் அக்கடகாரியோற்பத்தியின்றும், இவ்வாறு உடன்பாட்டிலும் எதிர்மறையிலும் தண்டத்தை அனுசரித்துள்ளதே யாகையால் அக்கடம் தண்டத்தாற்றோன்றியதே யாமோ, அங்ஙனமே இவ்வுத்தம முதியோர்களது 'கடம் கொண்டு வா' வென்னும் வாக்கியத்தின் உடன்பாடெதிர்மறைகளி னனுசரிப்பினால் அவ்விடைப்பட்டோர் ஞானமும் இவ்வாக்கியத்தாற் றோன்றியதேயாம். இங்ஙனம் அவ்விளைஞனுக்கு இவ்விடைப்பட்டோர் ஞானத்தின்கண் 'கடம் கொண்டு வா' என்னும் வாக்கியத்தாற்றோன்றற்பாலதென வனுமானித்ததன் பின்னர், அவ்விடைப்பட்டோன் கடம் கொணரக்கண்டு அக்கடபகத்திற்கு அக்கடவியத்தியின்கண் சக்தியெனத்துணரிந்தான். அதாவது 'கடம் கொண்டு வா' என்னுந் தொடர்மொழியின்கண்ணுள்ள கடபதத்திற்குக் கடவியத்தியிற் சக்தியென்று அவ்விளைஞனுக்குச் சக்தியின் ஞானமுண்டாயிற்று. இவ்வாறல் விளைஞனுக்கு முதலில் முதியோர் வழக்கானே கடமுதலிய பதங்களின் சக்தியின் ஞானமுண்டாகின்றது, அதன்பின்னர் இலக்கணம், ஒப்புமை, நிகண்டு, பெரியர்வாய்ச்சொல், வாக்கியக்குறை, விவரணம், சித்தபதங்களின் சமீபத்தன்மை என்பவற்றானும் பதங்களின் சக்தி ஞானமுண்டாகின்றது. இலக்கண முதலியவற்றற் பதங்களின் சக்தி ஞானம்

எவ்வகையுண்டாகின்றதோ, அவ்வகை நியாயப்பிரகாசம் ஆறாவது பரிச்சேதம் சத்தப்பிரமாண நிருபணத்தில் நம்மால் விரிவாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆங்குணர்க்

மதபேதப்படி சக்தி விஷயார்த்த நிருபணம்.

நையாயிகர் 'இப்பதத்தாற் கேட்போனுக்கு இப்பொருளுணர்ந்தாக' என்னும் ஈசரசேசையே சக்தியென்பர். நவீனநையாயிகரோ மேற்கூறியவகையாக ஜீவ இச்சையையும் சக்தியென்பர். கடமுதலிய பதங்கட்குச் சக்தி அக்கடமுதலிய பொருள்களினிடத்தேயாம். கடமுதலிய பொருள்களின் சம்பந்தமாகிய கூட்டத்தின்கண் அச்சக்தியில்லை. ஏனெனின், கடபதத்தைக்கேட்டலாற் கேட்போனுக்கு அக்கடமாகிய பொருளின் நினைவே நிகழும், அதன் கூட்ட நினைவு நிகழாது. 'கடம் கொண்டுவா' வெனல் முதலிய வாக்கியங்களின்கண் னுள்ள அக்கடமுதலிய பதங்கட்கும் அவற்றின் பொருள்கட்கு மொன்றோ டொன்று கூடுதலான வாக்கியார்த்த உணர்வு அக்கடமுதலிய பதங்களின் சமீபத்தானே நிகழ்வதனால், அக்கூட்டத்தின்கண் அக்கடமுதலிய பதங்கட்குச் சக்தியுண்டெனலாற் பயனின்றும்.

மீமாஞ்சகர் இவ்வகைகூறுகின்றனர்:—கடமுதலிய பதங்கட்குக்கேவலம் கடமுதலிய பொருள்களினிடத்தே சக்தியில்லை. ஆனால் காரியான்வித (காரியத்தோடு கூடிய) கடாதிகளினிடத்தே கடமுதலிய பதங்கட்குச் சக்தியுண்டு. ஈண்டுப் புருடனது முயற்சியாகிய கிருதியால் முற்றுப்பெறுந்தொழில் காரியமும், அக்காரியத்தின் சம்பந்தமுடையது காரியான்விதமும் எனப்படும். எவ்வகைமெனின்:—'கடம் கொண்டுவா' என்னுந் தொடர்மொழியின்மேல் கடம் கொண்டாற்றொழில் புருடனது முயற்சியால் முற்றுப்பெறுதலாற் காரியமாம். அக்கொணர்தலாகிய காரியத்தின் சம்பந்தமுடையது கடமாம். இதனால் கடம் காரியான்வித மெனப்படும். அக்காரியான்வித கடத்தின்மேலே கடபதத்திற்குச் சக்தியுண்டாம். இவ்வாறே படமுதலிய பதங்கட்கும், அக்காரியான்வித படமுதலியவற்றின்கண்ணே சக்தி யென்றிச. ஒருகால் கடமுதலிய பதங்கட்குக் காரியான்வித கடமுதலியவற்றிற் சக்தியொப்பாவிடின் கடமுதலிய பதார்த்தங்களின் கூட்டமாகிய வாக்கியார்த்தபோதம் உண்டாகலாகாது. அன்றியும் முற்கூறிய முறைப்படி இளைஞனுக்கு முதலிற் காரியான்வித கடாதிகளினிடத்தே, கடாதி பதங்களின் சக்தி ஞானமுண்டானது; அதுவும் உண்டாகலாகாது. ஏனெனின், தொழில்முற்றுப்பெறு மென்னும் உணர்வே புருடனது முயற்சிக்கு ஏதுவாம். கேவலம் இஷ்டசாதனத்தின் உணர்வு புருடனது முயற்சிக்கு ஏதுவன்று. சந்திரமண்டல முதலியவற்றில் இஷ்டசாதனத்தின் உணர்வு நிகழினும் புருடனுக்கு முயற்சியுண்டாகின்ற தில்லை. நஞ்சுண்ணல், கிணற்றில் விழுதல் முதலியவற்றில் தொழில்முற்றுப்பெறு மெனுமுணர்வு நிகழினும் புருடனுக்கு முயற்சியுண்டாகின்ற தில்லை, எனினும், இஷ்டசாதனத்தினுணர்விற்குச் சமானகாலத்துள்ள தொழில்முற்றுப்பெறு மென்னுமுணர்வே புருடனது முயற்சிக்கு ஏதுவாம். நஞ்சுண்ணல் முதலியவற்றிற் புருடனுக்கு இஷ்டசாதனத்தின் ஞான மின்றுகையால் முயற்சு செல்லாது. ஏவல், விதி, வியங்கோள் முதலிய (விளைப) பதங்கள் முயற்சியால் முற்றுப்பெறும் தொழி

லின் வாசகமாம். அப்பதங்களமைந்த வாக்கியமே பிரமாணவாக்கியம். அவை 'கடம் கொண்டுவா' என்னுந் தொடக்கத்து இலெகிக வாக்கியங்களும், 'துறக்கம் விரும்புவோன் வேள்விபுரியக்கடவன்' என்னுந் தொடக்கத்து வைதிக வாக்கியங்கள் போலவாம். அவ்வேவல் முதலிய (விளைப) பதங்களின்றிய வாக்கியங்கள் பிரமாணமாகா. அவை 'பூதலத்திற் குடம்' என்னுந் தொடக்கத்து இலெகிக வாக்கியங்களும் 'தத்துவமசி' (அது நீ) என்னுந் தொடக்கத்து வைதிக வாக்கியங்களும் போலவாம்.

வேதார்த்த சித்தார்த்தியர் மதம் இஃது:—கடமுதலிய பதங்கட்குக் கேவலம் கடமுதலிய பொருள்களில், அல்லது காரியான்வித கடமுதலியவற்றிற் சக்தியின்றி. இதரான்வித கடாதிகளினிடத்தே அக்கடமுதலிய பதங்கட்குச் சக்தியுண்டு. அவ்விளைஞனுக்கு முதலிற் காரியான்வித கடாதிகளினிடத்தே கடமுதலிய பதங்களின் சக்தி ஞானம் நிகழினும், பின்னர் கெளரவ (மிகை) க்குற்றத்தால், அக்காரியம்சம் வட்டப்பட்டு, இதரான்வித கடாதிகளினிடத்தே அக்கடமுதலிய பதங்களின் சக்தி ஞானம் நிகழ்கின்றது. அவ்விதர பதார்த்தம் காரியமாயினும், அல்லது காரியத்தை விடேறாதுமாயினுமாகுக. எப்படி 'கடம் கொண்டுவா' என்னும் காரியபர (தொழில் மேற்றாய) வாக்கியத்தால் மேற்காட்டியபடி சக்தி கவரப்பட்டதோ, அப்படியே வுத்ருஷ்டஜாதஃ (உனக்கு மகன் பிறந்தான்) என்னுந் தொடக்கத்து சித்தார்த்தபர (நிகழ்ந்ததன் மேற்றாய) வாக்கியங்களானும் அச்சக்தி கவரப்படுகின்றது.

அதெவ்வகைமெனின்:—ஒருதனிகனுக்கு மகன் பிறந்தான். அம்மகன் என்னும் பதக்குறிப்பால் ஆடைகொண்டு செய்தியுரைப்போன். அத்தனிக னருகிற் சென்று அதை அவன் முன்வைத்து 'உனக்கு மகன் பிறந்தான்' எனக்கூறினானாக, அதைக்கேட்டு அத்தனிகள் அம்மகனது பிறப்பினுணர்வால் களிகூர்ந்தான். அக்களிப்பால் அவனது முகமலர்ந்தது. அதைக்கண்டு மகன் பதத்தின் சக்தி ஞானமில்லாத மறொருவன் அம்முகமலர்ச்சியாகிய வேதுவால் அத்தனிகனது களிப்பை அனுமானித்தான், அதன் பின்னர் அக்களிப்பின்கண் உணர்வுண்டாகுந் தன்மையை யனுமானித்தான், அதன் பின்னர் அவ்வுணர்வின் கண் உடன்பாடெதிர்மறைகளால் 'உனக்கு மகன் பிறந்தான்' என்னும் வாக்கியத் தோற்றத்தை யனுமானித்தான், அதன் பின்னர் உற்பவமான சிகப்பிண்டத்தின்கண் அம்மகன் என்னும் பதத்திற்குச் சக்தியாமென்று நிச்சயித்தான். ஆகையாற் கடம் கொண்டுவா, துறக்கம் விரும்புவோன் வேட்க, என்றல்முதலிய காரியபர வாக்கியங்கள் பிரமாண மாதற்போல, பூதலத்திற் குடம், தத்துவமசி, முதலிய சித்தார்த்தபர வாக்கியங்களும் பிரமாணமேயாம்.

முற்கூறிய கடமுதலிய பதங்கட்குச் சக்தி கடத்தன்மைச்சாதியின்கண்ணதாம். கடமுதலிய வியத்திகளின் கண்ணின்றும். ஓர்கால் அச்சக்தி கடமுதலிய வியத்திகளின்கண்ணதெனில் அக்கடமுதலிய வியத்திகள் எண்ணிறந்தன வாதலால் அச்சக்திகளும் எண்ணிறந்தனவாகவே யொப்புதல்வேண்டும். அன்றியும் எக்கட வியத்தியின்கண் கடபதத்தின் சக்தி ஞான முண்டானதோ, அவ்வியத்தியைவிட வேறான, கடத்தன்மையும் அக்கடபதத்தாற் போதமா

கின்றது. அதுவுமுண்டாகலாகாது. ஏனெனின், கடவியக்தியின்கண் அக்கட பதத்தின் சக்திஞான முண்டாகவில்லை, ஆனால் அக்கடத்தன்மைச்சாதி, சர்வ கடவியக்திகளிலும் ஏகமாகையால் ஜாதியின்கண் சக்தியொப்புவதால் அச் சக்திக்கு முடிவின்மையும், பிறழ்ச்சிக்குற்றமு முண்டாகா. இந்நாற் கடமுத விய பதங்கட்குக் கடத்தன்மைச் சாதியின்கண்ணே சக்தி யொப்புதல் நலம்.

சங்கை:—கடமுதலிய பதங்கட்குக் கடத்தன்மைச் சாதியின்கண்ணே சக்தியெனில் 'கடம் கொண்டுலா' என்னும் வாக்கியத்தைக் கேட்டலாற் கே ட்போனுக்கு அக்கடபதத்தாற் கடத்தன்மைச்சாதியின் உணர்வே நிகழும், கடவியக்தியின் உணர்வு நிகழாது. ஆனால் அக்கடவியக்தியின் உணர்வன்றி அக்கடவியக்தியைக் கொணர்ந்தலும் செல்லாது.

சமாதானம்:—கேட்போனுக்கு அக்கடபதத்தால் கடத்தன்மைச் சாதியின் உணர்வே யுண்டாகும்; ஆனால் அக்கடவியக்தியானன்றி அக்கடத்தன்மைச் சாதியைத் தனியாகக் கொணர்ந்தலும் பொருந்தாது. ஆகையால் கேட்போ னுக்கு கடபதத்தின் ஆட்சேபத்தால், அல்லது இலக்கணியால் அக்கடவியக்தி யின் உணர்வுண்டாகும், * சில நூலாடுரியர் சமாவிருத்திவேத்யத் தன்மை யை ஆட்சேபமென்பர், † சிலர் அனுமானத்தை ஆட்சேப மென்பர், ‡ சிலர் அருத்தாபத்தியை ஆட்சேபமென்பர். அல்லது கடத்தன்மைச் சாதியோ

* குருமத்தார் (சைமினி குத்திரபாகிய மதம்பற்றி வழிதூல் செய்த பிரபாகாரும் அவர் வழி வந்தாரும்) ஜாதி வியக்திகளிரண்டும் ஒரு உணர்விற்கு விஷயப்படுதல் சமான விருத்தி வேத்தியத்வ மென்பர். ஈண்டு ஜாதியை விஷயப்படுத்தும் உணர்வு அந்த ஜாதிக்கு ஆசிரியமாகிய வியக்தியையும் விஷயப்படுத்து மெனல் நியதம்; வியக்தியை விட்டுக் கேவ னும் காட்சியறிவு அக்கடத்தன்மை ஜாதியை விஷயப்படுத்துவதாய் அதற்கு ஆசிரியமாகிய தன்மை ஜாதியை விஷயப்படுத்துவதாய் அக்கடவியக்தியையும் விஷயப்படுத்துகின்றது. இங்ஙனம் கடமுதலிய வியக்திகளின் உணர்வு சமானவிருத்தி வேத்யத்வமாகிய வாட்சேபத் தாற் பெறுமென்பர்.

† மீமாஞ்சகர்:—அனுமானப் பிரமாணத்தானே கடப்பதாற் கடவியக்தியின் உணர்வு நிகழுமென்பர். அதெங்ஙனமெனின்:—கடத்தன்மை ஜாதி வியக்தியை யாசிரியப்பது, ஜாதித்தன்மையால், எது எது ஜாதியோ அதுவது வியக்தியை யாசிரியத்ததே, படத்தன்மை போலும், படத்தன்மைஜாதி ஜாதியாவதாற் படவியக்தியை யாசிரியத்துள்ளது போல, கடத்தன்மை ஜாதியும் ஜாதியாவதாற் கடவியக்தியை யாசிரியத்ததாம். இங்ஙனம் கடமுதலிய வியக்திகளின் உணர்வு அனுமானமாகிய வாட்சேபத்தானே பெறுமென் பர்.

‡ பட்டையாதர்:—(சைமினி குத்திர மதம்பற்றி வழிதூல் செய்தோர்) கடபதத்தாற் கடத்தன்மை ஜாதியின் சாப்த உணர்விற்குப் பின்னர் அர்த்தாபத்தியாற் கடவியக்தியின் உணர்வு நிகழுமென்பர். அதெங்ஙனமெனின்:—பகவண்ணன் பருத்திருப்பான் என்புழி பக கற்பிக்கப்படுதல் போல, அக்கடத்தன்மை ஜாதியும் தனது கடவியக்தியாகிய யாசிரியமன் றின் உணர்வு அர்த்தாபத்தி யாட்சேபத்தாற் பெறுமென்பர்.

டுங்கடிய கடவியக்தியின்கண்ணே கடபதத்திற்குச் சக்தியாம்; கேவலம் சாதி யின்கண்ணாவது அல்லது வியக்தியின்கண்ணாவது அச்சக்தியில்லை. ஆனால் ஜாதியிற் சக்தி அறியப்பட்டே சாப்த உணர்விற்கு உபயோகியாகின்றது. வியக்தியிற் சக்தியோ சொருபமாகவே உபயோகியாம்; அறியப்பட்டு உபயோ கியாகாது. இங்ஙனமான சக்தியினையே சாஸ்திரத்திற் குப்ஜ (வளைந்த) சக்தி யென்பர்.

சங்கை:—கடமுதலிய பதங்கட்கு இதரானவித கடாதிகளிற் சக்தியெ ன்று முன்னே கூறினீர், இப்போது அவைகட்குக் கடத்தன்மைச் சாதியிலா வது அல்லது கடத்தன்மைச் சாதியோடுங்கடிய கடவியக்தியிலாவது சக்தி யென்று துணிந்தீர். ஆதல்பற்றி முன்பின் முரீண் அடையப்படுகின்றது.

சமாதானம்:—அச்சக்தி அதுபவத்தினது, நினைவினது என்னும் வேறு பாட்டால் இருவகைப்படும். முன்னே இதரானவித கடாதிகளிற் கடமுதலிய பதங்கட்கு அதுபவத்தினதாகிய சக்தி கூறப்பட்டது. இப்போது கடத்தன்மைச் சாதியில் அல்லது கடத்தன்மைச் சாதியோடுங்கடிய கடவியக்தியிற் கடபதத்திற்கு நினைவினதாகிய சக்தி கூறப்படுகின்றது. இந்நாற் முன்னுக் குப்பின் முரண்படாது. இங்ஙனமே மீமாஞ்சக் மதத்திலும் காரியானவித கடாதிகளிற் கடமுதலிய பதங்கட்கு அதுபவத்தினதாகிய சக்தியும், கடத் தன்மைச் சாதியில் நினைவினதாகிய சக்தியுமாம். இதுகாறும் முதற் சக்திவிரு க்தி கூறப்பட்டது.

இலட்சணவிருத்தி நிருபணம்.

ஸக ௭ ஸம்வாய்: உக்ஷணா (இ-ள்) சக்கியப்பொருட்கு இலக்கணையாற் கொள்ளப்படும் பொருளோடுள்ள சம்பந்தம் இலட்சண யெனப்படும். இங்கு மேற்கூறிய சக்திவிருத்திக்கு விஷயம் எதுவோ அது சக்யமாம், இச்சக்யத்தி னை வாச்சியமெனவுங் கூறுவர். அதெங்ஙனமெனின்:—உண்மை யுரைப்போ றெருவன் மண்டபத்திலுள்ளவனை யுண்பிக்கு மடிப்பிராயத்தால் ஸம்வாய் (மண்டபத்தை யுண்பிக்குக) என்றெருவனை நோக்கிக் கூறினாக: அ வ்வசனத்தைக்கேட்டவன் ஜடமான மண்டபத்தினிடத்து உண்ணும் வினை க்கு முதலாகும் தகுதியின்மையை யறிந்து, அம்மண்டபமென்னும் பதத்திற்கு மண்டபத்திலுள்ள புருடனிடத்து இலக்கணையைச் செய்தான். மண்டமென் னும் பதத்திற்குச் சக்கியார்த்தம் வீடு விசேடமாய். அதற்கு அப்புருடனோடு சையோக சம்பந்தமுண்டு. இதனை இலக்கணை யெனப்படும். இவ்விலக்கணை கேவல லட்சணை, இலட்சித லட்சணை என்னும் வேறுபாட்டால் இருவகைப் படும்.

கேவலலட்சணையி னிருபணம்.

ஸக ௭ ஸாஹ்யா ஸம்வாய்: கேவல உக்ஷணா (இ-ள்) பதத்தின் சக்கி யார்த்தத்திற்கு இலட்சியமான அர்த்தத்தோடுள்ள சாட்சாத் சம்பந்தம் கே வலலட்சணை யெனப்படும். அக்கேவலலட்சணை ஜகத் (விட்ட) லட்சணை, அஜ கத் (விடாத) லட்சணை, ஜகதஜகல் (விட்டு விடாத) லட்சணை என்னும் பே தத்தால் மூவகைப்படும்.

ஐகல்லட்சணியின்கண் வாச்சியார்த்த முழுவதும் விடப்படுகின்றது. ஆனால், தத் துவம் பதங்களின் வாச்சியார்த்த முழுவதும் விடப்படாமல் ஏகதேசம் விடப்படுகின்ற தாகையால் அவைகளினிடத்து ஐகல்லட்சணியும் பொருந்தாது. அஐகல்லட்சணியின்கண்ணே வாச்சியார்த்தத்தைவிட அதிக அர்த்தமுங் கொள்ளப்படுகின்றது. ஆனால், தத் துவம் பதங்களுக்கு வாச்சியார்த்தத்தைவிட வேர்அதிகஅர்த்தங் கொள்ளப்படுகின்ற தின்றாகையால் அவைகளினிடத்து அஐகல்லட்சணியும் பொருந்தாது. ஆனால் முற்கூறிய முறைப்படி ஐகஜகல்லட்சணியே பொருந்தும். இக்காரணம்பற்றியே ஆசாரிய (சங்கர பகவத்பாதி) ரவர்களால் ஆக்யலே ஸாதிவாகே ஸாதிவாகே ஸாதிவாகே (தத்துவமசி முதலிய வாக்கியங்களில் இலக்கணை பாகத்தியாக இலக்கணையாம்) என்னும் வசனத்தால் தத்துவமசி முதலிய வாக்கியங்களில் பாகத்தியாக லட்சணியே கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

சுண்டுச் சிலநூலாசிரியர் தத்துவமசி முதலிய வாக்கியங்களில் பாகத்தியாக லட்சணியின்றியே அகண்ட சைதன்யத்தின்போத மங்குகிறத்திருக்கின்றனர். அவர் கருத்தாவது:— 'அறித்தம் குடம்' என்னும் வாக்கியத்தின்கண் குடத்தன்மைவிளிட்ட கடலியக்கீ கடப்பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாம். அவ்வாச்சியார்த்தத்தின் ஏகதேசமாகிய கடத்தன்மைச்சாதிக்கு அறித்தத்தன்மையோடு கொண்டுகூட்டுகிறதாம்; ஆனால் அக்கட லியக்கீகே அவ்வறித்தத்தன்மையோடு கொண்டுகூட்டு ரிகமும். எங்ஙனம் கடப்பதத்திற்குக் கடலியக்கீயின்கண் பாகத்தியாக லட்சணியின்றியே தருதியின் வலிவால் அக்கட பதத்தின் சக்தி விருத்தியா உபஸ்திதமான கடலியக்கீகே அவ்வறித்தத்தன்மையோடு கொண்டுகூட்டுண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே தத் துவம் பதவாச்சியார்த்தங்களின் ஏகதேசமாகிய பதோட்சத்தன்மை அபதோட்சத்தன்மை, சர்வஞ்ஞத்தன்மை அற்பஞ்ஞத்தன்மை, சம்சாரித்தன்மை அசம்சாரித்தன்மை என்றல் முதலிய தாம்ங்கட்கு ஒன்றற்கொன்று அபேதம் பொருந்தாது. ஆனால் சைதன்யமாகிய விசேஷிய வம்சத்திற்கே அபேதம் பொருந்தும். ஆகையால் தத் துவம் பதங்களில் பாகத்தியாக லட்சணியின்றியே தருதியின் வலிவால் அப் பதங்களின் சக்திவிருத்தியா உபஸ்திதமான அகண்ட சைதன்யத்தினது அபேதத்தின் கொண்டுகூட்டுணர்வே ரிகமும். இதனால் தத்துவமசியாதிய வாக்கியங்களின்கண் பாகத்தியாகலட்சணியங்குகிறத்தல் வியர்த்தம். இம்மதம் சர்வ ஆசாரியர்களின் கூற்றுக்கு முரணாவதால் நலமன்று. இதுகாறும் கேவலலட்சணை கூறப்பட்டது.

இலட்சித லட்சணை கூறுதல்.

ஸக ஜ வரஃவரா ஸஃஸஃ ஸகஜி ஸகணா (இ-ள்) பதத்தின் சக்கியார்த்தத்திற்கு இலட்சிமான அர்த்தத்தோடுள்ள பரம்பரைச்சம்பந்தம் இலட்சித லட்சணை யெனப்படும். எங்ஙனமெனின், வண்டு சப்திக்கின்றது என்னும் பொருளை யுணர்ந்தும் பொருட்டு, ஆத்தனால் உச்சரிக்கப்பட்ட அரொ பொராஸி 'துவிரேபம் ஒலிக்கின்றது' என்னும் வாக்கியத்தைக் கேட்டதாற் கேட்போன் துவிரேப பதத்தின் சக்கியார்த்தமாகிய இரண்டு ரகரங்களினிடத்து ஒலித்தற்

றொழிற்கு வினைமுதலாகுந்தன்மை ரிகமுமையைக் கண்டு அப்பதத்திற்கு வண்டின்சண் இலட்சணை செய்தான். அவ்விலட்சணை இலட்சிதலட்சணை யெனப்படும்.

துவிரேப பதத்திற்குச் சக்கியார்த்தம் இரண்டு ரகரங்களாம். அவற்றிற்கு வண்டாகிய வியத்தியோடு ஓர் சாட்சாத் சம்பந்தமோ பொருந்தாது. ஆனால் அவ்விரு ரகரங்கட்குப் பிரமரபதத்தோடு சம்பந்தமுண்டு. அப்பதத்திற்கு வண்டாகிய வியத்தியோடு சம்பந்தமுண்டு. இவ்வாறு அவ்விருரகரங்கட்கு கவகடித (தாமுற்ற) பதவாச்சியத் தன்மையாகிய பரம்பரைச் சம்பந்தம் அவ்வண்டுடனும், சண்டுகவ(தாம்) எனும் சத்தத்தால் அத்துவிரேப பதத்தின்று சக்கியார்த்தமாகிய விருரகரங்களைக் கோடல்வேண்டும். அவ்விரு ரகரங்களுற்றது பிரமரபதமாம், அப்பத வாச்சியத்தன்மை வண்டாகிய வியத்தியின் கண்ணும். இங்ஙனம் சக்கியார்த்தத்தின் பரம்பரைச் சம்பந்தத்தை இலட்சிதலட்சணை யென்பார்.

கேளணி விருத்தி கூறுதல்.

சுண்டுச் சிலநூலாசிரியர்கள் சக்தி இலட்சணைகளைவிட வேறாக முன்னுலது கேளணி விருத்தியு மங்குகிறக்கின்றனர். அது 'சிங்கம் தேவதத்தன்' என்னும் வாக்கியத்தின்கண் சிங்க பதத்திற்குத் தேவதத்தனிடத்துள்ள கேளணிவிருத்தியோலாம். இக்கேளணிவிருத்தி இலட்சணைவிருத்திக்கு வேறுதல் பெறப்படாது. ஆனால் முற்கூறிய இலட்சிதலட்சணையி லடங்கியதேயாம். சிங்க பதத்திற்குச் சிங்கமெனும் விலங்கு சக்கியார்த்தம். அதற்குக் குரூரகுராத் தன்மைகளோடு சம்பந்தமுண்டு. அவற்றிற்கு அத்தேவதத்தனோடு சம்பந்தமுண்டு. இவ்வாறு அச்சிங்க பதத்தின் சக்கியார்த்தத்திற்கு அத்தேவதத்தனோடு கவவிருத்தி (தாமுற்ற) குரூரத்தன்மை முதலியவை யுடைமையாகிய பரம்பரைச் சம்பந்த முண்டாகையால் அக்கேளணிவிருத்தி இலட்சிதலட்சணையின் கண்ணடங்கியதேயாம்.

இங்ஙனம் பதங்களின் சக்திவிருத்தி இலட்சணைவிருத்திகளின் ஞானம் எவனுக்குண்டோ, அவனுக்கு முற்கூறிய வாக்கியத்தாற் சாப்திப்பிரமையுண்டாகும்; அவ்விருத்திகளின் ஞானமில்லாத அவீர்பன்னனுக்கு அவ்வாக்கியத்தாற் சாப்திப்பிரமையுண்டாகாது. அன்றியும் எங்ஙனம் சக்தி இலக்கணைகளாகிய விருத்திகளின் ஞானம் சாப்திப்பிரமையினுற்பத்தியில் காரணமாகின்றனவோ, அங்ஙனமே ஆகாமசை, யோக்யதை, ஆசத்தி தாற்பரியமென்னும் நான்கின் ஞானமும் அச்சாப்திப்பிரமையினுற்பத்தியில் காரணங்களாம். ஆகாமசை யோக்யதையென்னு மிரண்டின் சொரூபமோ முற்கூறப்பட்டன.

ஆசத்தி நிகுபணம்.

ஸகி ஸகணா ஸக ஜ வரஃவரா ஸஃஸஃ ஸகஜி ஸகணா (இ-ள்) பதத்திற்குத்தனது அர்த்தத்தின்கண்ணு யெபா வலுதிக் குலுதிக் (இ-ள்) பதத்திற்குத்தனது அர்த்தத்தின்கண்ணுள்ள சக்திசம்பந்தத்தால் அல்லது இலக்கணைச்சம்பந்தத்தால், மறைப்பின்றிய பதத்தாற்றோன்றும் பதார்த்தத்தின் ஸமிருதி ஆசத்தி(அண்மை)யெனப்படும். எங்ஙனமெனின், 'கடம் கொண்டுவா' என்னும் வாக்கியத்தைக் கேட்டதாற் கே

ட்போனுக்குக் கடபதத்திற்குச் சக்தி சம்பந்தத்தாற் கடமாகிய பொருளின் ஸ்மிருதியும், கொண்டுவாவென்னும் பதத்திற்குச் சக்தி சம்பந்தத்தாற் கொண் ர்தலாகிய தொழிலின் ஸ்மிருதியுமுண்டாகின்றன. 'கங்கையின் கண் இடைச் சேரி' என்னும் வாக்கியத்தைக் கேட்டலாற் கேட்போனுக்குக் கங்கையென் னும் பதத்திற்கு இலக்கணைச் சம்பந்தத்தால் கரையாகிய பொருளின் ஸ்மிரு தியும், இடைச்சேரியென்னும் பதத்திற்குச் சக்திசம்பந்தத்தால் இடையருறையு முரென்னும் பொருளின் ஸ்மிருதியுமுண்டாகின்றன. இதனை ஆசத்தியெனப் படும்.

தர்ப்பரிய நிரூபணம்.

அத்தாற்பரியம் வக்திருதாற்பரியம், சப்ததாற்பரியமென்னும் வேறுபாட்டால் இருவகைப்படும். ஸாஸுஷாஸி ப்ராயஸி வக்ய சாதயஸி. இவ்வசனத்தால் கேட்பவர்க்கு இப்பொருளினுணர்வுண்டாக வேண்டுமென்னும், சொல்லுவோனது இச்சை விசேடம் வக்திருதாற்பரியமெனப்படும். அதன் உணர்வு சாப்தபோதத்திற்குக் காரணமன்று. ஏனெனின், எப்பொருளிருந்தால் எக்காரியம் உண்டாகுமோ, எப்பொருளில்லாவிடின் எக்காரியம் உண்டாகாதோ, அப்பொருளே அக்காரியத்திற்குக் காரணமாம். அது குலாலன், தண்டம், சக்கரமுதலியவை கடத்திற்குக் காரணமாதற் போலவாம். எப்பொருள் இல்லாவிடின் எக்காரியம் உண்டாகின்றதோ அப்பொருள் அக்காரியத்திற்குக் காரணமாகாது. ஆனால் அது அக்காரியத்திற்கு அன்யதாசித்தமே (வேறோரற்றாற் பெறப்படுவதே)யாம். எப்படி நமூதை முதலியவை கடத்திற்கு அன்யதாசித்தமோ, அப்படிச் சொல்லுவோனது தாற்பரிய உணர்வில்கையாபினும் சாப்தபோதம் உண்டாவதால் அதுவும் அன்யதாசித்தமே. எங்ஙனமெனினி, 'இவ்வாக்கியத்தாற் கேட்போன் இப்பொருளையறி' வென்றும் இச்சையாகிய தாற்பரியம் கிளி முதலிய விற்பன்ன மில்லாதவைகட்கில்கையாபினும் அதைக்கேட்ட விற்பன்னனுக்கு கிளி முதலியவைகளின் வாக்கியத்தாற் சாப்தபோதமுண்டாகின்றது, ஆகையால் சொல்லுவோனது தாற்பரிய உணர்வு சாப்தபோதத்திற்குக் காரணமெனல் பொருந்தாது.

தடியடி பூதீதி ஜந்தக பொது உகம் பாஸு தாதுயம் (இ-ள்.) அவ்வத் தொடர்மொழிப் பொருளினுணர்வை நிகழ்த்தும் அவ்வச்சப்தங்களின்கண்ணுள்ள தகுதி சப்ததாற்பரியமெனப்படும். இச்சப்த தாற்பரியஞானம் சாப்த போதத்திற்குக் காரணமாதல் நியமம். இவ்வேகே சப்தங்களின் தாற்பரியமோ சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றபடி துணியப்படுகின்றது. அதெவ்வனமெனின்:-சைந்தவம் கொண்வொ என்னுந் தொடர்மொழிக்கண்ணுள்ள சைந்தவபதத்திற்கு உப்பு, குதிரை என்னு மிரண்டும் பொருளாம். உண்ணும் வேளையில் அவ்வாக்கியத் தைக் கேட்டலாற் கேட்போனுக்கு உண்ணுஞ் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றபடி அச் சைந்தவபதத்திற்கு உப்பினிடத்தே தாற்பரியமெனல் துணியப்படும். ஓரிடத் திற்குச் செல்லுங்காலத்தே அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்பதால் கேட்போனுக்கு அக்காலத்திற் கேற்றபடி, அச்சைந்தவ பதத்திற்குக் குதிரையினிடத்தே தாற் பரியமெனல் துணியாம். ஒருகால் அத்தாற்பரிய உணர்வு, சாப்தபோதத்திற்

ருக் காரணமாகக் கொள்ளாவிடின், சைந்தவமென்னு மொரே பதத்தால் ஒரு போது உப்பினுணர்வும் ஒருபோது குதிரையினுணர்வும் மிகழலாகாது. இத னுற ஞற்பரிய உணர்வு சாப்தபோதத்திற்கு இன்றியமையாக் காரணமெனக் கோடல் வேண்டும்.

ஷட்லிங்க நியாயணம்.

வைதிக சப்தங்களின் தாற்பரியமோ அறுவகை இலிங்கங்களாற்றுகிறபடி
படம். அதாவது உவக்ஷு ஜோஷ ஸா ஹாரா ஸஹாஸோதவ-ஹவ-தாமஸு
சுய-வாஷோவ் வத் துலாம்-தாதய-நிண-பெ (இ-ள்) உபக்திரமம் உப
சங்கரம், அப்பியாசம், அபூர்வதை, பலம், அநீதவாதம், உபபத்தி என்பன
வாம். இவையாறு லிங்கங்களும் வைதிகசப்தங்களின் தாற்பரியத்தை நிர்ண
யப் படுத்துகின்றன.

இனி முறையே அவ்வறுவகை யிலிங்கங்களின் இலக்கணமும் உதாரணமும் கூறுதாம். பூகரண பூமி வாடி ஸுபாதி தீய வஸூமன ஸுடி ன் பெரஃ பூமி வாடி நம்பக பூவ ஸம்ஹாரன் (இ-ள்) பிரகரணத்திற் பிரதிபாதிக்கப்படும் அத்துவிதிய பிரஹ்ம வஸ்துவை அப்பிரகரணத்தின் முதலிலும் கடையிலும் கூறுதல் உபக்கிரம உபசங்காரமாம். ஆண்டுமுதலிற் கூறுதல் உபக்கிரமமும், ஈற்றிற் கூறுதல் உபசங்காரமுமாம். எம்நன்மெனின், சாமவேதம் சர்வதோக்கிய உபநிடதத்தின் ஆறாவது அத்தியாயத்தின் முதலில் உத்தாலக முநி வரார் சுவேதகேது வேன்னும் புத்திரனுக்கு ஸுடிவ ஸொடி ஸுடி ஸுடி ஸுடி ஸுடி ஸுடி (இ-ள்) காண்டற்குரிய சுவேதகேதுவே! இத்திருசியமான சர்வ ஜகத்தும் தனது உற்பத்திமுன் சத் பிரஹ்மவடிவாகவேயிருந்தது. அச்சத்வஸ்து ஏக அத்துவிதிய வடிவமே. அதாவது சஜாதீய விஜாதீய சுவகத பேதரகிதமாம், என்னும் வசனத்தைக் கூறினார். இங்ஙனம் அவ்வாறாவது அத்தியாயத்தின் முதலில் அத்துவிதிய வஸ்துவைப் பிரதிபாதித்தல் எதுவோ அது உபக்கிரம மெனப்படும். வெணதடாது ஸுடி ஸுடி ஸுடி (இ-ள்) இத்திருசியமான சர்வஜகத்தும் அத்துவிதிய பிரஹ்மவடிவமே, அந்தவிட வேறன்று. இங்ஙனம் அவ்வாறாவது அத்தியாயத்தின் ஈற்றில் அவ்வத்துவிதியப் பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதித்தலே உபசங்கார மெனப்படும். இவ்வுபக்கிரம உபசங்காரமாகிய விரண்டினை யுஞ் சேர்த்து ஒரு லிங்கமாகக் கூறலாயிற்று.

புகாரண பூதி வாடி ஸுபாந்தி வாந்தி பூதி வாடிந் கூறாலை
(இ - ள்) பிரகாரத்தின்முதலிலும் கடையிலும் பிரதிபாதிக்கும் வஸ்துவை
அதனிடையில் மீண்டும் மீண்டும் பிரதிபாதித்தல் அப்பியாசமாம். எங்ஙன
மெனின், அவ்வாறாவது அத்தியாயத்தின்கண்ணே தகை வெலி ஸ்ரேதகெ தொ
(சுவேதகெதுவீ! அது நீ)என்னும் வாக்கியத்தை ஒன்பான்முறைபடித்தலால்
அவ்வத்துவநீய ரத்வஸ்துவே மீண்டும் மீண்டும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டுளது.

பிரகாணவந்தி வாடிஸ்ஸி போநானூர் விஷயதா சபை-வந்தி-இ-ள்)
பிரகாணத்தாற் பிரதிபாதிப்பதான வஸ்து, கருதிப்பிரமானத்தைவிட வேறான
பிரத்தியட்ச முத்திய பிரமாண்ங்கட்கு விஷயப்படாமை அபூர்வதையாம். அவ்

வத்துவிதியவஸ்துவின் ஆபுர்வஸ்த அவ்வாறாவது அந்நியாயத்தின்கண் யம் வெவ்வேறெனக் கணிகாரம் நமியாலயலெ (சொலியேன்! எம்மிக்க துண் ணியான இவனை வேறு பிரமாணத்தால் அநியாயகாதோ) என்னுந் தொடக் கத்து வசனங்களாற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டுளது.

புக்ஷண பூதி வாடி ஸு ஸுப ராண்கஜாநாதகாவி பூயொ ஜகம் ஸலு (இ-ள்) பிரகரணத்தாற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட வஸ்துவின் ஞானத் தால், சுருதி கூறியுள்ள அவ்வஸ்துவின் பிராப்தியாகிய பிரமேயசனம் யாதோ அத் பலமெனப்படும். எங்ஙனமெனின், அவ்வாறாவது அந்நியாயத்தின்கண் ஸூயாயு வாநுஸாஸெஷா வெடி தலு ஸூவ ஸேவ விரம் யாவதுவி லொகெஷு 5 யஸம் வலெஷு (இ-ள்) எவ்வதிகாரி பிரஹ்ம முனாருங் குரவன் முதத்தினிற்றும், வே தாந்த சாஸ்திரத்தைச் சிரவணஞ் செய்துள்ளானோ, அவனை தத்துவமசி முத லிய மகாவாக்கியங்களாற் பிரத்தியகபின்ன பிரஹ்மத்தை 'அஹம் பிரஹ்மா ஸ்மி' என்று சாட்சாத்திரிக்கின்றான். அவனுக்கு எக்காலம்வரையிலும் பிராரப்த் கருமத்தின் பயனுக்கர்ச்சியால் தேகமுதலிய பத்தங்கலின்கண் விநதலுண் டாகின்ற தில்லையோ, அக்காலம் வரையிலும் அவனுக்கு இருப்புண்டு, போகத் தந் பிராரப்த கருமம் விபெடுங்கால் அவன்பிரஹ்மவடிவனையாகின்றான், என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இச்சுருதி அந்நுவித்ய பிரஹ்மஞானத்தால் அவ்வத் துவித்ய பிரஹ்மப் பிராப்தியாகிய பயனைக் கூறியுள்ளது. இதனைப் பலமெனப் படும்.

புக்ஷண பூதி வாடி ஸு ஸுப ராண்கஜாநாதகாவி பூயொ ஜகம் ஸலு (இ-ள்) பிரகரணத்தாற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட வஸ்துவின் துதியாகிய பிரசம்சை அர்த்தவாதமெனப்படும். எங்ஙனமெனின், அவ்வாறாவது அந்நியாயத்தின் கண் பெயாஸுபுதம் ஸுபுதம் ஸவத ஶகம் தே விஜாகம் விஜாகு (இ-ள்) சுவேதகேதுவே! எவ்வொரு வஸ்துவைக் கேட்டலாற் கேட்காத வஸ்துவும் கேட்கப்பட்டதாகின்றதோ, எவ்வொரு வஸ்துவின் மனனத்தால் மனனஞ் செ ய்யப்படாத வஸ்துவும் மனனத்திற்கு விஷயப்படுகின்றதோ, எவ்வொரு வஸ்துவை யறிவதால் அறியப்படாத வஸ்துவும் அறியப்பட்டதாகின்றதோ, அந்த ஒப்பற்ற வஸ்துவை நீ உனது குரவர்களினிடத்து வினவினையா? இன்று?—என் னும் வசனத்தால் அவ்வத்துவித்ய பிரஹ்மவஸ்துவைத் துதிக்கப்பட்டிருக்கின் றது. இதனை அர்த்தவாத மெனப்படும்.

புக்ஷண பூதி வாடி ஸு ஸுப ராண்கஜாநாதகாவி பூயொ ஜகம் ஸலு (இ-ள்) பிரகரணத்தாற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட வஸ்துவைப் பலதிருஷ்டாந்தங்க ளால் உதாரணத்தால் உபபத்தி யெனப்படும். எங்ஙனமெனின், அவ்வாறாவது அந் நியாயத்தின்கண் மண், பொன் முதலிய உதாரணங்களால் காரணத்திற்கு வேறாகக் காரியமுண்டெனல் நிஷேதிக்கப்பட்டு, அந்நுவித்ய பிரஹ்ம வஸ்துவே பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதனை உபபத்தி யெனப்படும்.

இங்ஙனமான உத்தராக சுவேதகேதுக்களின் சம்வாதம் ஆன்மபுராணம் ஸ்ரீரண்டாவது அந்நியாயத்தின்கண் நாம் விரிவாய் நிரூபித்திருக்கின்றோம்.

ஆங்குணர்க. எவ்வாறு சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தின் ஆறாவது அந்நியாயத்தில் மேற்கூறியுள்ள ஆறு இலிங்கங்களால் அந்நுவித்ய பிரஹ்மத்தின் தாற்பரிய நிச்சயமுண்டாகின்றதோ, அவ்வாறே எல்லா உபநிடதங்கட்கும் அவ்வத்துவி த்ய பிரஹ்மத்தின்கண்ணோ தாற்பரிய முண்டாகின்றது. இவ்வாறு மேற்கூறிய ஆறு இலிங்கங்களால் சர்வ வேதாந்த வாக்கியங்கட்கும் அந்நுவித்ய பிரஹ் மத்தின்கண்ணே தாற்பரியம் நிச்சயித்தல் சிரவணமெனப்படும்.

மனன நிதித்தியாசன சொருப நிரூபணம்.

ஸூகஸ்ய ஸ்ரீய-4 ஸெ ஜாவ வஜ்ஜிஸிஸிணகம் தேகமலு (இ-ள்) சிரவணஞ் செய்த அந்நுவித்ய பிரஹ்மமாகிய வர்த்தத்தைச் சுருதிக்கனுகூலமான அனு மான முதலிய புத்திகளாற் சிந்தித்தல் மனனமெனப்படும். விஜாதீய பூதி யதிரஹ்ம ராண ஸஜாதீய பூதி ஸுபவாஹி ஸாணம் நிதீய ஜாவமலு (இ-ள்) விஜாதீய (வேற்றுச்சாதி) விருத்திகளைப்போக்கிச் சஜாதீய (சொந்தச்சாதி) விருத்திகளைப் பிரவாகமாகச்செய்தல் யாதோ அது நிதித்தியாசனமெனப்படும். இங்குத்தேகாதி ஆணம்ப் பொருள்களின்கண் ஆன்மபுத்தியும், துவிதப்பிரபஞ் சத்தின் தரிசனமும் விஜாதீய விருத்திகளாம். 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி' என்னும் விருத்தி சஜாதீய விருத்தியாம்.

சிரவணத்தாற் பிரமாணகத அசம்பாவனையும், மனனத்தாற் பிரமேயகத அசம்பாவனையும், நிதித்தியாசனத்தால் விபீதபாவனையும் நிவர்த்தியாகின்றன. தேகமுதலியவற்றின்கண்ணுள்ள ஆன்மபுத்தி விபீதபாவனையாம். பிரமாண கத அசம்பாவனையும் பிரமேயகத அசம்பாவனையும்கூட விரண்டும் பின்னர் மூன்றுவது பரிச்சேதத்திற் கூறப்படும். இவ்வண்ணம் சிரவணமனன நிதித்தியா சனங்களால் அசம்பாவனை விபீதபாவனைகள் நீங்கியபின்னர், தத் துவம் பதார த்த சோதனைசெய்த அதிகாரிஎவனோ அவனுக்குத் தத்துவமசியாதி மகாவாக் கிபந்தனால் 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி' என்னும் அபரோட்சஞான முண்டாகின் றது. அந்தப்பிரஹ்ம சாட்சாத்தகாரத்தால் அதிகாரிக்கு அஞ்ஞானத்தி னிவிர் த்தி பூருவகமான பரமானந்தப் பிராப்தியாகிய மோட்சமுண்டாகின்றது. இவ் வாறு சிரவண முதலியன பிரஹ்மசாட்சாத்கார வாழிலாக மோட்சத்திற் குப யோகியாயிருக்கின்றன.

சிரவணாதிகளின் அதிகாரி வர்ணனம்.

விவேகமுதலிய நான்கு சாதனங்களுடன்கூடிய சந்நியாசினவனோ, அவனு க்கே இச்சிரவணமுதலிய மூன்றும் பிரஹ்மசாட்சாத்காரத்திற்கு அந்தரங்க சாதனமாம். சூதா வா ட்ரொஷுஷவ ஸ்ரோதவெ ஜா ஜேவெ ஜா நிதீய ஜாவி த்ஷு (இ-ள்) எனமத்திரேயி! முமுட்சுக்களால் இவ்வான்மா சாட்சாத்காரிக் கத்தக்கது. அதாவது மோட்சமான இஷ்டப்பிராப்திக்கு இவ்வான்மா சாட்சாத் காரமே சாதனமாம். அவ்வான்மா சாட்சாத்காரப் பிராப்தியின் பொருட்டு அநி காரிகள் சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்களைச் செய்யவேண்டும். இச்சுருதி ஆன் மசாட்சாத்காரப் பிராப்தியின்பொருட்டுச் சிரவணம் மனனம் நிதித்தியாசன மென்னு முச்சாதனங்களை நிதித்திருக்கின்றன.

இலெளகிக வைதிககருமங்களாற் கலக்கமெய்திய சித்தத்தின்மண் அச்சிர வணமுதலியன சம்பவியா. அன்றியும் ஸம்ஸார ஸு வணம் ஸுரா ஸாஸி (துற ந்தே சிரவணஞ்செய்க) என்னுந்தொடக்கத்து வசனங்களும் சந்நியாச பூருவக மாகவே சிரவணமுதலியவை செயற்பாலதென்று கூறியிருக்கின்றன. இதனால் விவேகமுதலிய நான்காதனங்களுடன்கூடிய சந்நியாசிக்கே ஆன்மசாட்சாத்கார ப் பிராப்தியின் பொருட்டு அச்சிரவணதிகள் கர்ந்தவ்யமாம்.

விவேகமுதலிய நான்காதன வர்ணனம்.

விவேகம், வைராக்கியம், சமாதிஷ்டகசம்பத்தி, முமூட்சுதை எனச்சாத னங்கள் நான்கு. ஆன்மாநித்தியம்; ஆன்மானிலும் வேறான பிரம்மலோகவரை யிலுமுள்ள அநான்மவத்துக்களைத்தும் அறித்தியமாம். இங்ஙனம் சுருதி ஸ்மி ருதி யுத்திகளால் விசாரித்தல் விவேகமெனப்படும். சுகாஸ வதவ்ய ததஸ மிக ழு: 1 க்ஜோ மிக ழு: ஸாஸுதொ 2 யம் ஸுராணம்: 1 அவிநாஸி துத ஶிபி யெந ஸவ்ய ஶிபி 2 ததஸ விநாஸி 3 வ ழு யஸ ழு ஸ ழுதகஸிததத 3 ஶமடதி (ஆன்மா ஆகாயம்போல் எங்கும் பரந்தவனும் நித்தியனுமாம். இவன் பிறப்பற்ற வன் நித்தியன் சாகவதன் புராணன். எவனால் சுதெல்லாம் வியாப்தமோ அவ னை நாசமற்றவனென்றறிதி, அறிவற்ற இவனை அறிவுறச்செய்ய ஒருவனாலங் கூடாது.) என்னுந்தொடக்கத்துச் சுருதி ஸ்மிருதிகளால் ஆன்மா நித்தியமென ல் சித்தமாம். தத ழு யெஹ கதே விதொ லொக: க்ஷீபதெ, வாவ ரெவா 8-பு ழு வுண ழு விதொ லொக: க்ஷீபதெ, அவ்வது உரெ ரெஹா மிக ழு லெ ழுதா: ஸ்ரீரீரீண: (இம்மையிலவேவான்மத்தொழிலாற் பெறப்பட்டபைக்கழ்க்கள் எவ்வாறு நாசமாகின்றனவோ, அவ்வாறே புண்ணியத்தால் மறுமையிற் பெ ரப்பட்ட உலகங்களும் நாசமாகின்றன. இத்தேகங்கள் முடிவுடையனவென் றும் இத்தேகமுடையவன் நித்தியனென்றுக்கூறப்படுகின்றான்) என்னுந்தொ டக்கத்துச் சுருதி ஸ்மிருதிகளானும், யாதுயாது காரியமோ அதுவது அறித் தியமே, கடம்போலும், என்னுந்தொடக்கத்து அனுமானமாகிய யுத்திகளானும் அநான்மவத்துக்களின் அறித்தியத்தன்மை பெறப்படும்.

இங்ஙனமான விவேகத்தால் அதிகாரிக்குச்சர்வ அநான்மவத்துக்களி ளிடத்தும் வைராக்கியமுண்டாகின்றது. இவ்வுலக விஷயசுகங்கட்குச் சாத னமான சிரக் சந்தன ஸநிதாநிகளும், சுவர்க்கமுதலிய பரலோக விஷய சுகங்கட்குச் சாதனமான அம்ருதபான அப்சராநிகளும், அச்சாதனங்களோடு கூடிய எல்லா விஷயசுகங்களின் கண்ணும் அறித்தியமென்னும் தோஷ புந் தியால் நாய்க்கிணபாயசம்போல விடவேண்டுமென்னும் இச்சையுண்டாவது யாதோ அது வைராக்கியமெனப்படும். சுருதி. வரீக்ஷுலொகாநுதே விதாநா க்ஷொனாநிவெபு. ராயாநாஸு 9 க்ஷு: 8 ழுதெத (இ-ள்) கருமட்பாசனைகளாற் பிராப்தமாகத்தக்க பிரம்மலோக முதலிய உலகங்களின் அறித்தத்தன்மை நிச் சயத்தாலும், கருமங்களால் மோட்சம் பிராப்தமாகாதென்னும் நிச்சயத்தாலும் பிரஹ்மத்தையறியும் வேட்கையாளர்கள் அக்கருமங்களினின்றும், அக்கருமங் களாற் பெறப்படும் உலகங்களினின்றும் வைராக்கியமடைவாராக. இவ்வாறான

வைராக்கிய முண்டானபின்னர் அதிகாரிக்குச் சமம், தமம், உபரதி, திதிட்சை, சிர த்தை, சமாதானம் என்னும் ஷட்சம்பத்தி பிராப்தமாகின்றன. இவற்றின் சொ ருபம் பிறகு மூன்றாவது பரிச்சேதத்திற் கூறப்படும். ஸாஸுதொ ஶாஸி உவா. தி லி. திக்ஷ: ஸாஸுதொ ஶாஸி 9 வாதாநம் ஸா ழுதி (இ-ள்.) அதி காரி சமமுதலிய வாறுசம்பத்திகளுடன் கூடியவனாய்த்தனது மனத்தின்கண் அஹம் பிரஹ்மாஸமி என்று ஆன்மாவைச் சாட்சாத்கரிக்கின்றான்.

அதன்பின்னர் அதிகாரிக்கு மோட்சத்தையடைய தீவிரமான இச்சை யாகிய முமூட்சுதையுண்டாகின்றது. இங்கு விவேகம், வைராக்கியம், ஷட்சம் மத்தி முமூட்சுதையாகிய நான்கு சாதனங்களுஞ் சமுச்சிதமாகியே அதிகாரி க்கு விசேஷணமாகின்றதென்று ஆசாரியரவர்கள் அங்கீகரித்திருக்கின்றனர். ஆ னுல்வேறு சிலநூலாசிரியர்கள் முமூட்சுதைமாதிரமே அதிகாரிக்கு விசேஷண மாகின்றதென்றும், விவேகமுதலியவற்றை அம்முமூட்சுதைக்குச் சாதனமென் றும் அங்கீகரித்திருக்கின்றனர்.

இவ்வாறு விவேகமுதலிய நான்கு சாதனங்களுடன் கூடியவனே சந்நியா சத்திற்கு அதிகாரியாகின்றான். அவனே பிரஹ்மசாட்சாத்காரப், பிராப்தியின் பொருட்டு பிரஹ்மவேத்தாகருணைப் புகலடைந்து வேதாந்தசாஸ்திர சிர வண முதலியவற்றைச் செய்க்கடவன். சுருதி ததிலோகாநுதே 8 ஶமடதி 9 லெஹா 8-பு ழு வுண ழு விதொ லொக: க்ஷீபதெ, அவ்வது உரெ ரெஹா மிக ழு லெ ழுதா: ஸ்ரீரீரீண: (இ-ள்.) சதுட்டய சா தனசம்பன்ன அதிகாரியானவன் கருமமனைத்தினையும் துறந்து மோட்சப் பிராப்திக்குச் சாதனமாகிய பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்தையடையும்பொ ருட்டுப் பூசைக்குரியவைகளிற் சிலவற்றைக் கரத்திற்கொண்டு சுரோத்திரிய பிர ஹ்ம நிஷ்டகுருவின் சமீபத்திற் செல்லக்கடவன்—சண்டு சீடனது சம்சயத்தை யகற்றுவது லுபயோகமுள்ள சாஸ்திர வாராய்ச்சியுடையவர் சுரோத்திரிய ரும், அக்கை நெல்லிக்கனிபோல் ஐயந்திரிவுகளின்றி, அகண்ட ஏகரச ஆனந்த பிரஹ்ம சாட்சாத்காரமுடையவர் பிரஹ்ம நிஷ்டருமாவர். இவ்விரு விசேட ணங்களுடைய குரவரின் உபதேசத்தாற்றான் சீடனுக்கு ஆன்மசாட்சாத்கார முண்டாகும்.

சந்நியாசத்தின் சொருப நிருபணம்.

விவிதாநா கதேணாம் விபிநா வரித ழு: 8 ஶம ழுலம்: இ-ள்) சுருதி ஸ்மிருதியாகிய சாஸ்திரங்களால், அதிகாரியைக்குறித்துச் செயற்பாலதென்று விதிக்கப்பட்ட அக்கினிஹோத்திரம் சந்தியோபாசனை முதலிய கருமங்களை, விதிப்படி விவெது யாதோ அது சந்நியாசமெனப்படும்—அக்கரும சந்நியாசத் தின் விதியை ஆன்மபுராணம் பதினோராவது அத்தியாயத்தின்கண் மிக விரிவா ய்க்குறியிருக்கின்றோம். கதேணாம் த ழு: 8 ஶம ழுலம்: (கருமங்களை விவெது சந் நியாசம்) எனல் மாதிரமே அச்சந்நியாசத்திற்கு இலக்கணமெனின்; விதியல் லாத கருமங்களை அல்லது விலக்குக் கருமங்களை விபெவனிடத்தும் சந்நியாசத் தன்மை பிராப்தமாம். அது நீங்கும் பொருட்டு அக்கருமங்களுக்கு 'விதிக்கப் பட்ட' என்னும் விசேஷணம் கூறப்பட்டது. அல்லது அவ்விலக்களைத்தின்கண்

‘விதிப்படி’ எனக்கூறுவிடின் ஆலதீய முதலிய நேராஷங்கனால், விதிக்கப்பட்ட கருமங்களை விபேவனிடத்திலும் அச்சநிபாசத்தன்மை பிராப்தமாகும். அது நீங்கும்பொருட்டு ‘விதிப்படி கருமங்களை விடுவது’ சந்நிபாசமெனல் கூறப்பட்டது.

மேற்கூறிய சந்நியாசத்திற்கு வைராக்கியமே காரணம். அதாவது வைராக்கியமுடையவனே அச்சந்நியாசத்தைக் கொள்ளத்தக்கவனாவன். சூருதி, யுக்திரொவ விரஜேது ஷம்பரொவ ப்ரபுஜேது (இ-ள்) அதிகாரி எத்தினத்தில் வைராக்கியத்தை யடைகின்றானோ, அத்தினத்திலேயே சூருவ கருமங்களைப் புறக்கக் கடவன், ஸ்மிருதி, லொராமஸு ஸொஜே கஸ்ய ஜொகஸ்ய வ்ரஜொகஸ்யி: (இ-ள்) சந்நியாசத்திற்குப் பரவிராக்கியமே மேலான அவதியாம். இங்ஙனமான சூருதி ஸ்மிருதிகளால் வைராக்கியமே சந்நியாசத்திற்கு ஏதுவாகப் பெறப்படுகின்றது. சந்நியாசமும் அவ்வைராக்கியத்தின் ஏற்றக்குறைவால் குடிசகம், பகூதகம், ஹம்சம், பாமஹம்சம் என்னும் மேற்பாட்டால் நான்கு வகைப்படும்.

வைராக்கியத்தின் பிரிவு கூறுதல்.

இனி அவ்வைராக்கியத்தின் ஏற்றக்குறைவுகளைக் கூறக்கூடுதி அதன் பிரிவு கூறப்படுகின்றது. அவ்வைராக்கியம் அபரவையாக்கியம், பரவையாக்கியம் என்றிருவாகும். அவற்றுள் முதல் அபரவையாக்கியமும் யதமானம், வியதிரேகம், ஐகேந்திரியம், லீகாரம் என்னும் வேறுபாட்டால் நால்வகைப்படும். இச்சம் சாரத்திவகையி இதுசாரம், இதுஅசாரம் என்ற சாரவசாரங்களின் விவேகம் யதமானவையாக்கியமாம். சித்தத்தின்கண்ணுள்ள இராகத்துவேஷ முதலிய தோஷங்களுள் 'இம்மட்டு தோஷம் நம்மிடத்து நீங்கியது, மற்றும் இம்மட்டு எஞ்சியின்றது' என்று விசாரித்து, சிற்றின் பிறகோஷங்களை நீக்கும் பொருட்டு முயற்சியாதோ, அதுவியதிவேஷ வையாக்கியமாம். மனத்தினிடத்து விஷயேச்சையிருக்கினும், இந்திரியங்களை அவ்விஷயங்களிற் செல்லவொட்டாது தடுக்கும் முயற்சி ஐகேந்திரியமாம்.

இவ்வுலக பரலோகங்களின் விஷயங்கள் அழிவுடையனவென்றறிந்து, அவற்றை விடும்விருப்பம் வசிகாரவைராக்கியமாம். இதன் சொரூபம் பதஞ்சலி பதவானுரூபம் ஐவ்ஷாநம் மூலிக விஷய வித்யுஷ்ஷய வஸீகார ஸாஞ்ஜா வெவராபுஷ் (பார்ப்பதும் கேட்பதமான பொருள்களினிடத்து அவாவற்றிருத்தல் வசிகாரமாய்) என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறியருளினார். அவ்வசிகார வைராக்கியமும் மந்தம், தீவிரம், தீவிரதாம் என்று மூவகையாம். புத்திரன், ஸ்திரீ, நணம் முதலிய பிரியமானவைகள் பிரியங்கூல் 'இக்குடும்பங் கொடியது' என்னும் புத்தியால் அவ்விஷயங்களை அங்காலத்தில்பட்டுப் உவர்த்துவரும் தியாகேச்சை மந்தவைராக்கியமாம். 'இவ்வுடலளவும் புத்திர, தார, தனமுதலிய பொருள்கள் நமக்குவேண்டாம்' என்னும் ஸ்திர புத்தியால் அவ்விஷயங்களை வெறுத்துவருந் தியாகேச்சை தீவிரவைராக்கியமாம். 'மீண்டும் வருதலையுடைய பிரம்மலோக வரையிலுமுள்ள எல்லா உறையுங்களும் மிக்கையாகவின்' நமக்குவே

ஸ்டாம்' என்னும் ஸ்திரபுத்தியால் அவைகளை வெறுத்துவருந் தியாகேச்சை தீவிரத் தவிராக்கியமாம்.

மந்த வைராக்கிய முடையவனுக்கு யாதொரு சர்வியாசத்திலும் அதிகாரங்கூடாது. ஸ்மிருதி, யஜுரீகவி வெவ்வேறு ஜாயதெ ஸவ்யவஸுஷா 1 த டெஷவஸத்யுஷெ ஷிஷா 2 தந்யூயா வகிகொ ஸவெசு (இ-ள்.) எக்காலத்தில் ஒருவனது மனத்தின்கண் எல்லாப்பொருள்களிலும் வைராக்கிய முண்டாகின்றதோ, அக்காலத்திலேயே விவேகியானவன் சர்வகருமங்களையும் சர்வியசுக்கக்கடவன்; வைராக்கியமின்றி சர்வியாசக்கொள்வோன் பதிதனாகின்றான்—நீ விரவைராக்கிய முடையவனுக்குக் குடிசகம், பகூதகம். என்னுமிரண்டு சர்வியாசங்களின்கண்ணும் அதிகாரங்கடும். நீவிரவைராக்கியமுடைய எவனது சரீரம் தீர்த்தயாத்திரை செய்யச் சக்தியற்றதாமோ, அவனுக்குக் குடிசக சர்வியாசத்தின்கண் அதிகாரமாம். எவனது சரீரம் தீர்த்தயாத்திரை செய்யச் சக்தியுடையதாமோ, அவனுக்குப் பகூதக சர்வியாசத்தின்கண் அதிகாரமாம். நீவிரதாவைராக்கிய முடையவனுக்கு ஹம்ச சர்வியாசத்தின்கண் அதிகாரமாம்.

குடிசகம், பக்தகம், ஹம்சம் என்னுமுன்று சந்நியாசங்களின் சொகுப்பும், அவற்றின் ஒழுக்கமும் மதுபாசாஸ்மிருதி முதலிய அறநூல்களிற் பிரகித்தம். இவற்றை ஆனம் புராணத்தின்கண்ணும் கூறியிருக்கின்றோம். மேற்கூறியவெல்லா வைராக்கியங்களினும், மேன்மையான வைராக்கியம் பரவைராக்கியமாம். இதன் சொகுபம் பின்னர் கூறுதாம். அத்தகைய பரவைராக்கியமடையுங்கூல் இவ்வதிகாரிக்குப் பரமஹம்ச சந்நியாசத்தின்கண் அதிகாரம்கூடும்.

அப்பரமஹிமச்சந்நியாசமும் விவிதிஷாசந்நியாசம், வித்வத்சந்நியாசம் எனும் பேதத்தால் இருவகைத்து. விவேகமுதவிய நான்கு சாதனங்களன்றை ந்தவன் தத்துவஞானமடையும் பொருட்டுக்கொள்ளும் சந்நியாசம் விவிதிஷா சந்நியாசமாம். சூருதி. ஸுத ரேவபுவி, ஜினா லொக ஜிவந்தஃ பூபஜணி (இ-ள்.) விரக்தர்களடையத்தக்க ஆன்மவடிவ உலகம்யாதோ, அதையடைய விச்சிக்கும் அதிகாரிகள் சந்நியாசத்தைக்கொள்கின்றனர். இங்கு ஆன்ம உலகம் அனான்ம உலகம் என உலகம் இருவகைத்தெனல் கருத்தாம். சுயத் பொவாவ லொகா தேநுஷ்ட லொகஃ வித்ய லொகௌ டேவலொகஃ (உலகங்கள் மனித லோகம், பிதர்லோகம், தெய்வலோகம் எனமூவகையாம்) என்னுந்தொடக்கத் துச் சூருதிகள் அனான்ம உலகங்கள் மாதுடலோகம் பிதர்லோகம் தெய்வலோ கம் எனமூவனத்தாமென்று கூறியிருக்கின்றன. சுயபொஹவாஜஸாஹலொகா தம் லொக தேஜ ஷாஹெபுஜி ஸவனதலேபிதொநஸுநதி சூதநடேவலொ கஜோ வாலீத | சிஹபுஜியாகுரிஷ்யா ரோ பெஷாஹ் நொயபோதூ ராயம் லொகஃ (எவன் தன்னுலகத்தைக்காணாது இவ்வுலகத்தைத் துறக்கின்றானோ, அவன் இவ்வான்மாவைக்காணாமல் புசிப்பதில்லை. ஆன்மாவையே உலகமாய் வழிபடல் வேண்டும். இவ்வுலகே ஆன்மாவான நமக்குப் பிரஜையினால் என்?) என்னுந் தொடக்கத்துச் சூருதிகள் ஆன்ம உலகைக்கூறியிருக்கின்றன. ஆகையால் மேற்

கூறிய கருதிகளின்கண்ணுள்ள உலகசத்தத்தால் ஆன்மவடிவான உலகத்தையே கொள்ளுதல் உசிதமாம்.

விவிதிஷா சந்நியாசத்தின் விபாகம்.

மேற்கூறியவல் விவிதிஷாசந்நியாசமும் இருவகைத்து. ஒன்று ஜனனத்தையினிவிக்குக் கருமங்களின் தியாகவடிவமாம். மற்றொன்று பிரைஷமந்திரோச்சாரண பூருவகமாகத் தண்டதாரணியர்ச்சிரமவடிவமாம். காமியகருமங்களும், பஸேச்சை பூருவகமாகச்செய்யும் நித்தியகருமங்களும், புருட்னுக்கு ஜனனத்தை வினாவிக்கின்றன. வாகலின் அவற்றின் தியாகம் முதல்விவிதிஷா சந்நியாசமாம். அதன்கண்ணும் காமியகருமங்களை முற்றும் விடுதலும்; நித்தியகருமங்களை அங்கனம் முற்றும் விடாமல், அவற்றின் பஸேச்சைமாதிரம் விடுதலும் கருத்தாம். முதல்விவிதிஷா சந்நியாசத்தின்கண் இச்சுருதிபிரமாணமாம். நகஜீணா உபு ஜியா உபு நெருக ஹ மெருக கெஜீய தகவோஹஸாஃ (இ-ள்.) முன்னிருந்த அதிகாரிகள் காமியகருமங்களாலும், பஸேச்சை பூருவகமாகச்செய்யும் நித்தியகருமங்களாலும், புத்திரபெனத்திரர் முதலிய பிரஜைகளாலும், கோ சுவர்ண முதலிய தனங்களாலும் மோட்சத்திற்குச் சாதனமான பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்தையடைந்திலர். ஆனால் பூர்வவிரகத்தர்கள் ஜனனத்தைக்கொடுக்கும் கருமங்களின் தியாகவடிவான சந்நியாசமொன்றினுனே பிரஹ்ம சாட்சாத்காரமடைந்தனர். ஆகையால் இக்காலத்திலுள்ள அதிகாரிகளும் அக்கருமத்தியாக வடிவான சந்நியாசத்தானே பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்தைச் சம்பாதிக்கவேண்டும். இச்சுருதி அம்முதலாவதான சந்நியாசத்தையே கூறியிருக்கின்றது. யாதாயினும் ஓர்பிரபலரிமித்தத்தின் வசத்தால் தண்டதாரணமுதலிய வடிவான சந்நியாச வாச்சிரமத்தைக்கொள்ளப் பிரதிபந்தமுடையான, விரகத்த இல்லறத்தாருக்கு இந்த முதல் விவிதிஷா சந்நியாசத்தின்கண் அதிகாரமுண்டு. இதன்கண் ஸ்திரீகட்கும் அதிகாரமுண்டு. ஏனெனின் சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாசம், புராண முதலியவற்றில் ஜனகர், யாங்கியவற்கியர், அஜாதசத்ரு, கஹோலர், மைத்திரேயி, கார்கிமுதலியோருக்கும் பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்தின் பிராப்தி கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மேற்கூறிய விவிதிஷா சந்நியாசத்தினுனே அவர்களையருக்கும் பிரஹ்ம சாட்சாத்கார முண்டாயிற்று.

சங்கை:—எங்கையோபவீதத்தைத் தரித்தலாகிய உபநயன சம்ஸ்காரமுடையவருக்கே வேதாத்தியயனத்தின்கண் அதிகாரமுண்டு. ஆனால், ஸ்திரீகள் அவ்வுபநயன சம்ஸ்கார மில்லாதவராதலால் அவர்களுக்கு அவ்வேதாத்தியயனத்தின்கண் அதிகாரமுண்டாகாது. ஸ்ரீயு-ஓ-ஹ காய்யதாஸு (ஸ்திரீ குத்திரர்களிருவரும் அத்தியயனஞ் செய்வதானது) என்னுஞ் சுருதியும் ஸ்திரீ குத்திரர்களுக்கு வேதாத்திய யனத்தை நிஷேதித்திருக்கின்றது. தத்துவமசியாதி வேதவாக்கியங்களாற்றான் பிரஹ்ம சாட்சாத்காரம் பிராப்தமாம்; அம்மகா வாக்கியத்தின் சிரவணத்திற்கு அநதிகாரிகளாவதால், ஸ்திரீகளுக்கும் குத்திரர்களுக்கும் தத்துவஞானத்தின்கண் அதிகாரமின்றும்.

சமாதானம்:—ஸ்திரீயோ வெஸு, ஹஸ்யா ஸ-ஓ-ஹ, ஸ்ரேஷ்டி யானிவாரா மகிஸு (ஸ்திரீகள், வைசியர்கள், குத்திரர்களாகியவர்களும் மேலானகதியை, படைகின்றார்கள்) என்று பூரீபகவானால் ஸ்திரீ குத்திரர்களுக்கும் மோட்சப்பிராப்தி கூறப்பட்டிருக்கின்றது. யு-ஹ வி ஹ்யாவஸ-ஓ ஹ விஷு ஹோ

ஹேஷு ஹேஷு (ஹேஷு பிரஹ்மவித்தையால் எல்லாம் பெறுகின்றார்கள்) அனைமனிதர்கள் என்னுகின்றார்கள்) என்னுஞ் சுருதி மனிதமாத் திரத்திற்கே பிரஹ்ம வித்தையால் சர்வான்மபாவப் பிராப்தி கூறுகின்றது. அந்தப்பிரஹ்மஞானம் வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் சிரவணத்தானன்றி நிகழாது, இதனால் வேதாத்தியயனத்திற்கு அதிகாரிகளான பிராம்மணர்; ஷூத்திரியர், வைசியர் என்னுமவருணத் தவருக்கும் உபநீடதவடிவான வேதாந்தசிரவண அதிகாரனே பிரஹ்மஞான முண்டாகின்றது. ஆனால் கீழ்ப்போன அநந்த ஜன்மங்களிற் செய்துள்ள புண்ணிய கருமத்தால் தூயமனத்தினரும், வேதாத்திய யனத்திற்கு அதிகாரிகளுமான ஸ்திரீ குத்திரர்களுக்கோ, வேதாந்தார்த்தத் தைப் பிரதிபாதிக்கும் புராணதிகளின் சிரவணத்தானே பிரஹ்மஞான முண்டாகின்றது என்பது இதனுனே சித்திக்கின்றது. இக்காரணம்பற்றியே இதி காச-புராணங்களில் விதாரமுதலிய குத்திரர்களுக்கும் பிரஹ்மஞான முண்டா னதாதக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தப் பிரஹ்மஞானத்தின்கண் குத்திரர்களுக்கே அதிகாரமுண்டாருங்கால் மைத்திரேயி, கார்க்கி முதலிய பிராம்மண ஸ்திரீகளுக்கு அதிகாரமுண்டெனக் கூறுவானேன்?

சிலநூலாசிரியர் கூறும் வியவஸ்தையாவது:—பிருகதாரணிய உபநிடத்த தின்கண் யாங்கியவற்கியர் தனது காதலியாகிய மைத்திரேயிக்கு, நேராகச்சுரு திவசனங்களினுனே பிரஹ்ம வித்தையை யுபதேசித்திருக்கின்றனர். கார்க்கிக் கும் யாங்கிய வற்கியருக்கும் நடந்தசம்வாதம் அவ்வுபநிடதத்தில் பிரசித்தமா யிருக்கின்றது. ஆகையால் பிராம்மண, ஷூத்திரிய, வைசியரென்னு மவருண ஸ்திரீகளுக்கும் ஆன்னான உபயோகியான வேதாந்த சுருதிகளின் சிர வணத்தின்கண் அதிகாரமுண்டு. ஆனால் உபநயன சம்ஸ்கார மில்லாமையால் ஸ்திரீகளுக்கு வேதாத்தியயனத்தின்கண் அதிகாரமில்லை. முதலிற் குருவானுச் சரிக்கப்பட்ட வாக்கியங்களைப் பின்னர் சீடனால் உச்சரிக்கப்படுதல் அத்திய யனமெனப்படும். ஓர்கால் ஸ்திரீகளுக்கும் வேதாந்த சிரவணத்தின்கண் அதி காரமில்லையாயின் யாங்கியவற்கிய முனிவர் மைத்திரேயி, கார்க்கி இவர்கட்கு நேராக வேதவாக்கியங்களாற் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்திரார். இந்தயாங் கியவற்கிய மைத்திரேயிகளின் சம்வாதத்தை ஆன்மபுராணம் ஏழாவது அத்தி யாயத்தின்கண் தெளிவாகக் கூறியிருக்கின்றோம்.

இனி மற்றொரு விவிதிஷா சந்நியாசத்தின்கண் சுருதி ஸ்மிருதிப்பிரமாண ங்களைக் கூறுதும். சுருதி. ஹஸ்யோஹாஹ. கௌவீதம் வாயிமீ ஹெஹேஷு விஸ்யு ஜெஷ (இ-ள்.) சந்நியாசி தண்டசமண்டலத்தையும், சீதலிவர்த்தியின் பொருட்டுக்கந்தையையும் கௌபினத்தையுங் கொள்ளுக; மற்றவற்றையெனினே.

ஸ்மிருதி. ஸா ஸார வெவரி: ஸாரம் ஐஷாஸார ஐஷாஸார | ப்ர ப்ர |
கூபெரா ஸா ஹா: பாரம் வெவரா ஐஷா ஸ்ரி:கா: (இ-ள்) பிரஹ்மலோக பரி
யந்தமான சர்வசம்சாரத்தையும் அசாரமெனக்கண்டு, பரமான்மப்பொருளா
கிய சாரத்தைக்காணும் விருப்பால் மேலானவராக்கியத்தை யடைந்த விரக்
தர்கள் கிருகஸ்த வாச்சிரமத்திற்கு முன்னமே விவிதிஷா சந்நியாச வாச்சிரமத்
தைத் தரிக்கின்றார்கள்—என்னுந்தொடக்கத்து சுருதி ஸ்மிருதி வசனங்கள்
விவிதிஷா சந்நியாச வாச்சிரமத்தைக் கூறியிருக்கின்றன. இதுகாறும் இரு
வகையான விவிதிஷா சந்நியாசங்கியாசங் கூறினும், இனி வித்வத் சந்நியாசங்
கூறுதும்.

வித்வத் சந்நியாசங் கூறுதல்.

பிரம்மசரிய, கிருகஸ்த, வானப்பிரஸ்தமர்கிய மூவகையாச்சிரமத்துள் எதி
லாவது வேதாந்த சிரவண முதலியவற்றால் எவ்னுக்குப்பிரஹ்ம சாட்சாத்காரம்
உண்டானதோ, அந்தத் தத்துவவேத்தாவால் சித்தவிட்சேப நிவர்த்திவடிவான
ஜீவன்முத்தியின்பொருட்டுக் கொள்ளப்பட்ட சந்நியாசம் வித்வத் சந்நியாச
மெனப்படும். இச்சந்நியாசமும் சுருதி ஸ்மிருதிப்பிரமாணங்களாற் பெறப்படும்.
சுருதி. வனத் வெவிஷிக்ஷாஸி மிஷுவதி வனத் வெவதோதாநம் விஷிக்ஷாஸு
ஹணா: ஸா வெத்ரஷணாயாஸு விவெத்ரஷணாயாஸு லொ வெகெஷணாயாஸு
வ ஸுஷாயாயஸி ஸுஷாயபுஷாயஸி நஹம் ஸுஷாயாஸு நயபெருபவீ கந்தா
வாஹம் வராகிவ ருஹம்ஸம் (இ-ள்) இப்பரமான்மாவை அஹம்பிரஹ்மாஸ்மி
என்று சாட்சாத்கரித்த வித்வான் பரமஹம்ச சந்நியாசியாகின்றான். ஆன்ம
சாட்சாத்காரத்தால் தத்துவமுணர்ந்தோர், புத்திரேடணை, வித்தேடணை, உலக
வேடணைஎன்னும் முன்று வேடணைகளைவிட்டு பிஷாவிருத்தியை அதாவது வித்
வத் சந்நியாசத்தைத் தரிக்கின்றார்கள். தத்துமுணர்ந்த அந்தப்பரமஹம்ச சந்நி
யாசி தண்டம், சிகை, பூணூல், ஆடை, இவற்றைத் தரிப்பதில்லை. ஸ்மிருதி. யஜாதௌ
விஷிதௌ க்ஷயா வரம் ப்ரஹ்ம ஸநா கமபு | கடுஷெக டௌம் ஸாஸுஷு லொவ
வீதாஃ ஸிவாஃ ௧௮௪ || கஸ்பா கௌவீந வாலாஸு டௌயபு ௧௮௫ || ததூர
வணகா: ருதே மித்யௌ கீஷெவா ஸுஹணம் விஷு: || கவாஸு வுஷ ௧௮௬ ||
லாமி கஸெவெ லைஹாயகா | ஸந்தா வெவ ஸவபுஷிவெத்ர கமபு ௧௮௭ ||
யுஷணபு || (இ-ள்) எக்காலத்தில் பரப்பிரஹ்மான சநாதன தத்துவத்தை அநி
கரி சாட்சாத்கரிக்கின்றனவே, அக்காலத்தில் அவன் ஏகதண்டத்தைக்கிர
கித்துப்பூணூலேடு சிகையையும் நீக்கிவிடவேண்டும். எந்தவித்வான் குளிர் நிவ
தவனும், தண்டந்தாங்கியவனும், எப்போதும் அந்தரான்மதியானத்திறற்
பரஹம், தனித்தனம் இருப்பவனே, அவனைத் தெய்வத்தன்மையுள்ள பிரஹ்மவே
தத்தைக்கையிற் கொள்ளும், விருட்சங்களின் மூலத்திலுறைதலும், குந்தித (அரு
வருப்புள்ள) வஸ்திரங்களை யுடுத்தலும், ஒருவர் சகாயமின்றி நின்றலும், எல்லா
ப்பூதங்களிற் சமபுத்தியும் ஆவிய விவைகள் முத்தனபரமஹம்சனது இலக்

கணங்களாம். அதாவது இங்ஙனம்கூறிய விலக்கணங்கையுடையவனை முத்த
ன பரமஹம்சனென்றறிக. இவை முதலிய சுருதி ஸ்மிருதி வசனங்கள் அவ்
வித்வத் சந்நியாசத்தைக்கூறுகின்றன. இச்சந்நியாசத்திற்கு ஜீவன் முத்தியே
பயன். இவ்வித்வத் சந்நியாசிகளின் குறிகளும் ஒழுக்கங்களும் அவ்வியத்தங்
களாம். இக்காரணம்பற்றியே சுருதி ஸ்மிருதிகளிற் சிலவிடத்து அவர்களுக்
குத்தண்ட வஸ்திரமுதலிய வற்றின் அபாவமும், சிலவிடத்து அவற்றின் தார
ணமுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வித்வத் சந்நியாசிகளின் அவ்வியத்தமானகுறி
களும் அவ்வியத்தமான பொழுக்கங்களும் ஆன்மபுராணம் பதினோராவது அத்
திராயத்தின் முதலில் தெளிவாய்க் கூறியிருக்கின்றன.

சங்கை:—முன்னைய விவிதிஷா சந்நியாசத்தை பிரஹ்மஞானத்திற்கு ஏது
வேனக் கூறினீர், அதுபொருந்தாத். ஏனெனின் ஜனகர், அஜாதசத்ரு முதலி
யோருக்கு அச்சந்நியாசமில்லையாயினும் பிரஹ்மஞான முண்டென்பது சுருதி
ஸ்மிருதியாதிகளா லறியப்படுகின்றது.

சமாதானம்:—கேவலம் இச்சன்மத்தின் விவிதிஷா சந்நியாசமே பிரமஹ்
ஞானத்திற்குக்காரணமன்று. ஆனால் ஜன்மந்தரத்திற் கொள்ளப்பட்ட விவிதி
ஷா சந்நியாசமும் பிரஹ்ம ஞானத்திற்குக்காரணமாம். ஆகையால் ஜனகர் முத
லியோருக்கு இச்சன்மத்தின்கண் அவ்விவிதிஷா சந்நியாசமில்லையாயினும், ஜன்
மந்திரத்தின் விவிதிஷா சந்நியாசத்தானே அவருக்குப் பிரஹ்மஞானமுண்டா
னது, இவ்வாறு பிரஹ்மஞானமாகிய காரியத்தால் ஜன்மந்தரத்தின் சந்நியாச
மாகிய காரணத்தின் அனுமான முண்டாகின்றது. அல்லது யடி ஹரெவ, விந
கெது டஹரெவ ப்ரபுஜே (எத்தினத்தில் வைராக்கியம் பிறந்ததோ, அத்தி
னத்திலேயே சந்நியசித்தல் வேண்டும்) என்னுஞ்சுருதி வைராக்கிய முள்ளவனு
க்குச் சர்வஅங்கங்களோடுகூடிய விவிதிஷா சந்நியாசத்தை விதித்து, மீண்டும்
அப்பிரகாரணத்திலேயே யடிநா துர: ஸ்ரூதௌ ஸநா வாவா வாலஸம் ௧௮௪
(இ-ள்) ஒருவன் எப்போது மிக்க ஆதூரன் (நோயுற்றவன்) ஆகின்றானோ, அப்
போது அவன் வேறுஅங்கங்களின்றியே மனத்தால் அல்லது வாக்கால் மாத்தி
ரம் அச்சந்நியாசத்தைக்கொள்ளுக—என்னுஞ் சுருதி ஆதூர சந்நியாசத்தை
விதித்திருக்கின்றது. மாணஞ் சமீபித்த அவ்வாறுசந்நியாசிக்கு அக்காலத்தில்
சிரவணாதிகளால் ஆன்மஞானம் சம்பவியாது. ஆகையால் அவ்வாறுசந்நியா
சம் அவனுக்கு வேறுபிறப்பின்கண் ஆன்மஞானத்தைப் பயக்குமெனல் அவ
கியமங்கேரிக்கவேண்டும்; இல்லாவிடின் அவ்வாறுசந்நியாசமே வியர்த்தமா
ரும். ஆதலினன்றே ஜன்மந்திரத்தின் விவிதிஷா சந்நியாசமும் ஆன்மஞானத்
திற்குக் காரணமெனல் பொருந்தும்.

சங்கை:—இவ்வாறுசந்நியாசம் மேற்கூறிய விவிதிஷா சந்நியாசத்தினும்
வேறானசந்நியாசமேயாம். ஸாமா ஸாடி ஹண: ஸாமாடி (பிரம்ம ஸ்தானம்
சந்நியாசத்தாலாம்) என்னும் ஸ்மிருதி அவ்வாறுசந்நியாசத்திற்குப் பிரஹ்ம
லோகப் பிராப்தியாழிய பயனைக்கூறியிருக்கின்ற தாகையால் அவ்வாறுசந்நியா
சம் வியர்த்தமன்று.

வணஞ் செய்க, மன்னநிதித்தியாசனங்களைச் செய்க) என்னும் வசனம் மன்ன நிதித்தியாசமாகிய ப்லோபகாரி அங்கசகிதமாகச் சிவண மென்னும் அங்கியை விதிக்கின்றது. அதாவது சதுட்ட சாதனங்கள் நிறைந்த சந்தியாசி பிரஹ்ம சாட்சாத்தாரமடையும் பொருட்டு மன்ன நிதித்தியாசனமாகிய அங்கங்களோடு சிவணமென்னும் அங்கியை அவசியம் சம்பாதிக்க வேண்டும். சிவணத்திற்குப் பிரஹ்ம சாட்சாத்தாரத்தின் காரணத்தன்மை முற்கூறிய உடன்பாடுதான் மறைகளானே சித்தமாம். ஆதலால் சிவணத்தை விதித்திருக்கும் 'சிவணஞ் செய்க' என்னும் விதி ஆபூர்வவிதியன்று. ஆனால் நியமவிதி அல்லது பரிசங்கியா விதியாம்.

ஆபூர்வமுதலிய முன்மவிதிகளின் இலக்கணம்.

சுபூராவாயு பொய கொலியி: சுபூர்வ வியி: (இ-ள்) வேறு பிரமாணத்தால் அப்பிராப்தமான அர்த்தத்தைக் கர்த்தவ்யத் தன்மையாகப் போதிக்கும் விதி ஆபூர்வவிதியாம். அது ஸ்ரீஹிநோக்ஷி (நெற்களை இறைக்குக) என்னும் வசனம் ஆபூர்வவிதியாதற் போலாம். இவ்வசனத்தானன்றி வேறொரு பிரமாணத்தால் நெற்களை இறைத்தல் பிராப்தமாகாது. ஆகையால் அப்பிராப்த அர்த்தத்தைப் போதிப்பதால் அவ்விதி ஆபூர்வவிதி யெனப்படும்.

வக்ஷ ப்ராஹ்ம ப்ராஹ்ம வாக்ஷ வாக்ஷ வியி: கியி: (இ-ள்) பட்சத்திற்பெற்ற அர்த்தத்தின் அப்பிராப்த அம்சத்தை முடிக்கும் விதி எதுவோ அது நியமவிதியாம். அது ஸ்ரீஹிநோக்ஷி (நெற்களைக் குத்துக) என்னும் விதிபோலும். யாகத்தி உபயோகியான நெற்களின் உமிகளை நீக்குதல் இரண்டு உபாயங்களாலுண்டாம். ஒன்று அவகாத வடிவான உபாயம். மற்றொன்று நகவிதலன வடிவான உபாயம். உலக்கையினால் நெற்களைக் குத்துதல் அவகாதமும், நகவதளால் உமிகளைக் கிள்ளுதல் நகவிதலனமுமாகும். எப்பட்சத்தில் நகவிதலனம் பிராப்தமோ, அப்பட்சத்தில் அவ்வவகாதம் பிராப்தமாகாது. (உமிகளைப்போக்கும்) பட்சத்திற்பெற்ற அவகாதத்தின் அப்பிராப்த அம்சத்தை ஸ்ரீஹிநோக்ஷி (நெற்களைக்குத்துக) என்னும் வாக்கியம் முடிக்கின்றது. அதாவது குத்துதலானே அந்நெற்களின் உமிகளை நீக்கவேண்டும் என்பதாம். இங்ஙனங் கூறுவதால் நகத்தார் கிள்ளுதலான உபாயத்தினிவர்த்தி அர்த்தத்தானே சித்திக்கின்றது.

உஹ ப்ராஹ்ம விதரவ்யுதி பொய கொலியி: வாரிஸாவா வியி: (இ-ள்) ஒரே காலத்தில் இரண்டுபொருள்கள் பிராப்தமாக அவற்றின் ஒரு பொருளின் நீக்கத்தைப் போதிக்கும் விதி எதுவோ அது பரிசங்கியாவிதியாம். எங்ஙனமெனின், உஹ ப்ராஹ்ம விதரவ்யுதி (இக்கயிறை யூபத்திற்குட் கயிறறைக் கொள்ள நேருங்கால் சுபூராவாயு ரோஹி (குதிரையின் பெயரைக் கூறுகின்றது) என்னும் வசனம் கழுதையின் கயிறறைக் கொள்ளுதலினைக் கருதுகின்றது, ஓர் குதிரையின் கயிறறைக் கொள்ளக் வேண்டிய விதிக் கில்லை. ஆனால் குதிரையின் கயிறறைக்கொள்ளுதல் மேற்கூறியமந்திரத்தா

னே பெறப்படும். ஆகையால் சுபூராவாயு ரோஹி (குதிரையின் பெயரைக் கூறுகின்றது) என்னும் வசனம் பரிசங்கியா விதியாம்.

நியமவிதியிலும் பரிசங்கியாவிதியிலும் பிறிதினிவர்த்தி சமானமாயினும், நியமவிதியில் பிறிதினிவர்த்தி ஆர்த்திக்யமும் (பொருட் சார்பினதும்); பரிசங்கியாவிதியில் பிறிதினிவர்த்தி விதேயமு (விதிச்சார்பினது) மாம். இதுவே அவ்விதிகளின் முன்ன விசேஷமாம். அவ்வாறே இத்தொடர்ச்சியின்கணனும் 'சிவணஞ்செய்க' எனல் நியமவிதியாம். அதாவது சாதனங்கள் நிறைந்த ஜிஞ்ஞாசுக்கள் வேதாந்த சாஸ்திரத்தையே சிவணஞ்செய்யவேண்டும் என்பதாம். அல்லது அந்த ஜிஞ்ஞாசுக்கள் வேதாந்த சாஸ்திரத்திற்குப் புறம்பான சாஸ்திரங்களைச் சிவணஞ்செய்யவேண்டாது, என்னும் பரிசங்கியாவிதியுமாகும்.

சங்கை:—எவ்விடத்தில் இரண்டு சாதனங்கள் பிராப்தமாகின்றனவோ, அவ்விடத்திலே அப்பிராப்த அம்சத்தை முடிப்பதாகிய நியமவிதி அங்கீகாரமாம் என்று முன்னே நியமவிதிக்கிலக்கணங்கூறினீர். அவ்விதிகளும் இங்குச் சிவணவிதியிற் பொருந்தாது. ஏனெனின், பிரஹ்மம் வேதாந்த சாஸ்திரத்தினும் வேறானவோர் பிரமாணத்திற்கு விஷயமன்று; ஆனால் வேதாந்த சாஸ்திரமொன்றிற்கே அதுவிஷயமாம்.

ஒருகால் அந்தப் பிரஹ்மசாட்சாத்தாரத்தில் வேதாந்த சாஸ்திரத்தினும் வேறாக யாதாமொரு சாதனம் ஏற்படின், சிவணம் நியமவிதியெனல் பொருந்தும். ஒருபட்சம் பிரஹ்ம சாட்சாத்தாரத்திற்குப் புராண முதலியவற்றின் சிவணமும் சாதனமாகக்கூடும்; அதை நிவர்த்திக்கும்பொருட்டு வேதாந்த சிவணத்தினிடத்து அந்நியமவிதி நிகழுமெனின்; அது பொருந்தாது. ஏனெனின், அத்தியான்மபுராணம் வேதாந்தத்தை மூலமாயுடையதாய் அதன் சிவணம் வேதாந்த சிவணத்தினும் வேறான சாதன மென்பதாகாது. ஆனால் அவ்வித்யான்மபுராண சிவணமும் வேதாந்தத்தினதே சிவணமாம்.

ஒருபட்சம் இராகமுள்ளவர்களுக்கு இராகத்தை முதலியவற்றின் சிவணங்கூடும்; அதை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டு வேதாந்த சிவணத்தில் நியமவிதி நிகழுமெனின்; அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், சிவண விதியினும் வேறானவசனங்களால் முழுபட்சத்தை நோக்கி இராகத்தையின் சிவணம் நிகழ்த்திக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ஒருபட்சம் துவைத சாஸ்திரத்தின் சிவணங்கூடும்; அதை நிவர்த்திக்கும்பொருட்டு வேதாந்த சாஸ்திர சிவணத்தில் நியமவிதி நிகழுமெனின்; அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், துவைதசாஸ்திரம் அந்வைத சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமாவதால், அது அத்துவிதிய பிரஹ்ம ஞானத்திற்குச் சாதன மென்பதே பொருந்தாது.

நவகூலா வஸுதிநா விவாஹா பதொவாவொ கிவகூலெ யநூத லாநகூலெ(கண்ணாலும் பார்ப்பதில்லை, வாக்காலும் சொல்லுவதில்லை. எதை வாக்கினால் சொல்ல முடியாதோ, எதை மனத்தால் எட்டமுடியாதோ) என்

ஹத் தொடக்கத்துச் சுருதிகளால் பிரஹ்மத்தினிடத்து, வேதாந்த சிரவணத்தினும் வேறான கண், வாக்கு, மனது முதலியவற்றிற்கு விஷயமாகாமை கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் பிரஹ்மஞானத்தில் பிரத்தியட்ச முதலியவைகளும் சாதனங்களாகாவாகையால் அந்தப் பிரத்தியட்ச முதலியவைகளை நிவர்த்தம் பொருட்டும் அவ்வேதாந்த சிரவணத்தில் நியமவிதி யுண்டாருமெனலும் பொருந்தாது. ஆகையால் வேதாந்த சிரவணத்தில் எவ்வாற்றாலும் நியமவிதியைக் கூறுதல் அசங்கதம். மேற்கூறியபடி அன்னிய சாதனங்களில்லாமையால், அஹ்நினிவர்த்தியின் பொருட்டு அவ்வேதாந்த சிரவணத்தில் பரிசங்கியா விதியும் பொருந்தாது.

சமாதானம்:—வேதாந்த சாஸ்திரத்தினும் வேறான புராணமுதலியவைகட்குச் சுவதந்திரமாகப் பிரஹ்மசாட்சாத்காரத்தின் சாதனத்தன்மை இன்றாயினும்; வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் சிரவணத்தைப்போல் புராணாதிகளின் சிரவணமும் சுவதந்திரமாகப் பிரஹ்மசாட்சாத்காரத்திற்குச் சாதனமாமென்னும் பிராந்தியால், அப்புராணாதிகளின் சிரவணத்திற்கும் பிரஹ்மஞானத்தில் சுவதந்திர சாதனத்தன்மை நேரிடுங்காலத்து; அதை நீக்கும் பொருட்டு அவ்வேதாந்த சிரவணத்தினிடத்து நியமவிதியும் பரிசங்கியாவிதியும் அங்கேறிக்கப்படுமெனப் பொருந்தும். அல்லது பிரஹ்மவேதா குருவானன்றி சுவதந்திரமாகத் தனது மதியால் வேதாந்த விசாரஞ் செய்தலை நிவர்த்திக்கும்பொருட்டு அச்சிரவணத்தினிடத்து நியமவிதி அல்லது பரிசங்கியாவிதி அங்கேகாரமாம். அந்தாவது குருவினானன்றிச் சுவதந்திரமாகக் கேவலம் தனது மதியால் வேதாந்த சாஸ்திரஞ் செய்தல்கூடாது. இவ்வார்த்தை முதியோருங் கூறியிருக்கின்றனர். சுலோகம். கியதிஃ பரிஸம்வ ஜா வாலிப ஹெபாஹி ஹெஷ ஹிஃ! சுதா தாஹிஹெ ஹெவ வராஹிஹெ ஹெவாஹிஹெ (இ - ள்) எக்காரணத்தால் சுரோதவ்ய; (சிரவணஞ்செய்க) என்னும் விதிக்கு நியமாவது பரிசங்கியையாவது பொருளாமோ, அக்காரணத்தால் நாம் அனான்மவஸ்துக்களின் சிந்தனையை விட்டுக் கேவலம் பரமான்மாவையே சிந்திப்போமாக.

சிரவணம் நித்தியமுதலிய கருமங்களன்றெனல்.

சங்கை:—‘சிரவணஞ்செய்க’ என்னும்விதி வேதாந்த சிரவணத்தை விதிக்கின்றதென்று முன் உம்மால் கூறப்பட்டது. ஆனால் சுருதி ஸ்மிருதிகளில் காமியம், நித்தியம், நைமித்திகம், பிராயச்சித்தம் என்னும் நால்வகைக் கருமங்களே விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் அச்சிரவணம் காமிய கருமமா? நித்திய கருமமா? நைமித்திக கருமமா? அல்லது, பிராயச்சித்த கருமமா? முதற்காமிய பட்சமங்கேறிக்கின், அது பொருந்தாது. ஏனெனின், ஸ்மூகா ரோய ஜெத (சுவர்க்கத்தை விரும்புவோன் வேள்வி செய்க) என்னும் வசனத்தால் எங்ஙனம் சுவர்க்கமாகிய பயனை உத்தேசித்து வேள்வி விதிக்கப்பட்டதோ அங்ஙனம் ஒரு பயனை உத்தேசித்து அச்சிரவணம் விதிக்கப்படவில்லை.

எங்ஙனம் இராத்திரிசத்ரமென்னும் வேள்வியை விதிக்கும்வாக்கியத்தாற்பயன் கேட்கப்படாவிடினும், பிரஹ்மஞானத்தின்கண் புருடனுக்கு முயற்சி

பரிச்சேதம்.] சிரவணம் நித்தியமுதலிய கருமங்களன்றெனல்.

கனொ

யை யுண்டாக்கும் பொருட்டு அவ்வேள்விக்குப் பயன் கற்பிக்கப்படுகின்றதோ அங்ஙனமே அச்சிரவணத்திற்கும் பிரஹ்மஞானமாகிய பயன் நம்மால் கற்பிக்கப்படுகின்றது, என்று கூறின்; அக்கூற்று பொருந்தாது. ஏனெனின், கிருகஸ்தர் முதலியோரிடத்து பிரஹ்மஞானமாகிய பயனையடையும் விருப்பமே சம்பவியாது; பின்னையோ அவர்களிடத்து பிரஹ்மஞானத்தின் வெறுப்பே காணப்படுகின்றது. இக்காரணம்பற்றியே. சுவிவ்ருநா வநெ ஸ-குநெ ஸு மாவகம் ஸஹயதி! நதூ நிஷிஷ்யம் ரோக்ஷம் சுஷாவிஷி மௌதஜே (இ-ள்) கௌதமரே! இராகமுள்ளவன் குனிய பிருந்தாவனத்தில் நரிபகபக்கிடக்க விச்சிக்கின்றான். நிர்விஷயமான மோட்சத்தை அவன் ஒருபோதும் விரும்புவதில்லை, என்னும் சுலோகம் இராகத்தின் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்கின்றது.

அல்லது வெஷா கிஃ ஹெஷ ஜேஹ வாரித ஜிஜாதாந ஜிஹெஷ (வேதம், இவ்வுலகம் ஆகிய விருபொருள்களையுந் தள்ளி ஆன்மாவை விரும்புக) என்னுந் தொடக்கத்துச் சுருதிகளால் நான்கு சாதனங்கள் நிறைந்த ஜிஞ்ஞாசு சந்நியாசிக்கே ஆன்மஞானப் பிராப்தியின் பொருட்டு கர்த்தவ்யத்தன்மை நிச்சயமாகின்றது. ஆகையால் கிருகஸ்தர் முதலியோருக்கு அச்சிரவண முதலியவற்றின்கண் அதிகாரமேயில்லை. சந்நியாசிகளுக்கே அச்சிரவணம் காமியகருமமாகுமெனின்; அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், ஒருகால் அச்சந்நியாசிக்கு அச்சிரவணம் காமியகருமமாயின், அக்கருமத்தைச் செய்யாததால் பிரத்தியவாயம் (பாபம்) உண்டாகாது. ஆகையால் அச்சிரவணத்தைச் செய்யாததால் அச்சந்நியாசிக்குப் பிரத்தியவாயத்தின் பிராப்தி உண்டாகாதாக வேண்டும். ஆனால் வேதாந்த சிரவணத்தை விடுவதனால் சந்நியாசிக்குப் பிரத்தியவாயத்தின் பிராப்தி சுருதி ஸ்மிருதிகளிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் சந்நியாசிக்கு அச்சிரவணம் காமியகருமமெனல் பொருந்தாது.

சிரவணம் நித்தியகருமமாம் என்னும் இரண்டாவது பட்சத்தை யங்கேறிக்கின், அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், யாவஜீவ ஜிஹெஷாஹி ஜஹுயாசு (ஜீவனகாலவரையிலும் அக்கினிஹோத்திரஞ் செய்க) என்னும் வசனத்தால் எங்ஙனம் கிருகஸ்தனுக்கு ஜீவனகாலம் வரையிலும் அக்கினிஹோத்திரமாகிய வரையிலும் அச்சிரவணம் ஓர் வசனத்தால் விதிக்கப்படவில்லை ஆகையால் அச்சிரவணத்தின்கண் நித்திய கருமத்தன்மையும் பொருந்தாது.

சிரவணம் நைமித்திக கருமமாம், என்னும் மூன்றாவது பட்சத்தை யங்கேறிக்கின், அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், எங்ஙனம் அக்கினிஹோத்திரஞ் செய்பவனு லீடு தகிக்கப்படுங்கால், அந்நிமித்தத்தை மேற்கொண்டு வேதம் வேள்வியை விதிக்கின்றதோ, அங்ஙனம் ஈண்டு ஓர் நிமித்திமுங்கூறப்படவில்லை. ஆகையால் எந்நிமித்தத்தை மேற்கொண்டு அச்சிரவணம் நைமித்திககருமமாகும்?

சிரவணம் பிராயச்சித்தகருமமாம், என்னும் நான்காவது பட்சத்தையங்கேறிக்கின், அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், தாஜி ஸ்ரஹ ஹத ஜா மொ

புரையோட யஜகெ (எவன் அஸ்வமேதத்தைச் செய்கின்றானோ, அவன் பிரம்ம ஹத்தியைக் கடக்கின்றான்) என்னும் வசனத்தால் எங்ஙனம் பிரம்மஹத்தியாகிய பாபரிவர்த்தியின் பொருட்டு, அஸ்வமேதமாகிய பிராயச்சித்தம் விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றதோ, அங்ஙனம் ஓர் சுருதிவசனத்தாலும் யாதாமோர்ப்பாப ரிவர்த்தியின் பொருட்டு அச்சிரவணம் விதிக்கப்படவில்லை. ஆகையால் அச்சிரவணம் பிராயச்சித்தமெனலும் பொருந்தாது. இதனால் ஒருவழகயானும் வேதாந்த சிரவணத்தில் விதிசம்பவியாது.

தற்பிக்குச்சிரவணம். நித்தியகருமமும் இல்லறத்தாருக்குக்
காமியகருமமுமேனல்.

சுமாதானம்:—விவிதிஷா சந்திரியாசிக்கு அச்சிரவணம் நித்தியகருமமும், கிருகஸ்தர் முதலியோருக்குக் காமியகருமமுமாம். கிருகஸ்தனுக்கு அக்கினி ஹோத்திரம் சந்தியோபாசனை முதலிய நித்தியகருமங்களைச் செய்யாவிட்டால் பிரத்தியவாய முண்டாகுமென்று சுருதி ஸ்மிருதிகள் கூறியிருக்கின்றன. யாவ ஜீவ ஜீவஹோத்ரு ஜஹுவ்யாஸி (ஜீவனகாலவரையிலும் அக்கினிஹோத்திரஞ் செய்து) என்னுந்தொடக்கத்துச் சுருதிகளும் பிழைத்துள்ள வரைக்கும், அக் கினிஹோத்திரமுதலிய நித்தியகருமங்களை விதித்திருக்கின்றன. அதுபோலவே விவிதிஷா சந்திரியாசிக்கும் வேதாந்தசிரவண முதலியவற்றைச் செய்யாவிட்டால் பிரத்தியவாயத்தின் பிராப்தியும், ஜீவிதகாலம் வரையிலும் அவைகளைச்செய்ய வேண்டுமென்பதையும் சுருதி ஸ்மிருதிகள் கூறியிருக்கின்றன. கிருகஸ்தனுக்கு அவ்வக்கினிஹோத்திர சந்தியோபாசனைகள் எவ்வாறு நித்தியகருமங்களாகின்றனவோ, அவ்வாறு விவிதிஷா சந்திரியாசிக்கும் அவ்வேதாந்தசிரவண முதலியன நித்தியகருமமாம். சுருதி. சுருத்யுபாந ௧-ஃஸூத்ரா லுக்ஷே: ப்ராப்யம் (இ-ள்.) இந்திரனாகிய நான் வேதாந்தவிசாரமில்லாத யதிகளைக்கொண்டு செந்நாயகங்களுக்கு இரையாய்க் கொடுத்தேன். இச்சுருதியின் பொருளை ஆன்ம புராணம் இரண்டாவது அத்தியாயம் இந்திரப் பிரதர்தன சம்வாதத்தில் விரிவாய்க்கூறியிருக்கின்றோம். ஸ்மிருதி. கித ௭ ௧௨௨ வரித ௧௨ ௧ ஹோணஸூவணம் விதா 1 வது ௨ பாடலும் ஸந ஜால் வகதெ ௧௨௪ ஸாஸப: (இ-ள்.) அக்கினிஹோத்திரம் சந்தியோபாசனை முதலிய நித்தியகருமங்களை விட்டு எந்த விவிதிஷா சந்திரியாசி வேதாந்தசிரவண முதலியவற்றைச் செய்யாமல் இருக்கின்றானோ அவன் பதிதனே; இதற்கு ஐயமில்லை. இவைமுதலிய சுருதி ஸ்மிருதிகள் விவிதிஷா சந்திரியாசிக்கு வேதாந்தசிரவணஞ் செய்யாமையாற் பிரத்தியவாயமுண்டாகுமென்று கூறியிருக்கின்றன. குஸுமபெ ராஜிகெ: காலம் நயெ வெஷாண விநயா 1 ௨௨ ஜாநூவ ஸாஸ கிண்டிதாரே ஃநா ௨ நாமவி (இ-ள்.) இவ்விவிதிஷா சந்திரியாசி ஜாக்கிரமுதல் சுமுத்திவரையிலும், பிரஹ்வேத்தா குருவின் சமீபத்திற் சென்றதுமுதல் மாணம்வரையிலும், வேதாந்தசாஸ்திர சிந்தனையால் காலங்கழித்தல் வேண்டும்; காமம் குரோதமுதலிய விகாரங்கள் நோச்சுரிதளவும் இடந்தரலாகாது. இந்த ஸ்மிருதியாலும், இந்த ஸ்மிருதியை மூலமாகவுடைய சுருதியாலும் விவிதிஷா சந்திரியாசிக்கு ஜீவிதகாலபரியந்தம் வேதா

ந்த சாஸ்திரத்தின் சிவணமுதலியவை கர்த்தவ்யமென விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மேற்கூறிய சுருதி ஸ்மருதிகளின் வலியால் துறவிகளுக்கு அச்சிரவணம் நித்திய கருமமெனல் கேவலம் நாம்மாத்திர மங்கேகரிப்பதன்றி பூர்வ ஆசாரியர் களும் அங்கேகரித்திருக்கின்றனர். கலோகம். ஸம் வடாயு விலேகாய ஸநா ஸம் ஸவ்ய கபீணாபு. பூத ஜாவி யீயதெ யஸூதத ஜா வதிதொ ஹ வெசு (இ-ள்.) தீத்துவமசி என்னும் மகாவாக்கியத்திலுள்ள துவம்பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் அந்தக்கராண விசிஷ்டசைதன்யமாம். அதன்கண்ணுள்ள அந் தக்கராணத்தை விட்டு இலட்சியார்த்தமாகிய பிரத்தியக்கசைதன்யம் எதுவோ, அதைப்பிரஹ்மவடிவாக உணர்தல் துவம்பதார்த்த விவேகமாம். அதைக்கருதி யே சுருதிகள் அக்கினிஹோத்திரம் சந்தியோபாசனை முதலிய சர்வகருமங்க ளின் சந்நியாசத்தை விதித்திருக்கின்றன. எவன் துறவுபூண்டும அத்துவம்பதா ர்த்த விவேகத்தைச் செய்யாமல் இருக்கின்றானோ, அவன் பதிதனாகின்றான்— இங்ஙனம் வார்த்தைக்கரரான பூசிரேஸ்வராசாரியர் சிரவணாதிகளில்லாத சந்நி யாசிகையப் பதிதனென்று கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வாறே சர்வஞ்ஞமகாமுனிவ ரும்சுஷ்ணேஷபசாரீரகமென்னும் தூஷீன்கண் கூறியிருக்கின்றனர். கலோகம். கார கஸ்ய காரணெந கதூணாஹி க்ஷுரொஷ வதிதொ ஹவஷ ஜா. வ ஜ்ஜ கஸ்ய வரிவஜ்ஜநாத்யா ஷா ஜ ணவ வதிதொ ஹவஷஸு (இ-ள்) எப்படி சந்நி யாசி எஞ்ஞமுதலிய கருமங்களைச்செய்வதால் உடனே பதிதனாகின்றானோ, அப் படி வேதாந்தசாஸ்திர சிரவணமுதலியவைகளைச் செய்யாமையாலும் அவன் உடனே பதிதனாகின்றான்—இதனால் விவிதிஷா சந்நியாசிக்கு அவ்வேதாந்த சிர வணம் நித்தியகருமமாவதால், அதன்கண் சுரோதவ்ய (சிரவணஞ்செய்க) என் றுகூறிய நித்தியவிதி பொருந்துமெனல் பெற்றும்.

கிருகஸ்தர் முதலியோருக்கு வேதாந்த சிரவணமுதலியன காமியகரும
பாம். ஆண்டு எக்கருமத்தைச்செய்தலாற் பயனுண்டாமோர்; செய்யாவிட்டால்
பாபமுண்டாகாதோ, அக்கருமத்தைக் காமியகருமமென்பர். எவனுக்கு சுவர்க்
கத்தையடைய விருப்பமுண்டோ, அவன் ஜோதிஷ்டோம வேள்வியைச்செய்
கின்றான்; அதனால் அவனுக்குச் சுவர்க்கபயன் பிரட்ப்தமாம். எவனுக்கு அச்
சொர்க்கத்தையடைய விருப்பமில்லையோ, அவன் அவ்வேள்வியைச் செய்வதி
ல்லை; அதனால் அவனுக்கு ஓர் பாபமுண்டாகாது. இதனால் ஜோதிஷ்டோம மெ
ன்னும் வேள்விகாமியகருமமெனப்படுமீ. எந்த கிருகஸ்தனுக்குப் பிரஹ்மஞான
விருப்பமுண்டோ, அவன் வேதாந்தசிரவணாதினைச் செய்கின்றான்; அதனால்
அவனுக்கு பிரஹ்மஞான முண்டாகின்றது. எந்த கிருகஸ்தனுக்குப் பிரஹ்ம
ஞான விருப்பமில்லையோ, அவன் சிரவணாதினைச்செய்வதில்லை; அதனால் அவ
னுக்கு ஓர் பாபமுண்டாகாது. இதனால் இல்லறந்தார் முதலியோருக்கு அச்
சிரவணாதிகள் காமியகருமமாமெனலும் பெற்றும்.

சங்கை:—விவேகமுதலிய நான்கு சாதனங்கள் நிறைந்தவனுக்கே பிரஹ்ம ஜிஞ்ஞாசையுண்டாம். பிரஹ்மத்தையறியும் வேட்கை பிரஹ்மஜிஞ்ஞாசையென

ப்பெம். இல்லறத்தாரிடத்து அச்சாதனங்கள் நிகழா, ஆகையால் பிரஹ்ம ஜிஞ்ஞாசையில்லாமையால் அவர்கட்கு அச்சிரவணம் காமியகருமமெனல் பொருந்தாது.

சமாதானம்:—மிகுந்த வெளிநாட்டமுள்ள வில்லறத்தாருக்கு, அச்சாதன சம்பந்தியில்லாமையால் பிரஹ்மஜிஞ்ஞாசை நிகழாதாயினும், பரமேசுரனால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டவரும், பஸேச்சையின்றி நித்தியநமித்தக கருமங்களைச் செய்தலால் சுத்தார்த்தக்கரண முடையவரும், குருசுகாரர்களிடத்து சிரத்தாபக்தியுடையவருமான சில உத்தமவில்லறத்தாருக்கு, அச்சாதன சம்பந்தியால் பிரஹ்மஜிஞ்ஞாசை நிகழும். யாதாமொரு பிரதிபந்த வசத்தால் அவர்களுக்குத் துறவாச்சிரமங் கிடைக்காவிடினும், வேதாந்தசாஸ்திர சிரவணதிகளில் அவர்களுக்கு முயற்சிகளும், அத்தகைய சாதனங்கள் நிறைந்த வில்லறத்தாருக்கே அச்சிரவணவிதி காமியவடிவமாம்.

ஒருகால் அவ்வில்லறத்தாருக்குப் பிரஹ்மஜிஞ்ஞாசை பூருவகமாகச் சிரவணதிகளில் முயற்சி யங்கேரியாவிடின், இல்லறவாச்சிரமத்தில் பிரஹ்ம சாட்சாத்காரமுதயமான தத்துவத்தாக்களை நோக்கி ஜீவன் முத்தியின் பொருட்டுச் சுருதி ஸ்மிருதிகள் வித்வத்சந்நியாசத்தை விதித்தது வியர்த்தமாகும். விவிதிஷா சந்நியாசத்தைப்பார்க்கிலும் வேறாக வித்வத்சந்நியாசமென்பதொன்றிலையென்க்குறின்; அக்கூற்று பொருந்தாது. ஏனெனின், முன்னே சுருதி ஸ்மிருதிகளின் வலிவால் வித்வத்சந்நியாசம் விவிதிஷாசந்நியாசத்தினும் வெறென்க்குறினும், அல்லாமலும் அதிகாரி, பயன், சாதனம் என்னும் மூன்றின்வெற்றுமையாலும் அவ்வித்வத்சந்நியாசம், விவிதிஷா சந்நியாசத்தினும் வேறாகவே பெறப்படும். விவிதிஷாசந்நியாசத்திற்கு ஜிஞ்ஞாசை அதிகாரியாவன். வித்வத்சந்நியாசத்திற்கு தத்துவமுணர்ந்தோன் அதிகாரியாவன். விவிதிஷா சந்நியாசத்திற்குத் தத்துவஞானம் பயனும். வித்வத்சந்நியாசத்திற்கு ஜீவன்முத்தி பயனும். விவிதிஷா சந்நியாசி தத்துவஞானமாகிய பயனைக்கருதி சிரவணதிகளையுடையவனாகின்றான். வித்வத்சந்நியாசி ஜீவன் முத்தியாகிய பயனைக்கருதி மனோநாசவாசனாட்சய முகதிய சாதனங்களை யுடையவனாகின்றான். இவ்வாறு அதிகாரி, பயன், சாதனம் என்னும் மூன்றுகளின் பேதத்தால் வித்வத்சந்நியாசத்தை விவிதிஷாசந்நியாசத்தினும் வேறாகவே வங்கிகரிக்கவேண்டும். அவ்வில்லறத்தாருக்கு வேதாந்த சிரவணத்தில் அதிகாரமும், அச்சிரவணத்தால் பிரஹ்மஞானப்பிராப்தியும் அங்கேரிக்குங்கால் அவ்வித்வத்சந்நியாசம் சார்த்தக்மேயாகின்றது. அவர்களுக்கு அவ்வேதாந்த சிரவணம் காமிய கருமமாகுமென்று மேற்கூறிய பொருள் பொருந்தும்.

அன்றியும், அவ்வில்லறத்தாருக்கு வேதாந்த சாஸ்திர சிரவணத்தாற் பெரும் புண்ணிய விளைவும் சாஸ்திரங்கள் கூறியிருக்கின்றன. கலோகம். ஹிமே ஹிமே து வெஷா ஹிமே வணாஹி ஸம்பாதுகாஹி. மஹாஹி மஹாஹி மஹாஹி மஹாஹி மஹாஹி மஹாஹி மஹாஹி மஹாஹி மஹாஹி மஹாஹி (இ-ள்) தத்துவமுணர்ந்த குருவின் சேவையாற் பெற்றனும், குரு சுகரபத்தியுடன் கூடினதுமான ஓரோர்நாளஞ் செய்ப்பட்டன

வேதாந்த சிரவணம் எதுவோ, அதனால் இவ்வதிகாரி என்பது கிருச்சிரபயனை யடைகின்றான். இங்குத்தாற்பரியமாவது:—வேதாந்த சிரவணமுதலியவற்றைச் செய்யாததால் இல்லறத்தாருக்கு பாபமுண்டாகாது, எனினும், ஆன்மஞான மில்லாதவருக்குப் பெருங்கேண்டாகுமென்று சுருதி ஸ்மிருதிகள் கூறியிருக்கின்றன, அதனால் அவர்களுக்கும் வேதாந்த சிரவணஞ்செய்து ஆன்மஞானத்தை யவசியஞ்சம்பாதிக்கவேண்டும் என்பதாம். சுருதி. நவெஷி ஹாவெ ஷிஷுஹி விஷிஷி (இ-ள்.) அதிகாரிமானிட சரீரத்தைப்பெற்றுப் எப்போது ஆன்மாவை அறிகிறதில்லையோ, அப்போதே இவனுக்குமகா ஆனியுண்டாகின்றது. வேறு சுருதி. யொவா வனதக்ஷரம் மாமிஷி விஷிகா ஸ்லாஹோ காரதெபி ஸக்ய வணம். ஸயய வனதக்ஷரம் மாமிஷி விஷிகா ஸ்லாஹோ காரதெபி ஸக்ய வ்ராஹணம் (இ-ள்.) கார்க்கியே! எவன் இந்த நாசமற்ற பரமான்மாவை உணராமல் இவ்வுலகத்தினின்றும் வேறுலகத்திற்குப் போகின்றானோ, அந்த அஞ்ஞானியைக் கிருபணனென்றறிதி. இதனால், எவ்வாறு உலகத்தில் தானடைந்துள்ள தனத்தையனுபவிக்காமலிப்பவன் கிருபணனேயாவனோ, அவ்வாறே எப்போதும் அடைந்துள்ள ஆன்மதனத்தின் சாட்சாத்காரமாகிய வதுபவியின் நியிருக்கும் அஞ்ஞானியும் கிருபணனேயாவன், என்பது தாற்பரியம். எவன் இந்தநாசமற்ற பரமான்மாவைச் சாட்சாத்கரித்து இச்சரீரத்தினின்றும் மாணமடைவானோ, அத்தத்துவவேத்தாவைப் பிராம்மணனென்றறிதி. இன்னுமொரு சுருதி. யொஹவாசுஸா ஹோகாஹி ஹோக ஷிஷுஹி ஹோக ஷிஷுஹி ஹோக ஷிஷுஹி ஹோக ஷிஷுஹி (இ-ள்.) எவன் இவ்வாறும் உலகை நான் பிரஹ்மமென்றறியாமல் இத்தூலசரீரமாகிய உலகினின்றும் மாணத்தையடைகின்றானோ, அந்த அஞ்ஞானி அவ்வான்ம உலகத்தை யறியாததால், அவனைச்சோகம் மோகமுதலிய தோஷங்களினின்றும் தவிர்த்து காக்கப்படுவதில்லை. ஸ்மிருதி ஸந்யாஸகோதூநம் பொட்சுயா ப்ரஹி வஷிதெ. சிந்தெந நக்யதம் வாஸம் வெளரொணாதூ வஹாவிணா (இ-ள்.) அகர்த்தாவாயும் அபேக்த்தாவாயுமுள்ள ஆன்மாவைக்கர்த்தாவாயும் பேக்த்தாவாயும் என்ன மதிக்கின்றானோ, அந்த ஆன்ம அபகாரியான கள்வன் என்னபாபகருமத்தைச் செய்யாதவன்? ஆனால் எல்லாபாபகருமங்களையுஞ் செய்தவனேயாவன். இத்தொடக்கத்துப்பல சுருதி ஸ்மிருதிகள் ஆன்மஞான மில்லாதவர்களை நிந்தித்திருக்கின்றன. ஆகையால் இல்லறத்தாரும் சிரவணதிகளைச்செய்து அவ்வான்மஞானத்தை அவசியம் சம்பாதிக்கவேண்டும்.

துறவிகட்கே சிரவணத்தி லதிகாரமென்னு சிலர் அபிப்பிராயங்கூறுதல்.

இங்குச்சில ஆசாரியர்கள், விவேகமுதலிய சீதுட்டசாதனங்கள் நிறைந்த துறவிகளுக்கே வேதாந்தசாஸ்திர சிரவணதிகளில் அதிகாரமுண்டு; இல்லறத்தாருக்கு அவற்றில் அதிகாரமில்லையென்றும், சுருதிகளில் யாங்கியவர்க்கியர் ஜனகர் முதலியோரது தத்துவஞானத்தை யுரைக்கும், சரிதங்கட்குப் பிரஹ்

[2] பரந்திரம்

பரவையாக்கியங் கூறுதல்.

பரிச்சேதம்.]

இலக்கணக்குப் பீஜயின்னதேனல்

கள்ள

முன்னே தாற்பரியங் கூறுந்தோடர்ச்சியில் சிரவணதிகள் நிரூபிக்கப்பட்டன. இனி அவைகட்கு இங்கானபொருள் நிரூபிக்கப்படுகின்றது. மேற்கூறிய உபக்கிரம உபசங்காரமுதலிய ஆறு இலிங்கங்களால் எங்ஙனம் வேதாந்த வரக்கியங்களின் தாற்பரியம் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றதோ, அங்ஙனமே கருமகரணட வாக்கியங்கட்கும் அவ்வறுவகை இலிங்கங்களானே தாற்பரியம் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறான தாற்பரியம் நிகழாமையாதோ அதுவே மேற்கூறிய இலக்கணக்குப் பீஜமாம். இங்ஙனம் அவ்விடச்சீனையை நிரூபித்து விடத்துக் கூறினம்.

இலக்கணக்குப் பீஜமின்னதேனல்.

சங்கை:—ஒருபதார்த்தத்திற்கு மற்றொருபதார்த்தத்தின்கண்ணுள் சம்பந்தம் அவ்வய (கொண்டுகட்டு) மாம். அவ்வவ்வய அதுபபத்தி (நிசுநாமை) எனவோ அதுவே இலக்கணைக்குப் பீஜமாம். ‘கங்கையின்கணிடைச் சேரி’ எனக்கூறிய உதாரணத்தின்கண்ணுள் கங்கையென்னும் பதத்திற்குச் சத்தியார்த்தமாகிய ஜலப்பிரவாகத்தினிடத்து இடைச்சேரியின் ஆதாரத்தன்மைச் சம்பந்தமாகிய அவ்வயம் பொருந்தாமையால் எங்ஙனம் அப்பதத்திற்குக் கரையின்கண் இலக்கணை கொள்ளப்படுகின்றதோ, அங்ஙனமே எங்கும் அவ்வவ்வயாறுபபத்தியாற்றான் இலக்கணை சம்பவிக்கின்றமையால் அதனையே அவ்விலக்கணைக்குப் பீஜமாகக் கோடல் வேண்டும்.

சுமாதானம்:—ஓர்கால் எல்லாவிடங்களிலும் அவ்வந்வயாதுபபத்தியே இலக்கணைக்குப் பீஜமெனக் கொள்ளின், தண்டந்தாங்கிய வொருவனைப் புசிப் பிக்கவேண்டி. ஓராத்தன் 'தண்டத்தை உள்ளேவிடுக' எனக் கூறினாக: அதைக்கேட்ட ஒருவன் தண்டமென்னும் பதத்திற்குத் தண்டந் தாங்கியவனி டத்து இலக்கணையைக் கொண்டான், அது உண்டாதல் கூடாது. ஏனெனின் புருடனுக்கு, உள்ளே பிரவேசிக்குந்தொழிலிற் சம்பந்தமாகிய அந்வயமுண்டா தல்போல்,கட்டையாகிய தண்டத்திற்கும் அத்தொழிலின்கண் அந்வயமுண்டா குமாகையால் ஆண்டு அவ்வந்வயாதுபபத்தியாகிய விலக்கணையின் பீஜம் பொரு ந்தாது. ஆனால் தாற்பரியாதுபபத்தியாகிய விலக்கணையின் பீஜமே ஆண்டுப் பொருந்தும். மேலும் 'கங்கையின்கணிடைச்சேரி' என்றல் முதலிய மேற்கூறிய

சமாதானம்:—பொது விஷய ஸுரூபா வுத் ஸ்லாவித்ரூபா ஸ்வாஸ்ய ரொஷஸ்ய (இ-ள்.) அஞ்ஞானத்தாலாக்கப்பட்ட ஆவரணமின்றி நிற்கும், சாட்சிசைதன்யமெனப்பெயரிய அநாவிருத சம்வீத்தோடு பிரத்தியட்சயோக் கிய விஷயத்திற்குள்ள தாதான்மிய மின்மை எனுவோ, அதனே அங்விஷயத் தின் பரோட்சத்தன்மையாம். எங்நனமெனின், சுவர்க்கமுதலிய யோக்கிய விஷயங்களுக்கு அநாவிருதசாட்சி சைதன்யத்தோடு தாதான்மியமின்றுதலால்

அவைகள் பரோட்சமெனப்படும். எக்காலத்தில் கடபடமுதலிய விஷயாகாரமாக அந்தக்கரண விருத்தி ஆகவில்லையோ, அக்காலத்தில் அக்கடபடமுதலிய யோக்கிய விஷயங்களுக்கு அவ்வநாவிருதசாட்சி சைதன்யத்தோடு தாதான்மியமின்றாதலால் அவைகளும் பரோட்சமேயாகின்றன. இவ்விவக்கணத்தில் விஷயத்திற்கு 'யோக்கியம்' என்னும்விசேஷணங் கூறுவிடின், தர்மாதர்மங்களினிடத்து அவ்விவக்கணத்திற்கு அவ்வியாப்தியுண்டாகும். ஏனெனின், தர்மாதர்மங்களுக்கு அநாவிருத (மறைப்பின்றிய) சாட்சிசைதன்யத்தோடு தாதான்மியமுண்டு. ஆனால், அவை பிரத்தியட்ச யோக்யமன்று; அயோக்யமே. யோக்கியமென்று கூறலால் அத்தர்மாதர்மங்களினிடத்து பரோட்சத்தன்மை சம்பவமாம். அங்ஙனமான பரோட்சப்பொருளை விஷயப்படுத்தும் பிரமைஞானம் எதுவோ, அது பரோட்சமாம். அதாவது பரோட்சப்பொருளை விஷயப்படுத்துவதே அந்தப் பிரமைஞானத்தின்கண்ணுள்ள பரோட்சத்தன்மை என்பதாம். அது, ஸ்ரீமெய்யாழ்வரின் கயம் யஜ்ஜா யஜ்ஜாவா, டிஸ்மெய்யாழ்வரின் (சுவர்க்கமுனாது. இவன் புண்ணியன் இவன்பாபி. தசமன் இருக்கின்றான்.) என்னுந்தொடக்கத்துத்தொடர்மொழிகளாற்றோன்றும் பிரமைக்கண் சுவர்க்கம், புண்ணியபாபம், தசமன் என்பது முதலிய பரோட்சப்பொருள்களை விஷயப்படுத்தல் பரோட்சத்தன்மையாதற் போலாம்.

அல்லது பிரமானசைதன்யத்தில் விஷயசைதன்யத்தினும் வேறுத்தன்மை எதுவோ அதுவே பிரமைஞானத்தின்கண் பரோட்சத்தன்மையாம். எங்ஙனமெனின், 'சுவர்க்கமுனாது' என்னும் வாக்கியத்தாற்றோன்றும் விருத்தியவச்சின்ன பிரமானசைதன்யத்தில் சுவர்க்கமாகிய விஷயாவச்சின்ன சைதன்யத்தினும் வேறுத்தன்மையிருக்கின்றது. இதுவே அச்சுவர்க்கத்தை விஷயப்படுத்தும் ஞானத்தின்கண்ணுள்ள பரோட்சத்தன்மையாம். இவ்வாறே அனுமிதிமுதலிய ஞானங்களிலும் அப்பரோட்சத்தன்மையை யறிக. பரோட்சஸ்தலத்தில் அந்தக்கரணவிருத்தி விஷயதேசத்திற்குப் போதலின்றி, சரீரத்தினுள்ளேயே அவ்விருத்தியுதயமாகின்றதாதலால், விஷய விருத்திகளாகிய உபாதிகள் வெவ்வேறு தேசங்களிலிருப்பதால், விருத்தியவச்சின்னசைதன்யத்தோடு விஷயாவச்சின்னசைதன்யத்திற்கு ஒற்றுமையில்லை. இவ்வாற்தை முன்னே பிரத்தியட்ச நிரூபணத்திற் கூறியுள்ளது. இதனால் விருத்தியவச்சின்ன பிரமானசைதன்யத்தில், விஷயாவச்சின்ன சைதன்யத்தினும் வேறுகுத்தன்மையாகிய, ஞானத்தின்கண்ணுள்ள பரோட்சத்தன்மை பொருந்தும் என்க.

அபரோட்சத்தின் இலக்கணம்.

எவ்வாக்கியம் அபரோட்சப்பொருளைக் கூறுவதாமோ, அவ்வாக்கியம் அபரோட்சப்பிரமையை நிகழ்த்துவதாம். அது, 'தத்துவமசி' என்னும் வைதிக வாக்கியம் பிரஹ்மானுபாதிவ அபரோட்சப்பொருளைக் கூறலால் 'அஹம்பிரஹ்மாஸமி' என்னும் அபரோட்சப் பிரமையையும், டிஸ்மெய்யாழ்வரின் (நீ பதின்மன்) என்னும் இலெளகிகவாக்கியம் பதின்மனாகிய அபரோட்சப்பொருளைக் கூறலால் 'நான் பதின்மன்' என்னும் அபரோட்சப் பிரமையையும் நிகழ்த்துதல் போல வாம்.

சங்கை:—அபரோட்சப்பொருளைக் கூறலால் வாக்கியம் அபரோட்சப்பிரமையை நிகழ்த்துமெனின், அப்பொருளின்கண் அபரோட்சத்தன்மையாது?

சாமாதானம்:—யொழி விஷய ஸ்ரீநா ஸ்ரீதலம் விதா டாது ௦ கவரொக்ஷம் (இ-ள்.) பிரத்தியட்ச யோக்கியமான விஷயத்திற்கு அநாவிருதசாட்சி சைதன்யத்தோடுள்ள தாதான்மியம் யாதோஅதுவே அவ்விஷயத்தின்கண் அபரோட்சத்தன்மையாம். எங்ஙனமெனின், கடபடமுதலியவாகாரமாக விருத்தியாகுங்காலத்தில் அக்கடபடமுதலியவற்றிற்கு, மறைப்பின்றிய சாட்சிசைதன்யத்தோடு தாதான்மியமுண்டு. இஃதே அவற்றின்கண் அபரோட்சத்தன்மையாம்.

தர்மாதர்மங்கட்கு அநாவிருதசாட்சிசைதன்யத்தோடு தாதான்மியமுண்டாயினும்; அவைகள் பிரத்தியட்சயோக்கிய மன்றாதலால், இவ்விவக்கணத்தில் விஷயத்திற்கு 'யோக்கியமான' என்னும் விசேஷணத்தைக் கூறலால், அத்தர்மாதர்மங்களினிடத்து அவ்வபரோட்ச இலக்கணத்திற்கு அறிவியாப்தியுண்டாகாது.

சித்தார்த்தத்தில் நித்தியாபரோட்சமான சைதன்யம் ஒன்றே; அவ்வொரு சைதன்யத்தில் சாட்சிசைதன்யம் அநாவிருதமென்றும், விஷயசைதன்யம் ஆவிருதமென்றும் பேதங்கூறுதல் பொருந்தாதாயினும், விஷய அந்தக்கரணமுதலிய உபாதிகளின் பேதத்தால் அச்சைதன்யமும் பேதப்படுமென்று முற்கூறப்பட்டிருக்கின்றது. கடமுதலிய பொருள்களினிடத்து யாவருக்கும் சம்சயம், அநவபாசம், விபர்ப்பயம் ஆகிய விவைகளுண்டாகின்றன; ஆனால் அந்தக்கரணஉபகிதமான சாட்சிசைதன்யத்தினிடத்து ஒருவருக்கும் அச்சம்சயமுதலியவை யுண்டாகின்றதில்லை யாதலால் அக்காரியவலிவானே அக்கடாதியவச்சின்னசைதன்யம் ஆவிருதமென்றும், சாட்சிசைதன்யம் அநாவிருதமென்றும் கூறலாயிற்று. ஒருகால் அச்சாட்சிசைதன்யத்தையும் ஆவிருதமெனக்கொளின், பிரகாசிப்பிப்பதின்மையால் உலகின்கண் அந்தத்தன்மைநேரிடும்; ஒருபொருளும் விளங்காதாதல்பற்றி அச்சாட்சியை யெப்போதும் அநாவிருதமென்றே கொள்ளவேண்டும். ஆனால், கடமுதலிய விஷயாவச்சின்னசைதன்யம், கடமுதலியவாகாரமாக விருத்தியுற்பத்தியாதற்கு முன்னே ஆவிருதமாகியும், அவ்விருத்திகாலத்தே அநாவிருதமாகியும் நின்றலால், அதற்கு அச்சாட்சிசைதன்யத்தோட பின்னமுண்டாகின்றது. கடமுதலிய விஷயங்களுக்கு அவ்வநாவிருதசாட்சிசைதன்யத்தோடு அக்காலத்திலுள்ள தாதான்மியமெதுவோ, அதுவே அப்பொருள்களின்கண்ணுள்ள அபரோட்சத்தன்மையாம்.

சங்கை:—விஷயப்பிரத்தியட்ச இலக்கணத்தில் கடமுதலிய பொருள்களுக்குச்சாட்சிசைதன்யத்தோடு தாதான்மியமுண்டென மேற்கூறப்பட்டது. அத்தாதான்மியம் என்பதுயாது? அதாவது ஒற்றுமை எனல் தாதான்மியமா? பேதசகிதவபேதம் தாதான்மியமா?

முதற்பட்சம் பொருந்தாது. ஏனெனின், இருளும் வெளிச்சமும்போல, ஐடமும் சைதன்யமும் விரோதமாதலால் அவைகட்கு ஒற்றுமை நிகழாது.

இரண்டாவது பட்சமும் பொருந்தாது. ஏனெனின், சமானசத்தையுடைய பேதா பேதங்களுக்கு ஒன்றுக்கொன்று முரணுண்மையால், அவைகள் ஓரிடத்து நிற்கல் பொருந்தாது.

சமாதானம்:—தஜிதகெ ஸகி தஜிதகெ ஸகி தகாஹு ௧௮ (இன்) எப்பதார்த்தத்தினும் எவ்வஸ்து வேறுகத் தோற்றுகின்றதோ, ஆனால் எப்பதார்த்தத்தின் சத்தையினும் எவ்வஸ்துவின்சத்தை வேறன்றோ, அப்பதார்த்தின் கண்ணுள்ள அவ்வஸ்துவின் சம்பந்தம் யாதோ. அது தாதான்மிய மெனப்படும். அது, கட்புட முதலிய காரியங்கட்கு மண் நூல் முதலிய உபாதான காரணங்களிலுள்ள தாதான்மியம் போலவாம். ஆண்டு 'இது கடம், இது படம்' என்னும் தோற்றாவால் அக்கடபட முதலியன மண், நூல்முதலிய தம் முபாதானகாரணத்தின் சத்தையினும் அக்கடபடாதிகாரியங்கட்கு வேற்றுச் சத்தையிலையாகையால் அக்காரியங்கட்கு தம்முபாதானகாரணத்தில் தாதான்மியம் நிகழும்.

இவ்வாறே கற்பித இரஜத சர்ப்ப முதலியவைகளுக்கும் தம்மதிஷ்டானங்களினிடத்து தாதான்மிய முண்டு. எக்காலத்தில் அந்தக்கரணவிருத்தி, கண் முதலிய விர்திரியவ்யூயிலாகப் புறம்போந்து அக்கடாகாரமாகவிலையோ, அக்காலத்தில் அக்கடமுதலிய விஷயங்கள் சுவாவச்சின்ன சைதன்யத்தினிடத்து அத்தியஸ்தமாயிருந்தன. எப்போது அவ்விருத்தி புறம்போந்து கடமுதலிய வாகாரமானதோ, அப்போது விருத்தி விஷயமாகிய உபாதிகள் ஒரு தேசத்தி லிற்றலால் அவ்வுபகிதசைதன்யங்கட்கு ஒற்றுமையுண்டு. அதாவது கடாதிய வச்சின்னசைதன்யம், விருத்தியவச்சின்னசைதன்யம், அந்தக்கரணவிஷ்ட பிரமாதாசைதன்யம், அந்தக்கரண உபகிதசாட்சி சைதன்யமாகியவனைத்திற்கும் அக்காலத்தில் ஒற்றுமையுண்டாகின்ற தென்பதாம். அக்காலத்தில் அக்கடமுதலியவைகள் சாட்சிசைதன்யத்தில் அத்தியஸ்தமாகின்றன. அத்தியஸ்தப்பொருளுக்கு அதிஷ்டானத்தினும் வேற்றுச்சத்தையிலை. அது, கற்பித இரஜத சர்ப்பாதிகளுக்குச் சத்தி இரச்ச முதலியவதிஷ்டானத்தினும் வேற்றுச்சத்தையின்றதல் போலவாம். இவ்வாறு அக்கடமுதலிய பொருள்களினிடத்து அச்சாட்சிசைதன்யத்தின் சத்தையினும் வேற்றுச்சத்தையிலைமை எதுவோ, அதுவே அவைகட்குச் சாட்சிசைதன்யத்தோடுள்ள தாதான்மியமாம். இச்சாட்சியோடுள்ள தாதான்மியமே அக்கடமுதலியவைகளின் அபரோட்சத்தன்மையாம்.

அங்ஙனமான அபரோட்சப் பொருளைக்கூறும் வாக்கியம் அபரோட்சப் பிரமையை நிகழ்த்தும். எங்ஙனமெனின்:—'நீதசமன்' என்னும் வாக்கியத்தின் கண்ணுள்ள தசம புருடனுக்கு நீ என்னும் பொருளோடு அபின்னமிருத்தலால் அவன் அபரோட்சனயாவன். ஆகவே அவ்அபரோட்சப் பொருளைக்கூறலால் அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்பவனுக்கு 'நான் தசமன்' என்னும் அபரோட்சப் பிரமையுண்டாகுமே யன்றி; பரோட்சப்பிரமை யுண்டாகாது.

சங்கை:—'ஆவைக்கொண்டுவா, துறக்கமுளது' என்னுந் தொடக்கத்து எல்லாவாக்கியங்களுக்கும் பரோட்சப்பிரமையை யுண்பெண்ணுதலை வியல்

பாம், பொருளினியல்பு ஒருபோதும்மாறுவதின்றதால் 'நீதசமன்' என்னும் வாக்கியத்தாலும் அத்தசமனுக்கு முதலில் தனது பரோட்ச உணர்வே தோன்றி அதன்பிறகு மனவிர்திரியத்தால் தன் தசமத்தன்மையின் சாட்சாக்கார முண்டாகின்றது. ஏனெனின், யாது யாது பிரத்தியட்சஞானமோ, அதுவது இந்திரியத்தாற்றோன்றுவனவே. ஆன்மப்பிரத்தியட்சமும், அவ்வான்மாவிலுள்ள சுகதுக்க முதலியவைகளின் பிரத்தியட்சமும், இந்திரியமாகிய கரணத்தாற்றோன்றுவனவென்றே அவசியமங்கீகரிக்கவேண்டும். புறக்கண் முதலிய விர்திரியங்கட்கு அகப்பிரத்தியட்சத்தை யுண்பெண்ணும் ஆற்றலில்லை. பாரிசேடமாக அம்மனத்தையே உடன்பா தெதிர்மறைகளால் பிரத்தியட்சஞானத்திற்குக் கரணமென்றங்கீகரிக்கவேண்டும். ஒருதூல் பிரத்தியட்சத்திற்கு மனத்தைக் கரணமென்றங்கீகரியாவிடின், 'நான் சுகி, நான் துக்கி' என்னும் சுகதுக்கங்களின் பிரத்தியட்சஞானத்தில் அப்பிரமாணம் நேரிடும். ஆகையால் அத்தசமனுக்கு மனத்தினுனே தான்தசமனென்று சாட்சாக்காரமுண்டானதே யன்றி; அவ்வாக்கியத்தாலன்று.

சமாதானம்:—சுகதுக்க முதலியவற்றின் சாட்சாக்காரத்திற்குக் கரணமாக மனத்தினிடத்து இந்திரியத்தன்மை பெற்றால்; அத்தசமனது சாட்சாத் காரத்திலும் அம்மனது கரணமெனல் கூடும், ஆனால் மனம் இந்திரியமெனல் பொருந்தாதென்னும் வார்த்தை முன்னே பிரத்தியட்சப்பிரமை நிரூபணத்திற்குப் கூறப்பட்டுள்ளது. சுகதுக்கமுதலியவற்றினுணர்வோ, நித்தியசாட்சி வடிவாதலால் ஒரு கரணத்தாலும் தோன்றுவதன்று. ஆகையால் அதற்குக் கரணமாக அம்மனத்தை இந்திரியமெனல் பொருந்தாது.

சங்கை:—சுகதுக்க முதலியவற்றினுணர்வை நித்தியசாட்சி வடிவெனக் கொண்டால், அந்நித்திய சாட்சியாகிய உணர்விற்கு உற்பத்தி நாசம் கூடவாகையால் 'எனக்கு இப்போது சுகஉணர்வுண்டானது, துக்கஉணர்வொழிந்தது' என்னும் யாவாது அனுபவத்திற்கு விரோதமுண்டாகும். அன்றியும் ஒருவனுக்குக்காலாந்தரத்தில் அச்சுகதுக்கங்களின் ஸ்மிருதி யுண்டாகின்றது. அதுவு முண்டாகலாகாது. அனுபவத்தினழிவுபாட்டாற்றோன்றும் சம்ஸ்காரங்களினின்றே ஸ்மிருதி யுண்டாகின்றதாதலால்.

சமாதானம்:—சாட்சிசைதன்யத்திற்கு உற்பத்தி நாசமில்லையாயினும், அச்சைதன்யத்திற்கு விஷயமாகிய சுகதுக்கமுதலியவற்றிற்கு உற்பத்தி நாசமுண்டாகின்றன. அதனால் அச்சாட்சி யனுபவத்தினிடத்தும் அவ்வுற்பத்தி நாசங்களின் வியவகாரமும், சம்ஸ்காரங்களினுற்பத்தியால் காலாந்தரத்தில் அச்சுகதுக்க முதலியவற்றின் ஸ்மிருதியும் நிகழும். இதனால் சுகதுக்க முதலியவைகளின் ஞானத்தில் அம்மனத்தைக்கரணமெனல் பொருந்தாது. இவ்வாறே ஆன்மசாட்சாத் காரத்தின்கண்ணும் அம்மனத்தைக் கரணமெனல் பொருந்தாது. ஏனெனின், சருதிகள் சுத்தான்மாவை மனோவாக்குகளுக்கு விஷய மன்றெனக் கூறியுள்ளனவாகவின் அச்சத்தான்ம சாட்சாத் காரத்தின்கண் மனத்திற்குக் கரணத்தன்மை சம்பவியாது. அவ்வாறே சோபாதிக ஆன்மசாட்சாத் காரத்திலும் மனத்தைக்கரணமெனல் பொருந்தாது. ஏனெனின், காஃ டுலு

கடுவா விவிகிதா (காமம், சங்கற்பம், சந்தேகம்) என்னுந்தொடக்கத்துச் சுருதிகள் அம்மனத்தை விருத்திஞானத்திற்கு உபாதானகாரணமாகக்கூறு கின்றன. உபாதானகாரணம் காரியத்திற்குக் கரணமாகாது. ஆனால், நிமித்த காரணமே கரணமாகும். எப்படிக் கடத்திற்கு உபாதானகாரணமாகிய மண் கரணமாகாமல்; நிமித்தகாரணமாகிய தண்டமுதலியவைகளே கரணமாகின்றனவோ, அப்படி விருத்தி ஞானத்திற்கு உபாதானகாரணமாகிய மனது அதற் குக்கரணமாமெனல் பொருந்தாது.

அல்லது, சாட்சுஷ உணர்வினுற்பத்தியில் சூரியர் முதலியோரின் ஒளி எங்ஙனம் சட்சு விர்திரியத்திற்குச் சககாரியமோ, அங்ஙனமே அம்மன தும் சப்தமுதலிய பிரமாணங்களுக்குச் சககாரியம். அவ்வொளிக்கு வேறு பிரமாணமின்றாதபோன்று, அம்மனத்திற்கும் வேறுபிரமாணமில்லை. அல் லது எங்ஙனம் கண்முதலிய விர்திரியங்களுக்கு உருவமுதலியன அசாதாரண விஷயங்களாமோ, அங்ஙனம் அம்மனத்திற்கு ஓர் அசாதாரண விஷயமின்று. அந்தக்கரணமும், அதன் தர்மங்களான சுகதுக்கமுதலியனவும் மேற்கூறிய முறைப்படி கேவலம் சாக்ஷிபாதிபமேயாம். அசாதாரண விஷயமில்லாததனும் சாட்சாத்காரத்திற்கு அம்மனதைக் கரணமெனல் பொருந்தாது. இவ்வார்த் தை ஆசாரியர்களுங் கூறியிருக்கின்றனர். கலோகம். ப்ரோண ஸஹகாரி க்வா ஶிஷ்யஸ்யாப்ய ஹவதஃ | நப்யோணம் ஶமொஶஸாகம் ப்ரோ ஶொரா ஸ்ய ஶ்வதஃ (இ-ள்.) பிரமாணத்திற்குச் சககாரியாவதாலும், அசாதாரணவிஷய மின் மையாலும், பிரமைஞான முதலியவற்றிற்கு பற்றுக்கோடாவதாலும், அம்மனத் தைப் பிரமாணமென்று நாம் சித்தார்த்தத்தில் அங்கீகரிக்கிலோம்.

பிரமாணத்தாற்றேன்றும் அபரோட்ச உணர்வே அபரோட்சப்பிரமத்தைத் தவிர்ப்பதாகையால் 'நான் தசமன்' என்னும் சாட்சாத்காரத்திலும், அம்மனங் கரணமெனல் பொருந்தாது. ஆனால், 'நீதசமன்' என்னும் வாக்கியமே கரணமெ னல் பொருந்துமென்பெற்றும், 'தத்துவமசி' என்னும் வாக்கியத்திலும் தத் தபலட்சியார்த்தமாகிய பிரஹ்மத்திற்கு துவம்பதலட்சியார்த்தமாகிய சாட்சி யோடு எப்போதும் அபேதமுண்டு. ஆகையால் அவ்வநாவிருத சாட்சியோடு தாதான்மியமுண்மையால் பிரஹ்மம் நித்திய அபரோட்சமேயாம். சுருதி. யதா க்ஷாடிவரோக்ஷாடி ஹ (இ-ள்.) எந்தப்பிரஹ்மம் சர்வான்மவடிவாதல் பற்றி நேராக அபரோட்சமாமோ—அத்தகைய அபரோட்ச பிரஹ்மத்தை எடுத்து ரைக்கும் தத்துவமசி முதலிய மகாவாக்கியங்களால் புருஷனுக்கு அஹம்பிரஹ் மாஸ்மி என்னும் அபரோட்சப்பிரமையே யுண்டாகின்றது. இங்கு அபரோட் சம், பிரத்தியட்சம், சாட்சாத்காரம் என்னும் மூன்றும் ஒருபொருளைக் குறிக் கும் சொற்களேயாம்.

சங்கை:—தத்துவமசி என்னும் வாக்கியத்தால் அஹம்பிரஹ்மாஸ்மி என் றிவ்வாறு அபரோட்சப்பிரமை யுண்டாகுமாயின்; எவருக்கும் அவ்வாக்கியத் தைக்கேட்டலாற் அவ்வபரோட்சப்பிரமையே யுண்டாதல் வேண்டும்.

சமாதானம்:—எவன் விவேகமுதலிய சதுட்ட சாதனங்கள் நிரம்பியவனும், தத்துவம் பதார்த்தங்களின் சோதனையைச் செய்தவனும், சிரவணமென நிதித் தியாசனங்களால் ஐயந்திரிவுகள்கன்றவனுமாவனோ, அத்தகைய சாதனசம்பன்ன அதிகாரிக்கே தத்துவமசியென்னும் வாக்கியத்தால் அஹம்பிரஹ்மாஸ்மி யென் னும் அபரோட்சப்பிரமை யுண்டாகும்; சாதனாகிதனுக்கு உண்டாகாது. அவ் வபரோட்சப் பிரமையினுற்பத்தியில் அத்தத்துவமசி யென்னும் வாக்கியமே கர ணமாமன்றி மனது கரணமாகாது. ஆனால், சிரவணமுதலியவற்றாற் சம்ஸ்கார மடைந்த சுத்தமனது சககாரிகாரணமாகும்.

பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்தின்கண் அவ்வேதவாக்கியமே கரணமாகுமென் னும்பொருள் மேற்கூறிய யுக்தியால் மாத்திரமே சித்திப்பதன்றி சுருதிப்பிரமா ணத்தானும் சித்திக்கும். சுருதி. ஸஸெப்யவெஷா யதூஷா நேஷிதன்கெளவபிஷ டம் ஸுஸூஷம் வுஷாதி | நாவெஷ விநூநம் தெகம் ஸுஷுஷஜ்ய (இ-ள்) எல்லா மறைகளும் எப்பரமான்மபதத்தைநேராகத்தான், பரம்பரையாகத்தான் கூறுகின் றனவோ, அதாவது எப்பரமான்மாவை விஷயப்படுத்தும் சாட்சாத்காரத்தை உண்டாக்குகின்றனவோ—உபநிடதமாகிய சப்தப்பிரமாண மொன்றினுனே உண ரத்தக்க அப்பரமான்மப்புருஷனியல்பைப்பற்றி நான் உம்மைக்கேட்கின்றேன்— வேதாந்த வாக்கியங்களினுணர்விலோர் அந்தப்பிரஹ்மத்தை அறிகலர்—என்று ந்தொடக்கத்துச் சுருதிகள் பிரஹ்மசாட்சாத்காரத்தினிடத்து வேதரந்தவாக் கியங்களையே பிரமாணமாய்க் கூறியுள்ளன. அன்றியும் ஶமெஸவா நுஷு ஷ்யஜ்ய | ஶுஸூஷெ க்ஷுய்யா ஸுஷூ (பிரஹ்மம் சுத்தமனத்தாற் பார்க்கத் தக்கது. கூர்ந்தவறிவால் தரிசிக்கத்தக்கது.) என்னுந்தொடக்கத்துச் சுருதிகள் பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்தின்கண் சுத்தமனத்தைக் சககாரியெனக் கூறுகின் றன. இதனால் அச்சுருதிகளுக்கும் முரண்வராது.

ஓர்கால் மேற்கூறிய சுருதிப்படி ஆன்மசாட்சாத்காரத்திற்கு மனதைக் கரணமெனக் கொண்டால்; அவ்வான்ம சாட்சாத்காரத்தில் மனது கரணமா மென்பதை நிஷேதித்துள்ள யதூஷா நேஷிதன்கெளவபிஷ (எதை மனத்தாலெட்ட முடியாதோ, எது மனத்திற்கு அப்பிராப்யமோ) என்னுந் தொ டக்கத்துச் சுருதிகளுக்கு விரோதமுண்டாகும். அதைநிவிர்த்திக்கும்பொருட்டு மேற்கூறிய சுருதிகளால் மனதைச் சககாரி யெனக் கொள்ளுதலே தக்கது. ப்ரோஷாந்ஷுஷித்யு | யதொ வாவொ மிவதூஷெ (எதை வாக்காற் சொல்ல முடியாதோ, எதுவாக்கை நிவிர்த்திக்கின்றதோ). என்னுந் தொடக்கத்துச் சுருதிகள் அவ்வான்மசாட்சாத்காரத்தினிடத்து வாக்கியப் பிரமாணத்தையும் நிஷேதிக்குமாயினும், அச்சுருதிகள் சப்தத்தின் சக்திவிருத்தியை நிஷேதிக்கின் றன. அதாவது அச்சப்தங்கள் சக்திவிருத்தியால் பிரஹ்மத்தை யுணர்த்தா வென்பதாம். ஆனால், தத்துவமசியாதி வாக்கியங்கள் பாகத்தியாக விலக்கண யால் பிரஹ்மத்தை யுணர்த்துவனவேயாதலால் பிரஹ்மசாட்சாத்காரத்திற்குத் தத்துவமசி முதலிய மகாவாக்கியங்களே கரணமெனல் பொருந்தும்.

சாப்தப் பிரமை முற்றிற்று.

அ ர் த் தா ப த் தி ப் பி ர மை

சுமுவ வடிவோபவ முண்டாகின்றது. அவ்வனுபவத்தின் விஷயமாகிய இரஜ தத்திற்கு; அச்சத்தி அதிஷ்டான ஞானத்தின் பின்னர் 'இது ரஜதமன்று' என்னும் பாதம் (பொய் நிச்சயம்) காணப்படுகின்றது. ஆதலால் அவ்விரஜத்தின் பாத்யத் தன்மை திருஷ்டார்த்தமாம். பாத்யத்தன்மையாகியவத் திருஷ்டார்த்தம் அவ்விரஜத்ததைச் சத்தியமென்றெடுப்புவதிற் சம்பவியாமல்; அதனை மித்தையென்றெடுப்புவதிற் சம்பவிக்கும். இதனால் அவ்விரஜத்தத்தின் பாத்யத் தன்மையாகிய திருஷ்டார்த்தம் அவ்விரஜத மித்தியாத் தன்மை யன்றிச் சம்பவியாததாய், அதன்மித்தியாத் தன்மை கற்பிக்கப்படுகின்றது. அக்கற்பனை திருஷ்டார்த்தபத்திப் பிரமையெனப்படும்.

சுண்டையாகிக் அர்த்தபத்திப் பிரமாணத்தை யங்கீகரிப்பதில்லை. ஆனால், வெதிரேகியனுமானத்தானே அவ்விரஜத்தினுணர்வை யங்கீகரிக்கின்றனர். அவ்வனுமானத்தின் ஆகாரமாவது:—சுயம் ஸ்வரூபம் ராக்ஷஸம் ஸுருதே, லிவாஸுமோகக்ஷேஸதி வீரகூரஸ, யதெநுவம் ததெநுவம் யயா லிவாஸுருவ ஸுமோகம் (இ-ள்.) இத்தேவத்தன் இரவுண்பன், பகற்பொழுதுண்புறையும் பருத்திருத்தலின்; எவன் இரவுணுழிந்தவனோ, அவன் பகலுண்புறையும் பருத்திருப்பதில்லை, இராப்பகலுணவொழிந்தவன் பருமனாவதில்லைபோலும். ஆகவே அர்த்தபத்திப்பிரமாணம் வேறன்று.

இந்நையாகிகரணமதம் அசங்கதம். ஏனெனின், முன்னே அனுமித்திப் பிரமையினிருப்பனத்தில் வெதிரேகியனுமானம் விரிவாகக் கண்டிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வெதிரேகியனுமானத்தால் அவ்விரஜத்தினுணர்வு சம்பவியாமல் மேற்கூறிய அர்த்தபத்திப் பிரமாணத்தாற்றான் சம்பவிக்கும். ஆகையால் அர்த்தபத்திப் பிரமாணத்தை வேறுபிரமாணமென்றே வங்கீகரிக்கவேண்டும். நையாகிக் எப்பொருளினுணர்வை வெதிரேகியனுமானத்தாற் கொள்ளுகின்றனரோ, அப்பொருளினுணர்வு அர்த்தபத்திப் பிரமாணத்தானே நிகழ்கின்றதாதலால் வெதிரேகியனுமானம் வியர்த்தமேயாம்.

அவ்வர்த்தபத்திப்பிரமை திருஷ்டா (காண்டல) ர்த்தபத்தி, சுருதார்த் (கேள்விய) ர்த்தபத்தி என்னும் பேதத்தானிருவிதம். கண்டபெர்ருள் திருஷ்டார்த்தமாம். அத்திருஷ்ட அர்த்தத்தின் அனுபபத்தியால் அதன் உபபாத கமாகிய வேறுஅர்த்தத்தின் கற்பனை திருஷ்டார்த்தபத்தியெனப்படும். கேட்ட பொருள் சுருதார்த்தமாம். அச்சுருதார்த்தபத்தியின் அனுபபத்தியால் அதன் உபபாதகமாகிய வேறுஅர்த்தத்தின் கற்பனை சுருதார்த்தபத்தி யெனப்படும்.

அவ்விருவகை அர்த்தபத்திகளுள் முன்னைய திருஷ்டார்த்தபத்தியின் உதாரணங்கூறலும். அதெவ்வன்மெனின்:—தோஷமுடையவனுக்கு, எதிரிதுள்ள சத்தியின்கண் இரஜதத்தை விஷயப்படுத்தும் 'இது ரஜதம்' என்னும் பிரம

வடிவ விசிஷ்டானுபவ முண்டாகின்றது. அவ்வனுபவத்தின் விஷயமாகிய இரஜ தத்திற்கு; அச்சத்தி அதிஷ்டான ஞானத்தின் பின்னர் 'இது ரஜதமன்று' என்னும் பாதம் (பொய் நிச்சயம்) காணப்படுகின்றது. ஆதலால் அவ்விரஜத்தின் பாத்யத் தன்மை திருஷ்டார்த்தமாம். பாத்யத்தன்மையாகியவத் திருஷ்டார்த்தம் அவ்விரஜத்ததைச் சத்தியமென்றெடுப்புவதிற் சம்பவியாமல்; அதனை மித்தையென்றெடுப்புவதிற் சம்பவிக்கும். இதனால் அவ்விரஜத்தத்தின் பாத்யத் தன்மையாகிய திருஷ்டார்த்தம் அவ்விரஜத மித்தியாத் தன்மை யன்றிச் சம்பவியாததாய், அதன்மித்தியாத் தன்மை கற்பிக்கப்படுகின்றது. அக்கற்பனை திருஷ்டார்த்தபத்திப் பிரமையெனப்படும்.

இனித்தொடர்ச்சிபற்றி பிரமஸ்தலத்தில் வேதாந்தசித்தாந்த சம்மதமான அபிர்வசனீயக்கியாதியைச் சித்தி செய்யக்கருதி முதற்கண் பிறசாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ள கியாதிகளைக் கூறி அவற்றைக் கண்டிக்கப்படுகின்றன.

அக்கியாதி வா தம்.

மீமாஞ்சகர் பிரமஸ்தலத்தில் அக்கியாதியை யொப்புக்கின்றனர். அவரது பிப்பிராயமாவது:—எல்லா ஞானங்களும் யதார்த்தமே; ஒரு ஞானமும் அயதார்த்தமன்று. ஆகையால் பிரமஸ்தலத்தில் 'இது ரஜதம்' என்னும் விசிஷ்ட பிரமஞானத்திற்கு ஓர் பிரமாணமுமில்லை.

சங்கை:—ஒருகால் 'இது வெள்ளி' என்னும் ஞானத்தை விசிஷ்டபிரம ஞானமென் றங்கீகரியாவிடின், அந்த ஞானத்திற்குப் பின்னர், வெள்ளிவிருப்புடையோனுக்கு எதிருற்ற சத்தியின்கண் முயற்சியுண்டாகலாகாது; ஆனால் அவனுக்கு அதன்கண் முயற்சியோ கண்டாய் நிகழ்கின்றது. அதுபற்றி முயற்சியின் அதுபபத்தியால் 'இது வெள்ளி' என்னும் ஞானம் விசிஷ்டபிரமஞானமென்றே சித்திக்கின்றது.

சமாதானம்:—'இது வெள்ளி' என்னும் ஞானத்தை விசிஷ்டபிரம ஞானமென்று கொள்ளாவிடின்; வெள்ளிவிருப்புடையோனுக்கு எதிருற்ற சத்தியின்கண் முயற்சியுண்டாகக்கூடும். அதைக்காட்டுவதும், 'இது வெள்ளி' என்னும் விசிஷ்டபிரமஞானம் ஒன்றன்று. ஆனால், இரண்டு ஞானங்களாம். 'இது' என்பதோ எதிருற்றதை விஷயப்படுத்தும் பிரத்தியட்சு ஞானமும், 'வெள்ளி' எனல் வெள்ளியை விஷயப்படுத்தும் ஸ்மிருதி ஞானமுமாம். அவ்விரு ஞானங்களும் யதார்த்தமே. அவ்விருஞானத்திற்கும் அவ்விருஞானத்திற்கு விஷயமான 'எதிருற்ற' 'வெள்ளி' என்னுமிரண்டிற்கும் ஒன்றுக்கொன்று பேதமுண்டு. ஆனால், தோஷவசத்தால் புருஷன், அவ்விருஞானங்களின் பேதத்தையும், அவ்விரு விஷயங்களின் பேதத்தையும் கிரகிப்பதில்லை. அப்பேதங்களைக் கிரகிக்காமையினே வெள்ளிவிருப்புடையோனுக்கு எதிருற்ற சத்தியின்கண் முயற்சியிலும், அம்முயற்சிபற்றி அவ்விசிஷ்ட பிரமஞானத்தைக் கற்பித்தல் வியர்த்தமாம்.

ஆல்லது, ஒருகால் எல்லா ஞானங்களையும் அயதார்த்தமெனக் கொண்டால், புருடனுக்கு ஒருஞானத்தின்கண்ணும் யதார்த்தத்தன்மையின் நிச்சய

முண்டாகாது. ஆனால் அவ்வெல்லா ஞானங்களிலும் யதார்த்தத்தன்மையின் சம்சயமே நிற்கும். ஆதலால் உண்மையுணர்வால் முற்றுப்பெறும் பிரவிருத்தி நிவிருத்தி முதலிய வெல்லாவழக்குகட்டும் உலோபமுண்டாகும். இக்காரணம் பற்றியே ஜாநஸ்யவ்யூகியாரிகெ விபாஸஃ கிஹி வ்யாஹி (ஞானத்திற்குப் பிறழ்ச்சியுள்ளதாயின் எவ்வாறு விஸ்வாசமுண்டாகும்) என்னும் வசனத்தைச் சாஸ்திரக்காரர்கள் கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வாற்றால் வெள்ளித்தன்மை விசிஷ்ட பிரமமாகிய வனுபவமின்மையால், அனுபவிக்கத்தகுந்த வெள்ளியின் திருஷ்டபாத்யத்வம் (பொய்யென்று வாதிக்கப்படுதன்மை) அவ்வெள்ளியின் மித்தியாத் தன்மையைக் கற்பிக்கின்றதென்னும் வேதாந்தியர் கூற்று அசங்கதம்.

இவ்வக்கியாதிவாதியான மீமாஞ்சகர் மதம் நலம் என்று. அக்கியாதிவாதி, விசிஷ்டபிரம ஞானத்தின்கண் பிரமானமின்றெனக் கூறியது அசங்கதம். ஏனெனின், அவ்விசிஷ்டபிரமஞானம் அனுமானப்பிரமானத்தாற் பெறப்படும். அவ்வனுமாவது:—வூரொவதிபுமி ரஜகாபிபு ப்ரவூதிஃ விஸிஷ்ட ஜாநஸ்யா ப்ரவூதிஃ ஸ்வாஹி ப்ரவூதிஃ (இ-ள்) எதிருற்ற சுத்தியின்கண் வெள்ளிவிருப்புடையோனுக்குண்டாகும் பிரவிருத்தி, இதுவெள்ளி என்னும் விசிஷ்ட ஞானத்தாற் சாத்தியம். பிரவிருத்தியாவதால்; உலகில் எதுவுமே பிரவிருத்தியோ அதுவது விசிஷ்ட ஞானத்தாற் சாத்தியமே, சுத்தியவெள்ளியை விஷயப்படுத்தும் பிரவிருத்தி, இதுவெள்ளி என்னும் எதிருற்றவெள்ளி விசேஷியமும் வெள்ளித்தன்மை விசேஷணமும்மாகிய விசிஷ்ட ஞானத்தாற் சாத்தியமாதல் போலும். இவ்வனுமான்மே அவ்விசிஷ்டபிரம ஞானத்தின்கண் பிரமானமாம்.

அன்றியும் அவ்வக்கியாதிவாதிபால் ஞானமனைத்தும் யதார்த்தமென்று கூறப்பட்டது எனவே அதுவும் அசங்கதம். ஏனெனின், ஞானமனைத்தும் சொருபமாக யதார்த்தமேயாயினும் விஷயத்தின் பாதஅபாதங்களால் ஞானத்தின்கண்ணும் யதார்த்தம் அயதார்த்தமாகிய விரண்டும் சம்பவிக்ரம். அதாவது எந்தஞானத்தின் விஷயம் அபாதிதமோ, அது யதார்த்தமாம். அது, 'இதுகடம், இதுபடம்' என்னுந்தொடக்கத்து ஞானம்போலும், எந்த ஞானத்தின் விஷயம் பாதிதமோ அது அயதார்த்தமாம். அது 'சுத்தியில் இது வெள்ளி, இரச்சுவில் இது சர்ப்பம்' என்னுந்தொடக்கத்து ஞானம்போலாம் ஒருகால் வெள்ளியாகிய விஷயத்தின் பாதத்தால் இதுவெள்ளி என்னும் ஞானத்தைப் பிரமமென்றொப்பாவிடின்; 'இது வெள்ளியன்று' எனப்பின்னிகழும் ஞானத்தால் எதிருற்ற சுத்தியின்கண் வெள்ளியின்பாதம் தோற்றுகின்றது; அது உண்டாகலாகாது. பிராப்தப்பொருளினதே நிஷேதமுண்டாம்; அப்பிராப்தப்பொருளின் நிஷேதமுண்டாகாதாகலின்.

சங்கை:—'இது வெள்ளியன்று' என்னும் ஞானத்தால் 'இதுவெள்ளி' என்னும் ஞானமாவது அல்லது அந்த ஞானத்திற்கு விஷயமான வெள்ளியாவது பாதிக்கப்படுகின்றதில்லை. ஆனால், அவ்வெள்ளியை விஷயப்படுத்தும் பிரவிருத்தி முதலிய வியவகாரங்களே பாதமாகின்றன.

சமாதானம்:—இதுவெள்ளியன்று என்னும் ஞானத்தால் எதிருற்ற வெள்ளியின் நிஷேதானுபவமுண்டாகின்றதே யன்றி வியவகாரத்தின் நிஷேதானுபவமுண்டாகின்றதில்லை. ஒருகால் அந்த ஞானத்தால் வெள்ளி வியவகாரமும் நிஷேதிக்கப்படுமாயின்; அந்த ஞானத்தின் வடிவம் 'இது வெள்ளியன்று' என்னும் வியவகாரமாகவே நிற்கல்வேண்டும். அவ்வாறில்லையாதலால் இது வெள்ளியன்று என்னும் நிஷேதவல்லமையானும் இது வெள்ளி யென்னும் விசிஷ்ட பிரமஞானமே பெறப்படும். அவ்விசிஷ்ட பிரமஞானமே எதிருற்ற சுத்தியின்கண் வெள்ளிவிருப்புடையோனது பிரவிருத்திக்குக் காரணமாம். அக்கியாதிவாதிகூறிய, பேதஅக்கிரகம் (கிரகியாமை) அந்தப்பிரவிருத்திக்குக் காரணமன்று. ஒருகால் அப்பேதஞானுபாவ வடிவான பேதாக்கிரகத்தையே. பிரவிருத்திக்குக் காரணமெனக்கொண்டால், அது எப்போது மிருத்தலால் அந்தப் பிரவிருத்தியும் எப்போது மிருத்தல் வேண்டும்.

அன்றியும் அவ்வக்கியாதிவாதி வெள்ளியின் ஸ்மிருதி ஞானத்தால் பிரவிருத்தி யுண்டெனக் கொண்டனன், அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின் ஸ்மிருதி, ஞானத்திற்கு விஷயமாகிய வெள்ளி தேசாந்தரத்திலிருக்கின்றது; எதிருற்ற சுத்தியின்கண் ணில்லையாகையால், அந்த ஸ்மிருதி ஞானத்தால் வெள்ளி விருப்புடையோனுக்கு அத்தேசாந்தரத்தினிடத்தே பிரவிருத்தியுண்டாகும்; எதிருற்ற சுத்தியின்கண் பிரவிருத்தியுண்டாகாது. ஆகையால் அவ்வக்கியாதிவாதியும் எதிருற்ற சுத்தியின்கண் நினைவினதாய வெள்ளியை யாரோபித்து வெள்ளி விசேஷணமும், எதிருற்ற தென்னும் விசேஷியமுமாகிய 'இது வெள்ளி' பென்னும் விசிஷ்ட ஞானமே அந்தப் பிரவிருத்திக்குக் காரணமெனக் கோடல்வேண்டும். அவ்விசிஷ்டபிரம உணர்வும் நிர்விஷயமாகாது; ஆனால் சவிஷயமேயாகும். இதுவெள்ளியன்று என்னுமுணர்வால் எதிருற்ற சுத்தியின்கண்ணே அவ்வெள்ளியாகிய விஷயத்தின் பாதம் தோற்றுகின்றதாதலால், அவ்வெள்ளியின் வாதிக்கப்படுதன்மை அதுபபத்தியால் அவ்வெள்ளியின்கண் மித்தியாத் தன்மை கற்பிக்கப்படுகின்றது.

அசத்தியாதி வாதம்.

குணியவாதிகளான மாத்தியமிகரும், சிலதாந்திரிகர்களும் பிரமஸ்தலத்தில் அசத்தியாதியைக் கொள்ளுகின்றனர். குணியவாதியின் மதத்திலோ ஞானம், ஞேயம் முதலிய வெல்லாப்பொருள்களும் அசத்தாம். ஆகையால் அசத் சுத்தியின்கண் அசத்வெள்ளியே 'இது வெள்ளி' என்னு முணர்விற்கு விஷயமாம்.

தாந்திரிகர் மதத்திலோ சுத்தியாதிய வியாவகாரிகப் பொருள்கள் அசத்தன்று. ஆனால், அச்சுத்தியின்கண் தோற்றும் வெள்ளி அசத்தாம். ஆகலின் 'இது வெள்ளி' என்னு முணர்வு அசத்தான வெள்ளியை விஷயப்படுத்துகின்றது. சுத்தி ஞானத்திற்குப் பிறகு 'இச்சுத்தியின்கண் அசத்வெள்ளியே எனக்குத் தோற்றியது' என்னும் அனுபவம் ஒருவனுக்குண்டாகின்றது. அவ்வனுபவத்தால் அவ்வெள்ளி அசத்தென்றே பெறப்படுகின்றதனால் பிரமஉணர்விற்கு விஷயமாகிய வெள்ளிமுதலியவைகள் அசத்தென்றே கொள்ளவேண்டும்.

இவ்வசத்தியாதிவாதியின் மதமும் நலமன்று. ஏனெனின், அவ்வெள்ளி அசத்தாமேல், அவ்வசத்வஸ்துவின் பிரத்தியட்சுணர்வு நிகழாது. ஆகவே அவ்வெள்ளியை விஷயப்படுத்தும் 'இதுவெள்ளி' யென்று முணர்வும் பிரத்தியட்சுமாதல் கூடாது. ஒருகால் அசத்வஸ்துவிற்கும் பிரத்தியட்சுணர்வு நிகழாமெனின், சச்சுருங்கம் வந்தியாபுத்திரன் முதலிய வசத்பொருள்களும் யாவருக்கும் பிரத்தியட்சுமாய்த் தோன்றவேண்டும்; ஆகையால் அவ்வெள்ளியை அசத்தெனல் பொருந்தாது. அசத்வஸ்துவெனல் ஒன்றுண்டா? இன்னா? உண்டெனின் அதற்கு அசத்துத்தன்மை நிகழாது. இன்றெனின் அது தோன்றவேண்டும். விஷயமின்றி உணர்வுநிகழாது. ஆகவே பிரமஞானத்திற்கு விஷயமாகிய வெள்ளி முதலியவற்றை அசத்தெனல் பொருந்தாது.

சத்தியாதிவாதம்.

சிலநூலாசிரியர்கள் பிரமஸ்தலத்தில் சத்தியாதியை யங்கேரிக்கின்றனர். அவர் அபிப்பிராயம் வருமாறு:—சத்தியின் ஆரம்பக அவயவங்களோடு வெள்ளியின் ஆரம்பக அவயவங்கள் எப்போதும் கலந்தேயிருக்கின்றன. சத்தியின் வயவம் எப்படிச் சத்தியமோ, அப்படி வெள்ளியினவயமும் சத்தியமே. தோஷத்தோடுங்கூடிய நேத்திரேந்திரத்திற்கு அவ்வயவங்களோடு எப்போதுமையோச சம்பந்தமுண்டாமோ, அப்போது அவ்வயவங்கள் சத்தியமான வெள்ளியை யுண்டாக்குகின்றன. இக்காரணம்பற்றியே அவ்வெள்ளியின் சத்தியத்தன்மை ஐயு விஷயப்படுத்தும் 'இவ்வெள்ளிசத்து' என்னும் பிரத்தியட்சும யாவருக்கு முண்டாகின்றது. சத்திரூபத்தால் அச்சத்திய வெள்ளியும் தனதவயத்திற்கு மும்சமாகின்றது.

இச்சத்தியாதிவாதியும் மதமும் நலமன்று. ஏனெனின், அச்சத்தியின் கண் ஒருகால் சத்தியவெள்ளி உற்பத்தியாயின்; 'இது வெள்ளியன்று' என்னு மனுபவத்தால் அச்சத்தியின்கண் வெள்ளியின்பாதம் உண்டாதல் கூடாது. சத்தியவஸ்துவிற்குப் பாதமுண்டாகாதாகவே. ஒருகால் சத்தியவஸ்துவிற்கும் பாதமுண்டாயின்; அச்சத்திய சத்திக்கும் பாதமுண்டாதல் வேண்டும். ஆனால் அவ்வெள்ளியின் பாதமோ அவ்வருக்கும் பிரத்தியட்சு சித்தமேபாகையால், அதைச் சத்தியமென்ஸ்பொருந்தாது. 'இவ்வெள்ளி சத்து' என்று மேற்கூறிய பிரத்தியட்சுமோ, வெள்ளியின்சத்தை விஷயப்படுத்துவதன்று; ஆனால் அவ் வெள்ளியின் அதிஷ்டான சத்தையே விஷயப்படுத்துவதாம். ஆகவே அந்தப் பிரத்தியட்சுத்தின் வலிவானும் அவ்வெள்ளி சத்தியமெனல் பெறப்படாது.

அல்லது, சத்தியவயங்களோடு வெள்ளியினவயங்களும் எப்போதும் கலந்தேயிருக்கின்றன என்று கூறுதலும் அசங்கதம். ஏனெனின், வெள்ளியினுற்பத்திக்குப்பிறுவும் அச்சத்தியினவயவங்கள் எப்படிப்பிரத்தியட்சுமாய்த்தோன்றிற்றோ, அப்படியே அவ்வெள்ளியவயங்களும் பிரத்தியட்சுமாய்த் தோன்றவே வேண்டும். வெள்ளிதைஜச (தேயுக்களும்) நிரவியம். அது அக்கினியின் சையோகத்தால் நாசமுறுது. அத்தியந்த அக்கினியின் சையோகத்தால் அச்சத்திசாம்பாருங்கால் யாவருக்கும் அவ்வெள்ளியவயவம் பிரப்தமாதல் வேண்

மும். குன்றிமணிக்கொத்தின்கண் எங்கே அக்கினிப்பிரம் முண்டாகின்றதோ, அங்கே அச்சத்திய அக்கினியால் அக்குன்றிமணிக்கொத்தும் அழிவுறவேண்மும். இத்தொடக்கத்துப் பலவகைத்துஷணங்கள் அச்சத்தியாதிவாதத்தின்கண் பிரப்தமாகின்றன. ஆகையால் அவ்வாதம் முற்றும் அசங்கதம்.

ஆத்மக்கியாதிவாதம்.

சுண்ணிகவிஞ்ஞானவாதிகளான யோகாசாரி பிரமஸ்தலத்தில் ஆத்மக்கியாதியை யங்கேரிக்கின்றனர். அவர்கருத்தாவது:—சரீரத்தினைகத்துள்ள சுண்ணிகவிஞ்ஞானம் எதுவோ அதுவே ஆன்மா. அவ்விஞ்ஞானவான்மாவிற்குவேறுகப் பிறிதோர் பொருள் அகத்தும் புறத்துமில்லை. ஆனால் எல்லாப் பொருள்களும் அவ்வுணர்வின் ஆகாரவிசேடங்களேயாம். ஆகையால் அச்சத்தியின்கண் வெள்ளி தோன்றுதல் எதுவோ, அதுவும் அவ்வகத்துணர்வின் தர்மமேயாம். அவ்வகத்து வெள்ளியே தோஷவல்லமையால் புறத்ததுபோலத் தோன்றுகின்றது. இதுவெள்ளியன்று யென்னும் ஞானத்தால் அவ்வெள்ளி, சொருபமாகப் பாதமாகின்றதில்லை. ஆனால், அவ்வகத்து வெள்ளியின்கண் இதுவெனும் வடிவப்புறத்ததன்பாதமே யுண்டாகின்றது.

இம்மதமும் நலமன்று. ஏனெனின், அவ்வெள்ளி முதலியன அகத்ததென்பதில் ஒர்பிரமாணமும் யுத்தியும் கிடையா. நேத்திரேந்திரியத்தால் அவ்வெள்ளி முதலிய பொருள்கள் அவ்வருக்கும் பாகியதேசத்தின்கண்ணே தோற்றுகின்றன. இன்பத்துன்ப முதலியனமாதிரமே அகத்தே தோற்றுவனவாம். ஒருகால் அவைகளைப்போன்று அவ்வெள்ளி முதலியனவும் அகத்ததேயாயின், நேத்திரேந்திரியமன்யிலும் அவ்வெள்ளி முதலியன பிரத்தியட்சுமாதல் வேண்டும். அவ்வாறுகின்ற தின்றுகையால் அவற்றைப் புறத்ததாகவே கோடல் வேண்டும்.

இதுவெனல் சந்திதிக் (எதிரிடத்திற்) காழ். இதுவெள்ளியன்று என்னும் ஞானத்தால் இதுவெனல் நிஷேதிக்கப்படுமாயின், அவ்வெள்ளியின்கண் தூரத்தன்மையாகிய அச்சநிதிதன்மையே பிரப்தமாகும். அத்தியந்த சந்தியான விஞ்ஞானத்தன்மை பிரப்தமாகாது ஆகையால் இது வெள்ளியன்று என்னும் ஞானம் அவ்வெள்ளியின் இதுவென்பதை மாத்திரமே நிஷேதிக்கின்றதென்னும் அவர் கூற்றுமித்தையேயாம். இவ்விஞ்ஞானவாதி மதத்தின் அகலகண்டனம் நியாயப்பிரகாசம் இரண்டாவது பரிச்சேதத்தின்கண் கூறியிருத்தலின், ஆங்குணர்க்.

அந்நியதாக்கியாதிவாதம்.

நையாயிகர் பிரமஸ்தலத்தில் அந்நியதாக்கியாதியை யொப்புக்கின்றனர். அவர்கருத்தாவது:—இதாஜதம் என்னும் பிரமஞானத்திற்கு விஷயமாகிய இராஜதம், எதிரேயுள்ள சத்தியின்கண்ணில்லை. ஆனால் கார்த்தையின் கரத்தில் கைவளைமுதலிய வடிவாகத் தேசார்த்தத்தின்கண்ணேயுளது. அச்சத்தியாஜத்தின் அனுபவத்தாலுண்டாகும் சம்ஸ்காரமுடையவனுனது தோஷத்தோடுங்கூடிய நேத்திரத்திற்கு எப்போது அவ்வெள்ளிக்கொப்பான எதிரேயுள்ள

சுத்தியோடு சையோக சம்பந்தமுண்டாகின்றதோ, அப்போது அவ்வொப்புமைக் காட்சியால் சம்ஸ்காரம் உற்பத்தமாக, அவனுக்குத் தேசாந்தரத்திலுள்ள இரஜதத்தின் ஸ்மிருதியுண்டாகின்றது. அதன் பின்னர் தோஷவசத்தால் எதிரேயுள்ள சுத்தியே அத்தேசாந்தரிய இரஜதமாகப் பிரத்தியட்சமாகின்றது. அதாவது ஸ்மிருதி ஞானத்திற்கு விஷயமாகிய இரஜதத்தின் இரஜதத்தன்மை ததர்மம் எதிரேயுள்ள சுத்தியின்கண் 'இதாரஜதம்' என்று பிரத்தியட்சமாய்க் காணப்படுகின்றது. இதனை அந்நியதாக்கியாதி என்பர். ஒருபொருள் வேறு உருவமாய்தோற்றுதல் அந்நியதாக்கியாதி எனப்படும். அது, எதிரேயுள்ள சுத்தி, இரஜதத்தன்மை உருவமாகவும், எதிரேயுள்ள இரச்சு சர்ப்பத்தன்மை உருவமாகவும் தோற்றுதல் பேராலாம். இங்ஙனம் பிராந்திஞானத்தால் எதிரேயுள்ள சுத்தி முத்தியவற்றிற் பெறப்படும் இரஜத முத்தியவை எவையோ அவைகட்கு இதாரஜதமன்று என்னும் ஞானத்தால் நிஷேதமும் சம்பவிக்ஷகமும்.

சங்கை:—தேசாந்தரத்திலுள்ள இரஜதம் எதிரேயுள்ள சுத்தியின்கண் விளங்குகின்றதெனக்கொளின், இதாரஜதம் என்னும் பிரமஞானத்திற்கு அவ்விரஜதாம்சத்தில் பிரத்தியட்சம சம்பவியாதாகும். ஏனெனின், விசிஷ்டப்பிரத்தியட்சத்தில் விசேஷண விசேஷ்யமாகிய விரண்டினோடு இந்திரியத்தின் சம்பந்தம் காரணமாகின்றது. எங்ஙனம் தண்டபுருஷன் என்னும் விசிஷ்டப்பிரத்தியட்சத்தில் தண்டவிசேஷணத்துடனும், புருஷவிசேஷ்யத்துடனும் நேத்திரேந்திரியத்தின் சையோக சம்பந்தம் காரணமாமோ, அங்ஙனமே எதிருற்ற சுத்தி விசேஷ்யத்துடனே நேத்திரேந்திரியத்திற்குச் சையோக சம்பந்தமாம். ஆனால், அத்தேசாந்தரத்திலுள்ள இரஜத விசேஷணத்தோடு அந்நேத்திரேந்திரியத்திற்கு ஒரு சம்பந்தமுமின்று. ஆகலின் 'இதாரஜதம்' என்னும் பிரமஞானத்திற்கு அவ்விரஜத அம்சத்தின்கண் பிரத்தியட்சத்தன்மை உண்டாகாது. ஆனால், நையாயிகர்களாகிய நீவிரோ 'இதாரஜதம்' என்னும் பிரமஞானத்திற்கு அவ்விரஜத அம்சத்தின்கண், பிரத்தியட்சமே பொப்பியிருக்கின்றீர்.

சமாதானம்:—விசிஷ்டப் பிரத்தியட்சத்தில் விசேஷணத்தோடு இந்திரியசம்பந்தத்தை நாம் காரணமெனக்கொள்வதில்லை. ஆனால் நாம் விசேஷ்யத்தோடு இந்திரியத்தின் சம்பந்தத்தையும், விசேஷணத்தின் ஸ்மிருதி ஞானத்தையும், விசேஷணவிசேஷ்யமாகிய விரண்டின் சம்பந்தமின்மையைக் கவராமையையும் முதலிய சாமக்கிரிகளையே விசிஷ்டப்பிரத்தியட்சத்திற் காரணமென்றொப்புக்கின்றோம். அக்காரணக்கருவிகள் பிரமஸ்தலத்தில் உள்ளனவே. ஆண்டு, எதிருற்ற சுத்தியாகிய விசேஷ்யத்தோடு நேத்திரேந்திரியத்திற்குச் சையோக சம்பந்தமும், அவ்விரஜதமாகிய விசேஷணத்தின் ஸ்மிருதி ஞானமும், தோஷவசத்தால் அவ்விசேஷணவிசேஷ்யமாயிரண்டின் சம்பந்தமின்மையைக் கவராமையிருக்கின்றன. அக்காரண சாமக்கிரிகளிருக்கவே 'இதாரஜதம்' என்று இரஜதத்தை விஷயப்படுத்தும் பிரமஞானத்திற் பிரத்தியட்சத்தன்மை சம்பவிக்ஷித்தாகலின் அவ்விரஜதமாகிய விசேஷணத்தோடு நேத்திரேந்திரியத்தின் சம்பந்தத்திற்கு ஓர் பயனுமில்லை. ஒருகால் அவ்விசேஷணத்தோடு இந்திரியத்தின் சம்பந்தம் விசிஷ்டப் பிரத்தியட்சத்திற்குக் காரணமாகத் தியமெனினி; 'அவன் இத்தேவதத்தன்'

என்னும் பிரத்தியட்சிஞானை யுணர்விற்குப் பிரத்தியட்சத்தன்மை உண்டாகாது. ஏனெனின், அத்தேசகால விசிஷ்டத்தன்மையாகிய அவன் என்னும் விசேஷணம் கடந்ததாதலால், அதனோடு நேத்திரேந்திரியத்திற்குச் சம்பந்தமே சம்பவியாது. கூறிய முறைப்படி அவ்விசேஷணஞானம் அவ்விசிஷ்டப்பிரத்தியட்சத்திற் காரணமென்றங்கிரிக்கின், அவன் என்னும் விசேஷணத்தின் ஸ்மரணஞானமும், தேவதத்தனோடு நேத்திரேந்திரியத்திற்குச் சையோகசம்பந்தமுமிருக்கின்றனவாகலின் பிரத்தியட்சிஞானை யுணர்விற்குப் பிரத்தியட்சத்தன்மை பொருந்தும்.

சங்கை:—'அவன் இத்தேவதத்தன்' என்னும் ஞானத்திற்குத் தேவதத்தனென்னும்புருஷஅம்சத்திற் பிரத்தியட்சமும், 'அவன் என்னும் அம்சத்திற் பிரத்தியட்சமின்றி ஸ்மிருதியிருக்கின்றன. ஸ்மிருதி ஞானத்தில் இந்திரியத்திற்கும் பொருட்குமுள்ள சம்பந்தம் அபேட்சிக்கப் படுகின்றதில்லை.

சமாதானம்:—'அவன் இத்தேவதத்தன்' என்னும் ஞானத்திற்கு அவன் என்னும் அம்சத்தில் ஸ்மிருதியங்கிரிக்கின்; அவ்வொரே ஞானத்திற் பிரத்தியட்சத்தன்மை ஸ்மிருதித்தன்மை யென்னுமிருதருமங்கட்குக் கலப்புக்குற்றம் வரும்; அதனால் ஜாதிபாதிக்கப்படும். பிரத்தியட்சத்தன்மை, ஸ்மிருதித்தன்மை யென்னுமிருதர்மங்களில் ஜாதித்தன்மையே சம்பவியாதாகும். ஆகவே 'அவன் இத்தேவதத்தன்' என்னும் ஞானத்திற்கு அவன் என்னும் அம்சத்திலும் பிரத்தியட்சமே பொப்பவேண்டும். இவ்வாறு இந்திரிய சம்பந்தமன்றியே எங்ஙனம் அவன் என்னும் அம்சத்திற் பிரத்தியட்ச முண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே அத்தேசாந்தரத்துள்ள இரஜதத்திற்கு இந்திரிய சம்பந்தமன்றியே 'எதிருற்றசுத்தியில் 'இதாரஜதம்' என்னும் விசிஷ்டப்பிரமப்பிரத்தியட்சம் சம்பவமாம்.

அல்லது அத்தேசாந்தரத்துள்ள இரஜதத்தோடு நேத்திரேந்திரியத்திற்கு அவ்விரஜதத்தை விஷயப்படுத்தும் ஸ்மிருதி ஞானமாகிய அலெனகிகசம்பந்தமும், எதிருற்ற சுத்தியோடு அவ்விந்திரியத்திற்குச் சையோகமாகிய இலெனகிக சம்பந்தமுமிருக்கின்றனவாகலின் 'இதாரஜதம்' என்னும் பிரமஞானத்திற்கு அவ்விரஜத அம்சத்திற் பிரத்தியட்சத்தன்மை நிகழும். நையாயிகர் சையோகம், சையுத்தசமவாயம், சையுத்தசமவேதசமவாயம், சமவாயம், சமவேதசமவாயம், விசேஷணத்தன்மை என்னும் ஆறுசம்பந்தங்களை இலெனகிக சம்பந்தமெனவும்; சாமானியலட்சணம், ஞானலட்சணம், யோகஜதர்மலட்சணம் என்னும் மூன்றுசம்பந்தங்களை அலெனகிக சம்பந்தமெனவும் கூறுவர். அவ்விருவகைச் சம்பந்தங்களை நியாயப்பிரகாசம் ஆறுவது பரிச்சேதம் பிரத்தியட்ச நிருபணத்தில் விஸ்தாரமாய்க் கூறியிருக்கின்றோம். வேண்டுமொர் ஆண்டறிந்து கொள்க. இவ்வாற்றால் 'இதுவெள்ளி' என்னும் பிரமஞானம் அந்நியதாக்கியாதி வடிவமேயாகலின் அந்தப் பிரமஞானத்திற்கு விஷயமாகிய இரஜதம் மித்தை யெனல் பொருந்தாது.

இவ்வந்நியதாக்கியாதிவாதி நையாயிகரின் மதமும் அசங்கதம். ஏனெனின், 'இதுவெள்ளி' என்னும் பிரமஞானத்திற்கு விஷயமாகிய வெள்ளிக்கு

தேசாந்தரஸ்திதி யங்கிகரிக்கின்; அவ்வெள்ளியோடு நேத்திரேந்திரியத்திற் குச்சையோகசம்பந்தம் சம்பவியாது. இந்நிரிய சம்பந்தமில்லாத வஸ்து பிரத்தியட்சமாகாதாலின், அவ்விரஜதஞானத்திற்குப்பிரத்தியட்சத் தன்மையே யுண்டாகாது. 'இதுவெள்ளி' என்னும் பிரமஞ்ஞாநந்தரம். 'இரஜதத்தை நேராயக்காண்கின்றேன்' என்னுமதுபவம் யாவருக்கு முண்டாகின்றது. அவ்வதுபவந்தால் அவ்விரஜதஞானத்திற்குப் பிரத்தியட்சத்தன்மையே சித்தமாம்

அல்லது நையாயிகர் விசேஷணத்தின் ஸ்மிருதி ஞானத்தையும், விசேஷியத்தோடு இந்திரியத்தின் சம்பந்தத்தையும், விசேஷ்டப் பிரத்தியட்சத்திற் காரணமென்றொப்பினர்; அது பொருந்தாது. ஏனெனின், அச்சாமக்கிரிகள் 'தண்டபுருஷன்' என்றல் முதலிய வெல்லாவிசேஷ்டப்பிரத்தியட்சங்களில் காரணமாதல் காணப்படுகின்றதில்லை. ஆனால், விசேஷண விசேஷியமாகிய இரண்டினுள்ள இந்திரியத்தின் சம்பந்தமே காரணமாகக் காணப்படுகின்றது. மேலும் 'அவன் இத்தேவதத்தன்' என்றும் பிரத்தியபிஞ்ஞாநினுணர்வு கேவலம் தேவதத்த அம்சத்திற் பிரத்தியட்சமும், அவன் என்றும் அம்சத்திற் பிரத்தியட்சமின்றி ஸ்மிருதியுமாகின்றது. 'அவன் இத்தேவதத்தன்' என்றும் பிரத்திய பிஞ்ஞாநினுணர்விற்கு அவன் என்றும் அம்சத்தில் ஸ்மிருதி யங்கேசிக் கின்; நையாயிகர், 'பிரத்தியட்சத்தன்மை ஸ்மிருதித்தன்மை என்னுமிரு தர் மங்களின் ஜாதித்தன்மைகள், கலப்புக்குற்றத்தால் பாதிக்கப்படுமெனக் கூறினர்; அது அசாத்தம். ஏனெனின், வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் அபித்தைக்கு அநிகித்தமான (மீறின) கோர் சடசாதி அங்கேகாரமில்லை. ஆனால், அவ்வபித்தையே அவ்வக்காரியத்தின்கண் அதுகதமாக (உள்விடாக) நின்று அவ்வச்சாதிவடிவாகத்தோன்றுகின்றதாகவின் சித்தாந்தத்தில் அச்சாதிக்குக் கலப்புக்குற்றம் வருமெனல் பொருந்தாது.

அல்லது நையாபிகர் அத்தேசார்தரத்துள்ள இராஜத்தோடு நேத்திரேந்திரியத்திற்கு ஞானவடிவ சம்பந்தத்தை யொப்பினர்; அதுவும் அசங்கதம். ஞானத்திற்கும் நேத்திரத்தின் சம்பந்த முண்டெனின், எங்கே ஒருவனுக்கு மலையின்கண் வன்னியின் அனுமிதி ஞானமுண்டாகின்றதோ, அங்கனும் அவ்வன்னியின் பிரத்தியட்ச ஞானமேயுண்டாதல் வேண்டும். ஏனெனின், 'மலைவன்னியுடைந்து' என்னும் ஞானத்தில் மலை விசேஷியமும் வன்னி விசேஷணமும். ஆண்டு மலையினுடனே நேத்திரேந்திரியத்திற்குச் சையோக சம்பந்தமாம். வன்னியோடு அவ்வன்னியின் ஸ்மிருதிஞான சம்பந்தமாம். அவ்விந்திரிய அர்த்த சம்பந்தத்தாற்றோன்றுதலால் அவ்வன்னிஞானத்திற்குப் பிரத்தியட்சத்தன்மையே யுண்டாதல் வேண்டும்; அதனால் அனுமானப்பிரமாணமே இன்றும் முடியும். ஆகவே அந்த ஞானத்தை இந்திரிய சம்பந்தமெனல் பொருந்தாது. 'அல்லது 'இதுவெள்ளி' என்னும் பிரமஞானத்தின் விசேஷமாகிய வெள்ளிக்குத் தேசார்தரத்தில் ஸ்திதி யங்கேசிக்கின் வெள்ளிவிருப்புடையோனுக்கு அத்தேசார்தரத்திலேயே பிரவிருத்தியுண்டாதல் வேண்டும்; எதிருந்திற்பிரவிருத்தியுண்டாதல் கூடாது. ஞானம்பாண்டு தூள்விசேயப்படுகின்றதோ ஆண்டே புருஷனுக்குப் பிரவிருத்தி நிகழ்தல் நியமமாகுகின். தேசார்

தரத்துள்ள இரஜதம் எதிருற்ற சுத்தியிற் பிரதிதியாகின்றது என்னும் அந்நிய
தாக்கியாதிவாதி நையாயிகம்தம் அத்தியந்தம் அசங்கதம்.

அநிர்வசனீயக்கியாதி வாதம்.

இவ்வாறு பிரமஸ்தலத்தில் அக்கியாதி, அசத்தகியாதி, சத்தகியாதி, ஆத்மக் கியாதி, அந்ரியதாக்கியாதி, எனமுற்கூறிய ஐந்துகியாதிகள் பொருந்தா. ஆகவே; ஆறாவது அபிரீவசனியக்கியாதியே அங்கேகரிக்கவேண்டும். அஃதாவது பிரமகாலத்தில் சுத்தியின்னகண் அபிரீவசனிய இரஜதம்உற்பத்தியாகின்றதெனக் கொள்ளவேண்டும்.

சங்கை:—உலகப்பிரசித்தமான வெள்ளியிலுற்பத்தி அனயவமுதலிய சாமக்கிரியாநுண்டாகின்றது. அவ்வவயவசாமக்கிரி அச்சுத்திதேசத்திலின்று. ஆகலின் அச்சுத்தியில் இராஜதத்தின் உற்பத்தி சம்பவியாது. அறம்பாவமாகிய அதிருஷ்டமே அவ்விராஜதத்தை உற்பத்திசெய்யுஞ் சாமக்கிரியெனின்; அது பொருந்தாது. ஏனெனின், அவ்வவயவமுதலிய திருஷ்டசாமக்கிரியன்றி அவ்வதிருஷ்டம் ஓர்காரியத்தையும் உற்பத்திசெய்யாது. ஒருகால் அத்திருஷ்ட சாமக்கிரியன்றியே அவ்வதிருஷ்டம் ஆரியோற்பத்தியைச் செய்யுமெனின்; மண், சூலாலன்முதலிய திருஷ்டசாமக்கிரி அன்றியே அவ்வதிருஷ்டத்தாற் கடமுதலியனவு முற்பத்தியாதல் வேண்டும்.

சமாதானம்:—பிரசித்தமான இராஜதந்தை உற்பத்தியெய்யும் அவயவமுத
லிய இலௌகிக சாமக்கிரிகள் எவையோ, அவைகள் அந்தப் பிரமத்திற்கு விஷ
யமாகிய இராஜதந்தை உற்பத்தியெய்வனவன்று. ஆனால், அவ்விலௌகிக சாம
க்கிரிகளினும் வேறான சாமக்கிரியே அவ்விராஜதந்தை உற்பத்தி செய்வதாம்.
அதைக்காட்டுதும்:—உண்மையான இராஜதந்தின் அனுபவத்தாற் பிறந்த சம்ஸ
காரமுடையவனது நேத்திரோந்திரியத்திற்கு எப்போது எதிருற்ற சுத்தியோடு
சையோகசம்பந்த முண்டாகின்றதோ, அப்போதே அந்நேந்திரவாயிலாக வெ
ளியே புறப்பட்ட அந்தக்கரணவிறுத்தி அச்சுத்தியின் இத்மாகாரமாயும், சாக்
சக்கியாகார (இடைவிட்டொளிர்ந்தலாகார) டியும் உற்பன்னமாகின்றது.
அச்சாக்சக்யமாகிய ஒப்புமைக்காட்சியால் முன்பார்க்க அவ்விராஜதந்தின்
சம்ஸ்காரம் உற்புத்தமாகின்றது. அவ்வுற்புத்த சம்ஸ்காரமாகிய தோஷத்
தைச்சுகாரியாயுடைய, இஃதெனும் அம்சாவச்சின்னசைதன்னியத்திலுள்ள
தும், அச்சுத்தியின் சுத்தித்தன்மை, கறுமுதுகுடைமை, முக்கோணமுதலிய
விசேஷ அம்சத்தை மறைந்துள்ள துமாகிய அவித்தை எதுவோ, அது சேஷாப
த்தை (காரியாபிமுகா வஸ்தையை) யடைந்ததாய் இராஜதாகார பரிணமத்தை
யும், அவ்விராஜதந்தை விஷயப்படுத்தும் ஞானகாரபரிணமத்தையு மடைகின்
றது. இதனை அபிர்வசரீயக்கியாதி எனப்படும். இவ்வாறே இரக்க சர்ப்பமுத
லிய எல்லாப் பிரமஸ்தலங்களிலும் உணர்ந்துகொள்க.

சங்கை:—பிரமஸ்தலத்தில் அவ்வறித்தை மேற்கூறியவாறு இரகசிய முதலிய பொருள்களினாகார பரிணாமத்தையோ அடைக. ஆனால் அதற்கு ஞானாதாரபரிணாம மங்கீசரித்தல் அசங்கதம். ஏனெனின், அவ்வறித்தைக்கு

ஞானகாரபரிணம மொப்புலதில் ஓர்பயனுமின்று. பயனின்றி ஓர்பொருளை யங்கீகரித்தல் வியர்த்தமேயாம். இதுரஜதம் என்னும் விபவகாரத்தின் பொரு ட்டு அவ்வவிதத்தைக்கு இரஜதாகாரவிருத்தி அவசிய மொப்பவேண்டுமெனின்; அதுபொருந்தாது. ஏனெனின், சுகதுக்கமுதலியவைகளைப்போன்று, பிராதி பாசிக இரஜதமும் சாட்சிசைதன்னியத்தினிடத்தே அத்தியஸ்தமாம். ஆகவே அவ்விரஜதாகார விருத்தியன்றியே அச்சாட்சிசைதன்னியத்தால் அவ்விரஜத த்தை விஷயப்படுத்தும் விபவகாரம்பெறப்படுகின்றது; அவ்விபவகாரத்தின் பொருட்டு இரஜதாகார அவித்தியா விருத்தியை யங்கீகரித்தல் ரித்பயன்.

அவ்விரஜதாபரோட்சத்தன்மையைப் பெறும்பொருட்டே அவ்வவித்தி யாவிருத்தியின் அங்கீகாரமாமெனின்; அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், அநாவிருத (மறைவுபடாத) சாட்சிசைதன்னியத்தோடு தாதான்மியமிருத்த லால் சுகதுக்காதிகளைப்போன்று அவ்வவித்தியா விருத்தியன்றியே அவ்விரஜத மும் அபரோட்சமாதல் கூடும். ஆகலின் அவ்விரஜதாபரோட்சத்தன்மையின் பொருட்டு அவ்வவித்தியாவிருத்தியை யங்கீகரித்தலும் ரித்பயன்.

அவ்விரஜதாகார அவித்தியாவிருத்தியை யங்கீகரியாவிடின்; அவ்விரஜதத்திற் ருக் காலாந்தரத்தில் ஸ்மரணையுண்டாதல் கூடாது. ஏனெனின், அதுபவத்தின் நாசத்தாற்றோன்றும்சம்ஸ்காரங்களினுளே ஸ்மரணஞான முண்டாடிகின்றது. ரித் தியமாதலாற் சாட்சிசைதன்னிய வஸுபவத்திற்கு நாசஞ்சம்பவியாது. ஆனால் அவ்விரஜதாகார அவித்தியாவிருத்தியை யங்கீகரித்தலால் அவ்விருத்திநாசமாக, அவ்விருத்தியுபகித வடிவான சாட்சிக்கும் நாசமுண்டாவதால், அவ்விரஜதத் தை விஷயப்படுத்தும் சம்ஸ்காரமும், அச்சம்ஸ்காரத்தால் ஸ்மிருதி ஞானமு முண்டாதல் கூடுமாகலின், அவ்விரஜதத்தின் ஸ்மிருதியைத் தோற்றுவிக்கும் சம்ஸ்காரத்தினுற்பத்தியின் பொருட்டு, அவ்விரஜதாகார அவித்தியா விருத்தி யை அவசியம் அங்கீகரிக்கவேண்டுமெனின்; அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், அவ்விரஜதப் பிரமத்திற்கு முன் உற்பத்தியான இதமாகாவிருத்தியின் நாசத் தானே அவ்விருத்தியுபகிதத்தன்மைவடிவான சாட்சியின்நாசமு முண்டாவ தால் அவ்விரஜதத்தை விஷயப்படுத்தும் சம்ஸ்காரத்தினுற்பத்தியும்; அந்த சம் ஸ்காரத்தினின்றும் ஸ்மிருதியின் உற்பத்தியும் சம்பவிக்கின்றன.

அல்லது சுகதுக்கமுதலிய விஷயங்கள் நாசமாகுங்கால், அச்சுகதுக்கமுத லிய உபகித சாட்சியும் நாசமுறுதலால் எவ்வனம் அச்சுகதுக்காதிகளோ விஷ யப்படுத்தும் சம்ஸ்காரத்தின் உற்பத்தியும், ஸ்மிருதிஞானத்தின் உற்பத்தியும் நிகழுமோ, அவ்வனமே அவ்விரஜத விஷயம் நாசமாக, அவ்விரஜத உபகித சாட்சியும் நாசமாவதால் அவ்விரஜதத்தை விஷயப்படுத்தும் சம்ஸ்காரத்தினுற் பத்தியும் ஸ்மிருதி ஞானத்தினுற்பத்தியும் நிகழும். ஆகலின் அவ்விரஜதத்தை விஷயப்படுத்தும் ஸ்மிருதியைத் தோற்றுவிக்கும் சம்ஸ்காரத்தினுற்பத்தியின் பொருட்டு அவ்விரஜதாகார அவித்தியாவிருத்தியை யங்கீகரித்தலும் ரித்பயன்.

சமாதானம்:—அவ்விரஜதத்தின் ஸ்மிருதியைத் தோற்றுவிக்கும் சம்ஸ்கா ரம் எதுவோ, அதன் உற்பத்தியின் பொருட்டே அவ்விரஜதாகார அவித்தியா

விருத்தியின் அங்கீகாரமாம். ஏனெனின், அவ்விரஜதானுபவவடிவான சாட்சி சைதன்னியம் உற்பத்திநாசமின்றி நித்தியமாம். ஆகலின் அதற்குச் சொரூப மாகவோ நாசஞ்சம்பவியாது. ஆனால் அவ்விரஜதாகார அவித்தியாவிருத்தியை யங்கீகரிக்குங்கால் அவ்விருத்தி நாசத்தால் அவ்விருத்தியுபகித சாட்சியும் நாச முறும், அதனால் இரஜதத்தை விஷயப்படுத்தும் சம்ஸ்காரத்தினுற்பத்தியும் அச் சம்ஸ்காரத்தால் ஸ்மிருதி ஞானத்தினுற்பத்தியும் உண்டாம். ஆகவே அவ்விர ஜதஸ்மிருதியைத் தோற்றுவிக்கும் சம்ஸ்காரத்தினுற்பத்தியின்பொருட்டு அவ் விரஜதாகார அவித்தியாவிருத்தியை யவசியம் அங்கீகரிக்கவேண்டும். அன்றி யும் அவ்வாதி எவ்விதமாகார விருத்தியின் நாசத்தால் இரஜதஸ்மிருதியைத் தோற்றுவிக்கும் சம்ஸ்காரத்தின் உற்பத்தியைக் கூறினனோ; அக்கூற்றும் அசங் கதம். ஏனெனின், அனுபவம், சம்ஸ்காரம், ஸ்மிருதி என்னும் மூன்றும் சமானவஸ்துவை விஷயப்படுத்துந்தன்மையானே அவைகளுக்கு ஒன்றுக்கொ ன்று காரியகாரணபாவமுண்டு. ஒரு வஸ்துவை விஷயப்படுத்தும் அனுபவத் தால் வேறு வஸ்துவை விஷயப்படுத்தும் சம்ஸ்காரமாவது அல்லது ஸ்மிருதி யாவது உண்டாகாது. ஒருகால் அவ்வாறுண்டாயின்கடத்தை விஷயப்படுத்தும் அனுபவத்தால் படத்தை விஷயப்படுத்தும் சம்ஸ்காரமும், ஸ்மிருதியும் உண் டாதல் வேண்டும். ஆகலின் அவ்விதமாகார விருத்தியினின்றும் இரஜதத்தை விஷயப்படுத்தும் சம்ஸ்காரத்தினுற்பத்தியும் ஸ்மிருதியினுற்பத்தியும் நிகழு மெனல் பொருந்தாது.

அன்றியும் அவ்வாதினால் இரஜத விஷயம் நாசமாக; அவ்விரஜத சம்ஸ்கா ரம் உற்பத்தியாகுமென்று முன் கூறப்பட்டது. அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெ னின், உலகத்திற் கடமுதலிய விஷயங்களின் நாசத்தால் அக்கடாதிகளின் சம்ஸ்காரத்தினுற்பத்தி காணப்படுவதில்லை. ஆனால் அக்கடாதிகளிருக்குங்காலத் தே அக்கடமுதலியவற்றின் ஞானநாசத்தால் சம்ஸ்காரங்களின் உற்பத்தி கா ணப்படுகின்றது. ஆதலால் எங்கும் ஞானத்தின் நாசத்தானே சம்ஸ்காரங்களி னுற்பத்தி அங்கீகரிக்க வேண்டும். சுகதுக்காதிகளில் அச்சுகதுக்க முதலிய விஷயங்களின் நாசத்தானே சம்ஸ்காரங்களினுற்பத்தி காணப்படுகின்றதென்று கூறின; அக்கூற்றுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், அங்கும் சம்ஸ்காரங்களி னுற்பத்தியின் பொருட்டுச் சுகதுக்கமுதலிய வாகாரமான விருத்திகளை அங் கீகரிக்கப்படும். அல்லது அந்தக்கரணத்திற்கும் அதன் சுகதுக்காதி தர்மங் களுக்கும் விருத்தியன்றியே சாட்சிபாசியத்தன்மையும், அச்சுகதுக்காதிகள் நாசமாக அவ்வுபகித சாட்சியின் நாசத்தால் சம்ஸ்காரங்களின் உற்பத்தியும் நிகழுமெனினும்; அவித்தியாகாரியமான பாகியகடமுதலிய பொருள்களின் சம்ஸ்காரத்தினுற்பத்தியோ, அக்கடமுதலியவாகார விருத்தியின் நாசத்தாற் றுன் காணப்படுகின்றது. அதுபோலவே அந்தப் பிராதிபாசிகரஜதமும் அவித் தியா காரியமாகலின் அவ்விரஜதாகாரவிருத்தியின் நாசத்தினுளே அவ் விரஜத சம்ஸ்காரத்தினுற்பத்தி யங்கீகரிக்கவேண்டும். ஒருகால் அவ்வாறங்கீ கரியாவிடின்; ஆசாரியர்கள் தம் தூற்றுகளினிடத்து சொப்பனத்தில் அச்சொப் பனப் பொருள்களினுதாரமான விருத்தியையும், ஜாக்கிரசொப்பனங்களில் அதுமாகார விருத்தியையும் அங்கீகரித்துள்ளவை ஏனவையோ, அவையனைத்தும்

அசங்கதமாகும். ஏனெனின், விருத்தியன்றியும் கேவலம் சாட்சியால் அப் பொருள்கள் விளங்குகின்றன. ஆதலால் அவ்விரஜதஸ்மிருதிக்கு ஏதுபூதமான சம்ஸ்காரத்தினுற்பத்தியின் பொருட்டு அவ்விரவசனியிரஜதாகார அவித்தி யாவிருத்தியை யவசிய மொப்பவேண்டும். ஈண்டுச் சிலநூலாரிரியர் கூறுவதா லது:—கடாகாரவிருத்தி உபகிதசாட்சிசைதன்னியத்தின்கண்ணுள்ள கடத் தின் நாதான்மியமே எவ்வாறு அக்கடத்தின் அபரோட்சத்தன்மையாமோ, அவ்வாறே அந்தப்பிராதிபாகிக ரஜதத்தின்கண்ணுள்ள அபரோட்சத் தன்மை யைப் பெறும்பொருட்டே அவ்விரஜதாகார அவித்தியாவிருத்தியை யவசியம் அங்கீகரித்தல் வேண்டும். அவ்விருத்தியன்றி அவ்விரஜதத்தின்கண் அவ்வுப ரோட்சத்தன்மையே சம்பவியாது.

சில ஆசிரியர்கள் இங்ஙனம் கூறுகின்றனர்:—எவ்வெவ்வியவகாரம் ஓர் போதையதாமோ, அவ்வெவ்வியவகாரம் ஓர்போதைய ஞானத்தானே சாத்திய மாம். எங்ஙனம் 'இது கடம்' என்னும் ஓர்போதைய வியவகாரம் ஓர் போதைய கடஞானத்தாற் சாத்தியமாமோ, அங்ஙனமே 'இது ரஜதம்' என்னும் வியவ காரமும் ஓர் போதையதாமாகவின், அவ்விரஜதமும் அதை விஷயப்படுத்தும் ஓர் போதைய ஞானத்தினுனே சாத்தியமாம். சாட்சிவடிவ ஞானத்தின்கண் ஓர்போதைய தன்மை சம்பவியாது. ஆனால் அவ்வவித்தியாவிருத்தி வடிவ ஞானத்திலேயே அவ்வோர்போதைய தன்மை சம்பவிக்ரும். ஆதலால் அவ் விரஜதவியவகாரத்தில் ஓர்போதையதன்மை சித்திக்கும்பொருட்டு அவ்விரஜ தத்தன்க்கோசரிக்கும் அவித்தியாவிருத்தியை அவசியம் அங்கீகரிக்கவேண் டும். ஒருகால் சாட்சி வடிவ நித்திய ஞானத்தானும் அவ்வோர்போதைய வியவ காரம் உண்டாமெனின்; கடமுதலிய பொருள்கள்களின் அவ்வோர் போதைய வியவகாரமும் அச்சாட்சி சைதன்னியத்தானே சித்திக்கக்கூடும். இதனால் கட முதலிய வாகாரமான அந்தக்கரணவிருத்தி சித்தியாது.

மற்றுஞ் சிலர் பிராதிபாகிக ரஜதமுதலிய ஆகாரமான அவித்தியாவிருத் தியைக் கண்டித்திருக்கின்றனர். அது பிரௌடிகவாதத்தொனவறிக. தன்னு மதியின் மேம்பாட்டையறிவித்தல் பிரௌடிகவாதமாம். ஆதலால் மேற்கூறிய லாறு பிரமஸ்தலத்தில் அவ்வவித்தையே ரஜதமுதலிய விஷயாகாரமாயும், அவ ற்றின்னானாகாரமாயும் பரிணமிக்கின்றதென்னும் அந்தம்நிர்தோஷமாகச் சித் தித்தது.

சங்கை:—பிரமஸ்தலத்திலே கத்தியின்கண் அவித்தையினின்றும் இரஜ தோற்பத்தி உண்டாகுமேல் அருக. அவ்விரஜதம் மித்தையாமாறு எங்ங னம்?

சமாதானம்:—உலகின்கண் இரத்தாஸிகனது மாயையாற் செய்யப்பட்ட பொருள்கள் மித்தையாகவே காணப்படுகின்றன. அதுபோல் அவித்தியா காரியமாதலால் அவ்விரஜதமுதலியனவும் மித்தையே. இரஜமுதலியவற்றின் மித்தியாத் தன்மையில் முற்கூறிய திருஷ்டார்த்தப்பத்தியே பிரமாணமாம்.

சுருதார்த்தாபத்தி நிருபணம்.

தாவி சொக ரோது விச (இ-ள்) ஆன்மஞானமுதையவன் சோகத்தை நாசஞ்செய்கின்றான். ஈண்டுச் சோக சப்தத்தாற் பிரமாத்தருத்தன்மை, கர்த் திருத்தன்மை முதலிய வெல்லாச் சம்பந்தங்களையும் விரகிக்கவேண்டும். இச் சுருதி வசனத்தாற் தேட்கப்பட்ட பந்தம் ஆன்மஞானத்தால் நிவிர்த்தியாம் என்பது எதுவோ, அது அப்பந்தத்தைச் சத்தியமென்றெழுப்புவதற் சம்பவி யாது. ஏனெனின், சத்தியவஸ்து ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாகாது; ஆனால் கிரியையினாற்றான் நிவிர்த்தியாகும். அது, தடிஞாண்டடித்தல் முதலிய கிரியை யாற் கடமுதலியன நிவிர்த்தியாதல் போலும். மித்தியாவஸ்து, ஞானத்தானே நிவிர்த்தியாம். அது ரச்ச்சர்ப்பத்தின் நிவிர்த்தி இரஜ்ஜுஞானத்தா லுண்டா தல் போலவாம். ஆகவே அவ்வான்மஞானத்தால் நிவிர்த்திக்கப்படுந்தன்மை அப்பந்தமித்தியாத் தன்மையன்றிச் சம்பவியாததாய் அப்பந்தத்தின் மித்தி யாத் தன்மையைக் கற்பிக்கின்றது. இதுவே சுருதார்த்தாபத்தியாம்.

சங்கை:—சத்தியவஸ்து, ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாகாதென்று நீவிர்கூறி யது அயுத்தம். ஏனெனின், ஸ்ரீராமாற் கட்டப்பட்ட சேதுவின் தரிசனத் தால் சத்தியமான பாபம் நிவிர்த்தியாகுமென்று சாஸ்திரப் பிரமாணத்தானறி யப்படுகின்றது. மேலும் கருடத்தியானத்தாற் சத்தியமான விஷத்தின் நிவிர் த்தியும் காணப்படுகின்றது. இவ்வாறே சத்தியமான பந்தமும் ஆன்மஞானத் தால் நிவிர்த்தியாகாதெனல் என்! ஆதலால் அப்பந்தம் மித்தையாதலின்றியும் ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாமாறு கூடும்.

சமாதானம்:—சத்தியபந்தம் ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாமென்பதில் நீவிர் கூறிய சேதுதரிசனமும் கருடத்தியானமுமாகிய திருஷ்டார்த்தங்கள் தார்ஷ் டார்த்தத்திற்கு விஷமம் (சரியற்றது). அவற்றால் மேற்கூறிய பொருளின் சித்தி யுண்டாகாது. அவ்விஷமத்தன்மை எங்ஙனையெனின் கூறுதும்:—சேதுவின் கேவுலதரிசனமாதிரத்தாற் பிரம்மஹத்தியாதிபாபங்கள் நிவிர்த்தியாகா. ஆனால், தர்மசாஸ்திரத்திற் கூறியுள்ள பிரம்மசரியம், செனசம், சத்தியபாஷண் (உண்மையுரைத்தல்) முதலிய நியமங்களோடுங்கூடிய அச்சேதுதரிசனமே பாபத்தைப் போக்கடிக்கும். ஒருகால் அந்நியமங்களின்றியே கேவலம் அச் சேதுதரிசனமாதிரத்தானே பாபம் நிவிர்த்தியாகுமெனின்; ஆங்குறையும் மிலேச்சர் முதலியோருக்கும் அச்சேது தரிசனத்தால் பாபநிவிர்த்தி யுண்டா தல் வேண்டும்.

அச்சேது தரிசனமாதிரத்தால் அம்மிலேச்சர் முதலியோருக்கும் பாப கர்மத்தின்நிவிர்த்தி உண்டாகுமெனின்; அச்சேதுவைத்தரிசிக்கும் கர்த்தாவைக் குறித்து பாபநிவிர்த்தியின் பொருட்டு அந்நியமங்களை விதித்த தர்மசாஸ்திர மே போலியாகும். கிரியையாகிய நியமங்களுடன் கலந்துள்ளதால் அச்சேது தரிசனமும் கிரியை வடிவையாகும்; ஞானவடிவாகாது. அந்தக்கிரியை வடிவான சேதுதரிசனத்தால் அச்சத்தியபாபமும் நிவிர்த்தியாகக்கூடும்; அவ்வாறே கரு டத்தியானமும் மானசக்கிரியையாகவின் அந்தக்கிரியையாகிய தியானத்தால்

அச்சத்திய விஷமும் நிவிர்த்தியாதல் கூடும்; என் றிங்ஙனங் கூறின்; அதுபொருந்தாது. ஏனெனின், ஈண்டுப் பிரசங்கத்தில் வேறுசாதனத்தின் அபேட்சையின்றி கேவலம் ஆன்மஞானத்தானேயே பந்தம் நிவிர்த்தியாமென்று சுருதி கூறுகின்றது. அந்த ஞானத்தால் நிவிர்த்திக்கப்படுதன்மை அப்பந்தத்தைச் சத்தியமென்பதற் சம்பவியாது. ஆகவே அந்த ஞானத்தால் நிவிர்த்திக்கப்படுதன்மை அப்பந்தத்தின் மித்தியாத் தன்மையைக் கற்பிக்கின்றது.

பிரமாத்தூவிசாரம்:

சங்கை:—முன்னே, ஞானத்தால் நிவிர்த்திக்கப்படுதன்மையாற் பிரமாத்திருத்தன்மை முதலிய பந்தம் மித்தையெனல் துணியப்பட்டது. ஆண்டுப் பிரமாதா வென்பது யாது? அதாவது பிரமாதாவெனல் ஆன்மாவையா? அல்லது அந்தக்கரணத்தையா? சுலோமொ ஹ்யம் பஹுஷ்டம் (அசங்கனன்றே இப்புருஷன்)—என்னுந் தொடக்கத்துச் சுருதிகள் ஆன்மாவை அசங்கமென்றறையுள்ளன. பிரமாஞானத்தின் ஆசிரயத்தைப் பிரமாதாவென்பராகையின், அவ்வசங்க ஆன்மாவில் பிரமாதாத் தன்மை சம்பவியாது. அவ்வாறே அந்தக்கரணத்திலும் பிரமாதாத் தன்மை சம்பவியாது. ஏனெனின், அவ்வந்தக்கரணம் பூதங்களின் காரியமாவதாற் கடாதிகளைப்போன்று ஜடமாம். அன்றியும் பிரமாத்திருத்தன்மை முதலிய தர்மங்கள் சேதனத்தினவாமாகையின் ஜட அந்தக்கரணத்தினிடத்து அந்தப்பிரமாதாத் தன்மையே சம்பவியாது.

சமாதானம்:—கேவல ஆன்மாவையும், கேவல அந்தக்கரணத்தையும் பிரமாதாவென்று யாம் அங்கீகரிப்பதில்லை. ஆனால், யாம் அந்தக்கரண விசிஷ்டசைதன்னியத்தையே பிரமாதாவென் றங்கீகரிக்கின்றோம். அந்தப் பிரமாதாவே கர்த்தாவும் போக்தாவுமாம். பிரமாஞானத்திற்கு ஆசிரயமாவதால் அவ்வந்தக்கரண விசிஷ்ட சைதன்னியம் பிரமாதாவெனப்படும். முயற்கியாகிய கிருதிக்கு ஆசிரயமாவதால் கர்த்தாவெனப்படும். தர்மாதர்மங்களாற்றோன்றிய கருதுக்கருகர்ச்சிக்கு ஆசிரயமாவதால் போக்தாவெனப்படும். பிரமாத்திருத்தன்மை, கர்த்திருத்தன்மை, போக்திருத்தன்மை என்னும் மூன்றும் அவ்வந்தக்கரண விசிஷ்ட சைதன்னியமான பிரமாதாவின்மே தர்மங்களாம். கேவல ஆன்மாவிற்கும், கேவல அந்தக்கரணத்திற்கும் பிரமாத்திருத்தன்மை முதலிய தர்மங்களின்றி.

சங்கை:—அவ்வந்தக்கரண விசிஷ்ட சைதன்னியமான பிரமாதா, அவ்வந்தக்கரண, சைதன்னியங்களைவிடவேறன்று. அன்றியும் அந்தப்பிரமாத்திருத்தன்மைத் தர்மம் கேவல சைதன்னியத்திலாவது கேவல அந்தக்கரணத்திலாவது இராது. ஆகையின் அந்தப் பிரமாத்திருத்தன்மை அவ்வந்தக்கரண விசிஷ்ட சைதன்னியத்தினிடத்தே இருக்குமெனல் எங்ஙனம்?

சமாதானம்:—கேவல ஆன்மாவிலும் கேவல அந்தக்கரணத்திலும் பிரமாதாத் தன்மை எங்ஙனம் வாஸ்தவமாயிராதோ, அவ்வனமே அவ்வந்தக்கரண விசிஷ்ட சைதன்யத்திலும் பிரமாதாத் தன்மைவாஸ்தவமாயிராது. ஆனால் சுத்தியின்கண் ரஜதம் எங்ஙனம் ஆரோபமாமோ, அங்ஙனமே அவ்வந்தக்கரண விசிஷ்ட சைதன்யத்தின்கண் பிரமாதாத் தன்மை ஆரோபமாம்.

சங்கை:—சுத்தியின்கண் ரஜதாரோபத்திற்குப் பூர்வம் ஒருவனுக்குத் தேசார்த்தத்திலுள்ள ரஜதத்தின் யதார்த்த அனுபவமுண்டாம்; அவ்வனுபவஜன்ய சம்ஸ்காரத்தானே எங்ஙனம் அவனுக்கு அச்சுத்தியின்கண் ரஜதம் ஆரோபமாமோ, அங்ஙனமே அவ்வாரோபத்திற்குப் பூர்வம் யாதாமொரு வஸ்துவின்கண் பிரமாதாத் தன்மையின் யதார்த்த அனுபவமுண்டாமேல்; அப்போது அவ்விசிஷ்ட சைதன்யத்தின்கண் பிரமாதாத் தன்மையின் ஆரோபம் சம்பவிக்கும். யதார்த்த அனுபவத்தானன்றி ஆரோபம் சம்பவியாது.

சமாதானம்:—எவ்வஸ்து ஆரோபமாமோ, அவ்வஸ்துவின் அநிபவமாத் திரம் பூர்வமேவென்றும். அவ்வனுபவம் யதார்த்தமாயினுமாகுது; அல்லது பிரமமாயினுமாகுது. சம்ஸாரத்தின்கண் அநாதியாகவே இச்சிவனுக்கு அவ்வந்தக்கரண விசிஷ்ட சைதன்யத்தினிடத்துப் பிரமாதாத் தன்மைப்பிரமம் நிகழ்ந்துவருகின்றது. அது ஆரோபமாதல், பூர்வபூர்வ பிரம அனுபவத்தாற்றோன்றும் சம்ஸ்காரங்களினின்றும் உத்தரோத்தர பிரமாதாத் தன்மை யுண்மையின் பெறப்படும். இவ்வாறே கர்த்திருத்துவ போக்திருத்துவ ஆரோபங்களிலும் உணர்ந்து கொள்ளுக.

இங்கே நையாயிகர் கேவல ஆன்மாவிற்கே பிரமாத்திருத்தன்மை முதலிய தர்மங்களுண்டென்று கூறுகின்றனர். அவர்கூற்று சுருதி ஸ்மிருதிப்பிரமாணங்களுக்கு விருத்தமாதலால் அசங்கம். ஸாக்ஷி வெந்தா கெவலொ மித்யுஸா! சுலோமொ ஹ்யம் பஹுஷ்டம்! ஸாரோஸ்டிராவி செளதேய மகரொசி நலி வ்யுதெ (ஆன்மாசாட்சி, சித்து கேவலமும் நிர்க்குணமுமாம். இப்புருஷன் அசங்கனே. கௌந்தேயா! ஆன்மா சரீரத்திலுள்ளவனானும் செய்வதில்லை பற்றுவதில்லை) என்பதாதி சுருதி ஸ்மிருதிகள் நிருபாதிகமான ஆன்மாவை நிர்க்குணம், அசங்கம் நிர்லேபம் (பற்றற்றது) என்று கூறுகின்றன. அத்தகைய அசங்க ஆன்மாவினிடத்துப் பிரமாத்திருத்தன்மை முதலிய தர்மங்கள் சம்பவியாவாதலால், அவ்வந்தக்கரண விசிஷ்ட சைதன்யத்தினிடத்தேயே அத்தர்மங்களை யொப்பவேண்டும். ஒருகால் அந்தப்பிரமாத்திருத்தன்மை முதலிய தர்மங்களைக் கேவலம் ஆன்மாவினிடத்தேனக் கொண்டால், அத்தர்மங்களுடைய ஆன்மாவின்கண் அசங்க நிர்க்குண நிர்லேபத்தன்மைகள் பொருந்தா. ஆகவே ஆன்மாவை அசங்கம் நிர்க்குணம் நிர்லேபமெனக்கூறும் சுருதி ஸ்மிருதி வசனங்கள் அப்பிரமாணமாகும். அல்லது பிரமாத்திருத்தன்மை முதலிய பந்தம் ஆரோபிதமன்று; ஆனால் சத்தியமெனக்கொள்ளின் சத்திய வஸ்துவிற்கு ஞானத்தால் நிவிர்த்தியுண்டாகாது. இதனால் நையாயிகமதத்தில் பந்த நிவிர்த்தியாகிய மோட்சமே சம்பவியாதாகும் அதுபற்றியும் அப்பந்தத்தைக் கற்பிதமென்றே கொள்ளவேண்டும்.

சங்கை:—பிரமாத்திருத்தன்மை முதலிய தர்மங்கள் அந்தக்கரண விசிஷ்ட சைதன்யத்திற்கு என்று மேற்கூறினீர்; அதுபொருந்தாது. ஏனெனின், ஆன்மா அசங்கமும் நிரவயமுமாம். ஆனால், அந்தக்கரணம் சாவயமுமும் கிரியையுடையதுமாம். அத்தகைய ஆன்மாவிற்கு அந்தக்கரணத்தோடு எவ்வகைச் சம்பந்த

மும் சம்பவியாது. சம்பந்தத்தானன்றி விசிட்டத்தன்மை சம்பவியாது. ஒரு கால் சம்பந்த மின்றியும் விசிட்டத்தன்மை யுண்டெனின்; இமாசல விசிட்டம் விந்தியாசலம் என்னும் வியவகாரமும் உண்டாதல்வேண்டும்.

அல்லது அவ்வந்தக்காரணம் சத்தியமா? மித்தையா? முதற்பட்ச மங்கே கரிக்கின், சத்திய அந்தக்காரணத்தின் சம்பந்தமும் சத்தியமேயாகும். அச்சத் திபசம்பந்தம் ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாகாது. ஆகவே ஒருஜீவான்மாவிற்கும்மோ ட்சமுண்டாகாது. மோட்சமில்லையாகும்கால் மோட்சத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் சாஸ்திரமே அப்பிரமாணமாகும். அவ்வந்தக்காரணம் மித்தை என்னும் இரண் டாவது பட்சமங்கேகரிக்கின்; அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், அவ்வந்தக் காரண மித்தியாத் தன்மையில் ஓர் பிரமாணமும்மில்லை. ஒருகால் பிரமாண மின்றி யும் அவ்வந்தக்காரணம் மித்தையாமேல்; ஆன்மாவும் மித்தையாதல் ஏன் கூடா து; ஆகவே அந்தக்காரண விசிட்ட சைதன்யத்திற்குப் பிரமாநருத்தன்மை முத லிய தர்மங்களைக் கூறுதல் அசங்கதம்.

சமாதானம்:—சக்தி அஞ்ஞானத்தால் அக்கந்தியின்கண் ரஜதம் கற்பிதமா வதுபோல் ஆன்ம அஞ்ஞானத்தால் பிரத்யகாத்மாவின்கண் இவ்வந்தக்காரண முதலியன சொருபமாக அத்தியஸ்தம் அநாவது கற்பிதமாம். அத்தியஸ்தம், கற்பிதம், ஆரோபிதம் என்னும் மூன்றும் ஒரேபொருளின் வாசகங்களாம். இவ் வனவுங் கூறியதால் அவ்வந்தக்காரணத்தின் கற்பிதத்தன்மையில் இவ்வனுமா னம் உணரப்படுகின்றது. ஸந்தம் ஸரணம் ஸயுஜம், ஸயகாசம் ஸயுகாசம் ஸவி ஸ்யகாசம், ஸந்தி ரஜதவசம் (இ - ள்) அந்தக்காரணம் பிரத்யகாத்மாவின்கண் அத்தியஸ்தமாம். ஜட, திருசிய, ஆவித்யகமாவதால், எப்பொருள்கள் ஜடமும் திருசியமும், ஆவித்யகமாமோ, அப்பொருள்கள் அத்தியஸ்தமேயாம். சக்தி ரஜதம் ஜடதிருசியஆவித்யகமாவதால் அத்தியஸ்தமாதல் போலும். இவ்வனு மானப் பிரமாணத்தானும், கருகோடந் ஸந்தம் (இ-ள்) சைதன்ய ஆன்மாவி னும் வேறானவெல்லாப் பொருள்களும் மித்தையாம்—என்னும் சருதிப்பிரமா ணத்தானும் அந்தக்காரணத்தினிடத்து கற்பிதத்தன்மையே பெறப்படும்.

அல்லது 'நான்ஜடன்' 'நான்சேதனன்' என்னும் அனுபவங்களால்ஜடமான அந்தக்காரண முதலியவற்றிற்கு ஆன்மாவினிடத்து அத்தியாசமும்,சேதனஆன் மாவிற்கு அந்தக்காரணத்தினிடத்து அத்தியாசமும் தோற்றரவாகின்றன. ஆத லால் சித்தார்த்தத்தில் ஆன்மாவிற்கும் அந்தக்காரணமுதலிய அநான்மாக்களுக்கு ம் ஒன்றாகுகொன்று அத்தியாசம் தாற்பரியமாம். ஆனால் அதன்கண் இத் துணைப் பேதமுண்டு:—அந்தக்காரணமுதலியன ஆன்மாவினிடத்து எங்ஙனம் சொருபமாக அத்தியஸ்தமோ, அங்ஙனம் ஆன்மா அந்தக்காரணமுதலியவற் றினிடத்துச் சொருபமாக அத்தியஸ்தமன்று. ஆனால்,அவ்வந்தக்காரணத்தினிட த்துச் சம்ஸர்கமாக அத்தியஸ்தமாம். ஒருகால் அந்தக்காரணமுதலியவைகளைப் போன்று ஆன்மாவையும் சொருபமாக அத்தியஸ்தமெனின்; அதிஷ்டான ஞானத்தால் எப்படி அவ்வந்தக்காரணமுதலியவைகள் பாதமாயின்றனவோ, அப்படி அவ்வான்மாவும் பாதமாதல் வேண்டும். ஆனால், சர்வசாட்சியாவதால் பாத அயோக்யமான ஆன்மா பரமார்த்த சத்தியம், அங்ஙனமாய ஆன்மாவிற்கு

குப் பாதம் பொருந்தாது. ஆகவே அவ்வந்தக்காரணத்தினிடத்து ஆன்மாவின் சொருபத்தியாசம் சம்பவியாது. ஆனால், சம்ஸர்கத்தியாசமே சம்பவிற்கும். இவ்வாறு ஆன்ம அநான்மாக்களின் அத்தியாசத்தை ஸ்ரீபகவான் பாஷியக் காரரும் சாரீரகம்மாம்சையின் முதலிற் கூறியிருக்கின்றனர். அசங்க ஆன்மா வினிடத்து அந்தக்காரணமுதலியவற்றின் வாஸ்தவ சம்பந்தமில்லையாயினும், ஆத்தியாசிக சம்பந்தமுண்டு. அவ்வாத்தியாசிக சம்பந்தத்தானே ஆன்மாவிற்கு அந்தக்காரண விசிட்டத்தன்மையுமுண்டு. இதனால் அவ்வந்தக்காரண விசிட்ட சைதன்யத்தின்கண் பிரமாநருத்தன்மை முதலிய தர்மங்கள் பொருந்தும்.

அத்தியாச இலக்கணம்.

அந்தக்காரணமுதலியன ஆன்மாவினிடத்து அத்தியஸ்தமெனல், அவ்வத் தியாசத்தின் சொருபம் நிர்ணயமாகும் போதன்றோ நிகழும்; அஃதன்றி அந் தக்காரணமுதலியவற்றை அத்தியஸ்தமெனல் எங்ஙனம் பொருந்தும் என்று சங்கிக்க;—இனி அவ்வத்தியாசத்தின் இலக்கணம் கூறுதல். பராக்ரு வராவ ஹஸி ஸ்யுராவ் (இ-ள்) ஒன்றின்கண் மற்றொன்றின் அவபாசம் அத்தியாச மாம். ஞானத்தியாச, அர்த்தத்தியாசபேதத்தால் அவ்வத்தியாசம் இருவ கைத்து. ஆண்டு ஞானத்தியாசபட்சத்திலோ அலபாசபத்தால் பிராந்திஞான த்தையும், அர்த்தத்தியாச பட்சத்தில் அவபாசபத்தால் பிரமாஞானத்திற்கு விஷயமான ரஜதமுதலிய பொருள்களையும் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே மேற் கூறிய அத்தியாச இலக்கணம் அவ்விரு அத்தியாசங்களிலும் அமையும்.

ஞானத்தியாச அர்த்தத்தியாசங்களின் இலக்கணங்கள்.

ஸதஸிம் ஸதஸிம் ஜாநாயுராவ் (இ-ள்) அவ்வஸ்துவின் அதிகாரனத் திற்கு அயோக்யமான அதிகாரனத்தின்கண்ணுள்ள அவ்வஸ்துவின் புத்தி (ஞானம்)ஞானத்தியாசமாம். அது, வாஸ்தவத்தில் ரஜத அதிகாரன (நிலைக் கள்)த்திற்கு யோக்யமல்லாத சக்தியின்கண் 'இது ரஜதம்' என்னும் புத்தியும், வாஸ்தவத்தில் அந்தக்காரண முதலிய அநான்ம அதிகாரனத்திற்கு யோக்ய மல்லாத ஆன்மாவின்கண் அநான்மபுத்தியும் போலவாம். இதனை ஞானத்தி யாச மெனப்படும்.

புரோணா ஜநு ஜாத விஷயகெவ ஸதி வ-ருவ-து ஸயுகா நயிகாணம் ஸயுகா யுராவ் (இ-ள்) பிரமாண அஜன்ய ஞானத்திற்கு விஷயமும் பூர்வ திருஷ்டத்வ தர்மத்திற்கு அநதிகாரணமுமான பொருள்கள் எவையோ, அப் பொருள்கள் அர்த்தத்தியாசமாம். அது,சக்தியில் ரஜதமும், ஆன்மாவில் அந் தக்காரண முதலியனவும் அத்தியாசமாதற் போலும். சக்தி ரஜதத்தை விஷயப் படுத்தும் 'இதுரஜதம்' என்னும் உணர்ச்சி அப்பிரமையாதல் பற்றி, ஓர் பிர மர்ணத்தானும் ஜன்யமன்றாதலால், அவ்விரஜதம் பிரமாண அஜன்ய ஞானத் திற்கு விஷயமாயும், தனது தோற்றவிற்கு முன்னில்லையாதலால் பூர்வதிருஷ டத்வ தர்மத்திற்கு அநதிகாரணமாய் மிருக்கின்றது. ஆகவே அவ்விரஜதத்தின் கண் அர்த்தத்தியாசத்தன்மை பொருந்தும். இங்ஙனமான அர்த்தத்தியாச இலக்கணத்தை சச்ச சர்ப்பமுதலியவைகளிலும் உணர்ந்துகொள்ளுக.

‘பூர்வதருஷ்டத்வ தர்மத்திற்கு அநதிகரணமான’ எனல் மாத்நிரமே அவ்வர்த்தாத்தியாசத்திற்கு இலக்கணமெனின்; இப்போது புதுவதாயுற்பத்தியான கடந்தின்கண் அவ்விலக்கணத்திற்கு அதிவிபாப்தி யுண்டாகும். அக்கடமும் பூர்வதருஷ்டத்வ தர்மத்திற்கு அநதிகரணமே யாகவின். அது நீக்குதற்கு அவ்விலக்கணத்தின்கண் ‘பிரமாண அஜன்ய ஞானத்திற்கு விஷயம்’ என்பது கூறப்பட்டது. அது அக்கடத்தின்கண்விடில். ஆனால், அதன்கண் பிரமாண ஜன்ய ஞானத்திற்கு விஷயப்படுத்தன்மையே யுண்டு. ஆகவே அக்கடத்தின்கண் அவ்விலக்கணத்திற்கு அதிவிபாப்தி யுண்டாகாது.

‘பிரமாண அஜன்ய ஞானத்திற்கு விஷயம்’ எனல் மாத்நிரமே அவ்வர்த்தாத்தியாசத்திற்கு இலக்கணமெனின், ஸ்மிரிக்ஷப்பட்ட சிவன், விஷ்ணு, கங்கை முதலியோரிடத்தும் அவ்விலக்கணத்திற்கு அதிவிபாப்தி யுண்டாம்; பிரமாண அஜன்ய ஸ்மிருதிஞானத்திற்கு விஷயமாகுந்தன்மை அவரிடத்து முளதாகவின். அது நீக்குதற்கு அவ்விலக்கணத்தின்கண் ‘பூர்வதருஷ்டத்வ தர்மத்திற்கு அநதிகரணமான’ என்பது கூறப்பட்டது. பூர்வதருஷ்ட (முன்பார்த்த) பொருள்களினதே ஸ்மிருதியுண்டாம், ஸ்மிரிக்ஷத்தகுந்த அப்பொருள்களின்கண் பூர்வதருஷ்டத்வ தர்மத்திற்கு அநதிகரணமில்லை; ஆனால், அதிகரணமேயுண்டு. ஆகவே ஸ்மிரிக்ஷத்தகுந்த அப்பொருள்களின்கண் அவ்வர்த்தாத்தியாச இலக்கணத்திற்கு அதிவிபாப்தி யுண்டாகாது.

மேற்கூறிய அர்த்தாத்தியாச இலக்கணத்தின்கண் உள்ள பிரமாண சத்தத்தால் பிரத்யகபின்ன பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தும் தத்துவமநியாதிய மகாவாக்ஷியங்களைக் கிரகித்தல்வேண்டும். அம்மகாவாக்ஷியப் பிரமாணத்திற்கு அஜன்யமான விருத்தியபிவித்த சைதன்யரூப ஞானம் எதுவோ, அதற்கு விஷயமாகுந்தன்மை கடமுதலியவியாவகாரிகப் பொருள்களின்கண் ணும், சுத்திரஜதமுதலிய பிராதிபாகிகப் பொருள்களின்கண் ணும் மிருக்கின்றன. சைதன்ய ஆன்மாவிலும் வேறான அநான்மப் பொருள்களைத்தும் கணந்தோறும் புரிணுமத்தை யடைகின்றன. வாதலால் அக்கடமுதலிய பொருள்களின்கண் பூர்வதருஷ்டத்வ தர்மத்திற்கு அநதிகரண மாதலுமுண்டு. ஆகவே மேற்கூறிய அர்த்தாத்தியாச இலக்கணம் வியாவகாரிகப் பிராதிபாகிகப் பொருள்களுக்கெல்லாம் பொதுவாம். இங்குத்தாற்பரியமாவது:—வேதாந்த சித்தாந்தத்தின்கண் பிரஹ்மசைதன்யத்தினும் வேறான எத்துனைக் கடமுதலிய வியாவகாரிகப் பொருள்களும், சுத்திரஜதமுதலிய பிராதிபாகிகப் பொருள்களு முன்னனவோ, அவையனைத்தும் அந்தப்பிரஹ்ம சைதன்யத்தின்கண் அத்தியஸ்தமாதலால் அர்த்தாத்தியாசமேயாம். ஆகவே மேற்கூறிய அர்த்தாத்தியாச இலக்கணம் வியாவகாரிகப் பிராதிபாகிகப் பொருள்களுக்கெல்லாம் பொதுவிலக்கணமாதல் பொருந்தமாம்.

சில நூலாசிரியர்கள் கூறுவதாவது:—மேற்கூறிய அர்த்தாத்தியாச இலக்கணம் பிராதிபாகிக ரஜதமுதலியவை கட்டாமே தவிர கடமுதலிய வியாவகாரிகப் பொருள்களுக்காகாது. ஆகவே அவ்விலக்கணத்தின்கண் உள்ள பிரமாண சத்தத்தால் தத்துவமநியாதிய பிரமாணங்களைக் கிரகித்தல்கூடாது. ஆனால்,

அச்ச தத்தால் லுத்திராத அர்த்தத்தை யுணர்ந்தும் பிரத்தியட்ச முதலிய பிரமாணங்களைக்கெடுக்கவேண்டும். பிரத்தியட்சமுதலியபிரமாண அஜன்யஞானத்திற்கு அயமாதல் கேவலம் சுத்திரஜதமுதலிய பிராதிபாகிகப் பொருள்களிலேயுண்டு. கடமுதலிய வியாவகாரிகப் பொருள்களிலில்லைபாதலால் மேற்கூறிய இலக்கணம் பிராதிபாகிக சுத்திரஜதமுதலிய அர்த்தாத்தியாசங்களுக்கேயாம்.

அர்த்தாத்தியாசத்தின் பிரிவுகூறுதல்.

மேற்கூறிய அர்த்தாத்தியாசம் பிராதிதிகம், வியாவகாரிகம், என்னும் வேறுபாட்டால் இருவகைத்து. ஆமணுக ஷோஷ ஜதூப் ஸ்ராக்ஷிக் (இ-ள்.) ஆகத்துக் (இடையிலவந்து கூடிய) ஷோஷத்தாற்றோன்றும் பொருள் எதுவோ, அது பிராதிதிகமாம். இதனைப் பிராதிபாகிகமெனவும் கூறுவர். அது, சுத்தியில் ரஜதம், ர்ச்சுகிற் சர்ப்பம், மருபூமியில் ஜலம் போலவாம். இவைமுதலிய பொருள்கள் ஆகத்துக் தோஷத்தாற்றோன்றவனவாதலால் பிராதிதிகமெனப்படுகின்றன. அந்தப் பிராதிதிகப் பொருள்களை யுண்டுபண்ணுந் தோஷங்கள் பிரமாத்தருதோஷம், விஷயதோஷம், கரணதோஷம் என்னும் பேதத்தில் மூவகைப்படும். இராகம் பயமுதலியன பிரமாதாவிலுள்ள தோஷங்கள், சாதிரசிய முதலியன விஷயத்திலுள்ள தோஷங்கள், காசம் காம்பு முதலியவைகள் நேத்திரமுதலிய வந்திரியங்களிலுள்ள தோஷங்கள். இங்ஙனம் மூவகைத் தோஷங்களாற்றோன்றுதலால் அச்சுத்திரஜதமுதலியவைகள் பிரதிதிக அர்த்தாத்தியாசங்களாம்.

ஸ்ராக்ஷிக் ஷிதூப் ஸ்ராவ ஷோஷிக் (இ-ள்) ஆகத்துக் தோஷத்தாற்றோன்றும் பிராதிதிகப் பொருள்களினும் வேறானவை எவையோ, அவை வியாவகாரிகமாம். அவை, ஆகாயமுதல் கடபரியந்தமான பொருள்கள் வியாவகாரிக அர்த்தாத்தியாசங்களாதல் போலாம். ஆன்மஞானத்திற்குப் பூருலம் எப்பொருள்கள் பாதமாகாவோ, அப்பொருள்கள் வியாவகாரிகமும், ஆன்மஞானத்திற்குப் பூருவமே எப்பொருள்கள் பாதமாமோ, அப்பொருள்கள் பிராதிதிக அல்லது பிராதிபாகிகமுமாம்.

சில நூலாசிரியரோ, பிராதிதிக வியாவகாரிக அர்த்தாத்தியாசத்திற்கு இவ்விதம் பொது விலக்கணம் கூறுகின்றனர். ஷோஷ ஸாஷ்ய யோஷ ஸாஷ்யா ஜதூக்ஷம் ஷய ஷக்ஷ்ய (இ-ள்) மேற்கூறிய தோஷங்களும், சுத்திமுதலிய அதிஷ்டானங்களோடு நேத்திரமுதலிய வந்திரியங்களின் சம்பந்தமும், தேசாந்தரத்திலுள்ள ரஜதமுதலியவைகளின் அனுபவஜன்ய சம்ஸ்காரமும் ஆகிய இவைகளாற்றோன்றுந் தன்மை எதுவோ, அதுவே அவ்விஜதமுதலியவைகளிலுள்ள அத்தியஸ்தத்தன்மையாம். சித்தாந்தத்தில் அவித்தை அநாதியாதலால் அத்தோஷங்களாற்றோன்றுவநன்று. அதனால் அவ்வித்தியாத்தியாசத்தில் மேற்கூறிய இலக்கணத்திற்கு அவ்யாப்தியே யுண்டாம், எனினும்; இவ்விலக்கணம் அந்தக்கரண முதலிய காரியாத்தியாசங்களுக்காமே தவிர அநாதியான அவித்தைக்காகாது. ஆகவே அவ்விலக்கணத்திற்கு அவித்தையின்கண் அவ்யாப்தியுண்டாகாது. தாற்பரியமிது:—அங்காரியாத்தியாசமே ஐக்கிர

தி (எதிர்மறை) யின் ஞானத்தை உபலப்தி என்பர். அவ்வுபலப்தியினை உபலம்ப (ஞான) மென்றுக்கூறுவர். அவ்வுபலப்தியின் அபாவத்தை அதுபலப்தியென்றும் அதுபலம்ப மென்றுக்கூறுவர். அவ்வதுபலப்தியே அபாவப்பிரமைக்குக் காரணமாம். அதெங்ஙனம் எனின்:—எப்பூதலத்தின்கண் 'கடமிருக்கின்றது' என்னும்கட ஞானமுண்டானோ, அப்பூதலத்தின்கண் 'கடம் இன்று' என்னும் கடாபாவத்தின் ஞானம் உண்டாகாது. ஆனால், கடமிருக்கின்றதென்னும் ஞானத்திற்கு யாண்டு அபாவம் உண்டாகின்றதோ, ஆண்டே கடமில்லை என்னும் கடாபாவத்தின் ஞானம் உண்டாகின்றது. ஆகவே, அக்கடஞானத்தின் அபாவவடிவ அதுபலப்தியின்கண் அக்கடாபாவத்தை விஷயப்படுத்தும். பிரமைக்குக் காரணாதல் உடன்பாடெதிர்மறைகளாற் பெறப்படும்; அவ்வதுபலப்தியின்கண் யோக்கியதையும் அபேட்சிக்கப்படும். ஒருகாலீ கேவலம் அவ்வதுபலப்தி மாதிரத்தானே அபாவப்பிரமை உண்டாமேல்; அவ்வதுபலப்தியால் அந்தகாரத்திலுள்ள கடாபாவத்தின் பிரமையும், ஆத்மாவிலுள்ள தர்மாதர்மங்களின் அபாவப்பிரமையும் நிகழல்வேண்டும். ஏனெனின், அந்தகாரத்திலுள்ள கடத்திற்கு உபலப்தி உண்டாகின்றதில்லை. கட உபலப்தியின் அபாவவடிவ அதுபலப்தி அங்கேயும் உள்ளதேயாம். அதுபோலவே ஆன்மாவிலுள்ள தர்ம அதர்மங்களின் உபலப்தியு முண்டாகின்றதில்லை. அத்தர்மாதர்ம உபலப்தியின் அபாவவடிவ அதுபலப்தி அங்கேயும் உள்ளதேயாம். ஆனால் மேற்கூறிய வதலங்களில் அவ்வபாவத்தை விஷயப்படுத்தும் பிரமையுண்டாகின்றதில்லை. ஆகவே அபாலப்பிரமையை உண்டு பண்ணுவதில் அவ்வதுபலப்திக்கு யோக்கியதையின் அபேட்சை அவசியமாம். அதுபலப்தியால் எவ்வபாவத்தின் ஞானமுண்டாகின்றதோ, அவ்வபாவப் பிரதியோகியின் ஆரோபத்தால் எங்கே அந்தப்பிரதியோகியினது உபலப்தியின் ஆபாதனஞ்செய்யப்படுமோ, அங்கே அவ்வுபலப்தியின் அபாவவடிவ அதுபலப்தி யோக்கியாதுபலப்தி யாம். அதெங்ஙனம் மெனின்:—பிரகாசமுடைய பூதலத்தின்கண் யதி ஐக்யமடி ஸ்ரீராம கவிய உவய மெ 9-க (இ-ள்.) இப்பூதலத்தில் ஓர்கால் கடமிருக்கின் இப்பூதலத்தைப் போன்று அக்கடமும் பிரதிதியாகும்; ஆனால் பிரதிதியாகவில்லை. ஆகவே இப்பூதலத்தில் கடமில்லை. இவ்வாறு கடமாகிய பிரதியோகியின் இருப்பை ஆரோபித்து அக்கடோபலப்தி ஆபாதனஞ்செய்யப்படும். அதனால் அக்கடத்தினது உபலப்தியின் அபாவவடிவ அக்கடத்தின் அதுபலப்தி யோக்கியமெனப்படும். அந்த யோக்கியாதுபலப்தியானே, பிரகாசமுடைய பூதலத்தில் கடமில்லை, என்னும் அபாவப்பிரமை யுண்டாகின்றது. அந்தகாரத்தில் கடமும், ஆத்மாவில் தர்மாதர்மங்களும் இருந்தும் அவை காணப்படுவதில்லை. இவ்வந்தகாரத்தில் கடம் இருந்தால் காணப்படவேண்டும்; ஆத்மாவில் தர்மாதர்மங்கள் காணப்படவேண்டும் என்றிவ்வாறு கடமுதலிய பிரதியோகியின் சத்தை ஆரோபித்து அவ்வுபலப்தி ஆபாதனஞ்செய்யப்படுவதில்லை. ஆகவே அவ்வந்தகாரத்தில் கடத்தின் அதுபலப்தியும் ஆத்மாவில் தர்மாதர்மங்களின் அதுபலப்தியும் யோக்கியமன்று. இக்காரணம்பற்றி அந்தகாரத்திலுள்ள கடத்தின் அபாவஞானமும் ஆத்மாவிலுள்ள தர்மாதர்மங்களின் அபாவஞானமும் அதுபலப்தியாலுண்டா

கா. ஆனால், அனுமான முதலியவைகளால் அவ்வபாவ ஞானமுண்டாம். முற்கூறிய யோக்கியாதுபலப்தி காரணம், அபாவப்பிரமையன்.

ஈண்டு நையாயிகர் கூறுவதாவது:—முற்கூறிய யோக்கியாதுபலப்தியைச் சஹகாரியாயுடைய இந்திரியவடிவ பிரத்தியட்சப் பிரமாணத்தாற்றான் பூதலமுதலியவற்றில் கடமுதலியவற்றின் அபாவஞானமுண்டாதல் கூடும். அவ்வபாவ ஞானத்தின் பொருட்டு யோக்கியாதுபலப்தியை வேறுபிரமாண மென்றொப்புவதற் கௌரவதோஷமே அடையப்படும்.

மற்றுஞ்சிலர், அக்கடாபாவத்தின் அதிகாரமாகிய பூதலத்துடனே நேத்திரேந்திரியத்திற்குச் சையோக சம்பந்தமுண்டு; ஆனால் அக்கடாபாவத்துடன் அவ்விந்திரியத்திற்கு ஒருசம்பந்தமுமில்லை; ஆதலால் அவ்வபாவ ஞானத்தின்கண் இந்திரியங் காரணமெனல் பொருந்தாது, என்று கூறுவர். அவர் கூற்றும் அசங்கதம். ஏனெனின், அவ்வபாவத்தோடு இந்திரியத்திற்குச் சையோகமுதலிய சம்பந்தங்க ளிஸ்ஸேயாயினும் விசேஷண விசேஷ்யபாவமாகிய சம்பந்தம் இருக்கின்றது. அச்சம்பந்தத்தால் அவ்வபாவத்திற்கு இந்திரியப் பிரத்தியட்சஞானம் சம்பவமாம். இந்த நையாயிகர்களின் மதம் நலமுன்று. ஏனெனின், நேத்திரமுதலிய இந்திரியங்களுக்குப் பூதலமுதலிய அதிகாரங்களோடு சையோகமுதலிய சம்பந்தமுண்டு; அவ்வபாவத்தோடு ஓர் சம்பந்தமுமில்லை. ஆதலால் நேத்திரமுதலிய இந்திரியங்கள் பூதலமுதலிய அதிகாரத்தின் ஞானத்தினிடத்தே பயன்படுவனவாம். அபாவஞானத்தில் அவ்விந்திரியங்களுக்குக் காரணத்தன்மையில்லை.

அன்றியும் நையாயிகர்கள் எவ்விந்திரியத்திற்கு அபாவத்துடன் விசேஷண விசேஷ்யபாவ சம்பந்தம் ஒப்பினரோ; அதுவும் அசங்கதம். ஏனெனின், இரண்டு பதார்த்தங்கட்கு ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமுண்டாகின்றது. அச்சம்பந்தம் அவ்விரு சம்பந்திகளைவிட வேறாயும், அவ்விரு சம்பந்திகளை ஆசிரயித்துள்ளதாயும், ஒன்றுயுமிருக்கின்றது. நேத்திரத்திற்கும் நிலத்திற்குமுள்ள சையோக சம்பந்தம்; நேத்திர நிலமாகிய இருசம்பந்திகளைவிட வேறும் அவ்விருசம்பந்திகளை ஆசிரயித்துள்ளதும், ஒன்றுமாதல்போலாம். இவ்வாறான சம்பந்தத்தின் இலக்கணம் அவ்விசேஷண விசேஷ்ய பாவத்திற் பொருந்தாது. ஏனெனின், வடாஹாவஸஹஹதஸு (கடமில்லது இப்பூதலம்) என்னும் பிரதிதியில் கடாபாவம்விசேஷணமும், பூதலம் விசேஷ்யமுமாம். ஹஹதஸு வடாஹாவஸ (இப்பூதலம் கடமில்லது) என்னும் பிரதிதியில் பூதலம் விசேஷணமும் கடாபாவம் விசேஷ்யமுமாம். அவ்வபாவத்திலுள்ள விசேஷணத்தன்மை விசேஷணபாவமும், விசேஷ்யத்தன்மை விசேஷ்யபாவமுமாம். விசேஷணபாவம் விசேஷணவடிவேயாம்; விசேஷ்யபாவம் அவ்விசேஷ்யவடிவமேயாம். விசேஷண விசேஷ்யங்களினும் அவ்விசேஷண விசேஷ்யபாவங்கள் வேறன்று. அபேதத்தின்கண் ஆதார ஆதேயபாவங்கள் நிகழா. இதனால் அவ்விசேஷண விசேஷ்யபாவம்; அவ்வபாவவடிவ சம்பந்தியினும் வேறும், அச்சம்பந்தியை ஆசிரயித்ததும்; விசேஷணத்தன்மை விசேஷ்யத்தன்மை வடிவத்தான் இருவிதமாவதால் ஒன்றும் அ

ன்று. ஆகவே அவ்விசேஷண விசேஷப்பாவத்திற்கு இந்திரிய சம்பந்தமுண்டெனல் பொருந்தாது.

அல்லது, அபாவப்பிராந்தியட்சத்தின்கண் விசேஷணத்தன்மைச் சம்பந்தத்தைக் காரணமெனக்கொள்ளின்; வியவழித (மறைவுபட்ட) முதலத்திலுள்ள அபாவமும் நேத்திரேந்திரியத்தாற் பிரத்தியட்சமாதவ்வென்றும். ஏனெனின், அப்பூதலத்தின்கண் அவ்வபாவம் விசேஷணவடிவாக விருக்கின்றது. அன்றியும் நேத்திரேந்திரியத்திற்கு அப்பூதலத்தோடு சையுத்தரையோக முதலிய பரம்பரைச் சம்பந்தமுமிருக்கின்றது. அல்லது, விசேஷணத்திற்கும் இந்திரிய சம்பந்தமுண்டெனின்; பூதலத்திலுள்ள கடமும் அக்கடத்தின்கண்ணுள்ள உருவ முதலியவைகளும், அவ்விசேஷணத்தன்மைச்சம்பந்தத்தானே பிரத்தியட்சமாதல் வேண்டும். இதனால் கையாடிகர்கள் அங்கீகரித்துள்ள சமவாயமுதலிய சம்பந்தங்களினைத்திற்கும் உலோபமுண்டாகும். ஆகவே அவ்விசேஷண விசேஷப்பாவத்தில் சம்பந்தவழிவத்தன்மை சம்பவியாது. நேத்திர முதலிய இந்திரியங்கள், தம்மொடு சம்பந்தமில்லாத பொருட்களின் பிரத்தியட்சத்தை உண்டாக்குவனவன்றாகலின் அவ்வபாவஞானத்தில் அவை காரணமாகா. ஆனால் மேற்கூறிய யோக்கியர்புலப்பதியே காரணமாகும்.

காரண இலக்கணம்.

கலாயாரண காரணம் காரணம் (இ-ள்) எக்காரியத்திற்கு ஏது அசாதாரண (சிறந்த) காரணமாமோ; அவ்வசாதாரண காரணம் அக்காரியத்திற்குக் காரணமாகும். அஃதெவ்வனம்:—பிரத்தியட்சப் பிரமைக்குக் கண்முதலிய இந்திரியங்கள் அசாதாரண காரணமாவதாற் காரணமும்; மேற்கூறிய அபாவப்பிரமைக்கு யோக்கியர்புலப்பதி அசாதாரணகாரணமாவதாற் காரணமாகும். இவ்வாறே அனுமான் முதலியவைகளிலும் காரணிலக்கணம் அறிந்துகொள்ளுக. காரியமாதிரித்திற்குச் சாதாரண (பொது) காரணங்களான அதிருஷ்டம், தேசம், காலம் முதலியவற்றின் அதிவியாப்தியை நீக்குதற்கு அவ்விலக்கணத்தில் 'அசாதாரண' என்று கூறியவாறு.

காரண இலக்கணம்.

வியத வுருவ வுதி காரணம் (இ-ள்) எப்பதார்த்தம் எக்காரியோற்பத்திக்குப் பூருவம் வியதமாய் நிற்குமோ, அப்பதார்த்தம் அக்காரியத்திற்குக் காரணமாகும். அஃதெவ்வனம்:—கடகாரியோற்பத்திக்கு முற்காலத்தில் மண், குலாலன், தண்டம், சக்கரம் முதலியவன்வியதமாய் நிற்பனவாகலின் அவை அக்கடகாரியத்தைக்குறித்துக் காரணங்களாகும்.

காரணத்தின் பிரிவுகூறுதல்.

உபாதானகாரணம், நிமித்தகாரணம், என்னும் பேதத்தால் அக்காரணம் இருவகைப்படும். கையாடிக் காரணம் உவாடிதகாரணம் (இ-ள்) காரியத்தில் அந்வித அதாவது தாதானிய பாவத்தைபடைத்துள்ள காரணம் எனவோ, அது உபாதானகாரணமாகும். அஃதெவ்வனம்:—கடகாரியத்தில் அந்வித

மானமன் அக்கடத்திற்கு உபாதானகாரணமும், ஆடையாடிய காரியத்தில் அந்விதநூல்கள் அவ்வாடைக்கு உபாதானகாரணமும். கடமுதலிய காரியங்களுக்கு நிமித்தகாரணமாகிய குலான் முதலியோரின் அதிவியாப்தி நீக்குதற்கு இவ்விலக்கணத்தில் 'காரியாந்விதம்' என்று கூறியவாறு. அக்குலாலனாகிய நிமித்தகாரணங்கள் கட காரியத்தில் அந்வித மன்றாதலின் அவைகளின் அதிவியாப்தி யுண்டாகாது. கடமுதலிய காரியத்தில் அந்விதமான உருவமுதலியவற்றின் அதிவியாப்தி நீக்குதற்குக் 'காரணம்' என்று கூறியவாறு. அவ்வுருவமுதலியவைகள் அக்கடத்திற்குக் காரணமன்றாதலின் அவற்றில் அவ்விலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகாது.

கையாடிக் காரணம் வுதிவாரவதாரணம் கிபித காரணம் (இ-ள்) காரிய உற்பத்திக்கு அதுகூலமான வியாபாரமுடையகாரணம். நிமித்தகாரணமாகும். கடமுதலிய காரியங்களின் உற்பத்திக்கு அதுகூலமான வியாபாரமுடைய குலாலன் முதலியவன், அக்கடமுதலிய காரியங்கட்கு நிமித்தகாரணங்களாதல் போலவாம். பிரஹ்மமோ இச்சகத்தாகிய காரியத்திற்கு உபாதானகாரணம், நிமித்தகாரணம் பிரஹ்மத்தின் பிரஹ்மத்தினிடத்து நிமித்தகாரண உபாதானகாரணங்களின் இலக்கணங்களுக்கு அதிவியாப்தியுண்டாகாது.

சங்கை:—பிரஹ்மம் பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதானகாரண மென்பது பொருந்தாது. ஏனெனின், உலகின்கண் சமன சுவபாலமுள்ள மண், கடமுதலியவற்றிற்கே ஒன்றுக்கொன்று உபாதான உபாதேயபாவங்களாட்டம். விலட்சண சுவபாலமுள்ள பதார்த்தங்களுக்கு அவ்வுபாதான உபாதேய பாவங்கள் எங்கும் கண்டிலம். பிரஹ்மமோ சேதனவடிவம்; காரியப்பிரபஞ்சம் ஜடவடிவம். ஆதலின் பிரஹ்ம பிரபஞ்சமிரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று விலட்சணமாகும். அவ்விலட்சண பிரஹ்மத்தை அவ்விலட்சண பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதானகாரண மென்பதே பொருந்தாது.

எவ்வனம் இந்திரியாகோசமான தர்மாதர்மங்களிற் சுருதியே பிரமாணமாமோ, அங்ஙனமே இந்திரியாகோசா பிரஹ்மத்தின்கண்ணும் சுருதியே பிரமாணமென்றும், யதொவா உரோமி ஹஞ்சுரமி ஜாயகெ(இப்பூதங்கள் எதினின்றும் பிறக்கின்றனவோ) என்னுந்தொடக்கத்துச் சுருதிகள் பிரஹ்மத்தினின்றும் ஜகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களைக் கூறுவனவாய் அந்தப்பிரஹ்மத்தையே ஜகத்திற்கு உபாதானகாரண மென்று கூறியுள்ளனவாகலின் அச்சுருதியின் வலிவானே பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் உபாதானகாரணத்தன்மைசித்தமாமென்றும், சுருதிசித்தமான அர்த்தத்தினிடத்து யுக்தியின் அபேட்சையுண்டாகாதென்றுகூறின்; அதுவும்பொருந்தாது. யுக்திக்கு விரோதமானவழி அச்சுருதிப்பொருளின் நிர்ணயம் உண்டாகமாட்டாதாகலின். ஒருகால் யுக்திக்கு விரோதமான வழியும் சுருதிப்பொருளின் நிச்சயமுண்டாமேல்; அவ்விரோதத்தை நீக்குவதற்காக வெழுந்த உத்தரமீமாஞ்சையின் ஆரம்பமே வியர்த்தமாகும். ஆகவே கூறிய யுக்திக்கு விரோதமாவதால் சேதனபிரஹ்மத்தை ஜடஜகத்திற்கு உபாதான காரணமெனல் பொருந்தாது.

அல்லது, பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் நிமித்தகாரணத்தன்மையும் சம்பவியாது. ஏனெனின், உலகத்தில் கடமுதலிய காரியங்களுக்கு நிமித்தகாரணமான குலாலன்முதலியோர் சங்கமுடையவராகவும், சுர்த்தாவாகவுமே காணப்படுகின்றனர். பிரஹ்மத்தையோ அசங்கமெனவும், அகர்த்தாவெனவும் சுருதி கூறுகின்றது. ஆகவே அவ்வசங்கமும் அகர்த்தாவுமான பிரஹ்மத்தை ஜகத்தின் நிமித்தகாரணமெனல் பொருந்தாது. ஆனால், ஜடப்பிரபஞ்சத்திற்கு ஜடப்பிரதானத்தையே உபாதான காரணமெனக் கொள்ளவேண்டும். கபிலஸ்மிருதியும் அச்சடப் பிரதானத்தையே ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமென்று கூறியுள்ளது. மேற்கூறிய யுத்திக்கும், கபிலஸ்மிருதிக்கும் விவராதமாவதால், அச்சுருதியும் பிரதானத்தையே ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமாகக் கூறுதலாகும். ஆகவே அச்சடப் பிரதானமே சடப்பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதான காரணமாம்.

சமாதானம்:—மாயாவுபகித பிரஹ்மமே இப்பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதான காரணமும் நிமித்தகாரணமுமாம். விலட்சன பதார்த்தங்கட்குக் காரியகாரணபாவமுண்டாகாதென்று முன்சாங்கியர்கள் கூறினர், அது அசங்கதம். ஏனெனின், உலகத்தில் சேதனான புருஷனிடத்தினின்றும் அசேதனமான கேசம் நகம் முதலியவற்றினுற்பத்தி காணப்படுகின்றது. மேலும் அசேதனமான கோமயத்தினின்றும் சேதனமான விருட்சம் முதலியவைகளினுற்பத்தியும் காணப்படுகின்றது. ஆகவே விலட்சன பதார்த்தங்களுக்கும் காரியகாரணபாவம் உலகின்கண் புலப்படுதலின் சேதன பிரஹ்மத்தினின்றும் அசேதன பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தி நிகழும்.

அன்றியும் ஸ்லோ 5 காசியக வஹுஸு ஜாபு (அவர் அநேகவடிவங்களாவே மென்று இச்சித்தார்) என்னுந்நெட்டக்கத்துச் சுருதிகள் பிரஹ்மத்தையே ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமாகக் கூறியுள்ளன, அச்சுருதிக்கு விவராதமான கேவலயுத்திக்கு அப்பிரமாணத்தன்மை யுள்ளவால் அவ்வுத்தர மீடாஞ்சையின் ஆரம்பமும் நிகழும். சுருதிக்கு அங்குலமாவ யுத்தியே பிரமாணமாம்; சுருதிக்கு விருத்தமான கேவலயுத்தி பிரமாணமாகாது. ஆகவே மேற்கூறிய சுருதியால் பிரஹ்மமே ஜகத்தின் உபாதான காரணமெனச் சித்திக்கின்றது. மேலும் சாங்கியர்கள் தற்பிகழும் பிரதானம் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமாக மாட்டாது. அந்தப்பிரதானம் அசேதனமாகலின், அசேதன வஸ்துவிற்குத்தரனாகவே பிரவிருத்தித்தல் சம்பவியாது. ஆனால் அசேதனமான இரதமுதலியன சேதனபுருஷனது அநினமாகவே பிரவிருத்திக்கக் காணப்படுகின்றது. காணப்பட்டபொருளின் அதுசாரமாகவே காணப்பட்டாதபொருளின் சுப்பணியுண்டாம். ஆகவே அந்தப்பிரதானத்தை ஜகத்திற்கு உபாதானகாரணமெனல் பொருந்தாது. எங்ஙனம் மறுமுதலிய ஸ்மிருதிகள் சுருதி மூலகமானோ, அங்ஙனம் அக்கபில ஸ்மிருதி சுருதி மூலகமன்று. ஆதலால் அது அப்பிரமாணமே. சுருதியை முதலாகவுடைய ஸ்மிருதியே பிரமாணமாகலின், அக்கபில ஸ்மிருதியினும் அந்தப்பிரதானத்திற்கு ஜகத்தின் காரணத்தன்மை பெறப்படாது.

சங்கை:—உமது மதத்தில் அசங்க பிரஹ்மம் ஜகத்திற்குக் காரணமாதல் பொருந்துமாறு எங்ஙன்?

சமாதானம்:—நம் மதத்தில் சங்கமில்லாததும், விகாரமில்லாததுமான சத்த பிரஹ்மம் காரணமன்று. ஆனால், அபிர்வசரீய மாயாவுபகித பிரஹ்மமே ஜகத்திற்கு உபாதானகாரணமும் நிமித்தகாரணமுமாம். ஆண்டு ஆவரணசக்தி விசிஷ்ட மாயாவடிவ ரூபாதியின் பிரதான (முக்கிய) த்தன்மையானே அந்தப்பிரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமும், ஞானசக்தி விசிஷ்ட மாயாவுபகித தனது சொரூபப் பிரதானத்தன்மையால் பிரஹ்மம் ஜகத்திற்கு நிமித்தகாரணமுமாம். சுருதி. த்லெடி கூத வஹுஸு ஜாபு (இ-ள்.) நான் அநேக வடிவமாக உண்டாவேனாக என்று பரமேசுவராகிய மாயாவுபகித பிரஹ்மம் சிருட்டிக்குமுன், வரக்கடவதான பிரபஞ்சத்தை விஷயப்படுத்தும் ஞானமாகிய ஈட்சணையை (சங்கற்பத்தை)ச் செய்தது. இச்சுருதியின்கண்ணுள்ள த்லெடிக்கூத (அது சங்கற்பித்தது) என்னும் வசனம் பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் உற்பத்திக்குமுன் ஈட்சணைக்கு வினைமுதலாந்தன்மையைக்கூறியுள்ளது. அதனால் பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் நிமித்தகாரணத்தன்மை சித்தமாம். அது, கதோற்பத்திக்குப்பூருவம் அதன் அதுகூலஞானமுடைய குலாலன் அக்கடத்திற்குநிமித்தகாரணனாதல்போலும். வஹுஸு ஜாபு (அநேகவடிவங்களாவேன்) என்னும் வசனத்தால் பிரஹ்மத்திற்கு அநேகவடிவமாதல் கூறப்பட்டுள்ளது. அதனால் பிரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தின் உபாதான காரணத்தன்மை சித்தமாம். அது, கடசராவமுதலிய அநேகவடிவமாதலுடைய மண், அக்கடசராவாதி காரியங்களுக்கு உபாதானகாரணமாதல் பிரகித்தமேயாதல்போலும். அன்றியும் ஸ்ரீவிபாசபகவானும் பிரஹ்ம சூத்திரத்தில் அம்மாயாவுபகித பிரஹ்மமே ஜகத்திற்கு உபாதானகாரணமும் நிமித்தகாரணமுமாம் என்று கூறியிருக்கின்றனர். சூத்திரம். ப்ரகூதிஸு ப்ரகூதிஜா ஐஷாநா நுவ ரொயாஸு (இ-ள்.) அம்மாயாவுபகித பிரஹ்மமே ஜகத்திற்கு உபாதானகாரணமும் நிமித்தகாரணமுமாம். அவ்வாறங்கேரிப்பத்திற் சுருதி கூறியுள்ள பிரதிஞ்ஞையும் திருஷ்டாந்தமும் பொருந்தும். ஆண்டுச்சுருதியில் ஏகபிரஹ்மத்தின் ஞானத்தார் சருவஜகத்தின் ஞானங்கூறியிருத்தல் பிரதிஞ்ஞையும், மண்ணென்னும் ஒன்றின் ஞானத்தால் அம்மண்ணின் காரியங்களான கடசராவமுதலிய வெல்லாவற்றின் ஞானங்களைக் கூறியிருத்தல் திருஷ்டாந்தமுமாம். எப்போது பிரஹ்மம் சருவஜகத்திற்கு உபாதான காரணமென்று கொள்ளப்படுமோ, அப்போது அந்தப்பிரதிஞ்ஞையும் திருஷ்டாந்தமும் நிகழும். உபாதானகாரணத்தின் ஞானத்தினுனே காரியத்தின் ஞானமுண்டாம். ஆகவே சூத்திரத்தினுனும் பிரஹ்மம் ஜகத்திற்கு அபிநநிமித்த உபாதானகாரணமென்பதே பெறப்படும். இப்பொருளையே முதற்பரிச்சேதத்தில் ஊர்ணாபி (சிலம்பி) திருஷ்டாந்தத்தால் விரிவாய்க் கூறியுள்ளது.

அக்காரண பேதத்தின் வேறுவகையாகயாவது:—சாதாரணம் (பொது) அசாதாரணம் (சிறப்பு) என்னும் வேறுபாட்டால் அக்காரணம் மீண்டும் இருவகைத்து. காரியமாதிரத்தை உண்டாக்கும் காரணம் சாதாரண காரணமாம். அவை அதிருஷ்டம், தேசம், காலம் முதலியனவாம். காரியவிசேஷத்தை உண்டாக்கும் காரணம் அசாதாரண காரணமாம். அது, சாட்சுஷ முதலிய பிரமைகளில் சட்சுநீதலியவைகள் அசாதாரண காரணங்களாதல் போலவாம்.

இவ்வாறே கடாபாவத்தை விஷயப்படுத்தும் பிரமைக்கண் மேற்கூறிய கடாபாவப் பதி அசாதாரண காரணமாவதால்; அதுவுங்காரணமாதல் கூடும்.

அபாவத்தின் சொரூபம்.

ஈசு ஸெய்யாவிதய விஷயம் ஈசாவம்(இ-ள்) ந சந்தத்தின்பொருளை விஷயப்படுத்தும் நாஸ்தி (இல்லை) என்னும் பிரதிதிக்கு விஷயம் எதுவோ, அது அபாவமாம். ஹுகெவெயெடாநாவலி (புறலத்திற்குடமில்லை) என்னும் பிரதிதிக்கு விஷயம் புறலத்தில் கடத்தின் அபாவமாதல் போதும். அவ்வபாவம் ஒரு அத்தியந்தாபாவமேயாம். பிராகபாவ முதலிய பேதத்தால் அவ்வபாவம் நான்கு வகைத்தென்பதில் ஒர் பிரமானுமுமில்லை.

சண்டு நையாபிகர்களோ இங்ஙனம் உறுவர்:—அவ்வபாவம் பிராகபாவம் (முன்னபாவம்), பிரத்தொம்சாபாவம் (அழிவுபாட்டபாவம்), அத்தியந்தாபாவம் (முழுதுமபாவம்), அந்யோந்யாபாவம் (ஒன்றுக்கொன்றபாவம்) என்னும் பேதத்தால் நான்கு விதம். கடத்தின் உற்பத்திக்கு முன் அக்கடத்தின் அவயவமாகிய கபாலங்களில் வடொலவிஷயி அ (கடம்தோன்றும்) என்னும் தோற்றம் உண்டாகின்றது. அத்தோற்றத்தால் அக்கபாலங்களில் அக்கடத்தின் பிராகபாவம் பெறப்படும். நடியாலுடைத்தல் முதலியவைகளால் அக்கடம் உடைபட்ட பின்னர், அக்கபாலங்களில் வடொலவிஷயி (கடம் அழிந்தது) என்னும் தோற்றமுண்டாகின்றது. அத்தோற்றத்தால் அக்கபாலங்களில் அக்கடத்தின் பிரத்தொம்சாபாவம் பெறப்படும். கடம்தோன்றாக்காலத்து ஹுகெவெயெடாநாவலி (நிலத்திற்குடமில்லை) என்னுந்தோற்றமுண்டாகின்றது. அத்தோற்றத்தால் அந்நிலத்தின்கண் அக்கடத்தின் அத்தியந்தாபாவம் நிகழும். நிலத்தின்கண் கடம் இருக்குங் காலத்தும் ஹுகெவெயெடாநாவலி (நிலங்கடமன்று) என்னும் தோற்றமுண்டாகின்றது. அத்தோற்றத்தால் அந்நிலத்தின்கண் அக்கடத்தின் பேதமான அந்யோந்யாபாவம் பெறப்படும். இவ்வாறுவிலக்கணத் தோற்றத்தின் வலியால் அவ்வொரே கடத்திற்கு நால்வகை அபாவங்கள் தெழிக்கும். ஆண்டுப் பிராகபாவம் அநாதியும் நரசமுடையதுமாம். பிரத்தொம்சாபாவமே உற்பத்தியுடையதும் நரசமின்றியதுமாம். அத்தியந்தாபாவம் அந்யோந்யாபாவமென்னுமிரண்டு அபாவங்களும் உற்பத்தி விகாராநிதமாவதால் நித்தியமாம். இந்நான்கு அபாவங்களின் விஸ்தாரவிருபணம் நியாயப்பிரகாசம் நான்காவது பரிச்சேதத்திற் கூறியிருந்ததின் ஆண்டறிக.

நையாபிகர்களின் மதம் நலமுடைந்தன்று. ஏனெனின், வடொலவிஷயி அ (கடம்தோன்றும்) என்று மேற்கூறிய தோற்றம் அபாவவாசகமான ந (அன்று) என்னும் சத்தமின்றாதலால் அந்நப் பிராகபாவத்தை விஷயப்படுத்துவதன்று. ஆனால்பலிஷ்யத்தான எதிர்காலத்தே இனித்தோன்றக்கடவதான கடத்தின்சத்தையோடுள்ள சம்பந்தம் எதுவோ, அதனையே அத்தோற்றம் விஷயப்படுத்தும். ஆகவே அத்தோற்றத்தால் கடத்தின் பிராகபாவம் தெற்றமாகாது. அல்லது அக்கடத்தின் உற்பத்திக்குமுன் பிராகபாவமுண்டெனின்; உற்பத்திக்குமுன் அசத்தாவதால் அக்கடத்தின் உற்பத்தியே நிகழாது. ஒருகால்

அசத்திற்கும் உற்பத்தி நிகழாமெனின்; சத்தல்லாத முயற்கோடு, மலடிமகன் முதலியவைகளும் உற்பத்தியாதல் வேண்டும்.

சங்கை:—அசத்திற்கு உற்பத்தி எங்ஙனம் சம்பவியாதோ, அங்ஙனமே சத்திற்கும் உற்பத்தி சம்பவியாது. ஏனெனின், எக்கட உற்பத்தியின் பொருட்டுக் குலாலன் தண்டம் சக்கரம் முதலிய காரகங்களின் வியாபாரமுண்டாமோ, அக்கடம் தமது மதத்தில் தனது உற்பத்திக்கும் பூருவமே சித்தமாம். ஆகவே அக்காரக(வினைகொண்டு முடியும்) வியாபாரம் வியர்த்தமேயாகும்.

சமாநானம்:—அக்கடம் தனது உற்பத்திக்கு முன் மண் முதலிய காரணவடிவாகவே நிற்கினும், அக்காரக வியாபாரத்திற்குப் பூருவம் அக்கடம் அபிவிசத்தமாவதில்லை. ஆனால் அக்காரக வியாபாரத்திற்குப் பின்னரே அக்கடம் அபிவிசத்தமாகின்றது. ஆகவே அக்கடகாரியத்தின் அபிவிசத்தி (வெளிப்படுதல்) மாத்திரத்தால் அக்காரக வியாபாரத்திற்குப் பொருளுடைத்தாதல் கூடும்.

அல்லது, உற்பத்திக்கு முன் காரியத்திற்குக் காரணவடிவசத்தை மேற்கூறிய யுத்தி மாத்திரத்தாற் பெறப்படுவதல்லாமல் சருதி குத்திரங்களுளும் பெறப்படும். ஆண்டுச் சருதி வடெவ ஸொரே ஓரே. ஸூலி (காண்டற் கினிய சுவேதகேதுவே) சுட்டியறியப்படும் இப்பிரபஞ்சம் தனது உற்பத்திக்குப் பூருவம் சத்தரகவே நின்றது. அல்தாவது பரமகாரணமான பரமான்ம வடிவத்தாற் சந்தாயிருந்தது. ஆண்டுச் குத்திரம். ஸகூலா ப்ராவய (இ-ள்) இப்பிரபஞ்சமாகிய காரியம் தனது உற்பத்திக்கு முன் காரணவடிவமாகச் சந்தாயிருத்தலின், இவ்வர்த்தமான காலத்தும் அப்பரமகாரணத்தினும் அநன்வியமே. அல்தாவது அப்பரமகாரணமாகிய பரமான்மாவின் பிந்நமாக அபாவமேயாம். ஒருகால் அப்பிராகபாவம் அங்கீகாரமாயின் இச்சருதி குத்திரங்களுக்கு விரோதமுண்டாம். ஆதலின் சருதி குத்திரங்கட்கு விரோதமாக அப்பிராகபாவத்தை அங்கீகரித்தல் தகுதியன்று.

அல்லது, பிராகபாவத்தைப்போன்று பிரத்தொம்சாபாவத்தினும் ஒர் பிரமானுமுமில்லை. ஏனெனின், பிரஸ்ம சாட்சாத்காரத்திற்கு முன் இக்காரியப் பிரபஞ்சத்திற்கு அத்தியந்த நரசமுண்டாகிறதில்லை. ஆனால், பிரஜாங்குர நியாயம்போல் கிருட்டிப் பிரளயங்களுக்குப் பிரவாக வடிவாக அநாதித்தன்மையே யுண்டு. அதாவது எங்ஙனம் வினையினின்று முளையும், அம்முளையினின்று மீண்டும் வினையுங், அவ்வினையினின்று மீண்டும் முளையுமுண்டாகின்றனவோ, அங்ஙனமே கிருட்டிக்குப் பின்னர் பிரளயமும், அப்பிரளயத்திற்குப் பின்னர் மீண்டும் கிருட்டியும், அச்சிருட்டிக்குப் பின்னர் மீண்டும் பிரளயமுமுண்டாகின்றன. இவ்வாற்றான் அச்சிருட்டிப் பிரளயங்கள் பிரவாக வடிவமாக அநாதியாயிருக்கின்றன. பிரளயகாலத்திலும் அக்காரியப் பிரபஞ்சம் முற்றும் நரசமாவதில்லை. ஆனால், தனது காரணத்தில் மறைந்துள்ளது. இவ்வாறு இப்போது அழிந்த கடமுதலியகாரியங்களும் தம் கபாலமுதலிய காரணங்களில் மறைந்தே யுள்ளன. அங்ஙனம் மறைந்த அவஸ்தையேவடொலவிஷயி

[செவ்வாய்]

பாசமார்த்திக அத்தயந்தபாஸ நிரூபணம்.

உகௌ

சண்டுச்சில நூலாசிரியரோ இங்ஙனங்கூறுகின்றனர்:—நெஹநாநாஸிசிம்
 உந (சண்டு நாநாவானவை சிறிதுமில்லை.) என்னுஞ் சுருதிகூறிய பிரஹ்மத்தி
 னிடத்துள்ள பிரபஞ்சத்தின் பாரமார்த்திக அத்தியந்தாபாவம் எனவோ, அது
 அவ்வதிஷ்டான பிரஹ்மத்தினும் பின்னமே; அதிஷ்டானசொருபமன்று. பாவ
 அபாவங்களுக்கு ஒற்றிமை நிகழாததலின். வாகடுவோலிதீயம்ஸுஸூ (பிரஹ்
 மம் சுசாதி விசாதி சுவகதபேத மற்றது)என்னுஞ் சுருதிக்கோ பாவாத்வைதத்
 தில் தாற்பரியமாம். அஃதாவது பிரஹ்மத்திற்கு வேறாகப் பிறிதோர் பாவ
 பதார்த்தம் யாது மின்று என்பதாம். அவ்வத்தியந்தாபாவம் பிரஹ்மத்திற்கு
 வேறாகவே பிற்கினும் அதனால் அவ்வத்வைத சுருதிக்கு ஸிரோதமுண்டாகமாட்
 டாது.

இம்மதம் நலமன்று. ஏனெனின், வாகுலோபிபிஸ்யூக (பிரஹ்மம் சுசாதி விசாதி சுவகதபேத மற்றது) என்னுஞ் சுருதி பிரஹ்மத்தைப் பாவ அபாவவடிவ துவிதப்பிரபஞ்சமனைந்து மின்றியதெனக் கூறுகின்றது. அச்சுருதியைச் சங்கோசஞ்செய்து கேவலம் பாவாத்வைதபரவம் ஒப்புவிதில் ஓர் பிரமாணமுமில்லை. அன்றியும் பிரபஞ்சத்தின் அத்தியந்தாபாவம் அதிஷ்டான பிரஹ்மத்தினும் பின்னமென்றகிகரிக்கின், அவ்வத்தியந்தாபாவத்தினிடத்துப்பாரமார்த்திகத்தன்மை சம்பவியாது. அதிஷ்டானத்திற்கு வேறான அபாவம், பிரதியோகியின் சத்தைக்குச் சமானமான தத்தையுடைய தென்பது நியமமாகவின், பிரபஞ்சமாகிய பிரதியோகி கற்பிதமாதலால், அக்கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தின் அத்தியந்தாபாவமும் கற்பிதமேயாகும். ஆகவே முற்கூறியபட்சம் சமீகினமன்று.

வியாவகாரிக அத்தியந்தாபாவ நிருபணம்.

ஹுகுலெ வபுடாநாலூ (பூதலத்திற் கடமில்லை) என்னும் பிரதிநிபூதலத்திலுள்ள கடத்தின் எவ்வத்தியந்தாபாவத்தை விஷயப்படுத்துகின்றதோ, அவ்வத்தியந்தாபாவம் விபாவகாரிக அத்தியந்தாபாவமாம். இவ்வியாவகாரிக அத்தியந்தாபாவமே முற்கூறிய வேர்க்கையாறுபனத்தியாற் கொள்ளப்படும். அப்பூதலத்தின்கண்ணுள்ள கடாபேதத்தின் அத்தியந்தாபாவத்தையே நையாயிகர் வ்யபு வபுடாந (பூதலம் கடமன்று) என்னுந் தோற்றத்திற்கு விஷயமாகப் பேதமென்றும் அந்யோந்யாபாவமென்றும் கூறுவர். ஆகவே அப்பேதவடிவ அந்யோந்யாபாவம் அவ்வத்தியந்தாபாவத்தினும் வேறன்று. அன்றியும் சுருதியின் யதார்த்ததார்பரிய உணர்ச்சியில்லாத நையாயிகர்கள் சிவாகவரர்களுக்கும்பேதமும், பூதலமுதலியவைகளில் கடமுதலியவைகளுக்கு அத்தியந்தாபாவமும் அங்கிகரித்திருக்கின்றனர். அவ்வெல்லா அபாவங்களுக்கும் அநித்தமே; ஒரு அபாவமும் நித்தமன்று. ஏனெனின் பிரஹ்மத்திற்கு வேறான எத்துணைப்பாவ அபாவவடிவ ஜகத்துண்டோ, அவ்வெல்லா ஜகத்தும் அனத்தையின் காரியமாம். தத்துவம்கி முதலிய மகாவாக்யபத்தாற்றோன்றும் பிரஹ்மாத்ம சாட்சாத்காரத்தால் அவ்வவித்தை நாகமாம். அவ்வவித்தை நாகமாகும் கால் அவ்வவித்தையின் காரியமான பிரபஞ்சமும் நாகமாம். இவ்வாறு சர்வ அநான்மப் பிரபஞ்சமும் ஆன்பஞானத்தால் நிவிர்த்தியாவதால் அவ்வபாவங்களுக்கு அநித்தத்தன்மையே பெறப்படும்.

சுண்டுச் சிலநூலாகியிரோ நியாயமாற்களை யனுகரித்துப் பிராகபாவம், பிரத்தொம்சாபாவம், அத்தியந்தாபாவம், அந்யோந்யாபாவம் என்னும் பேதத்தால் அவ்வபாவம் நால்வகைத்தென்றொப்பி யிருக்கின்றனர். அவற்றின் இலக்கணங்களாவன:—தனது உற்பத்திக்குமுன் காரியத்திற்குத்தனது உபாதானகாரணத்திலுள்ள அபாவம் பிராகபாவமாம். அது, கடமுதலிய காரியங்களுக்குத்தம் உற்பத்திக்கு முன், முன் முதலிய காரணங்களிலுள்ளது. எவ்வபாவம் அநாதியும் தனது பிரதியோகியைத்தோற்றுவிப்பதுமாமோ அவ்வபாவம் பிராகபாவமெனப்படும். அல்லது எவ்வபாவம் அநாதியும் நாகமுடையதுமாமோ, அவ்வபாவம் பிராகபாவமெனப்படும். தோன்றியகாரியத்திற்குத் தனது

உபாதானகாரணத்திலுள்ள அபாவம் பிரத்தொம்சாபாவமெனப்படும். அது, தடியாலுடைத்தற்குப்பின்னர் கடமுதலிய காரியங்களுக்குக்கபாலமுதலியகாரணங்களிலுள்ளது. தனது பிரதியோகியின் சமானமற்ற அதிகரணத்தின்கண்ணுள்ள அபாவம் அத்தியந்தாபாவ மெனப்படும். அது, பூதலமுதலியவைகளிலுள்ள கடமுதலியவற்றின் அத்தியந்தாபாவம் தனது பிரதியோகியின் அதிகரணத்திற்கு வேறான அதிகரணத்திலே இருப்பதுபேர்தாம். எவ்வபாவம் தனது பிரதியோகியின் சமான அதிகரணமாமோ அல்லது எவ்வபாவத்திற்குத் தாதானமியமே பிரதியோகியாமோ அவ்வபாவம் அந்யோந்யாபாவ மெனப்படும். இவ்வந்யோந்யாபாவத்தைப் பேதமெனவும் கூறுவர். என்னமெனின், அப்பூதலத்திற் கடம் இருக்குங்காலத்திலும் இருக்கின்றது. ஆகவே அவ்வந்யோந்யாபாவம் பிரதியோகியின் சமான அதிகரணமாம்.

அந்தப் பிராகபாவமுதலிய அபாவங்களனைத்தும் மாயாகாரியமாவதால் அநித்தமேயாம். அத்தியந்தாபாவம், அந்யோந்யாபாவம் என்னும் இரண்டு அபாவங்களோ நித்தமும், ஏனைப்பிராகபாவ பிரத்தொம்சாபாவங்கள் அநித்தமும், என்னும் நையாயிகர்களின் கூற்று, சர்வப்பிரபஞ்சத்தையும் நிஷேதிக் கும் சுருதிக்கு முரணாவதால் அசங்கதமாம். இது அபாவப்பிரமாண நிருபணம்.

முன் நிருபித்துள்ள பிரத்தியட்சம், அனுமிதி, உவமிதி, சாப்தம்; அர்த்தர்பத்தி, அபாவம் என்னும் இவை அறுவகைப் பிரமைகளாம். அவ்வெல்லாப்பிரமைளால் ஆவரணசக்தியோடு அஞ்ஞானத்தின் நிவிர்த்தியே யுண்டாகின்றது. அவற்றுள்ளும் அனுமிதிமுதலிய பரோட்சப் பிரமையானே அசத்வாபாதக (உ என்பதைச்சம்பாதிக்கும்) ஆவரணசக்தி விசிஷ்ட அஞ்ஞானம் நிவிர்த்திசம்பாதிக்கும்) ஆவரண சக்தி விசிஷ்ட அஞ்ஞானம் நிவிர்த்திபாம். அவ்வாவரணங்குகின்றன. இவ்வாறே தத்துவம்கி முதலிய மகாவாக்ய ஜன்விய அஹம்பிரஹ்மாம்மி என்னும் அபரோட்சப் பிரமையால், பிரஹ்மத்தை மறைந்துள்ள மூலாஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாகுங்கால் இவ்விதிகாரிக்குப் பிரஹ்ம சாட்சாத்காரம் நிகழும். ஆகவே இப்பரிச்சேதத்தின்கண் பிரமைநிருபணம் சார்த்தகமாம்.

இஃது ஸ்ரீமத் பரமஹம்ச பரிவரஜகாசார்ய

ஸ்ரீ உத்தவானந்தகிரி சுவாமிகளின் பூஜ்யபாத கீழ்ப்பண

செத்தனானந்தகிரி சுவாமியாற் செய்யப்பட்ட

பிராகிருத தத்துவானு சந்தானத்தின்

இரண்டாவது பரிச்சேதம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீகணேசாய நம: ஸ்ரீ குருப்யே நம:
ஸ்ரீகாசிவீஸ்வேஸ்வராப்யாம் நம: ஸ்ரீசங்கராசார்யேப்யோ நம:

தத்துவா நுசந்தானம்

மூன்றாவது பரிச்சேதம்.

மூன் இரண்டாவது பரிச்சேதத்தின் முதலில் பிரமை, அப்பிரமை, என்னும் பேதத்தால் இருவித விருத்தியைக் கூறலாம். அவற்றுள் முதற் பிரமை விருத்தியைப் பிரமாணப்பயன்களோடு இரண்டாவது பரிச்சேதத்தில் விரிவாய்க் கூறினோம். இனி இம்மூன்றாவது பரிச்சேதத்தில் இரண்டாவது அப்பிரமையைப்பற்றி விரிவாய் விருப்போம்.

அப்பிரமை விருத்தி, நிருபணம்.

சங்கை:—‘அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி’ என்னும் பிரமைவிருத்தியோ அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்திசெய்து அதிகாரிக்குப் பிரஹ்ம பாவத்தை நிகழ்த்தும். ஆதலால் பிரமை விருத்தியை நாலில் நிரூபித்தல் உচিতமாம். ஆனால் அப்பிரமை விருத்தியால் அதிகாரி ஓர் பயனும் பெறுவதில்லை, ஆதலால் நாலில் அப்பிரமை விருத்தியை நிரூபித்தல் நிஷ்பயனும்.

சமாதானம்:—பிரதிபந்தமில்லாத பிரமைக்கே அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்திக்குத் தன்மையுண்டு. ஆதலால் பிரதிபந்தமும், பிரதிபந்தத்தை நிவிர்த்திக்கும் உபாயமுமாகிய விரண்டையும் அதிகாரி அவசியம் அற்றதல்வேண்டும். ஆனால் அசம்பாவின விபரிதபாவனை என்னும் இரண்டும் பிரதிபந்தமெனப்படும். சிவவணமனன நிதித்தியாசனமென்னும் மூன்றாம் அந்தப் பிரதிபந்தத்தை நிவிர்த்திக்கும் உபாயங்களாம். அசம்பாவின விபரிதபாவனைகள் ஆத்மஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தமென்பதை பராசரமுநிவரும் கூறியிருக்கின்றனர். கலோகம் ஜாவநாலிவநீதாயாயாவா ஸாஸாவநா ஸாஸக: | காலுநெ வுபிவயஸலாத க்ஷஜாமஸு | காவாஸு (இ-ள்.) ககரே விபரிதபாவனையும் அசம்பாவினயுமாகிய விரண்டும் ஆத்மஞானத்தைப்பிரதிபந்திக்கின்றன. வேறு யாதும் அதைப் பிரதிபந்திக்காது, ஆதலால் அதிகாரி சிவவண முதலியவைகளால் அந்தப் பிரதிபந்தத்தை நிவிர்த்திக்கவேண்டியது அவசியமாம்.

அல்லது சிவவண முதலியவைகளும் பிரதிபந்தத்தை நிவிர்த்திக்கு மாற்றால் ஆத்ம ஞானத்திற்குச் சாதனங்களாகின்றனவே தவிரசாட்சாத் அன்று. பிரதிபந்தவடிவான அசம்பாவினயும் விபரிதபாவனையும் மேற்கூறப்படும் அப்

ஸ்மிருதி நிருபணம்.

226

பிரமை ஞானத்தில் அடங்கியனவேயாதலால் அந்த அப்பிரமை விருத்தியை அவசியம் நிரூபித்தல் தகுதியுடைத்து. இவ்வப்பிராயத்தாற்றான் இம்மூன்றாவது பரிச்சேதத்தின்கண் அப்பிரமை விருத்தியை விரிவாயாராய்வோம். ஆண்டு ஸ்ரீகாசிவீஸ்வேஸ்வரா (இ-ள்.) மூன் இரண்டாவது பரிச்சேதத்திற் கூறிய பிரமைக்கு வேறான ஞானம் யாதோ, அது அப்பிரமை எனப்படும். அது, இப்பிரயில் ‘இதுவென்னி’ என்றல் முதலிய ஞானம் பிரமை ஞானத்திற்கு வேறாகுவதால் அப்பிரமை எனப்படுதல்போலும். ‘ஞானம் அப்பிரமை’ எனல்மாதிரியே அப்பிரமைக்கு இலக்கணமாகக்கூறி அவ்விலக்கணத்தில் ‘பிரமைக்குவேறான’ எனக்கூறாவிடின்; பிரமை ஞானத்தில் அவ்விலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தியுண்டாகும். அவ்வதிவியாப்தி தோஷத்தை நீக்குதற்கு அவ்விலக்கணத்துக்கு வேறானதன்மையின்று, அதலால் பிரமை ஞானத்தில் முற்கூறிய இலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகாது. அல்லது, ‘பிரமைக்கு வேறானது அப்பிரமை’ என்று இம்மட்டிற் கூறி ஞானமென்னும் பதத்தைக் கூறாவிடின் பிரமை ஞானத்திற்கு வேறான கடமுதலியவைகளில் அவ்விலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகும். அவ்வதிவியாப்தி தோஷத்தை நீக்குதற்கு அவ்விலக்கணத்தில் ஞானமென்னும் பதங்கூறப்பட்டது. கடமுதலியவைகளில் ஞானத்தன்மையின்று, அதலால் அக்கட முதலியவற்றில் அப்பிரமை இலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தியுண்டாகாது.

ஸ்மிருதி நிருபணம்.

முற்கூறிய அப்பிரமைவிருத்தி ஸ்மிருதி, அதுபவம் என்னும் வேறுபாட்டால் இருவகைத்து. ஸாஸாரோது ஜந் ஸ்ரீகாம ஸ்ரீகாம (இ-ள்.) சம்ஸ்காரமாதிரித்தாலுண்டாகும் ஞானம் ஸ்மிருதி எனப்படும். அவன் எனது தாய் அவர் எனது தந்தை என்பன முதலிய ஞானங்கள் சம்ஸ்கார மாதிரித்தாலுண்டாவதால் ஸ்மிருதி எனப்படுதல் போலும். இவ்விலக்கணத்தில் ‘மாதிரி’ என்னும் பதத்தைக் கூறாவிடின் ஸாஸார ஸ்ரீகாம (அவன் இத்தேவதத்தன்) என்னும் பிரத்தியபிஞ்ஞாப்பிரத்தியட்சத்தில் அந்த ஸ்மிருதியின் இலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகும்; பிரத்தியபிஞ்ஞாப் பிரத்தியட்சமும் சம்ஸ்காரத்தாற் றேன்றுவதே யாதலால், அவ்வதிவியாப்தி தோஷத்தை விலக்குதற்கு அவ்விலக்கணத்தில் மாதிரி பதங்கூறப்பட்டது. பிரத்தியபிஞ்ஞாப் பிரத்தியட்சம் சம்ஸ்கார மாதிரித்தாற் றேன்றுவதன்றி, சம்ஸ்காரத்தோடும் கூடிய இந்திரியத்தாற்றேன்றுவதாம். மாதிரிபதத்தைக் கூறலால் பிரத்தியபிஞ்ஞாப்பிரத்தியட்சத்தில் அவ்விலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தியுண்டாகாது.

அல்லது, அவ்விலக்கணத்தில் ‘ஞானம்’ என்னும் பதத்தைக் கூறாவிடின் சம்ஸ்காரமாகிய பிரதியோகியாற்றோன்றும் அச்சம்ஸ்கார தொம்சத்தில் அவ்விலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தியுண்டாம். அது நீக்குதற்கு அவ்விலக்கணத்தில் ‘ஞானம்’ என்னும் பதங்கூறப்பட்டது. அத்தொம்சத்தில் ஞானத்தன்மையின்மையால் அதனிடத்து ஸ்மிருதி இலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகாது. ஈண்டுக் கருத்திதுவாம். சம்ஸ்காரம் வேகம், பாவனை, நிதிஸ்தாபகம் (நினைவு)

ஸ்மிருதியின் பிரிவு கூறுதல்.

அறுபவத்தின்பிரிவைச் சோல்வூதல்

CCF

அறப்பவ நீர்ப்பணம்.

அநபவத்தின்பிரிவைச் சொல்லுதல்.

முற்கூறிய அநுபவமும், யதார்த்தம், அயதார்த்தம் என்னும் பேதத்தால் இருவிதம். பாதிக்கப்படாதபொருளை விஷயப்படுத்தும் பிரமை யதார்த்த அநுபவமாம். பிரமையாகிய யதார்த்த அநுபவத்தை இரண்டாவது பரிச்சே-
கத்தில் விரிவாய்க் கூறினும், ஆதலால், ஈண்டு மீண்டும் நிரூபிக்காது விட்-
டனம். இனி அயதார்த்த அநுபவம் நிரூபிக்கப்படுகின்றது. வாயுதாயுஷ்விஷ-

பாது கிராஹ்ய நிருபணம்.

ஸூரிய ஸ்ராவண காகிரிதஸாஸீ ஸ்ராவண வாகொ ஸ்ராவணஸூ (இ-ள்.) அப்பிரமைத் தன்மைத் தர்மத்திற்கு ஆசிரயமான அப்பிரமை ஞானத் தைக் கிரகிக்கும் சாமக்கிரி (கருவி) க்ருணோன சாமக்கிரியாற் கிரகிக்கப்படுந் தன்மை எதுவோ அதுவே அப்பிரமைத் தன்மையின் பரதஃ கிராஹ்யத் (பிரி தாற் கவரப்படுந்) தன்மையாம். அதெவ்வாறெனின்:—மேற்கூறிய அப்பிரமை த்தன்மைத் தர்மத்திற்கு ஆசிரயமான 'இது ரஜதம்' என்னும் அப்பிரமை ஞா னத்தைக் கிரகிப்பதோ சாட்சி சைதன்யமாம். அச்சாட்சி சைதன்யம் அந்த அப்பிரமைத் தன்மைத் தர்மத்தைக் கிரகிப்பதில்லை. ஆனால் அச்சாட்சி சை தன்யத்தினும் வேறான அனுமான சாமக்கிரியானே அந்த அப்பிரமைத் தன் மைத் தர்மம் கிரகிக்கப்படுகின்றது. இவ்வே அந்த அப்பிரமைத்தன்மையின் பரதஃ கிராஹ்யத்தன்மையாம்.

அவ்வனுமானவகை காட்டுதும். ஒருவனுக்கு இஷ்டசாதனத்தன்மையின் ஞானத்திற்குப் பின்னரே பிரவிருத்தி நிகழ்கின்றது. இங்கு சம்வாதிப்பிரவிரு த்தி, விசம்வாதிப்பிரவிருத்தி என அந்தப் பிரவிருத்தி இருவகைப்படும். சபல (பயனுடை) ப் பிரவிருத்தி சம்வாதிப் பிரவிருத்தியும், நிஷ்பலப் (பயனற்ற) பிர விருத்தி விசம்வாதிப் பிரவிருத்தியுமாகும். அவ்விசம்வாதிப் பிரவிருத்தியானே அப்பிரமைத்தன்மையின் அனுமானமுண்டாகின்றது. அவ்வனுமானமாவது:— சக்தியில் 'இது ரஜதம்' என்னும் ஞானம் அப்பிரமையாம். நிஷ்பலப் பிரவிருத்தி யைத் தோற்றுவிப்பதால், எந்த ஞானம் அப்பிரமையன்றோ அந்த ஞானம் நிஷ்பலப் பிரவிருத்தியைத் தோற்றுவிப்பதுமன்று. பிரமை ஞானம்போலும் இவ்வாறான அனுமானத்தால் அவன் ரஜதஞ்சுரத்தில் அப்பிரமைத்தன்மை யை நிச்சயிக்கின்றான். இதுவே அப்பிரமைத் தன்மையின் பரதஃ கிராஹ்யத் தன்மையாம்.

அல்லது, பிரமைத்தன்மையின் ஞானத்தில் எங்ஙனம் சுவதஃ தன்மையுண் டோ, அங்ஙனமே அதன் உற்பத்தியிலும் சுவதஃ தன்மையே யுண்டு. ஞானத் தின் உற்பத்திக்கான சாமானிய சாமக்கிரிமாத்திரத்தால் உண்டாவதெதுவோ, அதுவே பிரமைத்தன்மையின் உற்பத்தியில் சுவதஃ தன்மையாம். இவ்வாறே அப்பிரமைத் தன்மையின் ஞானத்தில் எங்ஙனம் பரதஃ தன்மையோ, அங்ஙன மே அதன் உற்பத்தியிலும் பரதஃ தன்மையேயாம். ஞானேற்பத்திற்கான சாமா னிய சாமக்கிரியினும் வேறான தோஷத்தாலுண்டாவது எதுவோ, அதுவே அப்பிரமைத் தன்மையின் உற்பத்தியில் பரதஃ தன்மையாம்.

சங்கை:—மேற்கூறியவாறு பிரமைத்தன்மையின் உற்பத்தியிலும் ஞானத் திலும் சுவதஃ தன்மையை யங்கிரிக்கின்; முன் பார்த்திராத ஸ்ராவணத்தில் 'இது ஜலம்' என்னும் ஞானத்திற்குப் பின்னர் ஒருவனுக்கு இச்சலஞானம் 'பிர மையோ, அன்றோ' என்னும் சம்சய முண்டாகின்றது; அது உண்டாதல் கூடாது ஏனெனின், தமது மதத்தில் ஞானத்தின் பிரமைத்தன்மை சாட்சி சைதன்யத்தால் நிச்சயிக்கப்பட்டதேயாம். நிச்சயிக்கப்பட்ட பொருளினிட த்து சம்சயம் உண்டாகாது.

பரிச்சேதம்.] பிரமாண-பிரமேய-அசம்பாவனை-அவந்-நிவிர்த்தியுங் கூறல்.

சமாதானம்:—அத்தலத்தில் சம்சயத்தை உற்பத்தி செய்யும் தோஷத் தோடுங்கூடிய சம்சய சாமக்கிரி, பிரமைத்தன்மையைக் கிரகிக்கும் சாமக்கிரி யைவிடப் பிரபலமாம். ஆகையால் அச்சலஞானத்தில் பிரமைத்தன்மையின் நிச்சயமின்மையால், பிரமைத்தன்மையின் சம்சயம் சம்பவிக்கும். இவ்வாறு தன்னாற் கிரகிக்கப்படும் பிரமைத் தன்மையின் நிச்சயத்தால் முற்கூறிய பிர மைக்கண் சம்சயத்தின் நிவிர்த்தி உண்டாகக்கூடும்.

பிரமாணகத பிரமேயகத அசம்பாவனைகளும் அவற்றின் நிவிர்த்தியுங் கூறல்.

இனிக் கரணசம்சயத்தையும் அதன்நிவிர்த்திக்கான உபாயத்தையும் கூறு தும். தத்துவமசி முதலிய வேதாந்த வாக்கியங்கள் அத்விதீய பிரஹ்மத்திற் பிரமாணமோ! அன்றோ! என்னும் வேதாந்த வாக்கியமாகிய பிரமாணத்திலுள்ள அசம்பாவனை கரணசம்சயமெனப்படும். அக்கரணசம்சயம் பிரஹ்மவேத்தா குருவின் முகத்தினின்றும் வேதாந்த சாஸ்திரத்தைச் சிவணஞ்செய்தலால் நிவிர்த்தியாம். அச்சிரவணத்தின் சொரூபம் இரண்டாவது பரிச்சேதத்திற் கூற ப்பட்டிருக்கின்றதாகவின் மீண்டும் ஈண்டு எழுதப்படவில்லை. முற்கூறிய சிவ ணம் சாரீரக் மீமாஞ்சையின் முதல் அத்தியாயத்தின் படிப்பாற் பெறப்படும். இதுகாறும் பிரமாணகத சம்சயம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

இனி இரண்டாவது பிரமேயகத சம்சயமும், அதன் நிவிர்த்தியும் நிரூபிக்கப் படுகின்றன. பிரமாணஜன்ய ஞானத்திற்கு விஷயம் பிரமேயமாம். அந்தப் பிர மேயத்திலுள்ள சம்சயமும் அநாத்மகத சம்சயம், ஆத்மகத சம்சயம் என்றிரு விதம். ஒருவனுக்கு ஆநாத்மாக்களாகிய தானுவாதிகளில் ஸாணுவபூ வு ரூபஷாவா (தானுவோ, புருஷனோ) என்றல் முதலிய எச்சம்சயம் உண்டோ, அது அநாத்மகத சம்சயமெனப்படும். இவ்வநாத்மகத சம்சயம் சாதாரண தர் மத்தின் தரிசன(சாமானிய ஞான) த்தாலுண்டாகும். எங்ஙனமெனின், தானு வினதும் புருஷனதும் சாதாரண தாமமாகிய மூன்றறைமுழு அளவுள்ள உயரத் தைப்பார்த்தலால் முற்கூறிய சம்சயம் உண்டாகின்றது. அத்தானு முதலிய வைகளின் அசாதாரணதர்மத்தின் ஞானமாகிய விசேஷதரிசனத்தால் முற் கூறிய சம்சயத்தின் நிவிர்த்தி யுண்டாகின்றது. தானுத்தன்மையை நிச்சயப் படுத்தும் வளைவு பொந்து முதலியவைகளோ அத்தானுவின் அசாதாரண தர் மங்களாம். புருஷத்தன்மையை நிச்சயப்படுத்தும் கை, கால், தலைமுதலிய உறு ப்புகள் புருஷனது அசாதாரண தர்மங்களாம். அவ்வசாதாரண தர்மங் களின் ஞானத்தால் முற்கூறிய சம்சயத்தின் நிவிர்த்தியுண்டாகின்றது.

புருஷனுக்குத்தனது ஆத்மாவில் எச்சம்சயம் உண்டாகின்றதோ, அது ஆத்ம கதசம்சயமெனப்படும். அவ்வநாத்மகத சம்சயம் விப்பிரதிபத்தியானுண்டாவ தான் அநேகப்பிரகாரங்களாம். ஆண்டு ஒன்றுக்கொன்று முரணுள்ள பொருளைக் கூறும் வாதினின் பல வசனங்களை விப்பிரதிபத்தி என்பர். அவ்விப்பிரதிபத்தி யை ஸூபகவான் பாஷியக்காரருங் கூறியிருக்கின்றனர். அதைக்காட்டுதும். சைதன்ய விசிஷ்டமாகிய இத்தூஸதேகமே ஆத்மாவாமெனப் பாமர ஜனங்

களும், உலோகாயதரும் அங்கேகரித்தனர். நேத்திராதி இந்திரியங்களை ஆத்மா வெனப் பிறிதோர் சாரார் அங்கேகரித்தனர். மனதே ஆத்மாவென வேறு சிலர் அங்கேகரித்தனர். ஷுணிக விஞ்ஞானமே ஆத்மாவெனச் சிலர் அங்கேகரித்தனர். சிலர் ரூபியமே ஆத்மாவென அங்கேகரித்தனர். தேகேந்திரியாதிசுருக்கு வே ருண சம்சாரி கர்த்தா போக்தா ஆத்மாவெனச் சிலர் அங்கேகரித்தனர். ஆத்மா கேவலம் போக்தாவே கர்த்தாவன்றென்றே சிலர் அங்கேகரித்தனர். கர்த்தாபோ க்தாவைவிட வேறு சர்வஞ்ஞ சர்வசக்தியுடைய ஈசானே ஆத்மாவெனச் சிலர் அங்கேகரித்தனர். ஆத்மாவானது உபாதி சம்பந்தத்தால் கர்த்தாபோக்தாவாயி னும், உண்மையில் சத்தமேயாமென்று சிலர் அங்கேகரித்திருக்கின்றனர். முற்கூ றிய வாதிகள் அவ்வத்தேகமாகிய ஆத்மானது சித்தியின் பொருட்டுத்தக்க தான யுக்தி பிரமாண முதலியவற்றைக் கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வாறு ஒன்றுக் கொன்று முரணுள்ள பொருள்களைக்கூறும் வாதிகளது வசன விப்பிரதிபத்தி யார் புருஷனுக்கு ஆத்மசம்சயம் அநேகவிதமா யுண்டாகின்றது. ஆண்டு அவ் வாத்தமா உண்மையில் ஏக அத்விதீயமாயினும் உபாதி வேறுபாட்டால் அவ்வாத் மா பரமாத்மா, ஜீவாத்மா என்றிருவகைப்படும். தத்துவமறி என்னும் மகாவாக் கியத்திலுள்ள தத்பதார்த்தத்தின் அர்த்தமாகிய மாயா உபகித பிரஹ்மம் பர மாத்மாவாம். துவம் புதார்த்தமாகிய சரீர உபகித சைதன்யம் ஜீவாத்மாவாம். அவ்விரண்டினும் முதல் தத்பதார்த்த பரமாத்மாவில் அவ்வநேகவித சம்சயங் களைக் காட்டுதும். ஆண்டு பிரஹ்மம் அத்விதீயமா? அல்லது சத்விதீயமா? அத் விதீய வடிவமாயினும் பிரஹ்மம் ஆநந்தகுணமுடையதா? அல்லது, ஆநந்தசொ ரூபமா? பிரஹ்மம் ஞானகுணமுடையதா? அல்லது, ஞானசொரூபமா? பிர ஹ்மம் சத்தாஜாதியுடையதா? அல்லது, சத்தாகொரூபமா? பிரஹ்மம் சருண மா? அல்லது, நிர்க்குணமா? என்பன முதலிய அநேகவித சம்சயங்கள் புருஷனு க்கு அத்தத்பதார்த்த பிரஹ்மத்தினிடத்துண்டாகின்றன.

இனி துவம்பதார்த்த ஜீவாத்மாவிலும் அவ்வநேகவித சம்சயங்களைக் காட்டுதும். இவ்வாத்மா தேகேந்திரியாதிசுருக்குவேறு? அன்று? தேகேந்தி ரிய முதலியவற்றிற்கு வேறுபுரினம் அவ்வாத்மா கர்த்தாவா? அல்லது, அதர்த் தாவா? அகர்த்தாவாயினும் அவ்வாத்மா சித்வடிவமா? அல்லது அசித்வடிவ மா? சித்வடிவமாயினும் ஆத்மா ஆநந்தவடிவமா? அன்று? ஆநந்தவடிவமாயி னும் அவ்வாத்மா பரிணாமியா? அல்லது கூடஸ்தனா? கூடஸ்தனாயினும் அவ் வாத்தமா சத்தா ஜாதியுடையதா? அல்லது சத்தாவடிவமா? என்பன முதலிய அநேகவித சம்சயங்கள் புருஷனுக்கு அத்துவம் பதார்த்த ஜீவாத்மாவில் உண் டாகின்றன. ஜீவாத்மாவிற்குச் சச்சிதானந்தத் தன்மையுளதாயினும் பரமாத்மா லோடு ஜீவாத்மாவிற்கு ஏகத்தன்மை பொருந்துமாறு உண்டோ! இன்றோ! எனல் தத் துவம்பதார்த்தங்களின் ஏகத்தன்மையாகிய வாக்கியார்த்தத்திலு ள்ள சம்சயமாம்.

மோட்சசாதனத்தின் சம்சயமாவது:—ஜீவப்பிரஹ்மங்களுக்கு ஏகத்தன்மை யுளதாயினும் அவ்வேகத்தன்மையின் ஞானம் மோட்சசாதனமா? அன்று? அந்த ஞானத்திற்கு மோட்சத்தின் சாதனத்தன்மை யுளதாயினும் அந்த ஞா

னம் கர்மசகிதமாக மோட்சத்திற்குச் சாதனமா? அல்லது, கேவலஞானம் மோட்சத்திற்குச் சாதனமா? என்னுந்தொடக்கத்து எல்லாச்சம்சயங்களும் ஆத்மகதசம்சயமாம். அவ்வெல்லா ஆத்மகத சம்சயங்களும் தர்க்கமாகிய மன னத்தால் நீங்கிவிடுகின்றன. சநிஷ்ட ப்ரஹ்ம ஜகம் கரு (இ-ள்.) பிரதிவாதியின் அறிஷ்டத்தைச் சித்தியெய்யும் யுக்தியாதோ அது தர்க்கமெனப்படும். அஃதா வது வியாப்யத்தின் ஆரோபணத்தால் வியாபகத்தின் ஆபாதனம் தர்க்கமென ப்படும். வியாப்தியின் ஆசிரயம் வியாப்யமும், வியாப்தியின் நிரூபகம் வியாபக முமாம். வியாப்தியின் சொரூபம் முன் இரண்டாவது பரிச்சேதத்தில் நிரூபிக் கப்பட்டிருக்கின்றது. எங்ஙனமெனின், மலையின்கண் புகையைக்கண்ட வழியும் எப்பிரதிவாதி அம்மலையிடத்துத் தீயை அங்கேகரிப்பதில்லையோ, அவனைக்குறி த்துக் கூறப்படுந்தர்க்கமாவது:—புகை தீக்களுக்குக் காரியகாரணபாவம் உலகி லெங்கும் பிரசித்தம். காரணமன்றிக்காரியமுண்டாகாதென்பதும் யாண்டும் பிர சித்தம். ஆதலால், மலையின்கண் தீயில்லையாயின் அதன் காரியமான புகையும் இல்லையாதல் வேண்டும். அம்மலையில் புகையின் அபாவம் பிரதிவாதிக்கு அரி ஷ்டமாம். அப்பிரதிவாதியின் அறிஷ்டத்தின் பெறுதி இத்தர்க்கத்தாலுண்டா கின்றது. அன்றியும் கூறிய இத்தர்க்கத்தில் தீயின்மையாகிய வியாப்யத்தின் ஆரோபணத்தால் புகையின்மையாகிய வியாபகத்தின் ஆபாதனஞ்செய்யப் படும். ஆகவே அத்தர்க்கத்தின் இலக்கணம் இப்பிரசித்த தர்க்கத்தில் சம்பவிச் கின்றது. இவ்வாதே இனிவருந் தர்க்கங்களிலும் இவ்விதங்களைத்தின் பொ ருத்தத்தை உய்த்துணர்க.

இனி ஆத்ம சம்சயத்தை நிவிர்த்திக்கும் தர்க்க நிரூபணம். அத்தர்க்கங்களி லும் முதல் தத்பதார்த்தமாகிய பரமாத்மாவின் அத்விதீயத்தன்மைக்குச் சாத கமான தர்க்கம் சொல்லப்படுகின்றது. ஒருகால் இவ்வாகாச முதலிய பிரபஞ் சம் சத்தியமாயின்; பிரஹ்மத்தை அத்விதீய வடிவெனக்கூறும். வாகுலெவா ஶிதீயம் ஸ்ரஹ் (பிரஹ்மம் ஈசாதி விசாதி சவுகதபேத மற்றது) என்னும் சுரு திக்கு விரோதம் வரும். அஃதாவது அத்விதீய பிரஹ்மத்தைச்சத்திதீய வடிவ மாகக்கூறும் அச்சுருதி போலி யாவதால் அப்பிரமாணமாகும் என்பதாம். சுருதியின் அப்பிரமாணத்தன்மை ஆஸ்திகவாதிக்கு அறிஷ்டமேயாதலால் பிர பஞ்சம் மித்தை எனவே கோடல்வேண்டும். பிரபஞ்சம் மித்தையாயின்; அத் வைத சுருதிக்கு விரோதமுண்டாகாது.

சங்கை:—பிரஹ்மத்தை அத்விதீயமெனக்கொள்ளின்; பேதத்தைக் கூறு வனவாகிய சுருதிகளுக்கு விரோதமுண்டாகும். அச்சுருதிகளுக்கு விரோதமாக அவ்வத்தைசுருதி அத்தைததைப் பிரதிபாதிப்பதன்று; ஆனால் வேறு அர்த் தத்தைப் பிரதிபாதிப்பதாம். ஆதலால் பிரபஞ்சசத்தியத்தன்மையைக் கொள் ளுவதிலும் அவ்வத்தைசுருதிக்கு விரோதமுண்டாகாது.

சமாதானம்:—அதிகாரிக்கு எவ்வர்த்தம் விரும்பியபலத்திற்கு ஏதுவாகின்ற தும், பிரத்தியட்சமுதலிய பிரமாணங்களால் அஞ்ஞாதமும் (அறியப்படாத தும்) ஆகின்றதோ, அவ்வர்த்தத்தினிடத்தே சுருதிக்குத் தார்பரியமாம். அவ்வத் வைதமோ பிரத்தியட்சமுதலிய பிரமாணங்களுக்கு அஞ்ஞாதமாம். அவ்வத்

இனி அவ்வாற்தான் இன்ன சைதன்யத்தன்மைக்குச் சாதகமான தர்க்கமாவது:—இவ்வாற்தான் ஓர்கால் சைதன்யமன்றியின் கடமுதலியவைகளைப் போன்று ஐதத்தன்மையால் சாவயமாக அநாத்மாவையாகும். அதனால் பிரகாசப்பிக்கும் சைதன்யியாவததால் ஜகத்தின்கண் அந்தத்தன்மையே பிராப்தமாகும். அன்றியும் ஆத்மாவைச் சைதன்யமெனக் கூறும் பொய்யா விஜ்ஞானம் பிராணெஷு ஹ்ருஷு ஜேபாஸி: வாஸுஷ: | சூதாயம் வாஸுஷ: ஸுஷோபாஸிவதி | க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரே தயா: க்ஷேத்ரம் ப்ரகாஸயதி ஸாத்யாதொரு இந்த விஞ்ஞானமையன் பிராணான்களிலும். இருதயத்திலும் உட்கொண்டிருக்கின்றன. சண்டு இப்பருடன் கவயஞ்சோதியாரிடுக்கின்றான். பாரத! எல்லா சேஷத்திரங்கடையும் வினங்கச் செய்யவன் சேஷத்திரங்களுனென்னும் ஆன்மாவே) என்னுந்தொடக்கத்துச் சுருதி ஸ்மிருதி வசனங்களுக்கும் அநிஷ்டமேயமாகவின் ஆத்மாவைச் சைதன்யமெனவே அறிதல் வேண்டும். இவ்வாறாகிய தர்க்கத்தால் ஆத்மா சைதன்யவடிவமா? அன்று? என்னுஞ் சம்சயம் நிவிர்த்தியாகின்றது.

இனி ஆத்மாவின் அகர்த்தாத்தன்மைக்குச் சாதகமான தர்க்கமாவது:—இவ்வாற்தான் ஓர்கால் கர்த்தாவாயின்; விகாரமடைந்து பரிணாமியாவதால் அநித்தியமேயாகும். ஆத்மாவை அநித்தியமென்றங்கேறிக்கின் ஆத்மாவை நித்தியமெனக் கூறுவனவாகிய கவிநஸ்யோ க்ரெத்யபோதா: | நித்ய: ஸவ்ய: மஹி: ஸ்ரண: (அடா! இவ்வாற்தான் அபிவந்தவன், நித்தியன் எங்குமுள்ளவன் ஸ்தானம்) என்னுந்தொடக்கத்துச் சுருதி ஸ்மிருதி வசனங்களுக்கு விரோதம் பிராப்தமாகும். அச்சுருதி ஸ்மிருதிகளின் விரோதம் அனைவருக்கும் அநிஷ்டமேயாகவின் ஆத்மாவை அகர்த்தாவெனவே அங்கீகரிக்கவேண்டும். இவ்வாறாகிய தர்க்கத்தால் இவ்வாற்தான் கர்த்தாவா? அகர்த்தாவா? என்னுஞ்சம்சயம் நிவிர்த்தியாகின்றது.

தத்துவம் பதார்த்தங்களின் அபேதத்திற்குச் சாதகமான தர்க்கமாவது:—அத் தத்பதார்த்தமாகிய பரமாத்மா ஓர்கால் இத் துவம் பதார்த்தமாகிய ஜீவாத்மாவிற்குப் பின்னமாயின் கடமுதலியவைகளைப்போன்று அநாத்மாவலத்தால் அநித்தியமேயாகும். அப்பரமாத்மா அநித்தியமாயின் அதை நித்தியமென்று கூறியுள்ள சுருதி ஸ்மிருதி இதிகாச புராணமுதலிய வெல்லா வசனங்கட்கும் விரோதம் பிராப்தமாகும். அன்றியும் ஜீவப் பிரஹ்மத்திற்குப் பேதமங்கேறிக்கின்; ஜீவப்பிரஹ்மத்திற்கு அபேதத்தைக் கூறும் க்ஷேத்ரே ஸவ்ய: மஹி: ஸ்ரண: (தத்துவம்-அஹம்-பிரஹ்மம்) அயமாத்மா பிரஹ்மம், ஏ பாரத! எல்லாச் சரீரங்களிலும் என்னைச் சரீரா திஷ்டானாந் அறிதி) என்னுந்தொடக்கத்துச் சுருதி ஸ்மிருதி வசனங்களுக்கும் விரோதம் பிராப்தமாகும். அச்சுருதி ஸ்மிருதிகளின் விரோதம் சர்வருக்கும் அநிஷ்டமேயாம். ஆதலால் அப்பரமாத்மாவை இச்சிவாத்மாவிற்கு அபின்னமெனவே அங்கீகரிக்க வேண்டும். இவ்வாறாகிய

தர்க்கத்தால் அப்பரமாத்மா இச்சிவனினும் பிரஹ்மா? அபிரஹ்மா? என்னும் சம்சயம் நிவிர்த்தியாகின்றது. கேவல ஞானத்தில் மோட்ச சாதனத்திற்குச் சாதகமான தர்க்கமாவது:—ஓர்கால் கர்மத்துடன் கூடிய ஞானம் மோட்சத்திற்குச் சாதனமாயின், சுவர்காதிகளைப்போன்று கர்மஜன்னியமாவதால் மோட்சத்திற்கும் அநித்தியத்தன்மையே பிராப்தமாகும். மோட்சம் அநித்தியமென்றங்கேறிக்கின் முக்தர்களுக்கும் மீண்டும் சம்சாரம் பிராப்தமாகும். அதனால் முக்தர்களுக்கு மீண்டும் சம்சாரப் பிராப்தியை நிஷேதிக்கும் (நஸ வ்நரா வத்யுதே | படிவாதமி வத்யுதே கலாபவாஸி: |) (அவன் மீண்டும் பிறப்பதில்லை. எதை யடைந்தால் மீண்டுந் திரும்பமாட்டார்களோ அதுவே எனது பரந்தாமம்) என்னுந்தொடக்கத்துச் சுருதி ஸ்மிருதி வசனங்களுக்கும் விரோதம் பிராப்தமாகும். அன்றியும் ஞானமாத்மிரத்தால் மோட்சப்பிராப்தியைக் கூறும் ஜாநா டேவதா க்ஷேத்ரம் | நாத்ய: வ்யா: வித்யுதே: யநாய | ஜாநெத க்ஷேத்ரம் யெஷாம் நாஸித தாத்ய: (ஞானத்தினுற்றான் மோட்சம், மோட்சத்திற்கு ஞானத்தை விட வேறு வழி கிடையாது. எவர்களுடைய அந்த அஞ்ஞானமானது ஆன்மாவின் ஞானத்தாற்றான் போக்கடிக்கப்படுமோ) என்பதாதி சுருதி ஸ்மிருதி வசனங்கள் அனைத்திற்கும் விரோதம் பிராப்தமாகும். அச்சுருதி ஸ்மிருதிகளின் விரோதம் சகல் ஆஸ்திகர்கட்கும் அநிஷ்டமாகும். ஆதலால் அக்கர்மத்துடன் கூடிய ஞானம் மோட்ச சாதனமன்று. ஆனால் 'அகம்பிரஹ்மாஸமி' என்னும் அபேதஞானமே மோட்சத்திற்குச் சாதனமென வங்கீகரிக்கவேண்டும். இவ்வாறாகிய தர்க்கத்தால் கர்மத்துடன் கூடிய ஞானம் மோட்சத்திற்குச் சாதனமா? கேவலஞானம் மோட்சத்திற்குச் சாதனமா? என்னுஞ் சம்சயம் நிவிர்த்தியாகின்றது. இவ்வாற்றால் சுருதிகளிய தர்க்கமாகிய மனனத்தினையே முற்கூறிய ஆத்மிகத் சம்சயம் நிவிர்த்தியாகின்றது.

இத்தர்க்கமாகிய மனனத்தின் இலட்சணம் முன் இரண்டாவது பரிச்சேதத்தில் நிரூபித்தது. அதை சுண்டு மறிக. கூறிய விம்மனம் சாரீரக் மீமாஞ்சையின் இரண்டாவது அத்தியாயத்தின் படிப்பாற் பெறப்படும். முன்னர், சம்சயம் நிச்சயம் என்னும் பேதத்தால் இருவித அயதார்த்த அநாவந்கூறப்பட்டன. அவற்றுள் முதலாவது சம்சயம் இதுவரைக்கும் நிரூபிக்கப்பட்டது.

நிச்சய நிருபணம்.

ஸாய விஜ்ஞாநம் ஜாநம் நிவ்ய: (இ - ள்) முற்கூறிய சம்சயத்திற்கு விரோதியான ஞானம் நிச்சயமாகும். புருஷனுக்கு எப்பதார்த்தத்தின் நிச்சய முண்டாகின்றதோ, அப்பதார்த்தத்தில் சம்சய முண்டாகாதாகவின் அந்த நிச்சயத்தில் சம்சயத்தின் விரோதித்தன்மை வெளிப்படையேயாம். அந்த நிச்சயமும் யதார்த்தம் அயதார்த்தம் என்னும் பேதத்தால் இருவிதம். ஆண்டு கவிஸ்வாமி ஜாநம் யதாய: நிவ்ய: (இ - ள்) பயனிடத்து முடிவையுடைய ஞானம் யதார்த்த நிச்சயமெனப்படும். அஃதாவது எவ்வளவுவின் நிச்சயத்

திற்குப் பின்னர், பிரவிருத்தித்த புருஷனுக்கு அவ்வஸ்து பிராப்தமாகின்ற தோ, அந்த நிச்சயம் யதார்த்த நிச்சயமெனப்படும். யதார்த்த நிச்சயத்தினை முன் இரண்டாவது பரிச்சேதத்தில் பிரமையாகவும் இம்முன்றாவது பரிச்சேதத்தின் முதலில் யதார்த்த ஸ்மிருதியாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. அஃதாவது யதார்த்த அதுபவமும் யதார்த்த ஸ்மிருதியும், யதார்த்த நிச்சயமெனப்படும். விஸ்வாஹி ஜாநம் சுயயாபு கிஷ்யம் (இ-ள்) பயனில்லாத ஞானம் அயதார்த்த நிச்சயமெனப்படும். அஃதாவது எவ்வஸ்துவின் நிச்சயத்திற்குப் பின்னர், பிரவிருத்தித்த புருஷனுக்கு அவ்வஸ்து பிராப்தமாகாதோ, அந்த நிச்சயம் அயதார்த்த நிச்சயமெனப்படும். அவ்வயதார்த்த நிச்சயமும் தர்க்கம், விபர்யயம் என்னும் வேறுபாட்டால் இருவகைப்படும். தர்க்க இலக்கணமும், உதாரணமும் இப்பரிச்சேதத்தில் முன் நிரூபிக்கப்பட்டன. ஆதலால் மீண்டும் ஈண்டு நிரூபிக்கப்படவில்லை. வன்னியுடையதும் தூமமுடையதமான பர்வதத்தில் வன்னியின் அபாவத்தையும் தூமத்தின் அபாவத்தையும் விஷயப்படுத்தும் 'இப்பர்வதத்தில் வன்னியின்ருயின் தூமமுமின்றும்' என்னும் தர்க்கத்தில் அயதார்த்த நிச்சயத்தன்மை தெளிவாகவே யிருக்கின்றது. இனி விபர்யயநிரூபணம். ஆண்டு லிய ஜாநம் விவ்யயம் (இ-ள்) எந்த ஞானம் மித்தையாகின்றதோ, அந்த ஞானம் விபர்யயமெனப்படும். சுத்தியில் இது வெள்ளி என்னும் ஞானமும் இரச்சுவில் இது சர்ப்பம் என்னும் ஞானமும் மித்தியாஞானமாவதால் விபர்யயமெனப்படுதல் போலவாம்.

சங்கை:—ஞானத்தில் மித்தியாத் தன்மை பென்பது யாது? அதாவது பாதிக்கப்படுந் தன்மை என்பது மித்தியாத் தன்மையா? அல்லது, நிர்விஷயத் தன்மை என்பது மித்தியாத் தன்மையா? எந்த ஞானமும் தனது சொரூபத்தோடு பாதமாகாததலால் பாதிக்கப்படுந் தன்மை மித்தியாத் தன்மையா மென்னும் முதற்பட்சமோ சம்பவியாது. எந்த ஞானமும் நிர்விஷயமாகாததலால் அவ் பிரண்டாவது பட்சமும் சம்பவியாது.

சமாதானம்:—இனி அம்மித்தியாஞானத்தின் இலக்கணம் சொல்லப்படுகின்றது. சுதலிநாஸு லிஃ லிய ஜாநம் (இ-ள்) அவ்வர்த்தாதெ வஸ்துவிலுள்ள அவ்வர்த்தத்தின் புத்தி மித்தியாஞான மெனப்படும். இரஜதமில்லாத சுத்தியிலுள்ள 'இது இரஜதம்' என்னும் இரஜதபுத்தி மித்தியாஞானமென்றல் போலும். ஞானத்திற்குச் சொரூபமாகப் பாந்முண்டாகாதென்றாலும், விஷயத்தின் பாதத்தால் ஞானத்தின் பாதம் கூறப்பட்டது. பாதிக்கப்படுந் தன்மையே ஞானத்தில் மித்தியாத் தன்மையாம். முற்கூறிய விபர்யயமாகிய பிரமமும் நிரூபாதிக பிரமம், சோபாதிக பிரமம் என்னும் பேதத்தால் இருவிதம். எந்தப் பிரமம் அதிஷ்டாநத்தின் ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாகின்றதோ, அது நிரூபாதிக பிரமமெனப்படும். எந்தப் பிரமம் அதிஷ்டாந ஞானமுண்டான விடத்தும் நிவிர்த்தியாகின்றதில்லையோ, அது சோபாதிக பிரமமெனப்படும். அந்த நிரூபாதிக பிரமமும் பாகியம், ஆந்தரம் என்னும் பேதத்தால் இருவிதம். சுத்தி ரஜ்ஜு முதலியவைகளில் 'இது வெள்ளி' 'இது சர்ப்பம்' என்றல்முதலிய பிரமஞானங்களைப்பாகிய

நிரூபாதிக பிரமமெனப்படும். 'நான் அஞ்ஞானி' 'பிரஹ்மத்தை அறிகிலேன்' என்னும் பிரமம் ஆந்தரநிரூபாதிக பிரமமாம். சுத்தி ரஜ்ஜு முதலிய அதிஷ்டாநங்களின் ஞானத்தால் ஐஹ ரஜ்ஜு சுயம் ஸவ்யம் 'இது வெள்ளி' 'இது சர்ப்பம்' என்பது முதலிய பிரமமும், ஆத்மாவாகிய அதிஷ்டாநத்தின் ஞானத்தால் யான் அஞ்ஞானி என்னும் பிரமமும் நிவிர்த்தியாகின்றன. ஆதலால் முற்கூறிய பிரமத்தில் நிரூபாதிக பிரமத்தன்மை சம்பவிக்கின்றது. இவ்வாறே இரண்டாவது சோபாதிக பிரமமும் பாகியம், ஆந்தரம் என்றிருவிதம். செம்மைக் குணமில்லாத படிசத்தில் செம்மை நிறமுடைய செம்பரத்தம் புட்ப முதலிய திரவியங்கட்குச் சமீபமாயிருந்தால் 'படிகம் செம்மை' என்றும் பிரமமுண்டாகின்றது. அது பாகிய சோபாதிக பிரமமெனப்படும். இப்படிகம் வெண்மையே, செம்மையுன்று என்று படிசமாகிய அதிஷ்டாநத்தின் ஞானமுண்டாயினும், எதுபரியந்தம் செம்பரத்தமுதலிய உபாதிகள் நிவிர்த்தியாவதில்லையோ, அது பரிபர்தம் 'படிகம் செம்மை' என்னும் பிரமம் நிவிர்த்தியாகாது. ஆதலால் 'படிகம் செம்மை' என்னும் பிரமத்தில் சோபாதிக பிரமத்தன்மை சம்பவிக்கின்றது. இவ்வாறு தத்துவவேததா புருஷனுக்கு எவ்வாகாச முதலிய பிரபஞ்சத்தின் அதுபவமுண்டாகின்றதோ, அதுவும் பாகிய சோபாதிக பிரமமெனப்படும்.

சங்கை:—படிகம் செம்மை என்னும் பிரமத்திலோ ஜபாகுசம (செம்பரத்தம் புட்ப) முதலிய உபாதிகள் இருக்கின்றன. ஆதலால் அந்தப் பிரமத்திற்கோ சோபாதிகத்தன்மை சம்பவிக்கும்; ஆனால், பிரபஞ்ச பிரமத்தில் ஒருபாதிபூம் காணப்படவில்லை, ஆதலால், பிரபஞ்ச பிரமத்திற்குச் சோபாதிகத்தன்மை சம்பவியாது.

சமாதானம்:—பிரபஞ்ச பிரமத்திலும் பிராரப்த கர்மத்தோடுங் கூடிய விட்சேப சக்தியுடைய அஞ்ஞானமே உபாதியாம். ஏனெனின், 'அஹம் பிரஹ்மஸ்மி' என்னும் அதிஷ்டாந பிரஹ்மத்தின் ஞானத்தால் ஆவரண சக்தியுடைய அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாயினும், விட்சேபசக்தியுடைய அஞ்ஞானத்தின் வலியால் பிராரப்த கர்மநாசபரியந்தம் தத்துவ முணர்ந்தோனுக்கும் அவ்வாகாச முதலிய பிரபஞ்சத்தின் அதுபவ முண்டாகின்றது. ஆதலால் 'படிகம் செம்மை' என்னும் பிரமத்தைப் போன்று பிரபஞ்ச பிரமத்திற்கும் சோபாதிகத்தன்மை சம்பவிக்கின்றது. யான் கர்த்தா யான் போக்தா என்று ஆத்மாவிலுள்ள கர்த்திருத்வ போக்திருத்வ புத்தியாதோ, அது ஆந்தர சோபாதிக பிரமமெனப்படும். அந்தப் பிரமத்தில் அந்தக்கரணமே உபாதியாமென வறிக. ஏனெனின், ஆத்மா வாஸ்தவத்திலோ அசங்க நிர்விசாரமாம். அங்நனமாய ஆத்மாவில் சொரூபமாகவோ கர்த்திருத்தன்மை போக்திருத்தன்மைகள் சம்பவியா. ஆனால் அவ்வந்தக்கரணத்திற் றங்கியுள்ள கர்த்திருத்தன்மை போக்திருத்தன்மை முதலிய தர்மங்கள் அவிவேகத்தால் ஆத்மாவில் ஆரோபமாகின்றன. ஆதலால் யான் கர்த்தா யான் போக்தா என்பது முதலிய புத்தியில் சோபாதிக பிரமத்தன்மை சம்பவிக்கின்றது.

சோப்பன விசாரம்

இவ்வாறே சொப்பனத்திலுள்ள இரதமுதலிய பதார்த்தங்களின் ஞானம் ஆந்தர சோபாதிக பிரமமேயாகும்; ஸ்மிருதியாகாது. ஏனெனின், அச்சொப்பன ஞானம் ஓர்கால் ஸ்மிருதியாயின் 'அந்த ரதம்' என்றே அந்த ஞானத்தின் ஆகாரமாகும். சொப்பனத்தில் அந்தரதம் என்று உண்டாவதில்லை; ஆனால், 'இது ரதம்' 'யான் ரதத்தைக் காண்கின்றேன்' என்னும் ஞானமே யுண்டாகின்றது. ஆதலால் அச்சொப்பன ஞானம் சோபாதிக பிரமமாகிய அயதார்த்த அநுபவமேயாம்; ஸ்மிருதியன்று. ஆதலால் சொப்பனத்தை அயதார்த்த ஸ்மிருதியாக வங்குகரிக்கும் தார்க்கீகர்களின் மதம் அசங்கதம்.

சங்கை:—அச்சொப்பன ஞானத்தை ஸ்மிருதியாக வங்குகரியாது அநுபவமாக வங்குகரிக்கின் அவ்வநுபவத்திற்கு விஷயப்படும் இரதமுதலிய பதார்த்தங்கட்கும் ஆண்டு உற்பத்தி கொள்ளவேண்டும். சொப்பனத்தில் அவ்விரதமுதலியவற்றின் உற்பத்தி சம்பவியாது. ஏனெனின், ஜாக்கிராவஸ்தையில் எத்துணைத் தேசகாலங்கள் அவைகளின் உற்பத்திக்கு வேண்டியனவோ, அத்துணைத் தேசகாலங்கள் அச்சொப்பனத்திலின்று. பிரதித்தமான ரதமுதலியவைகளின் உற்பத்திக்கு வேண்டிய மரம், மரவினாளுள் முதலிய சாமக்கிரிகளும் அச்சொப்பனத்திற்கிடையே. காரணசாமக்கிரியன்றிக்காரியத்தினுற்பத்தி யுண்டாகாது. ஆகவே சொப்பனத்தில் அவ்விரதமுதலியவற்றின் உற்பத்தி சம்பவியாது. ஆதலால் சொப்பனத்தில் எல்லாப்பதார்த்தங்களின் ஞானமும் ஸ்மிருதியெனவே கொள்ளவேண்டும். அச்சொப்பன ஞானம் நித்திராதோஷத்தாற் பிரந்ததாகலின் அந்தரதம் என்னும் ஞானஸ்தானத்தில் இது ரதம் என்னும் மயக்க முண்டாகின்றது.

சமாதானம்:—எங்கனம் என்கவளை முதலியவைகளிலுள்ள வியாவகாரிக் ரஜதத்தை உற்பத்திசெய்யும் சாமக்கிரியையிட, பிராதிபாகிக ரஜதத்தை உற்பத்திசெய்யும் சாமக்கிரி வேறுபட்டதே யாமோ, அங்ஙனம் ஜாக்கிராவஸ்தையின் இரதமுதலியவைகளை உற்பத்தி செய்யும் சாமக்கிரியையிட அச்சொப்பன இரதமுதலியவைகளை உற்பத்திசெய்யும் சாமக்கிரியும் வேறுபட்டதே யாகின்றது. அவ்வேறுபட்ட சாமக்கிரியாவது:—ஜாக்கிராவஸ்தையில் சகதுக்கமாகிய போகத்தைப் பயப்பனவாகிய புண்ணியபாப கருமங்கட்கு ஒழிவுண்டாகவும், சொப்பனபோகத்தைத் தருவதாகிய கர்மங்கள் உற்பவமாகவும், நேத்திரமுதலிய இந்திரியங்கள் இலயமாகவும், ஜாக்கிர இரதமுதலிய சர்வவிஷயங்களின் சம்ஸ்காரமும் இந்திரியாதிசுரின் சம்ஸ்காரமுமாகிய சர்வவாசனையுட்கும் ஆசிரயமானதும் நித்திராதோஷத்தோடு கூடியதுமான அவ்வந்தக்கரணமே அச்சொப்பனவஸ்தையில் இரதமுதலிய விஷயாகார பரிணாமத்தையும், இரதமுதலியவைகளைக் கிரகிக்கும் நேத்திரமுதலிய இந்திரியங்களின் ஆகாரபரிணாமத்தையும், அவ்விரதமுதலிய விஷயாகாரவிருத்தி வடிவபரிணாமத்தையும் அடைகின்றது. இவ்வாறு ஜாக்கிர இரதமுதலியவைகளின் சாமக்கிரியையிட, சொப்பனத்தின் பிராதிபாகிக இரதமுதலியவைகளின் சாமக்கிரி வேறுபட்டதேயாம்.

சங்கை:—ஜாக்கிராவஸ்தையில் பிரமாதா பிரமாணம் பிரமேயம் என்னும் வியவஹாரம் நிகழ்வதுபோல, சொப்பனத்திலும் பிரமாதா பிரமாணம் பிரமேயமாகிய வியவஹாரம் நிகழ்கின்றது. ஆகையால் சொப்பனப்பொருள்களுக்குப் பிராதிபாகிகத்தன்மை சம்பவியாது.

சமாதானம்:—ஜாக்கிரப்பொருள்கள் பூதங்களின் காரியங்களாவதால் நீண்டகாலம் வரைக்கு மிருப்பனவாகின்றன. சொப்பனப் பொருள்கள் வாசனையோடு கூடிய அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமங்களாவதால் வாசனாமயமாம். இக்காரணம்பற்றியே அச்சொப்பனப் பொருள்கள் அற்பகாலம் வரைக்கு மிருப்பனவே யாகின்றன. இவ்வாற்றால் ஜாக்கிரப் பொருள்களைவிட வேறுறுத் தன்மை யிருத்தலால் சொப்பனப் பொருள்களில் பிராதிபாகிகத் தன்மை சம்பவிக்கின்றது. சக்தியிலுள்ள ரஜதஞானம் எப்படித்தோஷத்தாற் றேன்றியதோ, அப்படி, சொப்பனப் பொருள்களின் ஞானமும் நித்திரையாகிய தோஷத்தாற்றேன்றியதா யிருக்கின்றது. ஆகையால் அந்த ஞானத்தில் மயக்கமும் சம்பவிக்கின்றது.

சங்கை:—ஜாக்கிராவஸ்தையில் சூர்யாதி ஜோதிகளின் பிரகாசத்தோடு கூடிய சட்சமுதலிய இந்திரியங்களிருக்கின்றனவாகையால் அவ்வந்திரியங்களால் உருவமுதலிய பதார்த்தங்களின் ஞானமுண்டாகின்றது. சொப்பனவஸ்தையிலோ அச்சட்சமுதலிய இந்திரியங்களின் அபாவமிருக்கின்றதால் சொப்பனத்தில் அவ்வுருவமுதலிய பொருள்களின் அநுபவம் எப்படிச் சம்பவிக்கும்?

சமாதானம்:—வாசனையோடு கூடிய அந்தக்கரணம் அச்சொப்பனத்தில் விஷயம் இந்திரியமுதலிய பரிணாமங்களை யடைந்துள்ளது. அவ்வந்தக்கரண உபகித சாட்சி சைதன்னியமே அச்சொப்பன இரதமுதலிய பொருள்களைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றது.

சங்கை:—சொப்பனத்தில் அச்சாட்சி தான் பிறிதேர் சாட்சியாற் பிரகாசிப்பிக்கப்பட அவ்விரதமுதலியவைகளைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றதா? அல்லது அப்பிரகாசிதமாக விருந்து பிரகாசிப்பிக்கின்றதா? முதற்பட்சத்தை யங்கேரிக்கின் அநவஸ்தாதோஷம் பிராப்தமாகும். ஏனெனின் முதற்சாட்சியைப் போன்று இரண்டாவது சாட்சியும் வேறு முன்னாவது சாட்சியாற் பிரகாசிப்பிக்கப்பட்டே பிரகாசிப்பிக்கவேண்டும். அம்முன்னாவது சாட்சியும் வேறு நான்காவது சாட்சியாற் பிரகாசிப்பிக்கப்பட்டே பிரகாசிப்பிக்க வேண்டும். இவ்வாறு முன்முன் சாட்சியின் பிரகாசத்தின் பொருட்டு, பின்பின் சாட்சியை அங்கேரிக்கப்பட அநவஸ்தாதோஷம் பிராப்தியாகும். இரண்டாவது பட்சத்தை அங்கேரிக்கின் அப்பிரகாசிதமாவதால் ஜடமான அச்சாட்சி சொப்பனப்பொருள்களை எப்படிப் பிரகாசிப்பிக்கும்?

சமாதானம்:—அச்சாட்சிசைதன்யம் சுவயம் பிரகாசமுடையது. அஃதாவது தானே தன்னுற் பிரகாசமுடையது. ஆதலால் அச்சாட்சியில் முற்கூறிய அநவஸ்தையும், ஜடத்தன்மையும் பிராப்தமாகா. அப்படிப்பட்ட சுவப்பிரகாச

சாட்சியே அச்சொப்பன பதார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. இக்காரணத் தாற்றான் அச்சொப்பனாவஸ்தையில் சாட்சி சைதன்யத்தின் சொப்பிரகாசத் தன்மை அறிய எளிதாகின்றது.

சங்கை:—பெயர் ஸூயுபலவகிதெஜலெய். கடுவ லாண 260 லாமி லவபு. கலு லாலா லவபு. 261 லாமி. கதகு ஸூயெபா லாமி 262 டு. தாரக்ய (பிரகாசித்திருந்த ரூபன் எத்தேஜகால் பிரகாசித்திருந்தே, பிரகா சிக்கின்ற அவனை அதுசரித்தே எல்லாம் விளங்குகின்றன. அவனது பிரகாசத் தால் இவை யாவும் பிரகாசிக்கின்றன ஆண்டுச் சூர்யன் பிரகாசிக்கிறதில்லை சந்திர நட்சத்திரங்கள் பிரகாசிக்கிறதில்லை) என்னுந் தொடக்கத்துச் சூருகிகள் அச்சாட்சி சைதன்யத்திற்குச் சூர்ய சந்திராதி சர்வஜகத்தையும் பிரகாசிப் பிக்குத் தன்மையும் அச்சூர்ய சந்திராதி ஜோதிகளால் அதன் அப்பிரகாசத் தன்மையும் கூறியுள்ளன. இதுவே அச்சாட்சி சைதன்யத்தில் சொப்பிரகாசத் தன்மையாம். இதனால் அச்சாட்சி சைதன்யத்தின் சொப்பிரகாசத்தன்மை ஜாக்கிராவஸ்தையிலும் நிச்சயிக்கப்பட்டதேயாம். ஜாக்கிராவஸ்தையைவிட்டு சொப்பனாவஸ்தையில் அச்சாட்சி சைதன்யத்தின் சொப்பிரகாசத்தன்மை நன் றாய் அறியக்கூடியதெனக் கூறுதல் அதுகிதம்.

சமாதானம்:—விவேகிகட்கு ஜாக்கிராவஸ்தையிலும் அச்சாட்சியின் சொப்பிரகாசத்தன்மை நன்றாய் அறியக்கூடியது, என்றாலும், அவிவேகிகட்கு அச்சாக்கிராவஸ்தையில் சாட்சியின் சொப்பிரகாசத் தன்மை அறியமுடியாத தேயாம். ஏனெனின், அச்சாக்கிராவஸ்தையில் புருஷனுக்குப் போதல் வருத லாதிய வியவகாரங்கள் சூர்யஜோதியால் நிகழ்கின்றன. அச்சூர்ய ஜோதியில் லாவிடில் சந்திரஜோதியால் அவ்வியவகாரங்கள் நிகழ்கின்றன. அச்சந்திர ஜோதியில்லாவிடில் அக்னியாகிய ஜோதியால் அவ்வியவகாரங்கள் நிகழ்கின்றன. அக்னியாகிய ஜோதியில்லாவிடிலும் காடாந்தகாரத்தில் சப்தமாகிய ஜோதி யால் அவ்வியவகாரங்கள் நிகழ்கின்றன. இவ்வாறு ஜாக்கிராவஸ்தையில் வியவ காரத்திற்குச் சாதகமாகிய சூர்யாதி அநேக ஜோதிகளாற் கலந்துள்ளது அச் சாட்சி சைதன்யமாய்கிய ஜோதியாம். ஆதலால் ஜாக்கிராவஸ்தையில் அவி வேகிகட்கு அச்சாட்சி சைதன்யத்தின் சொப்பிரகாசத்தன்மை நிச்சயிக்கமுடி யாது. சொப்பனாவஸ்தையிலோ அச்சாக்கிராவஸ்தையின் சூர்ய சந்திராதி எல்லா ஜோதிகளும் இலயமாய் விடுகின்றன. சொப்பனாவஸ்தையிலும் ஜாக் கிராவஸ்தையைப்போல அவ்வெல்லா வியவகாரங்களும் நிகழ்கின்றன. எது எது வியவகாரமோ, அதுஅது ஓர் ஜோதியினுனேயே சாத்தியமாகின்றது. ஆத லால் அச்சொப்பன வியவகாரங்களின் சாதகத்திற்கும் ஓர் ஜோதி அவசியம் அங்கீகரிக்கவேண்டும். அச்சொப்பனத்தில் அந்தக்கரணமும், அஞ்ஞானமும் உளவாயினும் அவ்வந்தக்கரணம் ஆண்டு விஷயகார பரிணாமத்தை படைகின் றதாதலால் அவ்வந்தக்கரணத்திற்கு ஜோதித்தன்மை சம்பவியாது. அஞ்ஞான மோ இருளைப்போன்று பிரகாச விரோதியே யாதலால் அவ்வஞ்ஞானத்திற் கும் ஜோதித்தன்மை சம்பவியாது. பரிசேடத்தால் (ஒழிபால்) அச்சாட்சி

சைதன்யமாகிய ஜோதியே அச்சொப்பன வியவகாரங்கட்குச் சாதகமாகவே பெறப்படுகின்றது. இவ்வாற்றால் அவிவேகிகட்கும் சொப்பனாவஸ்தையில் அச் சாட்சி சைதன்யத்தின் சொப்பிரகாசத்தன்மை நிச்சயிக்கப்படுவதாகின்றது. ஆதலால் சொப்பனாவஸ்தையில் சாட்சி சைதன்யத்தின் சொப்பிரகாசத்தன்மை நன்றாயறியக்கூடியதென்னுந் கூற்று சம்பவிக்கின்றது. இக்கருத்து பற்றியே சுதூயம் ஸூர்யாதி லெஜாதிவகி (சுண்டு புருஷன் சுவயஞ்சோதி யாகின்றான்) என்னும் பிருகதாரணியக சுருதி சொப்பனாவஸ்தையின் கண் ணேயே அச்சாட்சி ஆத்மாவை சுவயம் ஜோதி எனக்கூறியுள்ளது. சுண்டு சுவயஞ் சோதி, சுவப்பிரகாசம், சுவயம்பிரகாசமுடையது என்னும் மூன்றாம் ஒரு பொருட்களவிகளேயாம். சாட்சியின் இலக்கணம் முன் இரண்டாவது பரிச் சேதத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இனி, தொடர்பாட்டால் அச்சாட்சி சைதன்யத்திற்குச் சொப்பிரகா சத்தன்மையின் இலக்கணம் கூறப்படுகின்றது. ஆண்டு வெகநூலா விஷய கம் ஸூயுபலவகி (இ-ள்) இந்திரிய ஜன்னிய விருத்தியிற் பிரதிபித்தித் துள்ள சைதன்யம் பல சைதன்யமெனப்படும். அப்பல சைதன்யத்திற்கு விஷயமாகாமையே அச்சாட்சி சைதன்யத்தில் சொப்பிரகாசத்தன்மையாம். அல்லது கவெஷுலெ ஸாதி கவரொகூ வு வஹா யொம 9 கம் ஸூயுபல வகி (இ-ள்) முற்கூறிய பல சைதன்யத்திற்கு விஷயமாகாததாய் அபரோ ட்ச வியவகாரத்திற்கு யோக்கியமாகுந் தன்மை யாதோ அதுவே அச்சாட்சி சைதன்யத்தில் சொப்பிரகாசத் தன்மையாம். சுண்டு அபரோட்ச வியவகாரத் தால் பிரமாண ஜன்னிய விருத்தியைக் கிரகித்தல் வேண்டும். அபரோட்ச விய வகாரத்திற்கு யோக்யமான கடமுதலியவற்றில் இவ்விலக்கணத்தின் அதி விபாத்தியை நீக்குவான் கருதி 'பலசைதன்யத்திற்கு விஷயமாகாததாய்' என்று கூறப்பட்டது. அக்கடாடிகளில் பல சைதன்யத்திற்கு விஷயமாகாமையாகிய அறியப்படாத் தன்மையின்று. அறியப்படாததான தர்மாதர்மங்களில் இவ் விலக்கணத்தின் அதிவிபாத்தியை விலக்குதற்பொருட்டு 'அபரோட்ச வியவகா ரத்திற்கு யோக்யமாகும்' என்று கூறப்பட்டது. அவ்வபரோட்ச வியவகாரத் திற்கு யோக்யமாகுந் தன்மை தர்மாதர்மங்களிலின்றாகலின் ஆண்டு அதிவிபா தி புண்டாகாது.

சங்கை:—சொப்பிரகாச சாட்சியால் சொப்பன பதார்த்தங்கள் விளங்கு மேல் விளங்குக. ஆனால், தேர் முதலிய பொருள்கள் அச்சொப்பனத்திற் புதுவ தாகவே புண்டாகின்றன வென்பதற் பிசமாணம் யாது?

சமாதானம்:—சாட்சாத்வேத சுருதியே அவ்வர்த்தத்திற் பிரமாணமாம். சுருதி. கதகூரயா நராய யொம 263 லாமி லவபு. 264 லாமி லவபு. 265 லாமி லவபு. (இ-ள்) ஜாக்கிராவஸ்தையிலுள்ள வியாவகாரிக இரதமும், அ திற் பூட்டிய அசுவங்களும், அவ்வசவங்கள் போதற்குரிய மார்க்கங்களுமாகிய அவையாவும் சொப்பனத்தில் இல்லாதிருந்தும் சொப்பனத்தில் இரதங்களை யும், அசுவங்களையும், மார்க்கங்களையும் (மனதே) உண்டாக்குகின்றது. இச்

கருதி சொப்பனத்தில் ஜாக்கிரதாதிகளின் அபாவத்தையும் பிராதிபாசிக ரதமுதலியவைகளின் உற்பத்தியையும் கூறுகின்றதாகலின் அவ்விரத முதலியவைகளை விஷயப்படுத்தும் அச்சொப்பன ஞானம் அநுபவவடிவமேயாம்; ஸ்மிருதி வடிவமன்று.

சங்கை:—இவ்வாறு அச்சொப்பன ஞானத்தை அநுபவவடிவமென வங்குகிறீர்கள் அச்சொப்பன இரதாதி பதார்த்தங்கட்கு ஜாக்கிரத்திலும் அதுவிருத்தி (தொடர்ந்து வருதல்) உண்டாதல் வேண்டும். ஏனெனின், எப்பதார்த்தம் எவ் வதிஷ்டானத்தில் கற்பிதமாகின்றதோ, அவ்வதிஷ்டானத்தின் ஞானத்தினாலே யே அப்பதார்த்தத்தின் நிர்மூண்டாகின்றது. அச்சொப்பன பதார்த்தம் பிரஹ்ம சைதன்யத்தினிடத்தே கற்பிதமாதலால் பிரஹ்மசைதன்யத்தின் சாட்சாத்தகாரத்தினாலே அச்சொப்பன பதார்த்தங்களின் நாசமுண்டாகும். அதிஷ்டான பிரஹ்மசாட்சாத்தகாரம் இப்புருஷனுக்கு இன்று. அவ்வதிஷ்டான சாட்சாத்தகாரத்திற்குப் பின்னமான பிறிதொன்றால் அச்சொப்பன பதார்த்தங் களின் நிவிர்த்தி உண்டாகாது. ஆதலால் ஜாக்கிராவஸ்தையில் அச்சொப் பன பதார்த்தங்களின் அதுவிருத்தி அவசியமுண்டாதல் வேண்டும். ஓர்கால் இவ்வர்த்தத்தில் இஷ்டமுளதாயின் யாவருடைய அநுபவத்திற்கும் விரோத முண்டாகவேண்டும்:—அலோவது யாவரும் சொப்பன பதார்த்தங்களை ஜாக் கிரத்தில் அபாவமாகவே அங்கீகரிக்கின்றனராதலால் அச்சொப்பன ஞானத் தில் அநுபவவடிவத்தன்மை சம்பவியாது.

• • சமாதானம்:—காரியத்தின்நாசம் இருவிதம். ஒன்றுபாதம் மற்றொன்று இல யம். ஆண்டு அதிஷ்டானத்தினது வாஸ்தவ சொருபத்தின் சாட்சாத்தகாரத்தால் காரியம் தனது உபாதான காரணமாகிய அஞ்ஞானத்துடன் நாசமாதல் பாத மெனப்படும். சக்தியாகிய அதிஷ்டானத்தின் சாட்சாத்தகாரத்தால் இரஜதமா கிய காரியத்திற்குத் தனது உபாதான காரணமான அஞ்ஞானத்தோடு நாசம் பாதமாதல் போலும். உபாதான காரணம் இருந்தாலும் காரியம் மறைவு படுவது மாத்திரம் இலயமெனப்படும். சொப்பன இரதமுதலிய பதார்த்தங்கள் அந்தக்கரண மாயை வாயிலாக, சுத்த சைதன்யத்தில் அத்தியஸ்தமாம். சுத்த சைதன்யமாகிய அதிஷ்டானத்தின் சாட்சாத்தகாரம் புருஷனுக்குச் சாக்கிரகாலத் திலின்று. ஆதலால் சக்திரஜதத்தைப்போன்று அச்சொப்பன பதார்த்தங்கட்குப் பாதமர்கிய நாசமோ கூடாது. ஆனால் அச்சொப்பனம் முற்கூறியவாறு சோ பாதிக பிரமமாம். ஆதலால் செவ்வரத்தப்புட்ப முதலிய உபாதிக்களின் நிவிர் த்தியால் எங்ஙனம் படிகத்தில் செம்மை நிவிர்த்தியாகின்றதோ, அங்ஙனமே உபாதி நிவிர்த்தியால் அச்சொப்பன பதார்த்தங்கட்கும் நிவிர்த்தி சம்பவிக்கின் றது. ஆதலால் ஜாக்கிராவஸ்தையில் அச்சொப்பன பதார்த்தங்களின் அது விருத்தி சம்பவியாது. ஜாக்கிரத்தின் சம்ஸ்காரமும், சொப்பனத்தில் போகத் தைத் தருவதாகிய கர்மமும், நித்திராதோஷமுமாகிய இவைமுன்னோடுங் கூடிய அந்தக்கரணமே அச்சொப்பன பிரமத்தில் உபாதியாம். அந்தக்கரணமாகிய உபாதிபின் நிவிர்த்தியால் ஜாக்கிராவஸ்தையில் அச்சொப்பன பதார்த்தங் கள் நிவிர்த்தியாகின்றன. ஜாக்கிராவஸ்தையில் அவ்வந்தக் கரணம் சொருப

பரிச்சேதம்] சில நூலாசிரியர்கள் சொப்பனத்தை நிருபாதிக்கமெனல்.

உசுக

மாகவே இருப்பதாயினும் சாக்கிராவஸ்தையில் அவ்வந்தக்கரணம் சொப் பன போகத்தைப் பயக்கும் கர்மம், நித்திராதோஷம் இவைகளுடன் கூடிய தன்று. எப்பதார்த்தம் தன்னிடத்துள்ள தர்மங்களைத் தனது சம்பந்தியினி டத்து ஆரோபிக்கின்றதோ, அப்பதார்த்தம் உபாதி எனப்படும். எங்ஙனம் ஜபாகுசுமம் (செவ்வரத்தம்புட்பம்) தன்னிடத்துள்ள செம்மை நிறத்தைத் தனது சம்பந்தியாகிய படிகத்தில் ஆரோபணஞ் செய்வதால் அச்சபாகுசுமம் உபாதி எனப்படுமோ, அங்ஙனமே அந்தக்கரணம் தனது கர்த்திருத்வ போக் திருத்வாதி தருமங்களைத் தனது சம்பந்தியான ஆத்மாவில் ஆரோபணஞ் செய் கின்றதாதலால் அவ்வந்தக்கரணமும் உபாதி எனப்படும். இவ்வாறு சொப்பன ஞானம் சோபாதிக பிரமமாவதால் அதற்கு அநுபவத்தன்மையே சம்பவிக்கின்றது.

சில நூலாசிரியர்கள் சொப்பனத்தை நிருபாதிக்கமெனல்.

சுண்டுச் சில நூலாசிரியரோ, அச்சொப்பன அத்தியாசம் சோபாதிக பிரமமன்று; ஆனால் சக்தி ரஜத பிரமத்தைப் போன்று நிருபாதிக்க பிரமமேயா மென்று கூறுகின்றனர்.

சங்கை:—சொப்பனாவஸ்தையை நிருபாதிக்க பிரமமென வங்குகிறீர்கள், அச்சொப்பன பதார்த்தங்கட்கு அதுவிருத்தி ஜாக்கிரத்திலும் உண்டாதல் வேண்டும். ஏனெனின், நிருபாதிக்க பிரமத்தின் நிவிர்த்தி அதிஷ்டானத்தின் ஞானத்தினாலே யுண்டாகின்றது. அச்சொப்பன பிரமத்திற்கு அதிஷ்டானம் பிரஹ்ம சைதன்யமாம். புருஷனுக்கு சாக்கிராவஸ்தையில் பிரஹ்மசைத் தின் சாட்சாத்தகார மின்றாகலின் அச்சொப்பன பதார்த்தங்கட்கு ஜாக்கிரா வஸ்தையில் பாதமுண்டாகாது.

சமாதானம்:—இரஜத பிரமத்திற்கு அதிஷ்டானம் சக்தியாம். அச்சக்தி யின் சாட்சாத்தகார மின்றாயினும், அவ்விரஜத பிரமத்திற்கு உபாதான கார ணமாகிய அஞ்ஞான முளதாயினும், அவ்விரஜத பிரமம் தனது விரோதியான தண்ட முதலிய பதார்த்தங்களின் ஞானத்தால் எங்ஙனம் நிவிர்த்தியாகின்ற தோ, அங்ஙனமே சொப்பன பிரமத்திற்கு அதிஷ்டானமாகிய பிரஹ்ம சை தன்யத்தின் சாட்சாத்தகார முண்டாகாவிடினும், விரோதியாகிய ஜாக்கிரத்தின் ஞானத்தால் அச்சொப்பன பதார்த்தங்களின் நிவிர்த்தி உண்டாதல் கூடும். ஆதலால் அச்சொப்பன பதார்த்தங்கட்கு ஜாக்கிரத்தில் அதுவிருத்தி யுண்டா காது. ஆகவே இரஜத பிரமத்தைப்போன்று சொப்பன பிரமமும் நிருபாதிக்க பிரமமேயாம்.

சங்கை:—சொப்பன பிரமத்தை நிருபாதிக்கமென வங்குகிறீர்கள்; பிரஹ்ம வேத்தாக்களாகிய ஞானிகட்கு, சொப்பனப் பிரமமே யுண்டாகலாகாது. ஏனெ னின், சொப்பன பதார்த்தங்களின் அதிஷ்டானம் பிரஹ்ம சைதன்யமாம். அந்தப் பிரஹ்ம சைதன்யத்தின் சாட்சாத்தகாரத்தால் பிரஹ்மவேத்தாக்களு க்கு அச்சொப்பன பிரமத்திற்கு உபாதான காரணமாகிய அஞ்ஞானம் நிவிர் த்தியாய் விட்டது.

சமாதானம்:—பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்தால் அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாகி னும் அவ்வஞ்ஞானத்தின்காரியமாகிய அந்தக்கரண முதலினைவகட்குப்பிராரப்த கர்மநாச பரியந்தம் நிவிர்த்தியுண்டாகாது. முற்கூறியவாறு அச்சொப்பன பதார்த்தங்கட்கு அந்தக்கரணமே நேரான உபாதானகாரணமாம். ஆகலால் பிராரப்தநாச பரியந்தம் பிரஹ்மவேதநாக்கட்கும் சொப்பன பிரமம் சம்பவிக் கும். ஓர்கால் பிரஹ்மசாட்சாத்காரத்தால் அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியின் பின்னர், தத்துவவேதநாவிற்குச் சொப்பன பிரமம் அங்கேகிரியாகிவன், அத்தத்துவ வேதநாவிற்கு ஜாக்ஜிராவஸ்தையிலும் சப்நாதி விஷயங்களின் அபுபவம் உண் டாகலாகாது. ஆனால், ஜாக்ஜிராவஸ்தையில் அத்தத்துவ வேதநாவின்ன வியவகாரம் கண்கூடாய்க் காணப்படுகின்றது. ஆகலால் அத்தத்துவ வேதநா விற்குச் சொப்பன பிரமமும் அங்கேகிரிக்கு வேண்டும். ஆனால் தத்துவவேதநா வானவன் அஞ்ஞானவியப் போன்று தனது சொருபத்தில் ஓர் வியவகாரத் தையும் அங்கேகிரிக்கமாட்டான்.

விபர்யயத்தின் வேறு விதம்.

முன் நிரூபாதிசம், சோபாதிசம் என்னும் பேதத்தால் இருவிதமான விபர் யயவி கூறி, அவைகள் இதுவரையும் நிரூபிக்கப்பட்டன. இனி முற்கூறிய விபர்யயத்திற்கே வேறுவகைப் பிரிவு கூறப்படுகின்றது. முற்கூறிய பிரமமாகிய விபர்யயம் மீண்டும் இருவிதமாம். ஒன்று அந்தக்கரண விரும்பியடிவம், மற்றொன்று அவித்தியாவிற்குத் தி வடிவம். சொப்பன பதார்த்தங்களின் ஞானமும், மஹேராஜ்யமும், மதிநாப்போவ புத்திராதிகளின் பிரதிபாட்சமுடைய இ வைமுதலிய பிரமமோ அந்தக்கரண விரும்பி வடிவமாம். சுத்தியில் இரத்தஞா னமும், இரத்தஞாவில் சர்ப்பஞானமுமாகிய பிரமங்கள் அவித்தியா விரும்பியடிவ மாம். இவ்வாறு முற்கூறிய சம்சயமும் அவித்தியாவிற்குத் தி வடிவமேயாம். இதுகாரும் விபர்யயத்தைப்பற்றி நிரூபிக்கப்பட்டன. இனி அவ்விபர்யய நிவிர்த்தியின் உபாயம் கூறப்படுகின்றது. ஆண்டு முற்கூறிய காரன் அஞ்ஞானி' என்பது முதலிய நிரூபாதிச விபர்யயமோ நிதித்யாசனத்தால் நிவிர்த்தியாகி ன்றது. சோபாதிச விபர்யயமோ அவ்வவ்விபாதிசன் நிவிர்த்தியாக நிவிர்த்தி யாகின்றது. முற்கூறிய விபீதபாவனையாகிய விபர்யயத்தை நிவிர்த்திக்கத் தக்க நிதித்யாசனத்தின் சொருபம் முன் இரண்டாவது பரிச்சேதத்தில் நிரூ பிக்கப்பட்டுள்ளது. அதை சுண்டும் அறிக. அந்த நிதித்யாசனம் சர்க்கரிமாஞ் சையின் முன்னுலது அத்தியாயத்தின் படனத்தாற் பெறப்படும். இவ்வாறு பிர வணத்தால் பிரமானகத அசம்பாவனையும், மானத்தால் பிரமேயகத அசம் பாவனையும், நிதித்யாசனத்தால் விபீதபாவனையும் நிவிர்த்தியாக அதியாரிக் குத் தத்துவமே முதலிய வாக்கியங்களால் அறம் பிரஹ்மஸ்மி' என்னும் அப ரோட்ச ஞானம் உண்டாகின்றது. அவ்வபரோட்ச ஞானத்தால் அஞ்ஞான நிவிர்த்தி புருவகமாகப் பரமானந்தத்தின் பிராப்தி யுண்டாகின்றது.

சர்க்கை:—சிரவண மான நிதித்யாசனங்களைச் செய்யினும் கிருக்குப் பிர ஹ்ம சாட்சாத்காரம் உண்டாகின்றதில்லை. இதன் காரணம் யாது?

பரிச்சேதம்.] பூத வர்த் பிரதி-சோரு-அவை நிவர்-உபாயங்களுங் கூறுதல். உச்சு

சமாதானம்:—ஆத்மஞானத்தின் உற்பத்தியில் எங்ஙனம் முற்கூறிய அசம் பாவனை விபீதபாவனைகள் பிரதிபந்தங்களாகின்றனவோ, அங்ஙனமே பூத (சென்ற) பாவ (வரும்) வர்த்தமானம் (நிகழ்) என்னும் மூன்றுவித வேறு பிரதி பந்தங்களுமுண்டு. எவருக்கு அந்தப் பிரதிபந்தங்களிருக்கின்றனவோ, அவர்க ளுக்கு சிரவணதிகளைச் செய்யினும் ஆத்மஞானம் உண்டாகாது. ஆனால் எவர் களுக்கு அந்தப் பிரதிபந்தங்கள் இன்றி அவர்களுக்குத் தத்துவமே வாக்கி யத்தின் விசாரத்தால் பிரஹ்மசாட்சாத்காரம் அவசியம் உண்டாகின்றது. இவ் வார்த்தை ஸ்ரீவிபாசபகவானும் பிரஹ்ம குத்திரத்திற் கூறியிருக்கின்றார். ஆண் டச் சூத்திரம் வெளவிக லே 9 ப்ருவூத ப்ருகிஸ்பெ தலஸுபநாச (இ-ள்) பலத்தைத் தருவதற்கு எதிர்ப்பட்ட கர்மவிசேஷம் வர்த்தமானப் பிரதிபந்த மெனப்படும். அல்லது பிரஹ்மசாட்சாத்காரத்தின் உற்பத்திக்கு விரோதியாகிய வாசனாவிசேஷம் வர்த்தமானப் பிரதிபந்தமெனப்படும். அவ்வர்த்தமானப்பிரதி பந்த மின்றியின் புருஷனுக்குச் சிரவண மனனாதிகளால் இப்பிறப்பிலேயே பிர ஹ்ம சாட்சாத்கார முண்டாகின்றது. வர்த்தமானப் பிரதிபந்த மிருக்கின் வேறு பிறப்பிலும் புருஷனுக்குப் பிரஹ்மசாட்சாத்காரம் உண்டாகாது. வாம. தேவாதிசுக்குண்டானது போலும். பிரதிபந்தத்தோடு கூடியவனால் ஆத்மா அறிதற்கரியது என்று சுருதி ஸ்மிருதிகளும் கூறுகின்றன. சுருதி ஸ்ரவணா யாவி வஹுவிசேஷம் 10 ஸ 9 ஸுணொவி வஹுவிசேஷம் 10 ஸ 9 (இ-ள்) இவ்வாறமா அநேகர்கட்குச் சிரவணத்தின் பொருட்டும் அடையப்படுவ தில்லை. அன்றியும் அந்நர்கள் இவ்வாறமாவைச் சிரவணஞ் செய்யினும் யாதா மோர் பிரதிபந்தத்தின் வசத்தால் சாட்சாத்காரிக் வலியற்றவர்களாகின்றனர். இவ்வர்த்தத்தினையே குலுபு வலெவூ 20 ஸ 9 ஸுணொவி ஸுணொ வெபூ 20 ஸ 9 வலெவ கலிசு (பிறன் இவன் ஆச்சரியமாகவே கேட்கின்றான். கேட் டும் ஒருவனும் இவனை அறிவதில்லை) என்னுற் தொடக்கத்து ஸ்மிருதி வசனங் களுங் கூறுகின்றன.

பூத பாவ வர்த்தமான பிரதிபந்தங்களின் சொருபம் அவைகளை நிவிர்த்திக்கும் உபாயங்களுங் கூறுதல்.

முன் அதுபவிக்கப்பட்ட ஓர் பிரியவிஷயத்தின் திட சம்ஸ்காரத்தின் வலி யால் பிரஹ்மசிகந்தனகாலத்தில், அவ்விஷயத்தின் அடிக்கடிஸ்மரணம் பூதப்பிரதி பந்தமெனப்படும். அப்பூதப் பிரதிபந்தம் விஷய உபகித பிரஹ்மத்தின் சிந்த னத்தால் நிவிர்த்தியாகின்றது. எங்ஙனமெனின், ஓர் சந்நியாசிக்கு முன் கிரு கஸ்த ஆசிரமத்தில் அதுபவிக்கப்பட்ட எருமை முதலிய பதார்த்தங்களின் அடிக்கடி ஸ்மரணத்தால் சிரவணஞ்செய்யினும் தத்துவஞானம் உண்டாக னில்லை. அப்போது குருவானவர் அப்பூதப் பிரதிபந்தத்தை நீக்கக் கருதி அச் சந்நியாசிக்கு அவ்வெருமை யுபகித பிரஹ்மத்தின் சிந்தனத்தை உபகிதத்த னர். அச்சிந்தனத்தால் அச்சந்நியாசிக்கு அப்பூதப் பிரதிபந்தம் நீங்கி உடனே சிரவணதிகளால் ஆத்மஞானம் உண்டானது. இவ்விதத்தைகள் உலக பரம் பரையாக வருகின்றன. இரண்டாவது பாவப்பிரதிபந்தமோ பிராரப்த கர்ம

[illegible]

சமாதானம்:—இப்பாவிப் பிரதிபந்தத்தின் நீக்கத்தில் காலத்தின் நிபம மில்லை. சிலருக்கு ஓர் ஜன்மத்திலும் அந்தப் பிரதிபந்தம் நீங்குகின்றது. சிலருக்கு இரண்டு மூன்று ஜன்மங்களிலும் நீங்குகின்றது. இவ்வாற்றை வேறு தூதர்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. கலோகம் சூடாவிஷ்ணுவோடொன்று வாழ்ந்தவெ ல்லீரிதலி ண்கெடகஜநாகுண்ணா லாக ஸ்ரீ அஜநகம் (இ - ள்) முற் கூறிய பிரார்ப்த சேஷமாகிய பாவிப் பிரதிபந்தம் வாமதேவரிடத்திலும், பரத ரிடத்திலும் இருந்தது. வாமதேவருக்கு அப்பிரதிபந்தம் ஓர் ஜன்மத்தில் நீங்கி னது, பரதருக்கு மூன்று ஜன்மங்களில் நீங்கினது. ஆதலால் அப்பாவிப் பிர திபந்தத்தின் நீக்கத்தில் ஒருகால நிபமமுமில்லை. அவ்வாமதேவரது விருத்தாந் தம் ஆதம்புராணத்தின் முதல் அத்தியாயத்தில் விரிவாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது. முன்னே பிரார்ப்தசேஷம், பிரஹ்மலோகஇச்சை என்னும் இருவகைப்பாவிப் பிரதிபந்தங்கள் கூறப்பட்டன. அவற்றுள் பிரார்ப்தசேஷமாகிய முதற்பிரதிபந் தம் இதுகாறும் நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி பிரஹ்மலோக இச்சையாகிய இரண் டாவது பாவிப் பிரதிபந்தம் கூறப்படுகின்றது. எப்புருஷனுக்கு மனத்தின்கண் பிரஹ்மலோகத்தை யடைய இச்சை யிருக்கின்றதோ, அப்புருஷன் சுவண்ணிக ளைச் செயினும் ஆத்மஞானத்தை அடைகின்றதில்லை. ஆதலால் அந்தப்பிரஹ்ம லோக இச்சையும் ஆத்மஞானத்தின் உற்பத்தியில் பாவிப் பிரதிபந்தமா யிருந்

கின்றது. இவ்வார்த்தை ஸ்ரீவித்தியாரணிய'சுவாமிகளும் கூறியிருக்கின்றனர். ஆண்டுச் சுலோகம் ஸ்ரீஹ் லொகா ஹிவாம்பாயா ஸ்ரீ கீஸத்யா மிரா யுதாடி விவாரபெடி ஸ்ரீஹ் மதா ஸாக்ஷாத் ரொத்யுடி (இ-ள்) எவனுக்குப் பிரஹ்மலோகத்தையடைய மிகவும் உற்கட இச்சை யிருக்கின்றதோ, அவன் அவ்விச்சையைத் தடுத்துச் சிவனுதிகளைச் செய்யினும் அவனுக்கு ஆத்ம சாட்சாத்காரம் உண்டாகாது.

சங்கை:—உபாசகர்கள் எந்தப் பிரஹ்மலோகத்திற்குச் செல்லுவாரோ, அந்தப் பிரஹ்மலோகத்தை யடைவதற்குச் சாதனமாகிய உபாசனையை அப்புருஷன் செய்யவில்லை. இச்சையாகிய பிரதிபந்தத்தின் வசத்தால் அவனுற் செய்யப்பட்ட சிவனுதிகளாலும் அவனுக்கு ஆத்மஞானமும் உண்டாக வில்லை. ஆதலால் அவன் இருவித பலன்களிலும் பிரபந்தனுக்கீழ்விழுந்தலையே யடைகின்றான்.

சமாதானம்:—அப்புருஷன் மானத்திற்குப் பின்னர், அச்சிவனுதிகளின் பிரபாவத்தால் பிரஹ்மலோகத்தையடைந்து, ஆண்டு நிற்குண பிரஹ்மத்தை 'அஹம்பிரஹ்மாஸம்' என்று சாட்சாத்கரிக்கின்றான். அச்சாட்சாத்காரத்தால் ஆண்டு விதேக கைவல்ய மோட்சத்தை யடைகின்றான். இவ்வார்த்தை சுருதியிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. சுருதி. வெஹ்விஜாத ஸாமிஸி தாடிபா ஸாந்தாஸ பொமா டிதயம் ஸாஸகாஃதெஹ் ஹொகெஷா வரானகாலெ வரா பூதா துநிஹ். உஜ்ஜி ஸவெடி (இ-ள்) வேதாந்த சிவன ஜன்னிய ஞானத்தால் அத்துவிதப் பிரஹ்மமாகிய அர்த்தத்தைத் திடமாக நிச்சயித்தவராயும், சுருதி ஸ்மிருதிகட்கு விதிமான சர்வ கர்மங்களின் தியாக பூர்வகம் ஞானப் பிரபாசமாகிய யோகத்தாற் றாய்மையான அந்தக்கரணமுடையவராயுமுள்ள ஹ்விக்கள், யாதாமோர் பிரதிபந்தத்தின் வசத்தால் ஈண்டுப் பிரஹ்மசாட்சாத் காரத்தை யடைந்தவரல்லராயினும், அச்சிவனுதிகளின் பிரபாவத்தால் பிரஹ்மலோகத்திற்குச்சென்று, ஆண்டு நிற்குண பிரஹ்மத்தைச் சாட்சாத்கரித்து, அவ்வுலகிற்கு அதிபதியாகிய ஹிரண்யகர்ப்பனது முடிவில் அத்துறவி கள் தமக்கு உண்டான பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்தால் விதேக கைவல்யமான மோட்சத்தை அடைகின்றார்கள். இவ்வார்த்தத்தினையே ஸ்ரீஹ் லொகா ஹிவாம்பாயா ஸ்ரீ கீஸத்யா மிரா யுதாடி விவாரபெடி ஸ்ரீஹ் மதா ஸாக்ஷாத் ரொத்யுடி (இ-ள்) எவனுக்குப் பிரஹ்மலோகத்தையடைய மிகவும் உற்கட இச்சை யிருக்கின்றதோ, அவன் அவ்விச்சையைத் தடுத்துச் சிவனுதிகளைச் செய்யினும் அவனுக்கு ஆத்ம சாட்சாத்காரம் உண்டாகாது. இவ்வார்த்தை ஸ்ரீவித்தியாரணிய'சுவாமிகளும் கூறியிருக்கின்றனர். ஆதலால் அவன் இருவித பலன்களிலும் பிரபந்தனுக்கீழ்விழுந்தலையே யடைகின்றான்.

இனி வர்த்தமான பிரதிபந்தத்தின் நிருபணம். அவ்வர்த்தமான பிரதி பந்தம் விஷயாசத்தி, புத்திமந்தத்துவம், குதர்க்கம், விபர்யய துராக்கிரகம் என் னும் பேதத்தால் நான்குவிதம். சப்த ஸ்பரிசமுதலிய விஷயங்களிலுள்ள ஆசை விஷயாசத்தி எனப்படும். சிவவணஞ்செய்த அர்த்தத்தைக் கொள்ளுவதிலும் உள்ளத்தமைத்தலிலும் புத்தி வலிமையில்லாமை புத்திமந்தத்துவ மெனப்படும். சுருதிக்கு விரோதியான தர்க்கம் குதர்க்கமெனப்படும். வாஸ்தவத்தில் அகர்த்தா அபோக்தாவாகிய ஆத்மாவில் கர்த்தா போக்தாவின் துராக்கிரகம் அதாவது ஆத்மா கர்த்தா போக்தாவே என்னும் அபிமானம் விபர்யய துராக் கிரக மெனப்படும். இந்நான்கு பிரதிபந்தங்களில் ஏதாவதொன்றிருந்து புரு ஷன் சிவனுதிகளைச் செய்தாலும் அவனுக்கு ஆத்மசாட்சாத்காரம் உண்டாகா து. ஆதலால் அந்நான்கும் ஆத்மஞானத்திற்கு வர்த்தமான பிரதிபந்த மெனப்படும். இப்பிரதிபந்தங்கள் எப்போது நீங்குகின்றனவோ அப்போதே புருஷனுக்கு அச்சிவனுதிகளால் ஆத்மஞானம் உண்டாகின்றது. ஆதலால் இனி அந்நான்கு பிரதிபந்தங்களை நீக்கும் உபாயங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. சமதமாதிகளினால் விஷயாசத்தியாகிய பிரதிபந்தம் நீங்குகின்றது. வேதாந்த சிவனத்தால் புத்தி மந்தத் தன்மையாகிய பிரதிபந்தம் நீங்குகின்றது. மனனத்தால் குதர்க்கமா கிய பிரதிபந்தம் நீங்குகின்றது. நிதித்தியாசனத்தால் விபர்யய துராக்கிரக மாகிய பிரதிபந்தம் நீங்குகின்றது. இவ்வெல்லாம் பொருள்களையும் ஸ்ரீவித்தியா ரணிய சுவாமியானவர் ஸ்ரீகிஷோரயோவத்யாஜோரோ விஷயாலகியக்ஷணம் ஸ்ரீ ஜோரோ டி ஹ் ஸாக்ஷாத் விஷயபெடிபா ஸ்ரீஹ் மதா ஸாக்ஷாத் ரொத்யுடி (இ-ள்) எவனுக்குப் பிரஹ்மலோகத்தையடைய மிகவும் உற்கட இச்சை யிருக்கின்றதோ, அவன் அவ்விச்சையைத் தடுத்துச் சிவனுதிகளைச் செய்யினும் அவனுக்கு ஆத்ம சாட்சாத்காரம் உண்டாகாது. இவ்வார்த்தை ஸ்ரீவித்தியாரணிய'சுவாமிகளும் கூறியிருக்கின்றனர். ஆதலால் அவன் இருவித பலன்களிலும் பிரபந்தனுக்கீழ்விழுந்தலையே யடைகின்றான்.

சமதமாதிகளின் சொரூபங் கூறுதல்.

சமம், தமம், உபாதி, திதிட்சை, சிவத்தை, சமாதானம் என்பன சமா திஷ்டக சம்பத்தி எனப்படும். எங்ஙனம் சிவனம், மனனம், நிதித்தியாசனம் என்னும் மூன்றும் முற்கூறிய பிரதிபந்தத்தின் நிவிர்த்தி வாயிலாக ஆத்மஞான த்தின் உற்பத்தியில் அந்தரங்க சாதனங்களாமோ, அங்ஙனமே சமாதி ஷ்டக சம்பத்தியும் பிரதிபந்த நிவிர்த்தி வாயிலாக அந்தரங்க சாதனங்களையாகின் றன. அந்தரமனத்திலுள்ள விஷயசந்தனத்தின் நிக்கிரகம் சமமெனப்படும். சுரோத்திரமுதலிய இந்நிரியங்களைச் சப்தாதி விஷயங்களினின்றும் நிக்கிரகம் தமமெனப்படும். விதிபூர்வகமாய்ச் சர்வகர்மங்களையும் விடுதல் உபாதி எனப் படும். சீதம் உஷ்ணம், சுதம் துக்கம், மானம் அவமானம், நிர்வாத் துதி, என் பன முதலிய துவர்த்தவ தருமங்களைப் பொறுத்தல் திதிட்சை எனப்படும்.

பட்ட சர்ப்பம் அவ்விரச்சவாகிய அதிஷ்டானத்தின் ஞானத்தினாலே நீங்குகின்றதன்நிக் கண்டாமணிகோஷம், மந்திரம் முதலியவற்றால் நீங்குவதில்லையோ, அங் கனமே ஆத்மாவின் பிர்ந்தியால் ஆரோபிக்கப்பட்ட சம்சாரம் அவ்வதிஷ்டான ஆத்மாவின் சாட்சாத்காரமாகிய விவேகத்தினாலே நிவிர்த்தியாகின்றது; கர்மங்களால் அச்சம்சாரம் நிவிர்த்தியாகாது. அன்றியும் அகலேணா நபு ஷபா ஸயகெந கஜாமெ நெகெ ஸேகஸ வாமுஃ | நாலு கஜகி கஜகெந (கர்மத்தாலாவது சந்தானத்தாலாவது. தனத்தாலாவது விதி பெற மாட்டார்; இவற்றின் நியாகத்தானேயே பெறுவார். சித்தமாயிருப்பது கர் மத்தால் நிகழ்வதில்லை) இது முதலிய சுருதிகளால் கர்மங்கட்குச் சாட்சாத் தாக மோட்சத்தின் சாதனத்தன்மை நிஷேதிக்கப்பட்டுள்ளது. அன்றியும் ஜாநா ஷேவதா கெகெவா ॥ | நாமுஃ வாயா விஷுதெ ஸயநாய (ஞானமொன்றினாலேயே மோட்சம், இதைவிட வேறு மார்க்கமில்லை.) என்றற்றொடங்கத்துச்சுருதி கள் ஆத்மஞானத்தையே சாட்சாத்தாக மோட்சத்திற்குச் சாதனமெனக் கூறியுள்ளன. இக்காரணத்தாலும் அக்கர்மங்கள் மோட்சத்திற்கு நேர் சாதன மெனல் பொருந்தாது. ஆனால், முற்கூறிய முறைப்படி அக்கர்மங்கள் அந்தக் கரண சுத்திவாயிலாக விவிதிஷைக்கு ஏதுவாகு மென்பதே பொருந்தும்.

சங்கை:—முற்கூறிய சுருதியிற் கூறப்பட்ட வேள்வியாதி கர்மங்கள் அவ் விவிதிஷைக்கு ஏதுவாயின் ஆகுத, ஆயினும் அக்கர்மங்கள் நித்தியம், நைமித் திகம், கர்மியம், பிராயச்சித்தம் என்னும் பேதத்தால் நான்குவிதம். அந்நால் வகைப்பட்ட வேள்வியாதி கர்மங்கள் அவ்விவிதிஷைக்கு ஏதுவாகின்றனவா? அல்லது, நித்திய கர்மமாதிரியே அவ்விவிதிஷைக்கு ஏதுவாகின்றதா?

சமாதானம்:—கில அலாசிரியர்கள் இயனங் கூறுகின்றனர். மேற்கூறிய சுருதி விவிதிஷைக்கு ஏதுவாக வேள்வி தானாக கர்மங்களை மாத்திரம் கூறினதே யன்றி அக்கர்மங்களுள் நித்தியம் அல்லது நைமித்திக முதலியவைகளை, அது கூறவில்லை. ஆதலால் பஸேசையின் நிச் செய்யப்பட்ட நித்தியம், நைமித்திகம், கர்மியம், பிராயச்சித்தமாகிய வெல்லாக் கர்மங்களும் அந்தக்கரணசுத்தி வாயிலாக அவ்விவிதிஷைக்கு ஏதுவாகுகின்றன. சுருண பிரஹ்மோபாசனையோ சித்தத்தின் ஏகாக்ஷரத் தன்மைக்கு ஏதுவாம்.

ஆசாரியரோ இங்ஙனங் கூறுகின்றனர். காலோநாஃ கலேணாஃ நாலாஸ ஸாந்யாஸகவெயா விஷுஃ (காமியகர்மங்களை விடுதலே சுநியாசமென மே லோர்கள் அறிகின்றார்கள்) என்பது முதலிய ஸ்மிருதிகள் காமியகர்மங்களின் அதுஷ்டானத்தை நிஷேதித்து, பஸேசையின்நியே அக்ரிஷோநா முதலிய சித்திய கர்மங்களின் அதுஷ்டானத்தை விதித்துள்ளன. ஆதலால் முற்கூறிய சுருதியானும் நிஷ்காமமாய்ச் செய்யப்பட்ட அக்ரிஷோநா முதலிய நித்திய கர்மமே அவ்விவிதிஷைக்கு ஏதுவாக விதிக்கப்படுகின்றது. நைமித்திகம், கர்மியம், பிராயச்சித்தமாகிய கர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டனில்லை.

வேள்வியாதி கர்மங்கட்கு ஆத்மஞானத்தின் பகிரங்க சாதனத்தன்மை ஸ்ரீவியாச பகவானும் பிரஹ்ம குத்திரத்திற் கூறியிருக்கின்றனர். குந்திரம்.

ஸவபா வெக்ஷாய யஜோதி ஸுதெ ஸபூவஸ (இ-ள்) பிரஹ்மவித்தைக்குத் தனது உற்பத்தியில் வேள்வியானது சர்வ கர்மங்களின் அபேட்சையுள்ளது. ஏனெனின், முற்கூறிய சுருதி பிரஹ்மவித்தையின் உற்பத்தியில் அவ்வேள்வியாதி கர் மங்களைச் சாதனமெனக் கூறியுள்ளது. ஆனால், பிரஹ்மவித்தையானது மோட்சமாகிய பஸேசத்தியில் வேள்வியாதி கர்மங்களை அபேட்சிக்கவில்லை. ஏனெனின், மோட்சமாகிய பஸேசத்தில் அக்கர்மங்கட்குத் தகுதியின்றது. எப்பதார்த் தத்திற்கு யாண்டு தகுதி யிருக்கின்றதோ, அப்பதார்த்தத்திற்கே ஆண்டு அபேட்சையுண்டு. அகவத்திற்குக் கயிற்றை யிழுப்பதில் தகுதியில்லை; ஆனால் இர தத்தையே யிழுப்பதிலேயே தகுதியுண்டு. ஆதலால் அவ்வகவம் எங்ஙனம் இர தத்திலேயே பூட்டப்படுகின்றதன்றி அக்கயிற்றிற் பூட்டப்படுவ தின்றோ, அங் கனமே வேள்வியாதி கர்மங்கட்கும் மோட்சத்தின் உற்பத்தியைச் செய்யத் தகுதியின்றது; ஆனால் சித்தசுத்தி வாயிலாக விவிதிஷையை உண்டாக்கி, பிரஹ்ம வித்தையை உற்பத்தி செய்வதிலேயே தகுதி யுண்டு. இதனால் அவ்வேள்வியுத லிய கர்மங்களை ஆத்மஞானத்திற்குப் பகிரங்கசாதனமெனல் பொருந்தும்.

இவ்வாறு அந்தரங்க பகிரங்கசாதனங்களால் சர்வப் பிரதிபந்தங்களின் நிய புருஷனது, மனன நிதித்தியாசனங்களாற் சம்ஸ்காரமடைந்த எச்சித்த மாகிய தர்ப்பணமுண்டோ, அச்சுத்த சித்தத்துடன் கூடி விசாரிக்கப்பட்ட தத்துவமசி மகாவாக்கியத்தினின்றும் உண்டான அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி என் னும் தடையற்ற ஆத்ம சாட்சாத்காரத்தால், அதிகாரிக்கு அஞ்ஞானம் நாச மாய் விடுகின்றது. மேலும் முன் அநேக ஜன்மங்களிற் சம்பாதிக்கப்பட்ட புண் னிய பாபமாகிய சஞ்சித கர்மமும் அவ்வாத்ம ஞானத்தால் நாசமாய் விடு கின்றது. அவ்வாத்ம ஞானத்திற்குப் பிறகு செய்யப்பட்ட ஆகாமி கர்மங் களோ அவ்வாத்மஞானத்தின் பிரபாவத்தால் இவ்விதவாளைப் பரிசுக்கவே மாட்டா. பிராரப்த கர்மப்படி கிடைத்த அந்நபானுதி விஷயங்களை அதுபவித் தவனாய் வித்வான் அகண்ட ஏகாச சச்சிதானந்த பிரஹ்மாத்ம வடிவமாகநிலைக் கின்றான். ஆத்மஞானத்திற்கு மோட்சமாகிய பயன் இதுவேயாம்.

ஞானியின் விஷயாநுபவத்திற் சங்கை சமாதானங்கள்.

சங்கை:—ஆத்மஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நீங்கிய பின்னர், வித்வானுக்கு விஷயங்களின் அநுபவம் உண்டென நீவிர் கூறியது சம்பவியாது. ஏனெனின், அவ்விஷயாநுபவத்திற்குக் காரணமான தேகாபிமானம் அவ்வித்வானிடத்து இல்லை. தேகாபிமானமன்றியே பிராரப்த கர்மத்தின் வயத்தால் வித்வானுக்கு அவ்விஷயாநுபவம் சம்பவிக்குமெனின், அது பொருந்தாது. ஏனெனின், உல கத்தில் அத்தேகாபிமானமே உடன்பாட்டானும் எதிர்மறையானும் அவ்விஷ யாநுபவத்தின் காரணமென்பது பெறப்படுகின்றது. ஜாக்கிர சொப்பனங் களில் அத்தேகாபிமான மிருப்பதனால் விஷயாநுபவம் உண்டாகின்றது. சுழப்பி யவஸ்தையில் அத்தேகாபிமான மின்மையால் அவ்விஷயாநுபவம் உண்டா கின்றதில்லை. இவ்வாறாகிய உடன்பாடு எதிர்மறைகளால் அத்தேகாபிமான மே விஷயாநுபவத்திற்குக் காரணமென்பது பெறப்படுகின்றது. தேகாபிமான மில்லையாகக் கேவலம் பிராரப்த கர்மவயத்தால் ஞானவானுக்கு விஷயாநுப

வம் சம்பவியாது. தாற்பரியமிஃதாம்:—பிராரப்த கர்மம் விஷயாபவத்திற்கு அதிருஷ்ட காரணமும், தேகாபிமானம் அவ்விஷயாபவத்திற்குத் திருஷ்ட காரணமுமாம். அதிருஷ்டகாரண சாமக்கிரி திருஷ்டகாரண சாமக்கிரியன்றி ஓர் காரியத்தையும் உற்பத்திசெய்ய வல்லதன்று. உற்பத்தி செய்வதாயின் மண், குலால் முதலிய திருஷ்ட சாமக்கிரியன்றியே அதிருஷ்ட சாமக்கிரியால் கடமுதலிய காரியங்கள் உண்டாதல் வேண்டும். ஆதலால் அத்தேகாபிமான மில்லையாகுங்கால் ஞானவானுக்குக் கேவல பிராரப்த கர்மத்தால் அவ்விஷ யாபவம் சம்பவியாது.

அன்றியும், அத்தேகாபிமான மின்றியே ஞானவானுக்கு விஷயாபவ முதலிய வியவகாரங்கள் நிகழுமெனின், பூர்பாஷியக்காரர் உரு தலி விஷயாபவ தாதா நாதுகொ ரிதிகொ ராய்யாஸம் வாய்யாஸம் ஸவெய் பூரண வு டெய் வுஷமாஸம் ஸெனிகா டெனிகாஸம் பூரண வு (அந்த இந்த அறிந்தத என்னும் ஆன்ம அநான்மாக்களுக்கு ஒன்றுக்கொன்று அத்தியாசமாயிருக்கு மிதையே மூலமாய்க்கொண்டு எல்லாப் பிரமான பிரமேயங்களான இலெனகிக வைதிகங்கள் வந்தன) என்னும் வசனத்தால் சர்வ லெனகிக வைதிக வியவ காரங்களின் பிரவிருத்தி அத்தியாச பூர்வகமென்று கூறியிருக்கின்றனர். இப் பாஷிய-வசனத்திற்கும் விரோதமுண்டாகும். அன்றியும், வுஷமாஸம் ஸவெய் வுஷமாஸம் (வியவகாரம் அத்தியாச பூர்வகம், வியவகா ரத் தன்மையால்) என்னும் அதுமானத்தால் சர்வ வியவகாரங்களிலும் அத்தி யாச-பூர்வகத்தன்மை னுணியப்பட்டது. இவ்வதுமானமும் பிறழ்ச்சியுடைய தேயாகும். எக்காரணத்தானெனின், ஞானவானது வியவகாரத்தில் வியவகா ரத் தன்மையாகிய ஏது உளதாயினும், அவ்வத்தியாச பூர்வகத் தன்மையா கிய சாத்தியமில்லை.

ஞானியினிடத்தும் பாதிதாது விருத்தியால் அத்தேகாபிமானம் இருக்கி ன்றதாகலின் ஞானியினது வியவகாரத்தில் அத்தியாச பூர்வகத்தன்மையாகிய சாத்தியம் இருக்க வியவகாரத்தன்மையாகிய ஏது பிறழ்ச்சியுடையதாகாது, மேலும் அப்பாஷிய வசனத்திற்கும் விரோதமுண்டாகாதெனக் கூறின; நுமது கூற்றும் சம்பவியாது. எனெனின், சுத்தியின் சாட்சாத்காரத்தால் அச்சுத்தி அஞ்ஞானத்தின் நிவிர்த்தியோடு இரஜதபிரமம் நிவிர்த்தியாக மீண்டும் எங்ஙனம் அவ்விஜத பிரமத்தின் அவ்வித்திகாணப்படுவதென்றோ, அங்ஙன மே ஆத்ம சாட்சாத்காரத்தால் அஞ்ஞான நிவிர்த்தியோடு தேகாபிமானமும் நிவிர்த்தியாக, மீண்டும் அத்தேகாபிமானத்தின் அதுவிருத்தியைக் கூறுதல் முற்றும் விருந்தம். ஓர்கால் ஆத்மஞானத்தால் பாதிக்கப்பட்ட தேகாபிமா னத்திற்கும் மீண்டும் அதுவிருத்தியை யங்கீகரிக்கின்; சுத்திஞானத்தாற் பாதிக்கப்பட்ட இரஜத பிரமத்திற்கும் மீண்டும் அதுவிருத்தி யுண்டாதல் வேண்டும்.

எங்ஙனம் சோபாதிக பிரமஸ்தலத்தில் ஸாஸ்டிகம் (படிசுவம் வெண்மை) என்னும் அதிஷ்டானத்தின் சாட்சாத்கார மிருக்கினும், பூபாகுசும முதலிய உபாதிகளின் சமீபத்தால் ஸோஷிதம் ஸாஸ்டிகம் (படிசுவம் செம்மை) என்

னும் அதுபவம் யாவருக்கும் பிரசித்தமாமோ, அங்ஙனமே ஈண்டும் அதிஷ்டான ஆத்மாவின் சாட்சாத்காரத்தால் அஞ்ஞானம் நீங்கினும் உபாதியுள்ளவரைக் கும் ஞானிக்கு அத்தேகாபிமானமும், அத்தேகாபிமான பூர்வகமாம் விஷயா துபவமும் சம்பவிக்குமென்று கூறின; அக்கூற்றும் அசங்கதம். எனெனின், பூபாகுசுமத்தைப்போன்று ஈண்டு ஓர் உபாதியையுஞ் சொல்ல முடியாது. தாற் பரியமிதுவாம்:—அஞ்ஞானத்திற்காவது அதன் காரியத்திற்காவது உபாதி கூறுதல் வேண்டும். அவ்விண்ணும் ஆத்மஞானத்தால் நீங்கிவிட்டன. ஆத்ம ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நீங்கிவிட அவ்வஞ்ஞான காரியமும் நீங்கிவிட்டமை யால் ஞானிக்குப் பிராரப்த கர்மத்தின் வயத்தால் விஷயங்களின் அதுபவத் தைக் கூறுதல் முற்றும் அசங்கதம்.

சமாதானம்:—‘அஹம்பிரஹ்மாஸுமி’ என்னும் ஆத்மஞானத்தால் அஞ் ஞானம் நீங்கிவிட்ட ஞானிக்கும் பிராரப்த கர்மவயத்தால் அவ்விஷயாபவம் சம்பவிக்கும். அவ்விஷயாபவத்திற்குக் காரணமான தேகாபிமானமும் ஞா னியினிடத்துப் பாதிதாதுவிருத்தியால் நிகழ்கின்றது.

சங்கை:—தேகாபிமானத்திற்குக் காரணமான அஞ்ஞானம் ஆத்ம ஞானத் தால் நிவிர்த்தியாய் விட்டது. உபாதானகாரணம் நாசமானபிறகு காரியத் தின் அதுவிருத்தியை (பின்தோற்றுதல்) எங்குக் கண்டிலம். ஆகலின், ஞானி யினிடத்துத் தேகாபிமானத்தைக் கூறுதல் அசங்கதம்.

சமாதானம்:—உபாதானகாரணம் கெட்டினும் காரியத்தின் அதுவிருத்தி நிகழக் கண்டிருக்கின்றோம். எங்ஙனம் நையாயிகர்களது மதத்தில் தந்து மீத விய உபாதான காரணங்களின் நாசத்திற்குப் பிறகு ஓர் தணங்காறும் படமுத லிய காரியங்களின் அதுவிருத்தியை யங்கீகரித்திருக்கின்றனரோ, அங்ஙனம் சித்தாந்தத்திலும் அஞ்ஞானமாகிய உபாதானகாரண மழிந்த பின்னர், தேகாபி மான முதலியவான காரியத்தின் அதுவிருத்தி சம்பவிக்கின்றது.

சங்கை:—நையாயிக சித்தாந்தமோ சுருதி ஸ்மிருதியாதிப பிரமாணங் களில்லாதது. அந்தச் சித்தாந்தத்தை நீவிர் அங்கீகரிக்கின் உமது சித்தாந்தத் திற்கும் அப்பிரமானத்தன்மை யடையப்படும்.

சமாதானம்:—அஞ்ஞான நிவிர்த்தியின் பின்னரும், ஞானியினிடத்துப் பாதி தாதுவிருத்தியால் தேகாபிமான முதலிவைகள் உள்ளன வென்னும் அர்த்தத் தைக் கேவலம் நையாயிக சித்தாந்த மாத்திரத்தினாற்றினே யாம் துணியவில்லை; ஆனால் எமது சித்தாந்தத்திற்குச் சாதகமாகிய சுருதி, ஸ்மிருதி, யுக்தி, அது பவமுதலிய பல பிரமாணங்கள் உள்ளவாகலின், நையாயிகர்களது மதத் தைப்போன்று எமது சித்தாந்தத்தில் அப்பிரமானத்தன்மை அடையப்பட மாட்டாது.

சங்கை:—எப்பதார்த்தம் உபாதானகாரணத்தை நிவிர்த்திப்பிக்கின்றதோ, அப்பதார்த்தம் அதன் காரியத்தையும் நிவிர்த்திசெய்கின்றது. அக்கியானது ஞாலாகிய உபாதானகாரணத்தை நிவிர்த்திப்பதாய் அதன் ஆடையாகிய காரி யத்தையும் எப்படி நிவிர்த்தி செய்கின்றதோ, அப்படி ஆத்மஞானமும் அஞ்

ஞானமாகிய உபதானகாரணத்தை நிவிர்த்திப்பதாய் அவ்வஞ்ஞானத்தின் காரணத்தையும் அவசியம் நிவிர்த்தி செய்கின்றது. தேகாபிமானமும் அவ்வஞ்ஞானத்தின் காரணமாகிய அத்தேகாபிமானம் நிவிர்த்தியாக ஞானிக்கு விஷயாநுபவம் சம்பவியாது.

சமாதானம்—ஆத்மஞானம் அஞ்ஞானத்தையும் அதன் காரியத்தையும் நிவிர்த்தி செய்வதாயினும், வில்லினின்றும் விடப்பட்ட அம்புபோன்று தனது பயனை அளிப்பதிற்பெய்த பிராரப்தகர்மம் ஞானத்தைவிடப் பிரபலமாகின்றது. ஆதலால் அந்தப் பிராரப்தமானது அஞ்ஞானத்தின் காரியத்தை நீக்குவதற் பிரதிபந்தகமாகின்றது.

சங்கை—அந்தப் பிராரப்த கர்மம் ஆத்மஞானத்தைவிடப் பிரபலமென்றங் கேட்கின்ற; பிரபல பிராரப்த கர்மமாகிய பிரதிபந்த, பிருக்குங்கால் அவ்வாத்ம ஞானத்தால் அஞ்ஞானமும் நிவிர்த்தியாதல் கூடாது.

சமாதானம்—ஆத்மஞானத்தில் அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்திக்குந்தன்மை அம்சம் ஒன்று, அஞ்ஞான காரியத்தை நிவிர்த்திக்குந்தன்மை அம்சம் பிறிதொன்று. அஞ்ஞானமன்றியிலும் ஞானிக்குப் பிராரப்த கர்மத்தின் பலபோகங்கூடும். ஆதலால் அவ்வாத்ம ஞானத்திலுள்ள அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்திக்குந்தன்மை அம்சத்திற்கு அந்தப்பிராரப்த கர்மம் பிரதிபந்தகமாகாது. அவ்வஞ்ஞான காரியமாகிய தேகேந்திரியாதிகளன்றிப் புருஷனுக்குப் பிராரப்த கர்மத்தின் போகம் சம்பவியாது. ஆதலால் ஆத்மஞானத்திலுள்ள அஞ்ஞான காரியத்தை நிவிர்த்திக்குந்தன்மை அம்சத்திற்கு அந்தப்பிராரப்தகர்மம் பிரதிபந்தகமாகின்றது. அஃதாவது பிராரப்த கர்மம் தனது பலத்தைத் தருதற்பொருட்டு அத்தேகேந்திரியாதிய காரியத்தை நிவிர்த்தியாக விடுவதில்லை. ஆகவே ஆத்ம ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நீங்கினும், ஞானிக்குப் பாதிதாது விருத்தியால் அத்தேகாபிமானமுளதாகப் பிராரப்த கர்மத்தாலடையப்பட்ட விஷயாநுபவம் நிகழும்.

இவ்வார்த்தை ஸ்ரீவியாசபகவானும் பிரஹ்ம சூத்திரத்திற் கூறியிருக்கின்றனர். சூத்திரம் ஹேமேக சூக்திரேஷ வயிக்ஷா ஸம்பவ்யுதே (இ-ள்) ஆத்ம ஞானத்தால் சஞ்சித கர்மங்கள் நாசமாகவும், ஆத்மஞானத்திற்குப் பிறகுசெய்யப்பட்ட ஆகாமி கர்மங்களின் ஸ்பர்சமில்லையாகவும், எஞ்சியின்ற பிராரப்த கர்மங்கள் போகத்தால் நிவிர்த்தியாகவும், ஞானிநிர்விசேஷ பிரஹ்மத்தை அதாவது விதேக கைவல்யமோட்சத்தைப் பெறுகின்றான். அன்றியும் இவ்வார்த்தத்தினையே ஸ்ரீவார்த்திகக்காரரும் கூறியிருக்கின்றனர். கலோகம். ஸாலாயாஸ்ய ஸரேஷ்வகாஸூகி: ஸூராதாவதா விதே. நாமாடிய: ஸனூகா: நகஜுவொவ்வாரபுதே (இ-ள்) வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் அர்த்தமாகிய ஜீவப் பிரஹ்மத்தின் எகத்தன்மைக் காட்சாக்காரத்தினுள் புருஷனுக்கு முக்தி பிராரப்தமாகின்றது. அப்படிப்பட்ட ஞானியினிடத்து இராகத் துவேஷ முதலியவைகள் பாதிதாது விருத்தியால் இருக்குக; அவ்விராகத்துவேஷாதிக

விருந்தாலும் ஞானிக்கு முக்தியில் இறையளவும் ஹானியில்லை. அன்றியும் இவ்வார்த்தத்தினையே சர்வவேதாந்த இராகசிய முணர்ந்தவராகிய ஸ்ரீவித்தியாரணிய சுவாமிகளும் கூறியிருக்கின்றார். கலோகம். ஸபேஸ்ய விதாதுநம் புதகூஸ்ய நூஹம் கபூகி: | உஹ்ஸு கொழிவஸூகுதி ந வொயொ மூயிஷெஷக: || மூயி ஷெஷெவி ஸாஸாஸ்யா உஹ: பூராஸ்ய ஷெஷக: | வுஹ்வி வாவ வொஹ்ஸ்யா ஷஸ்தொஷொ யயாதவ || (இ-ள்) சைதன்யவாத்மாவை அகங்காராதிகட்கு வேறுகவும், அவ்வகங்காராதிகளைச் சைதன்னியவாத்மாவிற்கு வேறுகவும்எவன் அறிகின்றானோ, அந்தஞானி ஓர்கால் கோடி வஸ்துக்களை இச்சித்தவனையினும், அத்தியாசமாகிய கிரந்தியைப் போழ்தலால் அவனுக்குச் சிறிது மாத்திரமும் ஹானியுண்டாகாது. அத்தியாசமாகிய கிரந்தி நீங்கினும் ஞானியினிடத்துப் பிராரப்த தோஷத்தால் இச்சை சம்பவிக்கின்றது. அகங்காராதிகளினும் ஆத்மாவை வேறுதவறிந்தும், தமக்குப் பாப்கர்மத்தின் பாகுள் யத்தால் (அதிகத்தால்) சந்தோஷமின்மை யுண்டாவதைப்போலும் என்க. இதனால் ஞானிக்கும் பிராரப்த கர்மத்தின் பயனை துகரும் பொருட்டுப் பாதிதாதுவிருத்தியால் தேகாபிமானமும் இராகத்துவேஷ முதலியவைகளும் நிகழ்கின்றன.

சங்கை—அவ்வித்தியாரணிய சுவாமிகள்முதலிய ஆசாரியர்களேகில்விடத்தில் ஞானியினிடத்து இராகாதிகளின் நிஷேதமும், கூறியிருக்கின்றனர். கலோகம். நாமொஹிமேஷொபஸ்ய விதவ்யாயா ஷஸூஷெஷ நவாயுதாவி ஷெஷெவி விஷெஷாஸ்ய ஸூராயுதாவி ஷெஷெஷாஸ்ய ஸூராயுதாவி ஷெஷெஷாஸ்ய ஸூராயுதாவி (இ-ள்) இவனது சித்தத்தினிடத்துள்ள விஷயங்களின் இராகமே இவனது அஞ்ஞானத்தைக் காட்டுங் குறியாம். அதாவது அந்த இராகமாகிய இலங்கத்தினுள் இவனது அஞ்ஞானம் அதுமிக் கற்பாலதாம். மேலும் இவனிடத்துள்ள அபிமானமே அசரபாவத்தை விளைவிக்கின்றது. ஆதலால் வித்வானுக்கு அத்தியாத்ம அபிமானமும் உண்டாகாது. ஓர்கால் அவ்வபிமானத்தால் வித்வானிடத்தும் அவ்வசரபாவம் உண்டாயின், பிரஹ்மசாட்சாத்காரமே நிஷ்பலனாகும். இவை முதலிய வசனங்களால் ஞானியினிடத்து இராகாதிகளும், தேகாபிமானமும் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே ஞானியினிடத்து இராக முதலியன சம்பவிப்பா.

சமாதானம்—முற்கூறிய வசனங்களால் ஆசாரியர்கள் ஞானவானிடத்து எந்த ராக முதலியவற்றை நிஷேதித்திருக்கின்றனரோ, அது திட அத்தியாச பூர்வகமான இராகமுதலியவற்றை நிஷேதித்திருக்கின்றனர். அஃதாவது அஞ்ஞானியினிடத்து ஆத்மா அஹங்கார முதலியவைகளின் திட அத்தியாச பூர்வகமாய் எப்படி இராகமுதலியவைகளுண்டாகின்றனவோ, அப்படி ஞானியினிடத்துத் திட அத்தியாச பூர்வகமாய் அந்த இராக முதலியவைகள் உண்டாகா. ஓர்கால் இவ்வசனங்கட்கு அவ்வாராய அபிப்பிராயத்தை அங்கேரியாவிடின், ஞானியினிடத்து இராகமுதலியவைகளைக் கூறுவனவாகிய முன் வசனங்களோடு இவ்வசனங்கட்கு முரணுண்டாகும். அன்றியும் ஸவ்யாயா வத்யு

சோமோஷி நல ஹோபொஷி ஜாபதெ (எவ்வாறு உள்ளவனாயினும் ஞானவான் மறுபடியும் பிறக்கமாட்டான்) என்னும் வசனத்தால் ஸ்ரீபகவான், எவ்வகையாயுள்ளவனாயினும் ஞானிக்கு ஜன்மாபாவத்தைக் கூறியிருக்கின்றனர். அப்பகவானது வசனத்திற்கும் விரோதம் பிராப்தமாகும். அதை நீக்குதற்கு அவ்விராக நிஷேத வசனங்கட்குத் திட அத்தியாச பூர்வகமான இராகாதிகளின் நிஷேதத்தின்கண்ணேயே தாற்பரியங்கோடல் வேண்டும்.

சங்கை:—ஞானியினிடத்து இராகாதிகளை நீவிர் அங்கீகரிக்கின்றபோது ஞானியினிடத்து யதேஷ்டாசரணமும் (இஷ்டப்படி நடத்தலும்) அங்கீகரிக்க வேண்டும். சாஸ்திர மரியாதையை உல்லங்கனஞ் செய்து நிவித்த விஷயங்களி லொழுகுதல் யதேஷ்டாசரணமெனப்படும.

சமாதானம்:—யாம்ஞானிக்கு யதேஷ்டாசரணம் அங்கீகரிப்பதில்லை. ஆனால் பிரார்ப்த கர்மத்தின் பலபோகத்திற்கு அநுகூலமான ஆபாசமாத்திர இராகத்து வேஷாதிகளின் அநுவிருத்தியை யாம் ஞானவானிடத்து அங்கீகரிக்கின்றும். ஆபாசமாத்திர இராகத் துவேஷாதிகளின் அநுவிருத்தி ஆத்மஞானத்திற்கு விரோதியாகாது. ஓர்கால் ஆபாசமாத்திர இராகத்துவேஷாதிகளின் அநுவிருத்தியும் அவ்வாத்ம ஞானத்திற்கு விரோதியாயின் ஒருவனுக்கும் அவ்வாத்ம ஞானம் உண்டாகலாகாது. இவ்வாற்றை வேறு நூற்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. சுலோகம். காஷாஸித் நாமஹேஸ்வர விசித்தித் ஸகஸுவந் | பொ ஸ் ஹமிஷா ஸா டெஷி க்ஷாஸித் | ரதூக் கிஸ்பஃ (இ-ள்) சித்தத்தின்கண் ஓர்கால் உண் டான இலேசமாத்திர இராகத்தை நிவிர்த்தி செய்வதில் ஆற்றலற்றவனாய் எவன் பிரஹ்ம் நிஷ்டையைத் துவேஷிக்கின்றானோ, அவனுக்கு எக்காலத்தும் ஆத்மாவின் நிச்சயமுண்டாகாது. ஆதலால், பிரார்ப்த கர்மமுடிவுவரையும் ஞானியினிடத்துத் தேகாபிமானமும் இராகத் துவேஷாதிகளும் பாதிதான விருத்தியால் இருக்கின்றன வெனல் அமையும்.

சங்கை:—ஞானிக்குப் பாதிக்கப்பட்ட தேகாபிமானத்தின் அநுவிருத்தி யுண்டெனின்; சக்தி சாட்சாக்காரமுடையோனுக்குப் பாதிக்கப்பட்ட இராகத் பிரமமும் மீண்டு முண்டாதல் வேண்டும்.

சமாதானம்:—சக்தியில் இராகத் பிரமம் நிருபாதிக பிரமமாகலின் சக்தி ஞானத்திற்கு அவ்விராகத் பிரமத்தை நிவிர்த்தி செய்வதில் ஓர் பிரதிபந்தகமு மின்று. ஆதலால் அச்சக்தி ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாய்விட்ட இராகத் பிரமம் மீண்டும் உண்டாகாது. இத்தேகாபிமான முதலியவைகளோ சோபாதிக பிரமமாம். ஆண்டுப் பிரார்ப்தகர்மமே உபாதி ஷட்வமாம். ஆகவே ஆத்மஞானத் தால் அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாயினும் பிரார்ப்த கர்மமாகிய உபாதியுள்ளவரை யும் ஞானியினிடத்துப் பாதிதானவிருத்தியால் அத்தேகாபிமான முதலியவை கள் நிகழ்க்கும்.

அல்லது இவ்வாறு கொள்க. ஆத்மஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாயி டிலும் அஞ்ஞானத்தின் லேசமாத்திரம் அதாவது லேசானித்தை எஞ்சியுள்ளது. அவ்வஞ்ஞானலேசத்தின் அநுவிருத்தியினுனே ஞானிக்குப் பிரார்ப்தபோக

முண்டாகின்றது. இவ்வாற்றை வேறு நூற்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. சுலோகம் டெஷதவாயா நகூணாயாஸிஹேஸ்வர ஸ்ரீமஹேஸ்வர ஸ்ரீமஹேஸ்வர ஸ்ரீமஹேஸ்வர (இ-ள்) ஆத்மஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியானாலும் ஆபாசமாத்திர துவேஷத்தை இரட்சித்தற் பொருட்டு அஞ்ஞானலேசம் எஞ்சியுள்ளது. இப் பொருளில் தனது அநுபவமே பிரமாணமாம்.

சங்கை:—ஆத்மஞானத்தால் நிவிர்த்தியாய்விட்ட அஞ்ஞானத்தின் இலேசம் எஞ்சியுள்ளதென நீவிர் முற்கூறியவிடத்து, அவ்வஞ்ஞானலேசம் யாது? அல்தாவது அஞ்ஞானத்தின் ஓர் அவயவம் இலேசமா? அல்லது, அவ்வஞ்ஞானத்தின் சக்தி இலேசமா? முதற்பட்சம் சம்பவியாது. ஏனெனின், சித்தாந்தத் தில் அஞ்ஞானத்தை நிரவயவம், சாவயவமென்றங்கீகரிக்கப்படவில்லை; ஆனால் அவ்விரண்டிற்கும் விலட்சணமான அநிர்வசனீயமென்றங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வஞ்ஞானம் சாவயவமெனக் கொண்டு, அவ்வஞ்ஞானத்தின் அவயவத்தை இலேசமெனக் கொள்ளினும், ஆத்மஞானத்தால் அவ்வஞ்ஞானமாகிய அவயவம் நிவிர்த்தியான பின்னர், அவ்வயவத்தின் அநுவிருத்தி பொருந்தாது. மேலும், அஞ்ஞானத்தின் சக்தி இலேசமாமென்னும் இரண்டாவது பட்சத்தை அங்கீகரிக்கின், அதுவுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், ஆத்மஞானத்தால் அச்சக்தியுடைய அஞ்ஞானம் நாசமான பின்னர், அவ்வஞ்ஞானமாகிய ஆசிரய மன்றி அச்சக்தியின் ஸ்திதியே சம்பவியாது. ஆகவே அஞ்ஞானலேசத்தின் அநுவிருத்தியால் ஞானிக்குப் பிரார்ப்த கர்மத்தின் போகம் நிகழ்மெனல் பொருந்தாது.

சமாதானம்:—ஆத்மஞானத்தால் ஆவரண சக்தியும், தாதானிய அத்தி யாசமுமாகிய விரண்டும் நீங்கிவிட்டன. ஆனால், விட்சேப சக்தியுடைய அஞ்ஞானம் அவ்வாத்ம ஞானத்தின் பின்னருமிருக்கின்றது. அவ்விட்சேப சக்தி யுடைய அஞ்ஞானத்தையே லேசமென்பர். ஆவரண சக்திக்கு ஆத்ம ஞானத் தோடு விரோதமிருக்கின்றதைப் போன்று, அவ்விட்சேபசக்திக்கு ஆத்மஞானத் தோடு விரோதமின்று. ஆதலால் அவ்விட்சேப சக்தியுடைய அஞ்ஞானத்தின் அநுவிருத்தியால் ஞானிக்குப் பிரார்ப்த கர்மத்தின் போகம் நிகழ்கின்றது.

சங்கை:—அவ்விட்சேப சக்தியுடைய அஞ்ஞானத்தால் ஞானிக்கு எவ்வாறு பிரார்ப்த கர்மத்தின் போகம் பிராப்தமாகின்றதோ, அவ்வாறே ஜன்மந் தரத்தின் பிராப்தியு முண்டாகுமே?

சமாதானம்:—ஞானியினது ஜன்மந்தரத்தின் பிராப்திக்கு யாதொரு நிமி த்தமுமில்லை. ஏனெனின், அவ்வஞ்ஞானம் தனது சொருபத்தானே ஜன்மத் திற்கு ஏதுவாகாது. ஆனால், தர்மம் அதர்மமென்னும் இரண்டுமே ஜன்மத்திற்கு ஏதுக்களாகின்றன. அத்தர்மா தர்மமும் சஞ்சித வடிவமாகவே ஜன்மத்திற்கு ஏதுக்களாகின்றன. சஞ்சிதமான அத்தர்மா தர்மங்களின் ஸ்திதிக்கு ஏது, ஆவரண சக்தியுடைய அஞ்ஞானமாம். அவ்வஞ்ஞானம் ஆத்மஞானத்தால் நீங்கிவிடவே சஞ்சித கர்மமும் நாசமாய் விடுகின்றது. ஆத்மஞானத்தின் பின் னர் செய்யப்பட்ட ஆகாமி கர்மங்கள் ஞானியைப் பற்றமாட்டா. பிரார்ப்த

கர்மம் போகத்தால் நாசமாகின்றது. இவ்வாறு சரீரத்தை ஆரம்பிக்கும் காரண மின்மையால் ஞானிக்கு ஜன்மந்தரப் பிராப்தி சம்பவியாது. ஆனால், எவ்வளம் அகியால் வறுக்கப்பட்ட நெல் யவம் முதலிய விதைகள் நிரூபிக்கு ஏதுவாயி னும் முளைக்க ஏதுவாவதின்றோ, அங்மனமே விட்சேபசக்தியுடைய அஞ்ஞா னம் ஞானிக்குப் பிராரப்த கர்மத்தின் பயன் நுகர்ச்சியில். உபயோகமுள்ள விஷயக்காட்சிக்கு ஏதுவாயினும், வேறு ஜன்மத்திற்கு ஏதுவாவதில்லை. ஆத்மஞானத்தால் அவ்வாறான சக்தியுடைய அஞ்ஞானம் நீங்கியகாலத்தில், எந்தப்பிராரப்த கர்மத்தால் தனதுபலபோகத்தைத் தருதற்பொருட்டு விட் சேபசக்தியுடைய அஞ்ஞானலேசம் காக்கப்பட்டிருந்ததோ, அந்தப்பிராரப்தகர் மமாகிய பிரதிபந்தம் நிவிர்த்தியான பின்னர் அவ்வஞ்ஞானலேசம் தானே நிவி ர்த்தியாய் விடுகின்றது. அவ்வஞ்ஞானலேச நிவிர்த்தியின் பொருட்டு மீட்டும் ஆத்மஞானத்தின் அபேட்சை யுண்டாகாது. எக்காரணத்தானெனின், அஞ் ஞான லேசத்தினது ஸ்திதிக்குக் காரணமாகிய ஆவரண சக்தியுடைய அஞ்ஞா னம் முன்னரே ஆத்மஞானத்தால் நிவிர்த்தியாய் விட்டது. ஆகவே ஆத்மஞா னத்தால் அஞ்ஞானம் நீங்கினும் முற்கூறிய அஞ்ஞான லேசத்தின் அநுவிரு த்தியால் ஞானிக்குப் பிராரப்த கர்மத்தின்போகம் சம்பவமாகம்.

அல்லது, ஈண்டு இவ்வியவஸ்தையைக் கொள்ளுக:—ஆத்மாவின் ஆவரண மும், அகங்காராதிகளோடு ஆத்மாவின் தாதான்மிய அத்தியாசமுமாகிய விர ண்டும் கேவலம் அஞ்ஞானத்தினின்றே ஆக்கப்பட்டன. இக்காரணம் பற்றியே ஆத்மஞானேற்பத்தியால் அனை விரண்டும் நாசமாய் விடுகின்றன. அதாவது நிசுபாதிச பிரமவடிவமேயாகவின் அநிஷ்டான ஆத்மாவின் சாட்சாத்காரத் தால் அவை இரண்டின் நிவிர்த்தி சம்பவிக்கின்றது. விட்சேபமோ கர்மசகித் அவித்தையாற் செய்யப்பட்டதாகவின் பிரஹ்மவித்தையால் அவித்தை நிவிர்த் தியாயினும், பிராரப்த கர்மம் நிகழ்கும் வரைக்கும் அவ்விட்சேபம் நாசமாகாது. அவ்விட்சேபம் சோபாதிக பிரமவடிவமாவதால். ஆண்டு கர்மத்தோடுங்கூடிய விட்சேப சக்தியுடைய அஞ்ஞானமே உபாதியாம். எக்காலத்தில் பலபோகத் தால் அந்தப்பிராரப்த கர்மம் நாசமாகின்றதோ, அக்காலத்தில் அவ்விட் சேபசக்தியுடைய அஞ்ஞானம் தானே நாசமாய் விடுகின்றது. அதன் நிவிர் த்தியின் பொருட்டு ஞானத்தினதாவது, யோகத்தினதாவது அபேட்சையில்லை. எண்ணெய் வர்த்திகட்கு நாசமுண்டான பின்னர் விளக்கு தானே அணைந்து விடுவதுபோல ஆத்மஞானத்தால் ஆவரண சக்தியுடைய அஞ்ஞானமும்; சஞ் சித கர்மங்களும், பலபோகத்தாற் பிராரப்த கர்மமும், நிவிர்த்தியாகவே விட்சேப சக்தியுடைய அஞ்ஞானம் தானே நிவிர்த்தியாய் விடுகின்றது. இவ் வர்த்தம் வேறு தூக்கனிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. கலோகம். கவிஜ்யூரவ்யூதி தாடிா தெஜ் விஜ்ஜெயவிக்ரமஜ்ஜி: 1 விஜெயவஸ்ய ஸ்ர-ஓவ-கூ பூரஸ்யக்ய லீகேதே (இ-ள்) அவித்தையாற் செய்யப்பட்ட ஆவரணமும், அகங்கார முதலிய வைகளோடு ஆத்மாவின் தாதான்மிய அத்தியாசமுமாகிய விரண்டினோ, அஹம் பிரஹ்மாஸ்யி என்னும் வித்தையினுனே நாசமாகின்றன. விட்சேபத்தின் சொ ரூபமோ பிராரப்த கர்மத்தின் நாசத்தை நோக்குகின்றது. அதாவது பிரா

ரப்த கர்மத்தின் நாசத்திற்குமுன் அவ்விட்சேபத்தின் சொரூபம் நாசமாகாது; பிராரப்த கர்மநாசத்தின் பின்னரே நாசமாகின்றது. இதனாற் பெறப்பட்டதா வது:—ஞானிக்குள்ள விஷயங்களின் அநுபவம் படி கத்தற்ற செம்மைப்பிரமம் போன்று சோபாதிக பிரமமேயாம். ஆகலின் அவ்விஷயாநுபவம் ஆத்மசாட் சாத்காரத்திற்கு விரோதியன்று. ஆகவே ஆத்மஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நிவி ர்த்தியான பின்னர், பிராரப்த கர்மத்தாற் கிடைய அந்நபானுவிஷயங்களை அநுபவிப்பவனுயினும் ஞானி அகண்ட ஏகரச சச்சிதானந்த பிரஹ்ம வடிவ மாக நிலைக்கின்றான். முற்கூறிய ஆத்மஞானத்தின் பயன் சம்பவிக்கின்றது. இப்பயன் சாரீரகமீமாஞ்சா சாஸ்திரம் நான்காவது அத்தியாயத்தின் படனத் தாற் பெறப்படும்.

ஆண்டுச் சாரீரகமீமாஞ்சா சாஸ்திரத்தின் முதல் அத்தியாயத்தின் படிப் பாற் சிரவணமும், இரண்டாவது அத்தியாயத்தின் படிப்பால் மனனமும், முன் றாவது அத்தியாயத்தின் படிப்பால் நிதித்தியாசனமும், நான்காவது அத்தி யாயத்தின் படிப்பால் ஆத்ம சாட்சாத்காரமாகிய பயனும் சித்தியாகின்றனவெ ன்று சாம்பிரதாயமுள்ள ஆசாரியர்கள் அங்கீகரித்திருக்கின்றனர். சில நூலாசிரி யர்களோ, சுரோத்திரிய பிரஹ்மவிஷ்ட குருவின் முதத்தினின்றும் நான்கு ஆத் தியர்யமாகிய சாரீரகமீமாஞ்சா சாத்திரமுமாவதும் படித்தல் சிரவணமென்றும், படித்த சாஸ்திரார்த்தத்தை யுத்திகளோடு சிந்தித்தல் மனனமென்றும், மன னஞ் செய்யப்பட்ட அர்த்தத்தை மீட்டும் மீட்டும் சித்தத்திற்றிருப்புதல் நிதித்தியாசனமென்றும், அச்சிரவண மனன நிதித்தியாசனத்தின் பின்னர், புரு ஷனுக்கு அஹம் பிரஹ்மாஸ்யி என்னும் சாட்சாத்கார முண்டாகின்றதென் றுங் கூறுவர்.

சங்கை:—பூனுதால் சம்ஸ்காரமின்மையால் அவ்வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் அத்தியயனத்தில் அதிகாரிகளாகாத மைத்திரேயிமுதலிய ஸீதிகட்கும், விது ரர் முதலிய குத்திரர்கட்கும் சுருதி ஸ்மிருதி இதிகாச புராணங்களில் ஆத்ம ஞானத்தின் உற்பத்தி கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வேதாந்த சாஸ்திரத்திற்கு அதி காரிகளாகிய ஜனகர், ஜடபரதர் முதலியவர்கட்கும் அச்சாரீரக மீமாஞ்சா சாஸ்திரத்தின் சிரவணதிகளன்றியிற் கேவலம் சித்தகீதிகளின் சிரவண மாத் திரத்தினாலே ஆத்மஞானத்தின் உற்பத்தி கூறப்பட்டுள்ளது. ஆதலால் சாரீரக மீமாஞ்சா சாஸ்திரமுற்றும் படித்தலாற் சிரவணங் கூடுமென்னும் முற்கூறிய லியமம் சம்பவியாது.

சமாதானம்:—சுத்த அந்தக்கரணமுடைய விற்பன்ன அல்லது அவிற்பன்ன முக்கிய அதிகாரிகட்கோ ஜீவப்பிரஹ்மத்தின் எகத்துவத்தைப் போதிப்பதா கிய ஓர் சுலோக மாதிரத்தினாலேனும், அல்லது அரைச்சுலோக மாதிரத்தினா லேனும் பிரஹ்மசாட்சாத்காரம் உண்டாம். இப்பதத்திற்கு இவ்வர்த்தத்திற் சக்தியுளது, இப்பதத்திற்கு இவ்வர்த்தத்தில் இலக்கணையுளது என்று எவ ருக்குப் பதபதார்த்தங்களின் சக்தி லட்சணைகளாகிய சங்கதியின் ஞானம் உண்டோ, அவர் விற்பன்னரெனப்படுவார். எவர் அப்பத பதார்த்தங்களின் சங் கதி ஞானமின்றியவரோ அவர் அவ்விற்பன்னரெனப்படுவார். எவர்கள் சகுண

பிரஹ்ம சாட்சாத்கார பரியந்தம் உபாசனையைச் செய்துள்ளாரோ, அத்தகைய கிருதோபாசகர்கள் முக்கியாதிகாரிகளெனப்படுவார். அல்லது, முற்பிறப்பில் சிரவணமனனாதி சாமக்கிரிகளோடு கூடியவராயினும் எவர்கள் யாதாமோர் பிரதிபந்தகத்தின் வயத்தால் மறித்தும் மனித சரீரத்தை யடைந்துள்ளாரோ, அவர்கள் முக்கியாதிகாரிகளெனப்படுவார். அங்ஙனமாய விற்பன்ன முக்கியாதிகாரிகட்கும், விற்பன்னமின்றிய முக்கியாதிகாரிகட்கும் ஆத்மஞானோற்பத்தியில் சாஸ்திரமுழுவதின் சிரவணாதிகாரிகளில் அபேட்சையின்றி. ஆனால், வாக்கிய மாத் திரத்தின்சிரவணத்தினுனே அவர்கட்கு ஆத்மசாட்சாத்காரம் உண்டாகின்றது.

சங்கை:—முற்கூறிய முற்றையக விற்பன்ன முக்கியாதிகாரிகட்கு அவ்வாக்கிய மாத் திரத்தால் பிரஹ்மசாட்சாத்காரம் உற்பத்தியாமேல் ஆகுக; ஆனால் விற்பன்னமின்றிய முக்கியாதிகாரிகட்கு அவ்வாக்கிய மாத் திரத்தால் பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்தின் உற்பத்தி சம்பவியாது.

சமாதானம்:—சப்தத்திற்குச் சிந்திக்கக்கூடாத சக்தியுள்ளதாகலின் அவிற்பன்ன முக்கியாதிகாரிகட்கும் அவ்வாக்கியமாத் திர சிரவணத்தால் பிரஹ்மசாட்சாத்காரத்தின் உற்பத்தி கூடும். எப்படி நித்திரையில் துயின்றவனுக்கு ஆண்டு சங்கதியின் ஞானமில்லையானும், அந்நியனது வாக்கிய மாத் திரத்தைக் கேட்டால் விழிப்புண்டாகின்றதோ, அப்படி அவிற்பன்ன முக்கியாதிகாரிகட்கும் அவ்வாக்கியமாத் திர சிரவணத்தால் பிரஹ்மசாட்சாத்காரத்தின் உற்பத்தியில் ஓர் பாதசமுயின்று. சண்டுத் தர்ப்பரிய மிதுவாம்:—எங்ஙனம் நித்திரையினின்றும் விழித்தெழுந்தவனுக்குக் கடமுதலியவைகளோடு சட்ச முதலிய இந்நிரியங்கட்குச் சம்பந்தமுண்டான உடனே 'இதுகடம்' என்னும் சாட்சஷ சாட்சாத்காரம் உண்டாகின்றதோ, அங்ஙனம் சென்ற பல் பிறவிகளிற்செய்த புண்ணிய கர்மத்தின் பரிபாகவயத்தால் பரமேசுவர அநுக்ஷிரகமுடையவனும், சுத்தார்தக் கரணமுடையவனுமாகியபுருஷனுக்கு ஒருசுலோகமாத் திர சிரவணத்தாலாவது, அரைச்சுலோக மாத் திர சிரவணத்தாலாவது, வாக்கியமாத் திர சிரவணத்தாலாவது பிரஹ்ம சாட்சாத்காரம் அவசியம் உண்டாகின்றது. ஆனால், கலங்கிய சித்தமுடைய உன்மத்தர்கட்குக் கடமுதலிய பொருள்களோடு சட்ச முதலிய இந்நிரியங்களின் சம்பந்தமுண்டாயினும் எப்படி அக்கடமுதலியவைகளில் விபரீத வியவகாரமே காணப்படுகின்றதோ, அப்படி, கலக்கமில்லாத சித்தமுடைய வர்கட்கும் இந்நிரிய அர்த்தத்தினது சம்பந்தத்தின் பின்னர் அவ்விபரீதவியவகாரமே நிகழவேண்டுமென்னுங் கற்பனை கூறப்படாது. இவ்வாறு விஷயங்களை யடையுமிச்சையுடையவரும், இராஜச தாமச விருத்திகளாற்றால் சித்தமுடையவருமாகிய சிலபண்டிதர்களுக்குப் பிரஹ்மசாட்சாத்காரோற்பத்தியின் அபாவத்தைக் கண்ணுற்று, அம்முக்கியாதிகாரிகளுக்கும் வாக்கிய மாத் திர சிரவணத்தால் பிரஹ்ம சாட்சாத்காரோற்பத்தியில் அசம்பாவனை கூறப்படாது. ஆகவே முற்கூறிய முக்கியாதிகாரிகளுக்கு அவ்வாக்கிய மாத் திரத்தின் சிரவணத்தால் பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்தின் உற்பத்தியில் ஓர் பாதசமுயின்று.

சங்கை:—எப்போது முற்கூறியவாறு முக்கியாதிகாரிகட்கு வாக்கிய மாத் திரத்தின் சிரவணத்தினுனே பிரஹ்ம சாட்சாத்கார முண்டாய்விட்டதோ,

அப்போது அச்சாரீரக மீமாஞ்சாதி சாஸ்திரங்கள் உபயோகமில்லாமற் போதலால் அவற்றின் ஆரம்பம் நிஷ்பலமாகுமே?

சமாதானம்:—முற்கூறிய முக்கியாதிகாரிகளைக் காட்டிலும் வேறான அமுக்கியாதிகாரிகளின் போதத்தின் பொருட்டே அச்சாரீரக மீமாஞ்சாதி சாஸ்திரங்கள் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றன. அஃதாவது அவ்வமுக்கியாதிகாரிகட்கு அவ்வாக்கியமாத் திரத்தைக் கேட்டலாற் பிரஹ்மசாட்சாத்காரம் உண்டாகாது. ஆனால், அச்சாரீரக மீமாஞ்சாதி சாஸ்திரங்களைப் படித்தலானே பிரஹ்ம சாட்சாத்கார முண்டாகின்றது. ஆதலால் அமுக்கியாதிகாரிகளின் பொருட்டு அச்சாரீரக மீமாஞ்சாதி சாஸ்திரங்களின் ஆரம்பமும் சபலமாயாம். முக்கியாதிகாரிகட்கு ஒரு சுலோகத்தாலாவது அரைச்சுலோகத்தாலாவது பிரஹ்ம சாட்சாத்கார முண்டாமென்னும் வார்த்தை மகாபாரதத்தில் ஸ்ரீவியாசபகவானும் கூறியிருக்கின்றனர். கலோகம். சூதாஹ்விஷ்டெயஸூ ஸ்வஹ்ருத மஹாஸயஸு । ஸோகெதயபி வாஸெட்ட க்ஷணஹஸ்யுபயோஜஸு (இ.ள்) தேசகால வஸ்து பரிச்சேதங்களற்றதும், சர்வ பூதங்களின் புத்திகட்குச் சாட்சியமாகிய சச்சிதானந்த சொரூப ஆத்மாவை எவ்வதிகாரி ஓர் சுலோகத்தாலாவது அல்லது அரைச்சுலோகத்தாலாவது அஹம்பிரஹ்மாஸ்மி என்று சாட்சாத்கரிக்கின்றானோ, அந்த ஞானிக்கு எல்லாப் பிரயோசனங்களும் க்ஷணமாம். அதாவது மனிதலோக முதல் பிரஹ்மலோகமீராயுள்ள எவ்வளவு ஆனந்தம் உலகவருக்குப் பிரயோசனமாகப் பிரசித்தமாமோ, அவ்வெல்லா ஆனந்தங்களும் பிரஹ்மானந்தத்தில் அடங்கியனவே; அந்தப் பிரஹ்மானந்தம் அடையப்பீடவே ஞானிக்கு எவ்வுலக ஆனந்தத்தினும் இச்சையுண்டாகாது என்பதாம். மேலும் கூறிய இவ்வர்த்தத்தினையே நைஷ்கர்மியசித்தி என்னும் ஞானில் ஆசாரியர் வாசுதேவ வண ஶோகேண விஸாயவடிவா பூகாசி (வாக்கியத்தைக்கேட்ட மாத் திரத்தில் பிசாசம்போல் அடைவான்) என்னுந் தொடக்கத்து வசனங்களால் எடுத்தாண்டனர். எனவே அம்முக்கியாதிகாரிகட்கு வாக்கியத்தைக் கேட்ட வன்வானே பிரஹ்மசாட்சாத்கார முண்டாகு மெனல் சம்பவிக்கின்றது.

சங்கை:—முற்கூறிய விற்பன்ன அவிற்பன்னராகிய விருதிறத்து முக்கியாதிகாரிகட்கும் வாக்கிய மாத் திரத்தின் சிரவணத்தாலுண்டான பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்திற்குப் பிறகு செய்யவேண்டுவதொன்றுண்டோ? இன்றோ?

சமாதானம்:—அவ்விருவகை முக்கியாதிகாரிகளுள் அவிற்பன்ன முக்கியாதிகாரிகட்கோ பிரஹ்மசாட்சாத்காரத்திற்குப் பிறகும் பிரஹ்மாகார விருத்திகளின் வெள்ளமாகிய தியானநிஷ்டை அபேட்சிக்கப்படுகின்றது. ஏனெனின், அவ்வவிற்பன்ன முக்கியாதிகாரிகளின் புத்தியானது சாஸ்திரத்திற் கூர்மையுடையதாகாமல் மற்றையோர்களது உபதேசத்தைச் சார்ந்துள்ளது. ஆகலின் அவ்விற்பன்னர்கட்கு வாக்கியமாத் திரக் கேள்வியால் பிரஹ்மசாட்சாத்காரம் உண்டாயினும், பேதவாதிகளின் கூட்டுறவுக் குற்றத்தாற்றோன்றும் அசம்பாவனை விபரீதபாவனைகளால் தடைப்பட்டதாகின்றது. தடைப்பட்ட ஞானத்

தால் அஞ்ஞான நிவிர்த்தியும் பரம புருஷார்த்தப் பிராப்தியு முண்டாகா. அவ் வவிற்பன்ன முக்கியாதிகாரி எப்போது அத்தியான நிஷ்டையில் இருக்கின்ற னோ, அப்போது அவனுக்குப் பேதவாதிகளோடு சங்கமுண்டாகாது. அச்சங் கம் நீங்கி வழி அவனுக்கு அசம்பாவனை விபரீதபாவனைகள் உண்டாகா. ஆக லின் தடையின்றிய பிரஹ்மசாட்சாத்காரத்தால் அவ்வவிற்பன்ன முக்கியாதி காரிகளுக்கு அஞ்ஞான நிவிர்த்தியும், பரமபுருஷார்த்தப் பிராப்தியும் அவசிய முண்டாகின்றன. ஆகவே அவ்வவிற்பன்ன முக்கியாதிகாரிகளுக்குப் பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்தின் பின்னர் அத்தியான நிஷ்டை அவசியம் அபேட்சிக்கப்படுவ தாம். இவ்வர்த்தத்தைக் கிதையில் ஸ்ரீபகவானும் அருளியிருக்கின்றனர். சுலோ கம். சுநெருக்ஷவஜிஜாநகோ: ஸ்ரூகாநெஷு உபாஸதெ: | தெவிவாசித ரனெஷுவ ஸ்ரேத்யுஸ்யாதி வாராயணா: (இ-ள்.) எவர்கள் சாஸ்திர விசா ரணை செய்வதில் தாம் ஆற்றலற்றவராயினும் எப்போது வேறு சுரோத்திரிய பிரஹ்மவிஷ்ட குருக்களின் முகங்களினின்றும் பிரஹ்ம சொரூபத்தைச் சிவ ணஞ் செய்து அந்தப் பிரஹ்மத்தை நிரந்தரம் தியானஞ்செய்கின்றனரோ, அப் போதே அச்சிவணத்தின்கண் நெருப்பாட்டுடையவர்களும் பிரஹ்ம சாட் சாத்காரத்தால் அஞ்ஞானத்தை நாசஞ்செய்கின்றார்கள். அன்றியும் இப்பொரு ளையே ஸ்ரீவித்யாரணிய சுவாமிகளும் தியானதிபத்திற் கூறியிருக்கின்றனர். சுலோகம். சுத்யுஷ்வாஸி ராந்யாசாலாஸிமயாவ்யஸம்ஹவாஸி | பொவிவாஸ மஸுஸதெ ஸ்ரெஷ்டா வாவீத ஸொகிஸ்யஸி | ரெனெஷு ஹமொகெவா தஸு ஸ்ரேஷ்டாவிஸுஸுதெ (இ-ள்) புத்தியின் மிக்க மந்தத்தாலாவது விசாரசாமக்கிரி நேரிடாமையாலாவது பிரஹ்ம விசாரத்தை எவன் அடைவதில்லையோ, அவன் றிக்குண பிரஹ்மத்தை நிரந்தரம் தியானஞ்செய்தல்வேண்டும். அவ்வண்ணம் தியா னஞ்செய்பவன் மரண்காலத்திலாவது பிரஹ்மலோகத்திலாவது அந்தநிர்க்குண பிரஹ்மத்தின் சொரூபத்தைச் சாட்சாத்கரித்து மோட்சத்தை அடைகின்றான். அன்றியும் இவ்வர்த்தத்தினையே பதஞ்சலி பகவானும் யோகசூத்திரத்தில் எடுத்த ளுரைத்தனர். சூத்திரம். தத: ஸ்ரேத்யுக் வெதநா யிமொ: கராயா ஹவஸ (இ-ள்) அப்பரமாத்மாவின் தியானத்தால் இப்புருஷனுக்குப் பிரத்தியக் ஆத் மாவின் சாட்சாத்காரம் உண்டாகின்றது. அவ்வாத்ம சாட்சாத்காரத்தின் உற்பத்தியில் எத்துணைப் பிரதிபந்தங்களுளவோ, அவ்வெல்லாப் பிரதிபந்தங் களும் அத்தியானத்தினுணே நிவிர்த்தியாகின்றன—இவைகளால் அவ்வவிற்ப னன்ன முக்கியாதிகாரிகளுக்குப் பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்தின் பின்னர் அத்தி யான நிஷ்டையின்பேட்சை இன்றியமையாமையெனல் பெற்றும்.

சங்கை:—முற்கூறியவகைப்படி அவிற்பன்ன முக்கியாதிகாரிகளுக்குப் பிர ஹ்ம சாட்சாத்காரத்தின் பின்னர் அத்தியான நிஷ்டை வேண்டியதாயின் ஆகுக; ஆனால் எவ்வதிகாரிகள் சாஸ்திரத்தில் விற்பன்னரோ அன்னோருக்கு அத்தியான நிஷ்டை வேண்டியதாகாதே?

சுமாதானம்:—விற்பன்ன அதிகாரிகளைவர்க்கும் அத்தியான நிஷ்டை வேண்டியதில்லை யெனக் கூறுகின்றீரா? அல்லது, யாதாமொரு விற்பன்ன

அதிகாரிக்கு அத்தியான நிஷ்டை வேண்டியதில்லையெனக் கூறுகின்றீரா? இரண்டாவது பட்சம் அங்கீகரிக்கின் அது எமக்கு முடும்பாடு. முதற்பட் சம் அங்கீகரிக்கின் அது பொருந்தாது. ஏனெனின், நியாயம் மீமாஞ்சை முதலிய நானாசாஸ்திரங்களின் விசாரத்தாலும், கீழ்ச்சென்ற ஜன்மங்களின் பாப கர்மவசத்தாலும் எப்பண்டிதர்கள் சம்சய விபரீதபாவனைகளால் விழுங் கப்பட்டவரோ, அவ்விற்பன்ன பண்டிதர்கட்கு வேதாந்தவிசாரத்தால் பிரஹ்ம சாட்சாத்கார முண்டானும், அப்பிராமாணிய சங்கையால் அது தூஷிக்கப் பட்டதேயாகின்றது. இக்காரணம் பற்றி அந்தப் பிரஹ்ம சாட்சாத்காரம் அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்தி செய்வதிற் சாமர்த்தியமுடையதாகாது. அப்படிப் பட்ட விற்பன்ன பண்டிதர்கட்கோ அச்சம்சய விபரீதபாவனைகளாகிய ஊறு பாடுகளை விலக்கும் பொருட்டு அத்தியான நிஷ்டை அவசியம் வேண்டப் படுகின்றது. அத்தியான நிஷ்டையால் அச்சம்சய விபரீத பாவனைகளாகிய இடையூறுகள் நீங்கும்கால், இடையிடில்லாத பிரஹ்மசாட்சாத்காரத்தால் அவ் விற்பன்ன பண்டிதர்கட்கும் மோட்சமாகிய பரமபுருஷார்த்தம் பிராப்தமாகின் றது. ஆனால் எவ்விற்பன்ன அதிகாரிகள் பாமேசுவரனது அருளால் அவ்வசம் பாவனை விபரீதபாவனைகளின்றியவரோ, அவர்கட்குப் பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத் திற்குப் பிறகு அத்தியான நிஷ்டை வேண்டியதில்லை. அன்றியும் தியானம் பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்திற்கு ஏதுவென்று ஸ்ரீவித்யாசபகவானும் பிரஹ்ம சூத் திரத்திற் கூறியிருக்கின்றனர். சூத்திரம். சுவிஸுராயமெ ஸ்ரேத்யுஷாநுபா நாவ்யாஸி (இ-ள்) இவ்வதிகாரி தியானகாலத்தில் ஒருவழிப்பட்ட மனத்தால் தனது ஆத்ம வடிவமாகப் பிரஹ்மத்தைச் சாட்சாத்கரிக்கின்றான். சுருதியாலும் ஸ்மிருதியாலும் அத்தியானத்தினுற்றான் பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்தின் பிராப்தி கூறப்பட்டிருக்கின்றதாகலின். சூதி. ஜாம ஸ்ரெஷ்டாநவீஸ்யஸி ஸகஸுஸதெ தஸுஸ்யாதி நிஷ்டா ய்யாஸி | சுஸிஸிஸி ஸ்ரேத்யுஷாநுபா நாவ்யாஸி | வக்ஷா ரஸ்யேதக்ஷிவ (இ-ள்) ஞானப்பிரசாதத்தால் சுத்த அந்தக்கரண முடையவன் றிக்குண பிரஹ்மத்தைத்தியானிப்பவனுய் அந்நிர்க்குண பிரஹ்மத் தைச் சாட்சாத்கரிக்கின்றான். பாகியவுருவ முதலிய விஷயங்களுவின்றும் நீங்கிய விழிமுதலிய இந்திரியங்களுடையவனான தியான நிஷ்டன் ஒருவன் மோட்ச இச்சையுடையவனுய் பிரத்தியக் ஆத்மாஸைச் சாட்சாத்கரிக்கின் றான். ஸ்மிருதி. யாவீதிஸ்யாஜித ஸாலாஸி ஸகஸுஸாஸி ஸாஜெதெஸ்யாஸி | ஜெயாதி:ஸ்யுஜி யாஸி | நாஸுஸெஸு யொமாதெ ந: (இ-ள்) நித்திரா யின்றியவரும், பிராணாயாமத்தால் சுவாசத்தை அடக்கியவரும், கிட்டிய மட் டில் திருப்தி யுடையவரும், கண் முதலிய இந்திரியங்களை வென்றவருமாகிய வர்கள் தியானயோகஞ்செய்து, எந்தப் பரமாத்மஜோதியைச் சாட்சாத்கரிக்கின்றனரோ, 'அந்த யோகவடிவான பரமாத்மாவை நமஸ்கரிக்கின்றேன். அன் றியும் கூறிய இவ்வர்த்தமே பிறநூற்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது சுலோகம். வஹு ஸ்ரேஷ்டா விதாநா விவாராதுக்யயிநு வெஸி | பொமொ ஸுஸுஸதெஸுஷாஸி | ஸுஸுஸெ நஸ்யுதி (இ-ள்) மிக்கவியாகுல சித்தமுடையவர்கட்கு, விசா ரத்தால் ஓர்கால் ஆத்மஞானம் உண்டாகாவிடின், அவர்களது புத்தியிலுள்ள

ஐயர் திரிபு முதலிய தோஷங்கள் அத்தியானத்தினாலே நிவிர்த்தியாகின்றன வாகலின், அவர்கட்கு அத்தியானயோகமே முக்கிய சாதனமாம்.

சங்கை:—மேற்கூறியவாறு சம்சய விபரீதபாவனைகளுடையவரோ அவை நீங்கும் பொருட்டு அத்தியானத்தைச் செய்கு; ஆனால் அச்சம்சய விபரீத பாவனைகளின்றிய ஞானவான் பண்டிதர்கள் தியானஞ் செய்பவராய்க் காணப் படுகின்றார்கள். அவர்கள் யாது கருதித் தியானஞ் செய்கின்றார்களோ?

சமாதானம்:—சம்சய விபரீதபாவனைகளின்றிய ஞானவான் பண்டிதர்கள் எப்போது அஹம்பிரஹ்மாஸ்யம் என்று விருத்திகளின் வெள்ளமாகிய தியானத் தைச் செய்கின்றனரோ, அப்போது அவர்களுக்குப் பாகியவிட்சேபத்தின் நிவிர்த்தியால் பிரஹ்மானந்தமாகிய திருஷ்டசுகம் விசேஷமாயுண்டாகின்றது. அத்திருஷ்ட சுகத்தைக் கருதியே ஞானிகள் தியானத்தைச் செய்கின்றார்கள். அத்தியானத்திற்குப் பிறிதோர் பயனில்லை. ஏனெனின், சம்சய விபரீத பாவனைகளாகிய பிரதிபந்தங்களின் நிவிர்த்தியும், ஆத்ம சாட்சாத்காரமுமாகிய விரண்டும் அவ்விதவாண்கட்கு முன்னரே பிராப்தமாயிருக்கின்றன. பரிசேஷத்தால் அத்தியானத்திற்கு அத்திருஷ்ட சுகமே பயனாகின்றது. இவ்வார்த்தை ஸ்ரீபகவானும் கிதையிற் கூறியுள்ளார். கலோகம் க்ஷுபா ஸ்ரிஹயந்தொ ராம் பெ ஜநாஃ வயது வரஸ்தொ : தெஷாம் நித்யாஹி யுகாஹாம் யொமக்சேஹி வஹாஜ்ஜஹி (இ-ள்) யானாகிய பரமேசுவரனிலும் வேறான மாயிகப் பொருள்களில் ஆசையில்லாதவர் அநன்யரொனப்படுவார். அத்தகைய அநன்யராகி, பிரத்தியகபின்ன பரமாத்மாவாகிய வெண்ண்சிந்தை செய்பவராய் எந்தச் சாதன சதுஷ்டய சம்பன்ன அதிகாரிகள் யானாகிய நிர்க்குண பரமாத்மாவை நிரந்தரம் தியானஞ் செய்கின்றார்களோ, அஃகாவது விஜாதிய விருத்திகளே விட்டு, சஜாதிய விருத்திகளின் வெள்ளமாகிய தியானத்தைச் செய்கின்றார்களோ, அப்படிப்பட்ட ஞான தியானத்தில் ஒருப்பட்டவரான தத்துவவேதந்தங்களின் யோகத்தையும் சேஷமத்தையும் நான் பரமேசுவரன் வகிக்கின்றேன். அடையப்படாத பொருளை அடைதல் யோகமும், அடையப்பட்ட பொருளைக் காத்தல் சேஷமமுமாம்.

சங்கை:—அகண்ட ஏகரச இன்ப வடிவ பிரஹ்மாத்மாவில் நிஷ்டையை யுடைய ஞானிகட்கு அடையப்படாத ஆனந்தமொன்றில்லை. ஏனெனின், மாதுடலோகமுதல் பிரஹ்மலோக முடிவாயுள்ள எல்லா ஆனந்தங்களும் எந்தப் பிரஹ்மானந்தத்தில் அடங்கியுள்ளனவோ, அந்தப் பிரஹ்மானந்தம் ஞானிகட்குத் தமது ஆத்மவடிவமாக எப்போது மடையப்பட்டதே. உற்பத்தி நாசங்களற்றதால் அந்தப் பிரஹ்மானந்தத்தைக் காத்தலும் பொருந்தாது. அபித்தவஸ்துவிற்கே காத்தல் கூடும். ஆகவே ஞானிகளின் யோக சேஷமங்களை நான் பரமேசுவரன் வகிக்கின்றேன் என்றும் பகவானுடைய வசனம் அசங்கதம்.

சமாதானம்:—ஞானிகட்கு அப்பிராப்த அம்சம் ஒன்றுமில்லை. பிரஹ்மானந்தம் அவர்கட்கு நித்தப்பிராப்தமே. ஆதலால் அவர்களுக்கு யாதோர் யோக சேஷமமுமில்லை; என்றாலும், ஈண்டு யோகம் சேஷமம் என்னும் சப்தங்களால்

இவ்வார்த்தம் கிரகித்தல் வேண்டும்:—தேக முதலிய சர்வ அநாதம் பதார்த்தங்களில் ஆத்மத் தன்மைப்புத்தி நீங்கி ஞானிக்குள்ள பிரஹ்மானந்த வடிவான ஸ்திதி யாதோ அது யோகமெனப்படும். பிரபல பிராரப்தத்தின் கூட்டுறவால் பிரஹ்ம நிஷ்டையினின்றும் நமூவாதிருத்தல் யாதுண்டோ அது சேஷமமெனப்படும். இவ்வாறான யோகசேஷமங்கள் ஞானியினிடத்தும் பொருந்தும். ஆதலால் யொமக்சேஹி வஹாஜ்ஜஹி (யான் யோகசேஷமங்களை வகிக்கின்றேன்) என்னும் வசனத்தால் ஸ்ரீபகவான் இவ்வாறாகிய யோகசேஷமங்களையே கூறியுள்ளார். ஆகவே தியான நிஷ்டர்களான ஞானிகட்கு எப்போதும் திருஷ்டசுகமே பிராரப்தமாகின்ற தென்னும் அர்த்தம் கூறிய கீதா வசனத்தாற் பெறப்படுகின்றது. இஃதே அர்த்தத்தை ஸ்ரீபகவான் ஜிஜ்ஞாஸுக்ஷுபாணா ஸொயயதஃ வரஸ்யாஜி | கயபஜஸுரோமித்யம் ஆஷ்ரமிஷ்வரேகிவ (என்னிடத்துச் சித்தத்தை யுடையவர்களும் என்னிடத்துப் பிராணையுடையவர்களும்பாய் ஒருவரோ டொருவர் போதித்துக்கொண்டும் என்னையே எப்பொழுதும் செல்லிக்கொண்டும் சந்தோஷிக்கின்றார்கள். இரமிக்கின்றார்கள்) என்னும் சுலோகத்திலும் கூறியிருக்கின்றனர். இக்கீதா சுலோகங்களின் அர்த்தங்களைக் கீதா கூடார்த்த தீபிகை எனப்பெயரிய உரையின்கண் யாம் விரிவாய்க் கூறியிருக்கின்றோம். வேட்டையுள்ளார் ஆண்டு அறிக.

ஞானிக்குத் தியானத்திற் கர்த்தவ்ய மின்றென்பதற்

சங்கை சமாதானங்கள்.

சங்கை:—எப்படி முழுட்சுக்களுக்குச் சிவஹதிகளின் கர்த்தவ்யம் அவசியமெனப்போதிலும் விதியுண்டோ, அப்படிச் சம்சயவிபரீதபாவனைகளின்றிய ஞானிகளுக்கு அத்தியானத்தின் கர்த்தவ்யம் அவசியமென ஏன் விதிக்கவில்லை? அஃகாவது, ஞானிகளாலும் அத்தியானம் அவசியஞ் செய்யப்பட்டவேண்டுமென்று வேதத்தின் ஆளுகை ஏனில்லை? ஞானிக்குத் தியானத்தை விதிக்குமோர் வேதவாக்கியமுமின்றாகலின் ஞானிக்கு அத்தியானத்தின்விதி இன்றாமெனக் கூறின; அக்கூற்றஞ் சம்பவியாது. தலேவ யரோ விஜாயு ப்ரஜாஃகஸீடத வ்ராஹணஃ (இ-ள்) 'தையியமுடைய அந்தணனே! அப்பரமாத்வைச் சாட்சாத்கரித்துப் பிறகு அப்பரமாத்மாவைத் தியானஞ் செய்கு' என்று சுருதி ஞானிக்கும் தியானத்தின் விதியைக் கூறியுள்ளது. உண்டான ஆத்ம சாட்சாத்காரத்தினாலே ஞானிக்கு மோஷமாகிய பரம் புருஷார்த்தம் பிராப்தமாகின்றதாகலின் அவ்வாத்மஞானத்திற்குப் பிறகு தியானஞ் செய்தல் நிஷ்பலமாமே எனின்; அது இயலாது. ஏனெனின், இக்காலத்தில் பிரஹ்மசாட்சாத்கார மிருந்தும் அத்தியான மில்லாதவருக்குப் பூர்வ அஞ்ஞான அவஸ்தையைப் போன்று கருதுக்க முதலியவான சம்சாரம் தோற்றுகின்றது. ஆகலின் பிரஹ்ம சாட்சாத்காரமாதிரத்தால் புருஷனுக்கு அம்மோஷமாகிய புருஷார்த்தம் பிராப்தமாகாது. ஆனால், பிரஹ்மவேதா குருவின் சமீபத்திற்சென்று சிவஹதிகளால் பிரஹ்மத்தைச் சாட்சாத்கரித்து இப்புருஷன் பிமைத்துள்ள வகைக்கும் பிரஹ்ம தியானத்தை எப்போது அப்பியாசிக்கின்றனனோ, அப்போது தான் இவ

நிஷேதம் பரிஹாரமெனப்படும். அவ்வறுஞ்ஞா பரிஹாரங்களாகிய விதிநிஷேதங்கள் இப்புருஷனுக்கு ஆத்மஞானத்திற்கு முன் தேகாபிமானத்தால் நேரிட்டன. ஆத்மஞான காலத்தில் அத்தேகாபிமானம் நிவிர்த்தியாகவே ஞானிக்கு அச்சாஸ்திரத்திற் கூறியுள்ள விதி நிஷேதங்கள் நேரிடா. எங்ஙனம் சுடலை அக்நி விலக்கப்பட்டு வேறு அக்நி கிரகிக்கப்படுகின்றதோ, மனித சரீரத்தின் மலமுத்திரங்கள் நீக்கப்பட்டுப் பசுசரீரத்தின் மல முத்திரங்கள் கிரகிக்கப்படுகின்றனவோ, அங்ஙனமே தேகாபிமானமுள்ள அஞ்ஞானிக்கு அச்சாஸ்திரத்திற் சொல்லியுள்ள விதி நிஷேதங்கள் உண்டாம்; அத்தேகாபிமானமின்றிய ஞானிக்கு அவ்விதி நிஷேதங்கள் உண்டாகா.

அன்றியும், ஞானிக்குச் சிறிது மாத்திரமும் கர்த்தவ்யமின்றென்னும் அர்த்தத்தை ஸ்ரீபகவானுங் கைதயில் யஸூதூகிரோவஸ்யா லாதூதூவஸூபாநவஃ குதூக்யேவஸூஷ்ட ஸூஸ்யகாயுடமவிகுதே || நெவதஸ்யுகுதேநா மெய்யா நாகுதேநெவகஸூநா || நவாஸ்யஸ்வஹுதேஷா கஸிரிபயபூ வாயுய: (எந்த மனிதன் ஆன்மாவினிடம் மகிழ்வற்றவனோ, ஆன்ம திருப்தனோ, ஆன்மாவிலிடத்தேயே சந்தோஷித்தவனுமாவனோ, அவனுக்குச் செய்ய வேண்டியது யாதாழ்வு இவ்வுக்குக் கர்மங்களைச் செய்ததனாலாவது செய்யாததனாலாவது அவனுக்கு ஓர் பயனுமில்லை. இவனுக்குச் சகல பூதங்களினிடத்தும் ஓர் பயனுக்காகச் சாரவேண்டியது ஒன்றும் இல்லை) என்னும் இரு சுலோகங்களால் அருளி யிருக்கின்றனர்.

அன்றியும், கூறியவின் வர்த்தம் புராணத்திலுங் கூறப்பட்டுள்ளது. சுலோகம். ஜாமாஜெநகதூவஸ்ய க்ருதகூதூஸ்யபொயிநஃ || நெவாஸிகிவிததூ வு ஜலிவெநஸதகவிசு || (இ-ள்) எப்புருஷன் அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி என னும் ஆத்மஞானமாகிய அமிருத பானத்தால் திருப்திபெற்ற காரணத்தினாலே யே கிருத கிருத்யனாவனோ அஃநாவது சம்பாதிக்க வேண்டியதைச் சம்பாதித் துள்ளவனோ, அந்த ஞானிக்குச் செய்யவேண்டியது சிறிதளவுங் கிடையாது. சிறிதளவுஞ் செய்யவேண்டியதாக எவனுக்கு இருக்கின்றதோ அவன் உண்மையை யறிந்தவன்னு.

அன்றியும், கூறியவின் வர்த்தத்தை ஸ்ரீபகவான் பாஷியக்காரரும் சுஹம் ப்ரஹ்மாலீக்யேதவாலாநா வஸவஸவெவ வியய: ஸவபூணிவஸாஸாணி வியி ப்ரகிஷேய நோகூபராணி என்னுந் தொடக்கத்து வசனங்களாற்காட்டியுள்ளார். இப்பாஷிய வசனத்திற்கு இது பொருள்:—ஒருவனுக்கு எது பரியந்தம் அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி என்னும் சாட்சாத்கார முண்டாகவிலையோ, அது பரியந்தமே அவன்மீது சர்வவிதிகளுமுள்ளன. விதி, நிஷேதம், மோக்ஷம் என்னும் முன்றைப் பிரதிபாதிக்கும் சாஸ்திரங்களும் அது பரியந்தந்தான். ஆனால் பிரஹ்ம சாட்சாத்காரோற்பத்திக்குப் பின்னர் ஞானியின்மீது அவ்விதிகளுமில்லை, அச்சாஸ்திரங்களுமில்லை. ஏனெனின், தேகேந்திரிய முதலியவற்றில் யான் எனதென்னும் அபிமானமின்றிய ஞானிக்குப் பிரமாதாத்தன்மை சம்பவி

யாது. பிரமாதாவன்றிப் பிரமாணத்திற் பிரவிருத்தி யுண்டாகாது. ஆகலின் ஞானிக்கு இறையளவுங் கர்த்தவ்யமில்லை.

மேலும், இவ்வர்த்தத்தினைப் பிரஹ்ம வித்துக்களான வித்வான்களுங் கூறியிருக்கின்றனர். சுலோகம். மளணியூரூதூநொடஸவெ வுதூபெஹாடி வாயநாசி || ததூ ஹாஹ ஜலீதி வொபெகாரூக்யஹவெஸ் || (இ-ள்) கௌணத்மா, மித்தியாத்மா, முக்கியாத்மாவென ஆத்மா மூவகைத்து. மனைவி மக்கள் முதலியோர் கௌணத்மா. அந்நமயாதி ஐங்கோசங்கள் மித்தியாத்மா. அவ்வைங்கோசங்கட்கும் அதிஷ்டாந வடிவான சச்சிதானந்த ஏக ரச சாட்சியாத்மா முக்கியாத்மாவாம். கௌணத்மா, மித்தியாத்மா வென்னுமிரண்டு ஆத்மாக்கள் மித்தையெனத் துணிந்த வழி, ஒருவனுக்கு அம்மனைவி மக்களிடத்தும், அந்நமயாதி ஐங்கோசங்களினிடத்தும் ஆத்மபுத்திநிங்கி விடுகின்றது. அதன் பின்னர் எல்லாவற்றிற்கும் அதிஷ்டாநமாகிப் சச்சிதானந்த ஏக ரச பிரஹ்மம் யான் என்னும் சாட்சாத்காரமுண்டாகின்றது. அச்சாட்சாத்காரம் உண்டாகவே ஞானிக்குச் சிறிதேனும் கர்த்தவ்யம் இருப்பதில்லை.

அன்றியும், இப்பொருளை வஸஷுகித்யோ ஜஹிரோ ப்ராஹ்ணஸ்ய நவபூதெ சுஜேணாமொகூபீயா || வஸதூபா வொபிநாஹா தூபுதகூதூஸூ ஹாத (இந்த அழிவில்லாத மகிமை பிரஹ்மத்தை யறிந்தவனுக்கு உண்டு, அவன் கர்மத்தைச் செய்ததால் மேன்மை பெறான்; செய்யாததால் கீழ்ப்பட்டவனாகான். பாரத! இப்பிரஹ்மான்ம தத்துவத்தை நான் என்று கண்டு இவன் புத்திமான்ம கிருத கிருத்தியனுமாவன்) என்னுந் தொடக்கத்துப் பல சுருதி ஸ்மிருதிகளுங் கூறியிருக்கின்றனவாகலின் சம்சய விபரீத பாவனைகளற்ற ஞானிக்கு இறையளவுங் தியான முதலியவைகளின் கர்த்தவ்யத்தன்மையிலலை. ஆனால் அந்த ஞானியும் எப்போது தியானத்திலொருப்பாடுடையவனானானோ அப்போது அவனுக்குப் பிரஹ்மானந்தமாகிய திருஷ்டசுகம் அதிகமாயுண்டாகின்றது. அத்தியானத்தி லொருப்பாடில்லையானபோது அவனுக்குப்பாகிய வியவகாரத்தின் மிகுதியால் கேவலம் திருஷ்டதுக்க மாத்ரமே யுண்டாகின்றது. யாதாமோர் சம்சய விபரீத பாவனைகளின் உற்பத்தியால் மோக்ஷத்திற்கு இடையிடுண்டாகாது. ஏனெனின், நெடுங்கால சிரவண்மனன நிதித்தியாசனங்களால் பிரஹ்மாத்ம தத்துவத்தை நிச்சயஞ்செய்து அவ்நை நெல்விக்கனிகளால் பிரஹ்மாத்ம தத்துவத்தை சொருபத்தை அதுபவிக்கும் ஞானிக்குப் பிராபோல் தனது அத்வயானந்த சொருபத்தை அதுபவிக்கும் ஞானிக்குப் பிரார்ப்த கர்மத்தின் வயமாகச் சிறிதளவு பாகிய வியவகாரத்தால் அச்சம்சய விபரீதபாவனை முதலியன சம்பவியா. ஆகலின் பிரார்ப்த கர்மத்தின் வயப்படி அந்நபானுதி வியவகாரங்களுண்டாயினும் ஞானிக்கு மோக்ஷம் அவசியம் பிராப்தமாம். அம்மோக்ஷத்திற்கு ஒன்றுந் தடை செய்யாது.

இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீவியாசபகவானும் பிரஹ்மகுத்திரத்திற் கூறியிருக்கின்றனர். குத்திரம். தூதிஷஸ்ய நோகூபெஹாடிவெஸ் || (இ-ள்) பிரஹ்மாத்மாவின்மீது நிஷ்டையுடைய ஞானிக்கே முத்திவருமென்று சுருதி ஸ்மிருதிகள் அறைந்துள்ளன. சுருதி தஸ்யுதா வபெவ விரா யாவநவிரோகே டயஸா

வெட்டு (இ-ள்) எதுவரைக்கும் போகத்தாற் பிராரப்த கர்மாகித்யமாகவில்
லையோ அதுவரைக்குமே ஞானிக்கு விதேக மோஷத்தில் தாமதமுண்டு. அந்தப்
பிராரப்த கர்மம் நீங்கின பிறகு அவன் நிர்விசேஷ பிரஹ்மபாவமாகிய விதேக
மோஷத்தை அடக்கியும் பெறுகின்றான். ஸ்மிருதி. யவஸ்வவெதிஸுராக்ஷம்
புக்ஷதிஸ்வமணெஸ்ஸஹ | ஸவயுகாவதுகூடோநொஷி மஸம்ருயொஃஷிஜா
யதெ (இ-ள்) அர்ச்சனா! ஏவன் தேசகாலவஸ்து, பரிச்சேதமின்றிய ஆனந்த
சொரூப பரமாத்வை யான் பிரஹ்மம் என்றிவ்வாறாகத் தன்னு ஆத்மவடிவமாக
வும் சத்வச்ஜ தமமென்னும் முக்குணங்களுடன் கூடிய மாயையாகிய பிரகிருதி
யை மித்தையாகவு மறிக்கின்றானே அவ்விதவான் எவ்வகையாக விருப்பவனாயி
னும் அதாவது பிரபல பிராரபீத் கர்மவசத்தால் ஒர்கால் இஷ்டப்படி யொழு
கினாலும் அவன் மறுபிறப்பை யடையமாட்டான். தனது இதே அபிப்பிராயத்
தை ஸ்ரீபகவான் பதினெட்டாவது அத்தியாயத்தின்கண் வெளியிடுகின்றார்.
கலோகம். , யஸ்ய நாஹோக்ஷுதொ ஹவொ வுஃலியுஸ்ய நலிவ்யதெ | ஹவொ
விஸஹோஹொக்ஷுதொ ஹஹிநகிவ்யயுதெ (இ - ள்) அர்ச்சனா! எந்த ஞானி
க்கு 'நான் சுருமத்தைச் செய்கின்றேன்' என்னும் எண்ணமில்லையோ; மேலும்
எந்த ஞானியின் புத்தி 'யான் இக்கர்ம பலத்தைத் துப்ப்பேன்' என்று அக்கர்ம
பலத்திற் பற்றுமில்லையோ 'அந்த ஞானி ஒர்கால் இவரனைவரையும் கொல்லு
கினும், 'அக்கொலைத் தொழிற்கு முதலும், அத்தொழிலாற்றாளும் அரிஷ்ட
பலநாசகத்தோடு இயைபுடையவனு மாகான்.

அன்றியுங்கூறிய விப்பொருளையே சேஷபகவானு முறைத்திருக்கின்றனர். சுலோகம். ஹ்மபுரியாத ஸஹஸ்ரர்ண்யு காராதேவ ஹ்வாதகக்ஷர்ணி வாபோயுபிநிவாநெணுதபு வாமெவஃஸுபுசுதேவிதேஃ (இ ள்) யான் பிரஹ்மம் என்னும் சாட்சாத்காரமுடைய தத்துவ வேத்தாவானவன் ஓர்கால் நூரூயிரம் அச்வமேதயாகங்களைப் புரியினும், இலட்சம் பிராம்மணர்களைக் கொல்லுகினும், அவன் அவ்வசுவமேதங்களை லுண்டான புண்ணியங்களானும், பிரஹ்ம ஹத்தியாலுண்டான பாபங்களானும் பற்றாடையவனாகான், அத்தத் துவவேத்தா விமலனென்னுங் காரணத்தான். அஃதாவது அவன் அவித்தியாதி மலாகிதன் என்ப.

அன்றியும், கூறிய விவ்வுர்த்தத்தினை ஸ்ரீவித்யாரணிய சுவாமிகளும் கூறி யிருக்கின்றனர். கலோகம். பஞ்செண்மொழியை உருவாக்குவது வுதிஸ்திஸ்வரூபமாகுமா? ரொசெஷா விநிபரிதஃ தினௌ மஹேந்திரமயஜி (இ-ள்) வைராக்கியம், போதம், உபரதி என்னும் முன்றனுள் எப்போது ஒருவ னுக்கு ஆத்ம சாட்சாத்காரமாகிய போதம் பூரணமாகியும், யாதாமோர் பாப பிரார்ப்தத்தின் வசத்தால் வைராக்கியம் உபரதி என்னுமிரண்டிற்குத் தடை யுண்டாமேல், அப்போது அவனுக்கு மோக்ஷமோ நிச்சயமாயுண்டாகும்; ஆனால் அவ்வைராக்கிய உபரதிகளில்லாமையால் அவனுக்குத் திருஷ்ட துக்கம் நீங்காது. சுண்டுத் தாற்பரியமிதுவாம்:—வைராக்கியம், போதம், உபரதி என் னும் முன்றும் ஒன்றுக்கொன்று சமூபாயமிருத்தலின் பெரும்பான்மையும் ஒன்

பரிச்சேதம்.] வைராக்-போதம்-உபாதி சோருடமுதலியன கூறுதல். உளக

ருகவே யிருக்கும். ஆனால் சில விடத்தில் இம்முன்றுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று நீக்கமு முண்டாகின்றது. மகா தவத்தோடுங் கூடியவரும் பரமேசுவரனது திரு வருணையுடையவருமாகிய உத்தமாதிகாரிகளினிடத்தோ அம்முன்றும் ஒன்றாக வே நிகழ்கின்றன. மத்திமாதிகாரிகளினிடத்துச் சில பாப பிராரப்தத்தின் வலி யால் அவற்றின் நீக்கமுமுண்டு. அந்நீக்கத்தின் கண்ணும் இத்துணைப்பேத மு ண்டு. எவனுக்கு வைராக்மயம், உபாதி என்னு மிரண்டும் பூரணமாகியும், ஆத்ம சாட்சாத் காரமாகிய போதத்திற்குத்தடையேருகின்றதோ, அவனுக்குமோக்ஷப் பிராப்தி யுண்டாகாது. ஆனால் அத்தவத்தின் வலியால் உத்தமலோகம் பிரா ப்தமாகின்றது. எவனுக்கு அப்போதம் பூரணமாகிச் சில பாப பிராரப்தத் தின் வசத்தால் வைராக்மயம் உபாதி என்னுமிந்ண்டும் தடைப்படுகின்றனவோ, அவனுக்கு மோக்ஷமோ அவசிய முண்டாகும்; ஆனால் திருஷ்ட துக்கம் நீந் காது.

வைராக்கியம், போதம், உபரதிகளின் கோட்பாடுதலியன கூறுதல்.

இவ்வுலக பரலோக விஷயங்களில் சாதியம், நிலையாமை முதலாய குற்றங்களாண்டல் வைராக்கியத்திற்குச் சாதனமாம். இவ்வுலக பரலோக விஷயங்களைக் கழன்றிடுமீச்சை வைராக்கியத்தின் சொரூபமாம். பிரயத்னமன்றியிற் பிரார்த்தமான போகங்களிலும் சித்தஞ் சாராமை வைராக்கியத்தின் பலமாம். எல்லா உலகங்களிலும் மேம்பட்ட பிரஹ்மலோகத்தையும் தூரும்பை நிகர்த்துத் துச்சமென மதித்தல் வைராக்கியத்தின் பூரணத்தன்மையாகிய அவதிபாம் (வரம்பாம்). சிரவணம் மனனம் நிதித்தியாசனம் என்னும் மூன்றும் அப்போர்த்தத்திற்குச் சாதனங்களாம். மித்தையான தேகாதிகளினின்றும் பிரத்தியக் ஆத்மாவை வேறுக்குதலே போதத்தின் சொரூபமாம். அகங்கார முதலியவைகளோடு ஆத்மாவின் தாதான்மியாத்தியாசமாகிய கிரந்திமீறித்தும் ஆதயமர்காமைபோதத்தின் பலமாம். அஞ்ஞானிகட்குத் தேகத்தில் என்னணம் திட ஆத்மத்தன்மைப் புத்தி யுண்டோ, அன்னணம் பரமாத்மாவிலுள்ள திட ஆத்மத்தன்மைப் புத்தி அப்போதத்தின் பூரணத்தன்மையாகிய அவதி (எல்லை) யாம். இயம டியம நிகள் உபரதிக்குச் சாதனங்களாம். மனத்தினது சரீர விருத்திகளு மொடுங்கல் உபரதியின் சொரூபமாம். இலௌகிக வைதிகமான வெல்லர் விபவகாரங்களின் மயலறுதல் அவ்வுபரதியின் பலமாம். சுமுத்தியன்போற்பொருள்களைத் தினை யும் நினையாமை உபரதியின் பூரணத்தன்மையாகிய அவதிபாம்.

ஆண்டு அசம்பாவனை விபரீதபாவனைகளில்லாமையே பிரதும் சாட்சாத் காரமாகிய போதத்தின் பூரணத்தன்மையாகிய அவத்யாம். அப்போதத்தின் பூரணமென்னும் அவத்யை விஷ்ணு பூரணத்தில் பராசர முனிவரும் கூறியிருக்கின்றனர். சுலோகம். சுஹாஹரிஸ்வபுரிஷ்டோநாடிநொ நாநுதூதகோரணசார்யஜாக்ய | ஹ்ருஷ்டோபஸ்யதநதவ்யஹ்ருபொ ஹ்வொஹ்வாஅஃஅமதா ஹ்வனி (இ-ள்)யானும் இவ்வெல்லா உக்கும் பரமாத்ம வடிவமே, அப்பரமாத்மா விற்கு வேறுக ஓர் காரண காரியமுமில்லை, என்றிவ்விதமான சர்வாத்ம புத்தி எவனுக்குண்டாயிருக்கின்றதோ, அவனுக்கு மறித்தும் சம்சாரத்தாற்றேன்றும்

நிவிர்த்தியும், பிரஹ்ம வடிவப் பிராப்தியும் கூறியிருக்கின்றன. ஆகவே தத்துவ மசி முதலிய மகா வாக்கிய விசாரத்தால் உண்டான அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி என்னும் சாட்சாத்காரத்தால் இத்தத்துவவேதாவுக்கு நித்திய நிரதிசய அகண்ட ஏகரச ஆனந்த பிரஹ்ம பாவ வடிவ முக்தி பிராப்தமாம் என்பது பெறப்பட்டது.

இஃது ஸ்ரீமத் பரமஹம்ச பரிவராஜகாசார்யர்
ஸ்ரீ உத்தவானந்தஜி சுவாமிகளின் பூஜ்யபாத சிஷ்யனான
சித்கஞ்ஞனந்தஜி சுவாமியார் செய்யப்பட்ட
பிராகிருத தத்துவாநுசந்தானத்தின்
மூன்றாவது பரிச்சேதம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீகணேசாயநம: ஸ்ரீகுருப்யோநம:
ஸ்ரீகாசிவிசுவேசவராப்யாம் நம: ஸ்ரீசங்கராசார்யேப்யோநம:
தத்துவாநுசந்தானம்

நான்காவது பரிச்சேதம்.

முன்னே மூன்றாவது பரிச்சேதத்தின் சுற்றில், பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்தினால் முக்தியின் பிராப்தி கூறப்பட்டது. ஜீவன் முக்தி விதேக முக்தி என்னும் வேறுபாட்டால் அம்முக்தி இருவகைத்து. சில தூலாகிரியர்கள் ஜீவன் முக்தியை யங்கீகரிப்பதில் விதேகமுக்தி பொன்றையே யங்கீகரிக்கின்றனர். அவர்கள் ஞடைய மதத்தைக் கண்டித்தற் பொருட்டு முதற்கண் அவர்களுது மதத்தை துவல்லவாம்.

பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்தால் விதவாநுக்கு விதேக முக்தியென்றே யுண்டாகின்றது; ஜீவன் முக்தியுண்டாகின்றதில்லை. ஏனெனின், ஜீவன் முக்தியினிடத்துப் பிரமாணம், இலட்சணம், சாதனம், அதிகாரி பயன் இவைகளென நாம் சம்பவியா. ஆனால், வஸ்துவின் சித்தி இலட்சணம் பிரமாணம் முதலிவற்றினையே பெறப்படுகின்றது. அந்த லட்சண பிரமாண முதலியன வின்மையால் அச்சிவன்முக்தி யங்கீகரிக்கத் தக்கதன்று.

ஜீவன் முக்தியிற் பிரமாணம் இலட்சணம் அதிகாரி பயன் இவைகளில்லை யெனல்.

சங்கை:—விதவாநு விதவாநு விதவாநு உத்யுதே விதவாநு உத்யுதே (முக்தன்விடுபடுகின்றான். அவன் ஜீவன் முக்தன் எனப்படுகின்றான். அப்போது ஸ்தித பிரஜ்ஞன் எனப்படுகின்றான்) என்னுந் தொடக்கத்துச் சுருதி ஸ்மிருதி வசனங்கள் அச்சிவன் முக்தியிற் பிரமாணங்களாக விருக்க அதன்கண் பிரமாணமில்லையெனக் கூறுதல் அசங்கதமாமே?

சமாதானம்:—அச்சுருதி ஸ்மிருதி வசனங்களுக்குப் பிரஹ்ம வித்தையைப் போற்றுவதனாற் பிரஹ்மத்தின்கண் தாற்பரியமே யன்றி, அச்சிவன் முக்தியில் தாற்பரியமன்று. ஆகவே அவ்வசனங்களால் ஜீவன் முக்தியின் பெறுதியுண்டாகாது.

அஜ்ஞானநிவிர்த்தி ஜீவன் முக்தியா? அல்லது, பிரஹ்மபாவம் ஜீவன் முக்தியா? அல்லது, ஜீவித அவஸ்தையில் கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வ முதலிய பந்த நிவிர்த்தி ஜீவன் முக்தியா? முதலாவது அல்லது இரண்டாவது இலக்கணத்தை யங்கீகரிக்கின், அது பொருந்தாது. ஏனெனின், விதேக முக்தியி

லும் அஜ்ஞான நிவிர்த்தியும், பிரஹ்மபாபமும் உள்ளனவே. ஆகலின் அதன் கண் அவ்விரு லட்சணங்களுக்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகும். அதிவியாப்திக் குற்றமுடைய இலக்கணம் தனது இலக்கியப்பொருளின் பெறுதியைச் செய்யவேலாது. ஆகவே அம்முதலாவது இரண்டாவது இலக்கணங்களால் ஜீவன் முக்தி சித்தியாது. மூன்றாவது இலக்கணத்தை அங்கீகரிக்கிலும், அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், ஜீவித அவஸ்தையில் போகத்தைப் பயப்பதாகிய பிராரப்த கர்மம் உளதாகக் கர்த்தருத்வ முதலிய பந்தத்தின் நிவிர்த்தியே நிகழாது. ஆகவே அம்மூன்றாவது இலக்கணம் அசம்பவக் குற்றமுடையதால் அதனாலும் ஜீவன் முக்தி சித்தியாது.

அல்லது, ஜீவித அவஸ்தையில் அக் கர்த்தருத்வ முதலிய பந்தம் சாட்சி சைதன்யத்தால் நீங்குகின்றதா? அல்லது, அக் காரத்தால் நீங்குகின்றதா? முதற்பட்சம் பொருந்தாது. ஏனெனின், சாட்சி சைதன்யத்தின்கண் வாஸ்தவ மாயப் பந்தமில்லை. ஆனால், அந்தக்கரணத்தின் தாதானமிய அத்தியாசத்தால் அப்பந்தம் தோற்றுகின்றது. எப்போது ஆத்ம சாட்சாத்காரத்தால் அத்தாதானமிய அத்தியாசம் நீங்குகின்றதோ, அப்போதே ஆரோபிக்கப்பட்ட அப்பந்தமும் நீங்குகின்றது. ஆகவே அச்சாட்சியால் பந்த நீக்கத்தின் பொருட்டுச் சீவன் முக்தியைச் சம்பாதிப்பது வீணையாகும். இரண்டாவது பட்சத்தை அங்கீகரிக்கின், அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், போகத்தைத் தருவதாகிய பிராரப்த கர்மம் நிற்குங்கால், அக் காரத்தில் இயல்பாய்ப் பெறப்பட்ட பந்தத்தின் நீக்கம் சம்பவியாது. தாற்பரிய மிஸ்தாம்:—எத்தர்மிக்கு எது இயல்பான தர்மமாமோ, அவ்வியல்பான தர்மம் அத்தர்மி உளதாக நீங்குவதில்லை. எங்ஙனம் அக்ரியின் வெம்மைத்தர்மமும், ஜலத்தின் நெகிழ்ச்சித் தர்மமும்; அக்ரி ஜலமாகிய தர்மிகள் உள்ளனவாக நீங்குவதில்லையோ, அங்ஙனமே அக் காரத்தின் இயல்பான தர்மமாகிய கர்த்தருத்வ முதலிய பந்தங்களும் அவ் வக் காரமாகிய தர்மி உளதாக நீங்கா.

சீங்கை:—அக் காரத்துற்ற கர்த்தருத்தன்மை முதலியவற்றின் அழிவு சொருபமாக உண்டாகாதாயினும் யோகப்பழக்கத்தால், அப்பந்தத்தின் அழிவு உண்டாகின்றதே?

சமாதானம்:—எவ்வாறு ஆத்ம ஞானத்தைக் காட்டிலும் பிராரப்த கர்மம் பிரபலமாகின்றதோ, அவ்வாறே யோகப்பழக்கத்தைக் காட்டிலும் பிராரப்த கர்மம் பிரபலமாகின்றது. மேலும், அந்தப் பிராரப்த கர்மத்தின் பயனைத் துய்த்தல் கர்த்தருத்தன்மை முதலியவற்றின் அபிமானமன்றிச் சம்பவியாது. ஆகையால் அந்தப் பிரபல பிராரப்த கர்மம் நிற்குங் காலத்து அந்த யோகப் பழக்கம் அக்கர்த்தருத் தன்மையாகிய பந்தத்தின் அழிவுபாட்டை உண்டாக்காது. ஆகவே ஜீவித காலத்தில் கர்த்தருத்தன்மை முதலிய பந்தநீக்கம் ஜீவன் முக்தியாமென்னும் ஜீவன் முக்தியின் இலக்கணம் பொருந்தாது.

ஜீவன் முக்தியை யங்கீகரிப்பவனைக் கேட்க வேண்டியதாவது:—ஜீவன் முக்திக்குச் சாதனம் ஆத்மஞானமா? அல்லது, யோகமா? முதற்பட்சம் பொ

பரிச்சேதம்.] ஜீவன்-முக்தி-பிரமா-இலட்-அதி-இவைகளில்லை யெனல். 285

ருந்தாது. ஏனெனின், அவ்வாத்ம ஞானம் விதேக முக்திக்குச் சாதனமாமே யன்றி ஜீவன் முக்திக்குச் சாதனமாகாது. ஜோகா ஷெவதா கெவவயுடி (ஞான மொன்றினேயே மோட்சம்) என்பது முதலிய சுருதிகள் ஆத்மஞானத்தால் முக்திப்பேறு கூறியிருக்கின்றன. ஜீவன் முக்திப்பேற்றை யாலும் கூற்றில்லை. ஆகையால் ஆத்மஞானம் விதேக முக்திக்கே சாதனமாயிருக்கின்றது. அது போலவே இரண்டாவது பட்சமும் பொருந்தாது. ஏனெனின், சிவவண முதலியன எங்ஙனம் ஆத்ம ஞானத்திற்குச் சாதனங்களாமோ, அங்ஙனமே அந்த யோகமும் ஆத்ம ஞானத்திற்கே சாதனமாம். ஆகவே யோகமும் ஜீவன் முக்திச் சாதனமாகுமெனல் பொருந்தாது.

ஜீவன் முக்திக்கு முழுட்சுவை அதிகாரியாகக் கூறுதல்கூடாது. ஆனால், ஞானியையே அதற்கு அதிகாரியாகக் கூறலாகுமெனின், அது பொருந்தாது. ஏனெனின், ஜோகாஜெதததுவவயு கதகததுவயு பொயிதரெ மெவாவிகெவித ததுவயு லெவெததுவவயு விசுததுவயு காயதெ மவெதெ (ஞானமிருத்தினால் திருப்தியடைந்தும் கிருத கிருத்யனாயிருக்கும் யோகிக்குச் செய்யவேண்டுவது சிறிதுமில்லை, அங்ஙனஞ்செய்ய வேண்டியது இருக்குமாயின் அவன் தத்துவத்தை அறிந்தவனல்ல. அவனுக்குக் கார்யமொன்று மில்லை. இத்தொடக்கத்து வசனங்கள் ஞானிக்குக் கர்த்தவ்யத் தன்மைவையிலக்கியுள்ளன. ஞானியை ஜீவன் முக்திக்கு அதிகாரி யென்றங்கீகரிக்கின் சீவன் முக்திக்கான் சாதனங்களின் கர்த்தவ்யம் அவனுக்கு அவசியமுண்டாகும். அதனால் மேற்கூறிய வசனங்களுக்கு முரண்வரும். மேலும் தேகாபிமான முள்ளவனே கர்த்தாவாவன். ஞானி-அத்தேகாபிமான மில்லாதவனாகலின், அவன் கர்த்தாதன்மையில்லாதவனாகின்றான். அந்தக் கர்த்தாதன்மையில்லையாகவே ஞானிக்கு அச்சீவன் முக்தி சாதனங்களில் ஊக்கஞ் செல்லாது. ஆகவே ஞானிக்கு அச்சீவன் முக்தியின்கண் அதிகாரமும், அதிகாரமில்லாமல் அதன் சாதனங்களைப் பழகுதலுஞ் சம்பவியா.

ஜீவன் முக்தியை அங்கீகரிக்கும் வாதியை இது கேட்டல் வேண்டும். ஜீவன் முக்தியின் பயன் யாது? அதாவது பயனைக் கருதுவதன்றி மந்தனுக்கும் முயற்சி நிகழாதாயின், புத்திமானுக்குப் பயனின்றி முயற்சி எவ்வாறு நிகழும். ஆகலின் அச்சீவன் முக்தியைச் சம்பாதித்தலிற் புருஷனு முயற்சியின் பொருட்டு அச்சீவன் முக்திக்கு யாதாமோர் பயன் கூறுதல் வேண்டும். உண்டான ஆத்மஞானத்தைக் காத்தல் அச்சீவன் முக்திக்குப் பயனு? அல்லது, துக்க நாசம் பயனு? அல்லது, சொரூபசுகத்தின் ஆவிர்ப்பாவம் பயனு? முதற்பட்சம் பொருந்தாது. ஏனெனின், தத்துவமசி முதலிய பிரமாணங்களாற் றேன்றியதும், அஜ்ஞானத்தை நிவிர்த்தி செய்வதில் வலுவுடையதுமான ஆத்மஞானத்திற்கு யாதொன்றும் பாதகமாகாது. பாதகமிருந்தாலன்றே காத்தல் வேண்டும். பாதகமில்லதால் ஞானத்தைக் காத்தலென்பதே கூடாது. இவ்வாறே துக்கநாசமும், சுகாவிப்பாவமுமாகிய விரண்டும் ஜீவன் முக்திக்குப் பயன்களாகா. ஏனெனின், அவை விரண்டும் ஆத்ம ஞானத்தினேயே அடையப்படுகின்றன. எவ்வஸ்து எச்சர்த்தனத்தால் அடையப்படுமோ, அவ்

முத்தியின் பிரிவைக் கூறுதல்.

விதேஹமுத்தியின் நிரூபணம்.

* குசி-ஊசி, கடாஹம்-பெரும் கொப்பரை, ஸியாயம்-திருவட்டாத்தம். இருப்பு ஊசியை யும் இருப்புக் கொப்பரையைப் ஒரு கொல்லனிடம் செய்யச் சொல்ல, அவன் கிறிதான் ஊசியை முன்னே செய்துவிட்டுப் பிறகு பெரிதான் கொப்பரையைச் செய்தல் போல லாம்.

மற்றஞ் சில நூலாசிரியரோ இவ்வாறியம்புகின்றனர் யலு விலாநவாங்
 லவகுநெல்லு வடிபாறாவிட லுது தத்புரெவாதி யலு ஓ-டுபொ நஜாய
 தொ யலவவெதி லுராஷ்டு பூசுதிவ மாவெண வலு வலுயாவது

போனொவி நல ஹுபொடலிஜாயதெ (அமரஸ்கனாயும் எப்பொழுதுஞ் சுசியா யும் நின்று எவன் விஞ்ஞானத்தை யுடையவனாவனோ அவன் மீண்டுந் திரும்புத லில்லாதபதத்தைப் பெறுகின்றான். புருஷனையும் பிரகிருதியையும் குணங்க ளோடு எவன் இவ்வண்ணம் உணருகின்றானோ, அவன் எவ்வாறிருந்தாலும் மீள வும் பிறப்பதில்லை) என்னுந் தொடக்கத்துச் சுருதி ஸ்மிருதிகள் ஞானவானுக் குப் பிறவியை விலக்கி யுள்ளன. ஆகவே எவனுக்கு அந்தப் பிரார்ப்த வினை பல பிறவிகளுக்குக் காரணமாகின்றதோ, அவனுக்கு முதற்பிறப்பில், கேட்டல் முதலியனவகளால் ஆத்மஞானம் உண்டாவதில்லை. ஆனால், முடிந்த பிறவியிலே யே அவ்வாத்மஞானம் உண்டாகின்றது. இவ்வார்த்தைஸ்ரீவசிக்ஷ பதவானும் அறைந்திருக்கின்றனர். கலோகம். பவெஸ்யுஹிந்வாஸாத்யம் தபோஸ்யவஹாஸி தெவிஸந்திவிஜயாவேஹி ஸகா வெணாஹிவொஹிஸ்ய(இ-ள்) மகா மதியையுடைய ராமா? எந்தப் புருடனுக்கு இது இறுதிப் பிறப்பாகின்றதோ, அந்தப் புருட னிடத்தேயே இந்த நிர்மலமான பிரஹ்மவித்தை பிரவேசமாகின்றது. அது, உத்தம ஜாதியையுடைய மூங்கிலில் முத்து பிரவேசிப்பதைப் போலும்— ஆகவே முற்கூறிய இரண்டு பட்சங்களில் போகத்தாற் பிரார்ப்த கர்மம் நாச மாகவும் தேகம் விழும், ஞானி பிரஹ்மாத்ம வடிவாக நிலைக்கின்றான் என்னும் பொருள் பெற்றும்.

வேறு சில நூற்காரர்கள் விதேக முக்திக்கு உரைக்கும் சொருபமாவது:— மேலொரு சரீரத்தை ஆரம்பிக்காத் தன்மை யாதோ, அதுவே விதேக முக்தி யாம். அவ்விதேக முக்தி ஞானோற்பத்திக்குச் சமகாலமேயாகின்றது. அதாவது இப்புருஷனுக்கு எக்காலத்தில் ஆத்மஞானம் உண்டாகின்றதோ, அக்காலத்தி லேயே அவ்விதேகமுக்தி யுண்டாகின்றது. ஏனெனின், ஆத்மஞானத்தால் அஃ ஞானம் நீங்கிடச் சஞ்சித கர்மம் நாசமாய் விடுகின்றது. அச்சஞ்சித கர்மமே வரக்கடவதான சரீரத்தை ஆரம்பிப்பதாயிருக்கின்றது. ஆகவே இப்புருட னுக்கு ஆத்மஞானத்தின் உற்பத்தி காலத்தில் இனிவருஞ் சரீரத்தை ஆரம்பித் தாத் தன்மையான விதேகமுக்தி கூடும்.

இவ்வார்த்தை வேறு நூற்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. கலோகம். ஈயெஹ்வவ மஹுஹ்வவாஹ்வஸு ஸுஹிவித்யஜெஹ்வஸு ஜாந ஸகைவ ஸகைஹ் ஸகைஹ் யாதிஹத ஸொகஃ (இ-ள்) ஸ்ரீகாசி முதலிய நிர்ந்தங்கனிலாவது சண்டாளனது வீட்டிலாவது சரீரத்தை விட்டாலும், சந்நிபாத முதலிய தோஷங்களின் வயப் பட்டுப் பிரஹ்மாத்ம ஸ்மிருதியினின்றும் விலகினாலும் ஞானி கைவல்ய மோட் சத்தை அடைகின்றான். எக்காரணத்தினாலேயே, தத்துவமுணர்ந்தோன் ஆத்ம ஞானத்தின் சமகாலத்திலேயே விடுபட்டவனும், சோகங்களைத்தவம் நீத்த வனுமாவான். இதுவரையிலும் விதேகமுக்தி நிரூபிக்கப்பட்டது.

ஜீவன் முக்தி நிரூபணம்.

சிரவண முதலியவற்றால் உண்டான பிரஹ்ம சாட்சாத்காரமுடைய வித் வத் சந்யாசிக்கு ஜீவித அவஸ்தையில் கர்த்திருத்தன்மை போகத்திருத்தன்மை

முதலிய வெல்லாப் பந்தத்தோற்றத்தின் நீக்கம் எதுவோ, அது ஜீவன் முக்தி யெனப்படும்.

சங்கை:—ஜீவன் முக்திக்கு இவ்விலக்கணம் பொருந்தாது. ஏனெனின், போகத்தைப் பயப்பதாகிய பிரார்ப்த வினை யிருக்குங்கால், ஞானிக்கும் அக் கர்த்தருத் தன்மை முதலிய பந்தத்தின் தோற்றம் அவசிய முண்டாகும். ஏனெ னின், 'நான் செய்கின்றேன், நான் அதுபவிக்கின்றேன்' என்னும் புத்தியன்றிப் பிரார்ப்த வினையின் பயனை துகர்தல் கூடாது. நான் செய்கின்றேன் என்பது முதலிய பந்தம் சாட்சி ஆத்மாவின் ஞானத்தினாலே நீங்கிவிட்டதாயினும் நீரி லுள்ள நெகிழ்ச்சித் தர்மத்தைப்போலவும், அங்கியிலுள்ள வெம்மைத் தர்மத் தைப்போலவும், அந்தக்காணத்தின் இயற்கைத் தர்மமான கர்த்தருத் தன்மை முதலிய பந்தம் அவ்வந்தக்காணத்தினின்றும் நீங்க முடியாது. ஆகவே நான் செய்கின்றேன் என்பது முதலிய பந்தத்தோற்றத்தின் நீக்கம் ஜீவன் முக்தியா மென்னும் இலக்கணம் பொருந்தாது.

சமாதானம்:—தத்துவஞானத்தைவிடப் பிரார்ப்த வினை எங்ஙனம் பிரபல மாகின்றதோ, அங்ஙனமே பிரார்ப்த வினையை விடவும் யோகப்பயிற்சி பிர பலமாகின்றது. ஆகவின் யோகாப்பாசத்தாற் 'பிரார்ப்த' போகத்திற்கு அது பல்மாகின்றது. ஆகவின் யோகாப்பாசத்தாற் 'பிரார்ப்த' போகத்திற்கு அது கூல்மான கர்த்தருத்தன்மை முதலிய பந்தத்தின் தோற்றம் முற்றும் நீங்கிடாதா யினும், யோகப்பழக்கத்தாற் கர்த்தருத்தன்மை முதலிய பந்தத்தோற்றத்தின் அபிபவம் (அமிழ்த்தல்) அவசிய முண்டாகின்றது. ஆகவே முற்கூறிய ஜீவன் முக்தியின் இலக்கணம் சம்பவமாம் ஒருகால் 'பிரார்ப்த' வினையைவிட யோகாப் பாசம் பிரபலமெனக் கொள்ளாவிடின், புருடப்பிரயத்தன்மே வீணாகும். வீணையின் சிகிச்சை நான்முதல் மோட்சநூலிற்றான் வெல்லாநூற்களின் ஆரம்ப மே. பயனில்லாமற்போம்.

சங்கை:—யோகப்பழக்கத்தாற் பிரார்ப்த வினைக்கு ஊறுபாடு உண்டென வொப்பிடிந் நாஹுஹ் கஹிதெ கஹி கஹி கோபி ஸதெ ரவி (கற்பகோடி நூறாயினும் வினை அதுபவியாது வீயாது) என்னும் மொழிக்கு விரோதம்வரும்.

சமாதானம்:—அந்தப் பிரார்ப்த வினைக்கு விரோதியான யோகப்பழக்க முதலியவைகளில்லையாகுங்கால் மேற்கூறிய மொழிப்பொருளுடையதாகும். அதாவது எந்தப் பிரார்ப்த வினைக்கு யோகப்பழக்க முதலிய எத்தடைகளு மில்லை யோ, அந்தப் பிரார்ப்தவினை அதுபவியாது தேயாது என்பதாம். ஓர்கால் எவ் வுபாயத்தானும் அந்தப் பிரார்ப்த வினைக்குத் தடையுண்டாகாதெனின், பிரா ர்ப்த வினையினிடத்தே மிருந்த அன்புள்ள வாதிக்கும், சாஸ்திர வசனங்களுக் கும் விரோதம் வரும். அவ்வசனமாவது:— ஜநாந்தராகுதாவாவம் யூயி கும் விரோதம் வரும். அவ்வசனமாவது:— ஜநாந்தராகுதாவாவம் யூயி ராஹெவணவாயதெ தவாஹிராஷ ஹெஹெஹெ ஜீவஹொ ஹெஹெ ஹெஹெ (இ-ள்) ஒருவனால் முற்பிறப்பிற் செய்யப்பட்ட தீவினைகள் எவையோ அவைகள் அவனுக்கு ஜ்வர முதலிய நோய் வடிவாகத் துன்பை விளைவிக்கின் றன. அவற்றின் சாந்தி ஒளவுதங்களாலும், ஈகையாலும், ஜபம் ஓமம் அர்ச் நன. அவற்றின் சாந்தி ஒளவுதங்களாலும், ஈகையாலும், ஜபம் ஓமம் அர்ச் சனை முதலியவைகளாலும் உண்டாகின்றது. இத்தொடக்கத்து வசனங்கள்

பிராரப்தத்தினைச் சாந்தியின்பொருட்டு ஒளஷத முதலிய உபாயங்களைக் கூறியுள்ளன. அவ்வெல்லா வசனங்களுக்கும் விரோதம் நேரும். ஆகவே யோகப் பழக்கத்தாற் பிராரப்த வினையின் அபிபவம் சம்பவமாம்.

மேலும் பிராரப்த விநாயகேந்திர யோகப்பழக்க முதலிய சாஸ்திரிய பிரயத்னம் பிரபலமென்று ஸ்ரீவிஷ்ணு பகவானு யியம்பினார். சூரபாலாடி அநேக டெஸ்ட் ஸாஸ ஸ்தூதமரோஷிணி மூலெனெவாருஷயதெநு ஸொட டெஸ்ட் ஸூபாஷுதெ ஹிதம் (இன்) புருஷப் பிரயத்னம் இருவிதம். ஒன்று அசாஸ்திரியம், மற்றொன்று சாஸ்திரியம். சுருதி ஸ்மிருதியாகிய சாஸ்திரங்களால் விலக்கப்பட்ட பிரயத்னம் அசாஸ்திரிய பிரயத்னம் எனப்படும். அவை, களவு கொலை முதலியவைகளின் பிரயத்னம் போலும், சுருதி ஸ்மிருதியாகிய சாஸ்திரங்களால் விதிக்கப்பட்ட பிரயத்னம் சாஸ்திரிய பிரயத்னமெனப்படும். அவை தீயோம்புதல் கொடை முதலியவைகளின் பிரயத்னம் போலும். புருஷன் அசாஸ்திரிய பிரயத்னத்தானே பிரயத்தையே யடைகின்றான். இளம்பருவமுதல் ஆத்மாவைப்பற்றிய நூல்கள், நல்லோரிணக்கம், மனோநிச்சிரகம், ஐம்பொறியடக்கம் இவை முதலிய நற்குணங்களுடன் கூடிப் பழகுவரும் இரண்டாவது சாஸ்திரிய பிரயத்னத்தினால் புருஷன், புருடார்த்தங்களிற் சிறந்ததாகிய மேலுட்சப்பேற்றைப் பெறுகின்றான்.

இப்பொருளையே உவாஸுபாவரிதமென வளரூஷம்விவியஸ்ஸு
கூறுததொவாஸுபைநயாய வாஸுபாவரிதம்(உச்சாஸ்திரிதம்[சாஸ்
திரத்தை மீறியது] சாஸ்திரிதம் [சாஸ்திரத்தில் அடங்கியது] எனப்
புருஷப்பிரயத்தன்ம் இருந்தும் ஆண்டு உச்சாஸ்திரிதம்அநாத்ந்தத்தின் பொரு
ட்டும், சாஸ்திரிதம் பரமார்த்தத்தின் பொருட்டுமாம்)என்னுஞ் சுலோகத்தா
லங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் யோகப்பழக்கமாகிய சாஸ்திரிய பிர
யத்தனத்தாற் பிராரப்த வினையின் அபிவம் பெறப்படும். ஆகவே மேற்கூறிய
கர்த்தருத்வ (நான் செய்கின்றேன்) முதலிய பந்தத்தோற்றத்தின் நீக்கம் ஜீவன்
முத்தியாமென்னும் இலக்கணம் நிர்தோஷமான.

ஜீவன் முக்தியின் அதிகாரி நிருபணம்.

கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல்களாலுண்டான பிரஹ்ம சாட்சாத்கார முடையவனும், சித்த விராடநியில் விருப்பமுடையவனுமான பித்வத் சந்திராசி எவனோ, அவனே ஜீவன் முக்திக்கு அதிகாரியாவன். அதாவது ஜீவன் முக்தியைப் பெறும்பொருட்டு அதற்குச் சாதனமாகிய மனோநாச வாசனாகிய யங்களைச் செய்பவன் என்க.

சங்கை:—பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்தால் அஞ்ஞானமும், தேகாபிமானமும் நீங்கப்பெற்ற வித்வத் சந்ரியாசியை யாதாமொரு காரியத்திற்குக் கர்த்தாவெனலே ஏலாது. கர்த்தா வென்பதின்றி அவ்வித்வத் சந்ரியாசியைச் சீவன் முக்திக்கு அதிகாரி யெனல் என்னாம்?

சமாதானம்:—ஆத்ம ஞானத்தினால் ஆவரண சக்தியையுடைய அஞ்ஞானம் அழிவுறினும், பிராரப்த வினைவயத்தால் விட்சேப சக்தியையுடைய அஞ்ஞான லேசத்தின் ஸ்திதி யுண்டென்பது நூற்காரர்களனைவருக்கும் உடம்பரபே யாம். இவ்வார்த்தை மூன்றாம் பரிச்சேதத்தின்கண் விரிவா யாராயப்பட்டது. ஆகவே வித்வானுக்கும் பாதிநாடு விர்த்தியால் தேகாபிமானமும் கர்த் தாத்தன்மையும் நிகழும்; அதனால் அவ்வித்வானை ஜீவன் முக்திக்கு அதிகாரி யெனல் கூடும்.

சங்கை:—ஜாநாஜெதநததுவலு குகுததுவலுயொயிநஃ நெவாவி
கிவிதததுவலு ஜெவிநெநஸ்தகவிகா தலு காயு நவிஜெ (நானம்ரு
தத்தினை திருப்தி யடைந்தவனும் கிருத கிருத்யனாகிய மிருக்கும் யோகிக்
குச் செய்யவேண்டுமெ தொன்றில்லை; இருக்குமேல் அவன் மெய்யை யறிந்தவ
னல்லன். அவனுக்கு ஓர் கார்யமுமில்லை) என்னுந் தொட்க்கத்து முற்கூறிய
ஸ்மிருதி வசனங்களால் செய்யவேண்டியதைச் செய்து முடித்தவனாகிய ஞானி
க்குச் செயற்பாலதாகியவனைத்தும் விலக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எப்போது ஞானி
யும் ஜீவன் முக்தியின் பொருட்டு மனோநாச லாசனாகியவர்களாகிய சாதனங்
களைச் செய்யவேண்டு மென்று கொள்ளப்படுமோ, அப்போதே அவ்வசனங்
களுக்கு விரோதம் அடையப்படும்.

சமாதானம்:—ஞானி இருதிந்தினன். ஒருவன் கிருதோபாஸ்தி, மற்றொருவன், அகிருதோபாஸ்தி. ஆத்ம சாட்சாத்காரத்திற்கு முன்னே சஞ்ஞ பிரஹ்மத்தின் சாட்சாத்காரபர்யந்தம் வழிபாட்டை எவன் செய்துள்ளானோ, அந்த ஞானவான் கிருதோபாஸ்தி யென்ப்படுவான். அவ்வழிபாட்டை எவன் செய்யாதவனோ, அந்த ஞானவான் அகிருதோபாஸ்தி எனப்படுவான். கிருதோபாஸ்தி ஞானவானுக்கோ ஞானத்திற்குப் பின்னர் ஜீவன் முக்தியின் பொருட்செய்யவேண்டிவது எம்மாதிரிமுமில்லை. ஏனெனின், அவனுக்கு மனோநாசமும், வாசனாசூயமும் முன்னமே சித்தித்திருக்கின்றன. ஆகலின் ஆத்மஞானம் பூத்த காலத்திலேயே கிருதோபாஸ்தி புருஷன் ஜீவன் முக்தியைப் பெறுகின்றான்.

ஞானிக்குச் செய்யவேண்டுவதை விலக்கியுள்ள சருதி ஸ்மிருதி வசனங்
கள் மேற் கூறப்பட்டன. அவ்வசனங்கள் இந்தக் கிருதோபாஸ்தி ஞானியைக்
குறித்தே செய்யவேண்டுவவனைத்தும் விலக்கியுள்ளன. ஆனால், இலௌகிக
வைதிக வியாபாரங்களாற் சித்த விகிராந்தி யில்லாத அகிருதோபாஸ்தி ஞா
னிக்கோ ஞானத்தின் பின்னர், ஜீவன் முக்தியின் பொருட்டு மனோநாசவாசனா
க்ஷயங்களைச் செய்யவேண்டிவ திருத்தலின், செய்யவேண்டியதைச் செய்து
முடித்தது தடையற்றதாகவில்லை. ஆகவே அகிருதோபாஸ்தி ஞானஸானுக்கு
ஜீவன் முக்தியின் பொருட்டு மனோநாச வாசனாக்ஷயங்களைச் செய்யவேண்டு
மெனல் அவசியமாம்.

சங்கை:—ஆப்படிப்பட்ட சித்த விசிராந்தியில்லாத அகருதோபாஸ்தி புரு
ஷனுக்கு ஆத்மஞானமே உண்டாக்கலாகாதே?

சமாதானம்:—ஞானமோ, பிரமாணம் வஸ்து வென்னு மிரண்டைச் சார்ந்திருக்கின்ற தென்பது பொதுவாய் யாவருக்கு முண்டாகின்றது. எவ்வாறு கட முதலிய வஸ்துக்களோடு நேத்திர முதலிய பிரமாணங்களுக்கு இயைபுண்டாக எவருக்கும் 'இதுகடம்' என்னும் ஞானம் சமானமாகவே யுண்டாமோ, அவ்வாறே தத்துவமசி முதலிய மகா வாக்கியங்களைக் கேட்டால் 'அஹம் பிரஹ்மாஸமி' என்னும் ஞானம் கிருதோபாஸ்தி அகிருதோ பாஸ்தி எனப்படும் இருதிருவதிகாரிகட்கும் சமானமாகவே யுண்டாகின்றது. ஓர் கால் அவ்வாறங்கிரியாவிடின் யாங்கயவர்க்கியர், கஹோலர், ஜனகர், அஜாத சத்ரு முதலிய வில்லறத்தாருக்கு அவ்வாத்மஞானம் உண்டாகாதாக வேண்டும். இப்பொருளில் இஷ்டமுனதேல்; அந்த யாங்கய வர்க்கியர் முதலியோர்களுடைய திருஷ்டாந்தத்தினால் நம்மனோர்களின் விஷயத்தில் எவருக்கும் சிரவண முதலிய ஞான சாதனங்களின் ஊக்கமுண்டாகாதாகும். அதாவது யாங்கய வர்க்கியராத்மஹான்களுக்கும் சிரவண முதலியவற்றால் ஆத்மஞான முண்டாகவில்ல யென்புழி, நம் போலியவர்களுக்கு அந்த ஞானத்தின் உற்பத்தி எங்ஙனம் கூடும்? என்னு மசம்பாவனையால் ஒருவனுக்கும் சிரவணதிகளில் ஊக்கம் பிறவாது. இதனாற் பெற்றதென்னெனின்:—சிரவண முதலியவற்றாலுண்டான பிரஹ்ம சாட்சாத்காரமும், சித்த விகிராந்தியின் விருப்பமும் உள்ளவன் எவனோ, அந்த வித்வத் சநநியாசியே ஜீவன் முக்திக்கு அதிகாரியாவன். எனவே அதிகாரி யில்லாமையால் ஜீவன் முக்தியில்லை யெனல் பொய்யாம்.

ஜீவன் முக்தியின் பிரமாண நிருபணம்.

ஜீவன் முக்தியில் சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாசம், புராணம் என்னும் இவை நான்கும் பிரமாணங்களாம். அவைகளை முறைப்படி தாட்டுதல். சுருதி. விசேஷ ஸ விசேஷுதே (இ-ள்) இப்புருஷன் ஆத்ம ஞானத்திற்கு முன்னர் முமுட்சு தசையிலேயே தாமஸ் வெகுளி முதலியவற்றினின்றும் விடுபட்டவனும். ஏனெனின், ஸாந்தோ டாஹ் (சாந்தி தாந்தி) என்னுந் தொடக்கத்துச் சுருதிகள் அகக்கரணதண்டம் புறக்கரணதண்டம் முதலிய சாதனங்களோடுங் கூடிய வனையே சிரவணதிகளுக்கு அதிகாரி பென்றறைந்துள்ளன, ஆயினும் ஆத்ம ஞானத்திற்கு முன் விருப்பு வெறுப்புகளினின்றும் விடுதல் முயற்சியால் சாதிக் கப்படுகின்றது. ஆத்ம ஞானத்திற்குப் பிறகோ யோகப் பழக்கத்தால் வாரண சூய மனோநாச மிரண்டும் மிகத்திடமரகின்றமையால் ஞானியினிடத்துப்போலி வடிவான விருப்பு வெறுப்பு முதலியனவும் நிகழா. ஆகவே ஞானகாலத்தில் அவற்றினின்றும் விடுதல் தானாகவே பெறப்படுகின்றது. இக்கருத்து பற்றியே சுருதி, ஜீவன் முக்தனை விமுக்தன் (விடுபட்டோன்) எனக் கூறியுள்ளது. அத் தகைய விமுக்தனான ஜீவன் முக்தன், போகந்தாற் பிராரப்த வினைவிய இவ்வுட லழிந்த பின்னர் வரக்கடவதான கட்டினின்றும் விசேஷமாக விடுபட்டோனாகின்றான். இச்சுருதி தத்துவஞானத்திற்குப் பிறகு விதேக முக்தியினும் வே ருள ஜீவன் முக்தியை எடுத்துரைத்தது.

அன்றியும், கர்யுயா 2 ஷ்மிகிவ்யு யநீ வஜீகெ 2 ஏதா ப்ரத்யுஷா ஸயீக வாவலிவெஹ்ஸாஸீரம் ஸெதெ ஸயாய 2 ஸாஸீஸொர 2 ப்ரத: ப்ராஸொர 2 ஸெஷு

வ தெஜ வணவ (புற்றிற் கிடக்கும் அரவின் சட்டையானது உடல்போற்றோன்றி னும், அதனால் முன் தன்னுடலாயிருக்கும்போது எங்ஙனம் உடற்பாவனை செய்யப்பட்டதோ, அங்ஙனம் உரித்த பிறகு உடற்பாவனை செய்யப்படுவதில்லை. அதுபோல ஞானிகள் ஞானத்திற்குமுன் சரீரத்தில் ஆன்மபாவனை செய்தவாறு ஞானத்திற்குப் பிறகு செய்யார்; மற்றோ அமிருதமயமான பிரஹ்மதேசசாக வே விளங்குவார்கள்) என்னுந் தொடக்கத்துச் சுருதிகளும் ஜீவன் முக்தியைக் கூறுகின்றன. ஆகவே அச்சீவன் முக்தி மேற்கூறிய சுருதி யளவையாலும் பெறப்படுகின்றது.

மேலும் வசிட்ட பகவானும் இச்சீவன் முக்தியைப்பற்றி அன்றந்திருக்கின்றனர். சுலோகம். யொஜாதிபுஷுஷுவிஸுஸா யஸ்ய ஜாதிபுஷுஷுதெ யஸ்ய நிவடாஸநொவொய: ஸஜீவநுக்ஷ உபுதெ (இ - ள்) பிரஹ்மத்தையுணர்ந்தவன் இந்திரியங்கள் இல்லாமாகாமலே விழிக்கின்றான். அதாவது ஜாக்கிர வஸ்தையை யதுபவிக்கின்றான். ஜாக்கிராவஸ்தையிலும் கண் முதலிய இந்திரியங்களால் உருவ முதலிய விஷயங்களைக் கவராமையால், அவன் அதே ஜாக்கிராவஸ்தையிலுள்ளவனே யானாலும், சுழுப்தியிலுள்ளவனையாவன். ஆதலி னன்றே, இந்திரியங்களைக் கொண்டு பொருள்களை யறிவதாகிய ஜாக்கிரம் இல்லாதவனும், அளவற்ற ஏகரச இன்பாதுவ முடையவனும், நன்மை தீமையாகிட வெல்லா வாசனையில்லாதவனுமாய்க் பிரஹ்மவேத்தா எவனோ, அவன் ஜீவன் முக்தன் எனப்படுகின்றான். மேலும் கீதையின் இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீபகவானும் ஜீவன் முக்தனை ஸ்திதப்பிரஜஞன் என்றருளியிருக்கின்றார். சுலோகம். ப்ரஜஹாதி யபா தாரிவ ஸஜீவநவாயு 2 ஹொமதா 2 ஸுத்யுதே வாதுநாதாஷு: ஸ்வித ப்ரஜுத ஷொபுதெ (இ - ள்) அர்ச்சகு! எப்பொழுது வித்வான். மனதிலுற்ற கர்மங்களனைத்தையும் விதித்தவனும், அகண்ட ஏகரச இன்பவடிவான பிரத்தியகாத்மாவின் கண் யோகப்பயிற்சியானே வசம்பண்ணப் பட்ட மனத்தால் தனது சொருபானந்தத்தை அதுபவித்தவனாய் மகிழ்வையுடையவனுமாவனோ, அப்பொழுது அந்த வித்வான் ஸ்திதப் பிரஜஞன் எனப்படுகின்றான். சலித்தலில்லாத அஹம்பிரஹ்மாஸமி என்னும் பிரஜைஞ எவனுக் கோ, அவன் ஸ்திதப் பிரஜைஞம்.

ஈண்டுக் கருத்தென்னவெனின்:—பிரஜைஞ இருவகைத்து. ஒன்று ஸ்தி தப் பிரஜைஞ, மற்றொன்று அஸ்திதப் பிரஜைஞ. ஜன்மார்தரத்திற் செய்யப் பட்ட நல்வினைக் கூட்டத்தின் முதிர்ச்சியால் வானினின்றும் விழுந்த கனியைப் போல, தத்துவமசிமுதலிய மகா வாக்கியங்களைக் கேட்ட வளவில் புருஷனுக்கு ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் ஏகத்துவத்தை விஷயிக்கும் அஹம்பிரஹ்மாஸமி என்று தோன்றிய ஞானம் எதுவோ, அது வியவகாரத்தின் மிகுதியாலும், விஷயப் பற்றினாலும் மறக்கப்படுகின்றது. ஆகலின் அது. அஸ்திதப் பிரஜைஞ யெனப் படும். யோகப்பயிற்சியால் வசம்பண்ணப்பட்ட சித்தமுடைவனது புத்தி எப் பொழுது பரபுருஷனிடத்து ஆசக்தியையுடைய ஸ்திரீயின் புத்தியைப்போல நிரந்தரம் பிரஹ்மாத்ம தத்துவத்தையே சிந்திப்பதாயும், பிறபொருளைச் சிந்திக்

காததாயு மிருக்கின்றதோ, அப்பொழுது அந்தப் புத்தி ஸ்திதப் பிரஜை யெனப்படும்.

இதே கருத்தால் ஸ்ரீவசிட்ட பகவானுங் கூறியிருக்கின்றனர். வரவு ஸ்ரீநீநாஸீ வுமுராவியுமகரீணி ததெவாவாடியத்யுஜை வரவாமரவாயநடி வனவககெவபொரஸுஜெ வீரொவிஸூவிராமதரி ததெவாவாடியத்யுஜை வு வு வு வு வு வு வு (இ - ள்) பரபுருஷனிடத்து ஆசுத்தியையுடைய நாரி வெளியிலே வீட்டின் வேலைகள் எல்லாவற்றையுஞ்செய்து கெரீண்டிருந்தாலும், சித்தத்தினுள்ளே அப்பர புருஷனது புனர்ச்சியாலுண்டான சுகத்தையே எண்ணுகின்றான். இவ்வாறு எத்தனானி சுகத்த பரமாத்ம தத்துவத்தில் விராந்தியை யடைந்தவனோ, அந்த ஞானி வெளியிலே இலௌகிக வைதிக வியவகாரங்களைச் செய்தாலும், சித்தத்தினுள்ளே அப்பரமாத்ம தத்துவத்தையே நிரந்தரம் சிந்திக்கின்றான். மேலும் கூறிய விச்சிவன் முக்தனையே கீதையின் பன்னிரண்டாம் அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீபகவான் பகவத்பக்தனாக அருளியிருக்கின்றனர். சுலோகம். சுவிஷ்ணுவஸ்ய ஹி தாநாநெதி குருணவனவய மிதிருவொநிரஹம் காரஃ ஸபிஷ்ணுவஸ்ய ஹி ஸுதத்யொயி யதாதாஜ்யவமிஸ்யம். ஐயுவிபுத ரெநாவஸி யெபாஜிஷ்ணுவெபியம். (இ - ள்) எல்லாப் பூதங்களினிடத்தும் துவேஷமில்லாதவனும், நட்பு தையையுடையவனும், யான் எனது என்னும் அபிமானமில்லாதவனும், சுகதுக்கங்களிற் சமானனும், பெரிமையையுடையவனும், எப்பொழுதும் சந்துஷ்டனும், மனோபிக்ஷரகமும் உறுதியான நிச்சயமும் உடையவனும், பரமாத்மாவாகிய வென்னிடத்து அர்ப்பணஞ் செய்ப்பட்ட மனோபுத்திகையையுடையவனுமான என் பக்தன் எனவே, அவன் பரமேசுவரனாகிய வெனக்கு மிகப் பிரியன்.

சங்கை:—இத்தீதா வசனத்தில் ஸ்ரீபகவானுற் கூறப்பட்ட துவேஷ மில்லாமை முதலிய குணங்களோ சாதகமுமூட்சவினிடத்தும் இருக்கின்றனவென்று ஸாநொடாஹம் (அக்கரண புறக்கரணதண்ட முடையவன்) என்னுந் தொடக்கத்துச் சுருதிப் பிரமாணங்களாற் பெறப்படுகின்றன. ஆகவே அச்சாதக முமூட்சவை விட ஜீவன் முக்தனிடத்து ஓர் விசேஷமும் பெறப்படுகின்றதில் லையே?

சமாதானம்:—சாதக முமூட்சவினிடத்து அத்துவேஷமில்லாமை முதலாய குணங்கள் பிரயத்ன சாத்தியமாயிருக்கின்றன. ஆனால், ஜீவன் முக்தனிடத்து அக்குணங்கள் சுவபாவசித்தமாயிருக்கின்றன. ஆகவே அச்சாதகமுமூட்சவை விட ஜீவன் முக்தனிடத்து விசேஷத்தன்மை சம்பவிக்கின்றது. இவ்வாற்றை பிறநூற்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. சுலோகம். உதநாதெக்ஷுஷொயஸ்ய ஹி ஷ்ணுவஸ்ய ஹி தாநாநெதி குருணவனவய மிதிருவொநிரஹம் காரஃ ஸபிஷ்ணுவஸ்ய ஹி ஸுதத்யொயி யதாதாஜ்யவமிஸ்யம். (இ-ள்) அஹம்பிரஹ்மாஸ்மி என்னும் போதம் எவனுக்கு உண்டாயிருக்கின்றதோ, அவ்விதவானுக்குத் துவேஷமில்லாமை முதலிய குணங்கள் பிரயத்னமல்லாமலும் உண்டாகின்றன. முமூட்சவுக்குப் போன்று சாதனவடிவமாயில்லை.

மேலும் கூறிய விச்சிவன் முக்தனையே ஸ்ரீபகவான் கீதையின் பதினான்காம் அத்தியாயத்தில்,

புருஷஸ்ய ப்ரவ்யுத்யை ரொஹதெவ வாயுவா ।

ததெவாஸ்யபுருஷாநி நமிவ்யுதாநிகாண்டகதி ॥

(பாண்டவ! சத்துவகுண கார்யமாகிய விளக்கத்தையும், ரஜோகுண கார்யமாகிய முயற்சியையும், தமோகுண கார்யமாகிய மயக்கத்தையும் அவன் வெறுப்பதில்லை; போனவற்றை விரும்புவதில்லை.

உதாஸீநவாஸீநொ மூனெயெபாநவியாயுதெ ।

மூணாவதபுததெத்யுலா யொவதிஷ்டி மொமதெ ॥

எவன் உதாசீனனைப்போல வீற்றிருப்பவனுய்ச் சத்துவ முதலிய குணங்களாற் சலிக்கப்படாதவனோ, 'அக்குணங்களே வர்த்திக்கின்றன' என்றே உறுதியாக நினைக்கின்றவனோ, அசைவுருவே,

ஸபிஷ்ணுவஸ்ய ஹி ஸுதத்யொயி யதாதாஜ்யவமிஸ்யம் ।

தூயு ப்ரியாபிபொயீர ஸுத்யுதிஷ்டி ஸுத்யுதிஷ்டி ॥

எவன் இன்ப துன்பங்களைச் சமமாகக் கொண்டவனோ, மண்ணிகட்டியையும் கல்லையும் பொன்னையும் ஒக்க நோக்குபவனோ, வேண்டுதல் வேண்டாமைகளிடத்தும் பொதுவாயிருப்பவனோ, தீரனோ, தனது இகழ்ச்சிப் புகழ்ச்சிகளில் துலயனாயிருப்பவனோ,

ரோநாவபாநயொஸுத்யு ஸுத்யுதிஷ்டி வக்ஷயொஃ ।

ஸவபாஸுத்யுதிஷ்டி மூணாகீதஃ ஸுத்யுதிஷ்டி ॥

மாணவமானங்களில் ஒப்பநிப்பவனுய் நண்பர்க்கலிலும் பகைவர் பக்கலிலும் சரியாயிருப்பவனோ, எல்லா முயற்சிகளையும் விட்டவனோ, அவன் குணங்களைக் கடந்தவன் எனப்படுகின்றான்.)

இந்நான்கு சுலோகங்களினால் குணாதிகை அருளி யிருக்கின்றார். இத்தீதா சுலோகங்களின் பொருள்களைத் தீதா கூடார்த்த தீபிகையில் விரிவாய்க் கூறியுள்ளோம். அவற்றை ஆண்டு அறிந்து கொள்க.

மேலும் முற்கூறிய ஜீவன் முக்தனையே மகாபாரதத்தில் ஸ்ரீ விபாசபகவானும் பிராஹ்மணென்று கூறியிருக்கின்றார். சுலோகம். கிராஸிஷ்டிநாஸுநாநிநபுஷிஸார ஸுத்யுதிஷ்டி சுக்ஷிண்குக்ஷிணகபூணாந் ததெவா ப்ரஹ்மணவிகாஃ (இ-ள்) இஷ்டவஸ்துவைப் போற்றுவதிலும், ஆரம்பங்களனைத்து மொழித்தவனும், வந்திப்பில்லாதவனும், தனது பிறரது துதி வந்தைகளில்லாதவனும், முயற்சியன்றியிருக்கிடத்த பொருளிலும் தினத்தன்மை யில்லாதவனும், சர்வ லௌகிக வைதிக கர்மங்கள் நீங்கியவனுமானவன் எனவே, அந்தத் தத்துவமுணர்ந்த ஞானியைத் தெய்வத்தன்மை பெற்றுந்திய பிராஹ்மணன் என்றறிதி.

அன்றியும் இச்சீவன் முத்தனையே ஸ்காந்தபுராணத்தில் அதிவர்குச்சிர மியாகக் கூறப்பட்டுள்ளதோடு யபாஸபுஷ்வாவொடியம் யேரோயா விஜ்யம் விதஃ ஷண்ம ஜாபுஷ்வாவொவி யேரோயா விஜ்யம் விதஃ ஐத்யொவெஷ்வொஃ தெஃ ஸொடதி வணபுஸுஜீ ஷ்வொஃ (இ-ள்) பிரத்தியகாத்மாவாகிய வென் னிடத்தில் சொப்பன பிரபஞ்சம் மாயையால் எவ்வாறு கற்பிதமாமோ, அவ் வாறே இச்சாக்கிர பிரபஞ்சமும் என்னிடத்தில் மாயையாற் கற்பிதமாம். இவ் வண்ணம் எந்தப்பருஷன் வேதாந்த வசனங்களினாற் கற்பித பிரபஞ்சமனைத்திற் கும் அதிஷ்டானமாகிய ஆத்மாவைச் சாட்சாத்கரிக்கின்றானோ, அந்தத் தத் துவமுணர்ந்த பருஷன் அதிவர்குச்சிரமி எனப்படுகின்றான். இவ்வாறு அச் சீவன் முத்தியில் சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாசம், புராணம் என்னும் நான்கின் பல வசனங்கள் பிரமாணங்களாம். ஆகவே அவ்விதேக முத்தியைப்போன்று ஜீவன் முத்தியையும் அங்கீகரிக்க வேண்டியது கடப்பாடேயாம்.

ஜீவன் முத்தியின் சாதனநிருபணம்.

மேற்கூறிய ஜீவன் முத்தி தத்துவஞானம், வாசனாஷயம், மனோநாசம் என் னும் மூன்றினப்பிரயாசங்களாற் பெறப்படுகின்றது. ஆகையால் அவை மூன் றும் ஜீவன் முத்திக்குச் சாதனங்களாம். அத்தத்துவ ஞான முதலிய மூன்றை யும் மிக்க முயற்சியோடு மறுபடியும் மறுபடியுந் திருப்புதலே அம்மூன்றின் அப்பிரயாசமாய். அத்தத்துவ ஞான முதலிய மூன்றின் அப்பிரயாசமும் ஒரே காலத்திற் செய்வதாயின் அவைகள் ஜீவன் முத்திக்கே ஏனாக்களாகின்றன. ஏனெனின், உடன்பாடெதிர்மறைகளால் அவை மூன்றுக்கும் ஒன்றுக்கொ ண்று கார்ய காரண வடிவம் பெறப்படுகின்றது.

அவற்றுள் முதற்கண் தத்துவஞானம் வாசனாஷயமென்னுமிரண்டும் ஒன் றுக்கொன்று கார்யகாரணமெனல் காட்டுதும். சுட்டியறியப்பட்ட இப்பிரபஞ் சம் மித்தை; அத்துவிதீய ஆத்மா பாரமார்த்திகம், ஆகையால் ஆத்மாவே அனைத்தமாம். ஆத்மாவிற்கு வேறாக யாதொரு வஸ்துவமில்லை. இவ்விதமான தத்துவஞான முண்டாக, விஷயமில்லாமையால் இராகத்துவேஷ முதலிய வா சனைகள் ஷயமாய் விடுகின்றன. அத்தத்துவஞான மில்லையாயின், விஷயங்க ளில் சத்தியத்தன்மை நீங்காது. அதனால் பின்னின் ராகத்துவேஷ முதலிய வாசனைகளின் தொடர்ச்சி உண்டாகின்றது. இவ்வாறான உடன்பாடெதிர் மறைகளால் தத்துவஞானம் வாசனாஷயத்திற்குக் காரணமெனல் சித்திக்கின் றது.

இவ்வாறே வாசனாஷயமும் தத்துவஞானத்திற்குக் காரணமெனல்கூடும். பகுத்தறிவினாலும், குற்றங்காண்டலினாலும், மைத்திரி கருணை முதலிய விரோதி வாசனைகளினாலும் எப்போது ஒருவனுக்கு இராகத்துவேஷ முதலிய வாசனை கள் ஷயமாகின்றனவோ, அப்போதே சுருதி ஆசார்யர்களின் அருளால் அவ னது தூய்மையான மனத்தில் அத்தத்துவஞானம் உண்டாகின்றது. அவ்வா சனாஷய மில்லையாயின் அம்மனது இராகத்துவேஷ முதலியவற்றால் தூஷித்

கப்பட்டதாகின்றது. தூஷிக்கப்பட்ட அம்மனத்தை யுடையவனுக்குச் சமம் தமம் முதலிய சாதன சம்பத்தியில்லாமையால் சிவனுதிகள் சம்பவியா. அத னால் தத்துவஞானம் உண்டாகாது. இவ்வாறாகிய உடன்பாடெதிர்மறைகளால் அவ்வாசனாஷயம் தத்துவ ஞானத்திற்குக் காரணமெனல் சித்திக்கின்றது.

இனி தத்துவஞானம் மனோநாசமென்னும் இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று கார்ய காரணமெனல் காட்டுதும். தத்துவஞான முண்டாக ஒருவனுக்குப் பிர பஞ்சம் மித்தை யெனலும் நிச்சயமுண்டாகின்றது. அந்நிச்சயத்தால் இப்பி வெள்ளிபோலப் பிரபஞ்சம் பாதிக்கப்படுகின்றது. பாதிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சத் தில் அம்மனது செல்லமாட்டாது. அன்றியும் சத்தியமாக நிச்சயிக்கப்பட்ட ஆத்மா அம்மனத்திற்கு விஷயமன்று. ஆகையால் அவ்வாத்மானிலும் அம்மனம் செல்லச் சத்தியற்றதாகின்றது. இவ்வாறு அகத்தும் புறத்துஞ் செல்லுவதற்ற அம்மனம் விறகில்லாத தீயைப்போலத் தானே லயமாய் விடுகின்றது. சுருதி. யபாமிரிஸ்யமொவஹிஃ ஷயொநா ஷாவஸாஜிதி | தஜ்ஜிஜ்ஜிஷ்யாஜிதிஃ ஷ யொநா ஷாவஸாஜிதி | (இ-ள்) வந்தியானது இந்தனமில்லையாகுங்கால், தனது சாமான்ய தேஜஸாகிய காரணத்தில் லயமாகின்றவாறுபோல, அகப்புற விருத்தி களைத்தும் நாசமுறுங்கால் சித்தமும் தனது அதிஷ்டான வடிவகாரணத்தில் லயமாகின்றது. இதுவே அம்மனத்தின் நாசமாம். ஆனால், அத்தத்துவ ஞானம் இல்லையாயின் பிரபஞ்சத்தின்கண் சத்தியத்தன்மை தொலைதில்லை. அதனால் பொருள்களி னகாரமான விருத்திகளோடு பெருக்கத்தை யடைந்த மனது மிகத் தூலமாகின்றது. அங்ஙனம் தூலத்தை யடைந்த மனத்திற்கு நாச முண்டாகின்றதில்லை. இவ்வாறாகிய உடன்பா டெதிர்மறைகளால் அத்தத்துவ ஞானம் அம்மனோநாசத்திற்குக் காரணமெனல் சித்திக்கின்றது.

இவ்வண்ணமே அம்மனோநாசமும் தத்துவஞானத்திற்குக் காரணமெனல் கூடும். மனது நாசமாகும் வழி சர்வ துவித விருத்திகளும் நாசமாவதால் எல் லா உபாதிகளும் நீங்கிய பருஷனுக்குச் சுருதி ஆசார்யர்களின் பிரசாதத்தாற் பிரஹ்ம சாட்சாத்கார முண்டாகின்றது. ஆனால், அம்மனோநாச மில்லையாயின், கலங்கிய சித்தமுடைய அவனுக்குப் பிரஹ்ம சாட்சாத்கார முண்டாகின்ற தில்லை. இவ்வாறாகிய உடன்பா டெதிர்மறைகளால் மனோநாசம் தத்துவஞானத் திற்குக் காரணமெனல் சித்திக்கின்றது.

இனி வாசனாஷய மனோநாசமா பிரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று கார்யகாரண மெனல் காட்டுதும். வாசனாஷய மில்லையாயின் இராகத் துவேஷங்களினால் தூலவடிவத்தை யடைந்த சித்தம் விஷயங்களின் நேராகி அவ்வவ் விஷயாகார பரிணாமங்களை யடைகின்றது. அவ்விஷயாகார மடைந்த மனத்திற்கு ஒருபோ தும் நாசமுண்டாகின்றதில்லை. வாசனை ஷயமானால் விருத்திகள் உற்பத்தியா கா. ஏனெனின், அவ்வாசனையே விருத்திகளின் உற்பத்திக்குப் பீஜமாயிருக் கின்றது. பீஜம் நாசமானால் அங்குரம் உற்பத்தியாகாது. ஆகவே மனத்தின் நாசமுண்டாகின்றது. இவ்வாறாகிய உடன்பா டெதிர்மறைகளால் அவ்வாசனா ஷயம் மனோநாசத்திற்குக் காரணமெனல் சித்திக்கின்றது.

இந்தப் பிரகாரமே அம்மனோசமும் வாசனாகியதிற்குக்காரணமெனல் கூடும். மனது நாசமாயின் ஒருவிதவிருத்தியும் உண்டாகாது. ஆகவே எல்லா வாசனைகளும் சுபயமாகின்றன. ஆனால், அம்மனோச மில்லையாயின் பிராரப்த வினையின் வயப்பட்டு விஷயபோகத்திற் சித்தம் செல்லுங்கால் அதனிடத்து ஆசை முதலிய வநேக வாசனைகள் உண்டாகின்றன. அதாவது நெய் முதலிய அவிசுகளினால் அக்ஷி விருத்தியடையுமாறுபோல விஷயபோகத்தினால் ஆசை முதலிய வாசனைகளும் விருத்தி யடைகின்றன. இவ்வாறாகிய உடன்பாடுதான் மறைகளால் அம்மனோசம் வாசனாகியதிற்குக் காரணமென்பது சித்திக் கின்றது.

இவ்வாறு தத்துவஞானம், வாசனாகியதும், மனோநாசம் என்னும் முன்றிற் கும் ஒன்றுக்கொன்று காரிய காரணபாவ மிருத்தலின் அம்முன்றினையும் ஒரே காலத்தில் அப்பியாசித்தல் நலமாம். அவ்வப்பியாசத்தாற் புருஷனுக்கு ஜீவன் முக்தி பிராப்தமாகின்றது. இவ்வார்த்தை ஸ்ரீவிஷ்ட பகவாஹம் கூறியிருக்கின்றனர். சுலோகம். வாஸநாக்ஷய விஜாமதெநாநாஸா ஜீமாதெ ! ஸகிகாஸம் வி ராஜ்யஸா ஸ்வாதிவஸுயாமிநி || (இ - ள்) மகாமதியையுடைய ராமா! வாசனாக்ஷயம், தத்துவஞானம், மனோநாசம் என்னும் முன்றையும் ஒருங்கே அநேக காலம் வரைக்கும் பழகும் புருஷன் ஜீவன் முக்தியாகிய பயனை அடைகின்றான்.

சங்கை:—விவேக முதலிய நான்சாதனங்களை யடைந்த பிறகு தத்துவ ஞானத்தை யடையும்பொருட்டு, விவிதிஷா சந்தியாசம் பூண்டு சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்களைச் செய்கின்றவனுக்கு அத்தத்துவஞான முண்டாகின்றது. அத்தத்துவ ஞானமுண்டான பின்னர் ஜீவன் முக்தியையடையும் பொருட்டு வித்வத் சந்தியாசத்தைப் பெற்று, தத்துவஞானம், வாசனாக்ஷயம், மனோநாச மென்னும் முன்றையும் அப்பியாசித்தலின்றவனுக்கு அச்சீவன்முக்தி பிராப்தமாகின்ற தென்னும் அர்த்தம் மேற்கூறியதற்குச் சித்திக்கின்றது. ஆண்டுச் சிரவண மனன முதலியவற்றிற்குப் பிறகு தத்துவமகி முதலிய பிரமாணங்களாற்றோன் றுந் தத்துவஞானத்தின் அப்பியாசம் என்னென்னமுண்டாகும்? முதலில் ஞான வானுக்கு அத்தத்துவ ஞானத்தின் கர்த்தவ்ய முண்டென்பதே பொருந்தாது. ஏனெனின், அத்தத்துவ ஞானம் மகா வாக்கியமாகிய பிரமாணத்திற்குப் பயனாகுமாற்றால் முற்பெறப்பட்டதே. பெருத வஸ்துவிற்கன்றோ கர்த்தவ்யமிருத் தல் கூடும். பெற்ற வஸ்துவிற்குக் கர்த்தவ்யமிருத்தல் கூடாதே? மேலும் அந்த ஞானம், விஷயமான வஸ்துவின் அநீனமாயிருத்தலின், அதைச் செய்வதற்கா வது, செய்யாததற்காவது, வேறு வகையாகச் செய்வதற்காவது ஆகாது. ஆகவே அந்த ஞானத்திற்குக் கர்த்தவ்ய முண்டெனல் பொருந்தாது. இவ்வாற்றால் ஞானவானுக்கு ஞான சாதனமான சிரவணதிகளினிடத்துக் கர்த்தவ்ய மிருத் தல் தகுதியன்று. ஏனெனின் பயனாகிய ஞானமிருக்க அச்சிரவணதிகளை அது ஷ்டித்தல் வீணையாம். எனவே உண்டான தத்துவ ஞானத்தின் அப்பியாசம் சொல்லொணாததாம்.

சமாதானம்:—சிரவணதிகளால் உண்டான அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி எனப்ப ற்த தத்துவ ஞானத்தின் அப்பியாசமாவது:—எவ்வாற்றாலுமும் அந்தப்பிரஹ்

மாத்தம் தத்துவத்தை அடிக்கடி சிந்திக்க வேண்டும். அஃதாவது வேதாந்தநூற் களைக் கேட்டலாலாவது, சொல்லுவதாலாவது, புத்தகத்தைப் பார்ப்பதாலா வது, படித்தல் படிப்பித்தல்களாலாவது அந்தப் பிரஹ்மாத்தம் தத்துவத்தைமீட் டும் மீட்டும் அதுசந்தானஞ் செய்தல் வேண்டும். இதனையே தத்துவஞானத்தின் அப்பியாசமாக வறிக. தத்துவஞானப்பழக்கத்தின் சொரூபம் வேறுநூற்களிலு முரைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. சுலோகம் தஜிந்தமம் தஜ்யந ஜெஜ்யாந்யம் தஜ் ஜெஜ்யாந்யம் | வஸதஜெக்வரக்யம்வ ஸ்ரஜ்ஜாந்யாலம் விஷ்வபுத்யாஃ (இ - ள்) ஜீவப் பிரஹ்மத்தின் ஏகத் தன்மையாகிய தத்துவஞானத்தின் அடிக்கடி சிந் தனமும், அதிகாரிகளான் முழுட்குக்களுக்கு அத்தத்துவத்தைக் கூறுவதும், தனக்குச் சமானமான வித்வான்களுடன் கலந்து ஒருவருக்கொருவர் போதித் துக்கொள்ளுவதுமாகிய விவைமுதலான எந்தப் பிரகாரத்தாலும் ஏக பிரஹ் மாத்தம் தத்துவ சிந்தனத்தின் ஒருப்பாட்டை வித்வான்கள் பிரஹ்மாப்பியாசம் என்று கூறுகின்றார்கள்.

சங்கை:—எவ்வகையாகவாவது பிரஹ்மாத்தம் தத்துவத்தின் சிந்தனையைப் பிரஹ்மாப்பியாசமெனக் கூறின், அதிகாரிகளல்லாதவர்களை நோக்கிச் செய் யும் பிரஹ்மாத்தம் தத்துவ உபதேசமும் பிரஹ்மாப்பியாசமாதல் வேண்டுமே?

பிரஹ்மவித்தைக்கு அதிகாரியையும் அநதிகாரியையும் கூறல்.

சமாதானம்:—எவன் விவேகமுதலிய சதுட்ட சாதனங்கள் நிரம்பியவனும், வணக்கமுடையவனும், சிஷ்யவடிவத்தோடுங் கூடியவனும், குரு ஈசுவரர்களிடத் துப் பக்தியுடையவனும், குரு வேதாந்த வாக்கியங்களில் ஈகிவாசமுடையவனு மாவனோ, அவனே பிரஹ்மவித்தைக்கு அதிகாரி யாகின்றான். அத்தகைய அதிகா ரிக்கே தத்துவமுணர்ந்தோன் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசிக்கக் கடவன். அப் படிப்பட்ட அதிகாரியே அந்தப் பிரஹ்ம வித்தையின் கேள்வி முதலியவற்றால் ஆத்ம ஞானத்தையும், மோட்சத்தையும் பெறுகின்றான். இப்பொருளையே தடுஷெஸ விஜாநுவ ஸநூயபுரமெகி ஸஜீக்ஸ்ரஸாநுவிதாய ஸஜி திகாய பெநாக்ஷராவாஸாஷ்வெஷ ஸத்யம் ப்ராவாஸதாஸக்யதொஸுஷு விஜாந் தடுஷெ ஜிதகஷாயாயகலிஸம் வாரம் டுஸ்யபதிஸவாநுதகூராரம் (நன்றாய்ச் சாந்திபெற்ற சித்தத்தோடுங் கூடினவனும்; சாதனங்களையுடையவ னும், புகலடைந்தவனுமானவன் பொருட்டு எந்தத் தத்துவவித்தையினால் பரப் பிரஹ்மமானது அறியத்தகுந்ததோ, அந்தத்தத்துவ வித்தையை உள்ளவாறு அந்த வித்வான் உபதேசித்தார். குற்றம் நீங்கியவனான அவன் பொருட்டுப் பக வானாகிய உநற்குமாரர் தமவினது எல்லையைக்காட்டினான். இன்னும் தொடக்கத் துச் சுருதிகளும், யஜுஸ்வரீம் ஸாஹ்யம் ஜிதெஷ் ஸிபாஸ்யதி | ஸகிஸிவ ராஸ்குக்ஷா ஜாடுஷெஷ்யு ஸாஸ்யம் நவதஸாநுநுஷெஷுஸூகஸிடுஷெஷி யக்யுதஜி ஸவிதாஷு தெஸாஷுஷு: ப்ரியதரொஹுவி || (எவனொருவன் என் னிடத்தில் மிகுந்த அன்போடு இப்பரமாகியமான தத்துவத்தை என் பக்தர் களிடம் அளிக்கின்றானோ அவன் என்னையே யடைவான் ஐயமில்லை. அவனினும் எனக்குப் பிரியத்தைச் செய்கிற மனிதன் உலகிலில்லை, ஆதலால் அவனைக்காட்

மீதும் வேறான பொருவனும் எனக்குப் பிரியனல்லன்) என்னும் தொடக்கத் துக் தோ வசனங்களுள் கூறியுள்ளன.

எவன் மேற்கூறிய அதிகாரி லட்சணங்களில்லாதவனோ அவன் அநதிகாரி எனப்படுகின்றான். அப்படிப்பட்ட அநதிகாரிகளுக்குத் தத்துவமுணர்ந்தவன் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசிப்பது கூடாது. அந்த அநதிகாரிகள் பிரஹ்மவித் தையைக் கேட்டாலும் ஆத்ம ஞானத்தையும் மோட்சத்தையும் பெறமாட்டார்கள். இவ்வந்தமும் வெறானே வரலோகமும் வாராகவெ லுயொழிதல்! நாவாஸஞ்ஞாய ஞாகவ்யம் நாவாஸுராயா சிஷ்யாயவெவாஸம் (வேதாந்தத் தில் மிக்க ரகசியமானது முன் கற்பத்திற் கூறப்பட்டது. சாந்தி பெறுதலுங் கும், மகனல்லாதவனுக்கும், சிட்டுனல்லாதவனுக்கும் உபதேசிக்கலாகாது) என்னும் தொடக்கத்துக்குத் தோ வசனங்களாலும் உடன்கூறா தவலாயநா மதாய கார வந! நவாஸம் ஸு-குஷ்வெவாயும் நவரோயொஷ்ய ஸு-குயதி! (இது தவ மற்றவனுக்கும், பத்தியில்லாதவனுக்கும், பணியிடை செய்யாதவனுக்கும், என் னிடத்தில் இவையுமுடையவனுக்கும் ஒரு சமயமும் சொல்லக்கூடாது) என் னும் தொடக்கத்துத் தோ வசனங்களாலும் சித்தமாம். ஆன்மம், வேறு ஸ்மி ருதிகளிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. கலோகம், கஸிஷ்யாயா விரதாய பதிஷ்யாஷி ஸு-குதே! தத்யாத்ஷவலிசுக்ஷம் மொக்ஷஸஸு ஷு-குளயயா (இ-ள்) சீடவடிவ மும், வைராகியமுமில்லாத அநதிகாரிக்குச் செய்யப்பட்ட சொற்ப உபதேசமும் நாயினால் நக்கப்பட்ட பகவின் பால் அபவித்ரமடையுமாறு போல, அபவித்ரத் தையுடையவனாகிறது. ஐற்றுமொரு ஸ்மிருதி. நாவாஸுஷ் கஸுவிஷ் குயாந் நாவாஸு யெந் பூஷுதக்! லோகநூவிவ லெயாவீஸவலோக லோகரோக! (இ-ள்) வித்வான் வினாவுதலன்றி எவருக்கும் உபதேசிப்பதில்லை. நியாயமின்றிக் கேட்பவனுக்கும் உபதேசிப்பதில்லை. ஆனால், எல்லா அந்தத்தங்களை உணர்ந்தவனாயினும் வித்வான் உலகத்தில் ஜடத்தைப்போலத் திரிகின்றான்) ஆகவே அதிகாரிகளைக் குறித்த பிரஹ்மாத்ம தத்துவத்தின் உபதேசமே பிரஹ்மாப்பியாச மெனப்படும்; அநதி காரிகளைக் குறித்த பிரஹ்மாத்ம தத்துவத்தின் உபதேசம் பிரஹ்மாப்பியாச மெனப்படுவதில்லை யெனப் பெற்றும்.

சங்கை:—தத்துவஞானத்திற்கு முன் முமுட்சுக்களுக்கு வாசனாசுஷ்ய மனோநாசங்களின் அப்பியாசம் வேண்டப்படும். ஏனெனின், எவனுடைய சித் தம் விஷயப்பற்றுள்ளதாயும், சமதமாதிகளின் நியதாயும், ஒருவழிப் படுவதில் லாததாயு முள்ளதோ, அவனுக்கு அத்தத்துவ ஞான முண்டாகின்றதில்லை யாகையால் தத்துவஞானத்திற்கு முன் அவ்வாசனாசுஷ்ய மனோநாசங்களின் அப்பியாசம் அவசியஞ் செய்யத்தக்கது. எப்போது ஆத்மஞானத்திற்கு முன்னமே அவ்வாசனாசுஷ்ய மனோநாசங்கள் பெறப்படுகின்றனவோ, அப்போது ஆத்மஞானத்திற்குப் பிறகு ஜீவன் முக்தியின் பொருட்டு அவற்றை அப்பியா சஞ் செய்வதற் சிறிதும் பயனில்லை. ஆனால், முன் பெறப்பட்ட வாசனாசுஷ்ய மனோநாசங்களின் அப்பியாசத்தாற்றினே தத்துவமுணர்ந்தோனுக்கு ஜீவன் முக்தி பிராப்தமாகின்றது.

சமாதானம்:—தத்துவஞானத்திற்கு முன் அத்தத்துவ ஞானத்தை யடை யும் பொருட்டு அவ்வாசனாசுஷ்ய மனோநாசங்களின் அப்பியாசம் வேண்டப்படு வதானாலும் தத்துவ ஞானத்திற்கு முன் விவிதிஷைச் சந்நியாசிக்கு அவ்வாசனா சுஷ்ய மனோநாசங்களின் அப்பியாசமோ கௌணமும், சிரவண மனனாதிக்களின் அப்பியாசம் முக்கியமுமாம். ஏனெனின், சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்களா கிய முன்றுமோ தத்துவம்கி முதலிய வேதாந்த வாக்கியங்களின் விசாரமாவ தால் ஆத்மஞானத்திற்கு அந்தாங்க சாதனங்களா யிருக்கின்றன. ஆனால், வா சனாசுஷ்ய மனோநாசங்களோ அந்தக்கரணத்தைச் சோதிப்பனவாதலால் அச் சிரவண முதலியவற்றிற்குச் சககாரிகளா யிருக்கின்றன. ஆகையால் தத்துவ ஞானத்திற்கு முன் ஏதோ சொற்ப வாசனாசுஷ்ய மனோநாசங்களின் அப்பியாசத் தால் பிரந்தாம் சிரவண மனனாதிக்கோச் செய்யும் விவிதிஷைச் சந்நியாசிக்கு ஆத்மஞானம் உண்டாகின்றது. வித்வத் சந்நியாசிக்கு தத்துவஞானத்தின் அப்பியாசம் கௌணமும், வாசனாசுஷ்ய மனோநாசங்களின் அப்பியாசம் முக்கிய முமாம். ஏனெனின், தத்துவ ஞானேற்பத்திக்கு முன் வேதாந்த சிரவண முதலியவற்றின் அப்பியாசத்திற்குப் பிரயோசன யிருக்கின்றது. தத்துவஞா னத்திற்குப் பிறகு அச்சிரவண முதலியவற்றின் அப்பியாசத்திற்கு ஒருபிரயோ சனமுமில்லை. ஆனால், பிராரப்த கர்மத்திற் கீடாகிவரும் விஷயங்களை நுகர்ந் தாலத்திலே வாசனையை நாசஞ் செய்தற்பொருட்டுச் சிறிதளவு சிரவணாதிக்க ளின் அப்பியாசம் விரும்பப்படுகின்றது. ஆகலால் வித்வத் சந்நியாசிக்கு அத் தத்துவ ஞானத்தின் அப்பியாசம் கௌணமாம். அவ்வித்வத் சந்நியாசி தத்துவ ஞானத்திற்கு முன் வாசனாசுஷ்ய மனோநாசங்களைத் திடமாக அப்பியாசஞ்செய் யாததனால் அவனது சித்தத்தில் விசிராந்தி உண்டாகின்றதில்லை. சித்த விசி ராந்தியன்றித் திருஷ்ட துக்கம் நீங்காது. ஆதலால் சித்த விசிராந்தியின் பொ ருட்டு வித்வத் சந்நியாசிக்கு ஆத்மஞான அநந்தாம் அவ்வாசனாசுஷ்ய மனோநாசங்களின் அப்பியாசம் அவசியம் வேண்டும். ஆகவே வித்வத் சந்நியாசிக்கு வாசனாசுஷ்ய மனோநாசங்களின் அப்பியாசம் முக்கியமாம். அவ்வப்பியாசத்தாற் றுன் வித்வத் சந்நியாசிக்கு ஜீவன் முக்தி பிராப்தமாகின்றது.

சங்கை:—சதுட்ட சாதனங்கள் நிரம்பின அதிகாரிக்குச் சிரவணமனனாதி களால் ஐயந்திரிபுகளாகிய தடைகள் நீங்கிடத் தத்துவம்கி முதலிய மகா வாக்கியங்களினின்றும் 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி' என்னும் அபரோட்ச ஞானமுண்டாகின்றது. அவ்வபரோட்ச ஞானத்தால் அஜ்ஞானத்தாலாக்கப்பட்ட ஆவ ரணம் நிவிர்த்தியாகிப் பிரஹ்மானந்தமான பரம் புருஷார்த்தம் அடைப்படு கின்றது. அப்பரம் புருஷார்த்தப் பிராப்தியைவிட வேறு கர்த்தவ்யம் எஞ்சி நிற்பதில்லை. தஸுக்ராயுட்க்ஷிஷெ (அவனுக்கு ஒரு கார்யமுமில்லை) என் னும் தொடக்கத்துச் சுருதி ஸ்மிருதி வசனங்களும் ஞானவானுக்குக் கர்த்தவ்யத் தன்மையை விலக்கியுள்ளன.

சித்த விசிராந்தியின் பொருட்டுத் தத்துவவேத்யாவுக்கும் வாசனாசுஷ்யமனோநாசங்களின் அப்பியாசமாகிய நிலுவைக்கர்த்தவ்ய யிருக்கின்றதெனக் கூறின; அது பொருந்தாது. ஏனெனின், மகா வாக்கியத்தாற்றோன்றும் அபரோட்ச

மேலும், அவ்வமூக்கியாதிகாரிகளுக்குச் சிவனமுதலியவற்றாலுண்டான பிரஹ்மசாட்சாத்காரம் மகாவாக்கியமாகிய பிரமானத்தாற் றேன்றுவதாலும், பிரஹ்மாத்ம் விஷயம் பாதிக்கப்படுவதல்லாமையாலும், பிரமை வடிவமாயும், அஞ்ஞானத்தைப் போக்கடிக்கத்தக்கதாயும் இருக்கின்றது. ஆனால், கார்த்துள்ள விடத்தில் வைக்கப்பட்ட தீபத்தைப்போல, பிரகாசம் விடையால் தேடப்பட்ட

வாசனையின் பிரிவும் பயனுமாவன:—கலோகம் வாஸநா திவிபாப்ரொதூ
ஸ்வாபாஹிநாதயமா¹ ஜெநாஜநுநொ ஹைதாம் ஸ்வாஜநு விநாஸிக் (இ-ள்)

கலோகம். மஹாகவி-தேவமணியாதலு மஹாஜனாபாதி-ததாரஸு। மஸ
ஸுஸாஸூகிரதஸு லோகோ மஹாநிபாதி வஸுபஸ்யஸு (இ - ள்) எவன்
எல்லாவகையாலும் யாவருடைய சித்தத்தை இரஞ்சிக்கச் செய்வதற் பிரீதி
யுள்ளவனும், ஊண் உடைகளிற்றற்பாணம், இலக்கண முதலிய அநாதம் நூற்
களில் மிக்க உருசியுள்ளவனும், அதிரம்மியமான விட்டிலிடை வைகப் பிரிய
முள்ளவனுமாவனோ, அவன் மோட்சத்தைப் பெறுன். ஆகவே மோட்ச இச்
சையுடையவர்கள் உலகவாசனையை எவ்வாற்றினும் விடல் வேண்டும்.

சாஸ்திரவாசனாநிருபணம்.

சாஸ்திரத்தின் கருத்தை யறியாமல் அச்சாஸ்திரங்களை யோதுவது முத
லிய வாசனைகள் சாஸ்திரவாசனை யெனப்படும். பாடவாசனை, அர்த்தவாசனை,
அதுஷ்டானவாசனை யென்றும் வேறுபாட்டால் அலிது மூவகைத்தாம். ஆயுள்
முழுவதும் வேதசாஸ்திர பாடங்களை அவைகளின் தாற்பரிய மறியாமல் அத்
தியயனஞ் செய்தல் பாடவாசனையாம். அப்பாடவாசனை பாத்வாஜருக்குண்டா
யிருந்தது.

பாத்வாஜ ரென்னுமோர் இருடி தனது ஆயுளின் முன்றபாகம்வரையும்,
அதாவது எழுபத்தைந்து வருடங்காறும் வேதங்களின் பாடத்தை அத்தியய
னம் பண்ணி மிகவுந் தளர்ந்த மூப்புப் பருவித்தை யடைந்தனர். இத்தறுவா
யில் அப்பாத்வாஜரைப் பார்த்து லானவர் கோளுடைய இந்திரன் அவர் அருகிற்
பேர்ந்து, பாத்வாஜரே! ஒருகால் நான் உமக்கு ஆயுளின் நான்காவது பாகத்
தைத் தருவேனெயின், அதைக்கொண்டு நீளிர் எது தேடவல்லீர்? என்றான். அவ்
வண்ணம் புகன்ற ஆகண்டலனது வசனத்தைக் கேட்டு அவ்விருடி அந்நான்கா
வது ஆயுள்பாகத்திலும் வேதங்களின் பாடங்களை யே ஒதுவேன், என்று கூறி
னார். உடனே சமிமணுளன் கருணைகூர்ந்து அவ்விருடியை அப்பாடவாசனையி
னின்றும் விலக்கும் பொருட்டு வேதங்களை மலைவடிவமாகக் காட்டி அவ்வேத
வடிவான மலையினின்றும் ஒரேர்ப்பிடியை யெடுத்த ஐயன்மின்! வேதவடிவான
மலையினிடத்து இதுவரைக்கும் நீளிர் ஒரு பிடியளவான வேதத்தை யோதினீர்,
இன்னும் மலைவடிவான வேதம் ஒதுவதற்கு எஞ்சி நிற்கின்றது எனக் கூறின
னாக. அதுகேட்ட அவ்விருடி அப்பாடவாசனையினின்றும் விலகினார். அதன்
பிறகு புருகூதன் அப்பாத்வாஜருக்கும் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசித்தான்.
இக்கதை தைத்திரீய சுருதியின் பாத்வாஜ உபாக்கியானத்திற் பிரசித்தமா
யுளது.

வேதசாஸ்திரங்களின் தாற்பரியத்தை யறியாமல் வாழ்நாள் முழுவதும்
அவ்வேத சாஸ்திரங்களின் அர்த்தத்தை அத்தியயனம் பண்ணாதல் அர்த்த
வாசனை யெனப்படும். அவ்வர்த்த வாசனையும் பாடவாசனையைப்போன்று தே
டத்தக்கதன்குறியின் மலினவாசனையேயாம். ஆதலினன்றே வித்வான்களுங்
கூறுவதாவது:—கலோகம். கூகஸூஸாஸு வஹு-வெதிதஸு லோகோ வஹு
ஸுஸாஸூஸு। யதாரஹு-கம் ததூவாவதிதஸு தமலோபிபாசுநி ரிவாஹு

ஸூஸு (இ-ள்) சாஸ்திரங்களும் அச்சாஸ்திரங்களி லறைந்துள்ள பொருள்களும்
அளவிறந்தன. அப்பொருள்களைச் சொற்பகாலம் கொண்டறிய முடியாது.
புருஷனது வாழ்நாளோ மிகச் சொற்பம், அச்சொற்பவாழ்நாளிலும் நோய் முத
லிய இடையூறுகள் பல உள. அவ்விடையூறுகளோடு கூடிச் சொற்ப வாழ்நா
ளைக் கொண்டு அவ்வெல்லாச் சாஸ்திரங்களின் அர்த்தங்களை அறியமுடியாது.
ஆகவே ஹம்சப்புள்ளானது நீர் கலந்த பாலில் பால்மாத்திரையையே கொள்ளு
மாறுபோல, அதிகாரிகளும் சர்வ சாஸ்திரங்களுக்கும் சாரமான பிரஹ்மாத்ம
வடிவ அர்த்தம் எனவோ, அதுவே கொள்ளத்தக்கதாம்—எவர்கூர் நான்கு
மறைகளின் பொருள்களையும், பல அறநூற்களின் பொருள்களையும், ஓதியும்
'நான் பிரஹ்மம்' என்று பிரஹ்மத்தை யறிகிலரோ, அவர்கள் சட்டுவத்
திற்குச் சமாளர்கள். அதாவது சட்டுவமானது அநேகவியஞ்சனங் (கறி) களிற்
திரிந்தும் அவற்றின் உருசியை யறியாதது போலவாம்.

சுருதி ஸ்மிருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் எவையோ, அக்கர்மங்களை
அதுஷ்டித்துக் கொண்டே வாழ்நாள் முழுவதும் கழித்தல் அதுஷ்டானவாசனை
யெனப்படும். அவ்வதுஷ்டான வாசனை நிதாகருக்குண்டாயிருந்தது. அந்நிதா
கர் ரிபுவென்னுமோ ரிருடியினாலே அடிக்கடி பிரஹ்மாத்ம தத்துவ முபதேசிக்
கப்பட்டும், அதுஷ்டான வாசனையினால் அதை உணர்ந்திலர். மூன்றாம் முறை
ரிபுவின் உபதேசத்தால் மிகக் கிலேசமான எல்லா அதுஷ்டானங்களையும் நீக்கி
விட்டுப் பிரஹ்மாத்ம தத்துவத்தைச் சாட்சாக்கரித்தனர். இவ்வர்த்தை விஷ்
ணுபுராணத்தில் விரிவாய்க்கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகவே மேற்கூறிய மூவகைவாசனை
களும் ஆதம் ஞானத்திற்குத் தடைகளேயாம்.

தேகவாசனாநிருபணம்.

பூதங்களின் கலப்பான இத்தூல சரீரத்திலுள்ள அபிமானம், தேகவாசனை
யெனப்படும். அலிது இருவகைத்தாம். ஒன்று தேகத்தை விஷயப்படுத்துவது,
மற்றொன்று தேக சம்பந்தியான குணங்களை விஷயப்படுத்துவது. நான் மனி
தன், நான் மறையோன் என்றிவ்வாறான வாசனை தேகத்தை விஷயப்படுத்தும்
வாசனையாம். சாஸ்திரீயம், லௌகீகம் என்னும் வேறுபாட்டால் இரண்டாவது
தேக சம்பந்தியான வாசனையும் இருவகைப்படும். அவற்றுள், முதற் சாஸ்தி
ரீய வாசனையும் இருவகைத்து. ஒன்று குணத்தைச் சம்பாதிப்பது, மற்றொன்று
தோஷத்தைப் போக்குவது. சாஸ்திர விசிதமாகக் கங்கை முதலிய புண்ணிய
தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் பண்ணுவதும், தேகத்தில் சற்குணங்களை மேற்கொள்ளு
வதுமாயுள்ள வாசனை குணத்தைச் சம்பாதிக்கும் வாசனையாம். செளசம் ஆச
மனம் முதலியவற்றால் தேகத்தின் அழுக்குகளை நீக்கும் வாசனை தோஷத்தைப்
போக்கும் வாசனையாம்.

இவ்வாறே லௌகிக வாசனையும் இருவகைத்து. எண்ணெய் குடித்தல்
மிளகைத்தின்னுதல் முதலியவற்றால் தேகத்தில் செளந்தர்ய முதலியவைகளைப்
பண்ணிக்கொள்ளும் வாசனை முதலாவது. மலவிவிர்த்தியைச் செய்யும் ஓளஷ
தங்களாலும், நீராலும் தேகத்தின் மலங்களைக் கழிக்கும் வாசனை இரண்டா

கூறுநு ஹலி விதமேனாஸொயாங்கிதா விஷா ஸாயாபெஷா தஸம்ஃ ஸீணாந்தஸாமிதாஸம்ஃ கிஷாபுராத சூதவாபு கிஷிலிதா துலிதாபிதா பெநா கிஷிதா (இ-ள்) விஷயப்பற்றாள்ள ஆடவர் மகளிர்களின் சேர்க்கையை அறங்கே. கண் முதலிய பதினொரு இந்திரியங்களைப் புற உருவ முதலிய விஷயங்களிற் செல்லவிடற்க. ஏனெனின், இந்திரியங்களை விஷயங்களிற் செல்ல விடுதலால் மதுபகவானும் சூகாவூபிவந்திதா கிஷிதாஸாபெஷாபு. ப்ரஸஜிதாபுயாபெஷாபு நரஃவகதாபுயாபி (பிதித்த கம்மங்களைப் புரியாமல் பழிப்பனவற்றைச் செவ்வனே செய்து இந்திரியங்களை விஷயங்களிற் செலுத்தும் மனிதன் அல்லற்படுவான்) என்னும் வசனத்தால் நிரயம்வருமெனக் கூறியுள்ளார்.—ஆனால், முழுட்சுக்கள் தனிமீடபடைந்து தனித்து நின்றவராய் முடிவில்லாத ஈசனிடத்துச் சித்தத்தைப் பொருத்தாக. அதாவது எப்பொழுதும் பிரஹ்மதியானஞ் செய்து. ஓங்கால் அச்சித்தம் தன்னு சஞ்சல வியல்பால் அப்பரப் பிரஹ்மத்தினிடத்து நிற்சாவிடின், அப்பரப் பிரஹ்மத்தினிடத்து அன்பையுடைய மஹாத்மாக்களின் சங்கத்தை மேவுக. அல்லது, முழுட்சுக்கள், பெண்களுடையவும் அப்பெண்களின் மீது காதுள்ள புருடர்களுடையவுஞ் சேர்க்கையைத் தூர்த்தள்ளித்தனியிடத்துள்ளவர்களாய்ப் பரமேஸ்வராகிய வெண்ணை 'அஹம் பிரஹ்மாஸமி' என்று தியானஞ்செய்கு.

அத்தியானத்தின் பயன் ஸ்மிருதியிது முறைக்கப்பட்டுள்ளது. கலோகம். கூறுநு ஹலி வரஃபு. து வாயாபெஷாபு கிஷிதாபு 1. உபியஸ்யபுரிதாபு 2. ஸிஷிதாபு 3. ஸிஷிதாபு 4. ஸிஷிதாபு 5. (இ-ள்) வாசுதேவரென்னும் பெருடைய உற்பத்தி நாசங்களற்ற பரப்பிரஹ்மம் எதுவோ, அது நான் என்னும் ஸ்திரபுத்தியை யுடையவன் முத்தனே; இதிற் சிந்தனவும் ஸ்யமில்தே. மேலும், இத்தியானத்தின் பயனை இயமரீதியும் மிருத்யுனை நேர்க்கிச் செப்பியுள்ளார். கலோகம். ஸகலிஷிதாபெஷாபு 1. வரஃபு 2. வரஃபு 3. வரஃபு 4. வரஃபு 5. (இ-ள்) இவ்வெல்லாவகமும், நானும் வாசுதேவ வடிவங்களே. அவ்வாசுதேவர், பரமபுருஷர், பரமேஸ்வரர், ஏக அத்துவிதீயர் என்றிவ்வகையாக. எவர்களுக்கு இருநய தேசத்திலுள்ள பரமாத்மாவினிடத்து அசைவற்ற புத்தியுண்டாமோ, ஏமிருத்யுவே! நீ அவர்களுக்குத் தூரமாக விலகிச்செல். அதாவது பரப்பிரஹ்ம தியானத்தில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு மீட்டுங்காலன் வரமாத்மான் என்பதாம். ஆகவே எவர்கள் விஷயப்பற்றாள்ள ஸ்திரீபுமான்களின் சேர்க்கையை விட்டுப் பிரஹ்மத்தைச் சிந்திக்கின்றார்களோ, அவர்களுக்கு அவ்வெல்லா மலினவாசனைகளும் நீங்கி விடுகின்றன வென்பது பெற்றும்.

சற்கங்கம் வாசனையைப் போக்கும் வாயிலாக மோட்சத்திற்குச் சாதனமென்பதைக் கூறும் வசனங்களாவன:—கலோகம். கிஷிதாபு 1. வரஃபு 2. வரஃபு 3. வரஃபு 4. வரஃபு 5. (இ-ள்) விதவான்கள் பெரி

யோர்களின் சேவையை முக்திச் சாதனமெனவும், மகளிரோடுகூடிய ஆடவர்களின் சேர்க்கையை நரகத்திற்குச் சாதனமெனவும் கூறுவர். இங்குச் சமமெனப்படும் பிரஹ்மத்தினிடத்துச் சித்தத்தை யுடையவரும், அல்லது நண்பர் பணைவர்களிடத்திற் சமசித்த முடையவரும், வியப்பான சாந்தவியல்புடையவரும், சினமற்றவரும், நல்லவிருதய முள்ளவரும் அதாவது உதவிசெய்யாதவனுக்கும் உதவிபுரிபவரும், சாது அதாவது மனஅடக்கம் இந்திரியவடக்கங்களோடு நிறைந்தவருமான குணங்களுடையவர் எவர்களோ, அவர்களே பெரியோர்களெனப்படுவார். அத்தகைய பெரியோர்களின் சேர்க்கையும் அம்மலினவாசனையைப் போக்குதல்வாயிலாக மோட்சத்திற்கே சாதனமாம்.

மேலும், மாதர் சேர்க்கையோடு கூடியவர்களின் சேர்க்கையும் நரகத்திற்குச் சாதனமென்று சாஸ்திரஞ்செப்பியுள்ளது. கலோகம். பொஷிதிரணா ஹரணா வரஃபு 1. வரஃபு 2. வரஃபு 3. வரஃபு 4. வரஃபு 5. (இ-ள்) மாதர், பொன், ஆடை, அணிகலன் என்னும் இன்றோன்ன மாயையாற் பண்ணப்பட்ட பொருள்களில் ஆசையைடைந்த மனமுள்ள பேதைபன், விவேகநோக்கில்லாத காரணத்தால் அப்பொருள்களில் போகபுத்திகொண்டு விட்டிழைப்போல அழிவறுகின்றான்.

மைத்திரியாதி க்பவாசனைகளைக் கூறல்.

மைத்திரி க்ருணை முதலிய விரோதிவாசனைகளால் அம்மலின வாசனைகள் நீங்கினும். இவ்வகளைப்பற்றிப் பதஞ்சலிபகவானும் போக குத்திரத்திலியம்பியுள்ளார். குத்திரம் லெஜீ க்ருணா 1. லெஜீ 2. லெஜீ 3. லெஜீ 4. லெஜீ 5. (இ-ள்) மைத்திரி, க்ருணை, முதிதை, உபேட்சை என்னும் நான்கினும் க்பவாசனைகளுண்டாம். கிஷிராணிகளிடத்தில் இவரனைவரும் நயரே என்னும் பாவனை மைத்திரியாம் (கிஷேகம்). துக்கிராணிகளிடத்தில் நமக்குத்துன்பம் உண்டாகக்கூடாதென்பதைப்போல இவர்களுக்கும் துன்பம் உண்டாகக்கூடா தென்னும் பாவனை க்ருணை (தபை) யாம். நல்வினையுடையோர்களைப் பார்த்து முகமலர்தல் முதிதை (உவகை) யாம். தீயோரிடத்து விருப்பு வெறுப்பின்மை உபேட்சையாம் (ரொதுமல்). இவ்வாறான மைத்திரி முதலிய நான்கு பாவனைகளையுடையவனுக்கு ராகம், துவேஷம், அருமை, மதம், மற்சாம் முதலான வெல்லா மலினவாசனைகளும் நீங்கிப்போம்; அதனாற் புருஷனது சித்தந்தாய்மையாம். இவ்வண்ணம் தைதயின் பதினொருவது அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீ பகவான்,

கலயா ஸுதஸாஸாபி. ஜுபாபொமவ்ய வஸிதிஃ 1.
நாதா கிஷிதாபு 1. வரஃபு 2. வரஃபு 3. வரஃபு 4. வரஃபு 5.

(பயமில்லாதிருத்தல், மனத்தாய்மை, ஞானயோகங்களிலுன்றி நிற்கல், ஈகை, புறவிர்திரியங்களை அடக்குதல், வேள்வி புரிதல், மறைகளை யோதுதல், தவங்கிடத்தல், நேர்மை,

சுவாமிஸ்வாஸ்தி கிருஷ்ணம் துரமய்யாணி நமஸ்கரம் ||

பயாஹ-குதேஷு யோதாஹம் । போஷமஹி, ந மாவஸ்ய ॥

உயிர்களை வருத்தாமை, சுந்தியம், சிவமின்மை, ஐறவு, ஓய்வு, பிறவிடத்
துக்குற்றம் கூறுமை, உயிர்க்கவிவிடத்துக்கருளை, விஷயங்கள் கிடைத்தும் போ
கத்திற் சாமர்த்திய மிருத்தும் இந்திய விகாரமில்லாமை, நெருட சபாவ
மின்மை, நாணம், சபலமில்லாமை,

தென்: கூலாயு: ஸ்ரீமதுகோமோதரபாதி நாமிகா !

மலையாள மொழிபெயர்ப்பு: மலையாள மொழிபெயர்ப்பு மலையாள மொழிபெயர்ப்பு

ஒளி, பொறுமை, தைரியம், பரிசுத்தம், பிறர்க்குத் துரோகஞ் செய்யாமை, செருக்கின்மை—பாரத ! இச்சத்துவகுணமாய்வின வாசனோன் தேவாமிசத்திற பிறவியெடுத்த மனிதனுக்கு விடும்பிறை.

என்னும் முச்சுவலோகங்களால் தெய்வ வாய்ப்பத்தை அருளினார்.

ஞான சாதனங்களைப் கூறல்.

அத்தெய்வ ஸம்பத்துவடிவான விநாயகரனைக் கரின் பழக்கத்தால் தம்பம் தர்ப்பம் முதலிய அகூர ஸம்பத்துவடிவான பரேனவாரனை நான் நிக்நிவிடுகின்றன வென்று அக்கிதைகளின் பதின்மூன்றாவது அத்திரையத்தில் ஸ்ரீ பகவான்,

சுதேசிகா பிழைப்பு அலுவலகத்திலிருந்து 1942-43

• சூரியபெயர் வாஸகம் சனிமம் வெள்ளையு கிந்தியியு கை

* அமானிதஞ்ஞம், அதம்பித்தஞ்ஞம், அபயிம்சை, சஞ்சந்தி, ஆர்ஜயம், ஆசார்ய உபாசனை, செவகம், ஸ்வைதர்யம், சுகம் சித்திரகம்.

* தன்னிடத்துள்ளனவும் இல்லாவிடமான குணங்களால் தன்னாப்புகழ்தல் மானித் தன்மை (தற்புகழ்ச்சி), அஃதில்லாமை அமானித்தன்மை (தற்புகழ்ச்சியின்மை) இலாபம் பூசை தீர்த்தி முதலியவைகளுக்காகியாவரின் முன்பாகத் தன் தர்மங்களை வெளியிடுதல் தம்பித்தன்மை (தற்பெருமை), அஃதில்லாமை அதம்பித்தன்மை (தற்பெருமையின்மை). மனோவாக்குக்காயங்கனாகிய திரிசூலங்களாலும் பிராணிகளை அவக்கூறுறுத்தல் நயிம்சை, அஃதில்லாமை அபயிம்சை. சித்தத்திற் கோபமுதலிய விகாரங்கள் பிறப்பதற்குக்கான மான, தீம்சை இழைக்கும் அபாரதம் வந்தவழியும் கீர்விகாரித்தலுயிருந்து அவ்வபாரதத்தைச் சகித்துக்கொள்ளுதல் (பொறை). கோணலின்றுத் தன்மனத்திதழ்வாவாறு வெளியியவகாரத்தைப் புரிதலாகிய கபடயின்மை அதாவது பிதனாவஞ்சியாமை ஆர்ஜனம் (கேர்மை) பிரம்மவித்தையை யுபதேசித்தருளும் ஆசார்யனைச் சித்தப்பாப்தி பூர்வகமாகப் பூசை நமஸ்காரமுதலியன செய்துதொழுதல் ஆசார்ய உபாசனை (தேசிகன்வாதிபாதி). சென அகப்பரிசுத்தம், உடம்பின் அழுக்குகளை நீரினும் மண்ணினும் கழுவுதல் புதப்பரிசுத்தம் உருவம் முதலிய விஷயங்களைவிடாது குந்தங்களை உற்றுக்கொக்குதலாகிய வீரோதிவா மோகசாதனங்களில் முயன்மலனுக்கு இடைபூறுகள் பலவரியும் அம்முயற்சியை விடாமல் மீட்டும் மீட்டும் மிகப்பிரயத்தஞ்செய்தல் வைதர்யம் (விடாமுயற்சி). ஆத்மாவாகிய தன்னை கடைறுவதற்கு உதவிபுரிவதனால் தானான ஆத்மாவென்று வழங்குதற்குரிய தேகேந்திரியச்

திருக்கோவையுக்கொவாவிய பழையபுராணம் ஓட்டியது உதயபுரம் ஸ
வாத்தியா வாரியாடீ லொண்ட டபுக்கொ (இ-ள்) எந்தத் துறையினது விழி
இத்திரியம் கிடத்தாலும், நடத்தாலும் சதுர்யு வளவுள்ள கிடத்திற்கு அப்
பாற்செல்லுபதில்லையோ, அத்தத் துறவி அத்தனும் (குருநி). இங்குக்குயகம்
நான்கு முழவனவாகச் சதுர்யுமென்பது பதினாறு முழவன விற்றாம்.

சர்வ ஜகத்தும் சிம்மாந்தர வடிவென்று எகர்பகவான் பலிக்குக் கூறியிருக்
கின்றார். கலோகம். விநிலாபூமிஹவிந்நாதம் ஸவ்யம் விந்நபடுவதக. விந்ந
விந்நபடுவதெவ டெவாஸாஸிநிதி ஸாம்ஹம். (இ-ள்.) இறைவனே ! இச்சர்வஜகத்

தின்கண் சைதன்யமே அதிஷ்டான வடிவமாக நிறைந்துளதாகலின், இவ்வுலக முழுவதும் சைதன்ய மாத்திரமே. நீயுஞ்சைதன்ய வடிவம், நானுஞ்சைதன்ய வடிவம், இவாணைவருஞ் சைதன்ய வடிவமே. இவ்வாறு சிந்மாத்ர வாசனைபைத் திடமாய்ப்பழக மேற்கூறிய வெல்லா மலின் வாசனைகளும் நீங்கிவிடுகின்றன. இதுவே வாசனாநாயத்தின் அப்பியாசமாம்.

மனத்தின் சொற்பங்கூறல்.

இனிமேலோசகம் கூறும்பொருட்டு முதலில் மனத்தின் சொரூபங் கூறு
தும். அரக்கு, பொன் முதலியவைகளைப்போல அவயவமுடையதும், காமமுத
லிய விருத்திகளாகப்பரிணமிப்பதுமான அந்தக்கரணமே மனனவடிவமாவதால்
மனமென்று சொல்லப்படும். அம்மனம் சத்வராஜ, தமமென்னும் முக்குணங்களின்
வடிவமாம். ஏனெனின், சத்வராஜ தமமென்னும் மூன்று குணங்களுக்கும் முறை
யாகச் சுகம் துக்கம் மோகமாகிய மூன்று தர்மங்களுண்டு. அம்மூன்று தர்மங்
களும் அம்மனத்தை யிடமாய்க்கொண்டே புலப்படுகின்றன. ஆகவே அம்மன
த்தில் சத்வமுதலிய முக்குணவடிவத் தன்மையே கித்திக்கின்றது. அம்மனம்
இராஜச தாமச விருத்திகளாற் பெருக்கத்தையடைந்து மிகத்தூலமாகின்றது.
அத்தூலமனம் ஆத்மாவைச் சாட்சாத்கரிக்க யோக்யமாயில்லை. ஏனெனின்,
அறிதற்கரிய தாதலால் ஆத்மா மிகச்சூட்சுமமாம். அப்படிப்பட்ட சூட்சும
ஆத்மாவைத் தூலமனத்தாற் சாட்சாத்கரிக்க முடியாது. பெரிய கடப்பரையி
னால் மெல்லிய வஸ்திரம் தைக்கப்படுவதின்றிச் சிறிய ஊசியினாலேயே எங்ஙனம்
தைக்கப்படுமோ, அங்ஙனமே சூட்சுமமனத்தினாலேயே அச்சூட்சும ஆத்மா
சாட்சாத்கரிக்கப்படும்.

மேலும், ஐயுறுதிக் கூறிய வாஷிங்டன், ஸ்டூடென்ட்ஸ் ஸ்டூடென்ட்ஸ் (ஆத்மாவானது சூட்சும தர்க்களாற் சிறந்ததும் துணியியதுமான புத்தியைக் கொண்டு பார்க்கப்படுகின்றது) என்னும் மறையும் மிகவும் துண்மையான புத்தியினுனே ஆத்மாவின் சாட்சாத்கார முண்டாமெனக் கூறுகின்றது. ஆகவே ஆத்மாவைச் சாட்சாத்கரிக்கும் பொருட்டு மனத்தின் சூக்குமத்தன்மை அவசியம் விரும்பப்படும். அம்மனத்தின் சூக்குமத்தன்மை ராஜச தாமச விருத்திகளைத் தடுப்பதனாற் பெறப்படும். ஆகவே அவ்விருத்திகளைத் தகைத்து மனத்தின் சூக்குமத்தன்மையைச் சம்பாதிப்பது எதுவோ, அதுவே மனோநாசமாம்.

இங்குத்தாற்பரிய மென்னையெனின்:—அருபநாசம், சொருபநாசம் என
ஐம் வேற்றுமையால் அம்மனோநாசம் இருவகைப்படும். அம்மனம் மீட்டும் எழு
தவில்லாமல் சொருபத்தோடு நாசமாதல் அருபநாசமாம். சொருபத்தோடு
அம்மனமிருந்தாலும் உபாயத்தால் அம்மனத்தின் விருத்திகளை நாசஞ்செய்தல்
சொருபநாசமாம். மனத்தினது அருபநாசத்தினுனை தத்துவமுணர்ந்தோனு
க்கு விதேக முக்தியும், சொருபநாசத்தானே ஜீவன் முக்தியும்கிடைக்கும். ஆக
லின் இங்கு மனோநாசம் எனலால் அச்சொருப நாசத்தையே கொள்ளவேண்
டும்.

விருத்திகளின் நிரோதங்கூறல்.

சங்கை:—இராஜச தாமச விருத்திகளை விரோதஞ்செய்து மனத்தின் ரூக் குமத்தன்மையைச் சம்பாதித்தலே நீவிர் மனோநாசமென்றீர். அவ்விருத்தி களின் விரோதம் எவ்வுபாயத்தானுண்டாமோ?

சமாதானம்:—அவ்விருத்திகளைத் தடுக்கும் உபாயங்களை ஸ்ரீவசிஷ்ட பக
வான் நான்குவகையாக நவீனரிருக்கின்றனர். சுலோகம். சுயராஜ விஶ்வாயிதே:
ஸாபுஸ்ஸம் வஸவ । வஸஸாஸம்பரிதூம: பூணஸ்ப்த மிரோயத்யு ॥
வஸதூஸு யுக்ய: வாஷ்டா: ஸஸிமிது ஜபெதிஸ (இ-ள்.) அத்யாத்ம வித்யா
திகமம், சாதுசங்கம், வாசனா சம்பந்தியாகம், பிராண ஸ்பந்த நிரோதனம்
என்னும் நால்வகைத்தான உபாயங்கள் சித்தத்தை ஜயஞ்செய்வதற் பிரபலகார
ணங்களாம்.

பிரத்தியகாத்மாவைப் பிரஹ்ம வடிவாகக்கூறும் வித்தை எதுவோ, அது அத்த்யாத்ம வித்தையாம். அவ்வத்த்யாத்ம வித்தையை யடைதல் அத்த்யாத்ம வித்தையாதிகமமாம். இதுவும் சித்த ஜயத்திற்குச் சாதனமாம். ஏனெனின், நாமரூபவடிவாகிய விவ்வெல்லாவுலகும் மித்தையே; நானே எங்கும் நிறைந்தவன், பரமானந்தன், ஏகாசன்; என்னேவிடப் பிறிதோர் காரணகாரியங்களில்லை, அனேத்துருவமும் நானே என்றிவ்வாறான அத்த்யாத்ம வித்தையை யடையுங்கால் தத்துவமுணர்ந்தவன் திருசியப் பிரபஞ்சமுழுவதையும் மித்தையென் ற்றிகின்றான். ஆகலின் அவ்வித்வானது மனம் அத்திருசியப் பிரபஞ்சத்தின்கண் செல்லாது. ஆத்மாவோ மனேவாக்குகளுக் கெட்டாதது. ஆகலின், அவ்வாத்மானினிடத்தும் அம்மனம் செல்லாது. இவ்வாறு அகத்தும் புறத்துஞ் செல்லுவதொழிந்த அம்மனம், எல்லா விருத்திகளு முதயமாகாமையால் விறகில்லாத நிலையப்போலத் தனது அதிஷ்டானவடிவ காரணத்திலையமாகின்றது. ஆகவே அவ்வத்த்யாத்ம வித்தையினைடவு அம்மனே நாசத்திற்கு முக்கியகாரணமாம்.

புத்தியின் மந்தத்தன்மையால் அவ்வத்யாதீம வித்தையைச் சம்பாதிக்குந் திறமில்லாதவன் எனவே, அவனுக்கு இரண்டாவதான் சாது சங்கம் உபாயமாம். ஏனெனின், அம்மகாத்மாக்கள் இவ்வதிகாரிக்குப் பிரத்யகாத்மா பிரஹ்மமென்பதையும், ஜகத்து மித்தையென்பதையும் அடுத்தடுத்து நினைப்பூட்டுகின்றார்கள், அறிவுறுத்துகின்றார்கள். அதனால் இவ்வதிகாரிக்கு அத்யாத்ம வித்தை பிராப்தமாகி அம்மனோநாசமுண்டாகின்றது. ஆகவே அச்சாது சங்கமும் அவ்வத்யாத்ம வித்தையின் பிராப்தி வாயிலாக அம்மனோநாசத்திற்கு உபாயமாம்.

அல்லது எவன் வித்யாமதம், தனமதம், குலமதம், ஆசாரமதம் எனல் முதலிய மதங்களோடுங்கூடினவனாகி அச்சாது சங்குகதையுஞ் செய்யச்சக்தியற்றவனோ, அவனுக்கு அம்மனத்தை யடக்க வாசனாசம்பரித்யாகம் உபாயமாம். இங்கு வாசனா சம்பரித்யாகமெனல், பகுத்தறிவால் அம்மதங்களாகிய மலின வாசனைகளைப் போக்குதற்காம்.

இப்பூவுலகில் நானொருவனே பண்டிதன். என்னைத் தவிர வேறொர் பண்டிதன் கிடையாது. எவன் பண்டிதனென்பவனோ அவன் முன்வையு மறிந்தவனல்லன். இவ்வகையான மானச அபிமானம் கித்யாமதம் (பல்விஞ்செருக்கு) எனப்படும். அக்கல்விச் செருக்கு இங்ஙனமான விவேகத்தால் நீங்கிவிடும். அதாவது புலவன் நானே என்றும் புலமைப் பற்றுடைய சகலங்களென்றும் நினைவடங்கும் மந்தையோர்க்கும் அநாதைத்ரு யாங்கலவர்க்கியர் முதலிய கித்வாஸ்களால் தேர்ல்வியுண்டாகிற்று. மனிதர் முதல் ஸ்ரீதகநினுமர்த்தி ஈராய் வற்றத்தாழ்வாகக் கல்வியின் மேன்மை காணப்படுகின்றது. எவர்க்கும் முதற்கருகுவாய் ஸ்ரீதகநினுமர்த்தியாகிய சதாவிவலிடத்தேயே ஏற்றக்குறையின்றி ஒரேபடித்தான கல்வியின் வெற்றிப்பாடுண்டு. எனைய புலவர்க்கிடத்தோ. ஏற்றக்குறையோடுங்கூடிய கல்வியின் மேன்மையுண்டு. ஆகவே நமக்குள் மேலான சில புலவர்களால் தேர்ல்வியுண்டென்று எப்பொழுதும் எண்ணுவதால் அக்கல்விச் செருக்கு நீங்கிப்போம்.

நானே பணக்காரர்; எனக்குச் சரியாக வெல்பண முள்ளார் என்றும்
வகையாகிய மானச அபிமானம் தளர்தம் (பணச்சொகுத்து) காணப்படும். அப்
பணச் செருக்கும் இவ்வகையான விலைவாசியால் நீங்கிவிடும். அதாவது வட்ச
பதியாற் செய்யப்பட்ட செயல்கள் அலட்சத்தியாற் செய்யமுடியாதது. ஆகவே
வட்சபதியால் அலட்சபதிக்குத் தோல்வியுண்டே. இவ்வாறே கோடிபதியால்
வட்சபதிக்குத் தோல்வியுண்டெனில் எனது எம்மட்டு! என்னெயிட பதிபாசம்
குபேரனுக்குச் சமமான தளவாளிகள் எண்ணிறந்தாருவர் என்றிவ்வாறு
இடைவிடாமற் சிந்திப்பதால் அச்செல்வச் செருக்கு நீங்கிப்போம்.

இவ்வாறே எனது குலம் எல்லாக் குலங்களினுஞ் செந்தது, என்னு மிவ்
விதமான குலம்தமும், எனது ஆசாரம் ஏனையோர் ஆசாரங்களினும் மேற்பட்ட
தென்னு மிவ்விதமான ஆசாரம்தமுமாயி விரண்டு செருங்குள்ளும் அததற்குத்
தத்ததான விவேகத்தால் நீங்கிப்போம். இவ்வித விவேகத்தினால் எவன் கல்
விச் செருங்கு முதலிய மல்லினவாசனைகளைத் தொலைக்கின்றானோ அவனுக்குச்
சாது சங்கமுதலியவற்றின் பிராப்தியால் அம்மனோகாச முண்டாம். ஆகவே
அவ்வாசன சம்பரித்தியாக்முமும் மனோகாசத்திற்கு உபாயமாம்.

அல்லது, அம்மபேன வாசனைகளின் மிகப் பிரபலத் தன்மையால் எவ்வ
மேற்கூறிய விவேகப்படி அங்வாசனைகளைப் போக்குவதிலாற்றி ஸற்றாவனோ அவ
னுக்குச் சாஸ்திரங்கள் பிராணஸ்பந்த நிரோதமாதிய உபாயத்தை உவின்மன்
ளன. அதாவது அவன் பிராண நிரோதம் பண்ணி மனோதாசத்தைப் பெற
வேண்டும்.

சுலோகம். பூணாயாசி புஷ்பாஜா ஸாபுஷ்பாய மாருதகுபாசி பூஷா
 சாத யோமேத பூணாஸ்தோ கிருப்யதே. (இன்) யோகம் பரிபூரண குரவ

இஹி இச்சுலோகத்தின் பொருளை விநிவாயக்கரத் தொடங்கி முதற்கண் பிராணாயாமத்தின் பிரிவைக் கூறுதும். பூரகம், ரேசகம், குரூம்பகம் என்னும் வேறு பாட்டால் பிராணாயாமம் மூவகைப்படும். இஃது நாகியால் வெளியிலுள்ள வாயுவை உள்ளே பூரித்தல் பூரக மெனப்படும். வலது நாகியால் உள்வாயுவை வெளியே விடுத்தல் ரேசக மெனப்படும். பிராணவாயுவைத் தடுத்தல் குரூம்பக மெனப்படும்.

அக்கும்பகமும் ஆந்தரம் பாடியும் என்னும் வேறுபாட்டால் இருவகை த்து. பூரித்த வாயுவை இருதயதேசத்தில் தடுத்தலை ஆந்தரகும்பக மெனப்ப மும். இரேசித்த பிரானவாயுவைச் சீரத்திற்குப் புறம்பேதடுத்தலைப் பாடியகும் பகமெனப்படும். பதினாறு மாத்திரையினால் பூரிக்கவேண்டும். மூப்ப்த்திரண்டு மாத்திரையினால் ரேசிக்கவேண்டும். அறுபத்து நான்கு மாத்திரையினால் கும்பிச் சவேண்டும். அதாவது பூசகத்தைவிட இரண்டுபெரு ரேசிக்கவேண்டும். இரே சகத்தைவிட இரண்டுபெரு கும்பிக்கவேண்டும். இங்கு மாத்திரையென்பது காலவளவிற்காம். இதை ஆத்ம புராணம் பதினொருவது அத்தியாயத்தில் விரி வரய்க் கூறியிருக்கின்றோம். இவ்வகையாகப் பிராணயாமத்தைப் பழகுதலால் பிராணனது கதி நிரோதமாகின்றது. அப்பிராண நிரோதத்தால் மனோதாச றண்டாகின்றது.

மேலும், பிராணாயாமம் பிராண டிரோத வாயிலாக மனோராதத்திற்கு உபாயமென்று சுருதியும் அறைந்துள்ளது. அதைக்காட்டுதும். யோகிகள் இரு திறத்தினர். தெய்வ ஸம்பத்தான சுபவாசனையையுடைய யோகி ஒருவன், அத்தெய்வஸம்பத்தினி அசுர ஸம்பத்தான மூலினவாசனையையுடைய யோகி மற்றொருவன். முதல் யோகியைப் பற்றியோ. சுருதி முந்திய மந்திரத்தால் இடைவிடாப் பிரஹ்மசிந்தனையாகிய ராஜயோகத்தை உபதேசித்தது. ஆம் முந்திய மந்திரமிதுவாம். அக்ஷிராநாதம் ஸ்ராவ்யஸலேஸ்வரம் ஹ்ருதி ச்ரியாணி தேஸா ஸ்மிவெஸ்ய | ஸ்ரவெஸ்யாபவெநவ்ரதரெகவிதாஸி ஸ்ராதாஸி ஸ்வயாஸி ஸ்வாவஹாமி (இ-ள்.) வித்வானானயோகி தனிமிடத்தில் ஆய்மையா ன ஆசனத்தின்மேல் தனது உடம்பை இடை கழுத்து முதலிய விடங்களுடன் கீராக நிறுவியும், தனது இருதயத்தில் மனத்தோடுங்கூடிய வெல்ல விர்திரியங்களையுந் தடுத்தும் 'அஹம்பிரஹ்மஸம்மி' என்று எப்பொழுதும் சிந்திக்க வேண்டும். அந்தப்பிரஹ்மசிந்தனையாகிய புணையால் ஆவ்வித்வானான யோகி பயத்தைப் பெறுவிக்கும் மாயையாகிய ஆற்றுவொன்றாகத்தைக் கடக்கவேண்டும்.

மற்றொரு யோகியைச் சூழித்தோ. சூழி பித்திய மந்திரத்தால் பிராணா
நிரோதத்திற்கு உபாயமான ஹடயோகத்தை உபதேசித்தான். அப்பித்திய
மந்திரமிதுவாம். பூரணாஃ ஸீயெயஸ்யஸ்யுயெஷஃ க்ஷீணெபூரணெநாலி

கொண்டுவீத : ஸ்ரீமதாயுத்யாயனமேதேஹி விவரமொழியுமேவ
தேஹி (இ - ள்.) தக்கதான உண் திரிச்சல்முதலிய செயல்களையுடைய யோதி
முற்சொல்லிய பூரண சேகர ரூபங்களை முறையாகப் பிராணபாசம் பன்னிப்
பிராணன்களது கதியைத்தடுத்தோ. அதன்பிறகு தவறியவிய சாரதி கெட்ட
குதிரைகள் பூட்டிய தேரைப் பலவற்றாரமாக நன்மாதத்தில் செலுத்து
மாறுபோல, தவறியவிய அங்ஙனவானையோதி தவறடி இத்திரியங்களைமேல்
கடியமனத்தை விஷயங்களினின்றும் விலக்கி இன்ப எகரம் பிரம்மத்தினி
டத்து நிலைபெறுத்தாக. அதாவது பிரம்மத்தினிடத்து சித்தத்தை முருவரிப்
படுத்தாக.

ஆசன யோகம்.

ஆசனயோகத்தின் சொருபம், சாதனம், பயன் என்னும் மூன்றையும்
பதஞ்சலிபகவான் முறையாக ஸ்ரீராமசுபா போஸத்யு || ஸ்ரீயுத்தேஸெயிஷ்யாதே
ஸபோவதிஷ்யா || தகோகம்அமதவிஸாதே || என்னும் முச்சூத்திரங்களால் நசி
ன்றிருக்கின்றனர். அவற்றின் பொருள்களையெய்தும்:—ஆசனயின்ரியமும் கசத்
தைத் தருவதுமான ஆசனம் அதுவே, அதுவே யோகத்திற்கு அப்பமாகிய
ஆசனம் எனப்படும். அவ்வாசனம் பிரயத்னசையில்லம், அநந்தசம்பத்தி என்
னமிரண்டு சாதனங்களாற் பெறப்படும். இவ்வொரு கையிற் கர்மத்தினி விரி
வது பிரயத்னசையில்லமாம். எவன் இவ்வொரு கையிற் கர்மத்தினி சர்க்கமு
டையவனோ அவனுக்கு அவ்வாசனத்தின்ரிய ஆசனமுண்டாகாது. ஆசனம் அக்கர்
மங்களை விடுவதே அவ்வாசனத்திற்குச் சாதனமாம். இத்தனையைத்தனது ஆசி
ரம் பனைகளின்மேல் தாங்கிப்பிறக்கும் அநந்தகடவுள் (ஆதிசேடன்) எவ்வாறு,
அவரே நான் என்னுஞ்சித்தனை அநந்தசம்பத்தியாம். இவ்வநந்தசம்பத்தியால்
ஆசனத்திற்குத் தஸ்தகனானி பாயங்கள் நீங்குகின்றன. அவ்வாசனத்தைச்
சயஞ்செய்வதால் யோகிக்குக் குளிர்வெப்ப முதலிய துவர்த்தவங்களின் மோத
லுண்டாகாது. அதாவது குளிர்வெப்ப முதலிய துவர்த்தவங்களின் விரித்தியே
அவ்வாசனத்திற்குப்பயன் என்க.

அசன யோகம்.

சுலோகம். ஸ்ரீமதாயுத்யாயனமேதேஹி விவரமொழியுமேவ
போஸத்யு || ஸ்ரீயுத்தேஸெயிஷ்யாதே || (இ - ள்.) யோகம் பயி
பயன் தனது வயிற்றை இரண்டு பங்கு அநந்ததானம் ஒருபங்கு பிராணம் பிரப
புக. ஆனால் பிராணவாயுவானது எளிதாகச் சஞ்சரிக்கும் பொருட்டு ஒருபங்
கை வானாவைக்குக. இவ்வாறு பிராணபாசம், ஆசனயோகம், அசன
யோகம் என்னும் மூன்றும் பிராணனது கதி தடுக்கப்படுகின்றது. அது தடுக்
கப்படவே சித்தவிருத்திகளினுதயம் பிராணனது கதியின் உரித்தாக விருக்கின்
றமையால், அவ்வெல்லாச் சித்தவிருத்திகளுக் தடையாகின்றன. இங்குத்தாற்
பரிய மென்னவெனின், எப்பதார்த்தம் எவ்வாறுவின் உரித்தாக விருக்கின்ற
தோ, அவ்வாறு தடுக்கப்படவே அப்பதார்த்தம் தடையாகின்றது. எவ்வாறு
ஆனையானது தாற்களின் உரித்தாகின்றமையால், அந்நாற்கள் தடுக்கப்படின

அவ்வாறையும் தடையாகின்றதோ, எவ்வாறு புறவிரிவியங்கள் சித்தத்தின்
உரித்தாகின்றமையால் அச்சித்தம் தடுக்கப்படின அவ்விரிவியங்களுக்கடையா
கின்றவோ, அவ்வாறு சித்தவிருத்திகள் பிராணனதிக்கு உரித்தாகின்றமை
யால் அப்பிராணன் தடுக்கப்படின அவ்விருத்திகளுக் தடையாகின்றன. அதன்
பின்னர் இயல்பாகவே ஆத்மா அநாத்மாகாரங்களாகும் அநந்தகரணமானது,
அநாத்மாகார விருத்திகள் தடுக்கப்படின ஆத்மாகாரமொன்றே யாகின்றது.
இவ்வாற்றால் சித்தவிருத்திகளைத்தடுத்தல் யாதுண்டோ, அதுவே மனோநாசமே
னப்படும். அத்தீகைய மனோநாசமடையுங்கால் வித்வானுக்கு அவ்வாத்மாகார
மொன்றேயான மனத்தால் இன்பஎகரம் அபரிச்சின்னமாகிய பிரத்தியகாத்மா
வின் அதுபவமுண்டாகின்றது. இப்பொருளையே முன்னிருந்த முத்தியோர்களும்கூ
ருத்தாநாத்மாகாரம் ஸ்வரவதொழுவதிலும் ஸுஷுப்திக்குஞ்ஞெகாகாரகயாதி
ரஸுப்தி காநாநுபுஷ்டி விஷயம் (இயல்பாகவே எப்பெர்முதும் ஆத்மாகார
அநாத்மாகாரங்களாகும் சித்தத்தை ஆத்மாகாரமொன்றாகவே நிறுத்தி, அநா
தம் திருஷ்டியை விலக்கச்செய்) என்னும் சுலோகத்தாற் கூறியுள்ளார்.

மேலும், விருத்திகளைத் தடுப்பதைப் பாதஞ்சல சாத்திரமுடையார் யோக
மென்று கூறுகின்றனர். ஆண்டுப் பதஞ்சலி சூத்திரம். யோகஸ்திவ்யுதி கிரோப:
(இ - ள்.) சித்தத்தின் விருத்திகளைத்தையுந் தடுத்தல் யோகமெனப்படும். சித்த
விருத்திகள் பிரமானம், கிபர்யயம், விகற்பம், நித்திரை, ஸ்மிருதி என்னும்
வேறுபாட்டால் ஸ்வகைப்படுகின்றன. பிரமானத்தாற்றோன்றும் பிரமைஞர்ன்ம்
எனவே, அது பிரமைவிருத்தியாம். யோகசாத்திரத்திற் பிரத்தியட்சம், ஆன
மானம், சப்தம் என்னும் மூன்றே பிரமானங்கள் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றமை
யால் அவர்மதத்தில் அந்நப் பிரமைவிருத்தியும் மூவகைத்தேயாம். ஆனால்,
வேதார்த சித்தார்த்தத்தில் பிரத்தியட்சம், அனுமானம், உவமானம், சப்தம்,
அர்த்தாபத்தி, அதுபலப்தி என்னும் வேற்றுமையால் அந்நப்பிரமானம் அது
வதைத்தாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றமையால், வேதார்த சித்தார்த்தத்தில் அந்
தப்பிரமை விருத்தியும் அதுவகைத்தேயாம். இவ்வறுவதைப் பிரமை விருத்தி
களையும் இரண்டாவது பரிச்சேதத்தில் விரிவாயாராய்ந்துள்ளோம். மித்தியா
ஞானமென்பது கிபர்யயத்தையாம். சம்சயமெனல் விகற்பத்திற்காம். சம்ஸ்
காரத்தாற்றோன்று முணர்வு ஸ்மிருதியாம். இம்முன்றன்சொருபங்களைப்பற்றி
முன் முன்னுறது பரிச்சேதத்தில் விரிவாய் நிரூபித்தேம். தாமச விருத்தியை
நித்திரையெனப்படும். இவ்வவைகை விருத்திகளையுந் தடுத்தல் யோகமாம். அல்
லது மேற்கூறிய மைத்திரி கருணை முதலிய தெய்வவிருத்திகளும், தற்புகழ்ச்சி,
கன்தர்மத்தை விளம்பல் முதலிய அசர்விருத்திகளுமாகிய வெல்லா விருத்தி
களையுந் தடுத்தல் யோகமாம்.

சங்கை:—அவ்விருத்திகளைத் தடுப்பதற்குச் சாதனங்கள் யாவையோ?

சமாநானம்:—பதஞ்சலி பகவான் ஸ்ரீமதாயுத்யாயனமேதேஹி விவரமொழியுமேவ
(அதனை அடக்குதல் அப்பியாசத்தாலும் வைராச்யத்தாலுமாம்) என்னுஞ் சூத்
திரத்தினால் அப்பியாசம் வைராச்யம் என்னு மிரண்டினையே அவ்விருத்திகளை

மசர்யத்தையே ஆதம் ஞானத்திற்கும் மோட்சத்திற்கும் சாதனமாகக் கூறி யுள்ளன.

சற்சங்கத்தாலும், விஷயப்பற்றுள்ள ஆடவர் மகளிர்களின் முன்னிலையை விட்டொழிவதாலும், உடம்பின் குற்றங்களைக் காணுவதாலும் அந்தப்பிரஹ்மசர் யம் சித்திக்கின்றது. சற்சங்கம்பிரஹ்மசர்யத்திற்குச் சாதனமென்ற ஆசார்யரவர்க ளும் காடகவகாநாயரமதவினா வாதுவதவ கிண்டாவலிபிபதாபி ஜமகிஸஜி ம ஸமகிரெகா லவகிஸவாண வதரணெநளகா (உனக்கு மங்கை தனம் இவை களைப்பற்றிய கவலைகள்? தருந்தியே! முவுலகங்களிலும் கிண்ணை ஆரூபவன் இல னானான்? சான்றோர்களின் இனங்கம் ஒன்றே பிறப்பென்றுங்கடலைக்கடப்பதற் குத்தோணியாகும்) எனும் வசனத்தாற் கூறியிருக்கின்றனர். ஆகவே சற் சங்கம் பிரஹ்மசர்யத்திற்குச் சாதனமாகத் கூடும். உடம்பின் குற்றங்களைக் காணாத பிரஹ்மசர்யம் மியம்பியிருக்கின்றனர். சுலோகம்: லோஸாவஸுக் வகுயலிண-குத் லோயாஜிஜாவி ஸஹகா! லெலெயெயே அி லாநு-குயொ லவிகாநகெவிஸ: (இ-ள்) தசை, குருதி, சீழ், மலம், மூத்திரம், நரம்பு, மூளை, என்பு இன்னோன்ற மலினப்பொருள்களின் கூட்டமாய் இவ்வுடம்பிற் பிரிதையுடைய மூடன் நகுகத்திலும் பிரிதையை யுடையவனாகலாம். மேலும், இப்பொருள்ப் பகவானும் திருவாய் மலர்ந்திருக்கின்றனர். சுலோகம். ஸுஷ ஹாஸாவிமபெந கவிரஜேதயஸ்வோவ | வெவராமுகாரணந்தஸ்ய விஜிந்யபவஸ்யுதெ (இ-ள்) எவன் தன்னுடம்பின் அர்சந்தத்தால் அருவருப் புக் கொள்வதில்லை; அவனுக்கு வெறுப்பு வருவதற்கு வேறுகாரணம் உப தேசிக்கவேண்டுமோ? இப்படித்தன் உடம்பிலும் ஸ்திரீயின் உடம்பிலும் ஜிமை யையென்னும் புருஷனுக்கு அவ்வுடம்பின்கண் ஆசையுண்டாகாது. ஆகவே குற்றங்காணாத பிரஹ்மசர்யத்திற்குச் சாதனமாகத் கூடும். இவ்வாறே விஷய லோலர்களான ஆடவர் மகளிர்களின் முன்னிலையை விட்டொழிவதும் பிரஹ்ம சர்யத்திற்குச் சாதனமாகம். இதுபற்றியே அறநூல் முழுஞ் ஜனங்களைக் குறி த்து மடந்தையருடன் பேசுதல் முதலியவற்றையும் விலக்கியுள்ளது. சுலோகம். ஸுஸாஹாஷெசு ஸ்ரி யா ஸாவித்ய-வசு ஸுஸாஹவஸுரெசரி கயாவவஜெ யெ தூலாஹவஸுரெவித்யவி (இ-ள்) முழுஞ்சுநன் எந்த ஸ்திரீயோடும் பேசக்கூடாது. முன்பார்த்த ஸ்திரீயைச் சித்தத்தில் நினைப்பதுங் கூடாது. ஸ்திரீகளின் கதைகளையும் விடவேண்டியது. ஓவியத்தில் வரைந்துள்ள ஸ்திரீ யையும் பார்த்தல் கூடாது.

இனி நியமவர்ணனம். செளசம், சந்தோஷம், தவம், ஸ்வாத்யாயம், ஈச வரப் பிரணிதானம் என்னும் வேறுபாட்டால் நியமம் ஐவகைப்படும். அவற் றுள் அகம், புறம் எனச் செளசம் (தூய்மை) இருவிதம். நட்பு தனைய முதலிய வற்றால் மனத்தைக் காமம் வெருளி முதலியவைகளிலாகச் செய்தல் அகச் செளசம். நீர் மண் முதலியன கொண்டு உடற்சுத்தி செய்தல் புறச்செளசம். கட்டியமட்டிற் திருப்தி யடைவது சந்தோஷம். இதமாயும் மிதமாயும் பவித்

திரமாயமுள்ள அந்நத்தை யுண்ணாதல் தவம். பிரணவ முதலிய புரிதமான மந்திரங்களை ஜபித்தல் ஸ்வாத்யாயம். அதுஷ்டித் தவருகின்ற வித்திய முத லிய கர்மங்களைப் பரமேசுவரனிடத்துச் சமர்ப்பித்தல் ஈசவரப் பிரணிதானம்.

இனி ஆசனவர்ணனம். ஆசனத்தின் சொரூபம், சாதனம், பயன் இவை களை முன் நகின்றும். அவற்றை இங்குமறிக்க. சாரீரகம், பாகியம் என்று அவ் வசனம் இருவிதம். பத்மம் (இருதொடை மேலும் இரண்டுள்ள காலையு மாறித் தோன்றவைத்தல்), ஸ்வஸ்திகம் (தொடைக்கும் முழங்காதற்கும் நடுவே பிரண்டுள்ள காலையுஞ் செலுத்தி யிறுமாந்து கிடத்தல்), பத்ரம் (பேரத்தின் கீழ் ஜீவனியிடத்திருகாற் பரட்டையும் வைத்தே அவ்விருபத்தையும் இரு கையா லிறுக்கப்பிடித் தசையாறுத்தல்) என்பன முதலான ஆசனங்கள் சா ரீரக ஆசனமெனப்படும். இவ்வசனங்களின் சொரூபத்தை ஆத்மபுராணம் எட்டாம் அத்தியாயத்திற் கூறி யிருத்தலின் ஆண்டறிக. எல்லா உபநிஷத் களும் நீங்குத் தனியிடத்திலுள்ள தருப்பை, விலக்கின்றோல், வஸ்திரமுத லிய ஆசனங்கள் பாகிய ஆசன மெனப்படும்.

புரகம், ரேசகம், கும்பகம் என்னும் வேறுபாட்டால் பிராணயாமம் இரு வகைத்து. இவற்றை முற்கூறினும். அவற்றை இங்கேயும் மறந்துகொள்க. பிறத் திர முதலிய வந்திரியங்களை உருவ முதலிய விஷயங்களினின்றும் திருப்புகல் பிரத்யாஹாரம். இந்த இயம முதலியவைவந்து பகிரங்க சாதனங்களுந் தை கூடிய பிறகு அதிகாரி அச்சம்பரஜ்ஞாத சமாதியின் தாரணை தியானம் சமாதி என்னும் முன்று அந்தரங்க சாதனங்களில் முயலுதல்வேண்டும். இங்குப்பிரா ணக் சாதனங்களைச் சம்பாதிக்கும் மூலமாய் அந்தரங்க சாதனங்களைச் சம்பாதி க்கவேண்டுமென்று சாஸ்திரத்திற் கூறிய முறைமை: சித்தஜய மில்லாதவர் களின் பொருட்டாம். ஆனால், முற்பிறப்பின் நூலினைப் பக்குவத்தின் வயத் தால் மனநூய்மையானவறி முதலிலேயே அத்தாரணை முதலிய அந்தரங்க சாதனங்கள் எவனுக்குக் கிடைத்திருக்கின்றனவோ, அவன் அந்த இயமமுத லியவைவந்து பகிரங்க சாதனங்களில் மீட்டும் முயலவேண்டியதில்லை.

இனி தாரணை வர்ணனம். மூலாதாரம், மூலபூரகம், சுவாதிஷ்டானம், அநாகதம், ஆஜ்ஞை, விசுத்தம் என்னும் ஆறுசக்திங்களுள் ஏதாவதொரு சக்தி தில் சித்தத்தைப் பதியவைத்தல் அல்லது பிரத்யகாத்மாவின் கிந்தை வைத்தல் அதாவது பிரத்யகாத்மாவின் ஸ்மரணம் தாரணை எனப்படும். இவ் வைத்தல் அதுவது பிரத்யகாத்மாவின் ஸ்மரணம் தாரணை எனப்படும். இவ் வறுவகைச் சக்திங்களின் சொரூபம் ஆத்ம புராணம் பதினொராம் அத்தியாயத் தில் விரிவாய்க் கூறியுள்ளன. ஆண்டறிந்துகொள்க.

இனி தியானவர்ணனம். சைதன்யவடிவ லட்சிய வஸ்துவின் கண் சஜா திய விருத்திகளை வெள்ளமாகச்செய்தல் தியானமாகம். அச்சஜாதிய விருத்தி களின் வெள்ளமும் இருவகைத்து. ஒன்று விஜாதிய விருத்திகளினால் விச் சின்னமாவது (வேறுக்கப்பட்டது). மற்றொன்று விஜாதிய விருத்திகளினால் விச்சின்னமாகாதது. முதல் வெள்ளம் தியானமும், இரண்டாவது வெள்ளம் சமாதியுமாகம். அச்சமாதி இருவகைத்தாம். ஒன்று கர்த்தா கர்மம் கரணம் என்

னுந்திரிபுடியின் அதுசந்தான பூர்வகமாம். மற்றொன்று அத்திரிபுடியின் அது சந்தான மின்றியதாம். முந்திய சமாதி அங்கமும், பிந்திய சமாதி அங்கவடிவ சமாதியுமாம். இங்கு அங்கமெனல் சாதனமும், அங்கவெனல் பயனுமாம்.

சமாதியின் விக்னங்களைக்கூறல்.

சம்பரஜ்ஞாத சமாதியினுற்பத்தியில் லயம், விட்சேபம், கஷாயம், ரசா ஸ்வாதம் எனநான்கு விக்னங்கள் உள். அவ்விக்னங்களுக்குள் சம்பரஜ்ஞாத சமாதி நிகழாது. நித்திரையை லயமெனப்படும். விஷயங்களை மீட்டும். மீட்டும் நினைத்தல் விட்சேபமெனப்படும். ஆசை வெறுப்பு முதலியவற்றைத் தத்தின் ஸ்தம்பி வடிவம் கஷாயமெனப்படும். சமாதியின் துவக்க காலத்தில் விகற்பத்துடன் கூடியுண்டாகும் ஆந்தத்தின் ஆஸ்வாதனம் (அதுபவம்) ரசா ஸ்வாதமாம்.

சமாதி விக்னங்களைப் போக்கும் உபாயங்கூறல்.

ஸ்ரீசௌடபாதா சார்யாருளிய வசனங்களை அவிவிலய முதலிய விக்னங்களைத் தவிர்க்கும் உபாயம் நவிலவாம். சுலோகம். லயெஸாவொபயெவி தம் விஷயம் ஸூரெயேதாம். லுக்ஷாயம் விஜாநீபாத லேபாஹம் மலாலயேசா நாலாயெ ஓஸ்ஸாக்ருகிஷோம்: ப்ரஜயாவெஸ (இ-ள்) யோகம் பரிதூய் காலத்தே புருஷனது சித்தம் எப்பொழுது நித்திரையாகிய லயத்திற்கு நேராகின்றதோ, அப்பொழுது அப்பமுக்கமுடைய புருஷன் பிராணயாமம் புண்ணியும் நித்திரைச் சேடத்தை யொழிந்தும், சொற்ப உணவு முதலிய வற்றைச் செய்யும். அச்சித்தத்தை நித்திரையினின்றும் நனவாக்கவேண்டும். விட்சேப மடைந்த சித்தத்தை விஷயங்களிற்றினை. காண்டல், பிரஹ்ம சித்தனை, சற்சங்கம், கசுவரவழிபாடு முதலிய உபாயங்களால் ஒருவழிப் படுத்தவேண்டும். அஃ தாவது அவ்விஷய சித்தனை வடிவான விட்சேபத்தினின்றும் நீங்கி நிற்கவேண் டும் என்பதாம்.

பிரஹ்ம சித்தனையாற் சித்தம் விட்சேபமின்றி நிற்குமென ஸ்ரீபகவானும் அருளியிருக்கின்றனர். சுலோகம். விஷயாநாயகஸிதம் விஷயெஷாவிஷஜதே லேமே ஸூராத ப்ரிதம் உபேய வ்ரவிவீயதே (இ-ள்) விஷயங்களைச் சிந்திப்பவ னது சித்தம் அவ்விஷயங்களினிடத்தே சம்பந்தமுடையதாகும். ஆனால், பா மேசுவரனாகிய வென்னை ஸ்மிருக்கும் புருஷனது சித்தம் பாமேசுவரனாகிய வென் னிடத்தேயே லயமாகின்றது. மேலும், சற்சங்கம் விட்சேப நிவிர்த்திக்குக் காரணமெனல் ஸ்ரீவசிட்ட பகவானு முரைத்திருக்கின்றனர். சுலோகம். ஸனோஸெஷெவ மஜ்ஜுலா: யுஷு வ்ரவிவீயதே (இ-ள்) மோட்சம் விரும்புவோன் மஹாத்மாக்களின் சம்பம் எப்பொழுதும் போதல் வேண்டும். அம்மஹாத்மாக்கள் அவனுக்கு நேராக உபதேசிக்கா விட்டாலும் அவர்களின் இயல்பான கதைகள் எவையோ, அவைகளே அவனுக்கு உபதேச வடிவங்களாகின்றன. மற்றும் ஆசார் யரவர்களும் ஸாமேஸ்துலியீயதாம். மலவதொ மகிஷபூபாயிதாம் (சத்துக் களுடன் சங்குஞ் செய்யவேண்டும். பகவானது பத்தி திடமாய்ச் செய்யவேண்

டும்) என்னுந் தொடக்கத்து மொழிகளாற் சற்சங்கஞ் செய்யவேண்டியதென்று கூறியுள்ளார்.

இவ்வகையாக விட்சேபத்தைத் தவிர்த்துப் பிறகு கஷாயத்தோடுகூடிய சித்தத்தை அறிந்து அக்கஷாயத்தையுந் தவிர்க்கவேண்டும். ஆனால் சமமெ னப்படும் பிரஹ்மத்தை யடைந்த சித்தத்தை அந்தப் பிரஹ்மத்தினின்றும் சலிக்கச் செய்யலாகாது. சமாதியின் தொடக்கக் காலத்தில் வரும் சலிதற்ப ஆனந்தத்தை ஆஸ்வாதனஞ் செய்வது கூடாது. ஆனால் உதாசீன பிரஹ்ம பிரஜ்ஞையோடு கூட வேண்டும். இவ்வாறான உபாயங்களினால் எப்பொழுது அவ்விஷய முதலிய விக்னங்கள் நீங்குகின்றனவோ, அப்பொழுது அச்சம் ப்ரஜ்ஞாத சமாதி உண்டாகின்றது.

இங்ஙனமான சம்பரஜ்ஞாத சமாதியின் பழக்கத்தால் எப்பொழுது மனது பிரத்தியகாத்மாவின் கண் ஒருவழிப்படுகின்றதோ, அப்பொழுது அம்மனத் தின்கண்ணே ருதம்பரையென்னுமொரு பிரஜ்ஞை உற்பத்தியாகின்றது. சென் றதும், வருவதும், தூரத்ததும், மறைந்ததும், துண்ணியதுமான வெல்லாப் பொருள்களையும் விஷயப்படுத்தும் யோகியின் பிரத்தியட்சம் எனவோ அது ருதம்பரப்பிரஜ்ஞையாம். அத்தகைய ருதம்பரப்பிரஜ்ஞையில் நின்றயோகிக்கு நிர்விதற்ப சமாதிவருவதில்லை. ஆகலின் அந்த ருதம்பரப் பிரஜ்ஞையுந் தள்ளி அச்சம்பரஜ்ஞாத சமாதியைப் பழகும் யோகிக்கு ஆத்ம சாட்சாந்காரம் (தன் னைத்தான். காண்டல்) பிராப்தமாகிப் பரவராக்ய முண்டாகின்றது. அப்பர வ்வராக்யத்தின் சொரூபம் முன் இரண்டாவது பரிச்சேதத்திற் கூறினும். அந் தப் பரவராக்யத்திற்குப் பிறகும் புருஷனுக்குப் பழகத்தக்கதுண்டு. இங்கு எவ்வுபாயத்தாலாவது நான் சர்வ விருத்திகளின் நிரோதவடிவான அசம்பரஜ் ஞாத சமாதியின்கண் நிலைக்கவேண்டும்' என்னும் உற்சாகமாகிய பிரயத்னம் பழக்கமாம். இதே பழக்கத்தின் இலக்கணத்தைப் பதஞ்சலீபகவான் யோக சூத்திரங்களுள் சுதுஷ்ரிகள ப்ரயதொஹ்யாவ்: (அங்கு நின்று செய்யும் முயற்சியானது பழக்கமாம்) என்னுஞ் சூத்திரத்தினுற் கூறியிருக்கின்றனர். அவ் வற்சாகமாகிய பிரயத்னமும் நிரோதமாகச் சர்வ விருத்திகளும் நிரோதமாகி ன்றன. அச்சர்வ விருத்திகளின் நிரோதமே அசம்பரஜ்ஞாத சமாதியெனப் படும்.

சங்கை:—அவ்வுற்சாகமாகிய பிரயத்னநிரோதத்தின்கண் வேறோர் சாதன முண்டா? இல்லையா? முதற்பட்சமங்குகரிக்கின் அநவஸ்தைக்குற்றம்வரும். ஏனெ னின், உற்சாகமாகிய பிரயத்னத்தினது நிரோதத்தின் பொருட்டு அங்குகரிக்கப் பட்ட இரண்டாவது சாதனமிருக்க அவ்வசம்பரஜ்ஞாத சமாதியுண்டாகாது. ஆகலின் அச்சாதன நிரோதத்தின் பொருட்டு வேறு முன்றாவது சாதனத்தை யங்குகரிக்கவேண்டும். அம்முன்றாவது சாதன நிரோதத்தின் பொருட்டு வேறு நான்காவது சாதனத்தை யங்குகரிக்கவேண்டும். இவ்வாறு பின் பின் சாதனங் களின் தாரையை யொப்புவிதில் அநவஸ்தைக் குற்றம் பிராப்தமாகும். அந் தப் பிரயத்னத்தின் நிரோதத்திற்கு ஓர் சாதனமுமில்லை' என்னும் இரண்டா

னும். அர்த்தம் சித்திக்கின்றது. இந்தப்பிரகாரம் ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் ஏகத் தன்மையாகிய பிரணவ அர்த்தத்தின் சித்தனம். ஈசுவரப் பிரணிதானம் எனப்படும். இவ்வகையாகிய ஈசுவரப் பிரணிதானத்தால் அதிகாரியின் மீது ஈசுவரனது அதுக்கிரகம் உண்டாகின்றது. அவ்விசுவரனாகக் கிரகத்தால் புருஷனுக்கு அசம்பாஜ்ஞாத சமாதியின் பிராப்தி அவசியம் உண்டாகின்றது. இதனால் பரவைராக்கியத்தைப்போல ஈசுவரப் பிரணிதானமும் அசம்பாஜ்ஞாத சமாதிக் குச் சாதனமாயிருக்கின்றது.

அல்லது அதிகாரி புருஷன் பூமிக்கைக் கிரமமாக ஜயித்து அச்சமாதியை அப்பியிருத்தல் வேண்டும். பூமிக்கைகளினது ஜயத்தின் கிரமம் சுருதியிற் கூறப்பட்டுள்ளது. சுருதி. யவெவாஹு^ய உலபு^ய ஐஸு^ய வெஜாமகூதமி^ய ஜகாந்ஜீவிஹதி நிபவெவாஹுகூதமி^ய (இ-ள்) இலௌகிக வைதிகமாகிய வெல்லாச்சப்தங்களின் உச்சாரணத்திற்கு ஏதாவாகிய வார்க்கந்திரியத்தை அதிகாரி மனநினிடத்து லயஞ்செய்தல் வேண்டும். அவ்வாவது வாக்குமுதலிய இந்திரியங்களின் சர்வ வியாபாரங்களையும் பரித்தியர்கஞ்செய்து கேவலம் மனே வியாபாரமாதிரமாக நிலைக்கவேண்டும். ஆயினும் அதிகாரி சமாதியின் உற்பத்திகாலம் வரையிலும் பிரணவ மந்திரத்தின் ஜபத்தைத் தியாகம் செய்யக்கூடாது. ஆனால், அப்பிரணவ ஜபத்திற்கு வேறான வியாபார மின்றியவனாதல் வேண்டும். இந்தப் பிரகாரம் பசு ஏருமை முதலியவைகளைப்போன்று வார்க்கின் நன்றான நிரோதம் முதற்பூமிக்கை எனப்படும். அம்முதற்பூமிக்கை ஜயமான்பிறகு மனேவிரோதமாகிய இரண்டாவது பூமிக்கையில் பிரயத்னஞ்செய்தல் வேண்டும். அதாவது சங்கற்பவிகற்ப வடிவான மனத்தை ஞானாத்மாவில் லயஞ்செய்யவேண்டும். 'நான் மனிதன், நான் மனையோன்' என்பன முதலிய விசேஷ அகங்காரத்தினை ஞானாத்மா வெனப்படும். அந்த ஞானாத்மா மாத்திரமாக நிலைக்கவேண்டும் இவ்வாறு சர்வசங்கற்பவிகீர்ப்பங்களை விடுவதனால் பால் ஊமர்கள் முதலியவர்களைப்போன்றுள்ள நிர்மலஸ்தை இரண்டாவது பூமிக்கை எனப்படும். அவ்விரண்டாவது பூமிக்கை ஜயமான்பிறகு இவ்வதிகாரி அவ்விசேஷ அகங்காரத்தின் நிரோதமாகிய மூன்றாவது பூமிக்கையிற் பிரயத்னஞ்செய்தல் வேண்டும். அதாவது விசேஷ அகங்காரத்தை மஹத் ஆத்மாவில் லயஞ்செய்யவேண்டும். அதாவது 'நான் மனிதன், நான் பிராணிமான்' என்பன முதலிய விசேஷ அகங்காரத்தை விடுவதனால் அஸ்மிதை மாத்திரம் எஞ்சியிருக்கின்றது. ஆண்டு அஹங்காரத்தினைக் குட்டி மாவஸ்தையை அஸ்மிதை எனப்படும். இவ்வஸ்தையை மஹத்தவ்மென்றும், குட்டகம் அகங்காரமென்றுங் கூறுவர். இவ்வகையாக ஆஸகியர் உதாரீனர்களைப்போல விசேஷ அகங்காரமின்றிய தன்னம் எதுவோ அதுமூன்றாவது பூமிக்கை என்று சொல்லப்படும். அம்மூன்றாவது பூமிக்கை ஜயமான பின்னர் அதிகாரி அவ்வஸ்தையின் நிரோதமாகிய நான்காவது பூமிக்கையிற் பிரயத்னஞ்செய்யவேண்டும். அதாவது அஸ்மிதை வடிவான மஹத் ஆத்மாவை ஏகரச்சைதன்யமாகிய சார்த்த ஆத்மாவில் லயஞ்செய்தல் வேண்டும். அதாவது அவ்வஸ்தையை விடுவதனால் கேவலசைதன்ய மாத்திரம் எஞ்சியிருக்கின்றது. வேறுசுருதியில் மஹத்தத்துவத்தைக் காட்டிலும் அவ்வியத்தம் பாமென்றும், அவ்வவ்விதத்தத்தைக் காட்

டினும் சைதன்ய புருஷன் பரமென்றும் கூறியிருக்கின்ற தாகலின், சலாடும் மஹதத்துவத்திற்கு அவ்வியக்கத்தினிடத்தே லயங்கூறுதல் உசிதமாயினும் காரணத்தில் நிருத்தமான காரியம் லயத்தையே அடைகின்றது. ஆகலின் அவ்வியக்கமாகிய காரணத்தில் மஹதத்துவமாகிய காரியத்தை லயஞ்செய்வ தாற் புருஷனுக்கு நித்திரையே பிராப்தமாகின்றது; நிரோதசமாதி பிராப்தமா கின்றதில்லை. இக்காரணம்பற்றி அவ்வியக்கத்தை விட்டு மஹதத்துவம் சைத ன்ய ஆத்மாவில் லயமாகின்றதென்று சொல்லப்பட்டது. இந்தப்படி சைதன்ய ஆத்மாவில் அச்சித்தத்தின்நிரோதம் எல்லாவிதத்தாலுமுண்டாகின்றது. அந்த நிரோதமே அசம்பிரஜஞாத சமாதியாகிய நான்கூலது பூமிகை என்று சொல் லப்படும். இவ்வண்ணங்கூறிய நான்கு பூமிகைகளில் முன் முன் பூமிகைகளின் ஜயமுண்டான் பிறகு பின் பின் பூமிகைகளின் ஜயக்கரமப்படி எந்தச் சமாதியி னது அப்பியாசம் உண்டோ, அதனானும் அசம்பிரஜஞாத சமாதி பிராப்தியா கின்றது. முற்சொன்ன சமாதியின் அப்பியாசவகைகளில் எந்தவித சமாதி அப் பியாசத்திலாவது அந்தக்கரணத்தினது அதிருட்சமத் தன்மையைச் சம்பா தித்தல் மனோநாசமென்று சொல்லப்படும். அச்சுட்சம மனதினால் அதிகாரி க்கு முதலில் துவம்பதத்தின் லட்சியார்த்தமாகிய பிரத்தியக் ஆத்மாவின் சாட் சாத்தாரம் உண்டாகின்றது. அதன் பின்னர் தத்துவமகி முதலிய மகாவாங்கி யங்களால் அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி என்று பிரத்தியக் ஆத்மாவின்து பிரஹ்மவடி வத்தனமையின் சாட்சாத்தாரம் உண்டாகின்றது. இந்தப்பிரகாரம் அச்சமாதி அப்பியாசத்திற்கும் பிரஹ்ம சாட்சாத்தாரத்தின் சாதனத்தன்மை யிருக்கின் றது.

சங்கை:—ஸ்ரீவியாசபகவான் பிரஹ்மகுத்திரங்களில் வந்தெகபொழி: ப்
 ௧௫௩௯ (இதனானே யோகமானது தள்ளப்பட்டது) எனனுஞ் குத்திரத்தினுல்
 சாங்கிய சாஸ்திரத்தைப்போல யோகசாஸ்திரத்தையுங். கண்டனஞ்செய்தி
 ருக்கின்றார். முற்சொல்லிய சமாதியின் அப்யாசம் யோகசாஸ்திரத்திலே
 கொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் அச்சமாதியின் அப்யாசம் பிரஹ்ம
 சாட்சாத்காரத்திற்குச் சாதனமென்றங்கேரிப்பதில் அவ்வியாச குத்திரத்திற்கு
 வீரோதமுண்டாகுமே?

சமாதானம்:—சாங்கிய சாஸ்திரத்தினைப்போன்று யோகசாஸ்திரமுடையாரும் அசேதனப் பிரதானத்தினையே மஹத்தவ முதலிய கிரமமாக ஜகத்திற்குக் காரணமென்று அங்கீகரித்திருக்கின்றனர். அந்தப்பிரதான காரணவாதம் சித்தாந்தத்தில் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. ஆகலின் அந்தப்பிரதான காரணவாதத்தைக் கண்டிக்கும் அபிப்பிராயமாகவே சூத்திரக்காரர் யோகசாஸ்திரத்தைக் கண்டித்துள்ளார். நிரோத சமாதியாகிய யோகமொன்றையும் கண்டிக்கும் அபிப்பிராயமாக அந்த யோகசாஸ்திரத்தைக் கண்டித்தார் அல்லர். ஏனெனின், சித்தாந்தத்திலும் சித்த நிரோத மில்லாத விஷயித புருஷனுக்குப் பிரஹ்ம சாட்சாதகாரத்தின் உற்பத்தி சம்பவங்கின்றதில்லை. ஆகலின் பிரஹ்ம சாட்சாதகாரத்தின் பொருட்டு அச்சித்த நிரோதம் அவசியம் அபேட்சிக்கப்படுகின்றது.

இவ்வார்த்தை வேறு பாற்களிலுமிட உதப்பட்டுள்ளது. உலோகம். சுயராசு உயிர்பாடு ஓமோகோதேனாஜாதிசாசுதாஜா ஸாண்டியாசாஜிவாஜோயாஜா ஓவ்யோயாபிவிவிவிஃ (இ - ள்) எவர்களுது புத்தி வியாபல மின்னாததாரும்; அங் ஞான மாத்திரத்தினால் ஆத்மா ஆவிகுதமாயமுள்ளதோ, அவர்களுக்குச் சாங்கியமென்னும் விசாரமே பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்திற்கு முக்கிய சாதனமாயிருக்கின்றது. எங்காரணத்தானெனின், அச்சங்கிய மென்னும் விசாரம் அதிகாரிக்குச் சமாதி அப்பியாசத்தின் அநிபட்டையினும் சீக்கிரமாகவே

மாநாடானம்:—எவ்வதிகாரிக்கு யோகாப்பியாச பூர்வகமாசமகாவாக்கியத்தி
லும் பிரஹ்மசாட்ராக்ரரம் உண்டாயிற்றே; அந்தத் தத்துவவேதா

வான்புருஷனுக்கே பிரஹ்ம சாட்சாத்தாரத்திற்குப் பிறகு தத்துவஞான வசனஞ்சூழ மனோராமங்களின் அப்யாசத்தின் அபேட்சையிலே. ஆனால், அவ்விதமாகிவிடுவதற்கு மனாவாசனத்தின்மீது பிரஹ்ம சாட்சாத்தாரம் உண்டாயிற்றே, அப்புருஷனுக்குப் பிற்பாடு சாட்சாத்தாரத்திற்குப் பிறகு பிராப்தபோகத்தினர் சம்பாதிக்கப்பட்ட அந்நுத்தவபோகத்துக்கு முத்தியவாசகம் பிரதிபலிப்பதற்கு. அப்படிப்பட்ட பிரதிபலிப்பு நிகழ்ந்ததற்கும் போருட்டுத் தத்துவஞான வசனஞ்சூழ மனோராமங்களின் அப்யாசம் அவசியம் அபேட்சிக்கப்படும். அம்முன்னின் அப்யாசத்தினால் புருஷனுக்குப் பின் முத்தி நிகழ்கின்றது. ஆகையால் தத்துவஞானம், விசுவாசம், மனோராமம் ஆகிய மூன்றும் அச்சியை முத்திக்குச் சாதனங்களாகச் சித்திக்கின்றன. இவ்வளவு கூறியதால் சாதனங்களில்லாமல் மூன்றின் முத்தியிலேயே உண்மையானவாசகம் கண்டிக்கப்பட்டதானது.

ஜீவன் முக்தியின் பயன் வர்ணனம்.

ஜீவன் முக்திக்கு ஞானரட்சை, தவம், விரமவாசகம், அகம்பகம், கருவிர்ப்பாவம் என்றும் ஐந்தாம் பயன்களாம். பிரஹ்ம சாட்சாத்தாரமுடைய தத்துவவெதனவுக்கு மீண்டும் சம்சய விபரம்பங்கள் ஓண்டாகாமல் ஞானரட்சை உண்டாகும். அந்த ஞானரட்சை ஜீவன் முக்தியின் அப்யாசத்தின்மீது சித்திக்கின்றது. ஆகையின் அந்த ஞானரட்சை ஜீவன் முக்திக்குப் பிரயோசனமெனச் சம்பவிக்கின்றது.

சங்கை:—எவ்விதம் வேதாந்த சாஸ்திரமாயிய பிரமாணத்தினால் பிரஹ்ம சாட்சாத்தாரம் உண்டாயிற்றே, அவ்விதம் அச்சாட்சாத்தாரத்திற்குப் பிறகு சம்சய விபரம்பங்கள் பிராப்தமாகின்றதில்லை. பிராப்தமாகி வந்துவிடுகே விசேஷமுண்டாகின்றது; பிராப்தமாகாத வஸ்துவிற்கு விசேஷ முண்டாகின்றதில்லை. ஆகையால் ஞானரட்சை ஜீவன் முக்திக்குப் பிரயோசனமெனப் போருந்தது.

சமாதானம்:—சாஸ்திரப் பிரமாணத்தில் வல்லவாயிய முக்திய அதிகாரிக்குக்குப் பிரஹ்ம சாட்சாத்தாரத்திற்குப் பிறகு சம்சய விபரம்பங்கள் சம்பவியா; எனினும், மற்றைய அதிகாரிகளுக்கு நிகழ்ந்ததின் வாததால் அச்சம் சய விபரம்பங்கள் சம்பவிக்கின்றன. ஆகையால் பிராப்தமுடையவர்களுடைய வசனமே அச்சம் சய விபரம்பங்களில் நிகழ்ந்ததாம். அதனைக்காட்டுவது. பிரஹ்ம சாட்சாத்தாரம் இது கூறுகின்றது:—எவன் தன்னைப் பிரஹ்மஞானி என்று மதிக்கின்றானோ, அவனிடத்திலும் அஞ்ஞானிகளோடுபோல 'நான் மனிகன், நான் பிரம்மமனன்' என்றும் வியவகாரமும், சாதனத்தையே முத்தியவகாரமும் காணப்படுகின்றன. ஒக்கல் இவனுக்கு வேதாந்த பிரவணுதிக்கின்றது. பிரஹ்மத்தின் அபரோட்ச சாட்சாத்தாரம் உண்டாகுதல் அந்தராகத்துவேஷ முத்தியவைகள் போலிதில்லை. ஆகையால் இப்புருஷனுக்கு அச்சிரவணுதிக்கின்றது. அப்பாருணமே யுண்டாகின்றது. இவ்விதமாகப் பிரஹ்மத்தின் வசனவாததால்

கேட்கிறதினால் விற்பன்னமில்லாத அதிகாரிக்கு, உண்டான சாட்சாத்தாரத்திலும் சம்சய விபரம்பங்கள் நிகழ்கின்றன.

இன்னும் சில மருளர்கள் கூறுவதாவது:—மாணபரியந்தம் வேதாந்த சிரவணத்தினாலும் புருஷனுக்குப் பிரஹ்மத்தின் அபரோட்ச ஞானமுண்டாகின்றதில்லை. ஆனால், அவ்வேதாந்த வாக்கியங்களால் புருஷனுக்குப் பரோட்ச ஞானமே யுண்டாகின்றது. எக்காரணத்தானெனின், அப்புருஷர்களினிடத்துப் பரோட்ச ஞானத்தின் அடையாளமே காணப்படுகின்றது; அபரோட்ச ஞானத்தின் யாதொரு அடையாளமும் காணப்படுகிறதில்லை. அல்லது, ஓர்கால் புருஷனுக்கு இக்காலத்திலும் பிரஹ்ம சாட்சாத்தாரம் உண்டாவதாயின், அச்சாட்சாத்தாரத்தினால் ஜ்வரணத்தோடுகூடிய அஜ்ஞானம் நிகழ்ந்தியாக ஞானவானுக்கு ஈகவாணப்போல முற்றறிவுடைமை முதலியவைகள் உண்டாதல்வேண்டும். ஏனெனின், சுகர் ஜனகர் முதலிய பண்டை ஞானிகளினிடத்து ஈகவாணப்போல முற்றறிவுடைமையாதிய தர்மங்கள் இருந்தனவாகச் சாஸ்திரங்களால் அறியப்படுகின்றன. 'அம்முற்றறிவுடைமையாதிய தர்மங்கள் தவத்தின் அல்லது யோகத்தின் பயன்களாம்; ஞானத்தின் பயன்களன்று. சுகஜனகரி ஞானிகள் தவயோகிகளானதால் அவர்களுக்கு முற்றறிவு முதலியவைகள் உண்டாயிருந்தன. இக்காலத்தைப் ஞானவான்கள் அத்தவயோகமில்லாதவர்களாதலால் அவர்களிடத்தில் அம்முற்றறிவு முதலியவைகளில்லை' என்று சிலவர்குறிந்; அக்கூற்றும் பொருந்தாது. ஏனெனின், அத்தவயோகமுடையவர்களுக்கே ஆத்மஞானம் உண்டாகின்றது; தவயோகமில்லாதவர்கட்கு அவ்முற்றறிவு உண்டான ஞானம் ஆபாதவடிவமேயாம். அஜ்ஞானத்தை நிகழ்த்தியதில் ஆற்றலில்லாத ஞானம் ஆபாதஞானமெனப்படும். இந்தப்படி பிராந்தர் முர்க்கர்களது வசனங்களைக்கேட்பதால் விற்பன்ன மின்றிய அதிகாரிக்கு, உண்டான சாட்சாத்தாரத்திலும் சம்சய விபரம்பங்கள் நிகழ்கின்றன. ஆனால், அதிகாரி எப்போது பிரஹ்ம சாட்சாத்தாரத்திற்குப் பிறகு முன்சொன்னபடி ஜீவன் முக்தியை அப்யாசிக்கின்றானோ, அப்போதே அவ்விதிகாரிக்குப் பிராந்தர்களின் கலப்பே உண்டாகின்றதில்லை யாதலால் அச்சம் சய விபரம்பங்கள் உண்டாகா. இதுவே ஞானரட்சையாம். இதனால் அந்த ஞானரட்சைக்கு ஜீவன் முக்தியின் பயன் சம்பவிக்கின்றது.

அல்லது, எம்போலிய அகிருதோபாஸ்தி புருஷர்களுக்குப் பிரஹ்ம சாட்சாத்தாரத்தின் பின்னர், கூறிய நிமித்தத்தாற் சம்சயாதிகள் உண்டாகுமென வார்த்தையில் விபப்பொன்று மில்லை. ஆனால் பூர்வ சுகர், இராகவர், நிதாகர், பரோதர் முதலியோருக்கும் அவ்வபரோட்ச ஞானத்திற்குப் பிறகு சம்சய முதலியன உண்டாயிருந்தன. சுகதேவருக்கு முதலில் ஞான விவேகத்தினாலேயே, பிரஹ்மசாட்சாத்தாரம் உண்டானது. பின்னர் அந்த ஞானத்தில் சம்சயத்தை யடைந்து அச்சகதேவர் தனது பிதாவாகிய வியாசரது சமீபத்திற் சென்று பிதாவின் அச்சகதேவருக்கு வியாசப்பகவான் தத்துவ உப

தேசத்தைச் செய்தார். அப்போதும் அச்சுக்கதேவருக்குச் சம்சயம் நிவிர்த்தி யாகவில்லை. அதன் பிறகு வியாபகவரன் சுக்கதேவரை ஜனகராஜாவினு சமீ பத்தில் அனுப்பினார். ஜனகராஜ உபதேசத்தால் சுக்கதேவர் - சம்சயம் நீங்கி, நிர்விகற்ப சமாதிபைப் பெற்று முக்தியை யடைந்தார். இக்கதை வாசிட்ட ராமாயணத்தில் பிசுதித்தம். இவ்வாறே நிதாகர்முதலியோர்களின் கதை களும் புராணதிகளில் பிசுதித்தமாயிருக்கின்றன.

சங்கை:—ஞானவானுக்குச் சமசய விபரயயங்களுவாயின் அருக; அத
னால் அவனுக்கு ஆனி என்ன?

சமாதானம்:—அஜ்ஞானம், எப்படி, மோட்சத்திற்குப் பிரதிபந்தகமோ, அப்படியே சம்சய விபரீயயங்களும் மோட்சத்திற்குப் பிரதிபந்தகங்களே யாகின்றன. இவ்வார்த்தை ஸ்ரீபகவானும் கீதையில் சுஜஸாஸூ, உபாநஸாஸாயாதா விநஸூதி (அறிவில்லாதவனும் சிரத்தையில்லாதவனும் சம்சயமுடையோனும் நசிக்கின்றான்) என்னும் வசனத்தால் அருளி யிருக்கின்றார். ஆகையால் வித்வான்கள் ஜீவன் முக்தியின் அப்பிரயாசத்தினால் அச்சம்சய விபரீயயங்களின் நிவிர்த்தியை அவசியஞ் செய்யவேண்டும்.

சங்கை:—எவ்வதிகாரிக்குச், சம்சயவிபரீத பாலனைகளில்லாமல் ஆத்மாவின் திட அபரோட்ச ஞானம் உண்டானதோ, ஆனால், விவஷகார மிகுதியால் முற் சொன்ன ஜீவன் முக்தியின் அப்பியாசம் உண்டாகவில்லையோ, அஃவ்ந்திகாரிக்கு மோட்சம் உண்டாகின்றதா? இல்லையா? அவனுக்கு மோட்சம் உண்டாகும் என்னும் முதற்பட்சம் அங்கேறிக்கின், ஜீவன் முக்தியின் அப்பியாசம் வியர்த்தமாகும். ஏனெனின், மோட்சத்தைவிட அதிகமான பதார்த்தம் யாது மில்லை. அந்த மோட்சமோ ஆத்மஞானத்தினாலேயே பிராப்தமாகின்றது. ஆகையால் ஜீவன் முக்தியின் அப்பியாசம் வியர்த்தமேயாம். திட அபரோட்ச ஞானமுண்டாவதுக்கு மோட்ச முண்டாகவில்லை என்னும் இரண்டாவது பட்சத்தை அங்கேறிக்கின், ஆத்மஞானத்தால் மோட்சத்தின் பிராப்தியைக் கூறுவனவாகிய ஜானாபெவகாபெவையு (ஞானத்தானேயே மோட்சம்) என்னுந் தொடக்கத்துச் சுருதி ஸ்மிருதியாகிய சாஸ்திரங்களுக்கு விரோதமுண்டாகும்.

சமாதானம்:—திட அபரோட்ச ஞானிக்கு மோட்சப்பிராப்தி அவசியம் உண்டாகின்றது, என்றாலும், ஜீவன் முக்தியின் அப்பியாசமன்றியில் திருஷ்ட சுகத்தின் பிராப்தி யுண்டாகிறதில்லை. ஆகையால் அத்திருஷ்ட சுகத்தையடை யும்பொருட்டி ஞானவானுக்கும் ஜீவன் முக்தியின் அப்பியாசம் சம்பவிக்வின்றது. அதாவது திருஷ்ட சுகமே அச்சீவன் முக்தியின் அப்பியாசத்திற்குப் பயனும். ஜீவன் முக்தர்களுக்கும் பூமிகையின் தாரதம்மியத்தினால் திருஷ்ட சுகத்தின் தாரதம்மியமே--உண்டாகின்றது. சுருதி. சூக்தியூகூதூகிஃ சூயாவாதெவ ஸ்ரஹவிஹாவரிஷஃ (இ-ள்.) ஆத்மாவில் அபரோட்சாநுபவமாகிய கீரிடையை யுடையவன் ஆத்மகீரிடன். அதாவது அஹம்பிரஹ்மாஸ்மீ என்னும் அபரோ

ட்ச ஞானமுடைய வித்வான் ஆத்மகீர்டமும். இப்படிப்பட்ட ஆத்ம கீர்ட வித்வானைச் சாஸ்திரத்தில் பிரஹ்மவித் என்னும் பெயரால் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆத்மாவிலுள்ள விஜாதிய விருத்திகளின் திரஸ்கார பூர்வகமான சாட்சாத்தார வடிவரதியையுடையவன் எவனோ, அவன் ஆத்மரதிஎனப்படுகின்றான். அதாவது ஆத்மாவின் ஆனந்தத்தை பிரந்தரம் அபரோட்சமாய் அனுபவிப்பவனுக்கு ஆத்மரதி என்று பெயர். இப்படிப்பட்ட ஆத்மரதி வித்வானைச் சாஸ்திரத்தில் பிரஹ்மவித்வரன் என்னும் பெயரால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. 'பிரஹ்மத் தியானத்தைக் கிரியை எனப்படும். அந்தப் பிரஹ்மத்தியானம் எவனுக்குப் பிராப்தமாயிற்றோ, அவனைக் கிரியாவாணெனப்படும். அதாவது பிரஹ்மாத்ம ஏகத்துவத்தில் சமாதியையுடைய புருஷனுக்குக் கிரியாவான் என்று பெயர். இந்தக் கிரியாவானாகிய வித்வானைச் சாஸ்திரத்தில் பிரஹ்ம வித்வரீயான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப் பிரஹ்ம வித்வரீயான் தானாகவே சமாதியினின்றும் வெளிப்படுகிறதில்லை; ஆனால் மற்றையோரால் வெளிப்படுகின்றான். எந்த வித்வான் தன்னாலாவது பிரராலாவது எழுதலையடைகின்றதில்லையோ, அந்த வித்வான் பிரஹ்ம வித்வரீஷ்டன் என்று சொல்லப்படுகின்றான்.

ஆண்டுப் பிரஹ்மவித், பிரஹ்மவித்வரன், பிரஹ்மவித்வரியான், பிரஹ்ம வித்வரிஷ்டன் என்று சுருதி கூறிய இந்நான்கு வித்வான்களைப் பற்றி வசிஷ்டபகவான் ஞானத்தின் ஏழு பூமிகைகளில் நான்காவது பூமிகைமுதல் கிரமமாகக் கூறியிருக்கின்றார். அவ்வேழு பூமிகைகள் இவைபாம். சுலோகம். ஜாமவகுஜோமொஹா ஸுராதயோஸுஜோஹுதா விபாஸணாவிதீபாஸுராதயதீபாதமோமஸா ஸகாவதீஸுதாயீஸுராததொஹஸகிநாகிகா வபாஸுராவாமீஷஷீ ஸகதீதபுஸாஸுதா (இஃ) சுபேச்சை, விசாரணை, ததுமானசி, சத்வாபத்தி, அசம்சீத்தி, பதார்த்தாபாவினி, துரியம் இவை ஏழுஞான பூமிகைகளாம். அவ்வேழு பூமிகைகளுள் முதற் சுபேச்சையோ சிரவண வடிவமாம். இரண்டாவது விசாரணை மனன வடிவமாம். மூன்றாவது ததுமானசி நிதித்தியாசன வடிவமாம். சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்களின் சொரூபம் மூன் இரண்டாவது பரிச்சேதந்திற் சொல்லப்பட்டன. ஆகையால் அம்மூன்று பூமிகைகளும் சாதனவடிவங்களாம். சத்வாபத்தியெனப் பெயரிய நான்காவது பூமிகையில் புருஷனுக்குப் பிரஹ்மசாட்சாத்காரம் உண்டாகின்றது. இக்காரணத்தினாலேயே அந்நான்காவது பூமிகையிலுள்ள புருஷனைப் பிரஹ்மவித் என்பர். ஐந்தாவது முதலிய பூமிகைகளிலுள்ள ஞானவான்களுக்குத் தத்தத்தினது விசாரத்தியின் தாரதம்மியத்தினால் திருஷ்டசுகமும் தாரதம்மியமாகவே யிருக்கின்றது. ஆகையால் ஐந்தாவது பூமிகையுடையவனைப் பிரஹ்மவித்வரன் என்பர். ஆறாவது பூமிகையுடையவனைப் பிரஹ்மவித்வரியான் என்பர். ஏழாவது பூமிகையுடையவனைப் பிரஹ்மவித்வரிஷ்டன் என்பர். பிரஹ்மவித்வரன், பிரஹ்மவித்வரியான், பிரஹ்மவித்வரிஷ்டன் அகிய விம்மீவரும் ஜீவன் முத்தர்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றார்கள்.

தடஸ்த புருஷர்கள் இருந்தும். ஒருவன் சத்மார்க்கத்தில் நடப்பவன், மற்றொருவன் அசத்மார்க்கத்தில் நடப்பவன், சத்மார்க்கத்திலுள்ள தடஸ்தனோடீவன் முகத்தின் சநாசாரத்திற் பிரவிருத்தித்தலைப் பார்த்துத் தானும் அச்சநாசாரத்திற் பிரவிருத்திக்கின்றான். இவ்வார்த்தை கீதையில் மூபகவானம் யஜுராவரதி ஸ்ரேஷ்டஸ்துஷெ வெதரொஜநம் । ஸயத ரோணக்-ஈராதெவொக ஷுஷுமுவதுகெ (மேலானவன் எதெதைச் செய்கின்றானோ, அதையே மற்ற ஜனங்கள் செய்கின்றார்கள். அவன் எதனைப் ப்ரமானமாகக் கொள்கின்றானோ அதனை உலகம் அதுசரிக்கின்றது) என்றும் சுலோகத்தால் அருளியிருக்கின்றார். இரண்டாவது அசத்மார்க்கத்திலுள்ள தடஸ்தனோ டீவன் முக்தன்னது விழிபட்ச சர்வபாபங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான். ஸ்மிருதி. யஸ்ராநு ஹவயபட்டாஸாஸிஸ்தெவ வதுகெ। ஷுஷுஷெமொஅராஃ ஸவெபுஷுஷெ ஸவபுகிஷ்ஷெஷெ (இ-ள்) அதற்கும் பிரஹ்மால்மியாகிய அபரோட்ச அதுபவ பரியந்தம்எவனுடைய புத்தி பிரத்தியக் தந்துவத்திற் பிரவிருத்தியையுடைய தோழ் அந்த ஞானவானது திருஷ்டிக்கு விஷயமாகும் புருஷர்களெல்லாம் சர்வ பாபங்களினின்றும் விடுபடுகின்றார்கள். டீவன் முக்தனை எந்தத் துஷ்டர்கள் துவேஷிக்கின்றாரோ; நிர்திக்கின்றாரோ அவர்கள் அந்த ஞானவானது

Item 16

ஜீவன் முக்தியின் விசம்வாதாபாவமாகிய முன்றாறுது
பிரயோசனத்தின் கிருபணம்.

ஜீவன் முக்தியின் துக்க நிலை தீயாகிய கான்காவது
பிரயோசனத்தின் வர்ணனம்.

அத்துக்க நிவிர்த்தி இரண்டினிதம். ஒன்று இவ்வுலக துக்கநிவிர்த்தி. மற்றொன்று பாலோக துக்கநிவிர்த்தி. ஆத்மஞானத்தினால் பிராந்தி நிவிர்த்தியாவதினாலும், யோகப்பழக்கத்தினால் சர்வ விருத்திகளின் நிரோதமுண்டாவதினாலும் ஜீவன் முக்தனது சித்தம் கேவலம் ஆத்மாதாமே. ஆகின்றது; வேற்றாகாரம் ஆகின்றதில்லை. ஆகையால் பிராரப்தபோகம் இருந்தக்காலும் ஜீவன் முக்தனுக்குத் துக்கம் பிரதிதியாகின்றதில்லை. ஆனால், சர்வதுக்கங்களின் நிவிர்த்தியுண்டாகின்றது. இதனையே இவ்வுலகத்தைத் துக்கநிவிர்த்தி எனப்படும. இவ்வுலக துக்கநிவிர்த்தியினையே சூத்ராஹ் வெஜிஜாநீயாடியலூதி வபுரஹ்ஷஃ | கிதிதநஸுக்ரோயபரஹீரமேஹம் ஜ்ஞேஷு | (நித்திய அபரோட்ச வடிவமாயும், சர்வசாட்சி வடிவமாயுமுள்ள பரமாத்மாவை யான் என எப்பொ

43

மேலும், கூறிய இப்பயனை ஸ்ரீவிராசபகவானம் பிரஹ்மகுத்திரத்திற் சொல்
பெரிருக்கின்றார். சூத்திரம். கஷ்யநுஸ்யவகஜோமஸாலி (இ - ள்) பிரஹ்ம
வேதா புருஷனுக்குப் பிரஹ்மத்தினிடத்து அபேதமே யுண்டாகின்றது. இவ்
வாதத்தைச் சுருதி சொல்லுகின்றது. சுருதி. யஜாமெயுவெஷவனதஸ்யநு
ஷ்யஸொழுகாமெயுநிபுநெ஽ஸம்பவ்யகிஷாவிநுதெ஽யஸொ஽ஸ்பா
மதொஸ்வதி(இ-ள்) சாதன சதுஷ்டய சம்பன்ன அதிகாரி எக்காலத்தில் ஸ்தூல
ரூட்சும சரீரங்களினும் விலட்சணமும் நித்திய அபரோட்சமுமான பிரத்
திபக் ஆத்மாவில் அபயப் பிரதிஷ்டையை யடைகின்றானே, அக்காலத்தில் அவ்
வதிகாரி அதன் ஈகாச பிரஹ்மவடிவத்தை அடைகின்றான். இதனால் சித்திக்
கின்றதாவது—அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி, தத்துவமசி என்பன முதலிய மஹாவாக்
கிய ஜன்னிய அபரோட்ச ஞானத்தினால் • அஜ்ஞான்' விவிர்த்தி பூர்வமான
பிரஹ்ம வடிவமாகிய மோட்சம் அடையப்படுகின்றது. அம்முத்தன் புகராநிரு
த்தியை யடைகிறதில்லை. அதாவது மறுபிறனியை அடைவது கிடையாது. சுருதி.
நஸவாநராவதபுதே (இ-ள்) அம்முத்தன் மறு பிறப்பை அடைவதில்லை.
இவ்வாதத்தை கீதையில் ஸ்ரீபகவானம் அருளியிருக்கின்றார். கலோகம். தஹு
யபஸுஷாநாமஸுநிஷ்காலதராயணாஃ । மஹேந்திரவாநராவதே । ஜாநதியபுதி
தகஜ்ஜஷாஃ (இ-ள்) பரமாத்மாவின் இடத்தே புத்தியும், மனமும், நிஷ்டையும் பொ
ருத்தியவரும்; அப்பரமாத்மாவே பரமஸ்தானமாக உடையவரும், ஆத்ம ஞான
த்தினால் சர்வபரப்ரபமான கல்மஷம் நீங்கி வருமான ஞானிகள் அபுகரா
விருத்தியையே அடைகின்றார்கள், அதாவது மறு பிறப்பையடைகின்றதில்லை.

மேலும், கூறிய இப்பொருள் ஸ்ரீவிபாசகவானாலும் பிரஹ்ம சூத்திரத் திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சூத்திரம். சுநர்வ்யுதி: ஸவாடிநாவ்யுதி: ஸ வாசி (இ-ள்). தத்துவவேத்தாங்கட்குச் சுருதி ஸ்மிருதியாகிய சாத்விதரங்க ளும் இவ்வர்த்தத்தையே சொல்லுகின்றனவென்னுங் காரணத்தால் புநர்ஜன்ம மரணங்களின் நிவர்த்தியாகிய அநீவிருத்தியேயுண்டு. இதன் தாற்பரியமா வது:—எவனுக்கு இம்மனித சரீரத்தில் சிவனுடிகளினால் பிரஹ்ம சாட்சாத் காரம் உண்டாயிற்றோ, அவனுக்கோ இம்மனித சரீரத்தில் அந்தப் பிரஹ்ம வடிவமாகிய மோட்சம் உண்டாகின்றது. இவ்வர்த்தத்தை யடாவலவெழுபு லுஞ்சொரையெடவலுஹுஹிதா: 1. சுயரேக்யோபாஜ்யகொஹவதுத்யூஹுலு 2. ஸு-தெ (எப்பொழுது மனிதனது முனதின்கண் ணுள்ள காமங்களல்லாம் தொலைகின்றனவோ, அப்பொழுது அவன் சாதலிலானு கி ஈண்டுப் பிரஹ் மத்தை அடைகின்றான்) என்னுஞ் சுருதி சொல்லியிருக்கின்றது: எந்த ிட்காமர்கள் அகங்கிரக உபாசனையினால் பிரஹ்ம லோகத்திற்குப் போகின் றாரோ, அவ்வுபாசகர்களுக்கும் பிரஹ்ம லோகத்திலேயே பிரஹ்ம சாட்சாத் காரம் உண்டாகிப் பிரஹ்மாவுடன் மோட்சமுண்டாகின்றது. இவ்வர்த்தத் தினையும் ஸ்ரஹ்ணாஸஹதெ ஸவெடஸா ஸ்ராவெப்ய-திஸுஹரொ வரஸ்யு றெக்யுதாத்மா: 2. ஸ்ரவிஸஹிவராவடி (அவ்வுபாசகர்கள் அனைவரும் பிர ஹ்மலோகத்திற்குச் சென்று, ஐண்டுப் பிரஹ்மாவுக்குப் பிரளய முண்டாகும்

[பரிச்சேதம்.] ஜீவன்-முக்தி-சகாவிர்பாவ-ஐந்தாவது-பிரயோ-நிருபணம்.

附錄三

போது தத்துவ சாட்சாத்காரமுடையவராய் அந்தப் பிரஹ்மநாசமடைந்த
பிறகு அவருடனே விதேக முத்தியைப்படைகின்றார்கள்) என்பது முதலிய
ஸ்மிருதி வசனங்களும் சொல்லுகின்றன. அன்றியும் எச்சகாமர்கள் பஞ்சாக்
கிவித்ததை முதலியவைகளினால் பிரஹ்மலோகத்திற்குச் செல்லுகின்றாரோ,
அச்சகாமர்களுக்கு அந்தப் பிரஹ்மலோகத்தில் பிரஹ்மசாட்சாத்காரமுண்
டாகின்றதில்லை. இக்காரணத்தினாலேயே அச்சகாமர்களுக்கு அந்தப் பிர
ஹ்மலோகத்தினின்றும் திரும்பி வருதலுண்டாகின்றது. இவ்வந்தத்தையே
உலோகாவரோவத்யூபாவத்யூதே। சூய்ஹமாவநாஸ்தோகாஃ வாநராவத்யூ
மொதஜபூம (இம்மனிதர்கள் ஈசுவரோபாசனையின்றி பஞ்சாக்வித்ததை, அச
வமேதம், உறுதியான பிரஹ்மசரீரம் முதலிய சாதனங்களால் இக்கற்பத்திற்
பிரஹ்மலோகத்திற்குச் சென்று தத்துவஞான மில்லாதமபால் மறு கற்பத்திற்
பிரஹ்மலோகத்திற்குச் சென்று அச்சகாம! பிரஹ்மலோகம் முதலாக எல்லா உலகங்
களும் மறுபடியும் திரும்பிவருத் தன்மைபெய்யும்) என வுத்தொடக்கத்துச்
சுருதி ஸ்மிருதி வசனங்கள் கூறுகின்றன. அனைத்தானும் பிரஹ்ம சாட்சாத்
காரமுடைய புருஷன் திரும்பிவருதலின்றிய பிரஹ்மப்பேராகிய மோட்சத்
தையே அடைகின்றான்.

இது பூமித் பரமஹம்ச பரிவ்ராஜகா, சார்வ ஸ்ரீ உத்தவ்ரணந்தகிரி

சுவாமிகளின் பூஜ்யபாத சிஷ்யனான சித்கஞ்சந்தகிரி சுவாமி.

இயற்றிய பிராகிருத தத்துவாருசந்தானத்தின்

நான்காவது பரிச்சேதம் முற்றிற்று.

தத்துவாநுசந்தானம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ குருப்போ நம: ஸ்ரீ சங்கராசார்பேப்போ நம:

ஸ்ரீ கர்சீவீசுவேசுவராப்பாம் நம:

இருபதாம் நூற்றாண்டு தமிழ்ப் பெயரகராதி.

இதன்கண், பழைய அகராதிகளில் காணப்படும் பதங்களுக்கு மேல் ப, னாயிரத்து முன்னூற்று நூற்பத்தொரு புதிய பதங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதோடு பெரும்பாலும் பெருக்கியும் புதுக்கியும் விளக்கியும் இந்நூற்றுப் பதினேந்து ரூபல் பாரங்கள் கொண்டதும் ஆயிரத்து எழுநூற்று இருபது பக்கங்களடங்கியதுமான புத்தகமாய் உயர்ந்த கிளேஸ் காகிதத்தில் அச்சிடப்பட்டு அதி உசிதமான அரைத்தோற் கட்டடத்தில் சிறந்த புத்தகமாய் இயற்றப்பட்டிருப்பதால், இஃது எவ்வாற்றாலும் மற்றைய அகராதிகளினும், பன்மடங்கு சிறந்ததென்பது வெளிப்படும். இவ்வரிய அகராதி ஒவ்வொரு கலாசாலைப் புத்தகசாலையிலும் அவசியமிருக்கவேண்டியது. இதை வித்தியா தலைவர், ஆசிரியர், பிரபுக்கள், துரைமக்கள், பாதிமார் தமிழ்ப் பாஷாபிமானிகள் ஆகிய எத்திறத்தவரும் நன்கு மதித்துப் பரிபாலித்தல் வேண்டுமென்பதே எம்கோரிச்சை.

அகராதியின் விலை.

	ரூபா.	அ.	பை
பிரதி ஒன்று	10	0	0
வேதாந்த மந சிந்தாமணி	4	0	0
ஞான ஸூத்த சஹாயம்	0	12	0
இராமலிங்கப்பிள்ளை திருஅருட்பா } 6-திருமுறை அடங்கியது }	3	8	0
ஞானவாசிட்டம் மூலமும் உரையும்	3	0	0
மேற்படி வசனம்	1	8	0
சாதகாலங்காரம் மூலமும் உரையும்	1	8	0
கணிதமுருக சேகரம் முதல் வால்யம்	1	0	0
வைவல்லிய நவீத மூலமும் உரையும்	1	8	0
தாயுமானவர்பாடல்மூலம் உரையுடன்	3	8	0
மங்களேஸ்வரியம்	1	8	0
ஞானப்பிரகாச திபிகை	4	0	0
ஆத்திருநாடகிய ஆந்தரார்த்தம்	0	6	0

தபாற் சேலவு பிரத்தியேகம்.

எமது விலாசம்.

டி. கோபால் அண்டு கோ.

கோள்டன் பிரஸ், மதுரை என். சி

